

የሰደተኛው
ማስታወሻ

ተስፋዬ ገብረአብ

xxxx አሳታሚ
Published by xxx

SHOUT
SHARE IT

ተስፋዬ ገብረአብ
የስደተኛው ማስታወሻ

Tesfaye Gebreab
Yesidetegnaw Mastawesha
Netherlands - 2013

Copyright © Tesfaye Gebreab - 2013
የደራሲው መብት በህግ የተጠበቀ ነው - 2006

xxx አሳታሚ
Published by xxx

ደራሲውን ለማግኘት፤
Email: ttgebreab@gmail.com

ቀደምት ስራዎች

- ያልተመለሰው ባቡር
- የቡርቃ ዝምታ
- የቢሾፍቱ ቆሪጦች
- ተራሮችን ያንቀጠቀጠ ትውልድ (3 ቅጾች በጋራ)
- እፍታ (5 ቅጾች በጋራ)
- የጋዜጠኛው ማስታወሻ
- የደራሲው ማስታወሻ

ማውጫ

• እንደ መግቢያ	5
1. ጉዞ ወደ ገነት	7
2. የኢድአ ጥንቸሎች	16
3. የተነቀሉ ዛፎች	24
4. የማርታ ብልግና	32
5. የጁገል ልባዊ ወግ	42
6. በግ ነጋዴው	49
7. ጫልቱ እንደ ሄለን	66
8. አፀደ አድዋ	101
9. ባልና ሚስት	114
10. ራያን ስንሻገር	123
11. የህይወት ጥሪ	128
12. የጨለላቃ ዝይ	139
13. ደስተኛ ዝይ	153
14. የክላራ ፈጣሪ	168
15. የሻምቡ ንጉስ	181
16. የክብር ዋጋ	188
17. የነገው ነፋስ	193
18. አፅም እና ስጋ	202
19. የጄኔራሉ ጎረቤት	205
20. ናደው እና ታሪኩ	216

21. ጥቁር ፅጌረዳ	226
22. አባት አገር	236
23. ኦሮማይ በአሉ	273
24. ሊነጋ ሲል ነጎዱ	277
25. የሎሚ ተረት	289
26. የጠፉ በጎች	295
27. የሳባ ንግስት	301
28. የፍስሃፀዮን ፖለቲካ	306
29. የማዕበሉ ወግ	319
30. ፓሪስ እና ፖለቲካ	325
31. የኢሃባ ስደት	338
32. የአንድ አባት ልጆች	344
33. ፍቅር በለጠ	348
34. ህሊና እንደ አምላክ	358
35. የፎቶ አልበም ትዝታ	366
36. ስጦታው ሲከፈት	370
37. የመለስ እረፍት	376
38. የመሪዎች አሟሟት	387
39. በረዶ ውስጥ	395
• ድህረ ታሪክ	413

እንደ መግቢያ

እኩሆ! “ማስታወሻ” በሚል ርእስ የጀመርኳቸውን ቅጾች በዚሁ አባቃሁ። በዚህ መፅሃፍ 39 ትረካዎች ተካተዋል። በአይነታቸው የጉዞ ማስታወሻዎች፣ እውነተኛ ታሪኮች፣ በእውነተኛ ታሪክ ላይ የተመሰረቱ ትረካዎች ናቸው። የዚህ መፅሃፍ ይዘት በአብዛኛው “የስደት ማስታወሻ” ቢሆንም፣ ርእሱ፣ “የስደተኛው ማስታወሻ” ስለሆነ ስለ ስደት ብቻ ይተርካል ማለት አይደለም። የዚህ መፅሃፍ አላማ የስደትን ህይወት ማንፀባረቅ ወይም ስለ ስደተኞች ችግርና ስቆቃ መተረክ አይደለም። ይህ ቅፅ ከቀዳሚዎቹ “ማስታወሻዎች” የሚለየው ተራኪው ስደተኛ በመሆኑ ብቻ ነው። ባጭሩ ስደተኛው ተራኪ እንደ ቀዳሚዎቹ የግል ማስታወሻውን ብቻ አስፍሮላችሁዋል።

ርግጥ ነው፤ የስደት ህይወት በእንጉርጉሮ የተዋጠ ነው። ከስደት በፊት በነበረ የህይወት ትዝታና ቁዝማ የተሞላ ነው። በመሆኑም ይህ “የስደተኛው ማስታወሻ” ከሃገር ሳይነቀሉ በነበረ ህይወት ላይ ብዙ ማለቱ ሊያስገርም አይገባም። ንፁህ የስደተኛው ማስታወሻ ከስደት መልስ እንጂ በስደት ወቅት ሊፃፍ እንደማይችል የገባኝ አሁን ነው። የስደት ትርጉሙ ያለፈ ህይወትን ተሸክሞ መንከራተት ኖሮአል?

የሚታተሙ መፃህፍትን scan እያደረጉ የሚያስራጩ ሰዎች በዘመናችን ተከስተዋል። በዚህ ድርጊት ደራሲያንና አሳታሚዎች ይጎዳሉ። በርግጥ በአንድ ጎኑ ጥቅም አለው። እውቀት በፍጥነት ይሰራጫል። ደራሲውም በስፋት ይነበባል። የጉዳት ጎኑን ማስተዋልም ግን ተገቢ ይሆናል። አሳታሚዎች አሳትመው መሸጥ ካልቻሉ ፀሃፍት የመፃፍ ትጋታቸው ይደክማል። እና ጋን ውስጥ ነደው ያልቃሉ። ለስነፅሁፍ ስራ የተፈጠረ የብእር ሰው “መነበብን ይፈልጋል እንጂ ለገንዘብ አይሰራም።” ቢባልም፣ የፃፈውን መፅሃፍ አሳትሞ በእጁ

መዳሰስን ግን ወልዶ እንደመሳም ይቆጥረዋል። ስለዚህ በከፊልም ሆነ በሙሉ scan ተደርገው የሚሰራጩ ህገወጥ ቅጂዎችን አለማበረታታት፣ ብእረኞች የበለጠ እንዲሰሩ ያግዛቸዋል።

“የደራሲው ማስታወሻ” በሚል ርእስ ሚያዝያ 2010 ባሳተምኩት መፅሃፍ ውስጥ አንዳንድ ስህተቶች ማጋጠማቸውን እዚህ መጠቆም ተገቢ ይሆናል።

ገፅ 264 ላይ ዋለልኝ መኮንን እና ማርታ መብራህቱ አውሮፕላን ለመጥለፍ ሲሞክሩ ተኩሶ የገደላቸው የፀረ ጠላፊዎች መኮንን ‘ጄኔራል ተስፋዬ ሃብተማርያም’ መሆኑ ተጠቅሶ ነበር። ‘ጄኔራል ተስፋዬ አረሩ’ ተብሎ ይታረም።

የደህንነት ሚኒስትር የነበረው ክንፈ ገብረመድህን መጠጥ ቤት ውስጥ በወንበር ስለመደብደቡ ገፅ 311 ላይ ተገልጾልኝ። ደብዳቤው ሳሙኤል ተክላይ፣ “የሰንሻይን ኮንስትራክሽን” ባለቤት አይደለም። “ሳትኮን ኮንስትራክሽን” ተብሎ ይታረም።

እንግሊዘዊው የስብሃት ነጋ ቅም - አያት ከናፒየር ጦር ጋር ወደ ኢትዮጵያ የመጣ ስለመሆኑም፣ ገፅ 211 ላይ ጠቁሜ ነበር። አብርሃም ያየህ በላክልኝ የማረሚያ ደብዳቤ፣ እንግሊዘዊው ማንስፊልድ ፓርክኒስ የእርሱም ቅም-አያት እንደሆነ ገልጾ ከናፒየር በፊት ወደ ኢትዮጵያ መጥቶ የነበረ አንትሮፖሎጂስት ሲሆን፣ በናፒየር ዘመቻ ወቅት በድጋሚ ወደ ትግራይ መጥቶ የአፄ ዮሃንስን እህት አግብቶ ጆን የተባለ አያታቸውን እንደወለደ አረጋግጦልኛል።

በጥቅሉ ለተፈጠሩት ስህተቶች ይቅርታ እጠይቃለሁ።

“ግዕዝ” (ግ.አ.) ተብሎ ካልተጠቀሰ በቀር የአውሮፓውያንን የዘመን አቆጣጠር ተጠቅሜያለሁ። ይህ መፅሃፍ በተሳካ ሁኔታ እንዲጠናቀቅ እገዛ ላደረጉልኝ ወዳጆቼ ሁሉ ምስጋናዬ ከፍ ያለ ሲሆን፣ ሊገመት በሚችለው ምክንያት የምስጋና ስሞችን ከመዘርዘር ተቆጥቤያለሁ። እናም በመጨረሻ ቀደም ባሉት ቅጾች እንዳልኩት በወዳጅነት ያልተገዙ ሂሶችን ምንጊዜም በጉጉት አጠብቃለሁ። መልካም ንባብ!

ተስፋዬ ገብረአብ
ኔዘርላንድስ - 2013

- 1 -

ጉዞ ወደ ገነት

መስሎአቸው ውጭ አገር - ነፍስ የሚዘራበት
ሰው ሞቶ በስብሰ - አድጎ ሚያብብበት
መስሎአቸው አውሮፓ - የነፃነት አገር
የሚችል መስሎአቸው - ሰው ሁሉን መናገር
መስሎአቸው አውሮፓ - ያኛው ሌላ ገነት
አዳም ከሄዋን ጋር - የሚጫወትበት
እንደው አሉና - የአገር ልጆች ሄዱ - ሄዱ እየበረሩ
የአገር ልጆች ጓጉ - ባህር ተሻገሩ

(ግጥም - ገብረክርስቶስ ደስታ)

ከአምስተርዳም በፈጣን ባቡር ተሳፍሬ አመን ከተባለ ከተማ
ከወረድሁ በሁዋላ፤ እንደገና በአውቶብስ አስር ደቂቃ ተጉዣለሁ።
የያዝኩት ቁራጭ ካርታ እንደሚጠቁመኝ ከሆነ በሆላንድ ግዛት ጀርመን
ድንበር ላይ እገኛለሁ። ቴር አፕል እንደሚባል ወደ ተነገረኝ የሰደተኞች
ካምፕ በእግር እየተጓዝኩ ነው። ሆኖም በርቀት ምንም የሚታየኝ ካምፕ
አልነበረም...

አንዲት ብስክሌት ብቅ አለች...

ገና በሩቁ ብስክሌት ጋላቢው ጥቁር መሆኑን ለየሁት።
እየቀረበ ሲመጣ ሶማሌ መሆኑን አወቅሁ። እጇን ብድግ አደረግሁ።
ብስክሌቷ ልጓም ያዘች፤

“ሰላም ዓለይኩም!”

“ወዓለይኩም አ’ሰላም!”

“እንግሊዝኛ ትናገራለህ?”

“ትንሽ ብቻ....”

“ቴር አፕል የሰደተኞች ካምፕ ከዚህ እሩቅ ነው?”

ወደምጓዝበት አግጣጫ እጁን ዘርግቶ አብራራልኝ፤

“ሃያ ደቂቃ ቀጥ ብለህ መሄድ...መሄድ...! ከዚያም ትልቅ በር አለ። እሱ አይደለም። በሩን አልፈህ መሄድ...መሄድ...! ከዚያም ወደ ግራ መታጠፍ። ሌላ በር ታገኛለህ። እሱን ማለፍ...! እንደገና 200 ሜትር ያህል መሄድ... መሄድ! በቀኝ በኩል ወደ ግቢ መግባት። ደጃፉ ላይ ቢጫና ቀይ ቀለም ኮንቴይነሮች ማግኘት! እሱ ሪሴፕሽን ነው። ከዚያም ሆላንዳውያኑ አንተን መቀበል...አላህ የተመሰገነ ይሁን! ጥሩ ሰዎች ናቸው።”

ማብራሪያውን እንዳበቃ፤

“አንተም ስደተኛ ነህ?” ስል ጠየቅሁት።

“ልክ ነው።” ካለ በሁዋላ መልሶ እሱም ጠየቀኝ፤

“ከኢትዮጵያ ነህ ወይስ ከኤርትራ?”

እየሳቅሁ መልስ ሰጠሁ፤

“ሁለቱም የኔ ናቸው...”

* * *

ሶማሌውን ተሰናብቼ መንገዴን ስቀጥል ለብቻዬ ከራሴ ጋር ማጉረምረሜ አልቀረም - እንደ ነጎድጓድ። “በርግጥ ምን አገር አለኝ?” ብዬ ነበር ያጉረመረምኩት። “...ማመን ስለማልፈልግ ግን ‘እኔም አገር አለኝ’ እላለሁ። አገር ግን የለኝም። አገር እና ህልም ያለው ሰው እንዴት ሻንጣውን ይዞ ካገሩ ይህን ያህል ርቆ ይሰደዳል?”

የሚበረቡር ጥልቅ ሃዘን ልቤን ሞልቶታል። አንዳንድ ጊዜ በጣም የምናከብራቸው ሰዎች ድንገት በሞት ሲነጠቁ፤ ሞራላችን ድቅቅ ብሎ ምድር ባዶዋን የቀረች እንደሚመስለን አይነት ደባሪ ስሜት ነበር የደበተኝ።

ለምን እንዲህ ያለ ስሜት አደረብኝ?

ምክንያቱን በትክክል አላውቅም። በተፈጥሮ በምንም ነገር የማልረካ ሳልሆን እንዳልቀረሁ እገምታለሁ። ምናልባት ግን ከወገን በመራቄ ባእድነትና ብቸኛነት ተሰምቶኝ ይሆናል። አገር አልባ

ከሆንኩማ ቆየሁ። ቋሚ ማረፊያ ጎጆ ፍለጋ መጓዝ ከጀመርኩ አስር አመት ሊሞላ ምን ቀረው? ምንጊዜም የለመዱትን በመተው ርቆ መጓዝ በራሱ የሃዘን ስሜት የሚፈጥር ነው። በርግጥም ከፊትለፊቱ ሁሉም ነገር አዲስ ሆኖአል። አዲስ አገር... አዳዲስ ሰዎች... አዲስ ገጠመኝ...

በርቀት የሚታየኝ አዲስ ተስፋ ግን አልነበረም። በርግጥ ያለተስፋ ሰዎች አንዲትም ሌሊት ማደር አይቻላቸውም። በርቀት የሚታይ ተስፋ ባይኖርም ግን፤ በጨበጣ ተስፋ ማድረግ ለሰው ልጅ ተፈጥሮአዊ ነው። ያ ገና ያልተጨበጠ፤ የማይታይ ተስፋ ላልታወቀው የመጪው ዘመን ጉዞ ጉልበት እየመገበ በብርታት ያቆየናል። እና በየእለቱ አለም አዲስ ሆኖ ትወለዳለች - በተስፋ።

ይኸው እንደ ጃርት በድንች እና በበቆሎ እርሻ መሃል በመጓዝ ላይ እገኛለሁ። የበቆሎው እርሻ የረርና ከረዩን ያስታውሳል። እዚህ ግን ተራራ ቀርቶ መጠነኛ አቀበት እንኳ አይታይም። አገሩ እንደ ሰፊ ክብ ጠረጴዛ ሲሆን፤ ሰማዩ እንደ አከንባሎ ጠረጴዛው ላይ ድፍት ብሎባታል። ክብር እና ኩራቱ ላይም ጥቁር የብረት ቆብ የተደፋ መስሎ እየተሰማኝ ነበር።

ከአራት አመታት በላይ ከኖርኩባት ፕሪቶሪያ ዘጠኝ ሺህ ኪሎሜትር ያህል ርቆ ወደ ሰሜን ዋልታ ተጠግቼያለሁ። በአንፃሩ የ19ኛው የአለም የእግርኳስ ዋንጫ ጨዋታ ደቡብ አፍሪቃ ላይ እየተካሄደ በመሆኑ መላው አለም ቀልቡን ወደ ኔልሰን ማንዴላ ሃገር ልኳል። እኔ ኳስ አልወድም። የኳስ ተመልካቾች አለምከንያት የሚያብዱ ስራፈቶች መስለው ይሰሙኛል። በመሆኑም በዚህ ጊዜ ደቡብ አፍሪቃ ላይ አለመሆኔ አልቆጫኝም ነበር...

አጭር ሻንጣ እየጎተትኩ በመጓዝ ላይ ነኝ።

ከምሽቱ ሁለት ሰአት ሆኖአል። ፀሃይቱ ግን ገና አልጠለቀችም። ይህ ፈፅሞ የማይመች ከመሆኑም፤ የሚረብሽ ስሜት ይፈጥራል። በትሮፒካል የአየር ጠባይ ስር ተወልጄ ያደግሁ እንደመሆኔ ወፈሬው የአየር ጠባይ አልተመቸኝም። የሚመቸኝና የለመድኩት በቀን ፀሃይ፤ በማታ ጨረቃ ሲሆን ፀሃይቱም ስለቷን ጠብቃ መግባትና መውጣት አለባት። እዚህ አገር ምን እየተካሄደ እንዳለ መገመት ያስቸግራል። የዚህ አገር ዶሮዎች ስንት ሰአት ላይ ይሆን ወደ ቆጥ የሚዘለት? ለመሆኑ ቆጥ አላቸው?

መንገዱ ላይ ሰው አይታይም። መኪና የለም። ድንች ልትበላ

የመጣች የጃርት ፉጨት አይሰማም። እንደ አማራ አገር እረኞች ላሟርቃ ስትሄድ፣ “ሃይ! ነይ ተመለሽ ቡሬ” የሚል ዜማዊ ድምፅ በርቀት አይሰማም። አካባቢው እንደ ገልማ ቃሉ ፀጥ ያለ ነው። በቀኝ በኩል ከድንቼ ማሳ ወዲያ ማዶ አፍሮ ዛፎች ጥቅጥቅ ብለው ይታያሉ። ደደሆ ይመስላሉ። እንደ አፍሪቃዊ ከርዳዳ ጠጉር የብርሃን ስንጥር አያሳልፉም። የውሃ በዮች የመንገዱን ጠርዝ ተከትለው ተዘርግተዋል። ቀና ብዬ ሳየው ሰማዬ አልደፈረሰም። እሩቅ ነበር። ንፁህ! ሰማያዊ ሰማይ። በርግጥ እንደ አፍሪቃ ሰማይ ነው። የውሃ እጥረት ግን የለበትም። በአፍሪቃ የፀሃይ ጉልበት የተመጠጠው ውሃ እዚህ እንደልብ ይዘረገፋል። አፈሩ ዋልካ ይመስላል። የአፈር ሽታ ግን የለውም። ስቀምሰው ጣእም የለሽ እና አሸዋማ ሆኖ አገኘሁት። በቆሎውና ድንቼ በስርአት ከመዘራቱ በቀር ከኛው ድንችና ከኛው በቆሎ ለውጥ የለውም።

እነሆ! በመጨረሻ የተነቀሉ ዛፎች ከሚከማቹበት የስደተኞች ማኅሪያ ደረሰኩ። ሶማሌው በጠቆመኝ መሰረት ቢጫና ቀይ ቀለም ከተቀቡ ተገጣጣሚ ቤቶች አንዲት ነጭ ወጣት ሴት ብቅ አለች። ከፈገግታ ጋር ከጨበጠችኝ በሁዋላ ስሟን ነገረችኝ፤

“ክላራ እባላለሁ።”

እኔም ስሜን ተናገርኩ።

ወደ ቢሮዋ ይዛኝ ዘለቀች። የተረጋጋች ነበረች። በትህትና ነበር የተቀበለችኝ። የጠበቅሁትን የሰው መጨናነቅ፣ ግፊያ እና ወረፋ ባለማየቴ እኔም መረጋጋት ተሰማኝ። “ይህ አውሮፓ ነው።” አልኩ ለራሴ። ወጣቷ ወደ ውስጠኛው ክፍል ስትገባ እኔ እኮሪደሩ ላይ ወንበር ያዝኩ። ወዲያው ተመልሳ መጣችና ጠየቀችኝ፤

“ከሶማሊያ ነህ አይደለም?”

“የለም። ከኢትዮጵያ ነኝ።”

“አው! ይቅርታ! ከሶማሊያ መስለኸኝ ነበር።”

ይዛው የነበረው ወረቀት ላይ ያሰፈረችውን፣ “ሶማሊያ” የሚል ቃል ሰርዛ፣ “ኢትዮጵያ” ስትል ሞላችበት። እናም “ፈርም!” አለችኝ። ፈረምኩ። ተመልሳ ደግሞ ወደ ውስጥ ገባች። ክላራ እንደገና ስትመለስ

ወረቀትና ሰማያዊ የላስቲክ ከረጢት ይዛ ነበር። ሁለቱንም ካቀበሉት በሁዋላ እየመራች ወደ ደጅ ይዛች ወጣች። እና በሩቁ አመላከታች፡

“የመጨረሻው ህንፃ ይታይሃል?”

“ይታየኛል።”

“እዚያ ህንፃ ላይ ቁጥር 38 ውስጥ ተመድብሃል። ከረጢቱ ውስጥ አንሶላና ብርድልብስ አለ። ነገ ጠዋት ስምንት ሰአት ተኩል ሲል ከመዝናኛው አዳራሽ ትገኛለህ። መዝናኛው ማለት ያውልህ። ከነኑ ያለው የመመገቢያ አዳራሽ ነው። ከስምንት ሰአት በፊት ተነስተህ ሻወር ወስደህ ቁርስ ብላ። ፎጣና ሳሙና ከረጢቱ ውስጥ ይገኛል። ስለ ግቢው ህግ ነገ ከቃለመጠይቅ በሁዋላ ማብራሪያ ይሰጥሃል።”

ስለ ትህትናዋ አመስግኜያት ሳቢቃ በዝምታ ወደ አዳራሹ አዘገመኩ። እኔ ሪሴፕሽኑን ስለቅ ሴት የሚመስል ጠይም አረብ በእኔ እግር ተተካ።

ግቢውን እየታዘብኩ አዘገመኩ። ግራና ቀኝ ከተዘረጉት ረጃጅም የስድተኛ ማከማቻ አዳራሾች ፊትለፊት ህፃናት ኳስ እየተጫወቱ ነበር። አብዛኞቹ አረቦች እና ሶማሌያውያን ናቸው። ምናልባት የኤሮ ኤገርያ ዜጎችም ሊሆኑ ይችላሉ። አርሜንያውያን፣ ቱርኮች፣ ኢራናውያንና አፍጋኖች ከኛ የባሉ ስደተኞች ሆነዋል። ኳስ ከሚጫወቱ ህፃናት ባሻገር በየአዳራሹ ደጃፍ ላይ ክብ ሰርተው የሚያወጉ ጎልማሶችን እያየሁ አለፍኩ። እንደ ዝሆን ኩምቢ የረዘመ አፍንጫ ያላቸው፣ በእድሜ የገፉ ወንድና ሴት በዝግታ እርምጃ ወዲያ ወዲህ ሲሉ አየሁ። ባልና ሚስት ሳይሆኑ አይቀሩም። ሃሳብ ገፅታቸው ላይ ጥቁር ድንኳኑን ጥሎአል። እልፍ ብለው ደግሞ ቁምጣ የለበሱ ጎልማሶች በየደጃፎቻቸው ላይ ተቀምጠው ሲጋራ ያጨሳሉ።

ከመላ አለም በተሰባሰቡ ስደተኞች መካከል አቋርጬ ወደተጠቆምኩት አዳራሽ አቀናሁ። ከመመገቢያና ከመዝናኛ አዳራሹ መካከል ላይ የልብስ ማጠቢያ ክፍል ይታያል። ደማቅ ረጃጅም ጆለቢያ የለበሱ የሶማሊያ ልጃገረዶች ደጃፉ ላይ ተኮልኩለው በከፍተኛ ድምፅ ምላሳቸውን ያምበለብሉታል። አንዷ ሌላዋን በምን አይነት ዘዴ እንደምታዳምጣት ለመረዳት በፍፁም አይቻልም።

በአይኖቼ አበሾችን ለማግኘት እየተመኘሁ ወደተጠቆምኩት አዳራሽ አቀናሁ። ሆደ ባሻ ሆንኩ እንዴት? የለም! የለም! ደህና ነኝ። ብዙ

ያየሁ እንደመሆኔ መንፈሴ በቀላሉ የሚጎበጥ መች ሆኖ? እንግድነት ተሰምቶኝ ይሆን? እሱስ ሊሆን ይችላል። በተለይ በዛሬው ሌሊት ስለማድርበት ክፍል ማሰቤ አልቀረም። በአንድ ክፍል ውስጥ ከሌሎች አገር ዜጎች ጋር ማደር እችላለሁ ይሆን? በርግጥ ከአመታት በፊት በደቡብ አፍሪቃ እስር ቤት ውስጥ ከማላውቃቸው አፍሪቃውያን ስደተኞች ጋር ስምንት ሌሊት አሳልፌያለሁ። ያኔ ግን ተገድጄ እንደመሆኑ፣ ምርጫ አልነበረኝም። አሁንስ ምን ምርጫ አለኝ? ከኢራናውያን አሊያም ከአፍጋኖች ጋር ባንድ ክፍል ውስጥ ታሸጎ፣ ተግባብቶ መኖር ይቻላል? ለምን ያህል ቀናት? ያን ለመፈፀም የሚያበቃ ትእግስት ይኖረኝ ይሆን? ሶማሊዎች ይገጥሙኝ ዘንድ ተመኘሁ። ምንም ቢሆን ጎረቤታችን ናቸው። እነሱ ይሻሉኛል።

እንዲህ ያሉ አሳቦችን እያኘከሁ ከአዳራሹ ደጃፍ ደረስኩ።

“ተመስገን አምላኬ - የእንስሳት ፈጣሪ...

በረቂቅ ህሊና - ሁሉን አሳዳሪ” እንዲሉ አንድ አበሻ በፈገግታ ተውጦ ወደኔ ሲመጣ አየሁ። ሰላምታም አልሰጠኝ። ከመድረሱ፣

“አበሻ ነህ?” ሲል ጠየቀኝ።

“እንዴታ!” ስል በደስታ መልስ ሰጠሁ። “ከአበሻም ነገረኛ አበሻ!” አልኩ እየሳቅሁ። እሱ አልሳቀም። መቀለዴን ባይረዳ ይሆናል።

“ብሩክ እባላለሁ።” አለ።

ብሩክ ሻንጣዬን ከመቀበሉ፣ ሌሎች ሁለት አበሾች ከሁዋላችን ከተፍ አሉ። የያዝኩትን የፕላስቲክ ከረጢትና ላፕቶፕ የያዝኩበትን የእጅ ቦርሳ በመቀበል ተንከባከቡኝ።

ብሩክ የያዝኩትን ወረቀት ከተመለከተ በሁዋላ፣

“እኛ ክፍል ነው የተመደብከው።” ሲል በጎውን ዜና አበሰረኝ።

ወደ ፎቄ እየወጣን ሳለ ስሜታዊ ሆኜ ተናገርኩ፣

“አበሻ እንደማገኝ እንኳ ጠርጥሬ ነበር። ከሃበሾች ጋር በአንድ ክፍል እመደባለሁ ብዬ ግን አልጠበቅሁም ነበር። በእውነቱ እድለኛ ነኝ። አበሻ የሌለበት የአለማችን ክፍል የለም ማለት ነው? መቼም በዚህ አይነት ሳይቤሪያ ወይም ግሪንላንድ ብንሄድ አበሻ ይኖራል። የኛ ሰው ምን ያልገባበት አለ? ቁራ የሆነ ህዝብ!”

(አንድ የቆየ ቀልድ ታወሰኝ። አሜሪካውያን ለአፄ ሃይለስላሴ፣ ‘ጨረቃ ላይ ደርሰን መጣን’ ቢሉት፣ ‘ታዲያ ትግሬ አላገኛችሁም?’ ቢል ጠየቀ።)

ብሩክ እየሳቀ ደገፈኝ፤

“አበሻ ያልረገጠው መሬት በምድር ላይ ሊኖር አይችልም። እዚህ ካምፕ እኛ ብቻ አንምሰልህ። ሶስት ሴቶች አሉ። ሌሎች ሁለት ወንዶችም የመጀመሪያው ህንፃ ላይ አሉ። ይገርምሃል! ሴቶቹ በርበሬና ሽሮ ይዘው ነው የመጡት። ትናንት ወጥ ሰርተው፤ በድርቆሽ አፈርፍረው አበሉን። አንደኛዋማ ቋንጣ ሳይቀር ይዛ መጥታለች። አበሻ መሰደዱ ብቻ ሳይሆን ስንቁን እንኳ መች ይተዋል?”

እንዲህ እያወጋን ከተመደብኩበት ቁጥር 38 ክፍል ገባን።

ክፍሏ ጠባብ ነበረች። ተደራራቢ ሁለት አልጋዎች ሲኖሯት፣ በተጨማሪ ቀጫጭን አራት ቁምሳጥኖች እና አራት ወንበሮች፣ እንዲሁም አንድ ጠረጴዛ ይዛለች። ግድግዳው ላይ ባለ24 ኢንች ቴሌቪዥን ተሰቅሎአል። በአንዱ ጥግ ፊሊፕስ ጉርድ ፊሪጅ ይታያል። ለአራት ስደተኞች መኖሪያ የተዘጋጀው ጠባብ ክፍል እነዚህን አቃዎች እንደምንም አብቃቅታ መያዝ ችላለች። እኔ በተመደብኩበት ክፍል ውስጥ ከብሩክ ሌላ ቀሪዎቹ ሁለት ሃበሾች ኤርትራውያን ነበሩ። አቤሴሎም እና ንአምን ይባላሉ። አቤሴሎም ጥሩ አማርኛ ይናገራል። አዲስ አበባ ተወልዶ አስመራ ማደጉን ነገረኝ። ንአምን የአስመራ ልጅ ነው። ቁጡብ አይነት ነበር። ብሩክ የድሬዳዋ ልጅ ሲሆን፣ እንደሚጠበቀው እንደልቡ የሚናገር፣ ለሁሉም ሰው ጓደኛ መሆን የሚችል ነበር።

አልጋዬን እያነጠፉልኝ ሳለ ጥያቄ ቀረበልኝ።

“በቀጥታ ከኢትዮጵያ መምጣትህ ነው?”

“የለም! ትንሽ ተንከራትቻለሁ - አስር አመት።”

“አስር አመት!? ትቀልዳለህ እንዴ?”

አልጋዬን አንጥፈው ጨረሱ።

ከተደራራቢ አልጋዎች ከታችኛው ላይ መስኮቱ ስር ነበር የደረሰኝ። ሻንጣዬ ውስጥ የነበሩ ቅያሪ ልብሶቼንና መፃህፍቶቼን ቁምሳጥን ውስጥ ደረደርኩ። የስደት ባልደረቦቼ በተቻላቸው አቅም

ተንከባከቡኝ። ሻይ አፈሉ። ዳቦ ላይ ማልማላታና ቅቤ ቀብተው አቀረቡልኝ። ፖም ተጨመረልኝ። ዳቦውን በሻይ እያጣጣምኩ በጥያቄ አጣድፋቸው ገባሁ፤

“መቼ መጣችሁ ወደዚህ ካምፕ? ከየት መጣችሁ? ሆላንድ እንዴት ገባችሁ? ምን ያህል ጊዜ እዚህ እንቆያለን? የሆላንድን የመኖሪያ ፈቃድ ማግኘት ከባድ ነው ቀላል? ምን ማድረግ አለብኝ? ምን ማድረግ የለብኝም?”

የቻሉትን ያህል ምላሽ ሰጡ።

ቴር አፕል ካምፕ የስደተኞች ጊዜያዊ መቀበያ ካምፕ መሆኑን ነገሩኝ። እዚህ ማስተናገጃ አንድ ስደተኛ ሁለት ሳምንት ብቻ ይቆያል። በሁለት ሳምንት የቴር አፕል ቆይታው አሻራ ይሰጣል። ስለማንነቱ አጭር ቃለመጠይቅ ያደርጋል። የሳንባ ነቀርሳ የጤና ምርመራ አለ። የዘዘ ኤድስ ምርመራ የለም። ከዚያም ዋናው ቃለመጠይቅ ወደሚካሄድበት ወደ ሌላ ካምፕ ይዛወራል። ሊነግሩኝ የቻሉት ባጭሩ ይኸው ነበር።

አቤሴሎም እንደዋዛ የተለየ ጥያቄ ጠየቀኝ፤

“ምን ትሰራ ነበር ኢትዮጵያ?”

ዳቦውን ገምጩት ነበርና መልስ ከመስጠቴ በፊት ከሻዩ ፉት አልኩለት። የጎረስኩትን እስካኝከው ጊዜ አረኝኹ ነበር። ምን እሰራ ነበር ልበል? ‘ጋዜጠኛ ነበርኩ’ ከማለት ይልቅ መቀለድ መረጥኩ፤

“በግ እሰራ ነበር።” ስል መለስኩ። ‘በግ እነግድ ነበር’ ለማለት ነበር የፈለግሁት። ብሩክ ወዲያውኑ በጥያቄ መልክ አረመኝ፤

“ምን ማለት ነው? በግ ነጋዴ ወይስ በግ አራጅ?”

አቤሴሎም በጣም ሳቀ። ንኡምን አልሳቀም። ስሜቱ ባልታወቀ ሁኔታ በአይኑ ሲመረምረኝ ቀለብኩት። አቤሴሎም ምን ነካው? ስቆ እስኪጨርስ ብዙ ጊዜ ወሰደበት። በችግር ጊዜ ሰዎች ጭንቀታቸውን ለማባረር ሲሉ በተገኘው አጋጣሚ ሁሉ ለመደሰት ይጣጣሩ ይሆናል። ከአቤሴሎም ጋር አብሬ እየሳቅሁ ስህተቴን አረምኩ፤

“የበግ ነጋዴ ማለቴ ነው።”

ከጥቂት ደቂቃዎች በሁዋላ፤

“እንግዲህ ደክመህ ይሆናል፤ አረፍ በል።” ተባልኩ።

“ልክ ብላችሁዋል። አረፍ ማለት እፈልጋለሁ።”

አያይገፎም አከልኩ፤

“ላደረጋችሁልኝ መስተንግዶ በጣም አመሰግናለሁ።”

“እኛም ስንመጣ ሌሎች እንዲሁ ተቀብለውናል። ነገ የሚመጡትን ደግሞ አንተ በተራህ ተቀብለህ ታረጋጋቸዋለህ።”

“በትክክል። መቸም በስደት ጊዜ የሃገር ልጅን ማግኘት ፈዋሽ መድሃኒት መሆኑን ዛሬ አየሁ። የቃጅማው ጊዮርጊስ ይመስከር፤ ወደዚህ ስመጣ ሞራሌ በጎች እንደሸኑበት ሳር ወዳድቆ ነበር። አሁን እናንተን ካገኘሁ በሁዋላ በፀደይ ማለዳ እንደተወለደ የበግ ግልገል የመቦረቅ ስሜት ነው የተሰማኝ...”

ሶስቱም ሳቁ። እዚህ ላይ ግን በጣም የሳቀው ንእሽት ነበር። ይሄ ዝምተኛ የሚመስል ልጅ ቀልድ ያውቃል ማለት ነው?

አልጋዬ ላይ ጋደም አልኩ። ብዙም ሳይቆይ የኳስ ጨዋታው በመጀመሩ የክፍል ባልደረቦቼ ትኩረት ወደ ቴሌቪዥኑ ሆነ። በመካከሉ ከበላዬ ተደራቢ አልጋ ላይ የተኛው ብሩክ አንገቱን ወደ ታች ልኮ አናገረኝ፤

“ተኛህ እንዴ?”

“የለም፤ እያነበብኩ ነው...”

ድምፁን ዝቅ አድርጎ፤

“በግ ነጋዴ አትመስልም።” ሲል ተረበኝ። ቀጠለና፤ “...ነኝ ካልክ ግን መቼስ ምን ይደረጋል?”

አያይዞ ስለማነበው መፅሃፍ ጠየቀኝ፤

“የፍቅር መፅሃፍ ነው?”

“ፍቅር? አይ! ስለ ፍቅር አይደለም። ስለ ጦርነት ነው...”

እለቱ ረቡእ ነበር። ወርሃ ሰኔ፤ 2010።

- 2 -

የአድአ ጥንቸሎች

የምሽት ጨረቃ...
ባር ባር በሚል ጣቷ - ገርፋ ስትሞዝቀኝ
እኔም የማለውቀው - እሱም የማያውቀኝ
የሆነ ሩቅ አገር - አለ እሚናፍቀኝ!

(ግጥም - ኑረዲን ኢሳ)

ለሌቱ ቅዳሜ ነበር፤ በግዕዝ አቆጣጠር 1971...

እንደተለመደው የቅዱስ ሚካኤልን ታቦት ለማንገስ ወደ ዱከም የተጓዝነው በእግር ነበር። በባዶ እግራችን መንገዱን ሸከሸከነው። ጫማ ምን ያደርጋል? መሬቱ እንደሁ የሰጠ ነው። እሾክ የለ ባልጩት - እንደ ወረደ ጥቁር ቅቤ። ከዋርካ ወደ ዋልካው ስንዘል መሬቱ ይሰምጣል - እስከ ቁርጭምጭሚት። ከረምትና ጥምቀት ዘረው ሲመጡ፤ ድፍን አድአን በእግር ማዳረሱን ለምደነዋል። እንደ በቅሎ እየሰገርን እስከ የረር ተራራ ግርጌ! እስከ ጋራ ጭቋላ ራስጌ! እስከ ሉጎ ፅጌ! አንዳንድ ጊዜም እስከ አረንጓዴ ሃይቅ...

እነሆ! ዛሬም የሚካኤልን ታቦት ለማንገስ ገና በማለዳው ወደ ዱከም ገሰገሰን። በአንድ ሰአት ተኩል ጊዜ ውስጥ ቅዱስ ሚካኤል ካረፈበት ሜዳ ደርሰን ጠበል ተረጨን።

ታላቁ አለቃ....
በነበልባል ክንፉ ሲመታው፤
ሌጊዮን ክንዱ ተሰበረ...

ዘንድሮም ታቦቱን ካነገሰን በሁዋላ ወደ ገበሬዎቹ ጎጆ ጎራ አልን። አምስት ነበርን። ጌትነት - ብሩ - ግሩም - ደረጃ እና እኔ።

በቅንጭብ ተክል ከታጠረ ግቢ አንዲት ወጣት የገበሬ ሚስት ብቅ ብላ በፈገግታ ጋበዘችን። የቅዱስ ሚካኤል እንግዶች ነን። በዚህ እለት በድፍን የአድኦ ገጠሮች እንግዳ ብርቅ ነው። ማን ያውቃል? ቅዱስ ሚካኤልና መላእክቱ በህፃናት ተመስለው መጥተው ሊሆን ይችላል። ስለዚህ ማንኛውም እንግዳ እንደ ንጉስ ይከበራል።

በሰፊ ትሪ ጥቁር እንጀራ ተከምሮ ቀረበ። ወጡ በያይነቱ ተሞላበት። ጠላ በአንኮላ ተቀዳ። ወጣቷ የገበሬ ሚስት፤

“አረቄ ትሞክራላችሁ?” ብላ ጠየቀች።

“ጠላ ይበቃል።”

ጠላውንም አልቻልነው። ገና ሁለተኛውን አንኮላ ከመጀመራችን ጢው አልን። ደረጃ ግን ሶስተኛ አስቀዳ። ሰውነቱም ከሁላችን የተሻለ ደንዳና ነበር። ሌሎቻችን ሲባጎ ነን። ፏ! ብለን አስተናጋጃችንን ተሰናበትናት። ዱከም በቀኝ በኩል ነበረች። በእግር የምንጓዝ እንደመሆናችን ሁዳዱን መሃል ለመሃል ሰንጥቀን፤ የደብረዘይትን አግጣጫ ያዝን። ፀሃይ በጉም ተሸፍናለች። እየዘመርን በሶምሶማ ሩጫ መንገዱን ተያያዝነው።

ሌጊዮን ከንዱ ተሰበረ...
ፈጥኖ ደረሰልኝ - ቅዱስ ሚካኤል፤
በህይወት መንገድ ላይ...

ድንግል ማርያም...
የናሆም መድሃኒት...
ማርያም! እናኩብርሻለን...

የጠጣነው ጠላ ነው መሰለኝ መዝሙሩ ላይ ብዙም አልገፋንበትም። ከሸንኮራ ወደ አድኦ ለጤፍ አጨዳ ከሚመጡ ገበሬዎች የሰማነውን ዜማ እያዜምን ጋለብን። ደረጃ ሲያዜም እኛ “ሆራ! ሆራ!” እያልን ተቀበልነው፤

ሃምሌ እግር ብረቱ - (ሆራ! ሆራ!) ነሃሴ ሰንሰለቱ
መስከረም ዳገቱ - (ሆራ! ሆራ!) ጥቅምት ቁልቁለቱ
ህዳር አግድመቱ - (ሆራ! ሆራ!) ትሳስ ሆይ ጀብራሬ
እህሉን ሁሉ ይዘህ - (ሆራ! ሆራ!) ምነው እስከዛሬ?

ለጥ ያለውን ሁዳድ ከምኔው ላፍ እንዳደረግነው አልታወቀንም። ከቁርቁራ ወደ ቢሾፍቱ ከሚወስደው የገጠር መንገድ ላይ ብቅ አልን። ይሄን ሁሉ ስንጓዝ የረር ተራራ ጎን ጎናችን አብሮ ይጓዛል። የረር ጭንቅላቱ አይታይም። የከረዩ ጎረምሶችን ጎፊሬ መስሎ የየረርን ራስ የሸፈነው የሸውሸዌ ጫካ ጉሙ ውስጥ ተደብቆአል።

...ትእቢተኛው የረር ተራራ! ጭራውን እስከ ሸገር ለቆ ሲያበቃ፣ አፍንጫው ጨፌዶንሳን ተሻግሮ ምንጃርን ያሸታል። ልቡ ግን ምንጊዜም አድኦ ነው። በከረምት እስከ ሉጎ እንጓዛለን። በእግር አንችለውም። መንገድ ላይ ፈረሰኞች ይጭኑናል። በልበላ ወንዝ ሞልቶ ከጠበቀን መሻገር አይቻልም። ጎረምሳ ፈረሰኞች ግን፣ “ኢጆሌ! ወረ አድኦ” እያሉ በድፍረት ዘለው ይገቡበታል። ፈረሶቹና ወንዙ አንገት ላንገት እየተናነቁ አረፋ ይደፍቃሉ። የውሻ ዋና የሚችሉ ግን ጥብቆአቸውን ጀርባቸው ላይ አስረው በልበላን እንደ ዋዛ ያቋርጡታል...

...ሉጎ ከሄድን አንመለስም።

ከአንዱ ገበሬ ቤት ግርግም ላይ አድረን፣ በነጋታው እርጎ ጠጥተን ስናበቃ፣ በኪሳችን የተቆላ ሹምቡራ ሞልተን በሆራ ኪሎሌ በኩል እንሸከሽከዋለን። የአየር ሃይልን ካምፕ በጀርባ በኩል ታክከን እንደ ግማሽ ጨረቃ ከዞርነው በሁዋላ፣ አረንጓዴ ሃይቅን በርቀት ገላምጠነው ወደ ቀኝ እንጠመዘዛለን። ቢሾፍቱ ሃይቅን በደቡብ በኩል እየተሳለምን በጋራበሩ አግጣጫ ብቅ ስንል የተወለድንባት መንደር ፏ! ብላ ትቀበለናለች። አርመን ሰፈር!

...በእነዚህ ረጃጅም ጉዞዎች የምግብ ችግር ፈፅሞ አይገጥመንም። እሸት እና ጥንቅሽ እየመዝገረጡ መብላት ነው። የጫካ ፍራፍሬም ሞልቶአል። ደንካካን ስናቋርጥ ጥሬ እንቁላል እናንኛለን። ከባለቤታቸው የኮበለሉ የሜዳ-ዶሮዎች የጭድ ክምር ስር ጉድጓድ ቆፍረው እንቁላል ይጥላሉ። እንቁላላቸውን ስንወስድባቸው እንደ ነገረኛ ኮማሪ ይዘፍኑብናል። ጆሮ በሚበጥስ ድምፅ ያለቃቅሳሉ። እንቁላሉን በጥሬው ጠጥተነው ቅርፊቱን ወርውረንላቸው እየዘፈንን እንገሰግሳለን፤

አቡዩ ዓድቁ...
አቡዩ ዓድቁ...

ገደል እንዳከርማ የሚሰነጥቁ...
በዘንጋቸው ወግተው ጠበል የሚያፈልቁ...

ከጋራቦሩ ቁልቁል ወደ አርመን ሰፈር ስንወርድ ደጃፋቸው ላይ ቡና አፍልተው፤ የጤፍ ቂጣ ጋግረው የሚያወጡ እናቶች አይጠፉም። ጥያቄ ቢጤ ጣል ያደርጋሉ።

“...ጥንቸሎች! የት ውላችሁ ነው?”

* * *

እነሆ! ዛሬም የሚካኤልን ታቦት አንግሰን በመመለስ ላይ ነን...

የገጠር መንገዱን ስንይዝ፤ ሙሉ በሙሉ ጀርባችንን ለየረር ሰጠነው። አሁን ከፊታችን ጨለላ ቃ አለ። የጨለላቃን ሃይቅ ከፊት ለማየት እየጓጓን በሰምሶማ ስንገሰግስ ከሁዋላችን የመኪና ድምፅ ሰማን። አንዲት ከርካሳ ላንድሮቨር እየተንኳኳች በመምጣት ላይ ነበረች። ጋሽ በላይ ናቸው። ግራና ቀኝ በመቆም እጃቸንን ማወዛወዝ ጀመርን።

“ጋሽ በላይ ውሰዱን! ጋሽ በላይ...”

ሳትቆም አለፈች። በዚያችው ቅፅበት ግን ደረጃ ሃይሉ ድምፁን ከፍ አድርጎ፤ “ከርካሳ!” ሲል ተሰማ።

ላንድሮቨር ፍጥነቷን ቀነሰች። ከዚያም ቆመች። በቆምንበት ደንግጠን ነበር። ደረጃ “ከርካሳ” ባይል ኖሮ በመኪናዋ መቆም እንደሰት ነበር። የፈራነው አልቀረም። “ከርካሳ!” የሚለውን ቃል ጋሽ በላይ ሰምተውት ነበር። እንደ ጥንቸሎች ተጠጋግተን በመቆም በዝምታ ጠበቅናቸው። አጠገባችን እንደደረሱ፤ በቀጥታ ደረጃን እጁን ከያዙት በሁዋላ፤

“ማንን ነው ከርካሳ ያልከው?” ሲሉ ጠየቁት።

“መኪናዋን ነው።”

“እኔን ነው ከርካሳ ያልከኝ?”

“ጎርጊስን! ርስዎን አይደለም።”

ጆሮውን ያዙና መዝገለጉት።

በፀጥታ ከተመዝገባቸው በሁዋላ ማልቀስ ጀመረ። እኛ በፍርሃት ትንፋሻችንን ውጠን ፀጥ ብለን ቆመናል። ደረጃ አምርሮ ማልቀሱን ሲያዩ ለቀቁት። ሲለቁት እሱም ማልቀሱን አቆመ፤

“ቁጭ በሉ!” ሲሉ ተቆጡ።

መሬቱ ላይ በተርታ ተደርድረን ቁጭ አልን።

“መኪናዮንስ ቢሆን መስደብ ለምን አስፈለገ?”

መልስ የሰጠ ስላልነበር ቀጠሉ፤

“ውስጤ ያለ ብስጭት አይበቃኝም!? ከርካሳ ማለት? እኔን በአሽሙር ሽማግሌ ለማለት ነው? እኔም እንደናንተ ልጅ ነበርኩ። እናንተም ልክ እንደኔ ታረጃላችሁ። እኔ አያታችሁ እሆናለሁ። አያት ይሰደባል? አባት ይሰደባል!”

ደረጃ ጣልቃ ጉብቶ ተናገረ፤

“ይቅርታ አድርጉልኝ፤ ተሳስቼ ነው...”

ርግማናቸውን ግን ያወርዱብን ቀጠሉ፤

“እናንተ አሁን አድጋችሁ ሰው ትሆናላችሁ? የበርበሬ ተራ ሌባ ነው የምትሆኑት። ኪሳራ ብቻ!”

ግሩም ቆጣ ብሎ ምላሽ ሰጠ።

“እኛ ሌቦች አይደለንም።”

“ዝም በል! ኩታራ!”

ግሩም ፍጥጥ እንዳለ ፀጥ አለ።

“ማነው ስምህ?” ሲሉ ጠየቁት።

“ግሩም ላቀው።”

“እንዲህ ያለ ወርቅ ስም ተሸክመህ መንገድ ላይ ቆመህ አያትህን ትሳደባለህ? አንተኛውስ ማን ትባላለህ?”

“ተስፋዬ።”

“ተስፋ ቢስ ቢሉህ ይሻል ነበር! ተስፋ ብትሆን ብለው ነበር ተስፋዬ ያሉህ። አንተ ግን ገና ከአሁኑ አባቶችህን መሳደብ ጀመርክ።”

እኔን ገስፀው ሲያበቁ ወደ ሌላው ዞሩ፤

“አንተኛውስ ማነው ስምህ?”

“ጌትነት።”

“ወግ አይቀር መቸም። መንገድ ላይ ቆሞ ሽማግሎችን መስደብ ጌትነት ነው? ጌታ ለመሆን መማርና መስራት ያስፈልጋል። ጌትነት ዝምብሎ ከሜዳ ላይ አይገኝም። አንተስ ማነው ስምህ?”

“ብሩ ታፈሰ።”

“አልቀረብህም! ለእግርህ እንኳ ጫማ የለህ - ብሩ ታፈሰ! ብር በብላሽ የሚታፈስ የዋንዛ ፍሬ አይደለም። ሽማግሎችን በመስደብ ብር አይታፈስም። ለምሳሌ እኔን እየኝ፣ ከቅዳሜ ገበያ ወደ ቁርቁራ ስምንት ባላገር አድርሼ መመለሴ ነው። ስመለስ ግን አንድም የሚሳፈር አጣሁ። ኪሳራ ብቻ። ባዶዬን እየተንኳኳሁ ስመለስ አታዩም? ብር ዝም ብሎ ከሜዳ አይታፈስም። አንተኛውስ ማነው ስምህ?”

“ደረጀ!”

የሚሉት ቸግሮአቸው ጥቂት ካሰቡ በሁዋላ፤

“የማን ልጅ ነህ?” ሲሉ ጠየቁት።

“የሃይሉ።”

“ሃይሉ የቱ? መካኒኩ?”

“አዎ።”

በአንድ አፍታ ስሜታቸው ተለወጠ።

“ጋሽ ሃይሉማ ወዳጄ ናቸው። እንዴት ያሉ ጥሩ ሰው። ይቺ መኪና ተበላሽታ በነፃ ሰርተውልኛል። ልክፈል ብል እንኳ እምቢ አሉኝ። እንዴት ያሉ ደግ ሰው፣ የተባረኩ...”

ደረጀን እንደገና እጁን ከያዙት በሁዋላ በቁጣ ጠየቁት፤

“ከነዚህ ዱርዬዎች ጋር ምን ታደርጋለህ?”

ጌትነት ጣልቃ ገብቶ መልስ ሰጠ፤

“እኛ ዱርዬዎች አይደለንም። እኔ የአስታጥቄ ልጅ ነኝ...”

“አስታጥቄ የቱ? አስተማሪው?”

“አዎ።”

“ወይ መከራ! መቼ ነው አንተ ደግሞ የተወለድከው?”

“ጥቅምት 1፣ 1961 አመተ ምህረት።”

“ታላቅህን ነው የማውቀው።”

“ከኔ በታች ሁለት ታናናሾቼ አሉ...”

“መቼም የዛሬ ልጆች ተሳስታችሁ ሰው ታሳስታላችሁ።
የወዳጆቼ ልጆች ኖራችሁዋል? ኑ በሉ ተሳፈሩ?”

“ላንድሮቨር ላይ ተሳፍረን መንገድ እንደጀመርን፤

“ለመሆኑ የት ቆይታችሁ ነው?” ሲሉ ጠየቁ።

“የሚካሄድን ታቦት ልናነግስ ሄደን ነው...”

“ጠላ ልንጠጣ ለምን አትሉም? ጠጥታችሁዋል አይደለም?”

“ስጥተውን ነው።” አለ ደረጀ።

“ቢሰጧችሁስ? ‘አንጠጣም ልጆች ነን’ አትሉም? በዚህ
እድሜያችሁ ጠላ ከጀመራችሁ መጨረሻችሁ ምን ይሆናል? ሌብነት!
የጎማ ሌባ ትሆናላችሁ። አሁን ለምሳሌ የኔ የመኪና ጎማ ስንት ጊዜ
ተሰርቆብኛል? ሰካራም ሌቦች አዲስ የመኪና ጎማ ሰርቀው ለሳፋ
ማስቀመጫ በአንድ ብር ከአምሳ ይሸጡታል። አያችሁ? የመጠጥ ሱስ
ጥሩ አይደለም። ትምህርታችሁ ላይ በርቱ! ስም ተሸክማችሁ
እንዳትቀሩ። ጌትነቱም፣ ሃብቱም ተስፋውም የሚገኘው ከተማራችሁ
ነው። መንገድ ላይ ቆሞ ሽማግሌ መስደብ ብልግና ነው...”

ወደ ቢሾፍቱ ሃይቅ ከሚወስደው መገንጠያ ላይ ስንደርስ
ከላንድሮቨር ወረድን። እናም ለአይን ያዝ ባደረገው ምሽት ወደ
ሰፈራችን ገሰገስን። ወደ መንደራችን ስንቃረብ፣ ከሃይቁ አግጣጫ
በማታ ነፋስ እየተገፋ የመጣ ቅዱስ መዝሙር ጥርት ብሎ ይሰማ ነበር...

በሰይፍ ሲመታው...

ሳጥናኤል ከንዱ ተሰበረ

ታላቁ አለቃ....

ቅዱስ ሚካኤል - ፈጥኖ ደራሽ...

(በተወለዱበትና በአደጉበት መንደር ወልደው ከብደው፣ በመጨረሻ እዚያው ማረፍ የሚችሉ እድለኞች ናቸው፣ ይባላል። እኛ ዘንድ ግን ተገላቢጦሽነቱ ይበዛል። በዚያን እለት አብረውኝ የነበሩ የኢድአ ጥንቸሎች ዛሬ አንዳቸውም ኢድአ የሉም።

ደረጃ ሃይሉ ሞስኮ ላይ የተቻለው የቢዝነስ ሰው ሆኖአል። ራሺያዊት አግብቶ ሁለት ሩሲያውያት ሴት ልጆችን ወልዶአል። ጌትነት እንደ አባቱ አስተማሪ ሆኖአል። እንግሊዝ አገር Nottingham ዩኒቨርሲቲ በIndustrial Economics ሌክቸረር መሆኑን የሰማሁት ቢቢሲ Radio4 ላይ ነበር። በፕላኔታችን ላይ ካሉት ጥቂት የካንሰር ስፔሻሊስቶች አንዱ ለመሆን የበቃው ግሩም ላቀው ሚኒሶታ በተባለችው የአሜሪካ ክፍለሃገር ነዋሪ ሲሆን፤ በCoborn የካንሰር ማእከል ይሰራል። ይህን መፅሃፍ በመፃፍ ላይ ሳለሁ ብሩ ታፈሰ በህመም ምክንያት ማረፉን ሰማሁ...)

የተነቀሉ ዛፎች

አልጨለመም ገና - መብራትም አልበራ
እያንዳንዱ ጎጆ - ይታያል በተራ
ብሽሩ ብሽሩ በሚለው - የጊዜ ሰንሰለት
ለጥ ባለው ሜዳ - በረጅሙ ርቀት
ያለአነጋጋሪ - ስጉዋዝ እንደ እረኛ
“ብእር ብቻ” ነበር - የልቤ ጓደኛ

(ግጥም - አሌክሳንድር ፑሽኪን)
- ታደለ ገድሌ ፀጋዬ እንደተረጎመው -

ከሌራን ተከትለን ግቢውን ለቀን ወጣን። ከሃያ እናልፋለን።
ህፃናት እና ሴቶችም ነበሩ። አንድ ጠይም አረብ ከጎኔ ይራመዳል።
ጠጉሩን በቅባት ከማስተኛቱም፤ የዘፋኞችን በሚመስል አብረቅራቂ
አለባበስ ደማምቆአል። ከብርቱካናማው ስስ ጃኬቱ ስር፤ ደረትና
ጡንቻዎቹ እንዲታዩለት ሰውነቱ ላይ የተጣበቀ ቲሽርት ለብሶአል፤

“ከየት ነህ?” ሲል ጠየቀኝ።

“ከኢትዮጵያ። አንተስ?”

“ከሊቢያ።”

ከፊት ለፊታችን ትጓዝ የነበረች አንዲት ሶማሌያዊት
ያቀፈችው ልጇ እያለቀሰባት ተቸገረች። የሚግተለተለው የስደተኛ ጎርፍ
ህፃኑ ላይ ፍርሃት የፈጠረበት ይመስላል። እናቱ ደጋግማ “ወሪያ!”
እያለች ብትንጠውም ማልቀሱን መተው አልቻለም። የልጇ ለቅሶ
እየበረታ በመሄዱ ከላራ ጉዞው እንዲቆም አደረገችና ወደ አልቃሻው
ህፃን መጣች። በአይኗ፤ በፈገግታዋ፤ በሁለመናዋ ስታባብለው ህፃኑ

ማልቀሱን ቀነሰ። በማማሽ ድምፅ እያለቀሰ ከላራን ያስተውላት ጀመር። ጉንጨፍን እየነካካች ልታስቀው ሞከረች። አልሳቀም። ማልቀሱን ግን ሙሉ በሙሉ ትቶ በመገረም ያጤናት ቀጠለ። እንደ ወረቀት በነጣ ፊቷ እና በሹል አፍንጫዋ አሻንጉሊት መስላው ሊሆን ይችላል። ለነገሩ አሻንጉሊት የት አውቆ? ከአሻንጉሊት ይልቅ ለቦምብ ይቀርብ ነበር።

“ማነው ስሙ?” ስትል ጠየቀችት።

“ማሊክ።”

ከላራ ጠጉሩን እያሻሽች አባበለችው።

“ማሊክ! አትፍራ!”

ሌባ ጣቱን አፉ ውስጥ ጨምሮ በአትኩሮት ይመለከታት ቀጠለ። ንፍጡ መውረድ በመጀመሩ ከላራ ከኪሷ ለስላሳ ወረቀት አወጣችና ጠረገችለት። ከዚያም መንገዳችንን ቀጠልን።

ማሊክ በእናቱ እንደታቀፈ አንገቱን ወዲያ ወዲህ ሲያሸከረክር እኔ ከሁዋላ ነበርኩና አይን ላይን ተጋጨን። ልክ እኔን ሲያይ እንደገና ማልቀስ ጀመረ። እናቱ ልጇ ያለቀሰበትን ምክንያት ለማወቅ ነው መሰል ዘወር ስትል እኔን አየችኝ። ሰይጣናዊ ክፉ መንፈስ እንዳየች ሁሉ እሷም ፊቷን ጭምድድ አድርጋ ዘወር አለች። እኔ ምንም እንዳልተፈጠረ መንገዴን በመቀጠሌ እናትና ልጅ ከሁዋላዬ ሆኑ።

ማሊክ ማልቀሱን አቆመ።

ይህ የሶማሊያ ህፃን እኔን ሲመለከት ለምን እንዳለቀሰ ማሰላለሰል ያዝኩ። ልጆች እንኳ ይወዱኛል። የልጅ ማስፈራሪያ ጭራቅ አይደለም። ማሊክ ነጭ ቢሆን እንኳ፣ ጥቁር በማየቱ ፈርቶ ነው ያለቀሰው ማለት በቻልኩ። ሁለታችንም የአፍሪቃ ቀንድ ቸኮላታ ነን። ይሄ ልጅ ምናባቱ ሆኖ አለቀሰ? እናትየዋስ ስታየኝ ፊቷን ለምን አጠቆረች? ከሶማሊያ በቀጥታ መምጣታቸው ይሆን? ምናልባት ሞቅዲሾ ከዘመቱት ሃበሾች ጋር የተያያዘ ክፉ ትዝታ ይኖራቸው ይሆን? ወይ ደግሞ “አበሻ እባብ” እንደሚለው ነባር የሶማሊያ ብሄል እባብ መስዬ ታይቻቸው ይሆን? ማን ያውቃል?

የሚያሳስቡኝ ነገሮች አሉ። ለአብነት የአለማቀፍ ሜድያዎች ላይ፣ “ኢትዮጵያ! የሶማሊያና የኤርትራ ታሪካዊ ጠላት” ተብሎ ይገለጻል። የአጋዴን የከርሰ ምድር ዘይት እና የቀይባህር ረጅም ዳርቻ

የፀብ መነሻ መሆን ባልተገባቸው። እነዚህ ሃብቶች የተወላጆቹ እንጂ የሌላ የማንም አይደሉም። እነዚያ ተወላጆች ያላቸውን ሰጥተው፤ የሌላቸውን በመቀበል ከአካባቢው ጋር በጋራ ከመኖር የተሻለ ጥቅም አይኖራቸውም። ቱሪዝምና ንግድ ዋናው ነው። ከአዲስ አበባና ከመቀሌ እለታዊ የአየር በረራ ወደ ምዕዋ፤ እለታዊ በረራ ከአስመራ ወደ አዋሳ፤ ከሞቅዲሾ ወደ ባህርዳር፤ የባቡር ጉዞ አስመራ ጎንደር - ህልም እና ተረት ይመስላል። አውሮፓውያን በሁለተኛው የአለም ጦርነት ሃያ ሚሊዮን ሰው ከሞተባቸው በሁዋላ እንኳ ይህን ማድረግ ችለዋል። የማይቻል አይደለም። ደም ያልተቃባው አዲስ ትውልድ ከሚያጋጨው ይልቅ የሚያግባባውን አማራጭ ይመለከታል ብዬ ተስፋ አደርጋለሁ...

ከአንድ አዳራሽ ገብተን ተቀመጥን...

በአዳራሹ ውስጥ በአንድ ጥግ ላይ ከሚገኘው መፃህፍት መደርደሪያ ጥቂት መፃህፍት ይታያሉ። የህፃናት መጫወቻዎች በብዛት አዳራሹን ሞልተውታል። ማሊክ ከእናቱ እቅፍ ወርዶ፤ መጫወቻዎቹን ለመሻማት ጊዜ አልወሰደበትም። በአዳራሹ ገብተን እንደተቀመጥን ከላራ ተሰናብታን ሄደች። እኛም ቀጥሎ የሚሆነውን መጠበቅ ጀመርን።

በመካከሉ ዛሬ ማለዳ የደረሱ አዲስ-ገብ ስደተኞችን እያንጠባጠቡ እያመጡ ከኛ ጋር ይቀላቅሏቸው ጀመር። በቅድሚያ የመጣው እንደ ህፃን ልጅ መልከመልካም የሆነ ረጅም ቀዥቃዣ ኢራናዊ ነበር። የኢራን ፕሬዚዳንት ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት በጥይት የሳተው ይመስል ቁና ቁና እየተነፈሰ ወደ አዳራሹ ገባ። ገና ከመግባቱም ይለፈልፍ ጀመር፤

“አህመዲነጃድ ሊገድለኝ ሲል አምልጬ መጣሁ።”

ለኢራናዊው ስሜታዊ ንግግር ምላሽ የሰጠው አልነበረም። ቢሆንም ትኩረት ለማግኘት ግርግሩን ቀጠለ። ደጃፉ ላይ ቆማ ወደነበረችው ፖሊስ ጠጋ ብሎ ይወተውታት ጀመር፤

“አህመዲነጃድን አታውቁውም?”

ራሷን ግራና ቀኝ በመነቅነቅ እንደማታውቀው ገለፀችለት። እሷን ተወና ከአንድ አፍጋናዊ ጋር ከዚህ ቀደም ስምቼው በማላውቀው ቋንቋ ይነጋገር ጀመር። ሁዋላ ግን ቋንቋው Persian መሆኑን አወቅሁ። ኢራናዊው ወዲያ ወዲህ መወናጨፉን ቢቀጥልም፤ ፖሊሶቹና

የኢሚግሬሽን ቢሮው ሰራተኞች እንዲህ ባሉ የማስመሰል ድራማዎች የተሰላቹ መሰለው ታዩ። ኢራናዊው ትኩረት መሳብ እንዳልቻለ ሲረዳ ጥግ ላይ ሄዶ ብቻውን ቁጭ አለ። ቁጭ ብቻ ቢል ደህና! ለህፃናት የተዘጋጁትን የፕላስቲክ ጡቦች እየደረደረ ይጫወት ጀመር። አጠገቤ የተቀመጠው ሊቢያዊ ኢራናዊውን በንቀት እያየ፤

“የሚያወራው ውሸት ነው።” አለኝ።

“ማነው ስምህ?” ስል ጠየቅሁት።

“ሳሊም። ያንተስ?”

ነግሬው ጥያቄዬን ቀጠልሁ፤

“ለምን ተሰደድክ?”

አጫወተኝ።

“የእኔ ታሪክ ከባራክ ኦባማ ጋር ተመሳሳይ ነው።” ሲል ትክዝ ብሎ ጀመረ። “...እናቴ ጥቁር አሜሪካዊት ናት። ክርስትያን ነበረች። አባቴ አረብ ሙስሊም። አባቴ ለትምህርት አሜሪካ ሄደና ቺካጎ ላይ ተወለድኩ። እኔ ቺካጎ ስወለድ ባራክ ኦባማ ከአንድ ወር በፊት ሆኖሉሉ ላይ ተወልዶ ነበር። አጋጣሚውን ታያለህ? እኔና ባራክ ኦባማ በአንድ ወር እድሜ ብቻ ነው የምንበላለጠው...”

በጥድፊያ ወረቀትና እስክርቢቶ አውጥቶ መፃፍ ጀመረ፤

“ተመልከት፤ አባማ የተወለደው ነሃሴ 4፣ 1961...”

ፓስፖርቱን ከደረት ኪሱ ላጥ አደረገ፤

“እኔ የተወለድኩበትን ቀን ተመልከት...”

በጨረፍታ አየት አደረግሁ። ሃምሌ 4፣ 1961 ይላል።

“አመንክኝ?” በፈገግታ ጠየቀኝ።

የተጫነብኝን አሰልቼ ቋጥኝ ወዲያ ማዶ መጣል የሚቻል አልነበረም። በህፃናቶች ተከቦ እቃእቃ መጫወት የጀመረውን ኢራናዊ ለአፍታ ቃኘሁት። ሁሉም ያው ነው። እዚህም እዚያም፤ እኔም በድምሩ የተነቀሉ ዛፎች። የሃሪፖተር የፋንታሲ አለም ውስጥ የገባሁ ሳይመስለኝ አልቀረም። የምሸሽበት የለምና ግን ሳሊምን መስማት ቀጠልኩ፤

“አባቴ ከእናቴ ነጠለኝና ወደ ሊቢያ ወስዶ ሙስሊም አድርጎ

አሳደገኝ። የባራክ ኦባማ እናት ግን ልጇን አሜሪካ በማስቀረቷ ባራክ ኦባማ የአሜሪካ ፕሬዚዳንት ለመሆን ቢቃ። እኔም በርግጥ የዩኒቨርሲቲ መምህር ሆኛለሁ። ዋናው ጉዳይ... የተሰደድኩበት ችግር ምን መሰለህ? ወደ እናቴ ሃይማኖት መመለስ ፈልጌ መፅሃፍ ቅዱስ ማንበብ በመጀመሪያ የሊቢያ ፖሊሶች ይከታተሉኝ ጀመር። አምልጬ ወደዚህ መጣሁ።”

ምንም አስተያየት ሳልሰጥ ቀረሁ።

“ብያዝ ኖሮ የጋዳፊ ውሾች ራት ያደርጉኝ ነበር።” ሲል አከለ።

አሁንም ምንም ባለመናገሪ፤

“አንተስ ለምን ተሰደድክ?” ሲል ጠየቀኝ።

“ጋዜጠኛ ነበርኩ። የኛን መሪ ታውቀዋለህ?”

“አላውቀውም። ማን ይባላል?”

“ዜናዊ ይባላል። ሊገድለኝ ሲል ለጥቂት አምልጬ መጣሁ።”

እንዲህ ባሉ ቦታዎች የሚገኝ አብዛኛው አፍሪቃዊ ስደተኛ ከግድያ እንዴት ለጥቂት እንዳመለጠ ሲናገር የጀምሰው ቦንድን ፊልሞች ማስታወስ የሚቻል ነበር። የሳሊምን ተረት እያዳመጥኩ ተከዝኩ። አፍሪቃ! ምን ይሻልሽ ይሆን? የሃብታም ድሃ። እንደ አህያ አርቀሽ ማየት ያልቻልሽ! የታወርሽ ግዙፍ ቀበሌ።

...አንጎላዊው ገጣሚ አጎስቲኖ ኔቶ ለእናት አፍሪቃ የተቀኘውን በጨረፍታ አስታወሰኩ። ፕሪቶሪያ ሳለሁ ከአንድ የአፍሪቃውያን የግጥም መድረክ ላይ በአድማጭነት ተሳትፌ የሰማሁዋቸው መራር ስንኞች። እንዲህ የሚል አሳብ ነበረበት...

“You taught me to wait and to hope” ካለ በሁዋላ ያልተማሩ ወገኖቼን ሰቆቃና ራስን የመካድ በሽታ እያነሳ ይወቅሳል...

ሃብታሞችን እምንፈራ

ባለስልጣናትን እምናከብር

ነጮች ፊት እምንሳቀቅ

በገልባጭነት እምንታወቅ

በማለፍው እምነሰክር

የተጠማን ረሃብተኞች

አንቺን እናት ብለን ለመጥራት እምናፍር

Hired to burn out our lives in coffee fields

Ignorant black men

My Mother
You taught me to wait and to hope
But in me
Life has killed that mysterious hope
I wait no more
It is I who am awaited
Hope is ourselves
Your children

ሊቢያዊው ሳሊም በአይኑና በከንፈሩ ፖሊሷን ማሸከርመም ጀመረ። ፖሊሷ ያየችው ሲመስለው ከንፈሮቿን ፈልቀች እያደረገ ቶፓዝ የመሰለ ጥርሱን ያሳያታል። በፍቅር የወደቀላት በሚያስመስል ንቅናቄ ይቅለሰለሳል። አይኑን እየሰበረ፣ መልሶ ደግሞ እየገለጠ ሲመላገጥ ፊታቸውን አምበረጭቃ ለቅልቀው የወንድ ገበያ የሚጠብቁ ኮማሪዎችን መስሎ ታየች። በመካከሉ በአይኑና በከንፈሩ የጀመረውን ጨዋታ እንደታዘብኩ አስተዋለና ድምፁን ዝቅ አድርጎ እንዲህ አለኝ፡

“ፖሊሷ ታየኛለች። ሳትወደኝ አልቀረችም።”

* * *

አጭር ቃለመጠይቅ አደረግን። አሻራ ሰጠን። ዳቦ በቺዝና በማልማላታ ቀባብተው ምሳ አበሉን። አፕል መረቁልን። እንጀራ በምስር ወጥ ካላገኘ አይኑ የማይገለጥ አንድ ሃበሻ በመካከላችን ነበረ። ሌላ ማን ሊሆን ይችላል? እኔው ነኝ!

ተስያቼ ሊገባደድ አካባቢ ክላራ ልትወስድን መጣች። እንደ አመጣጣችን እየመራች ወደ ማረፊያችን ግቢ ወሰደችን። ከመዝናኛ አዳራሹ ይዛን ከገባች በሁዋላ ከስራ ባልደረቦቿ ጋር ተከፋፍለውን የግቢውን ህግጋት አንድ ባንድ ያስረዱን ጀመር።

ልዩ ነገር አልነበረውም።

መጠጥ ወደ ግቢው ማስገባት ከልከል ነው። ካሜራ ያለው ሞባይል መጠቀም ከልከል ነው። በመቀጠል የምሳ፣ የቁርስና የራት መከፈቻና መዝጊያ ሰሐቱን ነገረችኝ። አስከትላ ቅያሪ ልብስና ቅያሪ ጫማ የሌለኝ ከሆነ ጠይቃኝ ነበር። ከሌለኝ ሊሰጠኝ እንደሚችል ጠቆመች። ክላራ ይህን ሁሉ አንድ ባንድ ገልጻልኝ ስታበቃ፣ በመጨረሻ

በቁጥር 38 ውስጥ የምንኖር ስደተኞች ምንጊዜም ሃሙስ የህንፃውን የጋራ ሽንት ቤት የማፅዳት ተረኞች መሆናችንን አሳስበች። ገለፃው በዚህ አቢቃ። ካቢቃች በሁዋላ፤

“ጥያቄ አለህ?” አለች።

ጥያቄ አልነበረኝም። ሆኖም አስተያየት ቢጤ ጣል አደረግሁ፤

“ሽንት ቤት የማፅዳት ልምድ የለኝም። ግን እሞክራለሁ።”

“አ! እውነት?” ባለማመን መልክ አተኮረችብኝ፤ “...እኔ ግን ከልጅነቴ ጀምሮ ሽንት ቤት እያፀዳሁ ነው ያደግሁት።” አለች።

ሽንት ቤት ለምን አፅድቼ እንደማለውቅ ከማብራራቴ በፊት አስተያየቷን ጣል አደረገች፤

“ከሃብታም ቤተሰብ የተወለድክ መሆን አለብህ።”

“አይደለም።”

“ታዲያስ?”

“ሽንት ቤቱ ራሱ አልነበረንም።”

ከላራ የቀለድኩ መስሎአት በጣም ሳቀች። በውነቱ የመፀዳጃ ቤቱ ወግ ቀልድ አልነበረም። ቀልድ አለመሆኑን ለክላራ ማብራራት ግን አይጠበቅብኝም ነበር።

(ደብረዚይት ግቢያችን ውስጥ አንድ አስፈሪ ጉድጓድ ነበረ። ጉድጓዱ የዋንዛ ግንድ የተደራረበበት ሲሆን፤ መካከሉ ላይ በግ ከነነፍሱ መዋጥ የሚችል ሰፊ ቀዳዳ ነበረው። ዙሪያው በዛገ ቆርቆሮ የታጠረ፤ በዳሞትራ የተወረረ እንደነበር ትዝ ይለኛል። ቀትር ላይ ጥቁቁ መርዘኛ እባቦች ውሃ ፍለጋ ሽንት ቤታችንን ደጋግመው ይጎበኙት ነበር። በመሆኑም ቀትር ላይ ወደ ሽንት ቤት ስንሄድ የብረት በተር መያዝ ግዴታችን ነበር። እግዚአብሔር አዳምን “ፍራፍሬ በላህ” ብሎ ከገነት የመኖሪያ ቦታ ሲያባርረው፤ “የእባብን እናት ቀጥቅጠህ ትገድለዋለህ።” ሲል ያዘዘውን እኔ በተደጋጋሚ ፈፅሜዋለሁ። የፈጣሪን ቃል በማክበር ረገድ በተሟላ ሁኔታ ተሳኩልኝ ብዬ ከምኮራባቸው ትእዛዛት ዋናው፤ “የእባብን ጭንቅላት ቀጥቅጡ።” የተባለው ሳይሆን አይቀርም።)

ከላራ የምትጥም ሰው ሆና አገኘሁዋት። ባበረከትሁላት “ቀልድ” ምክንያትም ይበልጥ ተግባባን። በነጋታው ቁርስ ላይ ስንገናኝ፤ እኔ የነገርኳትን “ቀልድ” ለስራ ባልደረባዋ እንደነገረችውና አብረው እንደሳቁ አጫወተችኝ። አያይዛም፤

“ተመሳሳይ ቀልድ ልንገርህ?” አለች።

“ቀጥይ።”

“እዚህ ሆላንድ እንዲጋጠመ አድርጌ ልንገርህ?”

“መልካም።”

ቢጫ ሳቅ ከሳቆች በሁዋላ ቀልዱን ነገረችኝ፤

“1991 ላይ አንድ ስደተኛ እዚህ ሆላንድ መጣና ጥገኛነት ጠየቀ። ለምን ጥገኛነት እንደጠየቀ ሲጠየቅ፤

“ሃገሬ ለስራ ጉዳይ ወደ ሩቅ ቦታ ልካኝ ነበር። ከአመታት በሁዋላ ስራዬን ጨርሼ ስመለስ ሃገሬን አጣሁዋት። የላኩኝ አለቆጅና የምስራብትን ድርጅት ጭምር አጣሁዋቸው። ስለዚህ ጥገኛነት ትሰጡኝ ዘንድ መጣሁ።”

እንዲህ ያለ ታሪክ ተሰምቶ ስለማያውቅ፤

“ሃገርህ ማን ትባላለች?” ተብሎ ተጠየቀ።

‘ሶቪየት ህብረት።’

‘ስራህ ምን ነበር?’

‘ጠፈርተኛ።’

“የት ነበር የተላክኸው?”

‘ወደ ጨረቃ።’

በቀልዱ ከላራም አብራኝ ሳቆች።

የማርታ ብልግና

ያንቺው ፀሎተኛ

‘የጦርነት’ ቁስለኛ

ያንቺው ቅንዝረኛ

ልቤም ይጥፋ - ነፍሴም ይጥፋልሽ

ለዘልአለምና ለአንድ ቀን

ለዘልአለምና - ለቅፅበት ልተቃቀፍሽ

(መድኃኒት - ስብሃት ገብረእግዚአብሔር)

በዚያን ጊዜ ዲማ ነገዎ ከስራ ተነስተው ስለነበር፤ ምክትል ሚኒስትሩ ፊታውራሪ መኮንን ዶሪ ነበሩ አለቃችን። በተለመደው የማክሰኞ የሚኒስትሩ መደበኛ ስብሰባ ላይ ፊታውራሪ አንድ አንገብጋቢ ጉዳይ አነሱ። ጉዳዩ በቀጥታ የቅድመ ምርመራ ክፍሉን የሚመለከት ነበር። እንዲህ ሲሉ አጥብቀው ጠየቁ...

“ይሄ ዘፈን እንዴት ሊያልፍ ቻለ?”

የሳንሱር ክፍሉ ሃላፊ አቶ ሃብተዮሃንስ ዲሳሳ አብራራ፤

“እንግዲህ ከቡር ሚኒስትር...በእውነቱ ግጥሙ ላይ ምንም ብልግና አልነበረውም።” አያይዞም ቀጠለ፤ “... ‘መንገደኛው ልቤ’ የተባለው ግጥም ሲመጣ እኔ ራሴ አይቼዋለሁ። ግጥሙ ላይ ‘በድግ’ የሚል ቃል ነበረበት። ማርታ ስትዘፍነው ምን አደረገች? ‘ግ’ የምትለዋን ዋጤቻት። ስለዚህ የትርጉም ለውጥ አመጣ። ‘በድግ’ ከሚለው ቃል ላይ ‘ግ’ ፊደል ስትቀነስ ምን ትርጉም እንደሚሰጥ አይት ከቡር ሚኒስትር? አይት ችግሩን?”

ሁላችንም በአነጋገሩ ሳቅን። ሃብተዮሃንስ ቀጠለ፤

“...ሌላው 1ኛ 2ኛ 3ኛ ማርሽ የሚለው ነው። ይቅርታ አድርጉልኝና ከቡር ሚኒስትር ስለ መኪና ማርሽ ነበር የመሰለኝ። አስታውሳለሁ፡ ‘እነዚህ ዘፋኞች ግጥም አለቀባቸው’ ተባብለን ቀልደናል። ያው እንግዲህ፡ ‘የጭነት መኪና ሾፌር ፍቅረኛ ይኖራታል’ በሚል ነበር ያሰብነው። ግጥሙ ላይ ችግር አልነበረበትም። ስትዘፍነው ግን ማርሽ መለዋወጥ የሚለው ብልግና ሆኖ ቁጭ አለ። ‘ብድግ’ ከሚለው ቃል ‘ግ’ ስትቀነስ ፀያፍ ሆነ። በተቀነባበረ መልኩ ዘፈኑ የወሲብ ሆነና ሌላ ትርጉም ያዘ...”

በርግጥ ዘፈኑ በመላ አገሪቱ ተዳርሶ ነበር።

ወጣቶች ከማርታ አሻጋሪ የብልግና ዘፈን በቀር ሌላ ዘፈን ያለ አልመስል ብሎአቸው ነበር። የአዲስ አበባ ወግ ሁሉ ስለ ማርሽ መለወጥ ሆነ። ደርግ ወድቆ ወያኔ ገና ከበረሃ መምጣቱ ነው። ታጋዩ ስለማርሽ መለዋወጥ፤ ወይም ስለ ወሲብ አጠቃቀም ልዩ ልዩ ዘዴዎች ሊያውቅ ቀርቶ፤ ገና የአዳምና የሄዋንን እንኳ በቅጡ ያልጀመረ ይበዛል። ከተማዋ በዚህ የወሲብ ዘፈን መናወጥ በመጀመሩ የፀጥታው መስሪያ ቤት ለወቅቱ ፕሬዚዳንት ለመለስ ዜናዊ ሪፖርት አደረገ።

በርግጥም የኢህአዴግ ከፍተኛ አመራር አባላት መጀመሪያ ላይ ዘፈኑ ስለ መኪና ማርሽ መስሎአቸው ነበር።

“ታጋዮች መኪና መንዳት አይችሉም። ማርሽ አይለዋውጡም። በአንደኛ ማርሽ ብቻ መኪና እየነዱ የመንግስትን ንብረት እያወደሙ ነው።” የሚል ሃሜት በሰፊው ስለነበር፤ ማርታ አሻጋሪ እዚህ ጉዳይ ላይ መቀላጫ የመሰላቸው ነበሩ። ጎንደር የተወለዱ ታጋዮች ግን “ይሄ ነገር ሰምና ወርቅ ሳይኖረው አይቀርም።” እያሉ ሊፈትሹት ሞከሩ። በርግጥም ወርቁን ፈልገው ደረሱበት። እናም የማርሽ ነገር ለውይይት ቀረበ፤

“ማርሽ የተባለው የመኪና ማርሽ አይደለም።”

“ታዲያ ምንድነው?”

“የአክሱም ሃውልት!”

“የአክሱም ሃውልት ምንድነው?”

“ተክለወልድ ነዋ! አይገባህም እንዴ?”

ድርጊቱ ትኩረት ስቦ ነበር።

ኢህአዴግ ገበሬውን ማእከል ላደረገ ልማት፣ የላባደሩን ሃይል ለማጠናከር፣ ቅድሚያ ሰላምና መረጋጋት ያስፈልጋል በሚል ቆራጥ መርህ እንቅልፍ አጥቶ ሲባትል ጠላቶች ከጎን በጨቤ ወጉት።

በወቅቱ የጎንሱር ክፍሉ አልተዘጋም። የክፍሉ ሃላፊም ቢሆን ደርግ የሾመው ነው። ድርጊቱን ሆን ብሎ እንደፈፀመ አላጠራጠረም። ስለዚህ ጉዳዩ በበረከት ስምዖን በኩል፣ በአማረ አረጋዊ አቅራቢነት የሚኒስትሩ ስብሰባ ላይ ቀረበ። ፊታውራሪ መኮንን ዶሪ፣ “ይሄ ዘፈን እንዴት ሊያልፍ ቻለ?” ሲሉ መጠየቃቸው ለዚህ ነበር። ከአቶ ሃብተዮሃንስ ዲሳለማ በሁዋላ ፊታውራሪ እንዲህ አሉ፣

“እንግዲህ ካሴቱ ታትሞ ሰው እጅ ገብቶአል። እናግደው ቢባል ውጤቱ ምን ይሆናል? ሴትየዋ የምሽት ክብብ ከፍታ፣ የብልግና እንቅስቃሴ ጨምራበት አርብና ቅዳሜ ሌሊት እየዘፈነችው ነው የሚል ጥቆማም አለ።” በመጨረሻ ፊታውራሪ አጠቃለሉ፣ “... ጉዳዩን በሚቀጥለው ስብሰባ እንቋጨዋለን...”

* * *

ማርታ አሻጋሪ ብልግና ትዘፍንበታለች ወደተባለው የምሽት ክለብ የመሄድ ፍላጎት ያደረብኝ ቅዳሜ ተሲያት ላይ ነበር። በርግጥ አዲስ አበባ ላይ የምሽት ክለቦች መኖራቸውን እሰማ ነበር። ገብቼ ግን አላውቅም ነበር። የማርታ ክለብ እንደሚዘጋ ከስብሰባችን አዝማሚያ ከገመትኩ በሁዋላ፣ ከመዘጋቱ በፊት ክለቡን ለማየት ጓጓሁ። “የብልግና እንቅስቃሴ ጨምራበት...” የሚለው አባባል በተለይ ህዋሳቶቼን አነደደው። “ምን ማለት ይሆን?” ብዬ በስሜት አሰብኩ። “4ኛ ማርች! በእንቅስቃሴ ከቶ ምን ይመስል ይሆን?”

ከምሽቱ አራት ሰአት ሲል ማርታ ቤት ደረስኩ።

ደጁ በመኪኖች ተጨናንቆአል። በአዲስ አበባ የቀረ ሰው ያለ አይመስልም። እንደ ሃብታም ሰርግ ሰፈሩ ሞቆአል። ሙዚቃው እንደ ሃምሌ ጎርፍ ወደ ጎዳናው ገንፍሎ ወጥቶአል። ምርጥ የክት ልብስ የለበሱ ይገባሉ፣ ይወጣሉ።

ወደ ውስጥ ስዘልቅ ማርታ ራሷ እየዘፈነች ነበር።

“አንደኛ ማርች!” ስትል ሰው ሁሉ አብሮአት ቃሉን ደገመው።

ታዳሚው ከማርታ ጋር የህብረ ዘፈን ልምምድ ያደረገ እንጂ፣ ጥርቃሞ ተስተናጋጅ አይመስልም። የማይክል ጃክሰንን የትሪለር ህብረ ዳንስ ያስታውሳል።

እንዲህ ኖሮአል ነገሩ?

ሁለት ወጣት ሴቶች ከአንድ ጎልማሳ ጋር ከያዙት ከብ ጉርድ ጠረጴዛ ዙሪያ እንዲት ነጠላ ወንበር አየሁና ለመቀመጥ ፈቃድ ጠየቅሁ። ከትህትና ጋር እንድቀመጥ ፈቀዱ።

በውነቱ ማርታን ወዲያውኑ ወደድኳት። ስትዘፍን ከነብልግናዋ ምትወደድ ነበረች። ቃጠሎ ናት። ስትስቅ ፍቅር። ድምፅዋ! ለዛዋ! እንቅስቃሴዋ! ብልግናዋ ሁሉ ተመቸኝ። “ይህ ብልግና ከሆነ - እኔም ባለጌ ነኝ!” አልኩ ለራሴ። ገና ከመድረሴ ከታዳሚው ጋር ተቀላቅዬ የሞቀ ጭብጨባ ከልቤ ሰጠሁዋት። ደስታ ምን ፎርሙላ አለው? ማን ይፈራል ግምገማ?

ከማርታ ‘መንገደኛው ልቤ’ ቀጥሎ የአስናቀች ወርቁ ዘፈን በወጣት ድምፃዊት ቀረበ። ይህም ያበደ ፍቅር ነበር።

የሰማዬ ጌታ የምድሩ ባለቤት -
የምወደውን ልጅ አርግልኝ ጎረቤት!” እያለች ነበር።
“ስወድህ ውደደኝ ምን ይለጥጥሃል -
እንደኔ ሰው እንጂ ምን መልአክ ወልዶሃል?”
“አንጥሩ ልተኛ ወጉ ይድረሰኝ -
ይመጣ የለም ወይ ሊቀሰቅሰኝ።” እያለች አሟሟቀችን።

አጠገቤ ከተቀመጡት ሴቶች ጋር እንደ ዋዛ ወግ ጀመርኩ። አብሮአቸው የነበረው ወንድ አኩርፎ ነበር። በዚያ ሁሉ ጭፈራ ውስጥ አገጨን መዳፉ ላይ አስደግፎ ይተከዛል። የሃገሪቱ ቋጥኝ ጥያቄዎች በከረጢት ተቋጥረው አንገቱ ላይ የታሰረበት ይመስላል። እንደዋዛ ከኮረዶቹ ጋር ወግ ቀጠልኩ።

ስማቸውን ጠየቅሁዋቸው። ከጎኔ የተቀመጠችው ፅዮን ነበር ስሟ። ጠይም፣ ቀጭን፣ ከብ መነፅር ያደረገች ንቁ ልጅ ነበረች። ሌላዋ ሃና ትባላለች። እንደ ምፅዋ ቁራ ደቃቃ አይኖች ነበራት። ሰውዬውንም ስሙን ጠየቅሁት። አፉን ዘግቶ፣ ‘አቶ አባተ’ አለ። እራሱን “አቶ” ብሎ የሚጠራ ሰው ለመጀመሪያ ጊዜ መስማቴ ነበር። ከስዊድን እንደመጣ እና የሃና የሩቅ ዘመድ እንደሆነ ፅዮን ሹክ አለችኝ።

“ምን ሆኖ ነው የተከዘው?”

“አባቱን ተረድቶ ነው የመጣው። ሃዘኑ ቢለቀው ብለን ነበር እዚህ ያመጣነው። ጭራሽ ባሰበት።”

ጨምራ ጥቂት አጫወተችኝ።

አቶ አባተ ስዊድን አገር አስራአምስት አመታት ፋብሪካ ውስጥ ሰርቶአል። እንዳጫወታቸው ከሆነ ባለፉት አስራአምስት አመታት ከስራ ባሻገር ራሱን ያዝናናበት ጊዜ በፍፁም ትዝ አይለውም። ገንዘብ ብዙ ሰብስቦአል። ሚስት የለውም። ማግባትም አይፈልግም። ቀልድና ሳቅ አያውቅም። ቀልድ ሲነግሩት አይስቅም።

በርግጥም ግር የሚል ሁኔታ አየሁበት። ሰው ሲያይ እንደ አውራጃ በአንድ አይነት ነው። በአይነት የሚሰማ ይመስል፤ እንደ ዶሮ አንገቱን ወደፊት ይመዛል። አንገቱን ሲመዝ ሳቅ ያጭራል። በርግጥ አልሳቅሁም።

ስለኔ ስትጠይቀኝ ጋዜጠኛ መሆኔን ተናገርኩ። ፅዮን ስድስት ኪሎ ህግ እየተማረች ነው። ሃና የፈረንሳይኛ ቋንቋ ትማራለች። ቀዳሚ አላማዋ ወደ ውጭ ሃገር መሄድ ነው። ቪዛ ይገኝ እንጂ የትም ለመሄድ መቁረጧን ሳትደብቅ ተናገረች።

የአቶ አባተ ዝምታ ስለሚጨንቅ በወሬ ቀስቀስኩት፤

“ሃዘን አታብዛ። የሰው ልጅ ከሞት አይቀርም...”

ቀጭን ፈገግታ አሳይቶኝ፤ መልሶ ወደ ዝምታ ጎሬው ገባ።

ማርታ ተመልሳ ወደ መድረኩ መጣች።

አተረማመስችው። የለበሰችው አጭር ቀሚስ ወደ ላይ እየተሰበሰበ ገላዋ እንደ አዲስ ጎራዴ ያብለጨልጫል። አ! ማርታ! ተወዳጇ ባለፈ!

እጄን ዘርግቼ ጣቶቼን እያንጣጣሁ አብሬያት ዘፈንኩ። “የታባቱ! መደስት ነው።” አልኩ ለራሴ! ደስታ ምን ቀመር አለው? ባለስልጣን ብሆን ታዲያ ምንድነው? እንደፈለግሁ እደስታለሁ። ማን ይፈራል ግምገማ? የጫካ ፈረስ እንጂ፤ የሳሎን ድመት አይደለሁም። እንደ ተወርዋሪ ኮከብ! አንድ ጊዜ ብልጭ ማለት! ከዚያም ለዘልአለሙ መጥፋት! ከሃምሳ አመታት በሁዋላ እዚህ ያለነው ሁላችንም አንኖርም። ሌሎች ናቸው የሚኖሩት። እኛን ደግሞ፤ “አባቶቻችን፤ እናቶቻችን”

ይሉናል። “ተራሮች ግን ይኖራሉ...” እንዲሉ።

“ጓደኛ አለሽ እንዴ?” ስል ጠየቅሁዋት።

“አብሮኝ የሚማር ጓደኛ ነበረኝ። አቁመናል።”

“ምነው?”

“አልተግባባንም። አንተስ?”

“ነበረችኝ። አቁመናል።”

“ምነው?”

“እንጃ! አባረረችኝ። ከኔ የተሻለ አጊኝታ ይሆናል...”

ሳቀች። በጣም ሳቀች።

“ምናሳቀሽ?”

ወደ ጆሬዬ ጠጋ ብላ፤

“ሽንት ቤት መሄድ ፈልጌ ነበር፤ ሸኘኝ።” አለች።

“ተገኝቶ ነው?” እጇን ይገፍያት ተነሳሁ።

እንደ አበሻ አውራዶሮ ከንፌን ዘረጋግቼ ሸኘሁዋት። እዚያ ያለ እንግዳ ሁሉ ቆንጆዋ ልጅ ከኔ ጋር መሆኗን እንዲያውቅልኝ ፈልጌ ነበር። ፋሽኑ እንደዚያ ነበር።

ስንመለስ ብላክ ሌብል ዊስኪ ወርዶ ጠበቀን። አቶ አባተ ነበር ያወረደልን። እሱም መጠጣት ጀመረ። ባንድ አፍታ ወዳጅ ሆንን። ማርታ ብቅ እያለች፤ “መንገደኛው ልቤ!” አለች። እውነትም መንገደኛ ልብ! እኔም በጫጫታው መካከል ትምህርታዊ ንግግር አደረግሁ፤

“ዛሬ እኔ ከቤቴ ስወጣ እናንተን አገኛለሁ ብዬ አላሰብኩም። እንዲህ በአጋጣሚ እየተገናኙ ለቁም ነገር የበቁ ብዙ ሰዎችን አውቃለሁ። እድል እና እጣ ፈንታ የሚባል ነገር አለ...”

ቲኪላ መጣ። ቲኪላ! ቲኪላ! ሎሚ! ሎሚ! እባካችሁ ጨው አምጡ። 1-2-3- ቲኪላ! 1ኛ-2ኛ-3ኛ ማርሽ! አተረማመሰው! መንገደኛው ልቤ! የታባቱ!!

እጇን ያዘኳት። ዝም አለች። ይፋጅ ነበር መዳፏ። አልለቀቅሁትም። የነበር ጭራ ትዝ አለኝ! እና አይኖቿ ላይ አየሁዋት።

ከንፈሮቿ እንደዛጎል ያበራሉ። እየጠጣሁ ከንፈሮቼ ደረቁ። ረሃብ ገደለኝ። ምንድነው ይሄ መቃጠል? ፍቅር ነው ወይስ ብልግና? ምንድነው ይሄ የከንፈር ረሃብ? ምን ሆኛለሁ?

“እንደንስ?” ስል ጠየቅሁዋት።

መልስ መስጠቱን ትታ ዝም ብላ ትሰቃለች።

መልሼ ጠየቅሁዋት።

“እንደንስ?”

ወደ ጆሮዬ ጠጋ ብላ፤

“እንደፈለግህ።” አለችኝ።

በወጣትነት የህይወት ታሪኬ ውስጥ በድፍረት ፈፀምኩ ከምላቸው አስደሳች ጅብዱዎች አንዱ ይሄ ነበር። ከፅዮን ጋር መድረኩ ላይ ደነስኩ። “እንደፈለግህ” ያለችኝንም እዚያው መድረኩ ላይ በማርታ ዘፈን ታጅቤ ደጋግሜ ፈፀምኩት። እሷ ብሶባት ነበር። “መንገደኛው ልቤ”ን እያዜሙ ብዙዎች ይፈፅሙት ነበር። እሳት ይዘንብ ነበር ከማርታ ቤት ጣራ ስር። አንድ የእንግሊዝ ባለቅኔ እንዳለው፣ “መሳሳም ከቀረ፤ በህይወት ለመኖር ከእንግዲህ ምን ቀረ?” አይነት ነበር። ገና ያልቀረው ነገር ከመቅረቱ በፊት ደህና አድርጌ ፈፀምኩት። በጣም መልካም ነበር።

* * *

በነጋታው ከእንቅልፌ ስባንን የት እንዳለሁ እንኳ አላወቅሁም። በቅድሚያ አንጎሌ ውስጥ ሲጮህ የሰማሁት፣ “መንገደኛው ልቤ” የሚለውን ዜማ ነበር። ጭንቅላቴ ሙሉ በሙሉ በዚሁ ቃል ተሞልቶአል። አይኔን ጠራርጌ ጣራውን አየሁ። የኔ መኖሪያ ቤት ጣሪያ አይደለም። አንድ ቀጭን አልጋ ላይ ተኝቼያለሁ።

ከወገቤ ብድግ አልኩ።

ጫማዬ ከመውለቁ በቀር ከነልብሴ ተኝቻለሁ። አልጋው ላይ ብቻዬን ነበርኩ። ዙሪያ ገባውን ተመለከትኩ። ሆቴል አይደለም። ምክንያቱም ግድግዳው ላይ ፎቶ ተሰቅሎአል። ኮሙኒኬሽን ላይም ብልቃጦች ተደርድረዋል። የጥፍር ቀለምና የሽቶ ናቸው። የማን መኖሪያ ቤት ነው? የምጠቀምበት የመንግስት መኪና የት ናት?

አንድ በአንድ ማስታወስ ጀመርኩ። ዊስኪና ቲኪላ፣ ከዚያም ሰከርን። ፅዮንና ሃና። አቶ አባተ - ዝምተኛው ሃዘንተኛ። መኪና ለመንዳት ስላልቻልኩ፣ ቁልፉን አቶ አባተ ተቀበለኝ። እኔና ፅዮን ከሁዋላ ተቀምጠን ነበር። ወደ ቤታቸው አመጡኝ ማለት ነው?

ከአልጋው ወርጄ ጫማ ሳጠልቅ በሩ ተከፈተና ፅዮን ገባች።
“በሰላም ነቃህ?”

በጣም ሳቀች፣

“የት ነው ያለሁት?”

“እነ ሃና ቤት። ማንም የለም አትስጋ...”

“የት ሰፈር ነን?”

“ካዛንቺስ።”

እንደገና ሳቀች፣

“መኪናዬስ?”

“ደጅ አለች።”

ሻወር ወስጆ፣ ቁርስ በልቼ ለቡና ላይ ወግ ተዘጋጀሁ። ቡናው ይቆላ ጀመር። እጣኑ ጨሰ። ቀጤማው ተነሰነሰ። ፈንዲሻው ፈነዳ። ከዚያም ማርታ ቤት የፈፀምነውን ጀብዱ እያነሳን ወሬውን አምቅነው። እንደዚህ ያለ አሪፍ ቀን አሳልፈን እንደማናውቅ፣ እንደየእምነታችን የመድሃኒያለምን፣ የቃጂማው ጊዮርጊስን፣ የሩፋኤልን ስም እየጠራን ማልን። እናም በዚህ መልኩ ውብ ሆና እሁድም ላትመለስ ለዘልአለሙ ነጎደች። እርግጥ ነው ከፅዮን ጋር ግንኙነታችን በዚሁ አላቆመም። ለረጅም ጊዜ ጓደኛዬ ሆና ዘልቃ ነበር።

(የጋዜጠኛው ማስታወሻ የታተመ ሰሞን ፅዮን የሴፍ በኢሜይል አድራሻዬ በኩል በፈታልኝ ደብዳቤ፣ “የማርታ ቤቱን ታሪክ ትፅፈዋለህ ብዬ ፈርቼ ነበር።” የሚል መልእክት አስፍራ ነበር። በፃፍኩላት ምላሽ፣ “...የንን ሌሊት በርግጥም እንደወረደ እፅፈዋለሁ። አጭር ቢሆንም ካንቺ ጋር ያሳለፍኩት ውብ ጊዜ በህይወት ውስጥ አልፎ አልፎ ብቻ የሚያጋጥሙ ናቸው።” ስል አሰፈርኩ። ያን ደብዳቤ ስትፅፍልኝ ፅዮን የዳላሰ ከተማ ነዋሪ ነበረች። አሜሪካዊ አግብታ የአንድ ወንድ ልጅ እናት መሆኗን ጠቅሳ ነበር።)

* * *

ማክሰኞ ፕሮቶኮል ጠብቄ ከሚኒስትሩ ስብሰባ ላይ ተገኘሁ። የተከበርኩ የኢትዮጵያ ፕሬዝዳንት መምሪያ ሃላፊ ነኝ። ከቡር ሚኒስትሩ እንደተለመደው የእለቱን አጀንዳ አስተዋወቁ። በአጀንዳ የተያዘ ባይሆንም፣ የሳንሱር ክፍሉን ሪፖርት ስናዳምጥ የማርታ ዘፈንና የምሽት ክለቡ ጉዳይ በድጋሚ ተነስቶ ነበር። እና የተለያዩ አሳቦች ተሰነዘሩ።

“የቅድመ ምርመራ ቢሮው መዘጋቱ እንደማይቀር የሚጠቁሙ ሁኔታዎች ስላሉ፣ የማርታ ዘፈን ‘ለመልካም ስነምግባር ተቃራኒ ነው’ ከተባለ በፍርድ ቤት ነው መታየት የሚኖርበት።” የሚል ነገር መነሳቱ ትዝ ይለኛል። አማረ አረጋቂ ነበር መሰለኝ።

“ግጥሙ ችግር ስለሌለበት፣ ግድፈቱ የተፈፀመው አዘፋፈን ላይ በመሆኑ የቅድመ ምርመራ ቢሮ በዚህ ሊጠየቅ አይገባውም። ጉዳዩ ማስታወቂያ ሚኒስቴርን አይመለከትም።” የሚል አስተያየትም ተሰንዝሮአል። ማን ነበር? ዳኜ ወይም ጂብሪል።

እኔም ዝም አላልኩም።

እጄን አውጥቼ አጭር አሳብ ጣል አደረግሁ።

“ያለፈው ቅዳሜ እግረመንገዴን በዚያ ሳልፍ፣ ለመታዘብ ያህል ወደ ማርታ ቤት ጎራ ብዬ ነበር።” ስል ጀመርኩ፣ “... በርግጥ ማርታ ስትዘፍን እንደተባለው ቃሉን ጎተት ታደርገዋለች። ስሜቱም የብልግና ይመስላል። ቢሆንም ሰው ሁሉ ተደስቶ ነበር ያመሸው።”

ከባለስልጣናቱ አንዱ ሞቅ አድርጎ ሳቀ።

አማረ ካልሆነ ሌላ ማን ሊሆን ይችላል?

ፊታውራሪ መኮንን ዶሪ፣

“ከህብረተሰቡ ቅሬታ የሚመጣ ከሆነ እናያለን።” ብለው አጀንዳውን ዘጉት። ስብሰባው አልቆ ወደ መኪናችን እያመራን ሳለ፣

“ምንድነው ያሳቀህ?” ስል አማረን ጠየቅሁት።

“ያቺን ቆንጆ ልጅ ከየት አገኘሃት?”

“እንዴት?” አልኩ ደንግጬ።

አማረ እንደገና በጣም ሳቀ።

“አንተ በምን አወቅህ ስለዚህ ጉዳይ?” አልኩ።

“እኔም ማርታ ቤት ነበር ያመሸሁት።” አያያዘና አከለበት።
“...እዚያ ማን እንዳመሸና ከልጅቱ ጋር የሰራኸውን ማን እንዳየህ ብነግርህ...”

“ከንፈ ነው?” አልኩ ቀለል አድርጌ።

ከንፈ ከሆነ ያየኝ አይገርመውም በሚል ነበር ማቅለሌ።

“ከንፈ አይደለም።”

“ማነው ታዲያ?”

“አልነግርህም።”

እየለመንኩት ሳይነግረኝ መኪናውን አስነስቶ ነሳ። ማንኛው ባለስልጣን ይሆን ከማርታ ቤት አብሮን ያመሸው?

የጁገል ልባዊ ወግ

ይማጅ ኒኸሻና - ይማጅ ኒቄና
ይማጅ ዩቅ አለው - ይማጅ ፈረዴይ

(ትርጉም)

የተሻለውን እንፈልጋለን - የተሻለውን ግን አናውቅም
የተሻለውን የምታውቅ ፈጣሪ - የተሻለውን አምጣልን

(ግጥም - የሃረሪ ህዝብ ፀሎት)

በ1990 (ግ.አ) አጋማሽ ሃረር - ጁገል ሄጄ የእድሜ ባለፀጋ የሆኑ የሃረሪ እናቶችን አነጋግሬ ነበር። ያነጋገርኳቸው እነዚህ የሃረሪ አያቶች አሚና መሃመድ ወዘረ፣ አመቱላ ሻሽ አቦኝና አሻ መሃመድ አዱስ ይባላሉ። በወቅቱ እድሜያቸው ከ80 እስከ 85 መካከል ላይ ነበር። ማንኛውም ጋዜጠኛ ወደ ጁገል ግንብ ገብቶ፣ የእድሜ ባለፀጎችን በቀላሉ ማግኘትና ማነጋገር ይቻለው ይሆናል። የሃረሪ አረጋውያንን የልብ ወግ ስለማግኘቱ ግን እርግጠኛ መሆን አይቻለውም።

እነዚህን ሶስት አረጋውያን ለማግኘትና በከፊል በአስተርጓሚ እርዳታ ማነጋገር የቻልኩት የክልሉ ርእሰ መስተዳድር ስላመቻቸልኝ ነበር። በወቅቱ አረጋውያኑ ከነገሩኝ መካከል ለፕሮፓጋንዳ ፍጆታ የሚያገለግለውን ብቻ መርጬ “እፎይታ መፅሄት” ላይ ማተሚያን አስታውሳለሁ። ከአመቱላ ሻሽ አቦኝ ጋር ያደረግሁትን ቆይታ ግን፣ “ጊዜህን ጠብቅ” አልኩና ወደ ማስታወሻ ጎተራዬ ወረወርኩት።

እነሆ! ለመነበብ ጊዜው ደረሰ...

ርግጥ ነው ይህን ትረካ የማቀርበው እንደ ተራ ወግ ነው። ቃለመጠይቁ ያለፈውን ዘመን በጠባብ ሽንቁር ለማሳየት ይረዳል።

አመቱላ ሻሽ አቦኝ ያውጉኝ የኖሩበትን ዘመን ሳይሆን፤ ከአባታቸው እና ከማህበረሰቡ አያቶች የሰሙትን ነበር። አመቱላ በግዕዝ አቆጣጠር 1910 አካባቢ የተወለዱ ናቸው። ግብፆች ሃረርን የተቆጣጠሩት ከ1875 እስከ 1885 ባለው ጊዜ ሲሆን፤ አጤ ምኒልክ በጨለንቆ ጦርነት ድል አድርገው ሃረርን የያዙት በ1887 ነው። አሚር አብዱላሂ ግብፆችን ካባረረ በሁዋላ በስልጣን ላይ የቆየው ሁለት አመታት ብቻ ነበር።

* * *

“እስኪ የሆነውን ይንገሩኝ? የአጤ ምኒልክ ጦር ሃረር ሲገባ ሁኔታው ምን ይመስል ነበር? የሰሙትን የሚያስታውሱትን ሁሉ ይንገሩኝ?”

“እንደነገሩን እንግዲህ የኛ ወጣቶች ተሸነፉ! ቢቃ! ሃገራችን ዙሪያው ጫካ ነበር። ዝግባ ብቻ ነበር። እሱን እየቆረጡ ቤት ሰሩበት። አገራችን በረሃ ሆነ። ‘ዛፎቹ ሲቆረጡ፤ ከልጆቻችን መሞት ያላነሰ ልባችን ተሰበረ’ ብለው ነግረውናል። የሃረሪ ሰው ዛፎችን ይወዳል። አማርኛ ከመምጣታቸው በፊት ዛፍ መቁረጥ ትልቅ ነውር ነበር። እንደዚህ ነው የሆነው...”

“ስለ ጦርነቱ ይንገሩኝ?”

“ወንዶቹ ወጣቶች አለቁ። ሙሽራ የነበሩት እንኳ አልቀሩም። ተዋግተው ወደቁ። የቀረ ወንድ አልነበረም። ህፃናት፤ ሽማግሌዎች፤ ሴቶች ብቻ ጁገል ቀሩ። እንደዚህ ነው የሆነው። ምኒልክ ወደ ሃረር ሊገባ ሲል ግን የፈረሱ አይን ታወረበት...”

“ምን ሆነ ፈረሳቸው?”

“የአላህ ምልክት ነበር። የኛ ሽማግሌዎች ፀሎት ሲበረታ ፈጣሪ ፀሎታቸውን ሰማ። ምኒልክ ፊቱን ወደ ሃረር ሲያዞር የፈረሱ አይን ይጨልማል። የፈረሱን ፊት፤ እንዲህ ወደ ሸዋ ሲመልሰው ደግሞ የፈረሱ አይን ይበራ ነበር አሉ። በዚህ ጊዜ ምኒልክ የአምላክ ምልክት መሆኑን አወቀና፤ ‘ጁገል አትግቡ። ሃረሪዎችን አትንኩ!’ ብሎ አዋጅ አስነገረና ለመታረቅ ሽማግሌዎችን ላከ። ሽማግሌዎቹም፤ ‘የሃረሪን ሰው እንደማትነካ ብርሌ ሰብረህ ማልና ትገባለህ’ ሲሉ መልእክት ሰደዱ። ምኒልክ በዚህ ተስማምቶ፤ ብርሌ ሰብሮ ማለ።”

“ይህ ሲሆን አጤ ምኒልክ የት ነበሩ?”

“ከነተከታዮቹ አቡበከር ጋራ ላይ ነበር። በዚያን ጊዜ ‘ተይ ቅሪ ተይ ቅሪ - ቅሪ ይሻልሻል፣ ሃረርጌ ከገባሽ ቡዳ ይበላሻል’ ተብሎ እየተዘፈነ ነበር።”

(የጨለንቆ ጦርነት ታሪክ አከራካሪ መሆኑ እውነት ነው። አጤ ምኒልክን የገጠመው ጦር መሪ የሃረሩ አሚር አብዱላሂ ቢሆንም፣ ተዋጊዎቹ ከሁሉም የምስራቅ ኢትዮጵያ ህዝቦች የተውጣጡ ናቸው ተብሎ ይታመናል። ሃረሪዎች ከደረሰባቸው ጉዳት ባላነሰ አሮሞዎችም በጨለንቆ ጦርነት ከፍተኛ መስዋእትነት መክፈላቸውን መሃመድ ሃሰን ፅፎአል።)

“በጦርነቱ አጤ ምኒልክ እንዴት አሸነፉ?”

“ብዙ ሰውና ብዙ ጠመንጃ ነበረው።”

“ይቀጥሉ ይንገሩኝ...”

“ምኒልክ ብርሌ ሰብሮ ከማለ በሁዋላ እንዲገባ ተፈቀደለት። ወታደሮቹን አስከትሎ ሃረር ገባ።”

“ጁገል ገቡ?”

“ጁገል አልገባም። በዙሪያው ሰፈሩ። አማሮች ዝግባውን እየቆረጡ ቤት መስራት ጀመሩ።”

“እስኪ ዘርዘር እያደረጉ ይንገሩኝ?”

“ስራ ቆመ አሉ፤ ቢቃ። እርሻ ቆመ። አባቶቻችን የቀረው ሰው እንዳያልቅ ፈሩ። አማራ ይገድለናል ብለው በጣም ፈርተው ነበር። ‘አህመራ’ ነበር የሚሏቸው። ‘ጭንቅ ማያ’ ማለት ነው።”

“ስለ አለባበሳቸው ሰምተዋል?”

“ጫማ አልነበራቸውም። በባዶ እግራቸው ነበሩ። በብዛት ቆዳ ያገለደሙ ነበሩ። የእኛ አባቶች ያን ጊዜ የፈትል ልብስ ይለብሱ ነበር። ‘አማሮቹ ቆዳ አገልድመው፣ ጠመንጃ ይዘው ስናይ የሚገድሉን መስሎን በጣም ፈራን።’ ብለው ነግረውናል። ሲቀርቧቸው ግን ደህና ነበሩ። ብቻ ጭካኔ ነበረባቸው። ሃረሪዎችን ግን ያከብሩ ነበር። ጫማቸውን እያዩ፣ ልብሳቸውን እያዩ ተገርመው፣ ‘ከየት አገኛችሁት?’ ብለው

በአስተርጓሚ ይጠይቁ ነበር’ ብለውናል። በእነርሱ አገር እንደኛ የሚሉብሱት መኳንንቱ ብቻ ነበሩ...”

“ያከብሯችሁ ከነበረ ጥሩ ሰዎች ነበሩ ማለት ነዋ?”

“እንደ ሰው አክብረውናል። ልጃገረዶችንም አልነኩም...”

“በእምነት ምክንያት ይሆን?”

“ይሆናል። ከምኒልክ በፊት ግብፆች እዚህ በነበሩ ጊዜ ጥሩ አልነበሩም። አማሮቹ ጭካኔ ቢኖርባቸውም መጀመሪያ ላይ ጨዋ ነበሩ። ሁዋላ ግን መሬት መንጠቅ ጀመሩ...”

“እስኪ ስለግብፆች ደ’ሞ የሰሙትን ይንገሩኝ?”

“ግብፆች ልጃገረድ ይደፍሩ ነበር ይባላል። ሁዋላ ግን የሴቶች የውስጥ ልብስ ላይ መስቀል በጥልፍ ተደረገ። ግብፆቹ መስቀሉን ሲያዩ ከልጃገረዶች ራቁ። መስቀል ያለበትን ገላ አንነካም እያሉ ልጃገረዶችን መድፈር ተው።”

“ግብፆች እንዴት ሃረር ሊመጡ ቻሉ?”

“መሃመድ ቢን አሊ የተባለው የኛ አሚር ከኦሮሞዎች ጋር ተዛምዶ ሀዝቡን ከዳ። ሽማግሌዎች ‘አድኑን’ ብለው ወደ ግብፆች ላኩ። ግብፆች መጥተው አሚሩን ገደሉት...”

“የአጤ ምኒልክ ወታደሮች አማሮች ብቻ ነበሩ?”

“አማሮች ናቸው ነው የሰማን። ንግድ የሚነግዱ ጉራጌዎች አብረው መጥተው ነበር። እያሰሩ መለሷቸው። ጉራጌ ሃረር እንዳይገባ አዋጅ አውጀው ነበር። ጉራጌዎች እየተደበቁ ሃረር ይገቡ ነበር። ሲያገኟቸው እያሰሩ ይመልሷቸዋል።”

“ለምን ነበር ጉራጌ ሃረር እንዳይገባ የታገደው?”

“ንግዱን እየያዙባቸው አስቸግረው ነው።”

“ጦርነቱ ካበቃ በሁዋላ እንዴት ሆነ? እስኪ ይንገሩኝ?”

“አባታችን እንደነገሩን ሃረሪ ሃዘን ተቀመጠ። የሞቱትን ለማስታወስ የመኝታ መደብ ሁሉ ቀይ ተቀባ። ‘ጊዜው ሲደርስ እንበቀላለን’ ተብሎ መሃላ ተደረገ።”

“ውጊያው የተደረገው የት ነበር?”

“ጨለንቆ ነዋ! 'ጨለንቆ ዝም ያሰኛል - ወራበሌ ጅብ ያስበላል' ተባለ። የወጣቶቹ ሬሳ በጅብ ነው የተበላው። ሃረሪ ቁጥሩ አነሰ። ያኔ ባለቁብን ወጣቶች ምክንያት ይኸው ዛሬም ድረስ የሃረሪ ሰው ትንሽ ነው። ስደት ደ'ሞ ተጨመረበት...”

“አጤ ምኒልክ ሃረርን ከያዙ በሁዋላ የሆነው ምን ነበር? እስኪ ዘርዘር እያደረጉ ይንገሩኝ?”

“ምንም የሆነ ነገር የለም። ‘ልብስ ላኩ’ ብሎ አዘዘና እየተፈተለ ተላከላቸው ተባለ። ጁገል ጠጉራም የቤት ውሾች ነበሩ። ‘ለንጉሱ ቤተመንግስት ይሆናሉ።’ ብለው ወሰዷቸው። ለማዳ እርግቦች ነበሩ። እነሱንም ወሰዱ። የማያውቁትን አዲስ ነገር ሁሉ እየነጠቁ ወሰዱ። ወደ ሃረር ከመግባታቸው በፊት ከምኒልክ ጋር ስምምነት ተደርጎ ነበር። ከገቡ በሁዋላ ግን ስምምነቱን አፈረሱና ‘የደም መሬት’ እያሉ የእርሻ መሬታችንን እየነጠቁ ለአማራው ነፍጠኛ አከፋፈሉት። አማሮቹን ወደ ሃረርጌ እየመራ የመጣው የጋራ ሙሉታ ሰው ነው። ...ለሱ ብዙ መሬት ሰጡት። ጉራዋዶጋ የሚባለውን ለውጠው ጋራሙሉታ አሉት። የኛ መሬት ነበር አሁን ጋራሙሉታ የሚሉት...”

“ጣሊያኖች ሲመጡ የሆነውን ያስታውሳሉ?”

“አስታውሳለሁ። ትልቅ ልጅ ነበርኩ። አግብቼ ነበር። ጣሊያን ሲመጣ ደስታ ሆነ። አማሮቹ ሸሽተው ሄዱ። ጣሊያን አገሩን ጥጋብ አደረገው። የምግብ አበላል አሳየን። ሩዝ አናውቅም ነበር። አምጥተው አሰራሩን አስተማሩን። ዘመናዊ ነበሩ። ልብስም ጫማም በያይነቱ ነበራቸው። እኛ የማናውቀውን ብዙ አይነት ይዘው መጡ። አማራ መስጊድ ያፈርስ ነበር። ጣሊያኖቹ ግን ለመስጊድ ደሞዝ መክፈል ጀመሩ።”

“ጣሊያን ይሻል ነበር ማለት ነው?”

አመቱላ ሻሽ አበኝ እዚህ ላይ አመነቱ፤

“ጣሊያን አንድ መጥፎ ጠባይ ነበረው። ጥቁር እና ፈረንጅ ይለይ ነበር። ለጥቁር ሰው ጥቁር ዳቦ ይሰጣሉ። ለፈረንጆቹ ደ'ሞ ነጭ ዳቦ ይሰጣሉ። ጣሊያን አገሩን የጥጋብ ቢያደርገውም ዘር ይለይ ነበር። አማሮቹ እንደዚህ ያለ ዘር የመለየት ነገር አልነበራቸውም። ያከብሩን ነበር። በፍትህ በኩል ግን ጣሊያን ይሻል ነበር። አማራ ሲመጣ፣ ‘ሰው የገደለ ይገደል!’ የሚል አዋጅ አመጡና ርስበራሰ መተላለቅ ሆኖ ነበር...”

“ከግብፆች፣ ከጣልያኖችና ከሃበጆች ማንኞቹ ይሻሉ ነበር?”

አመቱላ ሻሽ አበኝ ሳያመነቱ መለሱ፤

“ሁሉም አይሻሉም። ምንም ቢሆን የኛዎቹ አሚሮች ይሻሉ ነበር። አሚር አብዱላሂ ላይ ተቋረጠብን።”

“የመጨረሻ ጥያቄ ልጠይቆት? ከደርግ መውደቅ በሁዋላ የሃረሪ ህዝብ ራሱን በራሱ እያስተዳደረ ነው። የቀድሞ ግዛታችሁም ቢሆን ተመልሶአል። በአዲሱ ስርአት ደስተኛ ናችሁ?”

ፈጥነው ምላሽ ሳይሰጡኝ ቀሩ። እያቅማሙም እንዲህ አሉ፤

“ራሳችንን ማስተዳደር የምንፈልገው ነው። በርግጥ ጎረቤቶቻችን በበጎ አያዩንም። ‘ትግሬ ሲባረር በመሃረም ጠቅልሎ ይዞአችሁ ይሄዳል’ እያሉ ይዘቱብናል። ራሳችንን ማስተዳደር እንፈልጋለን። ሰላምም እንፈልጋለን። ሁለቱንም ብናገኝ በጎ ነበር። ከሁለቱ አንዱ ከጎደለ መልሶ ያው ነው።”

* * *

በአንድ ወቅት ገናና የነበረው የሃረሪ ህዝብ በቀዳሚዎቹ አስተዳደሮች በረቀቀ የማፈናቀል ዘዴ ጁገልና ሃረርን እየለቀቀ እንዲሰድ በመደረጉ፤ ያ ህዝብ ከምድረ ሃረርጌ ጨርሶ ተጠርጎ የመጥፋት እድል ከፊቱ ተደቅሞ ነበር። የተጫነበትን የግዴታ ማንነትም ሆነ ጭቆና አሜን ብሎ የተቀበለበት አንድም የታሪክ ወቅት ግን አልነበረም። በግልፅ አነጋገር የሃረሪ ህዝብ ኢትዮጵያዊነትን እንደማንነቱ የተቀበለበት ዘመን አልነበረም።

ዚያድ ባሬ ኢትዮጵያን እንዲወር የገፋፉት እና በጦርነቱ ወቅት የሶማሊያን ሰራዊት እየመሩ የተዋጉት ግብፅ የሰለጠኑ የሃረሪ መኮንኖች ነበሩ። በዚያድ ባሬ ዘመን በተካሄደው የኢትዮ - ሶማሊያ ጦርነት ወቅት፤ በሶማሊያ ሰራዊት በኩል 42 ኮሎኔሎች ሃረሪዎች ነበሩ። ድል እየቀናቸው ሲሄድ ዚያድ ባሬ ከሃረሪዎች ጋር የገባውን ውል፤ ማለትም “ምስራቅ ሶማሊያ” የተባለች አገር የመመስረቱን ስምምነት አፍርሶ እስከ አዋሽ ያለውን መሬት ወደ ሶማሊያ ግዛት ለመጠቅለል በመመኘቱ ሃረሪዎች እጃቸውን ከዚያድባሬ ሰራዊት ውስጥ ለማውጣት ተገደዱ። ከዚያድ ባሬ ጋር ባለመስማማታቸውም ህልማቸው ከሽፎ እንደገና ወደ

ስደት አቀኑ። በብዛት ወደ አረብ አገርና ወደ ካናዳ ነበር የተሰደዱት። ይህን አስደናቂ የአመፅ ታሪካቸውን ሃረሪዎች ይኮሩበታል።

ከደርግ መውደቅ በሁዋላ የሃረሪ ህዝብ፣ ቢያንስ ከነባር ይዞታቸው ከጁገል ተጠርጎ ከመጥፋት መትረፋቸውን ማረጋገጥ ችለዋል።

ጥር 14፣ 2007 120ኛው የጨለንቆ ጦርነት ሲታሰብ፣ ታሪክ አዋቂው አብዱስመድ እድሪስ ንግግር ማድረጉን በዜና ሰምቻለሁ። በንግግሩ የሃረሪ ህዝብ ብዛት ትንሽ እንዲሆን አስተዋፅኦ ካደረገው መካከል የጨለንቆ ጦርነት ዋናው መሆኑን ጠቅሶአል። በዚያን እለትም ለመጨረሻው የሃረሪዎች አሚር መታሰቢያ ተተክሎለታል።

(በሃረሪ አመፅ ጭብጥ ላይ ተመስርቼ “የቁንድዶ ፈረሶች” በሚል ርእስ አንድ ዳጎስ ያለ ታሪክ ቀመሰ ልቦለድ በመፃፍ ላይ ነበርኩ። ከመካ፣ ከመዲና እና ከእየሩሳሌም ቀጥላ አራተኛዋ የሙሰሊሞች ቅዱስ ከተማ ተብላ የምትታወቀው ሃረር የትረካዬ ማእከል ነበረች። በአንድ ወቅት ጥሩ ወዳጄ የነበረው አብዱስመድ እድሪስ ለዚህ ስራ መሳካት ታሪካዊ መረጃዎችን በመጠቀም ብዙ አግዞኝ ነበር። በመካከሉ ኢትዮጵያን ለቅቄ እንድወጣ ሲደረግ የመፅሃፉ ስራ ተቋረጠ። ጠቅልሎ ከሚቀር በሚል ግን በሃረሪ አማፅያን የመሰልኳቸውን የቁንድዶ ፈረሶች ከዋናው ታሪክ ገንጥዬ “የጋዜጠኛው ማስታወሻ” በተባለው መድበል ላይ አተምኩት።)

- 6 -

በግ ነጋዴው

ዕልትን ከፈገግታ - ሳቅን ከፌዝ ጋራ
ባንድ ላይ ቀይጠን - አቅልመን በጥብጠን
በሃዘን ባህር ላይ - ብናንቆረቁርም
ባህሩ ሰፊ ነው - መልኩን አይቀይርም

(ግጥም - በእውቀቱ ስዩም)

ኧህ! ቴር አጥል ካምፕ ሶስት ቀናት ሞላኝ።

እንግዲህ ቤተኛ ስደተኛ ሆንኩ ማለት ነው። ከመላመድም አልፌ ካንዲት ሶማሊያዊት ወጣት ጋር በልብስ አጠባ ለመጋጨት በቃሁ። የኔ ልብስ ገና ሳይደርቅ ከማድረቂያው ማሽን አውጥታ ወንበር ላይ ስትከምረው እጅ ከፍንጅ ያዝኳት። ይቅርታ መጠየቅ የጨዋ ሰው ተግባር ነበር። በሷ ብሶ፤

“ኢቶቢያ አባሃወስ!” ብላኝ ሄደች።

አልተናደድኩም። በርግጥ ስድቡ አስቀያሚ ብልግና መሆኑን አውቃለሁ። በአንፃሩ በዚህች የሶማሌ ኮረዳ ጭንቅላት ውስጥ ስለ ኢትዮጵያ ምን እንደታጨቀ ስለማውቅ አላዘንኩባትም። ይህች ቸኮላታ ወጣት ግራ ጉንጨፍን በጥፊ ብትለኝ እንኳ፤

‘እባክሽ እመቤት! በነካ ጣትሽ ቀፑን ድገሚልኝ?’ እላት ነበር።

በዚህ ላይ የክብሪት እንጨት የምታክል ሲቢፕሮ ነበረች። በለበሰችው ሰፊ ጀለቢያ ውስጥ ሆና ስትመናቀር፤ ጀለቢያው ውስጥ የሰው ገላ ስለመኖሩ በጣም ያጠራጥራል።

በዚያን ምሽት፤ አልጋችን ላይ ካረፍን በሁዋላ፤ በልብስ አጠባ ጊዜ ያጋጠመኝን ችግር ለክፍል ጓደኞቼ አጫወትኳቸው።

ብሩክ፣ “ከሶማሌ ሴት ጋር መሳፈጥ ይቅርብህ። የፈላ ውሃ ፊትህ ላይ ትደፋብሃለች።” ሲል አስጠነቀቀች።

በዚህ ንግግር አቤሴሎም በጣም ሳቀ።

አቤሴሎም አንድ የፊት ጥርስ የለውም። መሳቅ በጣም ይወዳል። ሳቅ ከተከለከለበት አገር የመጣ ይመስል አንድ ጊዜ መሳቅ ከጀመረ በቀላሉ አያባራም። ሲስቅ በወላቃው በኩል ምራቁን እንደ ጉድ ያዘንበዋል። ስለዚህ አቤሴሎም መሳቅ ከጀመረ ጃንጥላ መያዝ ግድ ነው። ስቆ እስኪጨርስ ጠብቄ፤

“ምንድነው እንዲህ ያሳቀህ?” ስል ጠየቅሁት።

በሳቅ ብዛት የወረደ እንባውን እየጠረገ፤

“የፈላ ውሃ የሚለው አንድ ታሪክ አስታውሶኝ ነው።”

“እስኪ ወዲህ በለው?”

“ፌስቡክ ላይ ነው ያነበብኩት።” ካለ በሁዋላ አጫወተን።

“...ባልና ሚስት የአራት አመት ወንድ ልጃቸውን ይዘው ቤተሰባቸውን ለማየት ከአሜሪካ ወደ አዲስ አበባ ይሄዳሉ። ምሽት ላይ ዶሮ ወጥ እየተሰራ ነበር። ምድጃ ላይ በትልቅ ድስት ተጥዶ የሚንተከተከውን ውሃ እየተመለከተ፤

‘ለምንድነው ይሄ ውሃ?’ ሲል ህፃኑ አያቱን ይጠይቃል።

‘ለዶሮዋ ነው’ ሲሉ ይነግሩታል።

እንደተባለውም ዶሮዋ ታርዳ፤ የፈላ ውሃ ውስጥ ስትነከር፤ ላባዋ ተመላልጦ እርቃኗን ስትቀር ቁጭ ብሎ ሲመለከት አመሽ። በነጋታው በዚያው በትልቁ ድስት ምድጃው ላይ ውሃ ሲጣድ ተመለከተ። ልጁ እንደገና ጠየቀ፤

‘ውሃው ለምንድነው?’

‘ለገላህ መታጠቢያ ላንተ ነው’

ከዚህ በሁዋላ ‘ምን ተፈጠረ?’ አትሉኝም? ልጁ እንደ አንቡላስ ጨኸቱን ለቀቀው። እንደ ዶሮዋ ሊቀቀል መስለው...”

ንእምን ሲስቅ ቆየና፤

“በተመሳሳይ አሜሪካ ተወልዶ ስላደገ ህፃን አስቂኝ ቀልድ

ልንገራችሁ። አስመራ ላይ የተፈፀመ...” ካለ በሁዋላ እሱም አጣፍጦ አጫወተን፤

“...ባልና ሚስት የሰድስት አመት ወንድ ልጃቸውን ይዘው ከአሜሪካ ወደ አስመራ ይሄዳሉ። አንድ ተስያቅ ላይ ምሳ ተበልቶ፤ ቡና ተፈልቶ እየተጨዋውቱ ነበር። ትንሹን ልጅ ይጠይቁታል።

‘አስመራ ይሻላል አሜሪካ?’

‘ማንን ነው የበለጠ የምትወደው፤ አባትህን ወይስ እናትህን?’

እንዲህ እያሉ ሲጨዋውቱ፤ ሲስቁ እንደቆዩ፤

‘ወደፊት ስታድግ ምን ለመሆን ትፈልጋለህ?’ የሚል ጥያቄ ያስከትላሉ። ልጁ ያልተጠበቀ መልስ ሰጠ፤

‘ሃይስኩል ከጨረሰኩ በሁዋላ ኤርትራ መጥቼ ሳዋ እገባለሁ። ከዚያም እሰዋለሁ። ከዚያም ወደ አሜሪካ ተመልሼ ኮሌጅ እገባለሁ...’

እኔና አቤሴሎም በቀልዱ ስንሰቅ ብሩክ ገረመው። ይህ ወግ እንዴት የሚያስቅ ቀልድ ሊሆን እንደቻለ ሊገባው አልቻለም። ካስረዳነው በሁዋላ ግን ለመተባበር አይነት በመጠኑ ሳቀ።

* * *

ካምፑ የሚለመድ ባይሆንም ለመድኩት...

ከምሳ በሁዋላ ፀሃይ በጣም ሰለሚበረታ፤ አልጋችን ላይ ጋደም እንላለን። ኳስ ጨዋታው እስኪጀምር የተገኘውን ርዕስ ጉዳይ እያነሳን እንደ ቋንጣ እናኝከዋለን። ብሩክ ክራርና ዋሽንት ነበረው። ሲደብረን ሙዚቃ ይጫወትልናል። ለሙዚቃ የተፈጠረ መሆኑን መረዳት የሚቻል ነበር። ድሬዳዋ ላይ አሮምኛ ሙዚቃ እየተጫወተ ወጣቶችን ሲያዝናና፤ ወያኔዎች አነግ ሊሆን ይችላል ብለው ጠርጥረው አስረው እንደገረፉት አጫውቶናል። ጀርባው እስኩዌር ደብተር እስኪመስል ድረስ እየገረፉ ምስጢር እንዲያወጣ ሞከሩ።

ጀርባውን ገልጦ እያሳየኝ እንዲህ አለ፤

“ከየት አምጥቼ ምስጢር ልንገራቸው? ቢኖረኝ ወዲያው እሰጣቸው ነበር። አለመናገሬ ምስጢር መደበቁ ስለመሰላቸው እልህ ይዞአቸው ዱላውን አበረቱብኝ። እኔ አነግ አልነበርኩም። የዘፈንኳቸው

የአሮምኛ ሙዚቃዎች የፖለቲካ አይደሉም። ችግሩ ምን መሰለህ? ገራፊዎቹም መርማሪዎቹም ትግራዊዎች ነበሩ። አሮሞ የሚውጣቸው ስለሚመስላቸው ይፈሩታል። ‘መስማት የተሳናቸው’ ይላቸዋል ሰው ሁሉ። እስኪደክማቸው ቀጥቅጠውኝ ምንም ሲያጡ ለቀቁኝ። ከዚያ በፊት የሰደት አሳብ አልነበረኝም። ከእስር እንደተፈታሁ በነጋታው ጅቡቲ ገባሁ። ዘጠኝ ወራት ከአገር አገር፣ ከበረሃ ወደ ባህር ተገላብጬ፣ እንደ ጨረቃ መሬትን ዞሬያት እዚህ ሆላንድ ደረስኩ። ተአምር ሆኖብኛል እዚህ መድረሴ ራሱ ...”

ስሜቱ መረበሹን አይቼ፣ እንዲረጋጋ ወሬ ለወጥኩ፣

“ወደ ሙዚቃው አለም እንዴት ገባህ?”

የጎርኪይ ልቦለድ ላይ ካነበብኩት የሚመሳሰል ታሪክ አወጋኝ፣

“አሳቤ እንኳ የጫት እርሻ መጀመር ነበር።” ሲል ታሪኩን ጀመረ። የድሬ ልጅ አይደል? ምን ጣጣ አለው? እንዲህ ሲል ቀጠለ፣

“...ወደ ጫት እርሻ ስራ ከመግባቴ በፊት ግን የአካል ዝግጁነት እንዲኖረኝ፣ ማለትም ሰውነቴን ለማጠንከር በቀን 10ሺ ሜትር መሮጥ ጀመርኩ። በ10ሺ ሜትር ሩጫ የምገባበትን ሰአት ስመለከት ከገለቴ ቡርቃ ጋር ተቀራራቢ ሆኖ አገኘሁት። ‘እንዴት ነው ይሄ ነገር?’ አልኩና ደጋግሜ ውጤቱን አየሁት። እንዲያውም በየቀኑ እያሻሻልኩ ከመሰረት ደፋር ጋር ተስተካከልኩ። በዚህ ጊዜ አትሌት ልሆን እንደምችል ገመትኩ። ከጫት እርሻ ጋር ከምንገታገት ባጭር ጊዜ ታዋቂነትን ከገንዘብ ጋር ለምን አላገኝም?

“...ሩጫውን እንደ መደበኛ ስራ ያዝኩት።

በየቀኑ እስከ አለማያ ሃይቅ እሮጥ ነበር። እንግዲህ ያንጊዜ አለማያ አልደረቀም። አሳ ጭምር ነበረበት። እግረመንገዴን አሳ ማጥመድ ጀመርኩ። እንደ ቀልድ የማጠምደውን አሳ ድሬዳዋ እያመጣሁ ስሸጥ የሚያዋጣ ሆኖ አገኘሁት። እንዲህ ነችና ቢዝነስ! ዋናው ገንዘብ ማግኘት ከሆነ አሳ ጥሩ ገንዘብ ያስገኛል። ገና ለገና ታዋቂ እሆናለሁ ብዬ በሩጫ ልቤ ብትፈነዳስ? ደግሞም በሴት ሰአት ገብቼ ከቀነኒሳ ጋር ልወዳደር አልችልም። ቀነኒሳ ፈረስ ነው። ማን ይቀድመዋል? በዚህ ላይ እኔ ሲጋራውን ላይ በላይ አሰነዋለሁ።

“...ስለዚህ አሳ ነጋዴ ልሆን አሰብኩ።

አሳ ለማጥመድ አለማያ መዋል ስጀምር እረኞች ከራር

አስተማሩኝ። ጥሩ ጊዜ ማሳለፊያ ነበር። መንጠቆዎቼ አሳ እስኪይዙ ክራር መጫወት ጀመርኩ። አያያዜን ስመለከተው ለሙዚቃ መፈጠሬን ጠረጠርኩ። በመሆኑም በዚህ እድሜዬ ትል እየለቀምኩ ከአሳ ጋር ቁማር መጫወት ጊዜ ማቃጠል ሆኖ ተሰማኝ። በዚህ ላይ የአለማያ አሳዎች ጫት ይቅማሉ መሰለኝ፤ ለትል ብዙም ግድ የላቸው።

“...ስለዚህ ሙዚቃው ላይ በረታሁ።

በአዝማሪ ቤቶች ስድስት አመት ሰራሁበት። ጥሩ ገቢ ነበረኝ። አልበም ለማሳተም አስቤ ነበር። የራሴን ስራዎች ወደ ህዝብ ከማቅረቤ በፊት የዘፈኖቼን ደረጃ ለመፈተን በሚል የድሬዳዋ ወጣቶችን እየሰበሰብኩ፤ በራሴ አዳዲስ ዜማዎች አዝናናቸው ጀመር። በዚህ ጊዜ ወያኔዎች ያዙኝና ‘አነግ ነህ’ አሉኝ። ‘እኔ ሳላውቅ እንዴት አነግ እሆናለሁ?’ ብዬ እየሳቅሁ ብጠይቃቸው፤ ለካስ ቀልድ አያውቁም። አስገብተው ተጫወቱብኝ። ተመልከቱ ጀርባዬን...”

ለሶስተኛ ጊዜ ከናቴራውን አውልቆ ጠባሳውን አሳየን።

እንደ ገጠር የአግር መንገድ የቀጠኑና የተሰባጠሩ መስመሮች ጀርባውን ወረውታል። ብሩክ መልሶ ከናቴራውን እየለበሰ እንዲህ አለ፤

“እንደምኞታቸው አነግ አደረጉኝ። ከዚህ በሁዋላ ግን ወያኔን ሳልበቀል እንቅልፍ አይኖረኝም። በተለይ እኔን የገረፈኝ ትግሬ፤ የገባበት ገብቼ ሳልበቀለው ህይወቴ አታልፍም...”

ትግሬ ማለት ለብሩክ እነኛ መስማት የተሳናቸው ጨካኝ ገራፊዎች ማለት ብቻ ሆኖአል። እነኛ ገራፊዎች ግለሰቦች እንጂ የትግራይ ህዝብ ወኪሎች አለመሆናቸውን ለብሩክ ለማስረዳት ከፍተኛ ጉልበት የሚጠይቅ መሆኑን በማሰብ በጣም አዘንኩ።

* * *

እንደተለመደው ኳስ ጨዋታው እስኪጀመር በየአልጋችን ላይ ጋደም ብለን እያወጋን ነበር። ካምፑን ጥዬ ለመኮብለል ጥቂት እስኪቀረኝ ድረስ የመሰልቸት ጥላ ወድቆብኛል። አቤሌሎም ከወገቡ በላይ እርቃኑን አልጋው ላይ ቁጭ ብሎአል። ብሩክ በጠረጴዛው ዙሪያ ተቀምጦ ዳቦ ላይ ማልማላታ ይቀባል። ነአምን ያለምንም ስራ ወንበር ላይ ተቀምጦ ብሩክ የሚቀባውን ዳቦ ያያል። እኔም እንዲሁ መፅሃፍ

ላይ ባቀረቅርም ማንበብ አልቻልኩም። ነአምን እንዲህ አለ፤

“እስኪ ስለ በግ ንግድ ንገረን?”

እንደዋዛ መልስ ሰጠሁ፤

“የበግ ንግድ? ምን የሚነገር ይኖራል?”

“እንዴት ነበር በግ የምትነግደው?”

“ከገጠር በግ ገዝተን፤ አደልበን ከተማ እንሸጣለን።”

“አስመራ ላይ በግ የሚሸጡት ገበሬዎች ናቸው። እናንተ ዘንድ እንዴት ነው? አንተ ገበሬ ነበርክ ወይስ በዘመናዊ መልክ አርብተህ ነው የምትሸጠው?”

“መካከሉ ላይ ነበርኩ።”

ሊተወኝ ግን አልቻለም፤

“ከበጎች ጋር ከኖርክ ስለ በጎች ጠባይ ማወቅህ አይቀርም። እስኪ ስለ በጎች ጠባይ ንገረን?”

“የበግ ጠባይ? በግ ጅል ነው። ሊታረድ ሲል አንገቱን ለቢላ ያመቻቻል። በየገበያው ከንፈሩን እየገለጡ ሲያዩት ይሰቃል...”

ብሩክ እና ነአምን ሲስቁ አቤሌሎም ራሱን ነቅንቆ፤ “የሚገርም ነው” አለ። ምኑ እንዳስገረመው ግን አላወቅሁም። በመገረም ብቻ ቢያበቃ ደህና ነበር። ነአምን ላይ ተደርቦ “ስለ በግ ተጨማሪ ንገረን?” እያለ ያስቸግረኝ ገባ። ጥቂት ካሰብኩ በሁዋላ ተስማማሁ። ከብዙ አመታት በፊት አንድ የጎሃፅዮን በግ ነጋዴ ያጫወተኝን፤ በዚያው አገር የአነጋገር ቅላፄ አጫወትኳቸው፤

“በግ ከጮቄ እንገዛለን። ጮቄ ማለት እንግዲህ የት ነው? ጎጥም ነዋ! መልካም እንግዲህ! በጎች ገዝተን ስናበቃ የት እናደልባለን? ሸኖ ነዋ! ሸኖ የቅቤ አገር ነው! እዚህ ላይ ቸግር ይገጥመናል። ማለቴ ምንድነው? ቀድሞ ላታቸው ይሰባል። ላታቸው ሲያለጠልጥ አንድ ወረዳ መጓዝ አይችሉም። ይከብዳቸዋል! ስለዚህ ምን እንዳርጋለን? በጎቹ ማታ ላይ ጋደም ሲሉ፤ ላታቸውን በምላጭ ሰንጠቅ አድርገን፤ በቀስም ጮማውን እንመጠዋለን። የመድሃኒያለም ያለህ! እንዴት እንደሚስማማ ብትቀምሱት! የተመጠጠው ላት በሳምንት ጊዜ ውስጥ እንደገና በስብ ተሞልቶ ያለጠልጣል። ለምን እንደሆነ ታውቃላችሁ?”

የሚበሉት የጦስኝ ሳር ነዋ! የደባርቅና የደብረሲና በጎች ተወዳጅ የሚሆኑት ለምንድነው? የጦስኝ ሳር! የዳንግላ በግ ላት ሶስት ድስት ወጥ ይወጣዋል። የፍቼ በጎችስ ቢሆኑ? አጥንታቸው ሲቆረጠም፤ ጣእሙ ‘ወየው ጉድ!’ ያሰኛል። ጦስኝ ነው ምግባቸው። ‘የሸኖ ቅቤ’ ለምን ተወዳጅ ሆነ? የጦስኝ ሳር! ከብቶቹ የጦስኝ ሳር ስለሚበሉ... ”

ብሩክ፣ “አቦ ተወን!” ብሎ አስቆመኝ።

ብሩክ ከመጀመሪያውም በግ ነጋዴ መሆኔን ስላልተቀበለ ስለ በግ በተነሳ ቁጥር ያላግጥብኛል። አቤሴሎም ግን በቁም ነገር ነበር የሚያዳምጠኝ። ስለ በግ የተጀመረው ወግ ሲቋረጥ ሌላ ርዕሰ አነሳሁ፤

“ለምንድነው አቤሴሎም ያሉህ?”

“ከመፅሃፍ ቅዱስ...”

“የአቤሴሎምን ታሪክ አንብብኸዋል?”

“አላነበብኩትም።”

“ወንድሙን የገደለና የአባቱን ሚስት የደፈረ ጥጋበኛ ነበር።”

ፈጥኖ ተቃውሞውን ገለፀ፤

“የንጉስ ዳዊት ልጅ በነበረው አቤሴሎም ነው የተሰየመኩት።”

“እኔም የምልህ እሱን ነው።”

ግራ ተጋባ። ሊሟገተኝ ፈለገና እርግጠኛ መሆን ተቸገረ፤

“በዚህ ስም የሚጠሩ ብዙ ትልልቅ ሰዎች አሉ። የንጉስ ዳዊት ልጅ አቤሴሎም ወንድሙን ገድሏል ነው የምትለኝ? እንጀራ እናቱን ደፈረ? እንዴት እንደዚያ ይሆናል?”

ርግጥ ነው፤ “አቤሴሎም” የሚለው ስም የቃሉ ትርጉም መልካም ሊሆን ይችላል። የመፅሃፍ ቅዱሱ አቤሴሎም ተግባሩ ሲታይ ግን ለመልካም ስነምግባር አርአያ ሊሆን የሚችል ሰው አልነበረም። አንዳንድ ወላጅ ለልጁ ስም ሲሰጥ ከስሙ ጀርባ ያለውን ታሪክ አያውቅም። ለኦብነት ኤልዛቤል ጋለሞታ ነበረች። በዚህች ሴት ስም የሚጠሩ ብዙ ሴቶች አውቃለሁ። እስከዛሬ ለልጁ “አርዮስ” የሚል ስም የሰጠ ሰምቼ አላውቅም። ምክንያቱም፤ “አርዮስ ነፍስ ገዳይ ነው።” ተብሎ ተደምድሞአል። አቡነ አርዮስ ግን በዘመናቸው ከነበሩት

ሊቃውንት ጋር በአሳብና በትርጓሜ ካለመስማማት በቀር አንድም የፈፀሙት ወንጀል አልነበረም። ታሪክ አዋቂ ሊቅ እንጂ፣ ገዳይ አልነበሩም። ለአቤሴሎም ይህንኑ ካጫወትኩት በሁዋላ፤

“ከአቤሴሎም አርዮስ ይሻልህ ነበር።” ስል ቀለድኩበት።

“የሚገርም ነው፤ በገብርኤል!”

ተመስጦ ሲያስብ ቆየና፤

“የአቤሴሎምን ታሪክ ማንበብ አለብኝ! አሁን የምትለውን ታሪክ ሰምቼ አላውቅም።” ብሎ ዛተ።

አቤሴሎም ቅዱስ ገብርኤልን በጣም ያምነዋል። ከገብርኤል ጋር ያለው ቁርኝት መገመት ከሚቻለው በላይ ነበር። ስሙን ሲጠራ ሃብታም የቅርብ ዘመዱ እንጂ፣ መልአክ ነው ብሎ ማሰብ ይከብዳል። ሆላንድ በህይወት መድረስ የቻለው ሙሉ በሙሉ በገብርኤል ጥበቃ እንደሆነ ሲናገር በፀጥታ ለመዳመጥ ተገደናል። ሲናገር ጡብ እንዳማረው ወይፈን፣ ግንፍል ግንፍል ስለሚል ብቻውን ይናገር ዘንድ እድል ያገኛል።

በዚያን እለት ተስያት የክፍል ጓደኞቹ ከወትሮው በከፋ ሁኔታ በአሳብ ተውጠው ሲተከዙ አስተዋልኩ። ዝምታውን ለመስበር ያህል እንደገና መናገር ጀመርኩ፤

“የበጎቹ ታሪክ ከደበራችሁ ስለ ጃርት ልንገራችሁ?”

“ንገረን።”

“መፅሃፈ አርጭ ላይ ያነበብኩት ነው።” ብዬ በማስታወቅ ወግ ጀመርኩ፤ “...ጃርት ጦሯን እንዴት እንዳገኘች የሚያውቅ አለ?”

እየተደመጥኩ መሆኔን በማረጋገጫ ትረካዬን ቀጠልኩ።

“...መፅሃፈ አርጭ ምእራፍ 44 ላይ ሰፍሮአል። እግዚአብሔር እራቱን በመመገብ ላይ ሳለ ከጊዜ ጋር ለመሻማት እግረመንገዱን በግራ እጁ ጭቃ አድቦልቡሎ ‘እፍ’ ቢል ጃርት ሆነች።

“...አዳም አባታችን ፈቀቅ ብሎ ይመለከት ነበር። እና “ጃ እራት” ሲል ሰየማት። ትርጉሙ፣ ‘የአምላክ ራት’ ማለት ነበር። በጊዜ ብዛትም ‘ጃርት’ ተባለች። ጃርት ስትፈጠር መቀመጫዋ እንደ ፓፓዬ ሙልጭ ያለ ነበር። እግዚአብሔር ምንጊዜም እንደሚያደርገው ጃርትን

ወደ ገነት የጓሮ አትክልቶች ወስዶ ‘አዳም ጥሮ ግሮ የተከለውን ድንች ቆፍረሽ ትበያለሽ።’ አላት...

“...እርግጥ ነው በዚያን ጊዜ አዳምና ሄዋን ገና ከገነት አልተባረሩም። አዳም በሚስቱ አሳሳችነት ከገነት ለመባረር እንደሚበቃ ግን እግዜር ያውቅ ነበር። እና ጃርት ለሙከራ ‘ድንች ቆፍረሽ አውጪ’ ተባለች። ድቡልቡሌ ጃርት በታዘዘችው መሰረት ተንደርድራ መሬቱን ስትጎደፍር እግዚአብሄር ቆሞ ይመለከታት ነበር። አባታችን አዳም እና ቀበሮም እዚያው ነበሩ። ቀበሮ የጃርትን መቀመጫ ለመበጨቅ በልቡ እንደተመኘ አምላክ በረቂቅ ከተረዳ በሁዋላ፣ እዚያው በዚያው መቀመጫዋን በእሾክ ሸፈነላት’ ይላል መፅሃፈ አርቄ።”

* * *

ምሽት ላይ ወሬ ካለቀብን በየአልጋችን ጋደም ብለን እንቅልፍ እስኪወስድን በየራሳችን ስራ እንጠመዳለን። እንቅልፍ እንቢ ካለን ሌሊት እስከ ውድቅት እናወጋለን። ወጎቻችን ዞሮ ዞሮ ከስደት ታሪክ አያልፉም። ከመካከላችን አልጋ በአልጋ በሆነ መንገድ ተጉዞ ሆላንድ የደረሰ አልነበረም። በአጋጣሚ ሁላችንም በተለያየ ጊዜ የስደትን መራራ ገፅታ ማየት ችለን ነበር። አሁን በአንፃራዊ መልኩ የተሻለ ሁኔታ ላይ እንዳለን ተሰምቶናል። ወይም ‘መስሎናል’። በተለይ ኤርትራውያን የጉዞ ታሪካቸውን ሲያወጉ፣ ከአስገራሚ የጀብዱ ፊልም ጋር የሚስተካከል ሆኖ አገኘሁት። የስደት ጉዞአቸውን ከሰዓት በሊቢያ በኩል ያደረጉ በርካታ ወጣቶች ህይወታቸውን እንደዋዛ አጥተዋታል።

በከፍላችን ካሉት መካከል እኔ በተሻለ እድለኛ ነበርኩ። ከመፃህፍት ጋር ያለኝ ቁርኝት በእጅጉ ጠቀመኝ። ከአስር ያላነሱ ዳጎስ ያሉ ያልተነበቡ መፃህፍት ነበሩኝ። እየቆጠብኩ እቆረጣጥማቸው ይዣለሁ። ከኔ ቀጥሎ ብሩክ ከክራሩ ጋር ስለሚጫወት ጥቂትም ቢሆን ጊዜ ይገድላል። ከጃርት ትረካ በሁዋላ ብሩክ የፍሬው ሃይሉን “እየተኙ ነቁ” የተባለ ዘፈን ማዜም ጀመረ። በጣም ስለወደድኩት አስደገምኩት፤

አለም ቅንዝረኛ - ብዙ ባል አግብታ
ውሽማዋ ብዙ - ከቤቷ አስተኝታ
ከሳሽ ሃዘንተኛ - ተከሳሽ ሰርገኛ
በል እንግዲህ ዶሴ - ተከናንበህ ተኛ

“ሌላ የማገን ትፈልጋለህ?” ሲል ጠየቀኝ።

“ደስ ያለህን?”

የላፎንቴኖችና የስለሺ ደምሴን “ባቡሬ” እንደወረደ ዘለቀው፤

ሳተናው ባቡሬ - መጣ ገሰገሰ - ገባ ከፍልውሃ
ወይ አገጣጣሚ እህልና ውሃ
“በየመንገዱ ዳር እሳት እየጣለ...
የድሃ ጎጆቹን ቤቴን አቃጠለ!”
ለካ ያለችው ግመል እውነቷን ነበረ።

እንዲህ ያሉ የዘፈን ስንኞች ይመስጡኛል። ግመልና ባቡር
የዘፈኑ ባለታሪኮች ነበሩ። የግመል ቅሬታ ቤቷ በመቃጠሉ አልነበረም።
ግመል ቤት የላትም። ቤቷ በረሃው ነው። ስራዋን በባቡር በመነጠቅ
ልቧ ነበር የተቃጠለ።

የስለሺን ዜማ ብሩክ አሳምሮ ደገመው።

ይህ ልጅ ለሙዚቃ የተሰጠ መሆኑ ግልፅ ነበር። እውቀትና
ስሜትን አዋህዶ ይጫወታል። ባለ አራት ቅልጥም ዋሽንቱ ላይ ጣቶቹ
እንደልባቸው እየተሸከረከሩ ትንፋሹን ያለችግር ይቆጣጠሩት ነበር።
ከራሩን ሲይዝም በተመሳሳይ እንደ ፌንጣ የሚፈናጠሩ ጣቶቹ፤
ከሽቦዎቹ ውስጥ የተቀናበረ ጣእመ ዜማ ያፈልቃሉ።

ዘፍኖ ሲጨርስ ጠበቅሁና፤ “አቢቹ ነጋ ነጋ” የሚለውን የቆየ
የአሮምኛ ዘፈን እንዲያዜም ጠየቅሁት። ሊዘፍን ጀመረና አቋረጠ፤

“ግጥሙን ረስቼዋለሁ...”

ሶስት መስመር ነግሬው ሳልጨርሰ ራሱ ቀጠለበት። ዳሩ
በመካከሉ ግጥሙ ጠፍቶበት ዘፈኑን አቋረጠ፤

“አማርቲ ዋሪ ስትዘፍነው ይመቸኛል።” አልኩ።

“የአበበች ደራራ ይበልጣል።”

በዚህ መካከል ከጎረቤት ክፍል አንድ ሶማሌ ብቅ አለና የመካ
መዲና አግጣጫ በየት በኩል እንደሆነ ጠየቀን። ሰማዩ ቢጨልም እንኳ
ከዋክብቱን በማየት፤ ማንኪያ የተባሉትን ከዋክብት ጭራ ፈልገን
በማግኘት በቅድሚያ የሰሜንን፤ በመቀጠል የመካ መዲናን አግጣጫ
ላመላክተው እችል ነበር። ልንረዳው ሳንችል ስንቀር፤

“በዚህ በኩል ነው?” ሲል በእጁ እያመለከተ ጠየቀኝ።

“ልክ ነህ!” አልኩት።

ሊሰግድ እየተቻኮለ ሄደ።

በዚያን ምሽት መሰልቶቱን ቀንሼ በመጠኑ መዝናናት ቻልኩ። ምናልባት “አቢቹ” የሚለው ቃል ስለተነሳ ሊሆን ይችላል። አማርቲ ዋሪ “አቢቹ” እያለች ስታዜም ድምፅዋ ውስጥ ያዳመጥኩትን አድናቆት በማስታወስ ስሜቱ አብሮኝ ብዙ ቆየ። ‘አቢቹ’ የሚለው ቃል ልቤ ውስጥ በፍቅር ጠልቆ የገባው በርግጥ ከጥቂት ወራት ወዲህ ነበር። ይህም በቼኮዝላቫኪያዊው አዶልፍ ፓርለሳክ ተፅዕኖ፣ በተጫነ ጆብሬ የተተረጎመውን መፅሃፍ ካነበብኩ በሁዋላ ነው። በዚያ መፅሃፍ ውስጥ አቢቹ (ልጁ) የተባለ አስደናቂ ወጣት እናገኛለን። የነ እልፍነሽ ዜማ በዚህ መፅሃፍ ላይ ከተጠቀሰው አቢቹ ጋር የተያያዘ ይሁን አይሁን ግን አሁንም ርግጠኛውን አላውቅም።

ይህን ዘፈን በርካታ አሮሞዎች በፍቅር ይወዱታል። “አቢቹ ማነው?” ለሚለው ጥያቄ ግን ምላሽ የሚሰጥ ማግኘት ሊቸግር ይችላል። ሰው ነው? ቦታ ነው? ጀግና ነው? ንጉስ ነው? አቢቹ ማነው? ወይም አቢቹ ምን ነበር?

ያለፈው ዘመን ታሪክ ፀሃፊዎች የሙስሊሙንና የአሮሞውን ታሪክ በመዝለልና በማጠልሸት ከፍተኛ ጉዳት ማድረጋቸው ይታመናል። ለኢትዮጵያ ውለታ ከመስራት አንፃር የወረጃርሶው አቢቹ (ልጁ) ከበላይ ዘለቀ የላቀ ሚና ነበረው። ኤርትራውያንን ጨምሮ ከመላው ኢትዮጵያ የተውጣጡ ወጣት አርበኞችን በመምራት ፋሽስት ጣሊያንን ያርበደበደ ጀግና ነበር። በታሪክ ውስጥ ግን የማግለል ወንጀል ተፈፅሞበታል። አቢቹ ዝነኛ ስለነበር፣ አፄ ሃይለስላሴ ስልጣናቸውን እንደተጋፋ ባላንጣ ሊመለከቱት ተገደው ነበር። በመሆኑም አፄ ሃይለስላሴ ለአቢቹ ታሪክ መጥፋት ቀዳሚ ተጠያቂ ለመሆን ችለዋል። በመቀጠል ደራሲዎቻችን ይወቀሱበታል። ምናልባት ወደፊት የአቢቹን ታሪክ ከተቀበረበት ፈንቅለው የሚያወጡ ብእረኞች ይፈጠሩ ይሆናል...

“ግጥም ልዝፈንላችሁ?” ስል ጠየቅሁ።

“ስለ በግ ወይስ ስለ ጃርት?” ብሩክ ቀለደ።

“ስለ ሰዎች...”

“እስኪ ንካው።” አለ ብሩክ።

“ፀጋዬ ገብረመድህንን ታውቀዋለህ?” ስል መልሼ ጠየቅሁት።

“ሎሬት ፀጋዬን የማያውቅ ማን አለ?”

አዜምኩላቸው። ወይም በብሩክ አባባል ግጥሙን ነካሁት!

ፀጉሩን አንጨብሮ ሂሙን አጎፍሮ
ጥግ ተቀምጦ ለሚታየኝ ወጣት
ሂድና ታዘዘው ስጠው አንድ ድራፍት
ቅዳለት ደብል ጂን ሃሳቡን ይርሳበት
በሂሙ መጎፈር በፀጉሩ መንጨብረር
ቁጥር ፈታ በሚል በግንባሩ መስመር
ይታየኛል ቋንቋ ይታየኛል ነገር

እዛም ከጨለማው ብቸኝነት ውጧት
ሲጋራዋን ይዛ ለቆመችው ወጣት
ሂድና ታዘዘት የሚጠጣ ስጣት
ምጋ በተፋቸው በጭሶቹ መሃል
ሴትነት ሲበደል እህትነት ሲጣል
እናትነት ሲጎድል
ይታየኛል ቋንቋ ይታየኛል ፊደል...

ብሩክ በጣም ተመሰጠ። እኔም በስሜት ነበር ያንበለበልኩት።
በነካ ምላሴ ታገል ሰይፉ ለስንዱ አበበ ልጅነት የገጠመውን ነካሁት፤

ልጅነት ሆነና እፍረት የሌለበት
አንገት ያለሃሳብ የሚመዘዝበት
ልብ ከግንባር ላይ የሚነበብበት
ለጋነት ባጠራው ይሉኝታ ቢስ ፊትዋ
በስልት ያልተገራው ግልጽ አስተያየትዋ
መልሶ ቢያሳየው የራሱን አንካሳ
የባህሉን ጅራፍ የወጉን ጠባሳ
“ምነው ዓይን በላች ይሉኝታ አጣችላ!”
እያለ ጮኸና ልቧን አስበርግጥ
ወሰደው ከፊትዋ ልጅነትዋን ጠርጐ
በሞረድ ምላሱ ፈግፍጐ ፈግፍጐ

...የኳስ ጨዋታው ሰአት ከመጀመሩ በፊት አዲስ የመጡ
አበሾችን ጨምሮ ሌሎች አበሾችም ወደኛ ክፍል ተሰበሰቡ። ብሩክ
የድሬዳዋ ልጅ እንደመሆኑ የሁሉም ጓደኛ ሆኖአል። በብሩክ ምክንያት
የኛ ክፍል ለኳስ እና ለሻይ መሰብሰቢያ ተመርጧለች። የኔ አልጋ

መስኮት ስር በመሆኗ ምቹ ነበረች። ነፋሻ አየር አገኛለሁ። ከኔ ቀድመው የመጡት ይህችን ጥሩ መኝታ ለምን እንዳልያዟት የተረዳሁት ዘግይቼ ነበር። ለካስ ቴሌቪዥን ለማየት አትመችም። ቢሆንም የአለምን የእግር ኳስ ጨዋታ ማየቱ ለኔ አጓጊ አልነበረም። ጎል ሲገባና ሲጮሁ ግን አንገቴን ጠምዘዝ እያደረግሁ እጠይቃለሁ፤

“ማን አገባ?” ብዬ ስጠይቅ ብሩክ ይቀልድብኛል።

“ጊዮርጊስ ቢራ!”

በጎረቤት ክፍል ውስጥ ከሚኖሩት አበሻ ስደተኞች አንዱ ዳዊት ይባላል። ኳስ ለማየት ወደኛ ክፍል ብቅ አለ። ዳዊት ከኔ አንድ ቀን ቀድሞ ወደ ካምፑ የገባ ስደተኛ ነው። የምግብ ቤት ሰልፍ ላይ በሩቅ አይቼው ነበር። የአዲስ አበባ የጨርቆስ ልጅ መሆኑንም ብሩክ ነግሮኝ ነበር። ወደ ክፍላችን መጥቶ ግን አያውቅም። ዛሬ በድንገት እንግዳችን ሆኖ ተገኘ። ብሩክም እንደተለመደው ቀልጠፍ ብሎ ከዳዊት ጋር ካስተዋወቀን በሁዋላ፤ ስለኔ ተጨማሪ ማብራሪያ ሰጠ፤

“በግ ነጋዴ ነበር።”

ዳዊት በጣም ተገረመ።

“በግ ነጋዴ!? ምነው ተሰደድሽ ታዲያ? የበግ ንግድ አሪፍ ቢዝነስ አይደለምንዴ? እኛ የተሸወድነው ከተማ ተወልደን ነው....”

የጨርቆስ ልጅ ከልቡ መከረኝ፤

“የፖለቲካ ጥገኛነት ጥያቄሽ ላይ ግን ስለ በግ እንዳታነሹ። በጎቼን በትኚ መጣሁ ካልሽ በ24 ሰአት ያባርሩኛል። ግንቦት 7 ነኝ ቢይ። ብሬ (ብርሃኑ ነጋን ማለቱ ነው) ሞት ስለተፈረደበት የሚያዋጣ ኬዝ ነው።”

ምክሩን ቀጠለ፤

“እሱን ካልፈለግሽ ደ’ሞ ኤርትራዊ ጴጌን ነኝ ቢይ። ካሳመንሻቸው ጠረጴዛ ላይ ይሰጡኛል። እኔ በኤርትራ ኬዝ ነው እጄን የሰጠሁት።”

ኢትዮጵያውያን ‘ኤርትራዊ ጴጌን ነኝ’ በማለት የፖለቲካ ጥገኛነት መጠየቅ የተለመደ ሆኖአል። የጴጌንና የጀሆቫ እምነት ተከታዮች ኤርትራ ላይ ስለሚታሰሩ የመኖሪያ ፈቃድ ለማግኘት ጥሩ ምክንያት ለመሆን በቅቶአል። ማታ ማታ ጋደም ብዬ መፅሃፍ ሳነብ

ወጣቶቹ እንደ ጠያቂና ተጠያቂ ተቧድነው ሲያጠኑ ሰምቼያለሁ። አንድ ኤርትራዊ ሊያውቀው ከሚችለው እኩል መረጃውን ሲያምበልብሉ በመደነቅ አዳምጥ ነበር፤

“የኤርትራ ፓስፖርት ቀለሙ ምንድነው?”

“ቤዥ፣”

“የኤርትራ ፓስፖርት የሚለው በስንት ቋንቋ ተፅፎአል?”

“በሶስት ቋንቋ፣ በአረብኛ፣ በእንግሊዝኛና በትግርኛ።”

“አስመራ ላይ ሰዎች የወጥ ቤታቸውን እቃ ሚያጥቡበት ኬሚካል ስሙ ማን ይባላል?”

“ሊሊ።”

“ዋናው ካቴድራል የሚገኝበት ጎዳና ስሙ ማን ይባላል?”

“ጎደና ሐርነት።”

“በለስ በምን ወር ይደርሳል?”

“በክረምት።”

“የተወለድክበት ሰፈር ማን ይባላል?”

“ጎዳይፍ።”

“የኤርትራ ጠቅላይ ሚኒስትር ማን ይባላል?”

“ኤርትራ ጠቅላይ ሚኒስትር የላትም።”

“የኤርትራ የዜግነት መታወቂያ ቀለሙ ምን ዓይነት ነው?”

“ሰማያዊ።”

“የኤርትራ ባንዴራ መካከሉ ላይ ምን አለ?”

“የወይራ ቅጠል።”

“የኤርትራ ገንዘብ መጠሪያው?”

“ናቅፋ።”

“የከተማ አውቶበስ ከፍያ ምን ያህል ነው?”

“አንድ ናቅፋ።”

“ከኤርትራ የወጣህበት ምክንያቱ ምንድነው?”

“በሄራዊ አገልግሎት ተራዘመብኝ። ያለ ደሞዝ ስምንት አመት ሰራሁ። በዚህ ላይ የጴንጤቆስጤ ሃይማኖት ተከታይ በመሆኔ፣ ከትትል በዛብኝ። ለህይወቴ ስለሰጋሁ ሸሽቼ ወጣሁ።”

በአሰልፎቻቸው ምሽቶች ይህን የመሰሉ ፈጣን ቃለመልልሶችን እየሰማሁ በዛው እንቅልፍ ይወስደኝ የነበረ ሲሆን፣ ጥሩ ቀልድ እንደሰማ ሰው ሳልወድ በግድ፣ እንደ ባርማሽላ ጧ! ብዬ የሳቅሁበትም ቀን ነበር።

በርግጥ ለነፃነቷ ታግላ ሉአላዊ አገር ለመሆን የበቃችው ኤርትራ፣ በነፃነት እጦት ታውቃ ዜጎቿ በየደረሱበት ሁሉ የፖለቲካ ጥገኛነት በቀላሉ ማግኘታቸው የሚያሳቅቅ ሲሆን፤ በአንፃሩ ኢትዮጵያ ‘ዴሞክራሲ የተጎናፀፈች’ ተብሎ ታስቦ ዜጎቿ ጥገኛነት ለማግኘት መቸገራቸው የዘመናችን ምርጥ ስላቅ ነበር...

የኳስ ጨዋታው ከመጀመሩ በፊት በየአልጋችን ላይ ጋደም ብለን ነበር። ዳዊት ወንበር ላይ ቁጭ ብሎአል። ሙቀቱ 35 ዲግሪ በመድረሱ ደጅ መውጣት ከባድ ነበር። ዳዊት መለፍለፍ ጀመረ። ደጋግሞ የሚያወራው ስለ አዲስ አበባ ልጆች መልካምነት ነበር። “የአዱ ገነት ልጆች! የአራዳ ልጆች።” እያለ በጣም አስቸገረን።

ብሩክ ምን ጣጣ አለው?

እንዳመጣለት ይሞግተው ገባ፤

“አዲስ አበባ ስደተኛ ነው ያፈራችው።” ሲለው ሁላችንም ሳቅን። በዚያም ሳያበቃ ጨመረለት። “...የአዲስ አበባ ልጅ አገር ሲመራ አይተን አናውቅም። ስደት ብቻ። ጃንሆይ የሃረር ሰው ነበሩ። መንጌ የጅማ ልጅ። መለስ አድዋ። ነጋሶ ደምቢዶሉ። ከአዲስ አበባ ልጆች ወደ ስልጣን ቀረብ ያሉት እያሱ ሚካኤልና ታምራት ላይኔ ነበሩ። ሁለቱም ስኳር ቀመሱ ተብለው ተፈነገሉ። የተቀዋሚ መሪዎችም የክፍለሃገር ልጆች ናቸው። መረራ ጉዲና - አምቦ። ብርሃኑ ነጋ - ደብረዘይት። በየነ ጴጥሮስ - ሃዲያ። ልደቱ አያሌው - ቡግና። ታማኝ በየነ - ጎንደር። ሃይሉ አርአያ - ትግራይ። የአዱ ገነት ልጆች የት ገቡ?”

ዳዊት የሚመልሰው በማጣቱ አሳዘነኝና አገዝኩት፤

“ለአዲስ አበባ ብርቱካን ሚደቅሳ ትበቃለች።”

ይህን መረጃ ብሩክ ቀለበና መልሶ ለራሱ ተጠቀመበት፤

“ወንዶቼ ቢደክሙባቸው ሴቶቼ ተነሱ።” አያያዘናም ማጥቃቱን ቀጠለ፤ “...ስፖርተኛ ብትል ከክፍለሃገር ነው። ቀነኒሳ፤ ደራራቱ፤ ሃይሌ፤ ምሩፅ፤ አበበ ቢቂላ፤ ዋሚ ቢራቱ። ገጣሚና ደራሲ ብትል ከክፍለሃገር ነው። በአሉ ግርማ - መቱ፤ ሎሬት ፀጋዬ - አምቦ፤ አቤ ጉበኛ - ጎጃም፤ ብርሃኑ ዘርይሁን - ጎንደር፤ በእውቀቱ ስዩም ባህርዳር፤ ሃዲስ አለማየሁ - ጎጃም፤ ከፈለክህ ዘፋኝ ጥራ! በሙሉ ክፍለሃገር፤ ጥላሁን ገሰሰ፤ ንዋይ ደበበ፤ አሊ ቢራ፤ ጃምቦ ጆቴ፤ አለማየሁ እሹቴ፤ አበበች ደራራ፤ አስቴር አወቀ...” ካለ በሁዋላ አስቴር የት እንደተወለደች ተጠራጠረ መሰለች፤ “...አስቴር ስደተኛ ናት።” ብሎ ዘለላት። እና ቀጠለ፤ “... ምሁር ብንጠራ በሙሉ ገጠርና ክፍለሃገር ናቸው። አዲስ አበባ ከቴዲ አፍሮ ሌላ ማን አላችሁ? ጉራ ብቻ! ደሞ የገረመኝ አዲስ አበባ የግብርና ቢሮ መኖሩ፤ በሽንት ቤት ውሃ ጥቅል ጎመን አምርታችሁ የግብርና ቢሮ...”

በዚህ ጊዜ ዳዊት ተገልብጦ አዲስ አበባን አብሮ ማማት በመጀመሩ በጣም ተዝናኗል። ብሩክ ሙግቱን ለማሸነፍ ሲል የሚመቸውን ስሞች ብቻ መጥራቱ ግልፅ ነበር። ዳዊት የመከራከሪያ አቅም ሲያጣ ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ሲያመልካት የነበረችውን አዱገነት አሳልፎ ሸጣት። ጭራሽ ለቀጣይ ህይወቱ ጠቃሚ መረጃ ያገኘ ይመስል፤ “እውነትህን ነው።” እያለ ብሩክ ላይ ተደርቦ ተጨማሪ መስጠት ሲጀምር ጉዳዩን በቁምነገር ተመለከትኩት። ሙግቱ ስለ ዘር ቢሆን ኖሮ፤ በዚያች ክፍል ውስጥ የፀብ አባራ ይነሳ ነበር። የትውልድ ቦታን ማድነቅ በራሱ ጤናማ እና ሰላማዊ ነበር...

* * *

እኩለ ሌሊት ላይ ብሩክ አንገቱን ወደታች ልኮ ጠየቀች፤

“ምንድነው የሚያስቅህ?”

“የማነበው ነገር...” አልኩ።

“ቀልድ ነው?”

“አይ! ቀልድ አይደለም። እንባ ነው...”

“እንባ ያስቃል እንዴ ታዲያ?”

“እሱስ አያስቅም። ማሸላ ሲቃጠል ይስቅ የለ? እንዲያ ነው...”

(...2012 ሰኔ ወር ሃርላም - ኔዘርላንድስ ላይ በተደረገ የአውሮፓ የአሮሞ ኮሚቴ ፌስቲቫል ላይ ብሩክን አገኘሁት። የአነግ ባንዴራ ያለበትን ነጭ ቲሸርት ለብሶ ነበር። በፌስቲቫሉ ላይ ወረቀት ካቀረቡት ከእነ ዶክተር ሸጉጥ ገሊታና ከእነ ዶክተር ጌታቸው ጂጊ ቀጥሎ እኔም ንግግር እንዳደርግ ተጋብጼ ነበር።

ከበርሊን የመጣችው ታዋቂ የአሮሞ ታጋይ አደ አስቴር ገመዳ፣ የአሮሞ ህዝብ ለሚያከብራቸው ሰዎች የሚሰጠው፣ “Obbboo” የተባለው ማእረግ እንዲሰጠኝ አሳብ አቅርባ ነበር። ማእረጉ እንዲሰጠኝ አሳብ ያቀረበችው፣ የአሮሞ ህዝብ ላይ የደረሰውን ጭቆና መሰረት በማድረግ “የቡርቃ ዝምታ” የተባለ መፅሃፍ በመፃፊያ ምክንያት መሆኑንም ገለፀች። ከመላ አውሮፓ የመጡት የፌስቲቫሉ ተሳታፊዎች በደመቀ ጭብጨባ የአደ አስቴርን አሳብ አፀደቁ። እኔም የተሰጠኝን ማእረግ በደስታና በታላቅ አክብሮት ተቀበልኩ። እንዲህ በተፈነቀለ ሁኔታ የተደሰትኩባቸው ቀናት ምናልባት በጣም ጥቂት ሳይሆኑ አይቀሩም። በዚያን ቀን “Obbboo” ሆኜ፣ ንግግሬን ጨርሼ ከመድረክ ስወርድ የመጨረሻው ረድፍ ላይ ከነበሩት ወንበሮች አካባቢ ነበር ብሩክን ያገኘሁት። እየሳቀ እንዲህ አለኝ፡

“በግ ነጋዴው! እንኳን ደስ ያለህ!”

(በሞቀ ሁኔታ ተቃቅፈን ተሳሳምን።)

ጫልቱ እንደ ሄለን

የድራችሁ ጣት ቅሳሮ - በዘር ጥቅሻ አሻግሮ
ቢሸነቁጠኝ አባሮ - ሰደደኝ ለዘር ቁፋሮ
ስንቅ የሚሆን ዘር ቋጥሬ - የዘር አደና ጀምሬ
ዘረኝነትን አየሁት - ወጉን ከኖንተ ተምሬ
እንጂ እኔማ አስተዳደጌ - ሰውኛ ክህነት ተከኝ
የተፈጥሮን አሪት ሞቲ - የቃሉን ፍቅር ታጥኜ
ዘሬን ባላሸተው ኖሮ - ተውሼ ከኖንተ አፍንጫ
ባልወረድኩኝ በመሰስታ - ለቅርምቻ የዘር ቅርጫ
ብጠመቀው ነው በኖንተ - ብቀምሰው ቅብዓቅዱሱን
ብቀራ ነው ከዳዊቱ - የጎሳን ስር ስር መማሱን
እንጂ የነፍሴማ እውነት - ያውላላው አለም ምስጢሯ
እንደ ዘሬ አስተምህሮ - ዘረ ሰው ነበር ዘሯ
ዘሬን ባላሸተው ኖሮ - በእኖንተው ግድ ባይነት
እስከመቼውም አላውቀው - የእኖንተንም ዘረኝነት

(ግጥም - በፍቃዱ ሞረዳ)

የጫልቱ ግለ-ታሪክ አስደማሚ ነው...

ከአቃቂ ጥቂት ኪሎሜትሮች ርቀት ላይ በምትገኝ ቆፍቱ በተባለች የገጠር ቀበሌ ተወለደች። እንደሚጠበቀው የገበሬ ልጅ ነበረች። ጫልቱ ገና በ25 አመት እድሜዋ ህይወቷ በአጭር ተቀጭቶአል። ርግጥ ነው፤ የተነገረላት ውብ የነበረችው ይህች ልጅ በምን ምክንያት እንደሞተች ወላጆቿ በግልፅ አያውቁም። ምናልባትም ጫልቱ የሞተችበት ምክንያት አከራካሪ ሊሆን ይችላል...

* * *

በልጅነቷ ዘመን የጫልቱ ዝና እስከ ዋጂቱ፤ እስከ ወልመራ፤ እስከ ሴራ፤ እስከ ደዋራ፤ እስከ በቾ፤ እስከ ጭቁላ፤ እስከ ድሬ፤ እስከ

ጊምቢቹ ድረስ ተሰምቶ ነበር። የዝናዋ መነሻ የቱለማ ታሪክ ላይ ከወንዶች ጋር ተወዳድራ በማሸነፍ ፈረስ በመሸለሟ ነበር። ለዝናዋ እንዲህ መግነን ቁንጅናዋ እና ፈረስ ጋላቢነቷ ተጨማሪ ሆኖአል። በ14 አመት እድሜዋ ዘመድ ለመጠየቅ ከቆፍቱ ወደ ቱሉ ዲምቱ ብቻዋን በፈረስ ስትጓዝ፣ ሊጠልፏት የተከታተሏትን ጎረምቶች በሽምጥ ግልቢያ አምልጣቸዋለች። ከዚህ በላይ ምን ጀብዱ አለ? ይሄን ታሪኳን የማያውቅ ኮበሌ ተፈልጎ አይገኝም።

ቁንጅናዋ እና ዝናዋ የሳባቸው ታዋቂ ቤተሰቦች ጫልቱን ለወንድ ልጃቸው ለማጨት ተሻምተው ነበር። ወላጅ አባቷ አቦ ሚደቅሳ፣ ለጋብቻ የሚመጡትን ባላገሮች አግደው ማዘግየት ሳይችሉ ቀሩ። በአንድ ጉልበተኛ ተጠልፋ ከመወሰዱ በፊት፣ ለአንዱ የተከበረ ቤተሰብ መስጠቱን መረጡ። እና ብቸኛ ልጃቸውን በ15 አመት እድሜዋ ከድሬ ለመጣ ታዋቂ የአድአ ቤተሰብ ዳሯት። ከግራና ከቀኝ ዘመድ አዝማድ ተቃውሞ ነበር። “ይህች ልጅ ብትማር በተሻለ” እያለ ምክሩን የሰጠ ይበዛ ነበር። ሳይሆን ቀረና ጫልቱ እያቆማማችም ቢሆን ጋብቻውን ገባችበት።

የጫልቱ ወላጆች በእርሻ የሚተዳደሩ ቢሆኑም፣ ከአካባቢው ገበሬዎች ጋር ሲነፃፀሩ የተሻሉ ነበሩ። የጫልቱ ቅድመ አያት የበንቲ ዳሞ ቤተሰብ በርካታ ልጆችን በመውለድ ሰፊ ቤተሰባዊ ግዛት መገንባት የቻለ ነበር። የቆፍቱ አብዛኛው ነዋሪ በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ ከበንቲ ቤተሰብ ጋር ይዛመዳል። ጫልቱ ለወላጆቿ ብቸኛ ልጅ ብትሆንም በሰፊ ዘመድ አዝማድ መካከል በኩራት ታጅባ የማደግ እድል አገኝታለች።

በልጅነቷ የእድገት ዘመን የእሩቁን የቤተሰብ ታሪክ እየመገበች ያሳደገችት የአያቷ አክስት ነበረች። ከመቶ አመታት በላይ ኖራ ሞታለች። ጎዴ ትባል ነበር።

በንቲ ዳሞ የቤተሰቡ ሁሉ የኩራት ምንጭ ነበር። የዘር ሃረጎቻቸውን በትክክል ቆጥረው እስከ ዳጪ ያደርሱታል። በንቲ ዳሞ ታዋቂ ከሆነበት ፈረሰኛ ተኳሽነቱ ባሻገር ደም የተቃቡ ጎሳዎችን በማስታረቅ በጎ ስም ተክሎ አልፎአል።

ይህ የእሩቁ ዘመን ታሪክ ከጫልቱ ደምና ስጋ ተዋህዶአል። በተጨማሪ ጫልቱ የቱለማን ታሪክና ባህል ልቅም አድርጋ ታውቃለች። ሆራ ፊንፊኔ ሄዶ እሬቻ ማድረግ እንደ ተረት ብቻ የሚነገር ቢሆንም፣ ሆራ - ቢሾፍቱ ሄዶ እሬቻ ማድረግ በልቧ ከነገሱ ምኞቶች አንዱ ነበር።

ጫልቱ የተሸለመችው ፈረስ ስሙ “ጉራቻ” ነበር።

ጉራቻን በሽልማት ካገኘች በሁዋላ ማን ይቻላት?

የቱሉ ዲምቱን ኮረብቶች ጋለበችባቸው። ግልቢያውን ማንም አላስተማራት። ጉራቻ በሽልማት የተሰጣት ቀን፣ ዝማው ፊት ዘልላ ወጣችበት። እንዲህ በማድረግ “ጫልቱ! ወረ ገላን!” የሚለው ስም ፀደቀላት። በተፈጥሮ ለፈረስ የተፈጠረች ፈረስኛ ነበረች። ጉራቻ የጫልቱን ጉንጭ ሲልስ ታየ። ከዚያ በሁዋላ ከጫልቱ በቀር ሎሻውን የሚይዝ ጠፋ። ሃይለኛ ነበር ጉራቻ። የአቃቂ በስቃ ባለጋሪዎች ‘አንድ ሺህ ብር እንስጥሽ’ ብለዋት ነበር። “ጥፉ ከዚህ!” አለቻቸው።

ከሰንበት እስከ ሰንበት ጉራቻን ትጋልበው ጀመር። ራሷ ትመግበዋለች፣ ወንዝ ወስዳ እስኪያንፀባርቅ ታጥበዋለች። ማታ ከግርግሙ አስገብታ እንደ ህፃን ልጅ ትሰናበተዋለች። ጉራቻ ጫልቱን በድምፅ ያውቃል። ስታፋዋጭለት የታሰረበትን ገመድ እንኳ በጥሶ ከተፍ ነው። የጫልቱና የጉራቻ ስም እንደ ባልና ሚስት አብሮ ነበር የሚጠራ።

ገበያ ሲቆም ጉራቻን እያስደነሰች ብቅ ትላለች።

የበንቲ ዳሞ የልጅ ልጅ - ጫልቱ ሚደቅሳ!

ምንም ጉዳይ ባይኖራት እንኳ የማክሰኞና የቅዳሜ ገበያ ሲቆም በሰምሶማ ገበያውን መዞር ለመደች። ከቱሉ ዲምቱ፣ ከጊምቢቹ፣ ከድሬ የሚመጡ ገበያተኞች ሳይቀሩ ጫልቱና ጉራቻን አጣምረው አወቋቸው። “ጉራቻ ጉድባ ይዘላል! ኮቴው አቧራውን አውሎ ነፋስ ያስመስለዋል።” ተባለለት። እሩምታ የመሰለ ሳቋን እየለቀቀች በፈረሷ ገበያውን ስታቋርጥ ጫልቱ መሆኗን ማንም ያውቃል። በሰምሶማ ወደ ገበያው ስትዘልቅ ስሟን የማይጠራ የለም፤

“Caaltuu! Warra Galaan!!” (ጫልቱ! የገላን ልጅ!!)

“Caaltuu! Haadha Gurrachaa!!”

(ጫልቱ! የጉራቻ እናት!!)

“Intalannana akka si hin bunnee!”

(እንዳይጠልፉሽ አንቺ ልጅ?)

“Digdama hori akka akaakilee keetii!”

(እንደ አያትሽ 20 ውለጂ አቦ!)

“Caaltuul sanyii Bantii Dammool!”

(ጫልቱ! የበጎቲ ዳሞ ቡችላ!)

እሷም ጉራዋና ኩራቷ አይቻልም።

“Ijolllee warra Galaan!” እያለች ስትሰቅ፣ የገደል ማሚቶ የጫልቱን ሳቅ ከቱሉ ዲምቱ ተራራ አጋጭቶ፣ ብልቢሎ ጫካ ላይ ይበትነዋል። አንዳንድ ጊዜም ሳቅ የአድአ ሊበን ሰማይ ላይ ይንሳፈራል። ከዚያም አልፎ ዳካ አራራ ሳይደርስ አይቀርም።

ርግጥ ነው፣ ዝነኛ ሆና ነበር...

ጉራቻን እንዴት እንደ ተሸለመች መታወቁ ለክብሯ ሆኖላት ነበር። ዘመዶቿን ለማየት ወደ ቱሉ ዲምቱ መጋለብ ስትጀምር ገና የ14 አመት ልጅ ብትሆን ነበር። ቁመቷና ቁንጅናዋ፣ እንደ ጉራቻ ጭራ ከሚዘናፈል ጥቁር ፀጉሯ ጋር ተዳምሮ፣ ጥርሶቿ እንደ አረፋ ሲያንፀባርቁ፣ ጫልቱ የብልቢሎ ጫካ ንስር ትመስል ነበር።

ጫልቱ የምር ገላን ነበረች።

እንደ ገጠር ልጆች አይናፋር አይደለችም። አንገት አትሰብርም። ማቀርቀር ጭራሹን አታውቅበትም። ወላጆቿ ወንድ ልጅ ስላልነበራቸው ጫልቱ እንደ ገጠር ወንዶች ነፃነት የማግኘት እድል ገጥሞአታል። በአናቱ ነፃ ተፈጥሮዋ ታከለበት።

ሽማግሌዎች ሲያወጉ ጣልቃ እየገባች፣

“Maal jechuu dha?” ብላ መጠየቅ ትወድ ነበር።

“አንኮ ጢኖ” (ትንሿ አንኮ) ይሏት ነበር በልጅነቷ። አንኮ ሃብታምና ሃይለኛ የከረዩ ጎሳ መሪ ነበረች። የአንኮ ገልማ የነበረበት ቦታ አንኮበር እየተባለ በስሟ እንደሚጠራ ጫልቱ እንደ ተረት ተወርቶላታል። እና አንኮ ለጫልቱ ሞዴል ነበረች።

በርግጥም ጫልቱ ነፃ መንፈሷና ልብ ሙሉነቷ፣ እንደ ገላን ፈረሰኛ ተዋጊዎች ነው። ከአገጫ የጀመረ ንቅሳቷ እስከ ደረቷ ወርዶ ቀይ ሀንዶችን አስመስሎአታል። ቀይ ስለሆነች ንቅሳቷ በጣም ደምቆ ውብቷን ሰገነት ሰቅሎታል። በርግጥም ደረቷን ነፍታ የቆፍቱን ኮረብታዎች ስትጋልብባቸው ለሚመለከት ጫልቱ ዝንተአለም በህይወት የምትኖር የቱሉ ጭቋላ ልዕልት ትመስል ነበር። ምን ያደርጋል? ይችን የመሰለች ብርቅዬ ልጅ በ25 አመት እድሜዋ...

ነገሩ ወዲህ ነው...

በ15 አመት እድሜዋ ሰርግ ተደግሶ ባል አገባች።

በአካባቢው ልማድ መሰረት “ጥሩ ሚስት” መሆን ግን አልቻለችም። በተዳረች በሶስተኛው ወር ትዳሯን አፍርሳ ኮብልላ ወደቤቷ ተመለሰች። ባሏን በመተው የኮብልላችበት ምክንያት ግን በቂ ሆኖ አልተገኘም። ሰክሮ እየመጣ ሊደበድባት መጋበዙን ተናገረች።

ተመክራ ነበር...

...ባል ከገበያ ሲመለስ ጠጅ መጎንጨት ያለ ነው...

...አንዳንድ ጊዜ ሚስትን ዱላ ማቅመስም ያጋጥማል...

እንዲህ መክረው ወደ ባሏ ሊመልሷት ቢሞክሩም አልሆነም።

“ካስገደዳችሁኝ ወደ ሸገር እኮበልላሁ!” ስትል አስጠነቀቀች። አያይዛ ነገረቻቸው፣ “...የበንቲ ዳሞ ልጅ ነኝ። ሰካራም ሰው ባሌ ሊሆን አይችልም።”

ቤተዘመድ ግራ ተጋባ። ሽማግሌዎች፣ “በገላን ቤተሰብ እንዲህ ያለች ነብር ተወልዳ አታውቅም” ሲሉ ተናገሩ። ርግጥ ነው፣ በአካባቢው ባህል ያላገባች ሴት ፈረስ ስትጋልብ ታይቶም ተሰምቶም አይታወቅም። ያላገባች ልጃገረድ ድምፅዋን ከፍ አድርጋ ስቃ አታውቅም። በአካባቢው ባህል ያላገባች ሴት አንገቷን ሰብራ ትታዘዛለች እንጂ፣ እንዲህ ከአዋቂዎች ጋር መግት አትገጥምም። ጫልቱ አፈንጋጭ ነበረች። የቤተሰቧ ብቸኛ ልጅና የበንቲ ዳሞ የልጅ ልጅ ባትሆን ኖሮ ምናልባትም የቆፍቱ ልማድና ባህል በጫጭቆ ይጥላት ነበር። በአንፃሩ ጫልቱን ፈረስ ላይ ሲያዩ፣ “በንቲ ዳሞ ተመልሶ መጣ” ብለው እስኪነጋገሩ አያቷን መስላ ነበር።

እናም ጉዳዩ በቤተዘመድ ጉባኤ በሰፊው ተመክረበት።

“እንዲት ሴት አግብታ ከፈታች በድጋሚ የሚያገባት አይገኝም። የጫልቱ ደግሞ የተለየ ነው። ከመፍታቷ በተጨማሪ በዚህ ጠባይ ማንም አይቀርባትም። እንዲህ ያበላሸታት ጎዴ ናት። ከንግዲህ ማቃናት አይቻልም። እና ምን ይሻላል?”

ከብዙ ምክር በሁዋላ ሸገር ሄዳ እንድትማር ተወሰነ።

ጫልቱ በርግጥ ነብር ብትሆንም በመላ ቆፍቱ ተወዳጅ ልጅ

ነበረች። ቆንጆ ልጅ ናት። አእምሮዋ ብሩህ ነው። እንደ ሴቶቹ ተጨቋኝ እና አንገት ሰባሪ አይደለችም። ምንም እንኳን እድሜዋ ለትምህርት ያለፈበት ቢሆንም፤ እድሏን ብትሞክር ይሻላል ተብሎ ተመክረ።

ይህ አሳብ ለጫልቱ ሲነገራት በከፍተኛ ደስታ ነበር የተቀበለችው። በርግጥ ሽገርን አታውቃትም። ወሬ ግን ሰምታለች። አክስቷ ከአዲስ አበባ እየመጣች ትጠይቃቸው ነበር። ቀደም ሲል ከሰፈሯ ርቃ የሄደችው እስከ አቃቂ በሰቃ ብቻ ነበር። እሱም የአስር አመት ልጅ ሳለች ነበር። ስለዚህ 'ሽገር ሄዶ መማር' የሚለው አሳብ በከፍተኛ ሁኔታ ስሜቷን ቀስቀሰው። የመማር ፍላጎቷ ውስጧ የተቀበረና ህልም ሆኖ የኖረ ነበር። የቱለማ ታሪክ ውድድር ሲደረግ የተፈጠረባትን የአሸናፊነት ስሜት የመድገም ፍላጎቷ የበረታ ነበር። እናም የጫልቱ ወደ አዲስአበባ መሄድ ቁርጥ ሆነ።

ርግጥ ነው፤ ወላጅ ለልጆቹ በጎ ይመኛል። ምኞቱን ለመፈፀምም ይተጋል። በተለይም አባት ለሴት ልጁ ስሱ ነው። የጫልቱ አባት አቦ ሚደቅሳ እንዲህ ያለ ፈተና ነበር የገጠመው። አስቦና መክሮ በመጨረሻ ልጁን እህቱ ዘንድ ወደ አዲስአበባ ለመላክ ቆረጠ። ከወላጆቿ ባሻገር ዘመድ አዝማድና ጎረቤት ሁሉ ለጫልቱ በጎ ተመኘላት። ሽማግሌዎችም በቱለማ ባህል መሰረት መረቋት፤

Waaqa Tokkicha Maqaa dhibbaa,
Roobaa Garaa Taliilaa
Waaqa Sagleen Bornaa, Sagaltama Garbaa
Waaqa Ciicoo Gurrattii Waaqa Bokkuu Gurrachaa
Waaqa Tuulama Sadanii,

አንድ አምላክ - በመቶ ስም የምትታወቅ
ንፁህ የምታዘንበ
የዘጠኝ ቦረና - የዘጠናዘጠኝ ገርባ አምላክ
የጥቁር ጭጮ፣ የጥቁር ቦኩ አምላክ፣ የሶስቱ ቱለማ

Waaqa Sadeen Daacii, Jahaan Bachoo, Jahaan Jillee
Waaqa Jahaan Galaan, Waaqa Torban Obboo,
Sadaan Soddo። Waaqa Jahan Galaan, Shaneen
Kuraa Jiddaa, Sadeen Addaáa,

የሶስቱ ዳጪ፣ የስድስት በቾ፣ የስድስት ጅሌ አምላክ...
የስድስት ገላን፣ የቶርባን አቦ፣ የሶስቱ ሶዶ አምላክ
የአምስቱ ኩራ ጅዳ፣ የሶስቱ ኢድአ አምላክ

Lamaan Liban, Waaqa Sadeen Abbuu,
Waaqa Odaa Nabee, Caffee Dongoraa,
Caffee Tumaa, Waaqa Yereer Kormaa,
Waaqa Birbirsaa Fooqaa, Waaqa Malkaa Awwaas

የአዳ ነቤ፣ የጨፌ ደንጎራ፣ የጨፌ ቱማ አምላክ
የየረር ኮርማ፣ የብርብርሳ ፎቃ፣ የአዋስ መልካ አምላክ

Caaltuu Midhaqsaa!
Bakka deemteettu nagaan geechii
Nama baratee abbaa fi haadha qarqaaruu godhii
Kan dudhaa fi safuu warraa beektuu Godhii
Hayyittiin Galaan, Ayyaanni Bantii Dammoo,
Adbaariin Qoftuu, Ateeteen hadhaa teetii,
bakka deemtu nagaan siyaa gechuu,
nama beekee biyyaaf ta'uu ta'ii. Guddadhuu.

ጫልቱ ሚደቅሳ!
የቆፍቱ አድባር፣ የገላን እመቤት፣ የበንቲ ዳሞ መንፈስ
በሄደችበት ሁሉ ይከተሏት...
ወደምትሄጂበት በሰላም ታድርስሽ፣
ተምሮ ለአገሩ ሚያግዝ ሰው ሁኚ! አደጊ!

ምርቃቱ ሲያበቃ ጫልቱ በበኩሏ ተስፋ የጣሉባትን ሁሉ
አመስገነች። የአካባቢው ሰውም ሆነ ዘመድአዝማድ እንዲህ ጫልቱ ላይ
ተስፋ የጣለው ከሚያንፀባርቀው የተፈጥሮ ውበቷ ባሻገር በራስ
የመተማመን መንፈሷ ከአካባቢው ወጣት ሴቶች ልማድ አንፃር
ያልተለመደ ስለነበር ሊሆን ይችላል። እንዲህ ያለችን ብርቱ ሴት ቆፍቱ
ላይ አፍኖ ማቆየት በርግጥ ወንጀል መስሎ ሊታይ የሚችል ነበር።

* * *

እነሆ! ጫልቱ አዲስአበባ ገባች።

አክስቷ ቤት ከደረሰችበት እለት ጀምሮም ባልጠበቀችው
ሁኔታ በህይወቷ ውስጥ ብዙ ነገሮች ተለዋወጡ። በርግጥ ዘመዶቿ
በጥሩ ግብዣ ተቀብለዋታል። የአክስቷ ባል ዶክተር ጌታቸው መምህር
ሲሆን፣ ጥብቅ የኦርቶዶክስ ተዋህዶ እምነት የሚከተል የመርሃቤ ሰው
ነበር። ሁለት ልጆች ነበሯቸው። ከመርሃቤ በቅርብ የመጣች የዶክተሩ
እህትም አብራ ትኖራለች። ማሪቱ ትባላለች። ጫልቱን አማርኛ

የማስለመዱ ስራ ሙሉ ሃላፊነት ለማራቱ ተሰጠ።

ጫልቱ አንዳንድ የአማርኛ ቃላትን ከማወቅ ያለፈ እውቀት አልነበራትም። እነዚያን ቃላት የሰማቸው ቆፍቱ፣ ቆቦ መድሃኒያለም ከቆሶች፣ አሊያም ከገበያተኞች ነበር። በተቀረ አማርኛ ለመናገር ሞክራ አታውቅም። መስማቱ እንኳ ያስቸግራታል። በመሆኑም በመጀመሪያው የእንግዲነቷ እለት በአክሲቷ አስተርጓሚነት ከቤተሰቡ ጋር ተዋወቀች።

በነጋታው ግን አክሲቷ ቁጭ አድርጋ መከረቻት።

አማርኛ ቋንቋ መልመድ ለመጨው ዘመን ህይወቷ አስፈላጊ መሆኑን፣ ትምህርት ቤት ገብታ ለመማር ቢያንስ አማርኛ ቋንቋ መቻል እንደሚገባ፣ አማርኛ መስማት እና መናገር ካልቻለች ትምህርት ቤት ልትገባ እንደማትችል ነገረችት። አማርኛ ፈጥሮ ለመልመድ አሮምኛ መናገሯን ማቆም እንደሚገባ አስጠነቀቀችት።

ሁለተኛው ጉዳይ የመጠሪያ ስሟ ነገር ነበር።

ጫልቱ ሚደቅሳ የሚለው ስም ከቁመናዋና ከቁንጅናዋ የማይስማማ በመሆኑ ስሟን ከነአባቷ ስም መቀየር እንደሚገባ ነገረችት። እና ሄለን ጌታቸው ተባለች። ትምህርት ቤት ከመግባቷ በፊት ለአንድ አመት ያህል አማርኛ ቋንቋ እንድትለማመድ ነገረችት። አለሳልሳ እንዲህ ነበር ያለቻት፡

“ይህን የመሰለ ቁመናና መልክ ይዘሽ ጫልቱ ተብለሽ መጠራት ይጎዳሻል። ንቅሳት ባያደርጉብሽ ጥሩ ነበር። ግን አንዴ ሆኖአል። ምንም ማድረግ አይቻልም። አባትሽ መልክሽን አበላሽቶታል። ይህን የመሰለ ውበት እንዲህ ማበላሸት በጣም ያሳዝናል። ቢሆንም ግን አማርኛሽን ካስተካከልሽ ምንም አይደለም። በሚቀጥለው አመት መስከረም ላይ የማታ ትምህርት ቤት እናስገባሻለን።”

በዚህ መልኩ ጫልቱ የሸገርን ህይወት ጀመረች...

በርግጥ ጫልቱ ብዙ ያልገባት ነገር ነበር።

የስሟን መለወጥ መንፈሷ ፈፅሞ ሊቀበለው አልቻለም። ገና ከመነሻው ስሟን መለወጥ ለምን እንዳስፈለገ አልገባትም። ከልጅነቷ በስሟ እየኮራች ነበር ያደገችው። “ጫልቱ” ማለት “ከሁሉም የምትበልጥ ቆንጆ” ማለት ነው። በጣም ትወደዋለች ስሟን። እና ‘የአዲስ አበባ ሰዎች ይህን ስም ለምን ይሆን የጠሉት?’ ብላ በተመስጦ

አሰላስላለች። ሄለን ስለተባለው ስምም ቢሆን ብዙ አስባለች። የቃሉን ትርጉም ግን አክስቷን አልጠየቀችም።

በአገሯ ሳለች፣ “ጫልቱ! ወረ ገላን!” እያሉ በኩራት ስለሚጠሯት የቆፍቱ ጎረምቶች በማሰብ፣ የገጠማትን ፈተና ገንብታው ከኖረችው ከቱሉ ጭቋላ ነባር ኩራት ጋር ማስታረቅ ተቸገረች።

የአባቷ ስም የተለወጠበት ምክንያት በበለጠ አስጨንቋት ነበር። ጌታቸው የሚለው አዲሱ የአባት ስም ባእድ ሆኖ ኮሰኮሳት። በንቲ ዳሞ ከደሟ ጋር የተዋሃደና የኩራቷ ምንጭ ነበር።

በተመሳሳይ የንቅሳቷ ጉዳይ ግራ አጋብቷታል። ሸገር እስክትመጣ ድረስ ሴቶች በንቅሳት እንደሚዋቡ ነበር የምታውቀው። አክስቷ ግን “አባትሽ አባላሽሽ” አለች። ንቅሳት ውበትን ይጨምራል እንጂ እንዴት መበላሸት ሊሆን ይችላል?

በአእምሮዋ ለሚጉላሉ ይህን ለመሰሉ ጥያቄዎች በቂ ምላሽ ባታገኝም አክስቷ እንደማትጎዳት፣ የሚበጃትን መልካም ነገር ሁሉ እንደምታደርግላት በማመን የተመከረችውን ለመፈፀም በግማሽ ልብ ራሷን አዘጋጀች።

ውሎዋ ከዶክተሩ እህት ጋር በመሆኑ አማርኛ ለመልመድ ጥሩ አጋጣሚ ሆነላት። ወደ ቤተክርስቲያንና ወደ ገበያ ከማራቱ ጋር አብራ ትሄዳለች። ማሪቱ እንደ ጫልቱ ገና ከገጠር መምጣቷ ቢሆንም፣ የትም ቦታ ሄዳ እንደልቧ በቋንቋዋ ስትግባባ ስትሰማት ጫልቱ መንፈሳዊ ቅናት አደረባት። እና አማርኛ ለመልመድ ግፊት ፈጠረባት።

በርግጥም መላ ቤተሰቡ እስኪደነቅ ድረስ በጥቂት ሳምንታት ውስጥ አማርኛ መናገር ጀመረች። ማሪቱ ቤት ውስጥ ፊደል አስቆጠረች። ማንበብና መፃፍ ለመልመድ ጊዜ አልወሰደባትም። የተረት መፃህፍትን ረጋ ብላ ማንበብ ቻለች። የሂሳብ ትምህርት አልከበዳትም። ቆፍቱ ሳለች በባህላዊው መንገድ ተምራ ነበር።

Takkee
Takka maali? Takkittummaa
Lama maali?Lamaan mucha reée takkeen
takkitumaa!
Sadi maali?Sadiin sumsummanii, Lamaan mucha
reée takkeen takkitumaa!
አንድ - አንዲት ናት።

ሁለት - የፍየል ጡት ነው።
ሶስት - ጉልቻ ነው።
አራት - የላም ጡት ነው።
አምስት - የአንድ እጅ ጣቶች ናቸው።

በዚህ መንገድ እስከ መቶ ስትቆጥር በመስማቱ፤ አንድ ምሽት የአክስቷ ባል አድናቆቱን ገለፀ፤

“ሄለን አእምሮዋ ብሩህ ነው። ቶሎ ትምህርት ቤት ትግባ።”

“መስከረም የማታ እናስመዘግባታለን።” አለች አክስቷ።

በዚያው ሰዋን ወደ ቤተክርስቲያን በመሄድ ላይ ሳሉ አክስቷ በስሜት ተውጣ አወጋቻት፤

“ሄለን የኔ ቆንጆ! ጎረቤቶቻችን ሁሉ ወደውሻል። ግልፅና ልበ ሙሉ ናት ብለው ነገሩኝ። ቁመናሽና መልክሽን የማያደንቅ የለም። አማርኛሽም ጥሩ ሆኖአል። ምላሰሽን የሚይዝሽን በርትተሽ አስወግጄው። ይህን ካደረግሽ ህይወትሽ ይለወጣል። በጣም አኩርተሽኛል። ትምህርት ስትጀምሪ ደግሞ የበለጠ ታስደስቼኛለሽ። ሃብታምና የተማረ ባል ፈልገን ነው የምንድርሽ ...”

በርግጥ የዘመድቤት ህይወት ለጫልቱ አልጋ በአልጋ ብቻ አልነበረም። ብዙ ፈተናዎች ገጥመዋታል። እነዚያን ፈተናዎች በትክክል ለመረዳት በርግጥ ኦሮሞ መሆን ያስፈልግ ይሆናል።

አንድ ጊዜ የነፍስ ሃውልቷን የሚሰብር ሁኔታ ገጠማት። የአክስቷ ልጆች ህፃናት ነበሩ። የስድስት እና የስምንት አመት ወንዶች ናቸው። የምታበላቸው፣ የምታጥባቸው ጫልቱ ነበረች። ከናታቸው በላይ ጫልቱን ይወዷታል። ከማሪቱ ይልቅ ጫልቱን አማርኛ ያስለመዷት እነዚህ ልጆች ነበሩ። አክስቷና ባሏ ወደስራ፣ ማሪቱ ወደ ትምህርት ቤት ሲሄዱ ከምሳ በሁዋላ ብዙውን ጊዜ ጫልቱ ከልጆቹ ጋር እቤት ትውላለች።

አንድ ቀን እንደ ቀልድ የአቴቱን መዝሙር ስታዜም ልጆቹ ከአፏ እየቀለቡ ይደግሙት ጀመር። ምላሳቸው በጣም ስላሳቃት፣ መልሳ እያለችላቸው፣ እነሱ ሲደግሙት ዋሉ። ማምሻውን ልጆቹ ወላጆቻቸው ፊት እየተቀባበሉ የአቴቱን መዝሙር ያንበሉበሉት ያዙ፤

Ateetiyoo waggaan gahee
Waggaan geenyaan caaccuu furree

Waggaan geenyaan sabaroo furree
Waggaan geenyaan Qorxii furree
Waggaan geenyaan Qoloo furree
Waggaan geenyaan Gaadii fi Okolee furee

አክስቷ አይኖቿ ፈጠው በቆመችበት ደርቃ ስትቀር፣ ዶክተር ጌታቸው ግን ይስቅ ነበር። ጫልቱ የአክስቷን የቁጣና የድንጋጤ ገፅታ እስክትመለከት የፈፀመችው ድርጊት ጥፋት መስሎ አልታያትም ነበር።

“ጥንቆላ ታስትምረያቸው ጀመር?” አለቻት ኮስተር ብላ።

“የአቴ መዝሙር ነው።” ስትል መለሰች ጫልቱ።

አክስቷ ድምፅዋን ከፍ አድርጋ ጮኸች፡

“ዳግመኛ ለልጆቹ እንዲህ ያለ ነገር እንዳትነግረ። የማያስፈልግሽን ነገር እንድትረሺ ነግሬሽ ነበር።”

ጫልቱ በአክስቷ ጩኸት ደንግጣ ሽምቅቅ አለች።

ይህን ጊዜ የአክስቷ ባል ጣልቃ ገብቶ ገላገላቸው፡

“ሄለን! አትደንግጩ። ይሄ ከፋት የለውም። እስኪ ንገሪኝ ግን፣ ልጆቹ የዘመሩልን ትርጉሙ ምንድነው?”

ምንም ሳትናገር አቅርቅራ ዝም አለች፡

“ተቀየምሽ እንዴ?”

“አልተቀየምኩም።” አለች ቀና ብላ።

“አክስትሽ ላንቺ አስባ ነው። ግን እንዲያው ለማወቅ ያህል ምንድነው ትርጉሙ? መዝሙር ነው ብለሻል? እስኪ ንገሪኝ?”

“በአማርኛ አልችልም።” አለች።

“ጨሌ፣ ቃልቻ፣ ውቃቢ የሚሉት ነው?”

እንደገና ዝም አለች፡

“እንደርሱ ከሆነ አክስትሽ እንደነገረችሽ እዚህ ቤት አያስፈልገንም። እኛ ክርስትያኖች ነን። አንቺም ክርስትያን ነሽ። ቃልቻ፣ ጨሌ፣ የሚሉት የሰይጣን ልማድ ነው። ሰይጣን እንዲህ ያለ ቀዳዳ እየፈለገ ገብቶ ገፁ መንፈሶችን ያቆሽሻል። መድሃኒአለም እና እናቱ

የዕድቅ መንገድ ናቸው። በልብሽ መንገስ ያለባቸው እነሱ ብቻ ናቸው።
እንዲያው ለመሆኑ አገርሽ ሳለሽ ቤተክርስቲያን ሄደሽ ታውቂያለሽ?”

“እንሄድ ነበር።”

“የምስጋና ፀሎት አላስተማሯችሁም?”

“የሚናገሩት አይገባንም ነበር።”

“ቤተክርስቲያን ሄዳችሁ ታዲያ ምን ታደርጋላችሁ?”

“በአሮምኛ እንዘፍናለን።”

“እስኪ ዘፈኑን በይልኝ?”

ቆቦ መድሃኒያለም ሲሄዱ የሚዘፍኑትን ደገመችው፤

Baall’ammii yaa Shamarree, Shamarree
Goota irraa maaf dhechan ree,
Namaa gamtu malee.

“ምን ማለት ነው ይሄ?”

“ዘፈን ነው።”

“ደህና። ላንቺም ለሁላችንም የቃልቻውን ፀሎት ከግቢያችን
ማራቅ ይሻላል። ተሳስተሽ ያደረግሽው ነውና አትደንግጬ።” ሲል
አሳረገ። ጫልቱ በእሺታ ተቀበለች። በርግጥ የአቴቴው መዝሙር
ጥንቆላ አልነበረም። ትርጉሙ እንዲህ ነበር፤

አቴቴ አመቱ ደርሶአል

አመቱ ስለደረሰ ጫጩውን (ዘጋሎን) ፈታነው

አመቱ ስለደረሰ ሙዳዩን ፈታነው

አመቱ ስለደረሰ ሳንዱቁን ፈታነው

አመቱ ስለደረሰ ጋዲውንና ጫጩውን ፈታነው

(አቴቴ በአሮም ጥንታዊ እምነት የእናቶችን ደህንነት
የምትጠብቅ፤ ልጅ እንዲያፈሩ የምታግዝ፤ የጌትነትን የእናትነትን
ደህንነት የምትጠብቅ መለኮታዊ ሃይል ናት ተብሎ ይታመናል። ሁሉም
ሴቶች የየራሳቸው አቴቴ እንዳላቸው ይታመናል። በመላ አሮም ህዝብ
ዘንድ አቴቴ የሚታወቅ ሲሆን፤ የአክባባር ስርአቱ ግን ይለያያል።
በቱለማ በአብዛኛው በየሁለት አመቱ የአቴቴ ስርአት ይከበራል። የአቴቴ

ስርአት ሲፈፀም የሚገዛውና የሚለበሰው የልብስ አይነት፣ የሚደረግ ጨሌ፣ የሚታረደው የበግ ወይም የፍየል አይነት ተለይቶ ይታወቃል። ሴቶችን ሲመርቁ፣ Ateeten haadha teetii si waliin haa taatu ይላሉ። “የእናትሽ አቴቴ ትጠብቅሽ” ማለት ነው።)

ጫልቱ ተመሳሳይ ስህተት መፈፀሟ አልቀረም።

አንድ ቀን አክስቷን፣ “እጌቻ በአል የት ነው የሚከበረው?” ብላ ብትጠይቅ ቀንዷን መትታ አሸማቀቀችት።

“አንቺ ልጅ! እነዚህን የጥንቆላ ነገሮች ተይ ብትባይ አልሰማ ብለሻል። ዳግመኛ እንዲህ ያለ ነገር ስታነሺ ጌታቸው ቢሰማ እዚህ ቤት አንድም ቀን አያሳድርሽም።”

ሌላ ቀንም እንዲሁ የተመከረችውን በመዘንጋት አክስቷን፣

“የዋሬና የአኮሌ ስርአት አይደረግም እንዴ?” ስትል ጠይቃ ነበር። አክስቷ ምርር ብላ ገሰፀችት።

“ቆፍቴ ሳለሽ የምታውቁትን ሁሉ እንደሌለ እርሽው። እባክሽ! እዚህ እጌቻ አናደርግም። ዋሬ የለም። አኮሌ የለም። ኢብሳ አሮሞ የለም። አቴቴ የለም። ይገባሻል የምልሽ?”

(Ibsaa Oromoo ከረምት ሲወጣና ብርሃን ሲገባ የሚከበር በአል ነበር። ተለውጦ አሁን ከመስቀል በአል ጋር ተዳምሮ ይከበራል። የአሮሞ ህዝብ ባህላዊ የአዲስ አመት በአል ሳይሆን አይቀርም። አከባበሩ የሚፈፀመው ደመራ በማብራት ነው።

Waree በመስቀል በአል ማግስት የሚከበር ሲሆን፣ ከብቶችን ግጠው ወደማያውቁት መስክ በመውሰድ ሳር እንዲግጡ ይደረጋል። በነጋታው ደግሞ ደመራው በተቃጠለበት ቦታ እጌቻው ይደረጋል።

Irreecha የክብር ዋጋ ነው። ለምላም ሳር ጥሩ ነገር ስለሆነ ከጨለማ ወደ ብርሃን ላሻገረ አምላክ በምስጋና መልክ የሚቀርብ ዋጋ ማለት ነው። በእጌቻ በአል ቡና ተፈልቶ፣ አዲስ የደረሰ የባቄላና የአተር እሾት ተቆልቶ ለቡና ቁርስ ይቀርባል። ለአዲስ ሰብል መድረስ ምስጋና ይደረጋል።

Sirna okolee dhabbannaa (የኦሳሌ ስርአት)
ለመጀመሪያ ጊዜ የወለዱ ከብቶችን ለመመረቅ የሚከበር ስርአት ነው።
ጊደሮች ወተታቸው ተጠራቅሞ፣ ግማሹ ተንጠ፣ ቅቤው ወጥቶ፣ ግማሹ
እርጎ፣ ግማሹ አይብ ተደርጎ ቅንጨፎ ተሰርቶ፣ ዘመድአዝማድ ተሰብስቦ
ከተመረቀ በሁዋላ ይበላል። በጥንት ዘመን ይህ ስርአት በነሃሴ ወር
የሚፈፀም ነበር። ከክርስትና መምጣት በሁዋላ ግን ከመስቀል በአል ጋር
ተቀላቅሎ ይከበራል።)

የጫልቱ አክስት ቆፍቱ ተወልዳ ብታድግም አብዛኛውን
የህይወቷን ክፍል የኖረችው አዲስአበባ ነው። ቱሉ ዲምቱ ላይ ሰፊ
መሬት የነበራቸው ባላባት ክርስትና አንስተዋት ስለነበር ገና የአስር
አመት ልጅ ሳለች ነበር ወደ አዲስ አበባ የወሰዷት። ጋዲሴ የነበረ
ስሟን ለውጠው ሙሉ እመቤት ብለዋታል።

ጫልቱ በዚያን ሌሊት እንቅልፍ በአይኗ ሳይዞር አደረ።
ፍርሃት ወደቀባት። ለምን እንደፈራች ግን አላወቀችም። ቆፍቱ ሳለች
አቴቱ እና አኮሌን ከክርስትና እምነት ጋር አዋህደው ማስኬድ ችለው
ነበር። ስታደንቃቸው የነበሩ የአስተዳደሩ ወጎች እዚህ ነውር መሆናቸው
ሳይሆን አልቀረም ፍርሃት የለቀቀባት። መግባት የሌለባት ቦታ በስህተት
የገባች ያህል ተሰማት።

ቆፍቱ ሳለች አቴቱ በየሁለት አመቱ ይደገስ ነበር። የወዳጃ
ስርአትም ይደረጋል። የአደ ምልኪ ስርአት ላይ ብዙ ጊዜ ተሳትፋለች።
ጎዴ እንዳጫወተቻት ከክርስትና በፊት ጀምሮ እነዚህ በአላት ነበሩ።

(Wadaaja ለቤተሰብና ለአካባቢው ሰው ሁሉ የሚደረግ
የፀሎት ስርአት ነው። ‘ወዳጃ የሃገር ምርቃት ነው’ Wadaaja biy-
yaaf bulfatu ይባላል። Haadha milkki በከብቶች በረት ውስጥ
ለከብቶች ደህንነት ተብሎ የሚፈፀም ስርአት ነው። Haadha milkki
የከብቶችን ደህንነት የምትጠብቅ መለኮታዊ ሃይል ናት ተብሎ
ይታመናል።)

እንዲህ ያለ ውስጣዊ ግጭት ሲገጥማት፣ ብዙውን ጊዜ
ትንፋሷ ሳይሰማ በደረቷ ተደፍታ በፀጥታ መተኛትን ትመርጥ ነበር።

* * *

በአመቷ መስከረም ላይ የማታ ትምህርት ቤት 4ኛ ክፍል ገባች። በትምህርቷም ጎበዝ ሆነች። በሁለተኛው አመት የስድስተኛ ክፍል ሚኒስትሪ እንድትፈተን ተደርጎ በጥሩ ውጤት ማለፍ ቻለች። በዚህ የተበረታታችው አክሲቷ በሶስተኛው አመት መስከረም ላይ የቀን ትምህርት ቤት አስመዘገበቻት።

የጫልቱ መራር ፈተና የጀመረው በዚህ ጊዜ ነበር።

አማርኛ ጥሩ አድርጋ መናገር የቻለች ቢሆንም ምላሷ ላይ የአሮምኛ ቅላፄዋን ማስወገድ አልቻለችም። ትምህርት ቤትና ገበያ አካባቢ የሚያሳቅቁ ንግግሮችን በተደጋጋሚ መስማቷ ቀጠለ። ሰዎች የተመካከሩ ይመስል ሁሉም የሚናገሩት ተመሳሳይ አባባል ነበራቸው፤

“ቆንጆ ነበርሽ! የሆንሽ ንቂሴ ገላ ሆንሽ እንጂ!”

“የጋላ ነገር! ይሄን የመሰለ ውበት ቸክቸክው አበላሹት!”

ይህን የመሰሉ ንግግሮች ከፍተኛ ስቃይ ይፈጥርባት ቀጠለ። ስለ ሰብአዊ ገንብታው ከኖረችው የገላን ኩራት ጋር ፍፁም እየተጋጨ መንፈሷን አናወጠው። የአዲሱ ስሟ ጉዳይም ሌላው ችግር ነበር።

ስሟን ተጠይቃ፤ “ሄለን” ብላ ስትናገር ይስቁባታል።

ለምን እንደሚስቁ ሊገባት አልቻለም።

አንድ ጊዜ አንድ ተማሪ፤

“ጌጃ ባትሆኚ የቁንጅና ውድድር ታሸንፊ ነበር።” አላት።

በዚህ ንግግር በጣም ተገርማ ነበር። ምክንያቱም ጌጃን (ገጃ) ታውቀዋለች። በራቃ ቦሩ ከተባለ አጎቷ ጋር በፈረስ እየጋለበ ገጃ ሄደው ነበር። ገጃዎች ሃይለኛ ፈረስኛ ተዋጊዎች መሆናቸውን ነበር የምታውቀው። የመንግስት ወኪል አጠገባቸው ሳያደርሱ በነፃነት ሸፍተው የኖሩ ናቸው። የገጃዎች ጀግንነትና ኩራት ያስቀናት ነበር። ገና ልጅ ሳለች ጀምሮ ዘመዶቿ ደፋርነቷን እያስተዋሉ፤ “ለገጃ ነው የምንድርሽ” ይሏት እንደነበር ጭምር ታስታውሳለች።

ይኸው አሁን ይህ እንደ ቤተመንግስት ሳር ለሰላሳ የሆነ ተማሪ፣ “ጌጃ” ብሎ ሰደባት። በርግጥ በተማሪው ንግግር አልበሸቀችም። ጌጃ መባል ለእሷ የሰጣት ትርጉም በተቃራኒው ነበር።

ሌላ ተማሪ ደግሞ ስሟን ጠይቋት ስትነግረው ሳቀባት፣

“ሄለን አትመስይም። ጫልቱ ነገር ነሽ።” አላት።

እዚህ ላይ በጣም ደነገጠች!

ምንም መልስ አልሰጠችውም። ወደ እቤቷ እንደተመለሰች የገጠማትን በችኮላ ለአክስቷ ነገረችት፣

“ጫልቱ መሆኔን ተማሪዎች አውቀዋል።”

“ተሳስተሽ ተናግረሽ እንዳይሆን?”

“እኔ ለማንም አልተናገርኩም።”

“ምንድነው ያሉሽ? እስኪ በትክክል ንገሯ?”

ጫልቱ ገጠመኛን ለአክስቷ በዝርዝር ተናገረች። በዚህ ጊዜ አክስቷ ነገሩ ገባትና እየሳቀች አረጋጋቻት፣

“ጫልቱ መሆንሽን ተማሪው አላወቀም።”

“ጫልቱ ነሽ ብሎኛልኩ።”

አብራራችላት፣

“እዚህ አገር ከገጠር የመጣች አሮሞ ሲያገኙ ጫልቱ ይሏታል። ወንድ ከሆነ ደግሞ ጫላ ይሉታል። እዚህ ከተማ ጫልቱና ጫላ እንደ ስድብ ይቆጠራል። ተማሪው በምላሰሽ እና በንቅሳትሽ ምክንያት ነው ጫልቱ ያለሽ። ንቅሳቱን ምንም ማድረግ አይቻልም። ምላሰሽን ግን ለማስተካከል ሞክሪ። ምላሰሽን ካስተካከልሽ ከገጠር መሆንሽን እንጂ ከየት እንደሆንሽ ማወቅ አይችሉም። ጎንደሮችም ይነቀሳሉ...”

ይህ የአክስቷ ገለፃ ለጫልቱ በጣም አስገራሚ ነበር የሆነባት። ሊገባት አልቻለም። ጫልቱና ጫላ እንዴት ስድብ ሊሆን ይችላል?

አክስቷ እና የአክስቷ ባል ስለ መልኳ ውበት እያደነቁ፣ የንቅሳቷን ነገር እያነሱ ሲቆጩና አባቷን ሲኮንኑ ደጋግማ ሰምታለች። ሆኖም ይህን ጉዳይ ደጋግማ ብታስብበትም የንቅሳቷ አስቀያሚነት

በፍፁም ሊታያት አልቻለም። መልሳ መላልሳ በመስታወት ብታየውም ያው እንደቀድሞው ውብ ሆኖ ነበር የሚታያት። አባቷ በዚህ ንቅሳት ምክንያት ለምን እንደሚወገዝ መረዳት አቃታት።

ስለንቅሳቷ ያላት አመለካከት ግን በዚያው ፀንቶ አልቀጠለም። በንቅሳቷ ምክንያት በተሰደበች ቁጥር፣ ቀስበቀስ ንቅሳቷን መጥላት ጀመረች። ንቅሳቱ እራሷን እንድትጠላ ጭምር ይገፋፋት ጀመር። ወደ ፋርማሲ ገብታ ንቅሳቱ ሊወገድ የሚችልበት መንገድ ይኖር እንደሆነ ጠይቃ ነበር። ምንም ተስፋ እንደሌለው ቁርጡን ሲነግሯት ጥልቅ የመቃብር ጉድጓድ ውስጥ የወደቀች ያህል መንፈሷ ጨለመባት። ብዙውን ጊዜ ሰዎች አይናቸውን ጣል ሲያደርጉባት፣ ስለ ንቅሳቱ የሚያነሱ እየመሰላት ትበረግግ ጀመር...

በንቅሳቷና በአሮሞነቷ ከገጠሟት ፈተናዎች አንዱ ስሜቷን ክፉኛ ጎድቶት አልፎአል። በስፖርታዊ ልምምድ ወቅት የሆነ ነበር። በጅምናስቲክ ክፍለጊዜ የተሻለ የመገለባበጥ ትርጉሙ በማሳየቷ መምህሩ እንዲጨበጨብላት አዘዘ።

ተማሪዎቹ ከፋጩት ጋር አጨበጨቡላት።

ጭብጨባው ካለቀ በሁዋላ ከተማሪዎች መካከል፣ “ኒቂሴ ጋላ” የሚል ስድብ ጀሮዋ ቀለበ። ይህን ስድብ የወረወረባት ሳምሶን ዘለቀ የተባለ ተማሪ ነበር። ደስታዋ በአንድ አፍታ ጥሏት ጠፋ። ስቅቅ፣ ሽምቅቅ አለች።

በርግጥ “ጋላ” የሚለውን ቃል ለመጀመሪያ ጊዜ የሰማችው አዲስአበባ ከመጣች በሁዋላ ነበር። ከዚያ ቀደም ቃሉን አታውቀውም። ይህን የስድብ ቃል ለመጀመሪያ ጊዜ እንዴት እንደሰማችው ጭምር በትክክል ታስታውሳለች።

ሽንኩርት እንድትገዛ ተልካ ገበያ ትሄዳለች። ከሽንኩርት ቸርቻሪው ጋር ንግግር ስትጀምር አሮሞነቷን በቅላፄዋ ተረድቶ፣

“ጋላ ነሽ እንዴ?” ሲል ይጠይቃታል።

ሽንኩርት ቸርቻሪው፣ “ገላን” ማለት ፈልጎ ተሳስቶ መስሎአት፣

“አዎ! ከገላን ነኝ።” ብላ መልስ ሰጠች።

እቤቷ እንደደረሰች ይህንኑ ለአክስቷ ተናገረች፣

“ሽንኩርት ሻጩ ‘ከገላን ነሽ ወይ?’ ብሎ ጠየቀኝ።”

አክሲታ ጥቂት ካሰበች በሁዋላ፤

“ገላን የሚለውን ሊያውቅ አይችልም። ጋላ ነው ያለሽ።” አለች። አያይዛ አብራራችላት፤ “...በጥንት ዘመን እኛን ጋላ እያሉ ይጠሩን ነበር። ንጉሱ ከወደቀ በሁዋላ እንደዚህ ማለት ተከልክሎ ነበር። አንዳንዶች ግን በግዴለሽነት ይጠቀሙበታል።”

ጫልቱ ጥያቄዋን አራዘመች፤

“ጋላ ምን ማለት ነው?”

“አላውቅም ሄለን።”

“ገላን ማለት ፈልገው እንዳይሆን?”

“አላውቅም።”

ንቅሳቷን በተመለከተም በተመሳሳይ እንዲሁ በየመንገዱ ስድብ እና ሽሙጥ ይገጥማት ጀመር። “ኒቂሴ” አላት አንዱ የማታውቀው ሰው። አሁንም እህቷ በአጭሩ ገለፃ አደረገች። በአሮምኛ “ቱማ” የሚባለው በአማርኛ “ንቅሳት” እንደሚባል፤ ንቅሳትን ወደ ስድብ አሳጥረው በመለወጥ “ንቂሴ” እንደሚሉ አብራራችላት።

ከዚህ በሁዋላ የማታውቃቸው ሰዎች፤ “ኒቂሴ ጋላ” እያሉ ሲቀልዱባት በተደጋጋሚ ሰማች። ሁለቱ ቃላት ሲገጣጠሙ ስድብ መሆናቸውን በትክክል ተረድታለች። “ጋላ” የሚለው ቃል “ገላን” ከሚለው ቃል ጋር የትርጉም ልዩነት እንዳለው በማወቁ ቃሉን ጠልታዋለች። “ገላን” ቢሏት ደስ ይላት ነበር። እሷ ራሷ “ኢጆሌ ወረ ገላን!” እያለች ነው ያደገችው። የማታውቃቸው ሰዎች “ኒቂሴ ጋላ” ሲሏት በተደጋጋሚ በመስማቷ፤ ቃሉን ከመጥላት በላይ ትፈራው ጀመር። እነዚህን ሁለት ቃላት በሰማች ቁጥር ከሰውነት አካሏ የሆነ ክፍል ተበጭቆ የወደቀ ያህል መቆም እንኳ ትቸገራለች። በአስተዳደጓ ስድብ አታውቅም። ቆፍቱ ላይ አንዱ ሌላውን ያለምክንያት በፍፁም አይሰድብም። እዚህ በጣም ግራ ያጋባት ጉዳይ ምንም ሳትበድላቸው ለምን እንደሚሰድቧት አለማወቁ ነበር።

በዚያን እለት በጅምናስቲክ ልዩ የመገለባበጥ ችሎታ አሳይታ ተጨብጭቦላት ነበር። ተጨብጭቦላት እንኳ ሳያበቃ ሳምሶን ዘለቀ ለምን እንደሰደባት ምክንያቱን አልተረዳችም። ቀደም ሲል ፀብ የላቸውም። ከማንም ጋር ተቀያይማ አታውቅም። በቂመናዋ፤ በመልካ፤

በትምህርት ችሎታዎና በአካል ብቃት የተሻሻሉ መሆኗን አውቃለች። መምህራኖቿ ይህን ሲናገሩ ሰምታለች። ይህ ሆኖ ሳለ በሹክሹክታ የሚሰድቧት ለምንድነው? መልስ ያላገኘችለት ጥያቄ ነበር።

የጅምናስቲክ ልምምዱ እንዳለቀ ገለል ብላ ቁጭ አለች። አዝና ነበር። በጣም አዝና ነበር። ሰዎችን ሁሉ በጅምላ መጥላት ጀምራ ነበር። የመማር ፍላጎት እየሞተባት ነበር። አገሯ እየናፈቃት ነበር። ከጉራቻ ጋር የነበራትን የደስታ ዘመናት እያስታወሰችና እየናፈቀች ነበር። በብልቧ ጫካ፣ በቱሉ ዲምቱ ኮረብታዎች፣ መጋለብ አስፈልጎአት ነበር።

እንዲህ ባለ ስሜት ተመስጣ ሳለ የስፖርት መምህሩ አጠገቧ መጥቶ ሲቆም በፍፁም አላየችውም ነበር። ጥላ ከብዶአት ቀና ስትል ነበር ያየችው። ደንግጣ ከተቀመጠችበት ብድግ አለች።

በቀጥታ በኦሮምኛ አናገራት፤

“Eechaa dhuftee?” (ከየት ነው የመጣሽው?)

ያልጠበቀችው ስለነበር መላ ሰውነቷ በስሜት ተቃጠለ። ከረጅምጊዜ በሁዋላ ኦሮምኛ በመስማቷ ማመን የማይቻል ሆኖባት መላ አካሏ በስሜት ነደደ። በዚያችው ቅፅበት አይኖቿ በእንባ ተሞሉ። ከልቧ በተፈነቀለ ስሜት ነበር እንባዋ የገነፈለው። መምህሩ ሊያባብላት ሲሞክር፣ ፈጥና እንባዋን በእጅጌዋ ጠራረገች። ለተጠየቀችውም በኦሮምኛ መልስ ሰጠች፤

“Galaan irraa dhufee!” (ከገላን ነው የመጣሁት።)

“Galaan keechatti eechaa?” (ገላን የት?)

“Ganda Qooftuu jedhamuu dha. Ani akaakilee Bantii Dammootii!” (ከቆፍቱ ነኝ። የበንቲ ዳሞ የልጅ ልጅ ነኝ።)

በህይወቷ ሙሉ ስትኮራበት የኖረችውን የማንነቷን መገለጫ፣ ከሶስት አመታት በሁዋላ የመናገር እድል በማግኘቷ እንደገና እንባዋ ገነፈለባት። ጫልቱ ለምን እንደምታለቅስ መምህሩ ሊገባው ስላልቻለ ምክንያቱን ጠየቃት፤

“Maaf bochaa ree?” (ለምንድነው የምታለቅሽው?)

“Hin beeku” (አላውቅም።)

“Dhiyana nyaattee dhuftee?”

(ምሳ በልተሽ ነው የመጣሽው?)

“Eyyeeh” (አዎ!)

“Eenyu waliin jiraattaa?” (ከማን ጋር ነው የምትኖሪው?)

“Adaadaa koo waliin jiraadhaa” (ከአክስቱ ጋር።)

“Si dhaanuu?” (ይደበድቡሻል እንዴ?)

“Lakkii namuu na hin dhaanuu”

(ማንም አይደበድብኝም።)

ግድቡን የጣሰ እንባዋ የገነፈለበትን ምክንያት ባይረዳም መምህሩ ጥቂት አዋራት።

በዚያን አለት ጫልቱ በተማሪዎች ስድብ የተሰማት ጉዳት ተደምስሶ በጣም ተደሰተች። ደስታ የፈጠረላት አርምኛ ማውራቷ ብቻ ነበር። መምህሩ በቁንጅናዋ ተስቦ ሊግባባት በመሞከር ላይ መሆኑን እንኳ አላስተዋለችም። ያበጠ ጭንቀቷና የታመቀ ስቃይዋ ተንፍሶ ልቧ ላይ ቅልል አላት። የአክስቷን ጥብቅ መመሪያ ጥሳ አርምኛ በማውራቷ እንኳ የጥፋተኛነት ስሜት አልተሰማትም።

በዚያን አመት ታህሳስ ላይ ስለት ለማድረስ አክስቷን ተከትላ ወደ ቁልቢ ሄዳ ነበር። ሌሊቱን በድንኳናቸው ውስጥ ጋደም ብለው የባጥ የቆጡን ሲያወጉ አክስቷ በመካከሉ እንዲህ አለችት፤

“በአማርኛሽና በንቅሳትሽ አሰቃዩሽ አይደለም?”

ከአክስቷ ያልጠበቀችው ስለነበር ትንፋሷን ውጣ ዝም አለች።

“ይቅር በያቸው።” ስትል ቀጠለች፤ “...ስለማያውቁ ነው። እግዚአብሄር የሰውን ልጅ ሁሉ እኩል ሰው አድርጎ ነው የፈጠረው።”

ከጥቂት ዝምታ በሁዋላ፤

“ስቃይሽ የማይሰማኝ ይመስልኛል?” አለች። እና በአርምኛ አክላችበት፤ “...አንጅቴ ውስጥ የእሳት ፍም ቁጭ ብሏል። ግን ሌላ ምንም ምርጫ የለሽም። ለማደግ አማርኛ ማወቅ አለብሽ። አማርኛ

ካልቻልሽ ግርድና እንኳ አታገኘም። እንደዚህ የምጫንሽ ላንቺው ብዬ ነው። ስቃይሽን ለማሳጠር ብዬ ነው!”

ጫልቱ አይኖቿን መሬቱ ላይ እንደተከለች አንዳችም ሳትተነፍስ አከስቷት አዳመጠች፤

በርግጥም 7ኛ ክፍል ስቃይ ሆኖባት ቀጠለ...

ክፍላቸው ውስጥ ቶለሳ መገርሳ የሚባል ተማሪ ነበር። ስሙ በመምህሩ ሲጠራ ወይም እሱ ስሙን ሲናገር ተማሪዎቹ ይስቃሉ። ተማሪዎቹ በሳቁ ቁጥር ጫልቱ ኪሎዋ ይቀንሳል። ሄለን አለመሆኗ፣ ጫልቱ ሚደቅሳ መሆኗ የሚታወቅ እየመሰሰላት ላብ ያጠምቃታል። ቶለሳ በተመሳሳይ ሲስቃይ ታየዋለች። ራቁቱን የሆነ ያህል እጁን የሚያስቀምጥበት ቦታ ይቸግረዋል። ጫልቱ አንድም ቀን ግን አዋርታው አታውቅም። በአጋጣሚ እንኳ ሲጠጋጉ ፈጥና ዘወር ትላለች። በስሙና በአማርኛው ቶለሳ ላይ ሲሳቅበት አብራ ስቃ አታውቅም። አቀርቅራ ዝም ትላለች።

በተመሳሳይ ኤልሳ አበበ ጫላ የምትባል ሌላ ተማሪ ነበረች። አዲስ አበባ የተወለደች ናት። አማርኛዋ ችግር አልነበረበትም። ንቅሳትም የለባትም። የአያቷ ስም ጫላ በመሆኑ ብቻ የቀልድ ኢላማ ሆና ነበር። ተማሪዎቹ “ጫላ” እያሉ ይጠሯታል። ይህም ጫልቱን በጣም አስደንቆአት ነበር።

ያልተመለሱ ጥያቄዎች እንደ ቢንቢ ይወሯታል...

ለምን በአያቷ ስም ይጠሯታል? በተጨማሪ ጫላ የወንድ ስም ነው። ሴት እንዴት በወንድ ስም ትጠራለች? ጫላ የሚለው ስም እንደ ስድብ እንደሚቆጠር አከስቷ የነገረቻትን በማስታወስ ደግሞ ‘ኤልሳ እንድትበሳጭ ለምን ያደርጋሉ? ዝምተኛ እና ጥሩ ልጅ ናት። ማንንም አስቀይማ አታውቅም። ለምን እንዲህ በከፋት ይተባበሩባታል?’ ብላ መልስ የሌላቸውን ጥያቄዎች ለራሷ ታቀርባለች።

ሳምሶን ዘለቀ ያለምክንያት ጫልቱን ማጥቃቱን ገፍቶበት ነበር። ለሚወረውርባት አሸማቃቂ ስድብ አንድም ቀን መልስ ሰጥታው አታውቅም። እርሱ ግን ወላጆቹ እንደገዙለት መጫወቻ ጫልቱ ላይ መቀለዱን እንደ መብቱ አድርጎ ያመነ ይመስል ነበር።

አንድ ጊዜ እረፍት ቆይተው ወደ ክፍል ሲመለሱ ሰሌዳው ላይ የአንዲት ሴት ስእል ተሰሎ ጠበቃቸው። የሴቷ አንገት እንደ ቀጭኔ ረጅም ሲሆን፤ በንቅሳት ተሻገርጉሮ በጡብ የተሰራ ግድግዳ ይመስላል። ከስእሉ ስር ፅሁፍ ነበር። “ሄለን - ንቂሴ ጋላ!” ይላል።

ተማሪዎች ስእሉን እያዩ በመሳቅ ላይ ነበሩ። ሄለን በመቀመጫዋ ላይ ተሰፍታ እንደተቀመጠች ደርቃለች። ትምህርቷን ስለማቆም እና በሚቀጥለው ቀን ወደ ቆፍቱ ስለመመለስ ብቻ ነበር ማሰብ የቻለችው። አንዳንድ ተማሪዎች ወደ ሰሌዳው በጣታቸው እየጠቆሙ አፋቸውን ከፍተው እያሸካኩ ነበር። ጫልቱ አንድም ቃል አልተነፈሰችም። ሰሌዳው ላይ ያለውን ስእል ለማጥፋት የሞከረም አልተገኘም።

ይህ በአንዲህ እንዳለ የእንግሊዝኛ መምህሩ ወደ ክፍል ገቡ። መምህር ፅኔ ነበሩ። መምህሩ ሲገቡ ሲንጫጫ የነበረው ተማሪ ሁሉ ባንድ አፍታ በፀጥታ ተመታ። መምህሩ መፃህፍቶቻቸውን አስቀምጠው ሰሌዳውን ለመጥረግ ዘወር ሲሉ ስእሉን አዩት። ከስር የተፃፈውንም አነበቡ። ዳስተሩን አስቀምጠው ወደ ተማሪዎቹ ዞሩ፤

“ማነው ይህን የሳለው?”

ምላሽ የሰጠ ተማሪ አልነበረም።

“የክፍል አለቃ ማነው?” ሲሉ ጠየቁ።

ደረጀ የተባለ ልጅ ከተቀመጠበት ብድግ አለ፤

“ማነው ይህን ስእል የሳለው?” ሲሉ ጠየቁት።

“አላየሁም። ከእረፍት ስንገባ ተሰሎ ነው ያገኘነው።”

መምህሩ ፊታቸውን ወደ ሄለን መለሱ፤

“ሄለን! ማን ነው ይህን ስእል የሳለው?”

ግንባሯን ቅጭም እንዳደረገች መልስ ሰጠች፤

“አላየሁም። እንዲህ የሚሰድበኝ ግን ሳምሶን ነው።”

“እኔ አልሳልኩትም!” ሲል ጮኸ ሳምሶን።

“ተነስ! ና ወዲህ!” አሉት።

ተነስቶ ወደ መምህሩ ተጠጋ። ክፍሉ በፀጥታ ተውጦአል።

ትንፋሽ አልነበረም። መምህር ፅጌ የጎማ አለንጋቸውን አነሱ፤

“ማነው ይህን የሳለው?”

“እኔ አይደለሁም።”

በድንገት የፕላስቲክ ጎማውን ጀርባው ላይ ሲያሳርፉበት፤ እንደ አምቡላንስ ጨኸቱን ለቀቀው፤

“ማነው የሳለው ይህን ስእል?” ሲሉ ደግመው ጠየቁት።

“እኔ ነኝ መምህር! ይቅርታ አድርጉልኝ?” እያለ ተነፋረቀ።

ጎማውን እያወዛወዙ ትክዝ ብለው ጥቂት ቆዩ፤

“ስንት ቋንቋ መናገር ትችላለህ?” ሲሉ ጠየቁት።

“አማርኛ ነው የምችለው።” አለ እያለቃቀሰ።

ወደ ሄለን እያመለከቱ ተናገሩ፤

“ሄለን ግን ሁለት ቋንቋ ትችላለች። አሮምኛ ትችላለች። ያንተን ቋንቋ አማርኛም ታውቃለች። የእንግሊዝኛ ውጤቷም ካንተ የተሻለ ነው። ለመሆኑ ስንተኛ ነው የወጣኸው በአንደኛ ሴሚስተር?”

“41ኛ።” አለ አቀርቅሮ።

“ሄለን ስንተኛ እንደወጣች ታውቃለህ?”

መልስ ሳይሰጥ በመቅረቱ ደግመው ጠየቁት፤

“መልስልኝ እንጂ!? ሄለን ስንተኛ ነው የወጣችው?”

“3ኛ።” ሲል ተነፈሰ።

“አንተ ከ53 ተማሪ 41ኛ? ልዩነታችሁን አየህ? ነገ ወላጅህን ይዘህ እንድትመጣ። ሂድና ተቀመጥ አሁን! ደድብ!”

መምህር ፅጌ አስተምረው ጨርሰው ከክፍል እንደወጡ ሳምሶን ብድግ ብሎ ሄለን ላይ ደነፋባት፤

“አንቺ ንቂሴ ጋላ! ሰኔ 30 ስትደርስ አሳይሻለሁ።”

የአራዳ ልጆች እንደገና ሳምሶንን አጅበው ጫልቱ ላይ ተሳለቁ!

በርግጥ ጫልቱ አዲስ ማንነቷን መልመድ አልቻለችም። አልፎ አልፎ የለመደችው ቢመስላትም መንፈሷ እንዳልተዋሃደ ትረዳው ነበር። ወደ ሄለን በተጠጋች ቁጥር እየራቀቻት ትሄዳለች። በአንፃሩ ከጫልቱ እየተለያየች ብቻ ሳይሆን እየጠላቻትም ነበር። የጫልቱነት ሰብእናዋ እየሞተ የመሄዱን ያህል፣ የሄለንነት ማንነቷ እየበረታ አልነበረም። ስልጡን የአዲስ አበባ ሰው ለመሆን ባላት ፍላጎት ሄለን መሆኗን የወደደችው መስሎ የሚሰማት ጊዜ ቢኖርም ርግጠኛ ግን አልነበረችም። በተለይ የቀድሞ ሰብእናዋን የሚያስታውስ ሁኔታ ሲገጥማት ሄለን ጥውልግ ብላ ትደበቅባታለች። በዚህ አይነት ውዥንብርና ሽብር ውስጥ ብቻዋን መሰቃየት የህይወቷ አካል ሆነ።

የቆፍቱዋ ጫልቱና የአዲስ አበባዋ ሄለን መንፈሷ ውስጥ ምንጊዜም ጦርነት ይገጥማሉ። በተለይ ወደ ቤተክርስቲያን በሄደች ቁጥር ይህ ግጭት ከውስጥ ያስጨንቃታል። በፀሎት ጊዜ የቆፍቱን ዜማ መዝፈን ነበር የሚቀናት፤

Baallammii yaa Shamarree,shamarree
Goota irraa maaf dhechan ree,
Namaa gamtu malee.

“ቢቸግር እንጂ እንዴት ከጀግና ይሸሻል?” የሚል ይዘት ያለው ባህላዊ ዘፈን ነበር።

ርግጥ ነው፤ በሁለተኛ ቋንቋ ስሜትን መግለፅ ያስቸግራል። በመሆኑም ጫልቱ ይህን መሰል ቸግር ውስጥ መግባቷ ግድ ነበር። የዘመድ መርዶ መጥቶ በተነገራቸው ጊዜ ይህ ቸግር ገጥሞአታል። በአሮምኛ ማልቀስ በመጀመሩ፤ ከሳሎኑ ተነጥላ ጓዳ ገብታ እንድታለቅስ ተደረገች። አክሲቷ፣ “አኒበዴ” የሚለው ቃል በጓደኞቿ እና በጎረቤቶቿ ፊት እንዲሰማ ሳትፈልግ ቀረች።

ጫልቱ ቁጭቷን ወይም ድንጋጤዋን፤ ስጋቷን አሊያም ድንገቴ ደስታዋን በአማርኛ መግለፅ በፍፁም አልሆነላትም። ብሽቀት ሲያተክናት፣ “Bade intala Bantii Dammool!” ትላለች። (ወይኔ! የበንቲ ዳሞ ልጅ!) ማለት ነው። ስትምል፣ Hayyittii Galaan (የገላን እመቤት!) ትላለች። ስትደነግጥ Ijollie Galaan (የገላን ልጅ!) ማለቱን ማስቀረት አልቻለችም። ተስፋ መቁረጥ እና ስጋት ሲወራት ደግሞ፣ Ateete haadha kootii maalkecha nagalchite ትላለች። (እናቴ

አቴቴ እምን ውስጥ ከተትሸኝ?) ማለቷ ነው።

ደጅ ሆና እነዚህ ቃላት ባመለጧት ቁጥር መሳቀቋ አልቀረም። ቤት ውስጥ ከሆነም የአክስቷን የግሳዬ አይን ትሸሻለች። የአክስቷ ባል ጌታቸው ይሻላል። እየሳቀ፣ “ሄለን! ምን ማለት እንደሆነ እስኪ ንገራኝ?” ይላታል። እንዲያውም አንድ ጊዜ፣ “ጊዜ ቢኖረኝ አሮምኛ ታስተምሪኝ ነበር።” ብሎአታል። አሮምኛ እንዳታወራ መከልከሏን እያወቀ፣ “ስለ አሮምኛ መማር” ማንሳቱ ግራ ቢያጋባትም በልቧ ከማሰብ አልፋ እንዲያ ብላ አልተናገረችም።

በአካባቢዋ፣ በቤት ውስጥ እና በትምህርት ቤት በሚገጥማት አሸባሪ ሁኔታ ምክንያት ትምህርቷ ላይ ያላት ትኩረት በእጅጉ ደከመ። ወደ ስምንተኛ ክፍል ያለፈች ቢሆንም በሁለተኛው ሴሚስተር ውጤቷ በጣም ዝቅተኛ ነበር...

* * *

በዚያን አመት በክረምቱ ወራት ወላጆቿን ለማየት ወደ ቆፍቱ ትሄድ ዘንድ ተፈቀደላት። ልብስና ጫማ ተገዛላት። ጂንስ ሱሪ ለመጀመሪያ ጊዜ መልበሷ ነበር። ጠጉሯን ተተኮሰች። የአክስቷ የነበረ አሮጌ የእጅ ቦርሳም ተሰጣት። ከዚህ ሁሉ በሁዋላ ግን አክስቷ ያስጠነቀቀቻት ጉዳይ ነበር። አጥብቃ መከረቻት፣

“ቆፍቱ ስትሄጅ አሮምኛ ካወራሽ አማርኛሽ ድርግም ብሎ ነው የሚጠፋብሽ። ስለዚህ ‘አሮምኛ ረሳሁ’ ብለሽ በአማርኛ ብቻ አዋሪያቸው። ከእናትሽ ጋር ሳይቀር በአማርኛ አውራ። ጫልቱ የሚለውን ደግሞ መልሰው እንዳያስለምዱሽ፤ ሄለን መሆንሽን ንገሪያቸው። ጫልቱ ብለው ቢጠሩሽ መልስ አትስጧ።”

ይህን ስትመክራት የአክስቷ ባል ሰምቶ ኖሮ በጣም ተቆጣ። ባልና ሚስቱ በዚህ ጉዳይ ተጨቃጩቁ። ጌታቸው አክስቷን፣

“ለምንድነው ይቸን ልጅ የምታስጨንቂያት?” ሲላት ሰማች።

ጌታቸው እንዲህ በመናገሩ ልቧ ወደደው። ግን ደግሞ አክስቷን ተሳስታለች ብላ ማሰብ አልቻለችም። አክስቷ እንደመሆኗ ለእርሷ የሚበጅ ነገር እንደምታስብላት አልተጠራጠረችም። በዚህ አይነት የተደበላለቀ ስሜት ውስጥ ሆና ከአራት አመታት በሁዋላ

ለመጀመሪያ ጊዜ ወደ ትውልድ መንደሯ ተጓዘች።

መንፈሷ በጣም ተረብሻለች ነበር። ብዙ ትዝታዎች ወደ አእምሮቿ መጡ። በተለይም የቆፍቱ አድባር ህዳር ላይ ሲከበር፤ ያን ጊዜ ነበር ከጎረቤቶች ጋር ታሪክ እንድትወዳደር የተፈቀደላት። አሸንፋ ጉራቻን የተሸለመችበት ውድድር...

አባ ጉታ ነበሩ ጠያቂው።

ከአፋቸው እየቀለበች ስትመልስ ምርቃት ጎረፈላት። ከደርዘን ጥያቄዎች አንድ ብቻ ነበር የሳተችው። አሸንፋ ጉራቻን የግሏ ያደረገችበት ውድድር የህይወቷ ወርቃማ ጊዜ ሆኖ ልቧ እና አእምሮቿ ላይ ትርኢቱ ተቀርቦ ቀርቶአል።

...በዋርካው ስር ንቅል ብሎ ህዝቡ ከቦ ነበር። ጉራቻ ቀይ ሸማ ለብሶ ሎሻው በአንድ ኮበሌ ተይዞአል። አባ ጉታ መከዳቸው ላይ ቁጭ እንዳሉ፤ ጫልቱ እንደ ወታደር ቀጥ ብላ እንደቆመች...

“ጫልቱ! ለጥያቄ ተዘጋጅተሻል?”

“ተዘጋጅቻለሁ አባ ጉታ!”

“ጎዴ ሁሉን አስጠንታሻለች ይባላል። ልናይሽ ነው?”

ሳቀች።

“ይጠይቁኝ አባ ጉታ! በንቲ ዳሞን አላሳፍረውም።”

አባ ጉታ ጭራቸውን ከጢማቸው ዙሪያ እያወናጨፉ ከ1800 አመታት በፊት (223 ገዳዎች) በቱለማ ተፈፀሙ የሚባሉ የታሪክ ሰበዞችን እየመዘዙ እንደ እሩምታ ተኩስ አዘነቡባት፤

“ጫልቱ!”

“አቤት አባ ጉታ!”

“አድአ ማነው?”

“የገላን አራተኛ ልጅ ነዋ!” አለች።

“የአድአ ሶስቱ ልጆች ማን ይባላሉ?”

ከአፋቸው ቀልባ መልስ ሰጠች፤

“ሃንዳ! ዳኩ! ኢሉ!”

“ጫልቱ! አምስቱ የቱለማ ገዳ እነማን ናቸው?”

“ብርመጄ፣ ቤልባያ፣ ሚቸሌ፣ ሃልቻሳ፣ ሮባሌ!”

ከከባድ ጭብጨባ የሚስተካከል ምርቃት ጎረፈላት፣

“ብቱለማ የገዳ ስርአት የብርመጄ ተፎካካሪ (Walaannaa) እነማን ናቸው?”

“ሮባሌና ቤልባያ፡፡”

“የብርመጄ ገዳ አጋሮች (Qadaadduu) እነማን ናቸው?”

“ሃልቻሳና ሚቸሌ!”

“የበቾ ሶስተኛ ልጅ ማነው?”

“ዋጂቱ!”

“የአመማ አባት ማን ይባላል?”

“ወረ ጃርሳ!”

“የጂዳ አባት ማን ይባላል?”

ስለቀለላት እየሳቀች መለሰች፣

“ገላን፡፡”

“ጫልቱ ልጅ!”

“አቤት አባ ጉታ”

“ኢጆሌ ወረ ገላን! ስትይ ያልሰማሽ ሰው የለም፡፡ በይ እንግዲህ በገላን ውስጥ የሚገኙ ታሪካዊ ቦታዎችን ንገራኝ?”

“አዳ ነቤ፣ ጨፌ ደንጎራ፣ ጨፌ ቱማ፣ ሆራ ፊንፊኔ፣ ሆራ አርሰዲ! እነዚህ ናቸው! ሌላ አለ እንዴ አባ ጉታ?”

“የለም! እነዚህ ናቸው!”

ጥያቄና መልሱ ቀጠለ...

“በይ መልሺ! የገላን አባት ማነው?”

“ዳጪ ነዋ! እንዴት ይሄ ይጠፋኛል?”

“ማነው ታላቅ? አደአ ወይስ ሊበን?”

“ሊበን ታላቅ ነው አባ ጉታ። የመጨረሻው ልጅ ጋዱላ ነው።”

“ምኒልክ ከፊንፊኔ ያፈናቀላቸው ጎሳዎች ማናቸው?”

“ጉለሌ፣ የካ፣ ገላን ናቸው አባ ጉታ!”

“ጫልቱ ልጄ!”

“አቤት አባ ጉታ!”

“ሶዶ ስንት ልጆች ነበሩት?”

“ሶስት ነበሩ።”

“ጉለሌ ላይ እርቅ ሲፈፀምበት የነበረው፣ አሁን የምኒልክ ቤተመንግስት የቆመበት ቦታ ማን ይባል ነበር?”

“ዳካ አራራ!”

“ምኒልክ ሸገርን በጦርነት ሲይዝ ስልጣን ላይ የነበረው የቱለማ ገዳ ለሶስት አመታት በኦዳነቤ ጉባኤውን እንዳያደርግ ተከልክሎ እንደነበር ታውቁያለሽ?”

“አውቃለሁ፤ አባ ጉታ!”

“የትኛው ገዳ ነበር የተከለከለው?”

“ሮበሌ” ስትል መለሰች። ወዲያው ግን ስህተቷን ራሷ አረመች፤ “ይቅርታ አባ ጉታ! ተሳስቼያለሁ። ብርመጄ ነበር።”

ከፍተኛ የምርቃትና የአድናቆት ድምፅ ተሰማ።

ጫልቱ በደስታ ሳቀች። ጥያቄና መልሱ ቀጠለ፤

“ጫልቱ ልጄ!”

“አቤት! አባ ጉታ!”

“ስለ ነቤ ጌደር ሰምተሻል?”

“አውቃለሁ፤ አባ ጉታ!”

“የነቤ ጥጃ የወለደችበት ቦታ ማን ይባላል?”

“ጨፌ ቱማ ነዋ አባ ጉታ!”

እንደገና ከፍተኛ ድምፅ ተሰማ። አባ ጉታ ሳቁ።

“ተሳሳትሽ ጫልቱ። ጨፌ ቱማ እንግዲልጁ የወጣበት ነው።
የነቤ ጊደር የወለደችበት ቦታ ጨፌ ደንጎራ ይባላል።”

ከአቃቂ ወደ ቆፍቱ ጉዞዋን ስትቀጥል ከልጅነቷ ጀምሮ በጣም ትወደው የነበረውን እንጉርጉሮ በለሆሳስ እያዘመች ነበር። በሰርግ ጊዜ ከሚዘፈነው ዜማ ጋር የልጅነቷ ትዝታ እንደ ጅረት ወደ አእምሮዋ ጥልቅ ተንቆረቆረ፤

Eemmoo yaa laashoo kooraan cabee
Koopaaatti hafee yaa Hiriyyee too.
Eemmoo yaa laashoo,
Alangee alangee
Alangeen mukumaa
Waldhabne waldhabnee
Yaa qe'ee abbaa koo
Waldhabne dhuguma

ድንበሽበሽ ቆንጆ እንደ አለንጋ
ተለያየን የአባቴ ቀየ
ተለያየን ወገን ዘመዶቼ

Lammii fi fira koo
Babbareechaa oolii
Eeleen caba hin ooltuu

ምንም ቢያሰማምሩ
ምጣዱ መሰበሩ አይቀርም
ምንም ቢዋደዱ
መለያየቱ አይቀርም

Waljaalachaa olii
Gargar baati hin olltu
Kooraan cabee
Kophaan hafe
Yaa hiryota koo.

ተሰብሮአል ኮርቻ
አብሮ አደጎቼ

ቀርቻለሁ ለብቻ

በተፈነቀለ ስሜት የአቴ መዝሙሮች ከአንደበቷ እየገነፈሉ ይወጡ ጀመር። የእናቷ አቴ ልቧ ውስጥ ሲጨፍር ተሰማት፤

Faana loonii jalaa Owwaadhu najalaa
Oomii jaalaa faana loonii jalaa---
Owwaadhu najalaa
Garbii jalaa faana Jabbii jalaa
Owwaadhu na jalaa
Ateetiyyoon dhufteettii

የአሜሪካ ሰሪ አቴ - ከከብቶቹ ዱካ ስር
አቤት በይን - ከከብቶቹ ዱካ ስር
አቤት በይን - ከግራር ስር፤ ከጥጆቹ ስር
አቤት በይን!
አቴያችን መጥታለች - አሃ!
ትቀመጣ ከቤት፤ ታሸተው ልብሷን
አቴያችን መጥታለች - አሃ!
ትሰካ ወስፊዋን፤ ታሸታ ልጇን፤ ትሰካ ግንደን፤ ታሸታ ጥጃዋን!

Ihiiree??
Haateessu kaa boroo shii haasuuftukaa Qolooshii
Ateetiyyoon dhufteettii
Ihiiree?
Haasuqxu kaa mutaashii
Haa suuftu kaa mucaashii
Haa suuqxu kaa xarbii shii
Haasuuftu kaa jabbii shii

ወደ ቆፍቱ የተጓዘችው እንዲህ በስሜት፤ እንዲህ በትዝታ ተውጣ፤ በናፍቆት ተቃጥላ ቢሆንም፤ የሁለት ወራት የቆፍቱ ቆይታዋ ግን ባልጠበቀችው መንገድ የተበላሸ ሆነባት።

ገና ከመነሻው ስሟን የመቀየሯ ዜና በመላ ቆፍቱ እና በዘመድአዝማድ መካከል መነጋገሪያ ሆነ። ወላጆቿ አማርኛ መልመዷን ቢወዱትም ስሟን መቀየሯን መቀበል ተቸገሩ። በተጨማሪ፤ “አሮምኛ ረስቼአለሁ” በሚል አማርኛ ብቻ መናገሯ መሳቂያ አደረጋት። ጫልቱ

ከልቧ ባታምንበትም በአክስቷ ምክር መሰረት አማርኛዋ እንዳይጠፋባት የአሮምኛ ቃል ካንደበቷ አራቀች። በዚህም ወላጅ እናቷ ከፋኛ እንደተዋረዱ ተሰማቸው። ብቻዋን ቁጭ አድርገው አነጋገሯት፤

“Caaltuu intala too?” (ጫልቱ ልጄ!?)

“Ohh ayyoooo tiyya” (አቤት እናቴ?)

“Maal intala too maqaa abbee fi haatee sii baasnee maaf jijjirtee?” (እኛ የሰጠንሽ ስም ምን ከፋት ተገኘበት?)

“Shagaritti maqaan kuni hin taúu nan jedhan”

(ለሸገር አይስማማም አሉ።)

“Helen jechuun maal jechuu dhaa?”

(ሄለን የሚለውስ ምን ማለት ይሆን?)

“Ani beeku haadha tiyya” (አላውቅም እናቴ።)

“Abarsaa haa taúu eebbbaa maqaa hiikaa isaa hin beekneen akkamiin si waamnaa ree intala too?” (ርግማን ይሁን ምርቃት ሳታውቂ እንዴት ስምሽን ለወጥሽ?)

“Adaadan waanuma godhii nan jette godhee ani. Caaltuu yoo jedhan ni kolfu.” (አክስቱ ያለችኝን አደረግሁ። ጫልቱ ሲባል ሰዎች ይስቃሉ...)

“Maaliif kolfu intala too?” (ለምንድነው የሚስቁት?)

“Ani hin beeku haadha too?” (አላውቅም እናቴ?)

“Inni haa taúu Afaan Oromoo maaf irrafadhee jettee ree?” (እሱስ ይሁን። አሮምኛ ረሳሁ ማለትሽ ለምንድነው?)

“Afaan Sidama akka si jalaa hin bannee hin ubbatiin nan jedhan.” (አማርኛው እንዳይጠፋብኝ ብዬ ነው እናቴ?)

የቆፍቱ ቆይታዋ ጨፍጋጋ ሆነባት። ወደ ገበያ መውጣት ጭንቀት የሚጨምር ሆነ። ወሬው ያልደረሰበት ቦታ አልነበረም። ዘመዶቿን ለመጠየቅ በየመንደሩ ስትሄድ በመጀመሪያ የሚጠይቁት ስሟን ስለመለወጧ ጉዳይ ነበር። በአሮምኛ ሲያናገሯት በአማርኛ

መልስ መስጠት በመቀጠል እንዲያ በተወደደችበት፤ እንዲያ በነገሰችበት መንደር ትርፏ መናቅ ሆነ። ይጠይቋት ነበር በቀጥታ፤

“Caaltuu eechatti gattee?”

(ጫልቱን የት ጣልሻት?)

“ጫልቱ ሞታለች።” ስትል በአማርኛ ትመልሳለች።

“Eechatii awwalamtee ree?” (የት ተቀበረች?)

“ቆቦ መድሃኒያለም።”

እንዲህ እያዋዛች በሄለንነቷ ገፋችበት።

ጉራቻን አላገኘችውም። ለአቃቂ በሰቃ ባለጋሪዎች 700 ብር መሸጡን ነገሯት። እናቷ ገንዘቡን ሲሰጧት ግን አልተቀበለችም። ‘ለችግርሽ ይሆንሻል’ ብላ ተወችላቸው። የጉራቻ መሸጥ ቢያሳቅቃትም ይህን ስሜቷን አውጥታ አልተናገረችም። ጉራቻን የጋለበችበትን ዘመን እያስታወሰች ትከዝ አለች።

አሁን ሁሉም ነገር እንዳልነበር ሆኖአል...

“ኢጄሌ ወረ ገላን!” ብላ ባስተጋባችበት ቀየ፤ በከፍተኛ ድምፅ በሳቀችበት ሁዳድ ላይ ታኮ ጫማ አድርጋ፤ አሮጌ ቦርሳ አንጠልጥላ በቁንጥ ለመራመድ ያደረገችው ሙከራ ለክብሯ ሳይሆን ቀረ። የልጅነት ጓደኞቿ ባይናገሩትም ንቃታቸውን ካይናቻቸው ጉድጓድ ውስጥ ማየት ቻለች። ከሰላምታና ከመሳሳም በመቀጠል በቅድሚያ የሚጠይቋት፤ “የአዲሱ ስምሽ ትርጉም ምንድነው?” የሚለውን ነበር።

መልስ አልነበራትም። ቀጣዩ ጥያቄ ይከተላል፤

“አሮምኛ ለምን አትናገሪም?”

የምትሰጠው ምላሽ ራሷንም ስላላሳመናት ያሳፍራት ነበር። በልጅነቷ በነበራት ዝና በጣም ይወዷት የነበሩ ሰዎች፤

“አባቷ ሽገር ልኮ ገደላት። ያቺን የመሰለች ልጅ እንዲህ ሆና ቀረች!” ብለው መቆጨታቸውን ሰማች።

ጉብኝቷን ጨርሳ ከቆፍቱ ወደ አዲስ አበባ ለመጓዝ ስትነሳ፤ በተመሳሳይ ወላጆቹ ዘንድ ለአረፍት ቆይቶ ከሚመለስ መምህር ጋር

መንገድ ላይ ተገናኝተው ነበር።

እቃቂ እስኪደርሱ ድረስ የኦሮሞ ህዝብ ላይ እየተፈፀመ ስላለ በደል ሲናገር ሰምታዋለች። በንግግሩ ውስጥ፣ “Qabsoo Oromoo Cunqursaa dhabamsiisuuf godhu, Afaan aadaa, seenaa keenya (የኦሮሞ ህዝብ የሚያደርገው የፀረ ጭቆና ትግል፣ ቋንቋችን፣ ባህላችን፣ ታሪካችን) የሚሉ አነጋገሮችን ይጠቀም ነበር። አሰላሳ ስለሆነባት ከልቧ አላዳመጠችውም ነበር።

* * *

እነሆ! የጫልቱ ሚደቅሳ ታሪክ እዚሁ ላይ ተፈፀመ።

ርግጥ ነው፣ እስከ ዘጠነኛ ክፍል ተምራለች። ከዚያም አንድ የአውራጃ አስተዳዳሪ ባል አግብታ ነበር። የደርግ ስርአት ሲወድቅ ባሏ በመታሰሩ ጋብቻውም እዚያው ላይ አበቃ። ለባሏ ስንቅ ማቀቢያ ቀርቶ ለራሷም የምትመገበው አልነበራትም። ወደ አክሲቷ ተመልሳ አልሄደችም። ካፌ ውስጥ እየሰራች በአቅሟ አነስተኛ ቤት ተከራይታ ለመኖር ሞክራ ነበር። የቡና ቤት አስተናጋጅ ሆና ብትሰራ ጥሩ ገቢ እንደምታገኝ የመከራከር ሰዎች ነበሩ። ፈቃደኛ አልሆነችም። እድሜዋ 24 ቢሆንም ረጅም ዘመን በመከራ ያሳለፈች ያህል መንፈሷ ተጎድቶ፣ በአካልም ተዳክማ ነበር።

ደርግ ከወደቀ በሁዋላ ጥቂት ወራት በቴሌቪዥን የሚነገሩትን ተከታትላለች። ቴሌቪዥኑ ላይ ዜና በኦሮምኛ ሲነበብ አዳምጣ በመጀመሪያው ቀን በጣም ተገርማ ነበር። የኦሮሞ ስም ያላቸው ኦሮሞዎች የኦሮሞ ህዝብ ላይ ስለተፈፀመ ጭቆና ሲናገሩም በጥሞና ነበር የተከታተለችው። “የኦሮሞ ህዝብ የነፃነት ጥያቄ” የሚል አባባል ይነገር ነበር። በተለይ ግን “በራስ ቋንቋ መጠቀም” የሚለው አባባል ቀልቧን ስቦት ነበር። “የአማራ ገዢ መደብ” የሚለውን አነጋገር በትክክል አልተረዳችውም። “አማራ ሁሉ ጠላት ነው።” የሚል ስለመሰላት ግራ ተጋባች። መምህር ፅጌን እና የአክሲቷን ባል በማስታወስ አባባሉ ሊዋጥላት አልቻለም። እነዚያ የምታከብራቸውን ሰዎች “ጨቋኝ” ማለት ተቸገረች።

በውስጧ የተፈጠረው መምታታት ውስብስብ አለባት። የተወሳሰበው ግራ መጋባት ምን እንደሆነ ልትረዳው አልቻለችም።

በፊደሉ ከሰማችው መካከል፤ “ጭቆና” የሚለውን ቃል ለመረዳት ጥረት አድርጋ ነበር። እሷን በትክክል ማን እንደጨቆናት አላወቀችም። “እኔን የጨቆኑኝ እነማን ናቸው?” ብላ አጥብቃ ራሷን ጠይቃ ነበር። ሳምሶን ዘለቀ፤ ሽንኩርት ነጋዴው ወይስ አክስቷ? መልስ አልነበራትም።

ከደርግ መውደቅ በሁዋላ በስሜቷ ውስጥ የተከሰተ አዲስ ነገር ቢኖር “ሄለን” የሚለውን ስም ከምንም ነገር በላይ አጥብቃ መጥላቷ ነበር። በርግጥ ያስገረማት ሄለንን መጥላቷ አልነበረም። በደምና በነፍሷ ውስጥ ጫልቱን ፈልጋ ማጣቷ የበለጠ አስደነገጣት። ወደ ጫልቱነት የመመለስ ፍላጎት እንደሌላት አወቀች። ጫልቱና ጫላ የሚታፈርባቸው ስድቦች መሆናቸውን አእምሮዋ ተቀብሎ ነበር። አባጫላ የሚባል የአሮሞ ነፃነት ታጋይ ስለ አሮሞ ህዝብ መብት መከበር ሲናገር ከሰማች በሁዋላም እንኳ፤ ጫልቱ የሚል ስም ስትሰማ መሳቀቋ ቀጠለ። “ጫልቱ እንደ ሄለን” በርግጥ ያልተሳካ ተውኔት ነበር።

የሆነችውን አፍርሶ፤ ያልሆነችውን እንድትሆን ያደረጋት ማነው? ይህ ስርአታዊ ሽብር (systemic Violence) ስለመሆኑ ጫልቱ ግንዛቤው አልነበራትም። የተቸገረችበት ሌላ አቢይ ጥያቄ ከፊቷ ተደቅኖባት ነበር። ሄለንነቷ እንዲህ በንኖ ከጠፋ፤ ወደ ጫልቱነትም መመለስ ካልቻለች ማንን ነው የምትሆነው? ወይም ምንድነው የምትሆነው?

* * *

በግዕዝ አቆጣጠር በ1984 በበልጉ ወራት ቀላል ሻንጣ ያንጠለጠለች አንዲት ጎባጣ ሴት ቆፍቱ ደረሰች። እንዳቀረቀረች ከአንድ ግዙፍ ጎጆ ደጃፍ ላይ ተገኘች። እድሜ ቢጫናቸውም ብሩህ ገፅታና ብርቱ መንፈስ ያላቸው እናት ከጎጆው ብቅ ብለው እጃቸውን ዘርግተው ጎባጣዋን ወጣት ተቀበሏት።

“Caaltuu intala too Baga nagaan naaf galtee.”

(ጫልቱ የኔ ልጅ! እንኳን በደህና መጣሽ?)

በደከመ ድምፅ መልስ ሰጠች፤

“Ayyoo tiyyaa naaf dhiisii”

(እናቴ ሆይ! ይቅር በይኝ።)

ጫልቱ ጥቂት ወራት ወላጆቿ ቤት ቆየች። ከቤት ብዙም አልወጣች። አልፎ አልፎ ወደ ገበያ ብቅ ማለቷ አልቀረም። “ጫልቱ” በሚለው ስሟ ሲጠሯት አልተቃወመችም። “ሄለን” ብሎ የጠራትም አልነበረም። በኦሮምኛ መናገር መጀመሯ እንደገና መነጋገሪያ ቢሆንም ማንም ቢሆን እሷ ፊት ይህን አልተናገረም። መንፈሷ በጎ አለመሆኑን ዘመዶቿ ተረድተው ስለነበር፣ የልጅነት ጊዜዋን እያስታወሱ፣ ስለ ጉራቻ እያነሳሱ የታመመ መንፈሷን ሊያከሟት ሞከሩ።

በ1984 የክረምቱ ወራት ከዩኒቨርሲቲ ለእረፍት ወደ ወላጆቿ ከተመለሰ አንድ ወጣት ጋር በተደጋጋሚ ታይታ ነበር። ከሰው ርቃ ብቸኛ ሆና ስለሰነበተች፣ ከተማሪው ጋር መታየት ስትጀምር የተሰበረ መንፈሷ ሊጠገን እንደሚችል ተገምቶ ነበር። “ከፉ መንፈስ ተጠናውቷታል።” ሲሉ የነበሩም አሳባቸውን ለውጠው ነበር።

መስከረም ላይ ተማሪው ወደ አዲስ አበባ ከተመለሰ በሁዋላ ግን ጫልቱ እንደገና በብቸኛነቷ ገፋችበት። ምግብ መውሰድ ቀነሰች። ቀን ላይ ቡና ጠጥታ ቂጣ እንደነገሩ ትክክለኛ ተመልሳ ትተኛለች። ወደ ገበያ መሄድ ጨርሶ ተወች። ከግቢ የምትወጣው አልፎ አልፎ ብቻ ነበር። ጥቂት በእግሯ ተዘዋውራ መልሳ ትገባለች። ከእናቷ በቀር ማንንም ለማነጋገር ፈቃደኛ አልነበረችም።

በዚህ ሁኔታ ጥቂት ወራት ከቆየች በሁዋላ አንድ ቅዳሜ እንደወትሮው ቡና ጠጥታ ተመልሳ ተኛች። በዚያን እለት ምሽት እናቷ ለእራት ሊቀስቅሷት ሲሞክሩ፣ ጫልቱ በህይወት አልነበረችም።

* * *

(ለዚህ ትረካ መነሻ የሆነኝን ታሪክ ያጫወተኝ ገረሱ ቱፋ ሲሆን፣ የኢራናውያን የተቃውሞ ሰልፍ ላይ ለመገኘት በአውቶብስ ወደ ፓሪስ በመጓዝ ላይ ነበርን። ከመሞቷ በፊት ጫልቱን ቆፍቱ ላይ አጊኝቷት እንደነበር ገረሱ አረጋግጦልኛል። ይህ ታሪክ እውነተኛ ቢሆንም፣ የደራሲ ብእሬን በመጠቀም ምናባዊ ገፀባህርያት ጨምረዋል።)

አፀደ አድዋ

ብርቱ ባለፀጎች - ጦርነት አወጁ
ታዛዥ ጭንቅላቶች - ለሞት ተዘጋጁ
ምክንያቱን ሳያውቀው - ሳንጃውን መዝናኛ
ወጣቱ ዘመተ - ገባ ነፍሱን ሸጠ

ፈላስፋው እንዳለው....
ህጉ አፋን ዘጋ - ዝምታን መረጠ
መናገር አልቻለም - ራሱን በራሱ ዋጠ

ገጣሚው እንዳለው....
በ20 አመታት - የደረሰ አፍላ
በ20 ደቂቃ - ደቀቀ እንደ ሸክላ

በአይኔም እንዳየሁት....
በፍርስራሹ ላይ - ቀብር ተፈፀመ
የሟች ወገን ዜጋ - ሃዘን ላይ ከረመ

ጆሮአችንም ሰማ....
ልክ እንደ ቴአትር - ልክ እንደ ድራማ
ልብ በሚነካ - መዜቃዊ ዜማ
የአልቂቱ ጠንሳሾች
ብርቱ ባለፀጎች
አሸማጋይ ሆነው - ቀርበው እንዲህ አሉ!
“የአልቂቱ ጠንሳሾች - ለፍርድ ይቀርባሉ!”

(ግጥም - ተ. ገ.)

በደብረታቦር ጦርነት ቆስዬ በነበረበት ወቅት በጊዜያዊው የህወሃት የጦርነት ቁስለኞች ማእከል አንድ ሌሊት ለማደር ተገድጄ ነበር። በዚያን ምሽት አፀደ አድዋ የተባለችውን ወጣት ታጋይ ለመተዋወቅ ቢቃሁ።

አፀደ ጠቆር ያለች፣ ቀጭን መለሎ ነበረች። በሚደንቅ ሁኔታ የጥርሷ ንጣት ከቋዳዋ ተቃራኒ ሆኖ ልዩ የውበት ህብር ፈጥሮአል። ከፊት ጥርሶቿ የግራው ተሸርፎ እንደነበር ትዝ ይለኛል። ጀብጀብ ጠጉሯ ሚዶ ነክቶት የሚያውቅ አይመስልም። AK47 ጠመንጃዋን

አንግታ በንቁ አይኖቿ አካባቢውን በጥንቃቄ ትመረምር ነበር። ግንባሯን የቻለችውን ያህል የቋጠረች ቢሆንም፤ ደግ ፊት እንጂ አስፈሪ ገፅታ አልነበራትም። “ጉባኤ” ተብሎ የሚጠራውን ካኪ ኮትና ሱሪ ለብሳለች። አንገቷ ላይ የጠመጠመችው ቡራቡሬ ክሹፍ ዘንዶ ይመስላል። ሽንቅጥ፣ ጥንቅቅ ያለች ጎደሎ የሌለባት ተዋጊ ኮረዳ ነበረች። የጦርሜዳ የቁንጅና ሞዴል ትመስል ነበር።

ማእከሉ የተቋቋመው በደብረታቦር ምእራብ አግጣጫ የደርግ የእህል ሰብል ገበያ ድርጅት (እሰገድ) አዳራሽ ውስጥ ነበር። በጥይት የተመታ ግራ እጇ እንደፊኛ ተነፍቶ በማበጡና ከፍተኛ ህመም ይሰማኝ ስለነበር፤ ዶክተር ገብረአብ ባርናባስ ቁስለኞችን ለማየት ሌሊት ላይ ደብረታቦር ይደርሳል ስለተባለ እኔንም እንዲመለከተኝ ወደ ጊዜያዊ ማእከሉ የላከኝ እያሱ በርሄ ነበር።

በዚያን ምሽት የተመለከትኩት ትርኢት አዲስና አስገራሚ ስለሆነብኝ ለምንጊዜውም እንደማይረሳ ሆኖ አእምሮዬ ላይ ተቀርቦአል...

በአዳራሹ ውስጥ የህወሃት ከባድ ቁስለኞች ተጠጋግተው ተኝተዋል። የማይታይ የጉዳት አይነት የለም። አይኑ የፈረጠ፣ እግሩ የተጎመደ፣ እጁ የተገነጠለ፣ ከደረቱ ደም የሚፈስ፣ ጭንቅላቷ በካሊበር ጥይት የታረሰ፣ ጡቷን ወይም አይኗን በጥይት የተመታች ወጣት ሴት፣ በመድፍ ፍንጣሪ ብልቱ ላይ የቆሰለ፣ አይነቱን መዘርዘር አይቻልም። በከባዱ ቢቆስሉም ህመማቸውን ዋጥ አድርገው የተጋደሙት እነዚያ ጀግና የገበሬ ልጆች አሁን ድረስ የመንፈስ ብርታታቸው ይታወስኛል...

* * *

በዚህ ሁኔታ ላይ ሳለን የደብረታቦር አማራ ገበሬዎች ለቁስለኞቹ የሚበላና የሚጠጣ ይዘው መጡ። አምስት ይሆናሉ። ቡይት፣ የወተት ቅል፣ ማሰሮ፣ መሶብ እና የሸክላ ድስቶች ይዘው ነበር።

ገና አልመሸም።

አፀደ አድዋ በአክብሮት ተቀብላ ከአዳራሹ ደጃፍ ላይ አነጋገረቻቸው። ትግርኛ በበዛበት አማርኛ ልታናግራቸው ሞከረችና መግባባት ሳይችሉ ቀሩ። አስተርጓሚ ሆኜ መካከሉ ላይ ገባሁ።

“ምግቡን ስላመጡልን እንዳመሰግንኳቸው ንገርልኝ።”

ቃል በቃል ለገበሬዎቹ ተረጎምኩ።

አማርኛ ገበሬዎች መሬቱ ላይ ቁጢጥ እንዳሉ፣ አፀደም ጠመንጃዋን ጉልበቶቿ መካከል ሰከታ በርከክ እንዳላች፣ እኔም ከመጋዘኑ ደረጃ ላይ እንደተቀመጥሁ ወግ ቀጠለ። ገበሬዎቹ መናገር ጀመሩ።

“ይህን ሰው በላ ጭራቅ መንግስት ተዋግታችሁ ከዚህ ስታበሩልን ተደስተናል። እሰገድ እያሉ ያመረትነውን እኩሌታ በብላሽ ወሰዱብን። እንቁላል አምጡ፣ ዶሮ አምጡ፣ ሙከት አምጡ እያሉን አራቆቱን። እንደ አውሬ ጨለማ ለብሰው እየመጡ ምሽታችንን፣ እመጫቶችን እንኳ ሳይቀር አረከሱብን...”

ከስር ከስሩ በጥድፊያ መተርጎሜን ቀጠልኩ፤

“እኛ ከትግሬ ህዝብ ጋር በአጤ ዮሃንስም፣ በደጃች ውቤም ጊዜ ቢሆን ተሳስበን ኖረናል። ለአጨዳም ለስራም ትግሬዎች ሲመጡ እንደ ባዳ ሳይሆን፣ እንደ ባልንጀራ ባንድ ገበታ እየቀረብን፣ መርቀውን መርቀናቸው ኑረናል። አሁን በይህ ደርግ መጥቶ ‘ትግሬዎቹ ወንበዴ ናቸው፣ አገራችንን ለአረብ ሊሸጡ ነው’ ቢሉን ገዢዎችን አልሰማም። ‘የዮሃንስ ልጆች፣ የአክሱም ልጆች አይደሉምን? እንዴት አገር ይሸጣሉ? ማተብ ያላቸው፣ ክርስትያኖች፣ ለአላማ አንገታቸውን የሚሰይፉ አይደሉምን?’ ...በራዲዮ የሚናገሩትንም ሰማን፤ በገበሬ ማህበር ደሞ ... ኤዲያ! ጡብቶ ያላበቃ ህጣን ልጅ እንኳ የማያምነውን... ደሞ እንደዚህ ወንበዴዎቹ ገዢዎቹ መግላሊት ያክላል የሚሉት ... እንዲያው እንዲህ ያለ ቅጥፈት ምን ያረጋል? የዝሆን ገዢ? እንዴት የአዳም ልጅ ...አንዱን ገዢ አንጥፈው፣ በሌላው ገዢ ተከናኝበው ይተኛሉ የሚሉት...ደሞ ባንዴራውን እህል ቋጠሩበት ብለው...አይ! እንዲያ ቢያደርጉ እንኳ በሽማግሌ መምከር ነው፤ መተላለቁ ምን ሊረባ? ነገ ተመልሰን ጎረቤት ነን...ባንዴራውስ እንደው የሁላችን እንጂ የኛ ብቻ አይደል...እንዲህ ያለውን በሃዘኑም በደስታውም ቦታ ስንጨዋወት አሾክሻኪው ሄዶ እያሳበቀ፣ ‘ፀረ ህዝብ’ እያሉ ማሰር...መደብደብ...ሽባ የሆኑ አሉ ተደብድበው...እያወቅን እንዳላወቅን ሳለን እናንተ መጣችሁ። ወንድ ሴት ሳትሉ ታጥቃችሁ ስትመጡ ሽንግዲህ ሽናንተ ጋር ታጥቀን መከተት ነው፤ ወደሁዋላ የለም። ለሞቱት አምላክ ነፍሳቸውን በገነት ያኑር። የቆሰሉትን ይፈውስ። ይህችን እንጀራና ወጥ ማምጣታችን ወገን

መሆናችንን ለመግለፅ እንጂ ምን አላት? የኛ ናችሁ። የናንተው ነን።”

እነዚህ አዳፋ ልብስ የለበሱ የበጌምድር ገበሬዎች የተናገሩትን በመደነቅ ማዳመጤን አስታውሳለሁ። ገበሬዎቹ የተናገሩትን በቻልኩት መጠን በእድሜ እኩያዬ ለነበረችው የህወሃት ታጋይ ተረጎምኩላት። እሷም ቢሆን ከፊሉን መስማት መቻሏን ተረድቼ ነበር። ሆኖም እኔ ስተረጎምላት ቅጭም ብላ አዳመጠች። በገበሬዎቹ ንግግር አንዳችም የመደነቅ ስሜት ሳታሳይ በመቅረቷ ደጋግማ የሰማችው አባባል ሊሆን ይችላል ብዬ ገምቼ ነበር። በመቀጠል አፀደ መልስ ሰጠች። የእሷን ንግግርም ለገበሬዎቹ ተረጎምኩ፤

“ትግላችን የጭቁኖች ትግል ነው። ጭቆናው ቢበዛብን ጠመንጃ አነሳን። ደርግ ስማችንን እንደሚያጠፋው አገራችንን ለአረብ ለመሸጥ የተነሳን አይደለንም። ዘር ሳንለይ አድሃሪዎችን ሁሉ እንቃወማለን። የኢትዮጵያ ጭቁን ብሄር ብሄረሰቦች ተባብረው ህዝቦቿ ሁሉ በእኩልነት የሚተዳደሩባትን ኢትዮጵያ መመስረት እንፈልጋለን። በአማርኛ ቋንቋ ብቻ እንድንጠቀም ሲያስገድዱን ተቃውመናል። ‘አማራን ይጠላሉ’ ይሉናል። ጭቁኑ አማራ ገበሬ እንደኛው የተጨቆነ ወገናችን ነው። የአማራው ገዢ መደብ በእናንተ ስም ተጠቀመ እንጂ፤ እናንተ የጥቅሙ ተካፋይ አይደላችሁም...”

እንዲህ ከተነጋገሩ በሁዋላ እንጀራና ወጡን ለቁስለኞች ማከፋፈል ተጀመረ። ራሳቸው ገበሬዎቹ፤ “ብሉልን!” እያሉ እንደ ሰርግ ደጋሽ የህወሃትን ቁስለኞች ቆመው መገቡ። እኔም ግማሽ እንጀራ በተፈጨ የቋንጣ ወጥ፤ እንዲሁም ጠላ ደርሶኝ በጣም ደስ ብሎኝ ራት በላሁ። ገበሬዎቹ መግባታችን ሲያበቁ ምግብ ያመጡበትን ቁሳቁስ ሰብስበው ለመሄድ ተነሱ። አፀደን ሲሰናበቷት ግንባሯ ላይ ሳሟት።

* * *

ዶክተር ገብረአብ የሚደርስበት ሰአት በትክክል ባለመታወቁ ተኝተን መጠበቅ ነበረብን። አፀደ ከአዳራሹ ደጃፍ ላይ ከራሷ መኝታ አጠገብ አረንጓዴ የፕላስቲክ ምንጣፍ አነጠፈችልኝና አረፍ አልኩ። የኤሌክትሪክ መብራት ስላልነበረ ደብረታቦር በአንድ አፍታ ጨላለመች። አልፎ አልፎ በሩቅ ርቀት የከባድ መሳሪያ ተኩስ ይሰማል። የማያቋርጥ የውሾች ጩኸት ጨለማውን ወርታል። በዚህ ድምፅ ላይ

የፍርሃት ድባብ ጨለማው ላይ ወድቆ ነበር። አፀደ አድዋ የጥበቃ ስራ ላይ በመሆኗ ትተኛለች ተብሎ አይታሰብም ነበር። እኔም እንቅልፍ አልወሰደኝም። በጨለማው ውስጥ ዝቅ ባለ ድምፅ ከአፀደ ጋር ጥቂት ተጨዋወትን። ወግ የጀመረችው ራሷ ነበረች፤

“አማራ መስለኸኝ ነበር።” አለች።

“አይደለሁም።”

“ትግራዊ ኢኸላም።” አለች። (ትግሬ ነህ ማለት ነዋ።) “ትግራዊ” የሚለው አጠራር ለትግራይ ሰዎች ብቻ የሚያገለግል መሆኑን ስለተረዳሁ አለመሆኔን ነገርኳት።

“አይደለሁም አፀደ። ኤርትራዊ ነኝ።”

የመገረም ድምፅ አሰማች፤

“ኤርትራዊ ሆነህ ነው ከደርግ ጋር የተሰለፍከው?”

እዚያ ለመገኘት የበቃሁት የፖለቲካ አቋም ይገፍ አለመሆኑን አስረዳሁዋት። ታሪክ ስለ መፃፍ፣ ስለ ጋዜጠኝነት ሙያ እና ተራ የመንግስት ሰራተኛ ስለ መሆን ላብራራ ሞከሬ ቋንቋ እንዳጠረኝ አስታውሳለሁ። ባጭሩ ግን ደርግ መደምሰስ ያለበት ስርአት መሆኑን እንደማምን፣ በደርግ ስርአት ውስጥ በጄኔራልነት ማእረግ ላይ ተቀምጠው እንኳ ስርአቱን የሚቃወሙ መኖራቸውን አብራራሁ። የደርግ ጦር ሰራዊት እንዲህ በቀላሉ የሚፈራርሰው፣ ተዋጊዎቹም ሆነ አዋጊዎቹ በደሞዝ የተቀጠሩ ሰራተኞች እንጂ፣ ለአላማ የሚሰሩ ባለመሆናቸው መሆኑን አስረዳሁዋት። በፀጥታ አዳመጠችኝ።

አፀደ ግልፅ የፖለቲካ አቋም ነበራት። ለምን እንደምትታገል ታውቆ ነበር። መሰረታዊ በሚባሉት የህወሃት አቋሞች ላይ በማያወላውል መንፈስ የመናገር ችሎታ ነበራት። ለአብነት ስለ ኤርትራ አንስቼ ስጦይቃት፣ “ኤርትራውያን ኢትዮጵያውያን አይደሉም። የሚታገሉት ለነፃነታቸው ነው። ኤርትራ ሉአላዊ አገር መሆኗ የማይቀር ነው።” ብላ ሳታወላውል ነግራኛለች። መሪዎቿ የነገሯትን ሙሉ በሙሉ አምና ለመስዋእትነት የተዘጋጀች ነበረች። ከጀርባ ስለሚኖሩ የፖለቲካ አሻጥሮች አሳቡ ያላት አትመስልም። በንግግሯ መሃል፣ “የህዝቦች እኩልነት” የሚለውን አባባል ትደጋግም ነበር። ይህ አባባል እና እምነቷ አፍአዊ አልነበረም። ከልብ የመነጨ መርሃዊ መሰረት የነበረው ነው። “የተጨቆኑ ህዝቦች” ብላ ስትገልፅ ድምፅዋ ሃይል ነበረው። “በራስ ቋንቋ

መጠቀም” የሚለውን መሰረተ አሳብ ስታብራራ፤ እንደ አንድ ያልተማረ የገበሬ ልጅ አልነበረችም።

በወጋችን መሃል፤ “የአንድ አገር ህዝቦች አብረው ለመኖር የሚግባቡበት አንድ የጋራ ቋንቋ ቢኖራቸው ጠቃሚ ነው።” ብዬ ተናገረ ነበር። ፈጥኖ መልስ ሰጠች፤

“አማርኛ ቋንቋ ማደጉን አንቃወምም። ለአማርኛ እድገት የኛን ቋንቋ መስዋእት ማድረግ ግን አንፈቅድም። ቋንቋዎች እኩል እድል ማግኘት አለባቸው።” ስትለኝ አፌን ያዝኩ።

ወደ ሌላ ርዕስ ከመዝለል ባሻገር አማራጭ አልነበረኝም።

“ጥርስሽ ምን ሆኖ ተሸረፈ?” ስል ጠየቅሁዋት።

“በአላጄ ጦርነት ኮረብታ ስንወጣ ተንሸራትቼ ወድቄ ነበር። ድንጋይ መታኝና ተሸረፈ።” ይህን ብላ ስታበቃ ሳቀች። ያለምንም ማጋነን የጥርሷ መሸረፍ ሳቋን አሳምሮላት ነበር።

“አግብተሻል?”

“አላገባሁም።”

“ቤተሰቦችሽ የት ናቸው?”

“አድዋ አካባቢ ገጠር ነበሩ። ሁለቱም በህይወት የሉም። ታናሽ እህቴ ግን አክስቴ ዘንድ ትኖራለች።”

በዚያን ምሽት የዘፈን ትርኢት እንደሚታይ እየተወራ ነበር። አፀደ የጥበቃ ቦታዋን በሌላ ታጋይ ተከታ ልትሄድ ስትዘጋጅ፤ እኔም አብሬያት እንድሄድ ጠየቀችኝ። በውነቱ ታምሜ ስለነበር ምንም ፍላጎት አልነበረኝም። ደጋግማ ስለጠየቀችኝ ብቻ ደስ እንዲላት ብዬ ተስማማሁ። የዘፈን ትርኢት ወደሚታይበት ቦታ በማዝገም ላይ ሳለን፤

“እድሜሽ ስንት ነው?” ስል ጠየቅሁዋት።

“23። አንተስ?”

“እኔም 23። ምን ወር ተወለድሽ?”

“ሰኔ አንድ። አንተስ?”

“ነሃሴ 28።”

“የሁለት ወር ታላቅህ ነኝ።” ብላ ሳቅ አለች።

ስንደርስ አበበ አርአያ፣ “እምበር ተጋዳላይ” የተባለ ዘፈን እየዘፈነ ነበር። ታጋዩ ሁሉ ጠመንጃውን ወደ ሰማይ ቀስሮ ተኩሱን እያንደቀደቀ ይዘላል። አፀደ “አሽ! አሽ!” ብላ ድምፅዋን እንደ እሩምታ አንጣጣችው። ክላሽንኩቭ ጠመንጃዋን ወደ ሰማይ ቀስራ፣ ጎበጥ ብላ ዳንሱን አስነካችው። በጣም ያምርባት ነበር። ስሜቷን መቆጣጠር አልቻለችም። በጣም ትስቅ ነበር። የሚፈነዳ ርችት መሰለ ሳቋ። በጥበቃ ስራዋ ላይ ሳለች የነበረ ኮስታራኒቷ የት እንደገባ አምላክ ይወቅ። በጨለማው ውስጥ ጥርሶቿ ብቻ ታዩኝ። አፀደ! የበረሃውና የጨለማው ንግስት! ጥቁር የጫካ ድመት!

በምሽቱ ቅዝቃዜ ምክንያት የእጄ ህመም ስለተቀሰቀሰብኝ በጥይት የተመታ ግራ እጄን እስከ ክንዴ ድረስ ፊልድ ጃኬቴ ውስጥ ከተትኩት። በቂ ሙቀት ላገኝ ግን አልቻልኩም። መዝናናቱ ቀርቶ በግልባጩ ስቃይ ሆነብኝ። በቆምኩበት አጠገብ የፈረሰ ግንብ ስለነበር እሱ ላይ ኩርምት ብዬ በመቀመጥ፣ ያበጠ እጄን በማሻሻት ሙቀት ለመፍጠር መጣር ቀጠልኩ።

አፀደ ከፊት ለፊቱ እየደነሰች እብደቷን ቀጥላለች። በዘፈኑ ግጥሞች ውስጥ “አላጄ” እና “ግራካህሱ” ሲነሱ ጠመንጃዋን አቀባብላ አንድ ዙር እሩምታ ወደ ሰማይ አንደቀደቀች። አላጄና ግራካህሱ ከባድ ትንቅንቅ የተደረገባቸው ቦታዎች መሆናቸውን ሁዋላ ነበር ያወቅሁት። የባሩዱ ጭስ ሰተት ብሎ ባፍንጫዬ ገባ። በተመሳሳይ የሚተኩሱ ነበሩ። የአበበ ዘፈን ሃሺሽ እንደወሰደ ሰው ወይም ዛር እንደወረደበት ባለውቃቢ አቀወሳቸው። አበበ ሲዘፍን ውጊያ የተደረጉባቸውን ቦታዎች ይጠቅስ ነበር።

አብቲ ማእከል ዳንሻ - አምሰልካዮም ክሻ
 (ዳንሻ መካከሉ ላይ - ጆንያ አስመሰልካቸው)
 አብቲ ጎልጎል ዛግር - ንክፍለጦር ድክር
 (ዛግር ሁዳድ ላይ - ክፍለጦር ተደመሰሰ)
 አብ ሩባ ተከዘ - ጄኔራል ፈዘዘ
 (ተከዜ ወንዝ ላይ - ጄኔራል ፈዘዘ)

ዘፈኑ እንዳለቀ አፀደ እየተጣደፈች ወደ እኔ መጣች። መቅበጥበጧ እና የተፈነቀለ ደስታዋ በቀላሉ ሊበርድላት አልቻለም። በባሩዱ ጭስ ሰክራ ነፍሷን ኢታውቅም። መኮራመቴን አይታ ነው መሰለኝ፤

“ምን ሆንከ?” ብላ ጠየቀችኝ።

“እጄን አሞኝ ነው።”

“አንድ ዘፈን ሰምተን እንመለሳለን።”

“አንቺ እዚህ ቆዩ። እኔ ልመለስ እችላለሁ።”

“ዱላ ልፈልግልህ? ውሾች መንገድ ላይ እንዳያስቸግሩህ...”

ዱላ ከመፈለግ በፊት አንገቷ ላይ የጠመጠመችውን ክሹፍ አውልቃ ያበጠውን እጄን እስኪያመኝ ድረስ አጥብቃ ጠመጠመችው። እየጠመጠመችልኝ ሳለ እንደ ሰከረ ሰው ፍልቅልቅ ብላ ትስቅ ነበር። አሁን ትዝ ባይለኝም ብዙ ነገር ትለፈልፍ ነበር። ያነገተችው ጠመንጃ የእጅ በምብ የመሰሉ ጡቶቿን አቋርጦ በማለፉ፣ የግራ ጡቷ ጡጫ መስሎ ከዘለበቱ አፈንግጦ እንደነበር በፍፁም አይረሳኝም። በክሹፏ ያበጠ እጄን ስትጠመጥምልኝ፣ እንደተፈለቀቀ ትኩስ እሸት፣ ሙቅ ትንፋሽ በአፍና በአፍንጫዬ በመግባቱ ካለሁበት ቦታና ሁኔታ ጋር ፍፁም ተቃራኒ የሆነ አስገራሚ ስሜት እየተሰማኝ ነበር። በዚያን ምሽት ስለ ሰው ተፈጥሮ አንድ አስገራሚ ነገር ማወቅ ችዬአለሁ። በመከራ እና በከባድ ህመም ጊዜ እንኳ የሴት ልጅን ውበት ማየት ይቻል ኖሮአል።

* * *

ደርግ ከወደቀ በሁዋላ በአጋጣሚ አፀደን አገኘሁዋት። አንድ ሰዓምን የታመመ ሰው ለመጠየቅ ጦር ሃይሎች ሆስፒታል እመላለስ ነበር። ፀሃይ በመሞቅ ላይ ከነበሩ ህሙማን መካከል አፀደን ለይቼ አወቅሁዋት። የህሙማን ልብስ ከለበሰች አንዲት ሌላ ሴት ጋር እያወጋች ነበር። ፈገግ ብላ ሽራፋ ጥርሷን ባላየውም ኖሮ እንኳ ባልጠፋችኝ። ፊቷ ላይ ከመከሳቷ በቀር ምንም አልተለወጠችም።

ወደ ነበረችበት ተጠግቼ እንደ ሃውልት ፊትለፊት ቆምኩ። ጨዋታዋን አቋርጣ ቀና ብላ አየችኝ። ጥቂት እንኳ አልተጠራጠረችም። በሞቀ ድምፅ ስሜን ጠርታ ከተቀመጠችበት ብድግ አለች። ተቃቅፈን ተሳሳምን።

“እንዴት አስታወስሽኝ?” ስል ጠየቅሁዋት።

“ደርግ ከወደቀ በሁዋላ ቴሌቪዥን ላይ ቃለመጠይቅ

ስታደርግ አይቼህ ነበር። ደብረታቦር ላይ ከተለያየን በሁዋላም ጋዜጠኛ ሆነህ በፊደሉ ስታኑበም ሰምቼ ነበር። ስለ ደብረታቦር ጦርነት በተከታታይ የፍክረውን ከጓዶች ጋር ተሰብስበን ሰምተነዋል። ስለኔ የፍክረውንም ግጥም ሰምቼዋለሁ። ሲተረጉሙልኝ ስለኔ መሆኑን አወቅሁ። እንደማውቅህ ለብዶት ስነግራቸው ገረማቸው። ከተለያየን በሁዋላ የምትረሳኝ መስሎኝ ነበር።”

ግማሽ ሰአት ያህል ቁጭ ብለን ተጨዋወትን።

ሱሉልታ ማይከሮጭሽ ጥበቃ ክፍል ተመድባ እየሰራች መሆኗን አጫወተችኝ። ከደብረታቦር ውጊያ በሁዋላ ሳሞራ የኑስ ከመራው ሰራዊት ጋር ሰሜን ሸዋ ላይ መዝመቷን፤ በአስቸጋሪ ገደላማ መሬት ላይ ተንጠላጥለው በማለፍ፤ “አንበሳው” የተባለውን የደርግ ሶስተኛ ክፍለጦር ከጀርባው እንዴት እንደገጠሙት፤ በዚያ መራራ ውጊያም በአይሮፕላን የቦንብ ፍንጣሪ መቁሰሏን፤ ጣፊያዋ በመንዳቱ ተቆርጦ መውጣቱን ነገረችኝ። ሰዎች ያለጣፊያ በህይወት መኖር እንደሚችሉ በዚያን ቀን ነበር ያወቅሁት። ወባ እየተመላለሰችባት እንደምትቸገርም አጫወተችኝ። ህክምና ለማግኘት ወደ አዲስ አበባ መምጣቷን፤ ከሶስት ቀናት በሁዋላ ወደ ስራ ቦታዋ እንደምትመለስ... ይህን መሰል ነገሮች ካወጋን በሁዋላ ማታ ራት ልጋብዛት ተቀጣጥረን ተለያየን።

ከተለያየን በሁዋላ ስለ አፀደ ጥቂት ማሰቤ አልቀረም። በአእምሮዬ ስለ አፀደ የነበረኝ ምስል ጠፍቶብኝ እንደነበር አወቅሁ። እሷ ተለወጠች ወይስ እኔ? ምናልባት እኔ ተለውጫለሁ። እሷ እንደነበረች ናት። እንዲህ ማሰቤንም ሆነ የተሰማኝን ስሜት በእጅጉ ጠላሁት። ከተሰማኝ ስሜት ማምለጥ የሚቻል ግን አልነበረም።

ከስራ እንደወጣሁ በቀጠሯችን መሰረት አፀደን አገኘሁዋት። ለአዲስ አበባ ምሽት ባይመጥንም በተቻላት መጠን ጥሩ ለመልበስ ሞክራ ነበር የመጣችው። ወደ ካራማራ የመዝናኛ ማእከል እየነዳሁ ሳለ ፍዝዝ ማለቷን አስተዋልኩ። እኔ ብቻ እለፈልፋለሁ። በትክክል የደብረታቦሩ ተገላቢጦሽ ነበርን። አሁን እኔ የአዲስ አበባ አንበሳ ሆኛለሁ። እሷ ብርድ እንደ መታት ርግብ ተጨማሪላች። እንዲህ ነበር በትክክል...

“ስላገኘሁሽ በጣም ደስ ብሎኛል አፀደ። ደብረታቦር ላይ ለእነዚያ ገበሬዎች ያደረግሽውን ንግግር መቼም ቢሆን አልረሳውም።

አሁን ጦርነቱ አልቆ ሲናገሩት ግን ተረት ይመስላል። አንዲት አድዋ ገጠር የተወለደች ወጣት ሴት ያን የመሰለ ብስለት ያለው የፖለቲካ ንግግር ስታደርግ መስማት ለኔ ተአምር ሊሆንብኝ እንደሚችል መቼም መገመት አለብሽ። ለዚህ ነው የማልረሳሽ። ለመሆኑ አዲስ አበባን እንዴት አገኘችት?”

የተናገርኩትን የሰማችም አልመሰለኝ።

“አዲስ አበባ? አዲስ አበባንኮ አላውቃትም። ማለቴ በደንብ አላየሁዋትም። ከመራኛ ውጊያ በሁዋላ ብዙም ጤና የለኝ። ሱሉልታ ጥበቃ ስራ ላይ ነው የተመደብኩት።”

ወደ ካራማራ ባህላዊ አዳራሽ ገባን። ብዙ እንግዶች ነበሩ። አፀደ መግባት ፈርታ ነበር። አደፋፈርኳትና አንገቷን ሰብራ ተከትላኝ ገባች። ምቹ ቦታ መርጠን ተቀመጥን። የሚዘፍኑትና የሚደንሱት በቀጥታ ይታዩን ነበር። በርግጥ የአፀደ አለባበስ ከቦታው ጋር እንዳልተስማማ አስተዋልኩ። አጠገባችን የተቀመጡት ዘመናውያን እንግዶች አፀደን በአይናቸው ቂጥ ገላመጧት። ገና ቁጭ ከማለታችን አፀደ ደጋግማ እየሳለች ነበር። ታማለች። አፀደ በጣም ታማ ነበር። ህመሟና አላባበሷ ካለንበት ቦታ ጋር አልተስማማም።

ጫማዋ የደከመ ነበር። ጃኬቷ የወንድ ሲሆን፣ እጅጌው ስለረዘመባት አንድ ዙር ጠቅልላዋለች። ጄንስ ሱሪ አድርጋ ነበር። ጥቁር ፊቷን ባዝሊን ወይም አምበረጭቃ ሳትቀባው አልቀረችም። የደብረታቦር ጦርነት ላይ በካኪ ሸሚዝና በካኪ ሱሪ የማውቃት ያቺ የበረሃ አንበሳ፤ በአዲስ አበባ እምብርት እንዲህ ግራ ተጋብታ ስመለከት እኔም ተምታታብኝ። በኮንጎ ጫማና በጆብጆብ ጠጉር የማውቃትን ታጋይ እዚህች ሴት ውስጥ ፈልጌ አጣሁዋት። ከጠመንጃዋ ጋር የነበራት ልበሙሉነት አሁን አልነበረም። የከተማ ሴት ለመምሰል ያደረገችው ሙከራ አልተሳካም። የአዲስአበባ ስፋትና ውበት ውጦ አኮስምኖአታል።

አጠገባችን የተቀመጡት ዘመናውያን ከውጭ ሃገር የገቡ ይመስላሉ። ምናልባት ከደርግ መውደቅ ጋር ወደ ሃገራቸው የመግባት እድል ማግኘት የቻሉ ሳይሆኑ አልቀሩም። በመተያየት ብቻ የሚደረገውን የአዲሳበቤ መስዳደብ አፀደ ልትረዳ አለመቻሏ መልካም ነበር። ጎረቤቶቼን ችላ ብዬ ከአፀደ ጋር ወግ ቀጠልኩ፤

“አገባሽ?”

“ከደብረታበር ውጊያ በሁዋላ ከሃይላችን ኮሚሳር ጋር ተጋብተን ነበር። መራኛ ውጊያ ላይ ተሰዋ።”

“ያሳዝናል አፀደ። ትግል ነው፤ ምን ይደረጋል?”

“አንተስ አገባህ?”

“አላገባሁም። ለመሆኑ እህትሽስ? ተገናኛችሁ?”

“ደብዳቤ ፅፌያለሁ። ስልክ ስለሌለ አልደወልኩም። ጤናዬ ጥሩ ሲሆን ለመሄድ አስቤያለሁ።”

ከትፎ አገዘን ነበር። አፀደ ቀማምሳ ተወቸው። እኔ በደንብ ተመገብኩ። አፀደ ታማ ነበር። በጣም ታማ ነበር። ያልባት ነበር።

“አመመሽ እንዴ አፀደ?”

“ደህና ነኝ። ወባ ተነስታብኝ ነበር። መድሃኒት እየወሰድኩ ነው። አሁን እንኳ ተሸሎኛል...” በግድ ፈገግ አለች።

የሚደንሱትን በዝምታ አየናቸው።

“ሴቶቹ በጣም ያምራሉ።” አለች።

“ጥሩ የተመገበና ጥሩ የለበሰ ሁሉ ያምራል።” አልኩ።

በዝምታ ስትመለከታቸው ቆየች። እሷ ብቻ ሳትሆን እኔም በተመሳሳይ አይኔን ተከዬ ደስተኛ የሚመስሉትን ደማቅ ሰዎች በሩቅ እያየሁ ነበር። በርግጥ ቆይታችንን አስደሳች ለማድረግ ያደረግሁት ጥረት ብዙም አልሰመረልኝም። ህመሟ ከውስጥ እረፍት እየነሳት ስለነበር መረጋጋት ሳትችል ቀረች።

“መሄድ አለብኝ። ቦታዬ አድርሰኝ።” አለች።

“ምነው?”

“መድሃኒት እውጣለሁ። ማረፍም አለብኝ።”

እጇን ይገዢያት ተነሳሁ። በሚደንሱት መካከል አቋርጠን አለፍን። እና ጎፋ ከሚገኘው ወታደራዊ ካምፕ አደረስኳት። ጨልሞ ነበር። በመንገዱ ላይ የሚተላለፍ ሰው አይታይም። ከመኪናው ወረድኩና በሩን ከፍቼ አስወጣሁዋት። የሞተ ፈገግታ አሳይታኝ ለስንበት እጇን ዘረጋች። ሳብኩና ደረቴ ላይ ልጥፍ አደረግሁዋት። በዚያው መልክም ጥቂት ቆየን። በመጨረሻ ተሰናበትኳት።

“ቻው አፀደ!”

“ደሐን ህደር ሐወይ።” (ደህና እደር ወንድሜ።)

በፍጥነት ወደ ካምፑ ተራመደች። ከዚህ በሁዋላ አፀደን በህይወት አላየሁዋትም። መሞቷንም በአስቀያሚ አጋጣሚ ነበር የሰማሁት።

* * *

በግምት ከስድስት ወራት በሁዋላ ይመስለኛል በመኪና ወደ ባህርዳር በመጓዝ ላይ ሳለሁ ሱሉልታ ስንደርስ አፀደን አስታወስኳት። እና የመኪናዋን ልጓም ያዝኩ።

በጥበቃ ላይ ወደነበረው ሰው ተጠግቼ ጠየቅሁ፤

“አፀደ አድዋን ለማየት ፈልጌ ነበር?”

ታጋዩ ፈጥኖ ምላሽ ሰጠኝ፤

“አፀደ የምትባል እዚህ የለችም።”

“ወዴት ተቀይራ ይሆን?”

“አላውቅም። እኔ አዲስ ነኝ። እስኪ ወዲ በርሄን ጠይቀው?”

ሃላፊያቸው ሊሆን ወደሚችለው ታጋይ ሄድኩና ጠየቅሁ።

“አፀደ አድዋን ፈልጌ ነበር?”

በምላሽ ፈንታ አይኔን በዝምታ ሲመረምረኝ ልቤ አወቀ።

“ዘመድ ነህ?”

“አይደለሁም። በአጋጣሚ ነው የማውቃት። እዚህ መመደቧን ነግራኝ ነበር።”

ቋጥኝ የመሰለ ገፅታውን ሳያነቃንቅ አፀደ ማረፊን ነገረኝ። ምንም አላልኩ። ደረጃው ላይ በቁሜ ዘፍ አልኩ። ምን ያህል አቀርቅሬ እንደቆየሁ አላውቅም። አምስት ደቂቃ ሊሆን ይችላል። ወዲ በርሄን ከመሰናበቴ በፊት ግን ለወጉ ያህል አንዳንድ ጥያቄዎች አነሳሁ።

“መቼ አረፈች?”

“ሁለት ወር ሆናት።”

“ታማ ነው?”

“ጤና አልነበራትም። ጠዋት ስንነሳ በህይወት አልነበረችም።”

“የት ተቀበረች?”

በአገጩ አመለከተኝ።

“ማየት እችላለሁ?”

በዝግታ እየተራመደ ወደ መቃብሩ ወሰድኝ። እና እንደ ግመል ወገብ ጎጣጣ መሬት አሳየኝ። አረም ውጦታል። አንድ ሹል ድንጋይ በአረሙ መሃል ተተክሎ ይታይ ነበር...

* * *

የአፀደ “የህዝቦች እኩልነት” ምኞት ብዙ ጊዜ አእምሮዬ ላይ ቆይቶ ነበር። ከልቧ ለመነጨውና ላልተፈፀመው ቀና አስተሳሰቧ የሚመጥኑ ስንኞችን ልቋጥርላት ብመኝም ሳይሳካልኝ ቀርቶ ነበር። ርግጥ ነው፤ እንደ አፀደ ያሉ የገበሬ ልጆች ህይወታቸውን የከፈሉለት አላማ አልተፈፀመም። የትግሉ ፍሬ ተጠቃሚ የሆኑት በአንድ ቀለበት ውስጥ ያሉ ጥቂቶች ናቸው። ቀሪው በርግጥ ሃሜቱ ደርሶታል።

ከብዙ ጊዜ በሁዋላ ማለት የፈለግሁትን በትክክል ሊገልፅልኝ የሚችል ስንኞችን ከደበበ ሰይፉ የግጥም መድበል ውስጥ አገኘሁ...

ባንድ ተሰድሮ ሲያምም - ሲታመስና ሲበጠስ

ማነው ለማን ሞት እሚያለቅስ?

እንባስ ምንድነውና - ምንድነውናስ ለቅሶ?

ከእንጉርጉሮ ባለፈ እንጉርጉሮ - የስሜት ዘሃው ተበጥሶ

ህሊና ከዘለለት ልማዱ ተፋልሶ - በራስ ቁስል ጉም ተላብሶ

እንባስ ምንድነውና - ምንድነውናስ ለቅሶ?

ተንተርክኮ እሳቱ - ነበልባሉ አብቦ

ኑ ደርቡት ሲለን - ጃዌውን አቅርቦ

የኔና የአንቺ ልብ - ሙቀት ከላ ኖሮ

ይኸው የተረፈኝ...

ቁርና እንጉርጉሮ - አመድና እሮሮ

ባልና ሚስት

በቁንጥጫ ድምጫ - መዳራት ለመደና
የፍቅሩ መስፈሪያ ቁና
ባህላዊ የፍቅር ቃና
ይኸው ልምዱ - አደገበት - ይኸው ልምዱ
እኔ ወንዱ ባይ እኔ ወንዱ
(ግጥም - ሰይፉ መታፈሪያ ፍሬው)

* * *

እንደዚህ ነው እንጂ - ተስማምቶ ማደር
የጎረቤት ልጆች - ተስማምተው በእድር
አብረው ሲያዘጋጁ - ቀጭን ማግ ከድር
እሱ ሲያደራ አየን - እሷ ስትዘውር

(ግጥም - አቤ ጉበኛ)

በዚያን ሰዎች ርተርዳም ሄጄ ነበር። በዚህች ከተማ በሚገኝ የመኖሪያ ቤታቸው ምሳ የጋበዙኝን ባልና ሚስት ከአዲስ አበባ ጀምሮ አውቃቸው ነበርና ቢጋራ ስለምናውቃቸው ሰዎች እያነሳን ብዙ አወጋን። ሊጠበቅ እንደሚችለው ስለፃፍኳቸው መፃህፍት መነሳቱ አልቀረም። ሚስትየዋ ቀድሞ እንዲህ አለች፡

“...ባለቤቴ መፅሃፎችህን ሁሉ አንብቧል። እኔ እንኳ ምን ጊዜ አለኝ ብለህ ነው? ለነገሩ እኔ ፖለቲካ አልወድም። የፍቅር ታሪክ ከሆነ ግን ትንሽ እሞክራለሁ። ቢሆንም ግን ከፃፍከው ውስጥ አንዳንዶቹን ባለቤቴ አንብቦልኛል። እንደው ካነበበልኝ ውስጥ በጣም የወደድኩት የቱን መሰለህ? ያቺ ቁልቢ ሄደህ ያገኘሃት ሴት... ማን ነበር ስሟ ልጄ?”

ስሟን ከነገርኳት በሁዋላ ወጓን ቀጠለች፡

“እንዲያው የመርፌ መውጋቱ ታሪክ እንዴት ገረመኝ መሰለህ?

በትክክል ደ'ሞ ይሰራል። ስንቶች ቁልቢ ላይ መርፌ እየተወጋባቸው፤ 'ወጋኝ' እያሉ ድፍት ብለው ቀርተዋል። ...ስለ እግሯ የገለፅከው ደ'ሞ ሽንቴን እስክለቅ አሳቀኝ...' ተገልብጣ በእጇ የምትሄድ ትመስላለች' ነው ያልከው? ጉደኛ ነህ። ከየት አመጣኸው ይህን ንግግር? " ስትስቅ ቆየችና አያይዛ ጠየቀችኝ፤ "... እንዲያው ልጠይቅህና ከዚያ በሁዋላ ከልጅቱ ጋር ተገናኛችሁ ወይስ በዚያው ቀረ?"

“አጊኝቻት ነበር።” ስል መለስኩ።

“ኸረባክህ? እስኪ ንገረኝ?”

“የሚነገር ነገር እንኳ የለውም። ከሶስት አመታት በሁዋላ ነው መሰለኝ ወሎ ሰፈር አካባቢ አገኘሁዋት። ህፃን ልጅ አቅፋ ነበር...”

“አግብታና ወልዳ ማለት ነዋ? እና ምን ተባባላችሁ?”

“ምንም አልተባባልን። ‘እደውላለህ ብለህ ለምንድነው በዚያው የጠፋኸው?’ ብላ ጠየቀችኝና እውነቱን ነገርኳት።”

“ምናልካት?”

“በመርፌው ታሪክ ምክንያት ፈርጌሽ ነው’ አልኳት።”

“ጉድ ነው! ጉድ! ጉድ! እና ምን አለች?”

“ምንም አላለች። ‘ቻው! ቻው!’ ተባብለን ተለያየን።”

በዚህ ጊዜ ባልዋ ጣልቃ ጉብቶ ተቆጣ፤

“ወሬ ማዳመቅ ስትወጁ መቼም! አሁን ይሄ ምኑ ይወራል? በተለይ የጥንቆላ ወሬ ካገኘሽ ማቋረጫ የለሽም።” ከዚያም እየሳቀ፤ “... ምን እያልሽ ስታሚው እንደነበር ደ'ሞ እነግርልሻለሁ።” አላት።

“ምን ብላ አማችኝ?”

“ከቆሪጥ ጋር ግንኙነት ሳይኖረው አይቀርም ብላሃለች። በይ እንግዲህ ፊት ለፊት ተናገሪ?”

“አላልኩም።” ብላ ሽሽታ ወደ ወጥ ቤት ገባች።

ባልየው እየተገረመ እንዲህ አለ፤

“ካልጠፋ ስንት ጉዳይ አሁን እስኪ ስለ መርፌ መውጋት ማንሳቷ ምን ይባላል? ይልቁን ወደ ቁምነገሩ እንግባና ለመሆኑ ስለአካባቢያችን ፖለቲካ ምን ትላለህ?” ሲል ጠየቀች።

“ምን የሚባል አለ ብለህ ነው?” አልኩ ጢሜን እየነተትኩ፤ “... እንደምታውቀው እኔ የፖለቲካ ሰው አይደለሁም። እንደሚፈው ከሆነ ግን የምንመኘው ዘመን በቅርብ ጊዜ የሚመጣ አይመስልም። አለመታደል ነው።”

ሚስትየው ድንገት እየበረረች መጥታ ተቀላቀለች፤

“ሌላ የገረመኝን ደሞ ልንገርህ...” ስትል አቋረጠችኝ፤ “...ስለ መለስ ዜናዊ መላጣ የፃፍከው...በቃ ሽንቴን እስክለቅ...” ወደ ባሏ ጭንቅላት እየጠቆመች ፍርስርስ እስክትል ሳቋን ቀጠለች፤ “...ሌላ መላጣ እዚህ አለልህ። ፃፍበት! መላጣዎች ሁሉ አንድ አይነት ናቸው። አምባገነኖች! ይኸው ደጅ እኩል ሰርተን እየገባን የቤቱን ስራ ግን አንዱንም አያግዘኝ። እንጀራ ካልበላ ሞቶ ያድራል። ‘ሊጥ አቡካልኝ’ ስለው ግን ይሸሻል...”

ሌባ ጣቷን እያወዛወዘች እንዲህ አለችኝ፤

“ስለኔ ትፅፍና ግን ወየልህ!”

ከዚያም እግሯን አየት አድርጋ አከለች፤

“ለነገሩ እግራ ምን ይወጣለታል? እየው ከፈለግህ?”

እግሯን እንደዋዛ አየት አደረግሁት። ወደ ባሏ እያየች ቀለደች፤

“ይህን እግር እሳቸው በቀን ሰባት ጊዜ ይሳለሙት ነበር።”

ባሏ እንደገና ተበሳጩ፤

“ገብርኤል ሰባት ቦታ ይቁረጥሽ! ሁልጊዜ ስለ እግር የሚፃፍ መስሎሻል? ስላንቺ የሚፃፍ ከሆነ ስለ እግርሽ ሳይሆን ስለ ሞኝነትሽ ነው። ሌላው ደግሞ እንዲህ አብሬሽ የምቃጠለው የእግርሽን ውበት አይቼ ስላገባሁሽ ነው። ጭንቅላት ከሌለ እግር ብቻውን ምን ያደርጋል?”

“19 አመት ሙሉ ማን ያዘህ? ያለኔ ይሆንልሃል? ተናገር?”

“እሱን አውቀሽ አይደል የምትጫወትብኝ?”

የተቀመጥንበት ሶፋ በቆዳ የተለበጠና ለመቀመጥ የሚያሳሳ ነበር። የቤቱ ንፅህናና የእቃዎቹ ጥራት ይማርካል።

“የወያኔ መጫወቻ ሆንን።” አለ።

“ምን ይደረጋል ብለህ ነው...”

“የኢትዮጵያ ህዝብ 80 ሚሊዮን ነው። አንድ ሚሊዮን ተሰውተን 79 ሚሊዮን ህዝብ ነፃ መውጣት መቻል አለበት። ፈሪ መሆን የለብንም። ቆርጠን ሆ! ብለን ድብልቅልቁን ማውጣት አለብን...” ሲል ቅስቀሳ ያካሂድብኝ ጀመር።

አለመሳቅ አልቻልኩም።

ይህን የመሰለ ንግግር አዲስአበባ እያለሁ ኮሎኔል ጎሹ ወልዴ በቪዲዮ ከላከው ንግግሩ ሰምቼ ነበር። ቪዲዮውን የተመለከትኩት አንድ ወዳጄ መኖሪያ ቤት ሆኜ ነበር። ጎሹ በንግግሩ፤

“እያንዳንዱ ኢትዮጵያዊ አንድ ወያኔ ቢገድል ኢትዮጵያ ነፃ ትወጣለች...” ሲል የመፍትሄ አሳብ አቀረበ።

ጓደኛዬ ኳሌታዬን ጨምድዶ፤

“አንተን ይገፍያለሁ!” አለ።

ይህን ከመሰለ የቀን ቅኝት መውጣት የመጀመሪያው ርምጃ ነበር። ቅስቀሳ ብቻውን ከመሬት ውስጥ እንደሚፈለፈሉ አንበጣዎች ማለት ነው። እነዚህ አንበጣዎች ገና ሁለት ሜትር ሳይበሩ ከንፋቸው እየተገነጠለ ይወድቃሉ። ቅስቀሳ ከተግባር ጎን ለጎን ካልሄደ፤ እፉዬ ገላ የተባሉ ነፍስ አልባ በራሪዎች አየሩን ይሞሉታል።

የሮተርዳሙ ወዳጄ “አንድ ሚሊዮን ተሰውተን፤ 79 ሚሊዮን ህዝብ ነፃ ማውጣት አለብን።” የሚለውን ቃል ካንደበቱ ከማውጣቱ በፊት ስለ ቁጥር እና ስለ መስዋእትነት ረጋ ብሎ ማሰብ ነበረበት።

ማነው አንድ ሚሊዮኑ? ይህ አንድ ሚሊዮን ሰው የት ነው ያለው? ማነው የሚመራው? መቼ? ለምን አላማ?

በርግጥ “አንድ ሚሊዮን መስዋት!” ለተባለው የወዳጄ ንግግር ምላሽ አልሰጠሁም። በየቃለመጠይቁ እንዲህ ያለ ከተግባር ጋር ያልተገናዘበ ወግ መስማት የተለመደ ነበር...

የወዳጆቼ መስተንግዶ የሃበሻን ባህል ያንፀባረቀ ነበር። እጣኑ፤ ቀጤማው፤ ፈንዲሻው፤ ዳቦው፤ ጤናአዳሙ፤ ስጋ መጥበሻው ሁሉም ይመቻል። ግድግዳው ላይ የተሰቀሉት ጌጦች አብዛኞቹ ባህላዊ ናቸው። ከበሮ፤ አገልግል፤ ማሲንቆና ዋሽንት በአማረ ቅርፅ ተደርድረዋል። በሌላ ወገን ኤርትራን ያካተተ የኢትዮጵያ ካርታ በአረንጓዴ - ቢጫ - ቀይ

ባንዴራ አገጣጠ የግድግዳው መካከል ላይ በትልቁ ይታያል። አይኖቼ ካርታው ላይ መተከላቸውን አስተውሎ ነው መሰለኝ፤

“በኤርትራ ጉዳይ ላይ አቋምህ ምንድነው?” ሲል ጠየቀኝ።

ሚስትየው ጣልቃ ገብታ ባሏን ገሰፀች፤

“ፖለቲካ እያነሳህ አትጨቅጭቀው? እንግዳችን መሆኑን ረሳህ? እንዴት እንዲህ ያለ ጥያቄ ታነሳለህ? አንተ ራስህ ስደተኛ! ማን ዜግነት ጠያቂ አደረገህ? ፖለቲካ ካማረህ አገር ቤት መግባት ነው።”

ወደኔ መለስ ብላ እንዲህ አለች፤

“ከተጋባን ጀምሮ ለተቃዋሚዎች አስር ብር እንኳ አዋጥቶ አያውቅም። ሽሙጥ ብቻ! ትረባ ብቻ! ወሬ ብቻ! አስር ብር እንኳ...”

“አስር ጅብ ይብላሽ!” ሲል ተራገመ።

“ኤርትራ ላይ ምን የተለየ አቋም ይኖረኛል? ሉአላዊ አገር ናት።” ስል መለስኩ፤ አያይገፎም አከልኩ፤ “...ደቡብ ሱዳንም ሉአላዊ አገር ሆናለች። ሊቀጥል ይችላል። በአፍሪቃ ቀንድ ደረጃ ማሰብ ካልተጀመረ መሰነጣጠቁ ማቆሚያ ሊኖረው አይችልም። የአካባቢው 150 ሚሊዮን ህዝብ HOA የሚል ፅሁፍ ያለበት ፓስፖርትና ገንዘብ እንዲጠቀም በማድረግ የመፍትሄውን በር መክፈት ይቻል ይሆናል። ጎሳ እና ቋንቋ፣ ወደብና ድንበር የግጭት ምክንያት ሆነው መፍትሄ ሊገኝ አይችልም። የአካባቢው ህዝብ በኢኮኖሚው መተሳሰር አለበት። ብሄሮች ወይም አገራቱ በአንድ ዘዴ መያያዝ አለባቸው። አንዱ ሌላውን ለማፈን እየሞከረ ሰላምና እድገት ሊታሰብ አይችልም። መገነጣጠሉ አጋዴን፣ ዳርፉር፣ አሮሚያ፣ ታላቋ አፋር፣ ፑንት ላንድ፣ ጁባ ላንድ እያለ ከቀጠለ መጨረሻው የት ይሆናል? ጅቡቲን የሚያካክሉ አገራት እስኪፈጠሩ ድረስ ሊቀጥል ይችላል። መፍትሄ ግን አይሆንም። በመሰረታዊ ጥያቄዎችና የአካባቢው ችግር ላይ መግባባት ይገባል። የብሄር ጥያቄን ማፈን አይቻልም። ፈንድቶአል። ለዚህ የአካባቢያችን ችግር የተሟላ መፍትሄ ማግኘት የሚቻለው በአፍሪቃ ቀንድ ማእቀፍ ውስጥ ነው ብዬ አምናለሁ።”

ከወጥ ቤት ተመልሳ እንደገና ከተቀላቀለችን በሁዋላ፤

“አባወራው ርግማን ልማዱ ነው። ቀለቤ ሆኖአል።” አለችኝ።

“ለምን ትረግማታለህ?” ስል ጠየቅሁት።

“ቁጥር ታብዛለች።” ሲል ምርር ብሎ ብሶቱን ነገረኝ፤ “... ብትመከረም አልሰማ አለች። ቁጥር ካልቀላቀለች አንድ አረፍተነገር መናገር አትችልም። ሆን ብላ እኔን ለማበሳጨት...” ከማለቱ፤

“ምሳ አቀርባለሁ። እጃችሁን ታጠቡ!” ስትል አዘዘች።

ምሳ ቀረበ። ባለሙያ መሆኗ ግልፅ ነበር። “የደብረሲና ሰናፍጭ፤ የወልቂጤ አዋዜ፤ የጎሎልቻ በርበሬ” እያለች ቅመማ ቅመሙን አስተዋወቀች። በየስድስት ወሩ ቅመማ ቅመሞችን ከአገርቤት እንደምታስመጣ ስታብራራ፤ ባሏ እንደገና ረገማት።

“ገብርኤል ስድስት ቦታ በገጀራ ይሰንጥቅሽ!”

በርግጥም ርግማትን እንደተላመደችው ታዘብኩ። እየሳቀች መልሳ ቁጥር እየጠራች ታበሽቀዋለች። በንግግራቸው የሚጣሉ ቢመስሉም ወዲያው ደግሞ ድመትና ድመት ይሆናሉ። የርግማን ዶፍ ሲያወርድባት ቆይቶ መልሶ፤ “ሆድዬ” ይላታል። እሷም፤ “አካሌ” ትለዋለች። እንደ ትኩስ ፍቅረኛ ሲሳሳቡ፤ የ14 አመት ኮበሌ ያደረሱ አይመስሉም። እነሱ እንዲህ ሲሞላለጩ ጎረምሳው እየሳቀ ያዳምጣቸዋል።

“ስለ አፍሪቃ ቀንድ ውህደት የገለፅከው ህልም ነው።” አለኝ።

“ህልም ብቻ አይደለም። ሊፈፀም የሚችል ነው። የአካባቢው ህዝቦች በጋራ ሊቀበሉት የሚችሉት የጋራ ጥቅም ላይ ትኩረት ማድረግ የመጨረሻው መፍትሄ ነው። ህይወትም ታሪክም የሚያስተምረን የተከፋፈለ ቤት መቆም አለመቻሉን ብቻ ነው። ከኢትዮጵያዊነት ላቅ ያለ አካባቢያዊ ማንነት የመፍጠር ራእይ ሊኖረን ይገባል...”

ንግግሬን አቋርጦ ጠየቀኝ፤

“ኤርትራውያን ወደ ኢትዮጵያ መመለስ እየፈለጉ ይሆን?”

ይህን መሰል ንግግር ስሰማ የመጀመሪያዬ አልነበረም። መንግስቱ ሃይለማርያምም ለገነት አየለ ተመሳሳዩን ነግሮአታል።

“ኤርትራውያን ‘ነፃ ወጣችሁ’ ተብለው አምስት ወይም ስድስት አመት አሳልፈው ግንዛቤ ካገኙ በሁዋላ እነሱው በፈጠሩት ቀዳዳ ገብቶ ‘እህ?’ ቢሏቸው በፀብ ሳይሆን በፍቅር ይመጡ ነበር።”

መንግስቱ ስለ ፍቅር ሲናገር መስማት በርግጥ ኩምክና ቢመስልም የማይጠበቅ አልተናገረም። ይህን መሰል ከእውነታ መራቅ

ከራስ ጋር በሚደረግ እርቅ ሊሻሻል እንደሚችል እንምት ነበር። በርግጥ መስማት የማንፈልገውን ጭምር በጥምና ማዳመጥ መቻል እንደሚገመተው ቀላል አልነበረም። ወዳጄ እንደገመተው የኤርትራን ሉአላዊነት ጥያቄ ውስጥ የሚያስገባ ኤርትራዊ ማግኘት ይቸግር ይሆናል። እስከማውቀው የኤርትራ ገዢው ፓርቲም ሆነ ተቃዋሚዎቹ በሉአላዊነት አጀንዳ ላይም ሆነ በባንዴራ ቀለም ላይ ልዩነት የላቸውም። በውይይታችን ወቅት ያነሳሁት አሳብ የሻእቢያ ወይም የግሌ አልነበረም። የፖለቲካ ሰዎች ፅፈውበታል። “የአፍሪቃ ቀንድ አገራትን በአንድ ልዩ መንገድ በማቆራኘት ለአካባቢው ዘላቂ መፍትሄ መፈለግ” የሚለው ራእይ በየአገራቱ መሪዎች ጠረጴዛ ላይ ተቀምጦአል። ከጠረጴዛቸው ማንሳት ያልቻሉት፣ በኢጋድ የሰንበቴ ማህበር ስር እንኳ መስማማት አለመቻላቸው ተስፋ አስቆርጧቸው ሊሆን ይችላል። በጥናት ደረጃ ግን ብዙ ተሰርቶበታል። ዞረም ቀረ ለወዳጄ ጥያቄ አጭር መልስ ብቻ ሰጠሁ፤

“ኤርትራን በተዘዋዋሪ የሚጠቅም አሳብ የሰነዘርኩ መስሎህ ከሆነ ተሳስተሃል። አንብበኸው ከሆነ ባህሩ ዘውዴ ‘የኢትዮጵያ ታሪክ’ በሚለው መፅሃፉ መግቢያ ይህንኑ ገልጾታል። ያለንበት የታሪክ ወቅት የአፍሪቃ ቀንድን ድንበር ደፍረን መናገር የማንችልበት ሆናለል።”

“አባባሌን አልተረዳኸኝም። ማለት የፈለግሁት...”

ሚስትየው ትእግስቷ ስላለቀ አቋረጠችን፤

“ፖለቲካው ይብቃችሁና እስኪ እኔ አንድ ጥያቄ ልጠይቅህ?”

“ጠይቂኝ?”

“ወያኔዎች አዲስ አበባ ከመግባታቸው በፊት ለቆሪጥ ዘጠኝ ነጫጭ ላሞች አርደውለታል የሚባለው እውነት ነው?”

በቁምነገር መልስ ሰጠሁ፤

“ቁጥሩ ዘጠኝ ስለመሆኑ አላውቅም። ደብረዘይት ላይ ከብቶች ማረዳቸውን ግን ሰምቻለሁ...”

“አላልኩህም?” ብላ ባሏ ላይ ደነፋችበት።

ባልየው ምንም አልተናገረ። እንደገና ወደኔ ዞረች፤

“ላሞቹን ካረዱ በሁዋላ ስጋውን ምን አደረጉት? ሳትደብቅ ንገረኝ? አሁን ውጭ አገር ስለሆንክ የሚያስፈራህ ነገር የለም። በል

እስኪ ንገረኝ? አትፍራ! ለማንም አልነግርም..."

እውነቱን ነገርኳት።

"ሆራ ሃይቅ አጠገብ አንድ የአየር ሃይል ግቢ ውስጥ ከብቶቹን ካረዱ በሁዋላ ስጋውን ጠብሰው እንደበሉት ነው የሰማሁት። ቀሪ ነገሩን ወደ ሃይቁ ጥለውት ይሆናል..."

"እንደሰማ ሊሆን አይችልም። ቆሪጥ ሁለት ሽንጥ ነው የሚወስደው።" ስትል ተቃወመች።

"እንዳልኩሽ ወሬ ነው የሰማሁት።"

"ሰው ሳያያቸው ማታ ላይ ነው ስጋውን የገበሩለት?"

"ሊሆን ይችላል..."

"ጉድ ነው! አይ ኢትዮጵያ! ስንትና ስንት ጉድ የተቀበረብሽ!..." ብላ ስታቢቃ፣ እጇን እያጣፋች፣ "ጉድ! ጉድ!" ማለቷን ቀጠለች...

ባልየውም በጨዋታው መሳተፍ ጀመረና እንዲህ አላት፣

"ከቆሪጥ ጋር ተገናኝቶአል ስትይ አልነበር፣ ጠይቂው በይ?"

"ሲያወሩ ነው የሰማሁት።" አለች።

"ውሸት ነው።" ስል አስተባበልኩ፣ "...እኔ ቆሪጥን በአካል አይቼው አላውቅም። 'የቢሸፍቱ ቆሪጥ' የተባለውን መፅሃፍ ስፅፍ ግን ጥናት ቢጤ አደርግ ስለነበር፣ ቆሪጥ ሲናገር ሰምቼዋለሁ።"

"የት አረኝተኸው? በምን ቋንቋ?" የጥያቄ ናዳ ለቀቀችብኝ።

"አማርኛ ይችላል። በርግጥ የራሱ አካል የለውም። 'ወሰሬ' ከተባለች አንዲት ባለውቃቢ አካል ውስጥ ገብቶ ነው የሚናገረው። የወሰሬ ድምፅ በተፈጥሮ ቀጭን ነው። ቆሪጥ ሲገባባት ግን ድምፅዋ ጎርናና ይሆናል። ቆሪጥ እንግዶቹን የሚያነጋግረው በዚያ መንገድ ነው..."

"ምን ተባባላችሁ?" በጉጉት ጠየቀችኝ።

"ቀጥታ እኔን አላነጋገረኝም። አዳማጭ ነበርኩ። የሚናገረው ግልፅ አይደለም። ጥላቻ ያለበት ይመስላል። ፈንዛ ፈንዛ ፈንዜ ፈንዚራ እያለ ይፎከር ነበር። የእፅዋትና የእጣን ስሞችን፣ ቀለማትን ደጋግሞ ይጠራል። 'ክረምት ሲሆን ቀይባህር ሄጄ እተኛለሁ' ይል ነበር። 'ህንድና

ቻይና ግዛቴ ነው። ሲልም ሰምቼዋለሁ። 'እያመኑ የካዱት፣ እየካዱ ያመኑት' እያለ በዜማ ይዘይራል። 'ተዋህዶ ገብቶልኛል፣ ጋራ ጭቁላ ሰግዶልኛል' ሲልም ሰምቼዋለሁ። ጉራና ውሸት አለበት። 'ሁዳዱ በሙሉ ያምነኛል' ብሎም ተናግሮአል። ስለ የትኛው ሁዳድ እንደሚያወራ ግን አልገባኝም። መስማት እንጂ መጠየቅ የሚቻል አልነበረም። ድምፁ የሰከረ አይነት ነበር። በብዛት ይፈርድ ነበር..."

ገበታው ከፍ ካለ ባሁዋላ የቡና እቃ ቀራረበ። እጣኑ የተሰገበገበው የእጣን ማጤሻ አፍ ላይ ተደለ። ማጤሻው ምሱን ሲያገኝ ጢሱ እንደ ጦር ቀጥ ብሎ ተሸመለመለ።

ቡናው እየተቀዳ ሳለ እኔም ስለ ቆሪጥ የጀመርኩትን ወግ ቀጠልኩ። ሚስትየው በተለይ በጨዋታው ከልቧ ተሳተፈች። በርግጥ በየራሳችን መንገድ ብንረዳውም ስለ አንድ የጋራ ጉዳይ እያወጋን ነበር...

ራያን ስንሻገር

አይን ማየት ነውና እሚያቅ
የብርሃን እድሜ አዚሙ እስኪያልቅ
ከአስራ አራት አመት በሁዋላ...
ዳግም አዘጠን አየሁዋት
ዙሪያ ቅርፅዋን አስተዋልኳት

(ግጥም - ሎሬት ፀጋዬ ገብረመድህን)

አላማጣን አልፈን ወደ ማይጨው አግጣጫ እየተጓዝን ነበር። ሆኖም መኪናችን ራያ ላይ ቆመ። የቆምንባት ከተማ መኾኗ ሳትሆን አትቀርም። ከተማዋ እንደ አብዛኞቹ የኢትዮጵያ ጠቅላይ ግዛት ከተሞች የደከመች እንደነበረች ግን አስታውሳለሁ።

ዘልቀን ወደ ከተማዋ መሃል አልገባንም። ዳርቻው ላይ ቆምን። በርግጥ ራያን ሳቋርጥ ይህ የመጀመሪያዬ አልነበረም። ደርግ ከመውደቁ በፊት ከህወሃት የባህል ቡድን ጋር ወደ መቐለ ስጓዝ እዚህችው መንደር ላይ መቆማችንን አስታውሳለሁ። ያኔ ቆይታ ያደረግንባት መንደር በርግጥ ይህች ከሆነች አንድ የማልረሳው ትዝታ ነበረኝ። ፍፁም የማልረሳው...

ባለቅኔው ፀጋዬ ገብረመድህንም ልክ እንደኔ ራያን ሁለት ጊዜ ሲያቋርጥ አንድ ያደረበት የተለየ ስሜት ነበረው። በመጀመሪያ ጉብኝቱ በቋጠረው ስንኝ ላይ የሚያስተክዙ ትእዛዝቶቹን አንስቶ ነበር። ምናልባት ራያ በድርቅ በተመታችበት ጊዜ ሊሆን ይችላል። እንዲህ ገለፃት፤

ያኔ ድምፅዋ ከሩቅ ነበር - እንደ ሚች ሳል ስል የሚለው
የልሳን ሲቃ ጥላ ነው...
የክፉ ቀን የቅዥት ጣር - ብኝዥ እልሙ ነው የሚታየው

የአደባባይዎም ጭጋግ - የጥንብ አንሳ አከናፍ ነው
መሬቷ እንደ ሞረድ ስለት - ጥርሷ ሲፋጭ እንደ ደወል
ሰቆቃ እንጂ እኮ ድምፅ አደል...

በርግጥ ራያ አዘቦ እንዲያ አልነበረችም። በጤፍ ምርት እና በቅቤ ትታወቅ ነበር። በአንድ ወቅት ራያ ሃብታም ጎተራ ነበረች። በደርግ ጊዜ ከዚች ከተማ የሚሰበሰበው ግብር ከጅጅጋ ከተማ ቀጥሎ ትልቅ ገቢ እንደነበር ይነገራል። ይህች የቆንጆዎች መናኸርያ፣ የራያ እምብርት የሆነች ከተማ ለጥ ባለው ሁዳድ ላይ እግሯን ዘርግታ ተነጥፋለች። በስተምእራብ የሚያዋስናት ማይጨው እንደ ጨንቻ ከሰማይ ጥግ በመፈጠሩ መኾኑ አንገቷን ቀና አድርጋ ታየዋለች። አምባላጌ ከሰሜን አግጣጫ ለመኾኑ ቆነጃጅት ይሰግዳል። ዳሩ ምን ያደርጋል? ጦርነት እና ድርቅ እየተፈራረቀ አወደማት። የቀንድ ከብቶቿን ፈጀባት። በኩራታቸው የሚታወቁት የመኾኑ ጦረኞች ቀስቀስ ደብዛቸው እየጠፋ ሄደ። በርግጥ ፀጋዬ ገብረመድህን ዳግም አዘቦን ሲጎበኝ የታዘበውን እንዲህ ሲል ገልፆ ነበር፤

ዛሬ ግን ጤና ይታያል
ህፃናቱም ይበርቃል
ከብቱም እንደልብ ይግጣል...
ሰውም ያወጋል ይስቃል...
“ዝኾነ ኮይኑ” እንኳ ይላል

ርግጥ ነው፤ እኔም በመጀመሪያው ጉዞዬ ራያን ሳቋርጥ የታዘብኩትን ፀጋዬ ቀድሞ ገልፆት ነበር። የራያ ምድርና ሰማይ በሞርታርና በባዙቃ በሚታረስበት፣ የስታሊን ኦርጋን ቁምቡላ አእምሮን በሚያስጨንቁበት በዚያን ጊዜ ራያን ስንሻገር፣ መሬቷ እንደ ሞረድ ስለት፣ ጥርሷም እንደ መጋዝ እየተፋጨ ነበር። በዚያ ሰቆቃ እንጂ ሳቅ ባልነበረበት ቀውጢ ጊዜ ልረሳው የማልችለው አንድ ክስተት አዘቦ ላይ ተፈፅሞአል። ትዝ ይለኛል ያን ጊዜ፣ ተጭኖኝ የሚረመጥጥ ትካዜ፣ ተስፋ ርቆ፣ የነበረው እንዳልነበር በሆነበት ጊዜ...

በዚያን ጊዜ ... በዚያን አለት...

ተዋጊው የወያኔ የሙዚቀኞችና የድምፃውያን ጋንታ አዘቦ ላይ እረፍት አደረገ። አብሬያቸው ነበርኩ። ማርቶዲሱ የጭነት መኪና ቆመና ወረድን። ለሽንት፣ ውሃ ለመጠጣት፣ ሲጋራ ለማጤስ ሁሉም

ተበታተነ። ገና ጨርሶ አልመሸም ነበር። በዚያን እለት አዘቦ ላይ አብረውኝ የነበሩት አብዛኞቹ አሁን በህይወት የሉም። ተለያይተው መኖር እንደማይችሉ ጓደኛዎች ተጠራርተው ሄደዋል። እያሱ በርሄ ቀደማቸው፣ የበረሃው የሙዚቃ ጓድ አባላት በመኪና አደጋ ሰብብ የቀድሞ አለቃቸውን ተከተሉት።

መኪናችን አዘቦ ላይ እንደቆመ የማደርገው አልነበረኝም። ከመንገዱ ዳርቻ ወዳለችው ጎጆ ሄድኩ። ከጎጆው በስተግራ በኩል ከአንድ አጭር ግራር ዛፍ ስር የማሽላ አገዳ ከምር ይታያል። ከከምሩ ስር ከአምስት የማይበልጡ ህፃናት ተኮልኩለው ወደ ቆመችው ማርቸዲስ የጭነት መኪና አግጣጫ ይመለከታሉ።

ስጦጋቸው አይናቸው ወደኔ ዞረ።

ሁሉም ህፃናት አልነበሩም። አንዷ ኮረዳ ናት። በግምት 16 ቢሆናት ነው። ከኮረዳዋ ጋር ማውጋት ጀመርኩ፣

“መንዩ ሽምኪ ምቅርቲ?” (ቆንጆ ልጅ፣ ማነው ስምሽ?)

“ሽመይ?” (ስሜ?) ስትል መልሳ ጠየቀችኝ።

“እወ ሽምኪ መንዩ?” (አዎ፣ ስምሽ ማነው?)

“ሉላ።”

ፈገግ ስትል ጉስቁልና የደበቀው የልጅነት ውብቷ ፈንቅሎ ወጣ። አንድ የራያ ገበሬ ይህችን ልጅ አግብቶ፣ ልጆች ወልዶ ስለ መኖር ብቻ ያስባል! እርሻና ልጆች! ከፖለቲካና ከፕሮፓጋንዳ ርቆ መኖር! እንዴት መታደል ነው?

“ፅቡቅ ሽም እዩ።” (ቆንጆ ስም አለሽ።)

እንደገና ሳቀችና የኔን ስም ጠየቀችኝ።

ስሜን ከነገርኳት በሁዋላ ጥያቄዬን አራዘምኩ፣

“ሽም አቦኺ መን ይባሃል?” (የአባትሽ ስም ማን ይባላል?)

“ሽም አቦይ?” (የአባቴ ስም?)

“እወ ሽም አቦኺ።” (አዎ የአባትሽ ስም?)

“አጽብሃ።” እንደገና ሳቀች።

እሷ ደግሞ ጠየቀችኝ፣

“ላበይ ዲኹም ትከዱ?” (ወዴት ነው የምትሄዱት?)

“ናብ መቐለ።” (ወደ መቀለ።)

ሉላ የምትጠቀምባቸው የትግርኛ ቃላት የተለዩ ነበሩ። “ላበይ፣ እምበይ፣ አይፈልጥይ፣ ላውጋዕና፣ ለሊ...” አይነት ቃላት በብዛት የተቀላቀሉባቸው ሲሆኑ፣ ቀደም ሲል ወላጆቹ ወይም ዘመዶቹ ሲናገሩ ከምስማው ትግርኛ፣ ወይም መፃህፍት ላይ ከማነበው ትግርኛ የተለየ መሆኑን ታዘብኩ። ከዚህች የአዘበ ቆንጆ አንደበት የሚፈልቁት ቃላት ለዛ ያላቸውና ቀደም ሲል ከማውቀው ትግርኛ ይበልጥ ጣፋጭ ሆነው ተሰሙኝ። “ለለ፣ ላበይ፣ ላውጋዕና” የመሳሰሉት ቃላት፣ ከረሜላ እንደመምጠጥ ያለ በፍቅር የተጠቀሰው ጣፋጭ ሆነው ወደ ልቤ እንደወረደ ዘለቁ...

የማርቸዲሱ የጥሩምባ ድምፅ ተሰማ....

ወዲ ሰበቃና ለተመስቀል፣ እንዲሁም ሃንደበት እና ሌሎች ታጋዮች አጫጭር ክላሺንኮቭ ጠመንጃቸውን ጀርባቸው ላይ እንዳነገቱ ማርቸዲሱ ላይ ሲንጠላጠሉ በቅርብ ርቀት አባሁቸው። ወደእነርሱ ተንቀሳቀስኩ...

“ሉላ ፅብቅቲ ቻዎ!” ስል ጮህኩ።

“አድቦኹም ይትከልኹም!” ስትል ሰማሁዋት።

ወደ ማርቸዲሱ ተጣደፍኩ። ከእያሱ በርሄ ጋር ጋቢናው ላይ ገብቼ ከተቀመጥኩ በሁዋላ አይኔ ወደ ሉላ ዞረ። እጇን በነጠላዋ ስር ደበቅ አድርጋ፣ በትንሹ ባይ ባይ አለችኝ። ጥርሶቿ ብልጭ አሉ። መራራ ነገር ወደ ጉሮሮጭ መጣና ጎመዘዘኝ። ነፋስ ያመጣው የሚጥሚጣ ብናኝ የገባበት ይመስል አይኖቼ ተለበለቡ።

(ይህን ትረካ እየፃፍኩ ሳለ “አድቦኹም ይትከልኹም” ስለሚለው ምርቃት ማብራሪያ ይሰጠኝ ዘንድ ትውልዱ ከራያ ለሆነው ለአብርሃ በላይ ደብዳቤ ፃፍኩለት። እንዲህ ሲል ምላሽ ላካ፣

“በራያ ትልቁ ምርቃት ‘አድቦኹም ይትከልኹም!’ የሚለው ነው። ትርጉሙም ‘ተወልደህ ባደክበት የወላጆችህ ቤት ወይም ስፍራ አንተም እዛው በክብር እንደነሱ ወልደህ፣ ከብደህ ለመኖር ያብቃህ፣ ለሰደት አይዳርግህ!’ እንደማለት ነው...”)

በወቅቱ የሉላ “አድቦኹም ይትከልኹም!” የሚለው ምርቃት ትርጉም ምን እንደሆነ አላወቅሁም ነበር። በጎ ምኞት እንደሆነ ግን በደመነፍስ ገምቻለሁ። ርግጥ ነው፤ የሉላን “ለለ” የሚል ቃልና “ለ” የበዛባቸውን የራያ ቃላት ከዚያ ወዲህ ብዙ ጊዜ ከእንደርታ ትግሬዎች ሰምቻቸዋለሁ። ለመጀመሪያ ጊዜ ከሉላ አንደበት የፈለቁት እንደ ከረሜላ የሚጥሙ ቅላፄዎች ግን ከ22 አመታት በሁዋላ እንኳ አሁንም የተለዩ ሆነው ይሰሙኛል።

ማርቸዲሱ ወደ ህንጣሎ አግጣጫ ጉዞውን ሲቀጥል እያሱ የሆነ ነገር እያወራልኝ ነበር። ሆኖም ስለ ሉላ እያሰብኩ በግማሽ ልብ አዳምጠው እንደነበር አስታውሳለሁ።

ይኸው እንግዲህ ደርግ ወድቆ ስምንት አመታት ካለፉ በሁዋላ እንደገና አዘበ መጣሁ። ሉላ ትዝታዬ ውስጥ ነበረች። ሉላን የማግኘት ፍላጎት አደረብኝ። ያለችበትን ሁኔታ ለማወቅም በጣም ጓጓሁ። ግን ደግሞ ልቤ ለሁለት ተከፈለ።

“አይሆንም!” ስል ከራሴ ጋር ተጣላሁ። “...በፍፁም አይሆንም!! ምን አዲስ ነገር ይኖራል? ሉላ ባል አግብታ ልጆች ወልዳ ይሆናል። ወይም ወደ አረብ አገር ለግርድና ተሰዳ ይሆናል። ስለዚህ ስለ ሉላ ማወቅ የለብኝም።”

በርግጥም ፖለቲካ ከማታውቀው ከትንሿ ሉላ ጋር ያለኝ ትዝታ ከነውበቱና ከነሃቀኛ ገፅታው ልቤ ውስጥ ተቀምጦ ነበር። በነጠላዋ ስር ሸፍና ያወዛወዘችልኝ እጇና ቅን የነበረው ምርቃቷ በትዝታዬ ውስጥ እንዲቆየልኝ አጥብቄ ፈለግሁ። በድጋሚ ሉላን ፈልጌ በማግኘት፤ አሊያም ስለ ሉላ በመስማት ያንን የማይረሳ በጎ ትዝታ ማበላሸት፤ ሊተካ የማይችልን ቅርስ እንደማውደም ሆኖ ተሰማኝ።

እና ራያ አዘቦን ተሻገርኩ...

የህይወት ጥሪ

ረጅም ባለ ሌሊት
በጨረቃ ድምቀት
እግር ጥሎኝ ድንገት
ሁለት ፍቅረኛዎች - አየሁ መናፈሻ
አፍለአፍ ተጋጥመው - አጥተው መተንፈሻ

(ግጥም - ደረጀ መኩሪያ)

የኮንትሮባንድ ነጋዴ ለመሆን የተነሳሁት ከድር በጫረብኝ ሃሳብ በስሜት ተገፋፍቼ እንደሆነ እገምታለሁ። ጊዜው ሩቅ ነበር። ከ23 አመታት በፊት። አንድ ማለዳ ከድር ጫማ እየጠረገልኝ እንዲህ ሲል አማረረ፤

“....የኢትዮጵያ ህዝብ ሰነፍ ህዝብ ነው። ተጎልቶ ስለድህነት ያወራል። ‘ማነው ጎበዝ?’ ለምን አትለኝም? ጉራጌ! ሌላው ሁሉ ሰነፍ! ለምሳሌ በቀለ ሞላን ውሰድ። እሳቸው ከእንቁላል ንግድ ተነስተው ዛሬ ስንት ሆቴል አላቸው? አበሻ ሲባል ግን ወሬ ብቻ! አንተ አሁን ጤነኛ ወጣት ነህ... ይኸው በጠዋት መጥተህ ጫማ በዱቤ ታስጠርጋለህ...”

“በቀለ ሞላ ጉራጌ ናቸው እንዴ?” ስል ጠየቅሁት።

“አይ! እሳቸው እንኳ ጉራጌ አይደሉም።” ካለ በሁዋላ፤
“...አሁን እሱን ተውና፤ መቼ ነው የምትከፍለኝ?” ሲል ተነጫነጩ።

“ነገ አመጣልሃለሁ።”

“ነገ ትላለህ እንጂ ነገ አትመጣም።”

“በምን አወቅህ ነገ እንደማልመጣ?”

“በዱቤ የሚያስጠርጉ፤ ነገ ይሉና በዚያው ይጠፋሉ።”

“ነገ አመጣልሃለሁ። ሱሪ ስቀይር ረስቼው ነው።”

“እናያለን።”

“ያንተን አስር ሳንቲም ይገዢ የት እንዳልጠፋ ነው?”

“አስር ሳንቲም ተጠራቅሞ አስር ብር ይሆናል።”

“እንደዚህ ጨቅጫቃ ነህ እንዴ፣ ከድር?”

“አብሽር ቢቃ! ነገ ብለሃል ነገ ታመጣለህ። ደምበኛዬ ነህ። በነፃ ብጠርግልህስ ምን ችግር አለው?”

ከድር እንዳፈቀደው መናገሩ መቼም ግልፅ ነበር። እንዲህ ያሉ የዘፈቀደ አስተያየቶች በየአለቱ የትም ቦታ ተነግረው በዚያው የሚጠፉ ናቸው። የከድር የጠጠረ ትችት ግን በወቅቱ ስሜቴን የኮረኮረ ባሩድ ለመሆን በቅቶ ነበር።

በቀለ ሞላ የተባሉት ሰው ከእንቁላል ንግድ ጀምረው የበርካታ ሪዘርት ሆቴሎች ባለቤት ለመሆን መብቃታቸውን ቀደም ብዬ አውቅ ነበር። ልዩነቱ ምንድነው? እስከዚያች አለት ድረስ ማንኛውም ተራ ሰው በርትቶ መስራት ከቻለ እንደ በቀለ ሞላ የተሳካለት የቢዝነስ ሰው እና ከበርቴ ሊሆን ይችላል ብዬ አስቤ አለማወቁ ነበር።

በዚያን ሰዎን ‘እንዴት እስከዛሬ ይህን ሳላስብ ቀረሁ?’ የሚል ቅሬታ በራሴ ላይ አሳድሬ ነበር። “ከትንሽ ገንዘብ በመነሳት - ታላቅ ገንዘብ ማከማቸት” የሚለውን አሳብ በጥርሴ ነኸሼ ወደ ቤቴ ገባሁ። አሳቡን እንደነከስኩት ተኛሁበት። ማለዳ ስነሳ አመነገገኩት። በመቀጠል እያብላላሁት ከረምኩ። በጥቂት ሳምንታት ውስጥ የቢዝነስ ሰው የመሆን ሞራሌ በከፍተኛ ሁኔታ አደገ...

* * *

“እጅህ ላይ ያለው ገንዘብ ከኔ የአንድ ወር ደሞዝ ይበልጣል። ነጋዴ ለመሆን መወሰንህ የሚያስደስት ነው። ከበረታህ ራስህን ችለህ ለቤተሰብህ ትተርፋለህ። ሊሸጡ የሚችሉ ጥሩ ጥሩ ልብሶች ግዛ። ዋጋ ላይ መከራከር አለብህ። ካንተ ባላውቅም፣ ዋናው የንግድ ምስጢር ክርክር ነው። ስትገዛ ጠንከር ያለ ጨርቅ እያየህ ምረጥ። ምክንያቱም ሰዎች መናኛ ልብስ መግዛት አይፈልጉም። ሌላው ምንድነው? ገንዘብ እንዳታባክን። ርካሽ ሆቴል አጠያይቀህ ተከራይ። በነፃ የሚያሳድርህ

ካንኘህም ጥሩ ነው። ወጪ መቀነስ ሁለተኛው የንግድ ምስጢር ነው። ከሌባ ተጠንቀቅ! ድሬዳዋ ብዙ ሌቦች አሉ ስለሚባል በጣም ተጠንቀቅ። ለኔም ከቻልክ አንድ ነገር አምጣልኝ። የላይ ማላበሻ ቢሆን ይመረጣል...”

እንዲህ ባሉ ደግ ቃላት የሸኘችኝ ታላቅ እህቴ ነበረች።

በርግጥ በእጄ የያዝኩት 500 ብር የራሴው ነበር። ግማሹን ለ10ኛ ክፍል ተማሪዎች የመፅሃፍ ግምገማ ስራ በመስራት ያጠራቀምኩት ሲሆን፤ ቀሪው አንድ ዘመዴ ከአሜሪካ ከላከችልኝ ዶላር የተሞላ ነበር። ሆኖም እህቴ ዘንድ ተጠግቼ የምኖር እንደመሆኔ፤ ሃላፊነት አለባትና በዚህ መንገድ መክራ በባቡር ወደ ድሬዳዋ ላከችኝ።

እነሆ! የቢዝነስ ሰው ሆንኩ!

በባቡር ስጓዝ የመጀመሪያዬ ነበር። ሸከርተፍ - ይገፍ ከተፍ - ሸከርተፍ - ሸከርተፍ - የሚለው የባቡሩ የብረት ጎማ ድምፅ በጣም ተስማምቶኝ እንደነበር ትዝ ይለኛል። ሸከርተፍ... ሸከተፍ የሚለውን ድምፅ የሰማሁት ከ23 አመታት በፊት ቢሆንም ትናንት የሰማሁት ያህል ድምፁ አሁንም ጀሮዬ ላይ አለ።

ወደ ድሬዳዋ በባቡር የሚጓዝ፤ በስነፅሁፍ ፍቅር ያበደ ወጣት መቸም “ሸልንጌ” የተባለችውን የሬድዮ ትረካ ማስታወሱ አይቀርም። ደራሲው ማን ነበር? ተስፋዬ ገሰሰ? ጊዜው መቼ ነበር? የአማርኛ ስነፅሁፍ አፍቃሪያንን ቀልብ የሳበበት ዘመን! ጊዜው ከመራቁ የተነሳ ዘመኑ ራሱ ልቦለድ መስሎአል። ከአዋሽ ወዲያ ማዶ እስከ ድሬዳዋ፤ ደንጎንን ተሻግሮ እስከ ሃረር፤ ከዚያም አልፎ እስከ ጉርሱም፤ እስከ ሂርና፤ እስከ ኤጀርሳ ጎሮ አየሩና አገሩ ልዩ የፍቅር ምትሃት አለው። የሶማሊያውያን ባህርይ የተርከፈከፈበት የሃረራውያን የነፃነት መንፈስ፤ እንዲሁም የኢሳዎች የእምቢተኝነት ሰብእና አካባቢው ላይ የገነነበት አገር።

ባቡሩ ላይ ከፊትለፊቴ የተቀመጠው ሰው ጫቱን እያሻመደ ኮካውን ይጎነጫል። ናዝሬት ላይ ነበር የተሳፈረው። ወለንጪቲን አለፍ እንዳልን ወግ ጀመረኝ፤

“ማን ልበል ስምህን?”

ስሜን ተናግሮ ሳበቃ፤

“እርስዎንስ ማን ልበል?” ስል ጠየቅሁ።
 “ከቴ እባላለሁ።”
 “ስምቼው የማለውቀው ስም ነው።” አልኩ።
 “ከተማ ነው ስሜ። ሰው ሁሉ ግን ከቴ ይለኛል። ነጋዴ ነህ?”
 “ልክ ነው።”
 ጫቱን በከባዱ እያደቀቀ፣ እኔም እንድቅም ጋበዘኝ።
 “ጫት ቅሜ አላውቅም።” ስል ተቃወምኩ።
 “ነጋዴ ሆነህ ጫት አለመቃም አይቻልም። በስሱ ያዝ።”
 የሰጠኝን ተቀብቼ ልክ እንደ ከቴ ቅጠሉን ማገኘክ ጀመርኩ።
 “በምን ንግድ ላይ ነው የምትሰራው?”
 “ጨርቅ ላይ ነው።” ስል መለስኩ።
 “ብዙ ጊዜ ሰራህ?”
 “አይ! የመጀመሪያዬ ነው። የ400 ብር እቃ ለማምጣት ነው ያሰብኩት። ከዚያም ቀስበቀስ ከፍተኛ ደረጃ ላይ ለመድረስ...”
 ቆርኪው በምስማር የተበሳ ኮካ ሰጠኝና ተጎነጨሁ።
 “ሰው በጥረቱ የተሳካለት ነጋዴ መሆን ይቻለዋል? እስኪ ይህን ይመልሱልኝ?” ስል ጠየቅሁ።
 የቀነጣጠበውን ጫት ጎረሰና ምላሽ ሰጠኝ፤
 “በቅድሚያ አንቱ አትበለኝ።” ሲል ጀመረ። አያያዝናም፤
 “...በርግጥ በእድሜ እበልጥሃለሁ። እንደማይህ አንተ 20 አትሞላም። እኔ 40 ነኝ። ቢሆንም አንተ ብትለኝ ቅር አይለኝም። ወደ ጠየቅኸኝ ጥያቄ ልመለስና... ምን ነበር የጠየቅኸኝ?”
 “አንድ ሰው በጥረቱ ነጋዴ መሆን ይቻለዋል ወይ?”
 “ምን ማለት ነው ይሄ?”
 “ነጋዴነት ተሰጥኦ ነው ወይስ በልምድ የሚገኝ?”
 “ገባኝ! ዋናው ምን መሰለህ? መነሻ ካፒታል ነው። ለምሳሌ ያለፈው ህዳር ላይ ሰንደል እና ዘይት ጥሩ ገበያ ነበረው። አሁን አንተ

የጨርቅ ንግድ እሞክራለሁ ብለሃል። ካፒታልህ ይወስነዋል። ለጠየቅኸኝ ጥያቄ...ምላሹ ምን መሰለህ? ንግድ ጥበብ ነው። ገባህ የምልህ? እኔን ውሰድ አሁን? ለምን ተሳካልኝ? ምስጢሩን ልንገርህ? ከፊናንስ ፖሊሶች ጋር ጥሩ ስምምነት አለኝ። ገብቶሃል የምልህ? የፊናንስ ፖሊስ ካልያዝክ ኮንትሮባንድ ንግድ መስራት አይቻልም። የኮንትሮባንድ ንግድ ሎተሪ ማለት ነው። ሎተሪ ቆርጠህ ታውቃለህ?”

“ነጋዴነት ተሰጥኦ ነው ወይ ብዬ ነበር የጠየቅሁህ?”

“ተሰጥኦ ምንድነው?”

“ተሰጥኦ ማለት ሰው ይዞት የሚወለደው ችሎታ ነው። እና ነጋዴነት አብሮህ የሚወለድ ተሰጥኦ ነው ወይስ?... ”

“ሰው እንዴት ነጋዴ ሆኖ ይወለዳል?”

“ማለቴ ምን መሰለህ?”

ሊያስቀጥለኝ ግን አልቻለም፤

“ምንድነው የምታወራው? ህፃን ሲወለድ ያው ህፃን ነው። ነጋዴ፤ አስተማሪ ምናምን ሆኖ የሚወለድ የለም። አልሰማኸኝም እንጂ እኮ ነገርኩህ፤ በቅድሚያ ካፒታል ያስፈልግሃል። በመቀጠል የሚሸጥ እቃ ለይተህ ማወቅ አለብህ? አሁን ዝም ብለህ ቃም...”

በእርግጥም ከቀንዱም ከሸኮናውም እያወጋን ቃምን።

ርግጥ ነው፤ ወደዚህ ወደቢዝነስ ስራ ከመግባቴ በፊት ስለንግድ ምስጢር አንዳንድ መፃህፍትን አንብቤ ነበር። ጠቃሚ የሚባሉ ነጥቦችንም መዝግቤ ይገፍያለሁ። ለምሳሌ፤ “ሃይቅ ውስጥ አሳ ለመሸጥ አትሞክር።” የሚለው አባባል በጣም ቀልቤን ስቦት እንደነበር አስታውሳለሁ። አሳቡን ለማብላላት ስል አኘክሁት። “አሰብ ላይ ብርድ ልብስ ለመሸጥ መሞከር ኪሳራን ያስከትላል።” በማለት በተመሳሳይ ምሳሌ አጠናክርኩት። በቅድሚያ ሰዎች ምን እንደሚፈልጉ ማወቅ። ገንዘብን ማክበር። ካከበርከው መልሶ ያከብርሃል። ከናቅሽው ያዋርድሃል። ስለ ገንዘብ ሃያልነት የሚገልፁ በርካታ አባባሎች ሰብስቤ ነበር። “ገንዘብን መውደድ የሰይጣን ነው።” የሚለውን የቅዱስ መፅሃፍ ቃል ማስታወስ አልፈለግሁም። “ገንዘብ ሃይል ነው።” በሚለው መንገድ አሰብኩ። ገንዘብ ማጥፋትና ገንዘብ ማጠራቀምን አንድ ላይ መፈፀም አይቻልም። ስለዚህ አንዱን መምረጥ ግዴታ ነበር...

ቢኬ ከመድረሳችን በፊት መመርቀኔ ትዝ ይለኛል። ልበ መሉነት ተሰማኝ። ሙቀቱና ጫቱ ተቀላቅሎ እንደ ካውያ ጋልኩ። ምርቃናውን እንደ ወደድኩት አስታውሳለሁ። አንዳንድ በተስፋ የተሞሉ ህልሞች ወደ አእምሮዬ መከሰታቸውን በፍፁም አልረሳም። “ከ500 ብር ወደ 500 ሺህ!” የሚል ነገር ሽው ያለብኝ ይመስለኛል። የታወቅሁ ሃብታም ከሆንኩ በሁዋላ፣ መፅሃፍ ፅፌ ማሳተም እንዳለብኝ አጥብቄ አስቤ ነበር። መፅሃፉ ሲጀምር ምን መሆን አለበት?

ወረቀት አውጥቼ መጫጫሬን አስታውሳለሁ። ምን እንደጻፍኩ ቃል በቃል ትዝ አይለኝም። ብቻ አንዳንድ ነጥቦች...

...ታላቁ የቢዝነስ ሰው በአንድ ወቅት ጫማ በዱቤ አስጠርጎአል። ዋናው ገፀባህሪ ጫማ በዱቤ እያስጠረገ ሳለ የቢዝነስ ሰው የመሆን አሳብ ብልጭ አለለት። ከአስር አመታት በሁዋላ ከድር የተባለውን ጫማ ጠራጊ ፍለጋ ወደ ደብረዘይት መጣ። ገፀባህሪው መኪና እየነዳ ነበር። አንዲት ቆንጆ ልጅ ከጎጉ ...

እንደዚያ ያለ ነገር ነበር ያስፈርኩት። በርግጥም በዚያች ቅዱስ ቀን ማለዳ ጫማ በዱቤ ባለስጠርግ ኖሮ፣ የጀመርኩት የቢዝነስ ጥንስስ ሊታሰብ አይችልም ነበር።

“እየቃምክ!” አለ ኩቴ።

ልምላሜው ልብን የሚማርክ የጫት ቀንበጦችን መዘዘና አስጨበጠኝ። እየቀነጣጠብኩ አይኖቼን በመስኮቱ ወርውሬ ነበር። የማየውን ማስታወሻ መያዝ አልዘነጋሁም። ባቡሩ ነጎደ። የኤረር ወንዝን ግራና ቀኝ እያፈራረቀ ነጎደ። አህ! የባቡሩ የብረት ጎማ ድምፅ አሁን ድረስ ጀሮዬ ላይ አለ...ሸከተፍ...ሸከተፍ...ሸከተፍ...

“አንድ ነገር ልምከርህ?”

“ምከረኝ?”

“ኪስህ ውስጥ ስለያዝከው ገንዘብ ለሰው መናገር የለብህም።”

“ተግባብተናል ብዬ ነው።”

“ማለቴ፤ እቃ ስትገዛ አቋምህ መታወቅ የለበትም።”

“አቋም ስትል?”

“ገንዘብ ያለህ መስለህ መታየት ያለብህ ቦታ ሊኖር ይችላል። የሌለህ መምሰል ያለብህ ቦታም አለ። መምሰል አለብህ እንጂ፤ የገንዘብ አቅምህ በትክክል መታወቅ የለበትም። የዚህን ልዩነት ማወቅ አለብህ።”

አባባሉ አልገባኝም። ቢሆንም ርዕሰ ጉዳዩ እንዳይረዝም ብዬ የገባኝ መስዩ ራሴን ላይ ታች ነቀነቅሁ።

ከብረቶች መፋጨት የሚፈልቀውን ውብ ዜማ በጆሮዬ እያንቀረቀረ ድሬዳዋ ያደረሰኝን የባቡር ጉዞ እራሴን ለማግኘት እንዳደረግሁት ሰማያዊ ጉዞ እቆጥረዋለሁ። ይህም በዚህች አለም ህይወት ላይ ለእለታዊ ህይወቴ ልዩ ክብር የምሰጥ፤ “ነገ የኔ ነው” ብዬ የማላምን ሰው መሆኔን ለማወቅ እድል ያገኘሁበት ጉዞ ነበር። የራስ ተፈጥሮን በትክክል ለማወቅ የሚደረግ ጥናት እንደሚገመተው ቀላል አይደለም። በአለማችን ላይ የገዛ ተፈጥሮውን ሳይገነዘብ ህይወቱን የሚጨርስ ይበዛል።

ባጭሩ የሆነው እንዲህ ነበር...

ከተማ በጠቆመኝ መሰረት በርካሽ ዋጋ አልጋ ከሚያከራዩ ቤተሰብ ዘንድ ሄጄ አረፍኩ። አልጋ አከራይዋ ደግ ፊት ያላት ሳቂታ ወይዘሮ ነበረች። እንደ ዘመዷ ነበር ያስተናገደችኝ። እኔ ስደርስ ከአንዲት ልጅ እግር ኮረዳ ጋር ራት እየተመገቡ ነበር። አስገድደው በገበታው ዙሪያ እንድቀመጥ አደረጉኝ። የሚጣፍጥ ክክ ወጥ አብሬ በላሁ። ስማቸውን አወቅሁ። ወይዘሮዋ ወይኒቱ ትባላለች። ኮረዳዋ ፀደይ። ወይኒቱ የፀደይ አክስት ናት። እኔም ስሜን ተናግሬ ጥቂት አወጋን፤

“ድሬዳዋ ለምን መጣህ?”

“የጨርቅ ንግድ ለመሞከር ብዬ ነው።”

“ስንደል ነው አሁን የሚያዋጣው።” አለች።

“በርግጥ?”

“ይላሉ እንግዲህ፤ የሚባለውን ነው...”

ፀደይ ደሞ ጠየቀችኝ፤

“የመጀመሪያህ ነው?”

“ልክ ነው።”

ምስጢራዊ አስተያየት ያየችኝ መስሎ ተሰማኝ። ርግጠኛ አይደለሁም፤ መስሎኝ ሊሆን ይችላል። እኔም ስለ አየሩ ተናገርኩ፤

“ሙቀቱ ከበድ ይላል።”

“ቀን ላይ ይበረታል። ጠዋትና ማታ እንኳ ምንም አይል።”

በማለዳው ተነስቼ ገበያ ዋልኩ። ምንም አልገዛሁም። ዋጋ እየጠየቅሁ ሳወዳድርና ሰው ሳማክር ዋልኩ። ምሳ ቀማምሼ ወዳረፍኩበት ቤት ስመለስ፤ ቡና ተፈልቶ በርጫ ተዘርግቶ ጠበቀኝ። ፀደይ ቡና እያፈላች ነበር። እስኪጋበዝ እንኳ አልጠበቅሁም። ጫማዬን አውልቄ ከፍራሹ ላይ እንደ ስምንት ቁጥር እግሮቼን አቆላልፌ ተሰየምኩ። ጫት ቆንጥረው አስያዙኝ፤

“አልቅምም።” ብዬ ተግደረደርኩ።

አስገደዱኝ።

“ምንም አይልህ። የአገሩ ባህል ነው...”

ተቀብዬ መቀነጣጠብ ጀመርኩ። ፀደይ ቡና እያፈላች ነበር። የሚንሸሹ የጀሮ ጌጥ ያንጠለጠለች ሴት ከወይኒቱ ጋር ያለማቋረጥ እየለፈለፈች ጫቱን ታደቀዋለች። ትኩረቴን ወደ ፀደይ አደረግሁ። እሷም ልቧ ወደኔ ሳይሆን አልቀረም፤

“መቀንጠስ አልቻልክበትም። ልቀንጥስልህ?”

“ቅዱስ ሃሳብ ነው።”

እየቀነጠሰች ትሰጠኝ ጀመረች። ቀንጥሳ በሰጠችኝ ቁጥር ከፈገግታ ጋር ምስጢራዊ የመሰለውን አስተያየት ታካፍለኛለች። እንጂ ብቻ፤ መስሎኝ እንዳይሆን። 17 ቢሆናት ነው። እኔ 19 አልሞላኝም።

“ቅመህ አታውቅም እንዴ?”

“ባቡር ላይ ሞክሬ ነበር።”

“ከዚያ በፊት አልቃምክም?”

“በፍፁም።”

“እናንተ አገር ጫት የለም እንዴ?”

“መኖር አለ። መቃም ግን እንደ ነውር ይታያል...”

ጥሩ ጊዜ አሳለፍኩ። ማታ ላይ ቢራ አስመጥተን ጠጣን። ፀደይ እና አክስቷን ራት ጋበዝኳቸው። ሁለት ምግብ ለሶስት አዘን ነበር። አልጨረስነውም። እኔና ወይኒቱ ቢራ ደጋገምን። ፀደይ ኮካ ጠጣች። ከፍያ የፈፀምኩት በደስታ ነበር።

ከፀደይ ጋር ብዙ አወራን...

እኩለ ሌሊት ካለፈ በሁዋላ ነበር የተኛነው። ደጁ ላይ ቁጭ ብለን ጣፋጩን የድሬዳዋ ወበቅ እየተነፈስን ስንንሾካሸክ ተለያይተው የተገናኙ ፍቅረኛዎች መምሰላችን ይሰማኝ ነበር። በነጋታው እስከ እኩለ ቀን መተኛቴ ትዝ ይለኛል። ስነቃ ፀደይ ደጃፉ ላይ እቃ እያጠበች ነበር። ፌቴን ተጣጥቤ ሳበቃ በርጨማ ላይ ቁጭ ብዬ አዋራት ጀመር፤

“አክስትሸስ?”

“እቃ ልታመጣ ጅጅጋ ሄዳለች።”

“ብቻሽን ነሻ?”

“ጓደኛዬ ትመጣለች። ዛሬ እግሬን ዘርግቼ ነው የምቅመው። ከኛ ጋር አትቅምም?”

“ስራ መስራት አለብኝ።”

“ከሰአት ምን ስራ አለ? ሁሉም ዘግቶ ነው የሚቅመው። ነገ ቅዳሜ ስለሆነ አዳዲስ እቃ ይገባል። ነገ በጠዋት ተነስተህ ትገዛዛለህ። ዛሬ ከኛ ጋር ዋል? እሺ በለኝ በገብርኤል?”

“እሺ።” አልኩ።

በጣም ተደሰተች። የሷ መደሰት ስለራሴ ያለኝን ግምት አሻሻለልኝ። እና ከእሷ በላይ እኔ ተደሰትኩ። ለጫት መግዣ ገንዘብ ስሰጣት አልተቀበለችኝም።

“ጓደኛዬ ይዛ ትመጣለች፤ አንተ እሁድ ትጋብዘናለህ። እኔ ደም ነገ ምሳ ኮስተር ያለ እናትና ልጅ እጋብዝሃለሁ።”

“አረቄ!?”

“ዶሮ ወጥ ማለቴ ነው፤ ከእንቁላል ጋር።”

ለስላሳና ቡና ምናምን ግጥበት ብዬ አምስት ብር በግድ

ሰጥቼያት፣ ምሳ ፍለጋ ወጣሁ።

ያቺ የአለተ አርብ ተሲያት ከማልረሳቸው ውብ ቀናት አንዷ ለመሆን በቅታለች። “ደስታ ከቶ ምንድነው?” ቢባል ብዙ የተለያየ ትርጉም ሊሰጠው ይችላል። ያለቀጠሮ በድንገት እጅ ላይ የሚገኙ ልዩ ቀናት ዘልአለማዊ ትዝታ ጥለው ያልፋሉ። እየፈለጉ መተው ልብን ከፋኛ ይጎዳል። ያደረግሁት የፈለግሁትን ማድረግ ነበር። በርግጥ ነጋዴነቱ የልብ ፍላጎቱ ቢሆን ኖሮ አይከሸፍም ነበር።

በዚያች ጠባብ ክፍል ውስጥ ሶስት ሆነን ያወጋነው ወግ ድባቡ ንፁህ ነበር። አለምን የማናውቅ ወጣቶች ነበርን። የራሳችን የሆነ አንዳች ነገር አልነበረንም። እንደ ጫካ እንስሳት በቅንነት ለመደሰት ራሳችንን ለተፈጥሮ አሳልፈን ሰጥተን ነበር። በትክክል የሆነው እንደዚያ ነው። ድሬዳዋ ከደረሰኩባት ደቂቃ ጀምሮ፣ “ወጪ መቀነስ፣ ገንዘብ መቆጠብ” የተባሉትን ታጥቂያቸው የመጣሁትን የስራ መመሪያዎች እንደ ተናዳፊ እባብ ጠልቻቸው ነበር። ፍራሹ ላይ ጎን ለጎን ተቀምጠን ስናወጋ ፀደይ ይህንኑ ትእዛዝብቷን ነገረችኝ፤

“ነጋዴ አትመስልም።”

“እንዴት?”

“እንጃ! ሁኔታህ...”

“ሁኔታ ስትይ?”

“ወሬህ እንደነሱ አይደለም።”

“የነሱ ወሬ ምንድነው?”

“ስለ እቃ ብቻ ነው የሚያወሩት።”

“እኔስ?”

“የተረጋጋህ ነህ።” ብላ በጣም ሳቀች።

“ፍቅር ጀምሮኝ እንዳይሆን?”

እየሳቀች የጎን ስታዋኝ ቆየችና፤

“ይህን አባባል ጠዋት ከደገምከው አምንሃለሁ...” አለች።

“የቱን አባባል?”

“አሁን ያልከኝን ነዋ!”

“ምናልኩሽ?”

“አውቀህ ነው አይደል?”

የንግድ ልብስ ለመግዛት ይገዢው የሄድኩትን ገንዘብ ድሬዳዋ ከፀደይ ጋር በመዝናናት ጨርሼው፤ በአምስተኛው ቀን ደብረዘይት ስደርስ፤ ለእህቴ የላይ ማላበሻና ለኔ ጫማ ከመግዛት በቀር ባዶ እጄን ነበርኩ። አምስት ብር ኪሴ ውስጥ ቀርቶ ነበር መሰለኝ...

* * *

እህቴ በጉጉት ብትቀበለኝም ማብራራት አልቻልኩም።

“ምን ሆነሃል?”

“ሌቦች ገንዘቡን ሰረቁኝ።”

ትክ ብላ ስታየኝ ቆየችና እንዲህ ስትል ተናገረች፤

“እንደሚሰርቁህ አውቅ ነበር። ‘ይሰርቁሃል፤ ተጠንቀቅ!’ አላልኩህም? ብዬሃለሁ አላልኩህም? ይህን ብቻ ንገረኝ?”

“እሱማ ብለሺኛል። ግን...”

“መስማት አልፈልግም! ገንዘቡ የራስህ ነው...”

ቆየችና በተቃጠለ ድምፅ እንዲህ አለች፤

“ገንዘብ አያያዝ ካልቻልክ ሰው መሆን አትችልም።”

በዚያን ሌሊት መብራት አጥፍቼ አልጋዬ ውስጥ ከገባሁ በሁዋላ በፀጥታ ብዙ ማሰቤ ትዝ ይለኛል። በርግጥ “እያንዳንዱ ሰው የመጨረሻ ህይወቱን አግጣጫ የሚነድፍ የራሱ መሃንዲስ ነው።” ይባላል። ከዚያን ጊዜ ጀምሮ የህይወቴ ወንዝ የሚጓዝበትን ሽለቆ ጠምዝገፎበት አላውቅም። የህይወት ጥሪውን ተከትሎ በነፃነት ይጓዝ ዘንድ ሰፊው ሁዳድ ላይ ተውኩት...

የጨለለቃ ዝይ

ክብር ላንቺ ይሁን - ነፍስ ደስተኛይቱ
እንደ እሳት ደመና - ስትበሪ እቱ
እውነትም አይመስል - ወፍ ነበርሽ ማለቱ
ጥልቁን ሰማያዊ - ትክንፊበታለሽ
ሙሉውን ልብሽን ታንቆረቆሪያለሽ
ባልተጠና ጥበብ - ዜማሽ ተትረፍርፎ...
ድምፅሽ በማለዳ እንደ ደወል ዝዘፎ
በምድሩ ተንሳፈሽ - በአየሩ ሮጥሽበት
አካለቢስ ደስታሽ - ሩጫ ጀመረበት
ሃምራዊ ግርጣታው - እሱ እንኳ ሳይቀር
ከበረራሽ ዙሪያ - ይቀልጥ ነበር...

(ግጥም - ፔርሲ ቢሽ ሹሊ.)
- ከበደ ዳግማዊ እንደተረጎመው -

*ከ*ደብረዘይት ወደ አዲስ አበባ በሚወስደው መንገድ ዳርቻ፤
ጨለለቃ ተብሎ ከሚታወቀው የክረምት ሃይቅ ዳርቻ በፊኒሾች የተገነባ
“ቤተልሄም” ተብሎ የሚጠራ የህፃናት ማሳደጊያ ካምፕ ነበር። የታላቅ
እህቴ መኖሪያ ቤት ከሃይቁ ዳርቻ በመሆኑ፤ በክረምት ጨለለቃ ሲሞላ
እስከ ደጃፋችን ይንጣለል እንደነበር አስታውሳለሁ። በበጋው ወራት
እሁድ ተስያት ብዙውን ጊዜ ከሃይቁ ዳርቻ፤ የፈረሰ ግንብ ላይ
በመቀመጥ ጊዜዬን አሳልፍ ነበር። ነጭጭ እርግቦች አየሩንና ባህሩን
ሲቀዝፉ ማየት፤ የማእበሉን ድምፅ መስማትና እስኪመሽ ድረስ ዳርቻው
ላይ ተቀምጬ ማንበብ እወድ ነበር...

እነሆ! ዛሬም እንደተለመደው ተቀምጬ አለሁ።

የሃይቁ ነጭጭ ርግቦች ሙዚቃ ተለቆአል። በርግጥ ዛሬ
በአጋጣሚ ብቻዬን አልነበርኩም። በሰፈራችን የታወቀው ሌባ አብሮኝ
ነበር። ቀስቶ ይባላል። በተደባዳቢነቱ የተሰጠው ቅፅል ስም እንጂ

መጠሪያ ስሙ ሌላ ነው። ሌባነቱ መቼም ተብሎ ተብሎ ያለቀለት ነበር። የወላጆቹን አነስተኛ የቤት እቃ ሸጦ ጨርሶታል። ጣሳ አይምርም። ሸጦ ጫት ይቅምበታል፤ ሸጦ ትምባሆ ያጨስበታል። ወላጆቹ ተቸግረው የቀረ እቃቸውን ሲቆልፉበት በጨለማ እያሸመቀ ሌብነቱን በሰፈሩ ሁሉ አዛመተው። አባቱ የአየርወለድ መኮንን በመሆኑ ፖሊሶች ሊጨክኑበት አልቻሉም። “እስራችሁ ግረፉልኝ” እያለ ለፖሊስ ቢያመለከትም ሁለት ቀናት አስረው መልሰው ይፈቱታል።

በዚያን እለት በአጋጣሚ ብንገናኝም እያወጋን ነበር። በመካከሉ ከፊትለፊታችን ሁለት የማሳደጊያው ሴቶች ልጆች ሲመጡ በርቀት አየን። ቀስቶ በተደሰተ መንፈስ፤

“ቅልቦች መጡ።” አለ።

የማሳደጊያው ልጆች፤ “ቅልቦች” በሚል ቅፅል ስም ይጠሩ ነበር። ብዙም ሳይቆይ ልጃገረዶቹ ወደነበርንበት ተቃረቡ። የአንደኛዋ ሴት አንድ እግሯ ለምሶ ስለነበር በዳደኛዋ ተደግፋ ነበር የምትራመድ። ልጅቱን ትምህርት ቤት በአይን አውቃታለሁ። እሷ ግን አታውቀኝም። እግሯ እንዲህ የተበላሸው በፖሊሶች ምክንያት መሆኑን ሁሉም ያውቃል። አብራት የነበረች ዳደኛዋን ግን አላውቃትም።

ልጆቹ አጠገባችን ከመድረሳቸው በፊት ቀስቶ እንዲህ አለኝ፤

“ገንዘብ ይዘው ሊሆን ይችላል። እንፈትሻቸው።”

በጣም ደነገጥሁ። ድምፄን ዝቅ አድርጌ፤

“ተው!” ስል ተማፀንኩት፤ “...እኔ ፊት አትንካቸው፤ እባክህ?”

“ካልፈለግህ ተወው። እኔ እፈትሻቸዋለሁ።”

“በፍፁም አይሆንም!” ብዬ በስሜት ተቃወምኩ።

የኔ መቆጣት ቀስቶን በጣም አናደደው።

“አንተን ምናባክ ያገባሃል?” አለና አንገቴ ላይ አነቀኝ።

በሰከንዶች ልዩነት የታነቀ አንገቴ ቢለቀቅም ሰማይና ምድሩ ጨልሞበኝ ነበር። ከዚያ በሁዋላ ቃል አልተነፈስኩም። እኔ በነበርኩበት ቁጭ እንዳልኩ ቀስቶ ወደ ሁለቱ ኮረዶች አመራ። እድሜአቸው ከ16 አይበልጥም። የምታነክሰው ልጅ ቀይ ናት። ዳደኛዋ ቼኮላት ነበረች። በተቀመጥኩበት ሆኜ የሚሆነውን እየተመለከትኩ

ነበር።

ኮረዶቹ ቀስቶን ሲመለከቱ ፈራ ተባ እያሉ ባሉበት ቆመው ጠበቁት። መሮጥ አይችሉም። በፖሊዮ ምክንያት ግራ እግሯ የለመሰው ልጅ ለመሮጥ ቀርቶ ለመራመድም ትቸገራለች። ሚዛኗን ጠብቃ ለመራመድ የምታደርገው ጥረት አድካሚ መስሎ ይታያል።

ቀስቶ አጠገባቸው እንደደረሰ ቸኮላቷን በካልቾ ጠለዛት። በመቀጠል አካል ጉዳተኛዋን ተመሳሳይ ካልቾ አቀመሳት። ተንገዳግዳ ከመውደቅ ለጥቂት ተረፈች፤

“የምትፈልገውን ተናገር! አትምታን!” ስትለው ሰማሁ።

“ሁለትሽም ያለሽን አውጪ!”

ኪሶቻቸውን መፈተሽ ጀመሩ። ሳንቲሞችና የወረቀት ብር አውጥተው ሲሰጡት አየሁ። ቀስቶ የሰጡትን ከተቀበለ በሁዋላ እራሱ ደግሞ የሁለቱንም ኪሶች በጥንቃቄ በረበረ። ተጨማሪ ግን አላገኘም። አካል ጉዳተኛዋን ልጅ እየበረበራት ሳለ፤

“ኮካ! ዛሬም አንድ ብር ብቻ ይዘሽ መጣሽ?” ሲላት ሰማሁ።

በድጋሚ ካልቾ አቅምሶ አሰናበታቸው። ሁለቱ ኮረዶች እኔን እንደዋዛ መልከት ካደረጉ በሁዋላ በተለመደው የዝግታ እርምጃ መንገዳቸውን ቀጠሉ። በእፍረት ሽምቅቅ አልኩ...

ቀስቶ ዘረፋውን ካበቃ በሁዋላ ወደኔ መጥቶ ደነፋብኝ፤

“አንተ ምንድነህና ነው ለነሱ የምትቆረቆረው?”

ተመልከቼው ዝም አልኩ።

ከቀስቶ ጋር ልደባደብ አልችልም። ብደባደብ አይኔን ወይም ጥርሴን እንደምከፍል አውቅ ነበር። ጨቤ ታጣቂ ነበር። ለነገሩ በተፈጥሮ የተደባዳቢነት ጠባይ የለኝም። ባንፃሩ ቀስቶ ህይወቱ በአምባገብ የተሞላ እንደ መሆኑ ከፊት ጥርሶቹ አንዱን አጥቶአል። ፊቱም ተሞንጭሮ የበረሃ ግራር መስሏል።

ምንም መልስ ሳልሰጠው ስቀር ዛቻውን ቀጠለ፤

“ይሄን አውርተህ ስሜን ብታጠፋ አንተን አያድርገኝ!”

ዝቶ ሲያበቃ ወደ ከተማው አግጣጫ ነጎደ።

ብቻዬን ቀረሁ...

ከቀስቶ ዛቻ ይልቅ ያስጨነቀኝ እኔ ፊት ዝርፈያው መፈፀሙ ነበር። የዝርፈያው ተባባሪ መሆኔ ሊወራ ይችላል። በኪስ አውላቂነት መታወቅም ሊከተል ይችላል። የምችለውን ለማድረግ ብድግ ብዬ ወደ ልጆቼ በረርኩ።

ብዙም አልራቁም ነበር...

የኮቴዩን ድምፅ ሰምተው ነው መሰለኝ ዘወር አሉና ቆሙ። አጠገባቸው ደርሼ፣ ከላይ ከላይ እየተነፈሰኩ እመለከታቸው ጀመር። እነሱም አይን አይኔን ያዩኛል። እንደምንም እየተንተባተብኩ ተናገርኩ፣

“ልከለክለው አልቻልኩም፤ ደሞ ዳደኛዬ...”

ቸኮላቷ ልጅ በደግነት አናገረችኝ፣

“አታሰብ። ልጁን እናውቀዋለን። ሁሌ ይፈትሸናል...”

“ለፖሊስ ለምን አትነግሩም?”

“ተነግሮ ነበር። አስረው ፈቱት። አባቱም መጥተው አነጋግረውን ነበር። ትንሽ ጊዜ ትቶን ነበር። አሁን ደሞ እንደገና ጀመረ። ከንግዲህ ለፖሊስ ብንነግር ግን እንደሚገድለን ዛተ...”

“ብዙ ገንዘብ ወስደባችሁ?”

“አንድ ብር ከስሙኒ።”

በዝግታ እርምጃ እየሸኘሁዋቸው ወጋችንን ቀጠልን፣

“11ኛ ከፍል ነህ አይደለም?” ስትል ጠየቀችኝ ቼኮላቷ።

“አዎን። እናንተስ?”

“10ኛ። ግሩም ዳደኛህ ነው?”

“በምን አወቅሽ?”

“እንተዋወቃለን።”

“እድላዊት ማለት አንቺ ነሽ እንዴ?” አልኩ አስታውሼ።

“እኔ ነኝ።” አለች እየሳቀች።

“ግሩም ስላንቺ ነግሮኛል...”

አካል ጉዳተኛዋ ልጅም ስሟን ነገረችኝ።

“ዮዲት...”

እኔም ስሜን ተናግሬ እስከ ግቢያቸው ሸኘሁዋቸው።

* * *

ርግጥ ነው፤ ከእነዚህ ልጆች ጋር ግንኙነታችን እንዴት ቀስበቀስ ሊዳብር እንደቻለ በትክክል አላስታውስም። የተዋወቅነው ግን ልክ እንዲህ ነበር። ከዚያ በሁዋላ መንገድ ላይ ስንገናኝ ሰላምታ መለዋወጥ ጀመርን። ግሩምና እድላዊት ሲገናኙ አልፎ አልፎ እኔም ተገኘሁ። ሌላ ጊዜ እንዲሁ መንገድ ላይ እድላዊትና ዮዲትን አገኘሁዋቸውና ቆመን ትንሽ አወጋን። “የምንጮች መፍለቂያ ተራሮች ናቸው” የተባለ መፅሃፍ ይገኝ ነበር። ዮዲት እንዳውሳት እንደጠየቀችኝ አስታውሳለሁ። በመቀጠል ከዮዲት መፅሃፍ ለመውሰድ ወይም ለመስጠት ወደ ማሳደጊያው ግቢ መሄድ ጀመርኩ። ስንገናኝ ቆመን ጥቂት ስለ መፅሃፍ እናወራለን። ዮዲት በሩቅ ከምግምታት የተለየች ነበረች። ከመነሻው መሳቅ በጣም ትወዳለች። ስለ እግሯ ችግር ትዝም አይላት። በራሷ የምትተማመን፤ መፅሃፍ አንበባ በስሜትና በጥልቀት መወያየት የምትወድ ልጅ ሆና አገኘሁዋት።

አንድ ቀን ከዮዲት ጋር እያወጋን ሳለ ቀስቶ ሲመጣ በሩቅ ተመለከትነው። ዮዲት ተረበሽች።

“ቀበሮ መጣ። ወደ ቤት ልግባ።” አለችኝ።

በርግጥም ቀስቶ ጠበት እንዳየ ቀበሮ ወደኛ አግጣጫ እየገሰገሰ ነበር። ላስቆማት አልቻልኩም። ተሰናብታኝ ወደ ግቢዋ ገባች።

ሌላ ቀን ከግቢው ራቅ ብለን ወደ ሃይቁ በመጣጋት ቁጭ ብለን ብዙ ተጨዋውትን። የምናወጋው ባነበብናቸው መፃህፍት ውስጥ ስለሚገኙ ገፀህርያት ነበር። ምናልባት ወሬ ተቀላቀለ ከተባለ ስለ ቀስቶ ጨካኝነት ጣልቃ ይገባ ይሆናል። ስለመፅሃፍ ስናወጋ ዮዲት በጣም ስሜታዊ ትሆን ነበር። አካል ጉዳተኛ መሆኗ ይበልጥ የመፃህፍት ወዳጅ እንድትሆን ሳያደርጋት እንዳልቀረ እገምት ነበር።

ብዙውን ጊዜ የምናወጋው የግቢው ደጃፍ ላይ ስለነበር በእግሯ ምክንያት መቆም ስለሚደክማት ሳሩ ላይ ቁጭ እንላለን። ወደ

ሃይቁ ዳርቻ አንድ ጊዜ ብቻ ነበር የሄደነው። እንደንሄድ ስጦይቃት፣ ቀስቶ ሊመጣ እንደሚችል ምክንያት በመስጠት ፈቃደኛ አትሆንም። ቀስቶ ከማሳደጊያው ካምፕ አካባቢ አይጠፋም። ብቅ ሲሉ እያነቀ ኪሳቸውን ይፈትሻል። ዮዲትን ከቀስቶ ልከላከልላት ባለመቻሉ ሳያበሳጩኝ አልቀረም።

ከዮዲት ጋር ግንኙነታችን ይበልጥ እየጠነከረ ሄደ። ቅዳሜ ወይም እሁድ ፀሃይ ማዘቅዘቅ ስትጀምር ወደ ግቢው በመሄድ አገኛታለሁ። እኔ የምፅፋቸውን አጫጭር ልቦለዶች እየሰጠሁዋት ታነባለች። ፊኒሾች ለተማሪዎች ከሚያቀርቡት ወረቀት እየዛቀች ታመጣልኛለች። ይህ ስጦታ ለኔ ከምንም በላይ የላቀ ነበር። ስለወረቀት ማለቅ ሳልጨነቅ ያለ ሃሳብ እንድፅፍ ያደረገኝ ሲሆን፣ የተበላሸብኝን ገፅ ያለመሳቀቅ ቀድጄ መጣል መቻሌ አስደሳች ነበር። መፃፊያ አልቸገርም። በብእር ነበር የምጠቀም። አንድ ጠርሙስ ከገዛሁ ወራት ያስኬደኛል።

ብዙ ገዶች እፅፍ ነበር። አንዳንድ ጊዜ ቀኑን ሙሉ እውላለሁ። “ከህይወት ወዲያ ማዶ” በሚል ርእስ የፃፍኩት እውነተኛ የፍቅር ታሪክ ደብረዘይት ላይ ከእጅ ወደ እጅ እየተዘዋወረ መነበብ ጀምሮአል። ገፀባህርያቱ አንዳርጌ አባተ እና ህይወት ድንበሩ ይባሉ ነበር። ህይወት የአንድ የአየር ሃይል ኮሎኔል ልጅ ናት። አንዳርጌ ከሸንኮራ የመጣ ድሃ ጎበዝ ተማሪ ነበር። በፍቅር አበደላት። እሷ ደግሞ ጠልታው ልትሞት። ይህን ታሪክ ቀባብቼ ፃፍኩት። ምንም አዲስ ነገር አልነበረውም። ገፀባህርያቱ እውነተኛ ስለነበሩ ብቻ በቅብብሎሽ ተነበበ።

በበጋው ወራት ከዮዲት ጋር ግንኙነታችን ይበልጥ ጠበቀ። ሆኖም አሁንም ከደጃፏ ፈቅ ማለት አልተቻለም። አንዳንድ መፃህፍትን ላነብላት ፈልጌ ነበር። የምንቀመጥበት ቦታ ግን አልነበረንም። ወደ ሃይቁ አፋፍ ብንሄድ ምቹ ነበር። ቀስቶ እንቅፋት ሆነ።

ይህን ችግር ለመፍታት ምን ማድረግ እንደሚገባ ለረጅም ጊዜ አስቤበት ነበር። ቢያንስ ጊዜያዊ መፍትሄ ቢገኝ በሚል አንድ ቀን ቀስቶን ፍለጋ ከቤት ወጣሁ። የቀበሌ ሶስት ክብብ ውስጥ ቼዝ ሲጫወት አገኘሁት። ተቀላቅዬ ቁጭ አልኩ። እንደዋዛ እየት ካደረገኝ በሁዋላ፤

“አንተ እባብ!” አለ የጎን እያየኝ፤ “...ኮካን ጠበስካት አይደል?”

ቀስቶን የከበቡት ሁሉ ሳቁ።

“ፈልጌህ ነበር።” አልኩት።

“ምናባክ ነው የምትፈልገኝ?”

“ብቻህን ላነጋግርህ?”

ቼዝ መጫወቱን ትቶ ተነሳ። ጥግ ላይ ሰው የሌለበትን ጠረጴዛ መርጠን ተቀመጥን።

“ለምንድነው የፈለግኸኝ?”

“ስለዮዲት ላናግርህ ነው።”

“አንተን ምንያገባሃል ስለነሱ ሴቶች ጉዳይ?”

ባንድ አፍታ ገንፍሎ ጠብ አማረው።

“ከኔ ጋር እያለች ዮዲትን እንዳትነካት ልጠይቅህ ነው የመጣሁት። እኔ በሌለሁበት እንደፈለግህ። ከኔ ጋር እያለች ግን...”

“ካንተ ጋር እያለች የፈለግሁትን ባደርግ ምናባክ ታመጣለህ?”

“የማትስማማ ከሆነ ምንም ላደርግ አልችልም። ከዮዲት ጋር ያለኝን ግንኙነት አቋርጣለሁ...”

በዚህ ጊዜ ቀዝቀዝ አለ። የጠብ ቆሌው ከአይኖቹ ሲሰወር ተመለከትኩ። ምን ማለት እንዳለበት ግራ የተጋባ መሰለ፤

“ጠብሰሃታል?” ሲል ጠየቀኝ።

“እንደሱ አይደለም። ጓደኛዬ ብቻ ናት።”

“ገንዘብ ትስጥሃለች?”

“ወረቀት ነው የምትሰጠኝ።”

“ልትቸከችክበት?” አለና ሳቀ።

መልሶ ጠየቀኝ፤

“አሁን ምንድነው ከኔ የምትፈልገው?”

“ከኔ ጋር እያለች እንደማትነካት ቃል ግባ።”

“ካንተ ጋር ብትሆንም ባትሆንም ከንግዲህ አልነካብህም። ከፈለግህ አዝለሃት ዙር።”

ከመለያየታችን በፊት ግን አጥብቆ መከረኝ፤

“...ወረቀት ምናምን ከምትል ገንዘብ ጠይቃት። ሌላው ደ’ሞ አባብለህ አንድ ቦታ ውሰድና አስረግዛት። ከዚያ እሷን ወደ ውጭ አገር ይልኳታል። እሷ ደ’ሞ ‘የልጄ አባት’ ብላ አንተን ትወስድሃለች። ውጭ ከወጣህ በሁዋላ ምናገባህ? ፈንግለሃት ትሄዳለህ።”

እንዲህ ያሉ የብልግና ቃላት ከሰዎች አንደበት መውጣት የለባቸውም ብዬ የማምን ሰው ነኝ። ቀስቶ ከዮዲት ጋር ያለኝን ግንኙነት ከወሲብ ጋር አያይዞ ሲያላግጥ፣ በውስጤ እየተገነባ ያደገው የግብረገብ ግንብ ላይ ፈንጂ የወደቀ ያህል ነበር የተሰማኝ። ቀስቶ የሰፈራችን ልጅ ነው። እንዲህ ያለውን ከፋትና ጭካኔ ከየት እንዳመጣው በወቅቱ አስቤ መልስ አላገኘሁለትም። ወላጆቹም ሆኑ ወንድሞቹ መልካም ሰዎች ነበሩ። ቀስቶ የአስተዳደግ ችግር የለበትም። እና ይህን ባህርይ እሱ ተለይቶ ከየት አመጣው? ከብዙ ጊዜ በሁዋላ በድጋሚ ይህን ጉዳይ ከመፃህፍት ለማግኘት ሞክሬ እንኳ የሚያጠግብ ምክንያት ሳላገኝለት እንዲሁ ቀረ።

* * *

እነሆ! ከዮዲት ጋር በሃይቁ ዳርቻ በነፃነት መንሸራሸር ጀመርን። ቀስቶ የተናገረውን ስድ ቃላት ለዮዲት አልነገርኳትም። ከቀስቶ ጋር መነጋገሬን፣ ዳግም እንደማይነካት ቃል መግባቱን ብቻ አጫወትኳት። ቀስቶ ቃሉን ይጠብቃል ብላ ማመን ቢቸግራትም ወደ ሃይቁ ዳርቻ ለመሄድ ተስማማች።

ዮዲት ብቻዋን መራመድ ትቸገር ነበር። ስለዚህ ከኔ ጋር ስትሆን ልክ እንደ ፍቅረኛዋ የግድ ከንዴን ትይዛለች። ስትራመድ በግራ እግሯ ማጠር ምክንያት ወደ ግራና ወደ ቀኝ ስለምትወዛወዝ ከዘራ ብትጠቀም ያግዛት ነበር። ሆኖም አልለመደችውም።

በሃይቁ ዳር ስንናፈስ ሌላ ችግር ገጠመን። የአካባቢው ህፃናት አጥር ስር እየተደበቁ፣ “ፍቅረኞች” እያሉ ያሸማቅቁን ጀመር። ይህ የልጆቹ ሁኔታ ሲደጋገም መሰቀቁ አልቀረም። ዮዲት ፊቴን ተመልክታ የተሰማኝን መገንዘብ ቻለች። እየሳቀች እንዲህ አለች፣

“እንዳፅናናህ ትፈልጋለህ?”

“ማለት?”

ከፍ ባለ ድምፅ ሳቀች።

“እጄን የያዝሽኝ በእግርሽ ምክንያት መሆኑን እያወቁ እንዴት እንዲህ ይላሉ? ብልግና ነው።” አልኩ።

“ልጆች ናቸው። መጫወታቸው ነው።” አለች።

“አንቺ ምንም አይሰማሽም?”

እንደገና ሳቀች።

“እግሬ ነው የተበላሸው። ጭንቅላቴ በትክክል ይሰራል።” አያያዘችና ግን እንዲህ አለች፤ “...በርግጥ ህብረተሰቡ በእኛ ላይ ያለው አመለካከት አሳፋሪ ነው። እኛ ስል እንዲህ የአካል ጉዳት የደረሰብን ማለቴ ነው፤ ገባህ? ግን አለማወቅ ነው።”

አያይዛ እንዲህ አለች፤

“መንገድ ላይ ስለኔ ምን ሲሉ እንደምሰማ ልንገርህ?”

“ምን ይላሉ?”

“ከንፈራቸውን እየመጠጡ፤ ‘ይህችን የመሰለች ልጅ እግሯ እንዲህ መሆኑ ሲያሳዝን?’ ሲሉ ስሰማ ግርም ይለኛል።” እየሳቀች ቀጠለች፤ “...አስቀያሚ ብሆንስ ኖር? ‘እንኳን እንዲህ ሆነች! ፖሊዮ ደግ አደረጋት! ሊባል ነው?’ መሳቋን ቀጠለች።

“የተለመደ አባባል ነው።” አልኩ። እና ሌላ ምሳሌ ነገርኳት፤ “...ለምሳሌ ቆንጆ ሚስት ያላቸው ባሎች ሲባልጉ ሰው ምን ብሎ ያወራል? ‘ማርያምን የመሰለች ሚስት እያለችው ምነካው ልጄ?’ የዚህ ተገላቢጦሽ፤ ‘ማርያምን የመሰለች ሚስት የሌላችሁ መባለግ ተፈቅዶላችሁዋል’ እንደማለት ነው። አንዳንድ ጊዜ ሰዎች የአባባላቸውን ተገላቢጦሽ አያስተውሉትም። ከመነሻው ስለ ቁንጅና ያለን ግንዛቤ አንካሳ ነው።”

“አንካሳ! እንደ እኔ እግር?” ስትል ቀለደች።

የዲት በእግሮቿ ስትቀልድ ይመቸኝ ነበር።

በዚያው ሰዎን፤ “ፀሃይቱን ለማየት ቢቃሁ” በሚል ርእስ ኖዳር ዱምባድዜ የፃፈውን ድርሰት አነብብኩለት። የመፅሃፉ ዋና ገፀህርይ አይነሰውር ነበረች። ከጎረቤቷ ልጅ ጋር በፍቅር ወደቀች። ልጇም ወደዳት። በእጆቿ እየዳሰሰች የፊቱን ቅርፅ ለማወቅ ትሞክር ነበር። ይህ በእንዲህ እንዳለ በሞራ የተሸፈኑ አይኖች በቀዶ ጥገና ህክምና ማየት

እንደሚችሉ አንድ አስደሳች ዜና ከሞሰኮ ተሰማ። እዚህ ላይ ያለው ስሜት የሚነካ ትረካ ልዩ ነበር። አባቷ አይነሰውሯን ልጃገረድ ይዟት ከቤት ሲወጣ መላ ቤተሰቡ የነበረው ተስፋ፣ ልጃገረዲቱ ፀሃይቱን ለማየት የነበራት ጉጉት ልብን የሚበረብር ነበር። እና በርግጥም በመጨረሻ ፀሃይቱን ለማየት ትበቃለች።

በፍፁም አይረሳኝም። ይህን ሳነበላት ከሃይቁ ዳርቻ ከለመለመው ሳር ላይ ተቀምጦን ነበር። ዝዮች ባህሩን ሞልተውታል። ነጭ ሮግቦች እንደ ጆልባ ተንሳፈው ይዘምራሉ። አየሩ ጣፋጭና ነፋሻ ነበር። ሮግጥ ነው፣ እኛ በነፃ የምንኮመኩመው የአድኦ አየር በአለም ላይ ከሚገኙት ምርጡ መሆኑን በዚያን ጊዜ አልተረዳነውም ነበር።

እዚያው ሃይቁ ዳርቻ በርካታ ድርሰቶችን አነበብኩላት። እኔ የምፅፋቸውን ጭምር አነበላታለሁ። አንዳንድ ጊዜ ስለ “ደደብ ሰዎች” እፅፍ ነበር። ዮዲት እንባዋ እስኪወርድ ትስቃለች። የኔ “ደደብ” ገፀባህርያት ባብዛኛው ውሸታም፣ ጉረኛና ጉልበተኛ ሰዎች ነበሩ። አስመሳዮች ላይ አላግጣለሁ። ያልሆኑትን መስለው የሚታዩት ላይ አሸሟጥጣለሁ። “የኛ ሰፈር ድንጋይ” በሚል ርእስ ለቀበሌያችን ሊቀመንበር የፃፍኩትን ግጥም መጀመሪያ ያነበብኩት ለዮዲት ነበር።

የኛ ሰፈር ድንጋይ
ቀለም ፈሰሰለት ከላይ
ወርቅ መስሎ የሚታይ
እና....
“ወርቅ ነኝ” አለ አሉ
መምሰል መሆን ላይሆን ቅሉ።

ይህን ግጥም ሁዋላ “የቡርቃ ዝምታ” ላይ ተጠቅሜበታለሁ። በምፅፋቸው አጫጭር ትረካዎች፣ “የኔ ጀግኖች” የምላቸው ቅን የጉልበት ሰራተኞችን ነበር። የልባቸውን እንደወረደ ይናገራሉ። የቆርቆሮ አገልግል ይዘው፣ እንደ ሞፈር ጎብጠው፣ ከፓስታና መኮረኒ ፋብሪካ ወደ ቤታቸው ሲያዘግሙ በየእለቱ እመለከታቸው ነበር። በዝምታ ነበር ወደ ጎጆአቸው የሚያዘግሙ። ደብረዘይት እንዲህ በአድካሚ ስራ በጎበጠ ማህበረሰብ የተሞላች ነበረች። የሰው ልጅ ከተፈጥሮ ጋር ያለው ጥብቅ ቁርኝት መንፈሴን አንቆ ይይዘዋል። ያንን ጥብቅ ቁርኝት ከሃይቆቹ ዳር ተቀምጬ አስተውለው ነበር።

አንድ ቀን እንዲሁ ስለ ልዩ ገፀባህርያት እያወጋን ስንሰቅ፤
አንዲት ዝይ ከባህሩ ወጥታ ወደኛ መጣች፤

“እህቴ መጣች።” አለችኝ የሞቀ ሳቅ እየሳቀች።

“ለምን እንደሱ ትያለሽ?” አልኳት።

“አስኪ ተመልከታት? አረማመዳችን አንድ አይነት ነው።
ዘመዴ ሳትሆን አትቀርም።”

ዝይ የዮዲትን ንግግር የሰማች ይመስል አጠገባችን ቆማ
በግራና በቀኝ አይኖቿን እያፈራረቀች ታየናለች። አንገቷን ስታወዘውዝ
ህንዶችን ትመስል ነበር። በርግጥም አረማመዷ ከዮዲት ጋር ተመሳሳይ
መሆኑን ማስተዋል ቻልኩ። የዮዲት በራስ የመተማመን ጠንካራ
መንፈስ ቀስ በቀስ እኔም ነፃ እንድሆን አገዝኝ። ዝይ ተሰናብታን ወደ
ባህሩ ስትመለስ፤

“ጌብራን ስለ ዝይ የፃፈውን ላጫውትሽ?” ስል ጠየቅሁዋት።

“አጫውተኝ...” አለች በጉጉት።

በራሴው መንገድና ቃላት ተረክሁላት።

...ከእለታት አንድ ቀን አቶ ፈረስ ከሃይቅ ዳርቻ ሳር እየጋጠ
ነበር። ወይዘሪት ዝይ በተለመደው ቄንጠኛ አረማመዷ እየተሞናደለች
ወደ ፈረስ ተጠጋችና እንዲህ አለችው፤

“ስማ አቶ ፈረስ! አንተ በምድር መጋለብ ብቻ ነው
የምታውቀው። እኔ ግን ሶስት ሙያ አለኝ። እዋኛለሁ፤ እበራለሁ፤
እጋልባለሁ።”

አቶ ፈረስ ሳር መንጨቱን በመተው በመገረም እንዲህ አላት፤

“ከሶስቱ አንዱን ባግባቡ ብትፈፅሟው በተሻለሽ። ከበረሩ
አይቀር እንደንሰር ነበር። ከዋኙ አይቀር እንደአሳ። ከጋለቡ አይቀር
እንደኔ። አንቺ አንዱን እንኳ በትክክል አትፈፅሟውም። መጋለብ ማለት
ምን እንደሆነ ታውቂያለሽ? ተመልከች እንግዲህ...”

አቶ ፈረስ ይህን ተናግሮ ሁዳዱ ላይ እንደ ጉድ ቢሸመጥጥ
ከአድማስ ሆድ ገብቶ ተሰወረ...

ርግጥ ነው፤ “ኮካ” ሲሏት ዮዲት ትናደዳለች። እንደሚያበሳጭት ግን አታሳይም። “ኮካ” ማለት የፊደሎቹ እግሮች አጫጭር በመሆናቸው፤ የእሷን እግር በፊደሎቹ በመመሰል ማብሸቃቸው ነው። በመንገድ ላይ ስታልፍ፤ “ኮካ” እንደሚሏት አንስታ ስታጫውተኝ፤

“እንዲህ የሆነኩት ሃጢአት ሰርቼ አይደለም። እግር አበድሩኝ ብዬም አላስቸገርኩም። ለምን ይሰድቡኛል?” አለች ትክዝ ብላ።

በርግጥ ሀብረተሰባችን ጨካኝ ነበር። ያምሆኖ ዮዲት ይህን ተሳዳቢ ሀብረተሰብ አትፈራውም። የመጋፈጥ ውስጣዊ ሃይል ነበራት። ጭካኔውን መቋቋም ፈታኝ ቢሆንባትም፤ መፃህፍት ደህና አድርገው ሞርደዋት ነበር። ባይሆን ኖሮ እንደ ብዙዎች አእምሮም እንደ እግሯ ለመሰናከል በበቃ ነበር። በዚያ ለጋ እድሜ፤ አጭር የህይወት ልምድ፤ በዚያ ለስላሳ መንፈስ ላይ የሰዎች ጨካኝ ገፅታ ሲደረብበት ፈታኝ ቢሆንም ዮዲት እንደምትሻገረው እርግጠኛ ነበረች። የአሳዳጊዎቿ አስተዋፅኦ ቢኖርበትም በተፈጥሮ መንፈስ ጠንካራ ነበረች...

* * *

ቀስቶ ቃሉን ጠብቆ ነበር። ከሃይቁ ዳርቻ ቁጭ ብለን ሳለ ሁለት ጊዜ ያህል አጊኝቶናል። እንደተነፋፈቀ ጓደኛ ለጥቂት ደቂቃዎች አብሮን ቁጭ ለማለትም ደፍሮአል። ትልቅ ውለታ የፈፀመልን ያህል እንድናመሰግነው ፈለገ። የጠበቀውን አልነፈግሁትም። ቀስቶ ስልቹ ስለሆነ ትምህርቱን አቋረጠ እንጂ ቢማር ትልቅ ቦታ ሊደርስ ይችል እንደነበር ተናገርኩ። ዮዲት ፈገግ አለች። በርግጥ በዚህ ንግግሬ እንዳልተደሰተ ሌላ ጊዜ ብቻዬን ባገኘኝ ጊዜ ነግሮኛል፤

“ብማር ባልማር አንተን ምናባክ ያገባሃል?”

“ስላንተ ጥሩ ስለተናገርኩ እንዴት ይከፋሃል?” አልኩ።

“እኔ ተናገርልኝ አልኩህ? ያሞገስከኝ መስለህ በአሸሙር እንደወጋኸኝ ቤት ከገባሁ በሁዋላ አወቅሁ እንጂ፤ ጥርስህን ነበር የማራግፍልህ። እባብ!”

ቀስቶን በተመለከተ ከዮዲት ጋር ብዙ ተነጋግረን ነበር።

“ሌሎቹን የግቢያችንን ልጆች እየፈተሽ ይደበድባል። እኔን

ሲያገኘኝ ግን ተቅለስልሶ ጨብጦኝ ያልፋል። እንዴት ሁለት አይነት ጠባይ ማስተናገድ ቻለ? ሌባ የሆነ ሰው ቃሉን ሊያከብር አይችልም። ሌባ ከሆነ ሌባ ነው። ቃል ማክበርና ሌብነት እንዴት አብረው ይሄዳሉ?” አለች።

በሌቦች እና በነፍሰ ገዳዮች ልብ ውስጥ ሊኖር ስለሚችለው ቃልን ማክበር አሊያም ደግነትና ሩህሩህነት ተወያይተናል። ሆኖም ርእሰ ጉዳዩን ያነሳነው ዘግይተን የማክሲም ጎርኪይን አንድ አጭር ልቦለድ ካነበብን በሁዋላ ነበር። ዮዲት ነበረች አጊኝታ ያመጣችልኝ። “መጠኑ ቢለያይም ቅዱስነትና ርኩስነት በሁሉም ሰዎች ልብ ውስጥ አለ።” የሚለው አሳብ በትረካው ውስጥ ነበረ። ጎርኪይ የፃፈው ስለ አንድ ነፍሰ ገዳይ ነበር። ነፍሰ ገዳዩ ከእስር ቤት አምልጦ ሲሸሽ ጫካ ውስጥ ህፃን ልጅ ተጥሎ ሲያለቅስ ያገኛል። ጨለማና ብርድ ነበር። ህፃኑን ጥሎ መሄድ አልቻለም። ልቡ አልጨከነም። ህፃኑን አንስቶ፣ ብብቱ ስር ወሽቆ ሸሽቱን ቀጠለ። በህፃኑ የለቅሶ ድምፅ ተመርተው ፖሊሶች መልሰው ያዙት። ወንጀለኛው ሰው ቀደም ሲል ብዙ ሰው ገድሎአል። ወድቆ ያገኘውን ህፃን ጥሎ መሄድ ግን ሳይችል ቀረ።

* * *

በዚያው ሰሞን ደብረዘይትን ለቀቅሁ። እድላዊት እና ዮዲትን አንድ ላይ አገኘሁዋቸውና ወደ ጦርነቱ ለመሄድ መወሰኔን ነገርኳቸው። ለጥቂት ሰከንዶች እንደ ሸኮኮ ድርቅ ብለው ቀሩ።

በነጋታው በኤንቬሎፕ ውስጥ ከታሸገ መቶ ብር ጋር ሁለት የሚያምሩ ቲሸርቶችን በስጦታ መልክ አበረከቱልኝ። እነዚህን ቅን ልጃገረዶች ከዚያ በሁዋላ ዳግም አገኛቸዋለሁ ብዬ አላሰብኩም ነበር። ሃረር ሳለሁ ግን አንድ ጊዜ ደብዳቤ ፅፌላቸው ነበር።

እድላዊት በላከችልኝ ምላሽ፤

“ዮዲት አድራሻህን ባለማወቃ አሳብ ይዞአት ነበር። ወደ ፊንላንድ ሄዳለች። የፖስታ አድራሻዋን እንዳገኘሁ ደብዳቤህን እልክላታለሁ...” የሚል ነገር አስፍራ እንደነበር ትዝ ይለኛል...

(ከ24 አመታት በሁዋላ ከዮዲት የኢሜይል ደብዳቤ ደረሰኝ። ላለፉት ረጅም አመታት ከሃበሾች ጋር ያላት ግንኙነት መቋረጡን አስፍራለች። ስለ ኢትዮጵያ ሁኔታ ብዙ እንደማትከታተል ጠቅሳለች።

እንደገለፀችው ከሆነ “የደራሲው ማስታወሻ” የሚለውን መፅሃፍ በአጋጣሚ ነበር ያገኘችው። Google አድርጋ ፎቶግራፌን እስክትመለከት ድረስ ስለመፅሃፉ ደራሲ ርግጠኛ አልነበረችም። ካረጋገጠች በሁዋላ ማመን እንዳይታት፤ ቀደም ሲል ስላሳተምኳቸው መፃህፍት ምንም መረጃ እንዳልነበራት አብራርታለች። በመጨረሻ በተቻለ ፍጥነት እንደደውልላት በማሳሰብ፤ የስልክ ቁጥሯ ተያያዘ ነበር....)

ደስተኛ ዝይ

እድለኛ ሰው ነው፤ የሱ ምኞት ሆነ፤ የሱ ፍላጎት
ኩርማን በማትሆነው ባባቶች መሬት ላይ የተሟላለት
ተንፍሶ የረካ የአገሩን አየር
በገዛ አገሩ ላይ በራሱ ምድር
ላሞቹ በወተት መስኮቹ በዳቦ ያበለፀጉት
በጎቹም ያፈሩት ልብስ የሚያለብሱት
ዛፎች የከለሉት ከጠራራው ቢጋ
ለከረምት ማገደም የሚኖረው ዋጋ

.....
ሳልታይ ሳያውቁኝ እንዲህ ሆኜ ልኑር
እንዲህ ሆኜም ልሙት መለቀሱም ይቅር!
ሹልክ ልበልና ከዚች አለም ልብረር
የት እንደተጋደምኩ ድንጋይ! አትናገር!

(ግጥም - አሌክሳንደር ፖፕ)
- ዳዊት ዘኪርስ እንደተረጎመው -

ከቶዲት መላኩ የኢሜይል መልእክት ሲደርሰኝ ኑረንበርግ
ነበርኩ። ከጀርመን ወደ ሆላንድ ለመመለስ የተሰናዳሁበት ጊዜ ነበር።
ሆኖም ያቺን ደስተኛ ዝይ በድጋሚ የማየት ከፍተኛ ፍላጎት አደረብኝ።
እና መንገዴን ቀየርኩ።

የቶዲት Helsinki - Vantaa Airport መጥታ ተቀበለኝኝ።
በአመት አስር ሚሊዮን መንገደኞችን እንደሚያስተናግድ የሚነገርለት
ይህ አየር ማረፊያ እኔ ስደርስም፤ በቱሪስቶችና በእሩቅ ምስራቅ
ትራንዚት መንገደኞች እንደተጨናነቀ ነበር።

ስንሳሳም፤ “እንደገና ተገናኘን? ከ24 አመታት በሁዋላ? ይህ
ህልም ነው፤ ማመን አልችልም።” ከማለት ውጭ ሌላ ቃላት ከአንደበቷ
ሊወጣ አልቻለም ነበር...

ዮዲት እግሮቿ በትክክል ስለማይሰሩ በእጅ ብቻ የሚነዳ በትእዛዝ የተሰራላትን የ2008 ቀይ ሲትሮይን መኪና ይዛ ነበር። ወደ ሄልሲንኪ ይዛኝ ከነፈች። እግሯ በመበላሸቱ የጎደለባትን የፍጥነት እልህ፤ በመኪናዋ የምትወጣ ይመስል ሲትሮይን እንደ ንስር ክንፍ እስከታበቅል አከነፈች። ከመኪናዋ ፍጥነት የተነሳ በመስኮት የፊንላንድን ሁዳድ ለማየት አእምሮዬን መሰብሰብ አቃተኝ። ደስተኛ ዝይ እየለፈለፈች ነበር።

“ደክሞሃል? ርባሃል?”

“አልደከመኝም። አልራብኝም።”

“ሄልሲንኪን በደንብ እንድታያት ወደ ከተማው ልግባ?”

“ግቢ! ጥሩ አሳብ ነው።”

አያይዜ ጠየቅሁዋት፤

“እስኪ የ24 አመታት ታሪክሽን በጣም በአጭሩ ንገራኝ?”

በጣም ሳቀች፤

“በረጅሙ ብትለኝም የሚነገር ረጅም ታሪክ የለኝም። በአጭሩ መጥፎ ጊዜ አሳሳለፍኩም። ተምሬያለሁ። ኢሚግሬሽን ውስጥ በአስተርጓሚነት እሰራ ነበር። አሁን የአካል ጉዳተኞችን መብት በሚያስጠብቅ ድርጅት ውስጥ እሰራለሁ። በኢሜይል እንደገለፅኩልህ የአስር አመት ሴት ልጅ አለችኝ። ሻሮን ትባላለች። አባቷ አበሻ ነው። ተፋተናል። አይበቃህም?” እንደገና ሳቀች።

“ይበቃኛል።”

“እስኪ ያንተን ደግሞ ንገራኝ።”

“የኔን ምን እነግርሻለሁ? በሙሉ ፅፌዋለሁ።”

የደመቀ ሳቅ ሳቀች፤

“አይኔ እስኪያብጥ አንብቤልሃለሁ። አማርኛ ካነበብኩ ብዙ ጊዜ ሆኖኝ ነበር። ብዙ የሚያስቁ ነገሮች ፅፈሃል። ስለ ገርሎችህ ደሞ... አታፍርም እንደ ጀብዱ ትፅፈዋለህ?”

ዮዲት ከልቧ ስትሰቅ እኔም አብሬ እየሳቅሁ ነበር።

“ቆጥሬያቸዋለሁ። ከሌንሳ ጀምሮ፤ ፅጌረዳ፤ ቀጥሎ ዙፋን፤

ከዚያ ህይወት፣ ስድስት ይሆናሉ።” አለች።

“ገና ያልፃፍኳቸው ብዙ አሉኝ።” አልኩ ኮራ ብዬ።

የዲት ለመሳቅ ትንሽ ነው የሚበቃት።

“ምንድነው እንዲህ የሚያስቅሽ?”

“አላምንህም። ትረካው እንዲጣፍጥልህ ብለህ ነው በራስህ አስመስለህ የምትፅፈው። በደንብ አውቅሃለሁ። ያኔም እንዲህ በትንሽ መነሻ አስፋፍተህ መፃፍ ትወድ ነበር።”

“የገረመኝ ነገር...ያኔ ጨለለቃ ዳርቻ ሳሩ ላይ ቁጭ ብለን ስናወራ ከነበረው ምንም አልተለወጥክ። መፅሃፍህን ሳነብ ልክ እንደድሮው አጠገቤ ቁጭ ብለህ የምታወራልኝ ነበር የመሰለኝ። መፅሃፍ የማነብ መስሎ አልታየኝም። ለመሆኑ ኑረንበርግ ምን እያደረግህ ነበር?”

“ሰው ለማየት። ቱሚም ለገሰን ታውቂያታለሽ?”

“አላውቃትም፣ ማናት?”

“የራሼያ ተማሪ የነበረች። የቀበሌ ስምንት ልጅ...”

በመጨረሻ ከመኖሪያ ቤቷ ደጃፍ ላይ ተገኘን።

የምትኖረው አፓርታማ ላይ ቢሆንም፣ የርሷ መኖሪያ ምድር ላይ ነበር። ከቤቷ ደጃፍ ላይ ጋርደን ነበራት። አበባቿን እያሳየችኝ በስሜት ተውጣ አብራራች።

“ትመለከታለህ? ራሴ ነኝ የተከልኳቸው። የበረዶው ጊዜ ሲመጣ መሬቱ ውስጥ ይደበቃሉ። የሚሞቱ መሰለህ? አይሞቱም። አፈሩ ላይ ተለጥፈው የበረዶው ጊዜ እስኪያልፍ ይጠብቃሉ። በረዶው ቀልጦ በጋው ሲመጣ፣ ከፀሃይቱ ጋር መሳቅ ይጀምራሉ። ሁልጊዜ ፀሃይ ስትመጣ፣ ‘ፀሃይቱን ለማየት ቢቃሁ’ የሚለውን ያነበብክልኝን ድርሰት እንደማስታውስ ታውቃለህ? ፀሃይ ወጥቶ አበቦቼ መተንፈስ ሲጀምሩ ቅጠላቸው እንዴት እንደሚያምር! ቅባት እንደተቀባ አይነት ያብረቀርቃል። የትእግስትን ዋጋ ስለሚነግሩኝ አብሬአቸው እዘፍናለሁ...”

ወደ ውስጥ ስንገባ፣ አንዲት ክልስ የምትመስል በጣም ቆንጆ ልጅ ሰፋው ላይ ተቀምጣ መፅሃፍ እያነበበች ነበር። አጠገቧ እፉዬ ገላ

የመሰለች ነጭ ድመት አየሁ።

በጣም ንፁህና በዘመናዊ እቃዎች የተዋበ ሳሎን ተቀበለን። በማየት ብቻ ውድ እቃዎች መሆናቸውን ማወቅ የሚቻል ነበር። ወለሉ ጎፈራም ምንጣፍ ለብሶአል። የመጋረጃዎቹ ንጣት ለአእምሮ ሰላም ይመግባል። የእቃ ኮተት አልበዛም። መሶብ፣ ዳንቴል፣ ክራር፣ ባንዴራ፣ ከበሮ፣ የኢትዮጵያ ካርታ፣ የመላእክት ስእል፣ ግድግዳው ላይ አይታይም። ነጩ ግድግዳ ላይ የተሰቀለ አንድ የነጭ አበባ ስእል አየሁ። ፍሬሙ ጥቁር ባይሆን ኖሮ አበባውን ለማየት ያስቸግር ነበር።

በዮዲት አስተርጓሚነት ከሻሮን ጋር ተዋወቅን።

ለሻሮን እጄን ዘረጋሁላት። እና ሶስት ጊዜ ጉንጮቿን ሳምኩ። ሻሮን እናቷን ስለኔ ብዙ ጥያቄዎች ጠየቀችት። ከጠየቀችት መካከል፣ “ፍቅረኛሽ ነበር ወይ?” የሚል ይገኝበት ነበር። ግንኙነታችን በዚያ መስመር እንዳልነበር አስረዳችት። ከዮዲት ጋር ባለማቋረጥ እያወጋን ስንሰቅ፣ ሻሮን ሁለታችንንም በመገረምና በየተራ ትመለከተን ነበር። ምን እያሰበች እንዳለች ለመረዳት የምችልበት ዘዴ አልነበረኝም።

* * *

ከወጥ ቤቱ ቁጭ ብለን ማውራት ስንቀጥል ዮዲት፣

“ስለ ቀስቶ ወሬ አለህ?” ብላ ጠየቀችኝ።

“አዎን አለኝ።”

“እንዴት ነው እባክህ?”

“አዲስ አበባ ላይ ጋራሽ ከፍቶ ይሰራል። አግብቶ ሶስት ሴቶች ልጆች ወልዶአል። ቤተሰቡን በጣም የሚወድ፤ ስነስርአት ያለው ሰው ሆኖአል። ቤቱ ጋብዞኝ ነበር። ስላንቺም አንስተን አውርተን ነበር። የናንተ ግቢ ልጆች ላይ በፈፀመው ድርጊት ከመፀፀት አልፎ በጣም ይገርመዋል። በህይወቱ ከሚመኛቸው ነገሮች አንዱ ሁላችሁንም አገኝቶ ይቅርታ መጠየቅ መሆኑን ነግሮኛል...”

ዮዲት ሁለት እጆቿን አፏ ላይ አድርጋ ማልቀስ ጀመረች። ባንድ አፍታ ፊቷ በአንባ ሲታጠብ እኔ መልሼ ደነገጥኩ። እንባዋን አባብሳ እንዲህ አለች፣

“ቀስቶ በጣም ይናፍቀኛል። ምን መሰለህ፤ በዚያን ጊዜ የአካል ጉዳተኛ መሆኔ ታይቶት አያውቅም ነበር። በፍፁም አዝኖልኝ አያውቅም። ታውቃለህ አይደለም? እኔ የሚያዝንልኝን ሰው አልወድም። እና ቀስቶ እኔ ስለ ራሴ እንደሚሰማኝ ነበር እርሱ ስለኔ የሚሰማው። እና ከደብረዘይት የልጅነት ትዝታዎቼ ውስጥ በጥሩ ሁኔታ ከማስታውሰው አንዱ ቀበሮው ቀስቶ ሆነ።”

ማለት የፈለገችው እንዳልገባኝ ስለሆንኩ ማብራራት ቀጠለች።

“...ልክ እንደ ሌሎች እኩል ይደበድበኝ ነበር። ገባህ? ከጤነኞቹ እኩል በህይወት ውስጥ እንድናር እድል ሰጠኝ። ቀስቶ ‘ካ’ ብሎ ሲጠራኝ አይከፋኝም ነበር። ግልፅ ሰው ነበር እሱ። ከጀርባ አያማኝም። ስለሰደበኝ ስለደበደበኝ ልደሰት አልቸልም። አልገባህም የምልህ?”

መሳቅ ጀመረች።

ማለት የፈለገችው እንደገባኝ ነገርኳት።

በትዝታ ተውጣ እንዲህ አለች፤

“በኔ ህይወት ውስጥ የቀስቶ መኖር ጠቃሚ ነበር። ይኸው ትዝታ ብዬ እያወራሁት ነው። ‘ደስተኛ ወይዘሮ ታሪክ አይኖራትም’ ይባላል።” ካለች በሁዋላ እንደገና ደማቅ ሳቅ ሳቅች። “...ስለ ደብረዘይት ካሉኝ ትዝታዎች ቀስቶ ዋነኛው ነው። ቀስቶ ባይኖር ከመብላት፣ ከመጠጣትና ከመማር ሌላ ምን ትዝታ ይኖረኝ ነበር? የምልህ ገብቶሃል? ልንገርህ? ከዚህ ሁሉ አመታት በሁዋላ ኢትዮጵያን የመጎብኘት አሳብ አለኝ። አየህ፤ በርግጠኛነት ቀስቶን አገኘዋለሁ። ይቅርታ እንዲጠይቀኝ ግን አልፈቅድለትም። ምናደረገኝ? ከልጅነት ጓደኞቼ አንዱ ነው። እሱ እኮ የኔ ታሪክ ነው...”

ከተመገብን በሁዋላ በአካባቢው በእግር ተንሸራሽርን። ሻሮን አብራን ነበረች። ዮዲት በእግር ስትራመድ ከዘራ ትጠቀም ነበር። በከዘራው እየተደገፈች በጥሩ ሁኔታ ትራመዳለች።

“በረዶውን በቀላሉ ለመድሸው?”

“ቀላል አይደለም። ግን ይለመዳል።”

“እኔ በረዶ ውስጥ መኖር የምችል አይመስለኝም።”

“ምርጫ ካጣህ ትኖራለህ።”

ፊንላንድ ላይ ቅዝቃዜው እስከ ኔቬቲቭ 25 እንደሚወርድ ነገረች። ሲሞቅ የዚያኑ ያህል ቃጠሎውና ወበቁ አይቻልም። በበጋው ወቅት ወደ ሰሜን ፊንላንድ ጫፍ በአመት ውስጥ 73 ቀንና ሌሊት ሙሉ ፀሃይ አትጠልቅም። ከረምት ላይ በአንፃሩ 51 ቀንና ፀሃይ አትታይም። 24 ሰአት ፀሃይ አልባ ይሆናል። እንዲህም ሆኖ ፊኒሾች በአገራቸው ፍቅር ያበዱ ናቸው። በአለም ላይ ሰዎች መልካም ኑሮ ከሚኖሩባቸው አገሮች በቀዳሚዎቹ ተርታ ላይ አሰልፈዋታል።

ትንሽ ተዘዋውረን ወደ ቤት ተመለስን። ተዳከሜ ስለነበር ማረፍ ፈለግሁ። ወደ ሻሮን መኝታ ክፍል ተወሰድኩ። ሻሮን በእናቷ አስተርጓሚነት እንዲህ አለች።

“የትንሿን ልእልት መኝታ ቤት ላንተ ማረፊያ ፈቅጃለሁ። የዲት ስላንተ ጥሩ ነገሮችን ነግራኛለች። ስለተገናኛችሁ ደስ ብሎኛል። የትንሿ ልእልት መኝታ ሌሊት በመላእክት ስለሚጎበኙ የሚያስደስቱ ህልሞች ይሰጥሃል። በመምጣትህ በጣም ደስ ብሎኛል።”

ማለዳ ቁርስ ስንበላ ሻሮን እንደገና ጠየቀች፤

“መላእክቶች ዘፈኑልህ?”

“ዘፈኑልኝ። አበቦችም ሰጡኝ። እንዳንቺ ቆንጆዎች ነበሩ።”

ሻሮን ደስ ብሏት ሳቀች።

* * *

ሄልሲንኪ አምስት ቀናት ቆየሁ።

ሄልሲንኪ ከተማ መሃል Vaakuna የሚባል ሆቴል አለ። የሌሊቱን ህይወት ለማየት በሚል አንድ ቀን አደርኩበት። እዚያ ባደርኩበት ተስያት ደጃፉ ላይ ቁጭ አልኩና የምመለከተውን መፃፍ ጀመርኩ።

ቁጭ ብዬ እያታዘብኩ ነበር። ባልና ሚስት የሚመስሉ ሁለት በእድሜ የገፉ ሰዎች በሩጫ አለፉ። ስፖርት እየሰሩ ነው። ባልና ሚስት ቢመስሉም ደረታቸው ላይ ያለው የሁለቱም ጡት እኩል ነበር። በራስ በራነቱ ባልየውን ለየሁት። ቀይ ረጅም ታኮ የተጫማች ኮረዳ እየተንሳፈፈች አለፈች። ከጀርመንና ከሆላንዳውያን ጋር ሲነፃፀሩ ፊኒሾች የአውሮፓ ገጠፊዎች መስለው ታዩኝ። አለባበሳቸው ጭምር እንደነገሩ

ነው። ሁለት ወጣት ቆነጃጅት በቀጥታ ወደኔ መጡ። አልፈውኝ አልሄዱም። እኔን በቋንቋቸው ሊያናግሩ ሞከሩ። ፊኒሽኛ እንደማልችል ነገርኳቸው። እኩል ፈገግ ካሉ በሁዋላ፣ አንደኛዋ በእንግሊዝኛ አናገረችኝ፤

“ሲጋራ ይዘሃል እባክህ?”

እድሜያቸው 18 ስላልሞላ መግዛት ባለመቻላቸው ነው።

“ይቅርታ፣ አላጨስም።”

ከባቡር ሃዲዱ ዳርቻ በተርታ የተቀመጡ ጥቁሮች ሲጋራ እያበነኑ በሚያክላላ ድምፅ ይነጋገራሉ። ጀርባው ላይ አኮርዲዮን የተሸከመ ሰው እየተጎተተ አለፈ። እየዘፈነ የሚለምን ጂፕሲ ሳይሆን አይቀርም። የአውሮፓውያንን ንቀት ተሸክመው ስለኖሩት ጂፕሲዎች ወደፊት አንድ ምእራፍ ሳልፀፍ አልቀርም። በዝግታ እየተራመድኩ ወደ ማእከሉ አቀናሁ። ለተለያዩ ጉዳይ እርዳታ የሚጠይቁ ወጣቶች መንገዱን ሞልተውታል።

ወጣትና ቆነጃጅት ሴቶች መንገድ ላይ አስቆሙኝና “እየሱስ አዳኝ አምላክ” መሆኑን ነገሩኝ። ይህን ዜና ከሰላሳ አመታት በፊት ስለሰማሁት መንገዴን ቀጠልኩ። ሌሎች ደግሞ አጥብቀው ያዙኝ፤

“እርዳታ ለቀይ መስቀል!”

የያዙት ካርቶን ላይ “Puncinen risti” የሚል ፅሁፍ ሰፍሮአል። “ቀይመስቀል” ማለት ሳይሆን አይቀርም። እንደገና ሌሎች አስገድደው አስቆሙኝ፤

“አልችልም የናጉተን ቋንቋ።”

በተሰባበረ እንግሊዝኛ ሰበኩኝ፤

“እየሱስ አዳኝ ነው! አንተን ይፈልግሃል!”

“እየሱስ አፍሪቃን ረስቶአታል።” አልኩ።

“ተሳስተሃል።” ብለው ተረባረቡ።

አንዱ ልታስረዳኝ ትከሻዬን ስትይዘኝ፤ ከሰበካው ይልቅ ትከሻዬ ላይ ስላረፉት ጣቶች እያሰብኩ አዳምጣት ጀመር። ጣቶቿን ከትከሻዬ ላይ ስታነሳ የቀረኝ ነገር ስላልነበረ መንገዴን ቀጠልኩ። ብቻ እንዲህ አልኳት፤

“አንቺ ከመወለድሽ በፊት እየሱስን አውቀዋለሁ።”

እልፍ እንዳልኩ ሌሎች ወጣቶች አስቆሙኝ፤

“የአፍሪቃ ዝሆኖች እየተገደሉ ነው። እናድናቸው...”

እዚህ ላይ ግን ስቅስቃሪ ብዬ ማልቀስ አምሮኝ ነበር። የኛ ዝሆኖች እየተገደሉ ነው? እኛ ስንገድላቸው እነዚህ ፊኒሾች የእርዳታ ገንዘብ ይሰበስቡላቸዋል።

ቀጣዩ ገንዘብ ጠያቂ ቡድን ሊያስቆመኝ ሲል ሸውጄ አለፍኩ።

የሄልሲንኪ ማእከል ላይ ጉሊት (Flea market) ተጎልቶ ነበር። ቶሪ ይሉታል ፊኒሾቹ። ምግብ ነበራቸው። ከአንደኛው ድንኳን ጉብፍ ምሳ በላሁ። ደቃቃ አሳዎችን ከካሮትና ከሩዝ ጋር አቀረቡልኝ። ተስማሚ ነበር። የበላሁት ምሳ ስሙ ማን እንደሚባል ጠይቄ ነገሩኝ። Muikku.

ሰማዩ በጉም ተሸፍኖአል። “በጋ ገብቶአል” ቢባልም ይበርዳል። ወጨፎ ነገርም አለው።

“አንተ ሰው! አውሮፓ መኖር በፍፁም አትችልም!” የሚል ቃል ወደ ልቤ መጣ። ይህን ያለኝ ከቶ ማነው? እግዚአብሔር ወይስ ህሊናዬ? ተናጋሪው መንፈስ አያይዞ ቀጠለ፤

“ምርጡ መሬትና አየር እንደተሰጠህ አልገባህም?”

“አውቃለሁ።”

“ምን ታደርጋለህ ታዲያ እዚህ?”

“አህ! ተወኝ ባክህ!”

“እግርና እጅ አለህ። ጭንቅላት ተጨምሮልሃል። ጤና አለህ። ሌላ ምን ትፈልጋለህ? ከንቱ! ኪሳራ! ለማኝ!”

ማእከሉ ላይ ተዘዋወርኩ። የእነዚህ የፊኒሾች ቋንቋ ከአርምኛ ጋር ተመሳሰለብኝ። እነዚህ ሰዎች በጥንት ዘመን ከአሮሚያ ወደዚህ የኮበለሉ ይሆኑ? በራሴ ቀልድ ብቻዬን ሳቅሁ።

ድንገት ዝናብ መውረድ በመጀመሩ ጥግ ያዝኩ። አስር ደቂቃ እንኳ አልዘነመም። ወዲያው ቆመና ፀሃይ ብልጭ አለች። ወኔ ቢስ ፀሃይ። ‘የፍሪጅ ውስጥ መብራት’ ይሏታል። ሳይናገር መጥቶ ሳይናገር የሚኮበልል ዝናብ። ዝናብ ማለት የአፍሪቃ ዝናብ ነው። ከመምጣቱ

በፊት ያገረመርማል። አዋጅ ያውጃል። የአበሻ ዶሮ እንቁላል ልትጥል ስትል ታስካካለች። ተመሳሳሉብኝ። የአፍሪቃ ዝናብና የአፍሪቃ ዶሮ የተፈጥሮ ግንኙነት ይኖራቸው ይሆን? ዝናባችን ሲመጣ መብረቅ ያስቀድማል። አጉረምርም ሲያበቃ፤ ይረግጠዋል። ከከረዩ እስከ የረር ሊዘንብ ሲያስብ ጋራ ጭቋላ ሊፈነዳ ይደርሳል። መብረቅ ያንቀጠቅጠዋል። አንድ ጊዜ ኤርትራ ላይ ሽኢብ አካባቢ የዘነመ ዝናብ እንደ ተደረመሰ ሰማይ እየተገላበጠ ወደ ቀይ ባህር ሲገሰግስ ተመልከቼ በትርኢቱ ከመደነቅ በላይ ተገርሜያለሁ። የናይሮቢ ዝናብስ ቢሆን? ዝናብ አይደለም፤ ሙዚቃ ነው። ናይሮቢ ማለት ራሱ ዝናብ ማለት ነው። እና ይኸው፤ የሄልሲንኪ ዝናብ አልተመቻችም። ወይ ዘንቦ አይዘንብ፤ ወይ አይተወው! እዚያው ዘነበች - እዚያው ቆመች። 'እዚያው በላች - እዚያው ሞተች' እንዲሉ...

በነጋታው ከዮዲት ጋር በጀልባ ሄድን።

“ይህ Suomenlinna ይባላል።” ስትል አብራራች፤ በግንብ የተከበበ ደሴት በእጇ አመላክታ እያሳየችኝ።

“ምንድነው እሱ?”

“ፊኒሽ ካስል ማለት ነው። ፊንላንዳውያን ከጎረቤቶቻቸው ጦርነት በገጣማቸው ጊዜ ወደዚህ ደሴት እየሸሹ ይከላከሉ ነበር።”

ደሴቱን ለመጎብኘት በጀልባ ስንጓዝ ነጫጭ የባህር ወፎች ጀልባችንን ይከተሉ ነበር፤

“የቢሾፍቱን እርግቦች ይመስላሉ።” አልኩ።

ዮዲት ተረበሽቶ፤

“በደብረዘይት ተለክፈሃል መቸም። መፅሃፍህ ላይም ከደብረዘይት ሌላ ወሬ የለህም። ለምን እርግፍ አድርገህ አትተዋትም? ከእንግዲህ ደብረዘይት መመለስ ስለማትችል እርምህን አውጣ። ደሞ ምን እንዳይቀርብህ ነው?”

“ደብረዘይት ማለት እኮ አንቺ ነሽ! አንቺን እርግፍ አድርጌ ልተውሽ? ብሞክርስ ይቻላል? አንቺ ራስሽ ‘ቀስቶ ታሪኬ ነው’ ስትይ አልነበረም? ልጅነትን እርግፍ አድርጎ መተው እንዴት ይቻላል? ልጅነቴን ትቼ ምን ሊቀረኝ? በምትኩ ምን እሞላለሁ? ምን ማለትሽ ነው?”

“ተናጋሪ ሆነሃል።” አለች።

እንደ ዮዲት በዱላ ድጋፍ የሚሄድ ሰው ጀልባችን ላይ ነበር።

“ፖሊዮ ነው?” ስለ ጠየቅሁዋት።

“አይደለም። ከ1955 ወዲህ የተወለዱ አውሮፓውያን በፖሊዮ አልተጠቁም። ሌላ አደጋ ሊሆን ይችላል።”

“ፖሊዮ ግን ምንድነው?” ብዬ ጠየቅሁዋት።

“ቫይረስ ነው።” ስትል አብራራችኛል፤ “...ወደ ህፃናት ሰውነት የሚገባው በአፍ በኩል ነበር። አንዳንድ ጊዜ ለከፋ ህመም ያጋልጣል። አልፎ አልፎ ደግሞ ልክ እንዲህ እንደኔ ፓራላይዝድ ያደርጋል። የሚገድላቸው በብዛት ነበሩ። ከትባቱ ከመገኘቱ በፊት በ1916 አሜሪካ ላይ ስድስት ሺህ ህፃናት ገድሎአል። 27 ሺህ ፓራላይዝድ አድርጎአል። ከትባቱ እኛ አገር ዘግይቶ ስለገባ ነው ችግሩ እኔ ላይ የደረሰው። በነገራችን ላይ የአሜሪካ ፕሬዚዳንት የነበረው ሩዝቬልት የፖሊዮ ተጠቂ ነበር...”

“ነውንዴ? እግሮቼ የተበላሹት በፖሊዮ መሆኑን አላውቅም ነበር።” አያያዝኩና ጠየቅሁዋት፤

“ሻሮንን ስትወልጇ አልተቸገርሽም?”

“አልተቸገርኩም። ማማጥ እንደማልችል ሃኪሞቹ ያውቁ ስለነበር ጊዜው ሲደርስ በአፕራስዮን እንድንላገል አደረጉ።”

በመንገዳችን ላይ ከበርካታ ጀልባዎች ጋር ተላለፍን። የባህር ታክሲ መሆናቸው ነው። ጀልባዎቹ ወገባቸው ላይ ስማቸው ተፅፎአል። ቅዱስ ፒተር የተባለው ጀልባ ቱሪስቶችን ጭኖ አለፈ። Princess Maria እና Gabriella ተከታትለው መጡ። ጀልባችን Walhalla ላይ ቆመች። በዚህች ደሴት ዙሪያ አራት ያህል ጥንታዊ መድፎች ወደ ሄልሲንኪ አግጣጫ ተጠምደው አየሁ።

ማታ ላይ ዮዲት ለእራት ከትፎ ሰራች። ጠረጴዛው ላይ ቀረብን። ሻሮን እና ድመቷም በጠረጴዛው ዙሪያ ተሰየሙ።

“መኝታ ክፍሌ ምን ጎደለው?” ስትል ጠየቀችኝ ሻሮን።

“በጣም ተስማምቶኛል። ክፍልሽ የተሟላ ነው። ሙብራቶቼ ይመቻሉ። ኢንተርኔትም ተጠቅሜያለሁ። ሚጢጢ ገነት ናት።”

ዮዲት አብራራች፤

“ኢንተርኔት ማየት በቀን ሁለት ሰአት ብቻ ነው የሚፈቀድላት። ቴሌቪዥንም ብዙ አትጠቀምም። በብዛት መፅሃፍ ማንበብ ነው የለመደችው። የኔን ምክር ትሰማለች። ልጄ ብልህ ናት።”

“ሻሮን! ድመትሽ በጣም ቆንጆ ናት። ማነው ስሟ?”

“ሰፕ።” አለች።

“ምን ማለት ነው?”

“ውቢት።” ስትል መለሰች ዮዲት። አያይዛ ስለ ሰፕ አብራራች፤ “...200 ዩሮ ነው የተገዛች። አሁን አምስት አመቷ ሆኖአል። ሻሮን ከልጅነቷ ጀምሮ ሌሎችን መንከባከብ እንድትለምድ ብዬ ነው ሰፕን የገዛሁላት። ራሷ ትመግባታለች። ታጥባታለች። ታስተኛታለች...”

ምግቡ ከቀረበ በሁዋላ ዮዲት፤

“እናመስግን።” አለች።

“እሺ።” ብዬ አቀረቀርኩ።

“አንተ አመስግን...”

“አልችልበትም። አንቺ አመስግኜ...”

ማመስገን ጀመረች፤

“እህልና ውሃህን ይባርካል፤ ከመካከልህም በሽታን ያስወግዳል፤ የምትጨነግፍ ወይም መካን አትሆንም፤ የዘመንህንም ቁጥር ይሞላል፤ ተብሎ በቃልህ እንደተፃፈው በዚህ ቃል ባርክን ይህን ራት እንመገባለን። አምላክ ሆይ! ይህችን እለት የፈጠርካት አለምክንያት አይደለም...ወንድማችን ያንተን መንግስት ያውቅ ዘንድ ልቡን ከፈትለት... የሰይጣን መጠቀሚያ መሆኑ ያበቃ ዘንድ... አምላክ ሆይ! አንተ አግዘው... ችሎታውን አንተን ለማገልገል ይጠቀምበት ዘንድ...”

በፀጥታ መመገብ ጀመርን...

በፀሎቱ ወቅት እኔን በተመለከተ ስለተነሱት ጉዳዮች እያሰላሰልኩ ነበር። ጴጥሌ በሆኑ ወዳጆቼ ቤት በተጋበዝኩ ቁጥር እንዲህ ያሉ ፀሎቶችን ሰምቻለሁ። እንዲህ እንደ ዮዲት ፍርጥርጥ አድርጎ ስለኔ የተናገረ ግን ገጥሞኝ አያውቅም። ይህን በመስሉ ጉዳዮች

ላይ ውይይት የማድረግ ፍላጎቴም ቀዝቃዛ ነበር...

“ምነው ዝም አልክ?” አለች የዲት።

“ስለ ፀሎቱ እያሰብኩ ነበር።”

“ደስ አላለህም?”

“መጥፎ አይደለም...”

እንደገና ዝምታ ሆነ።

“የፀላይኩት እንዲፈፀም ትመኛለህ?”

“ማለት?”

“ሙሉ ጊዜህን አምላክን ማገልገል...”

“አይመስለኝም የዲት።”

ዝምተኛ ሳቅ ሳቅችና እንዲህ አለች፤

“ፖለቲካው ይብቃህ። እግዚአብሔርን አገልግል።” ዘግየት ብላ አከለችበት፤ “...በርግጥ እየመከርኩህ አይደለም።”

ህይወትን የምመለከትበት የራሴ መነፅር አለኝ። ያንን የመግለፅ ፍላጎት ግን የለኝም። ኦርቶዶክስ ተዋህዶ ለኔ ምንድነው? ከእምነትነቱ ይልቅ ባህሉ ከደሜ ጋር የተዋሃደ ሆኖ ይሰማኛል። ወደ ሙስሊምነት ብቀየር እንኳ ኦርቶዶክስ አለመሆን አይቻልም። ርግጥ ነው በእምነት ረገድ ጥሩ ትዝታ ያለኝ አይመስለኝም። እሁድ ዞሮ ሲመጣ እናትና አባቴ በየተራ ወደ ቃጂማው ጊዮርጊስ ይዘውን ይሄዱ ነበር። መንገድ ላይ ከጅቦች ጋር እንተላለፍ ስለነበር በጣም እፈራ እንደነበር አስታውሳለሁ። ገና ወገግ ሳይል በመቃብሮች መካከል መጓዝም በጣም ያሳቅቀኝ ነበር። ይህ ሁኔታ በልጅነት አእምሮ ላይ ሊያሳድር የሚችለውን ተፅእኖ ወላጆቻችን ሊገነዘቡ አይችሉም ነበር።

ነፍስ ካወቅሁ በሁዋላ መፃህፍት ጓደኞቼ ሆኑ። ስለ ሃይማኖቶች የቻልኩትን ያህል ለማወቅ ሞክሬ ነበር። “አንዱ ሃይማኖት ከሌላው በምን ይለያል?” ለሚለው መሰረታዊ ጥያቄ ገና ድሮ መልስ አገንኜለታለሁ ብዬ አምናለሁ። መልሱ “ምንም ልዩነት የለውም” የሚል ሆነ። በርግጥም በሁሉም እምነቶች በመጨረሻ የሚቀረው ትእዛዝ፤ “በጎ ፈፀሙ፤ ሃጢአት አትሰሩ” የሚለው ብቻ ነው። ለኔ ሁሉም ነገር እዚህ ላይ ይቋጠራል። እዚህ መደምደሚያ ላይ ለመድረስ

የሚደረግ ረጅም ሙግት አሰልፎ ነበር የሚሆንበት። እስከ መገዳደል የሚደርሰው ልዩነት ደግሞ እብደት ሆኖ ይታያል ነበር።

ስለ ሃይማኖት መነጋገር እንዳልፈለግሁ ተገንዝባ ነው መሰለኝ፤ ትከሻዋ ላይ ጣል ስላደረገችው ጋቢ ወግ ጀመረች፤

“ይሄ ጋቢ የማን ስጦታ እንደሆነ ልንገርህ?”

“የማን ስጦታ ነው?”

“የዝምታ ጎርፉ።”

ዝምታ ጎርፉ በደብረዘይት በጣም የምንወዳት መምህራችን ነበረች። “የጋዜጠኛው ማስታወሻ” ላይ የልጅነት መምህራን በሚለው ርእስ ስር ስለዚህ ተወዳጅ መምህር ጥቂት ተርኬያለሁ። እኔ ስለ ዝምታ ጎርፉ ምንጊዜም እንደማስታውሰው ሁሉ የዲትም በተመሳሳይ ሁኔታ ላይ ኖራለች።

“ያን ያህል ትቀራረቡ ነበር?”

“በጣም!” አለች በስሜት፤ “...ዝምታ የማትረሳ ሰው ናት።”

የዲት ወጓን ቀጠለች፤

“ወደ ፊንላንድ እንደምጓዝ ካወቅሁ በሁዋላ በመጀመሪያ የነገርኳት ለዝምታ ነበር። ስነግራት ምን አላችኝ መሰለህ? ‘ከዚህ መሄድሽ ጥሩ ነው። ከደብረዘይት የሚቀርብሽ ሰካራም የአየር ሃይል ባል ብቻ ነው።’ ከልቧ እየሳቀች ቀጠለች፤ “...ሳስበው የዝምታ አባባል ያስቀኛል።”

የቀረበልኝን ምግብ እያጣጣምኩ፤ ከወጥ ቤቱ ባንድ ጎን ግድግዳው ላይ የተሰቀለውን ፎቶግራፍ በጥምና አጤንኩት። በእድሜ የገፋ ነጭ ነበር። በየዲት መኖሪያ ቤት ግድግዳ ላይ ከዚህ ነጭ ሰው በቀር ሌላ ፎቶግራፍ አልነበረም።

“ይሄ ሰው ማነው የዲት?”

“የሚረዳኝ፤ የሚመክረኝ ሰው ነበር። አሁን በህይወት የለም።”

“የልጅሽ አባት ነው?”

“የልጄ አባት አበሻ እንደሆነ ነግሬህ ነበር።”

ቆይቼ እንዲህ አልኩ፤

“ስለ ዝምታ አባባል ምን አስተያየት አለሽ?”

“ማንኛውንም generalization እቃወማለሁ።”

በዮዲት አባባል ስለተስማማሁ አጠናክርኩት፤

“ዝምታ ጎርፉ ስለ አበሻ ወንዶች ያላት አመለካከት ምን እንደሆነ በትክክል አላውቅም። ባል ላለማግባት የወሰነችበት አንድ በቂ ምክንያት ግን ይኖራት ይሆናል።”

እና ጥቂት አከልኩ፤

“የሆነው ሆኖ መቼም...አዲሱ ትውልድ ብዙ የተለወጠ ይመስለኛል። ትህትና ያላቸው ባሎች እየተፈጠሩ ነው። የአበሻ ወንድ ብዙ ጉድለት ቢኖርበትም ተስፋ የሚያስቆርጥ አይደለም። አውሮፓውያንም ቢሆኑ ከኛ የባሉ አውሬዎች ነበሩ። ከስልጣኔ፣ ከእውቀት መጨመርና ከሰብአዊ መብቶች መከበር ጋር ተያይዞ ነው ብዙ የተለወጡት። አይመስልሽም?”

“ሊሆን ይችላል።” አለች።

* * *

እነሆ ጉብኝቴ አበቃ። የመመለሻዬ ቀንም ደረሰ።

ወደ አውሮፕላን ማረፊያው ስንጓዝ፤

“ስለ መጪ ህይወትህ አሳብህ ምንድነው?” ስትል ጠየቀችኝ።

“ሆላንድ ላይ የፖለቲካ ጥገኝነት እጠይቃለሁ...”

“ሆላንድ ይሻልሃል?”

“አላውቅም። ብዙ አላሰብኩበትም....”

አውሮፕላን ጣቢያ ደርሰን ተሰነባበትን።

“ዳግም የምትመጣ ይመስልሃል ወደዚህ?” ስትል ጠየቀችኝ።

“ማን ያውቃል ብለሽ ነው? በህይወት ውስጥ ግን ብዙውን ጊዜ ሰዎች ለሶስተኛ ጊዜ አይገናኙም...” ስል ቀለድኩ።

ሳቀች! ቀዝቃዛ ነበር ሳቋ።

“እረፍት ስትፈልግ በፈለግኸው ጊዜ መምጣት ትችላለህ።”

“አመሰግናለሁ ዮዲት...”

አያያዝኩና እንዲህ አልኩ፤

“ሻርጌን አገሯን እንድታውቅ አድርጌ። እና በተቻለ መጠን በጎ በጎውን ብቻ አስታውሺ። ጠንካራ ልጅ እንደሆንሽ እንኳ አውቃለሁ። ለምናልባቱ ብዬ ነው...”

ትክዝ አለች።

“ምን እንደማስብ ልንገርህ?”

በንቃት አዳመጥኳት።

“ቱሪስት ሆኜ ወደ ኢትዮጵያ አልሄድም። አካል ጉዳተኞችን የምረዳበት አጋጣሚ ለማግኘት እየሞከርኩ ነው። ከሆነልኝ ምኞቴ እንደሰኘ ነው። በተለይ አካል ጉዳተኛ ሆነው የሚወለዱትን ማገዝ ከቻልኩ እርካታ አገኛለሁ። ባህሉ መለወጥ አለበት። ወላጆች አካል ጉዳተኛ የሆኑ ልጆቻቸውን መደበቅ የለባቸውም። የተማርኩት በዚህ ዙሪያ ስለሆነ፤ ቢሳካልኝ ምኞቴ እንደዚያ ነው። ሆቴል ቆይቼ ለመመለስ ስል ብቻ ግን አልሄድም። የተማርነውን ቁምነገር ካልሰራንበት ምን ትርጉም አለው ብለህ ነው?”

ሄልሲንኪን ለቀቅሁ።

አይሮፕላኑ ወደ ሰማይ አሻቀበ። ቁልቁል አየሁዋት ሄልሲንኪን። ፀጥተኛ ከተማ። እንደማልመለስ አውቄ ነበር። እና ጥቂት ቃላት ተነፈስኩ፤

“ደስተኛ ዝይ ሆይ! ዳግም በህይወት ስለማንገናኝ ለዘልአለሙ ደህና ሁኝ። ቤትሽን የሞላው ሰላም በቀሪው የህይወት ዘመንሽ ሁሉ ካንቺ ጋር ይሁን! ብልህና ቆንጆ ልጅ የሰጠሽ አምላክ ምስጋና ይገባዋል...”

የክላራ ፈጣሪ

በክርስቶስ ፈንታ - ፈልጉ ክርታስ
የምንለጥፍበት - የጊዜውን ነፍስ
በስላሴ ፈንታ - ፈልጉ ሰሌዳ
የምንደጉበት - የጊዜውን ፍዳ

(ግጥም - ዮሃንስ አድማሱ)

ፊር አጥል ካምፕ አስር ቀናት ሞላኝ።

እንደተለመደው ክፍላችን በእንግዶች ስለተጣበባችና መቀቱም ስለበረታ፣ ኳስ ጨዋታው ሲጀምር ወጥቼ ሄድኩ። ግቢውን ስንጥቄ ሳልፍ ማሊክ መንገዱ ላይ ድንጋይ እየደረደረ ሲጫወት አገኘሁት። ልክ ሲያየኝ ጨዋታውን ትቶ ወደ እናቱ ሮጠ። ስሙን እየጠራሁ እንዲጨበጠኝ ለመንኩት። አሻፈረኝ አለ።

“ቻው! ማሊክ” ብዬው አልፎው ሄድኩ።

ከእናቱ ገፅታ ላይ እንደ መጀመሪያው እለት ቁጣ አላየሁም። በየቀኑ መተያየት፣ አብሮ መመገብ፣ በአንድ ግቢ ውስጥ ማደር፣ ማሊክን ባገኘሁት ቁጥር በስሙ እየጠራሁ ማባበሌ... ይሄ ተደማምሮ ልቧን አለስልሶት ሊሆን ይችላል። እኔም እንደርሷው ተራ ስደተኛ መሆኔን ማገናዘቧ ግድ ነው መቼም።

ያን ቀን ከተማ ሄጄ ቢራ ቤት አመሸሁ።

በፀጥታ ጥግ ላይ ተቀምጬ ከሆላንድ ቢራ ጋር ተጫወትኩ። ባሩ በሰው ተሞልቶአል። ነጭ ያልሆንኩ እኔ ብቻ ነኝ። ተስተናጋጆቼ

በሙሉ የሃገሬው ተወላጅ ደኞች ነበሩ። በመካከሉ ከእንግዶቹ አንዱ ወደ መፀዳጃ ቤት በማለፍ ላይ ሳለች ጠጋ ብላ አናገረችች፤

“ሃሳብ ገብቶሃል?”

“ደህና ነኝ። ብቻዬን ስለሆንኩ ይሆናል።”

“እኛ ዘንድ ና!”

ተቀምጣበት ወደነበረው ቦታ አመላከተችች።

“አመሰግናለሁ። እዚሁ ይሻለኛል።”

ፈገግታዋን አጥግባኝ አለፈች።

ሆላንዳውያን በጣም ትሁት መሆናቸውን ቀደም ብዬ ተረድቼ ነበር። ገፅታቸው ላይ የዘረኛነት ስሜት ማንበብ በፍፁም አይቻልም። ዘረኛነት የለባቸውም ማለት ላይሆን ይችላል። ምናልባት በውስጣቸው ይኖር ይሆናል። አላውቅም። ቢኖር እንኳ ገፅታቸው ላይ አይታይም። ይህ መሆኑ ሰላም የሚሰጥ ነበር። እዚህ አገር የሚኖር አንድ ስደተኛ ከወገን ከዘመዱ መራቁ ሳይበቃው፤ ከአገሬው ዜጋ የንቀት ስሜት ቢጨመርበት ህይወቱ መመሳቀሉ የማይቀር ነበር።

የቢራ ቤት ቆይታዬን ሳበቃ ወደ መድብር ጎራ ብዬ ለህፃናት መጫወቻ የሚሆን ቀላል ኳስ ገዛሁ። ማሊክን በዚህ ስጦታ ለመታረቅ ማሰቤ ነው።

በነጋታው ቁርስ ላይ አገኘሁት። አይቶኝ ከመሸሹ በፊት ኳሷን አሳየሁት። ፊቱ ላይ መንታ ስሜት አነበብኩ። ኳሷን ያያል። መልሶ ደግሞ እኔን። ኳሷን ለራሱ ማድረግ እንደፈለገ የህፃን ገፅታው አሳበቀበት። በግራ እጄ ጠጉሩን እያሻሽሁ በቀኝ እጄ ኳሷን ይቀበል ዘንድ ዘረጋሁለት። እናቱ ፀጥ ብላ ልጄን ታስተውላለች። ማሊክ ሲያመነታ ቆየና ምንጭቅ አድርጎ ኳሷን ተቀበለች።

ምሳ ላይ ስንገናኝ ኳሷን ይዟት ነበር።

የምሳ ሰልፉ ረጅም ስለነበር እንድንጫወት ጋበዝኩት። እየሳቀ ኳሷን ወረወረልች። እኔም መልሼ ወረወርኩለት። ደግሞ ወረወረልች። ወሰድኩና በእጁ ሰጠሁት። እና ጉንጨቴ ላይ ሳምኩት። ምንም አላለም። ታረቅን ማለት ነው። ማለትም በኢትዮጵያና በሶማሊያ ህዝቦች መካከል ያለው ቅራኔ እንዲህ በቀላሉ ሊታረቅ የሚችል ነበር።

ከዚያ ወዲህ እናቱም ከልብ የመነጨ ፈገግታ ትቸረኝ ጀመረች። እሷንም ሆነ ልጇን የመጉዳትና የመጥላት ነገር በልቤ አለመኖሩን እንዳወቀች ከገፅታዋ መረዳት ችያለሁ። ምስጢሩ ይኸው ነበር። በርግጥ የሚያግባባን ቋንቋ ባለመኖሩ ቃላት ልንለዋወጥ አልቻልንም። በአይን ግን ተግባባን። ቃል ካንደበቷ ባይወጣም፤ ልጇ እንዲወደኝ ለማድረግ ያደረግሁትን ጥረት በቅንነት እንደተቀበለችው፤ በየዋህ በፈገግታዋ ነገረችኝ...

* * *

በነጋታው የሚያውቀኝ ሰው ወደ ቴር አፕል ካምፕ መጥቶ እጅ ሰጠ። ይህም ሰው “እያደር አዲስ” የተባለ ቀደም ሲል በኢትዮጵያ ፊድሮ ይሰራ የነበረ ጋዜጠኛ ነበር። እኔ ቴር አፕል ካምፕ መግባቴን አምስተርዳም ላይ ከሚያውቁኝ ሃበሾች ሰምቶ ኖሮአል። ሻንጣውን እየጎተተ በቦቆሎና በድንች እርሻ መሃል ሲጓዝ ከብሩክ ጋር መንገድ ላይ ተገናኙ።

መጀመሪያ የጠየቀው ስለኔ ነበር።

ካምፕ መኖሪን ሲነግረው፤ ዝርዝር ነገር እያጫወተው አብረው መጡ። ብሩክ እያደርን ከካምፑ ሃላፊዎች ካገናኘው በሁዋላ በቀጥታ ወደኔ እየበረረ መጣ። ሁለት እጆቹን አጣምሮ እንዲህ አለኝ፡

“በግ ነጋዴው! ጓደኛህ መጥቶአል። እያደር አዲስ ይባላል።”

ከኳስ ጨዋታ ወሬዎች ሊገላግለኝ የሚችል ሰው በማግኘቴ ከአልጋዬ ላይ ነጥሬ ወረድኩ። እንደ ቀልድ የገባሁበት የበግ ነጋዴነቴም በዚሁ እለት ተሰናበተ።

ያን ቀን ከእራት በሁዋላ እኛ ክፍል ውስጥ ተሰብስበን ስናወጋ አመሸን። ዳዊት በመካከሉ ሲመጣ ከእያደር አዲስ ጋር አስተዋወቅነው። በጠረጴዛው ዙሪያ ተቀምጠውም መጨዋወት ጀመሩ። ሁለቱ ሲጨዋወቱ አልጋዬ ላይ ጋደም ብዬ በግማሽ ልብ እየሰማሁዋቸው ነበር።

“የት ሰፈር ነህ?” ሲል ጠየቀው።

“ጨርቆስ።” ሲል መለሰ ዳዊት።

“ጨርቆስ ቤተክርስቲያን? አስቀድሰህ ታውቃለህ ታዲያ?”

ዳዊት በመገረም ምላሽ ሰጠው፤

“ቅዳሴ? ጨርቆስ ቢቃጠል ገብቼ መስቀሎቼን እደክል ነበር።”

ቀና ብዬ አየሁዋቸው። እያደር መደንገጡን አስተዋልኩ፤

“መስቀል ምን ያደርግልሃል?”

“በጥሩ ዋጋ ይደወላል።”

እያደር ባልተደሰተ ድምፅ፤

“እንደዚያ ይደረጋል እንዴ?” ሲል ጠየቀ።

“ገንዘብ ካስገኘ ምንም ነገር ቢሆን እሰራለሁ። ድሮ ድራግ እነግድ ነበር፤ ገባሽ? በመካከሉ እንቅፋት ሲገጥም እንቅፋቱን ሰርቼው አልፍ ነበር...”

“መስራት ማለት?”

“መግደል ነዋ!”

እያደር ዝም በማለቱ ዳዊት ይጠይቀው ጀመር፤

“የምን ሰፈር ልጅ ነሽ?”

“ከደብረኤልያስ ነኝ። ጎጃም! ዮፍታሄ ንጉሴ ቅኔ የቆጠሩበት...”

“ማነች ዮፍታሄ?”

“አታውቃቸውም?”

“የት ሰፈር ናት?”

እያደር ርእሰ ወሬውን ለወጠና፤

“ሻይ ላፍላልህ?” ሲል ጠየቀው።

“ያንቺ ነገር! በዚህ ሰአት ሻይ ይጠጣል እንዴ?”

“ቮድካ አለኝ።” አልኩና ወደ ካምፑ ደብቄ ያስገባሁትን የቮድካ ጠርሙስ ከቁምሳጥኑ አውጥቼ ለዳዊት አቀበልኩት።

“የአራዳ ልጅ እንዲህ ነው።” ሲል አዳነቀ።

የሁለቱን ወጣቶች ውይይት በመደነቅ ነበር ያዳመጥኩት። የአንድ ዘመን ሰዎች ነበሩ። አማርኛ ተናጋሪ ናቸው። ሁለቱም ከአርቶዶክስ አማኞች ቤተሰብ ነው የፈለቁት። በአንድ ዘመንና በአንድ

አገር የተወለዱ ሰዎች በዚህ ደረጃ በተራራቀ አስተሳሰብና ባህሪ ላይ ሊገኙ እንደሚችሉ አስቤ አላውቅም ነበር። አብረው የሚኖሩ ሰዎች ቀስ በቀስ አስተሳሰባቸው እየተቀራረበ ሊሄድ እንደሚችል ግልፅ ነበር። አብሮ መኖር ግን ከግዴታ ባሻገር ሳይሆን አይቀርም። የእያደርና የዳዊት ወጎች እንደሚገናኙ ሁለት መንታ መስመሮች ነበሩ። እያደር የዮፍታሄ ንጉሴን ስም ሲያነሳ በኩራት ነበር። ለሃገሪቱ ባህልና ነባር ቅርስ ያለውን ክብር ከአነጋገሩ መመዘን የሚቻል ነበር። ዳዊት በበኩሉ ከጨርቆስ ቤተክርስቲያን መስቀል ሰርቆ ስለመሸጥ ያወጋልን በአራዳነት መንፈስ ነበር። የአንድ አገር ልጆች፣ የአንድ ዘመን ሰዎች፣ በአስተሳሰብ ይቀራረቡ ዘንድ የሚያደርግ፣ በሃገር ደረጃ ትውልድን የሚሞርድ፣ ቀላቅሎና አስተካክሎ፣ ልዩነታቸውን አቀራርቦ ገንቢ ዜጋ ለመፍጠር የሚችል melting pot ሃገሪቱ የላትም።

ከእያደር አዲስ ጋር መፅሃፍ ተለዋወጥን። እሱ የማልኮም ኤክስን ‘ግለታሪክ’ ሲሰጠኝ እኔ የፓውሎ ኮሊየን “ብሪዳ” ሰጠሁት። እኔ ያዋስኩትን መፅሃፍ ወዲያው አንብቦ፣ “አይረባም” ብሎ መለሰልኝ። እኔ ግን ማልኮም ኤክስ ለጥቂሮች መብት ያደረገውን የትግል ታሪክ፤ በተለይ አቀራረቡን ስለወደድኩት መፅሃፉን አስቀረሁት።

እያደር አዲስ በመጣ በአራተኛው ቀን አካባቢ ወደ ከተማ ሄደን ቢራ ቤት አመሸን። ወደ ካምፕ የተመለስነው እኩለ ሌሊት አካባቢ ነበር። ስንደርስ ካምፑ ጭር ብሎአል። የጥበቃ ሰራተኞች ግን አልተኙም። ተረኛው ፖሊስ ከክፍሉ ብቅ ብሎ አናገረን፤

“የት አመሻችሁ?”

“ቢራ ቤት።”

“ተዝናናችሁ?”

“በጣም ደስ የሚል ነበር።”

“ምንድነው በፌስታል የያዛችሁት?”

“መፅሃፍ ነው።”

“ማየት እችላለሁ?”

ከፍቶ መፅሃፍ ብቻ መሆኑን ካየ በሁዋላ፤

“መጠጥ ይዞ መግባት ስለማይፈቀድ ነው፤ ይቅርታ።” አለ።

“የጠጣነውን ግን ይዘን መግባት እንችላለን?” እያደር ቀለደ።

ፖሊሱ በጣም ሳቀ።

“መልካም ሌሊት።”

“ላንተም መልካም ሌሊት።”

በነጋታው ምሽት ላይ ዘግይቼ ለራት ደረስኩ።

ስደተኞች ተመግበው ጨርሰው ነበር። ፖሊሶቹና የኢሚግሬሽን ሰራተኞቹ ራታቸውን ለመብላት ምግብ በማንሳት ላይ ነበሩ። ፖሊሱ “ሰአት አልፎአል” ብሎ ከለከለኝ። ልመለስ ስል ክላራ አየችኝና ለፖሊሱ ምልክት ሰጠችው። እንደገባ መንገዱን ለቀቀልኝ። ምግብ አነሳሁና ከክላራ ፊትለፊት ተቀመጥኩ።

የስደተኞችና የካምፑ ሃላፊዎች ምግብ ተመሳሳይ መሆኑን ማወቅ በመቻሌ እየተገረምኩ ነበር። ምን ይደረግ? የአፍሪቃ ልምዴ በአድልዎ የታጨቀ አይደል?

“የት ዘገየህ?” ብላ ጠየቀችኝ።

“ወደ ማሳው ሄጄ ነበር። ሳነብ ሰአቱ ሳይታወቀኝ አለፈ።”

“ምንድነው የምታነበው?”

አየችውና፤

“ማልኮም ኤክስ?”

በዚያን እለት ካነበብኩት ውስጥ አንዲት አረፍተነገር ጭንቅላቴ ውስጥ ቀርታ ነበር። ጥቁር አሜሪካውያኑ ለምን ማልኮም ኤክስን እንደሚከተሉ ሲጠየቁ፤ “ማልኮም ኤክስ ጥሎን አይሄድም።” ሲሉ መለስ ሰጥተው ነበር። በፖለቲካ ትግል ታሪክ ውስጥ ትልቁ ችግር ይኼው ነበር። አብዛኞቹ ህዝቡን “ውረድ እንውረድ” ይሉትና ከአፋፍ ቆመው ያስደበድቡታል። ጥቁር አሜሪካውያኑ ማልኮም ኤክስ ጥሎአቸው እንደማይሄድ ርግጠኞች ነበሩ። እንደ ቀዳሚዎቹ ለምሹት ሲል እንደማይለውጣቸው አወቁ። ቃሉን የማይበላ መሆኑን ተረዱ። “በክፉም ሆነ በመልካሙ ጊዜ ከህዝቡ ጎን መቆም” የሚለው አሳብ አብሮኝ ብዙ ቆየ። “በሬዎቹ ግራና ቀኝ ሊወዛወዙ ይችላሉ። ገበሬው ማረሻውን አጥብቆ ከያዘ ግን መሬቱ በትክክል ይታረሳል።” የሚል ዘፈን

መስማቱ ትዝ ይለኛል። ማን ነበረች ዘፋኛ?

ከላራ ፈገግ ብላ ማልኮም ኤክስ ላይ ተናገረች፤

“መፅሃፉን አላነበብኩትም። ዴንዝል ዋሽንግተን የሰራውን ፊልም ነው ያየሁት። እየሱስን ይሰድበዋል።”

“ክርስትያን ነሽ?”

“አይደለሁም።” አያያዘችና አብራራች፤ “...አያቶቼ ክርስትያኖች ነበሩ። አባትና እናቱ ግን እምነት አልነበራቸውም። እኔም የወላጆቼን ተከተልኩ።”

“በምን ታምኛለሽ?”

በጥርሷ ብቻ ሳይሆን በአይኗም ሳቀች።

“በተፈጥሮና በህግ።”

“ከሞት በሁዋላ መነሳት አይኖርም?”

የመጀመሪያውን ሳቅ ደገመችው።

“የልጆች ተረት ይመስለኛል።”

ዝም በማለቱ፤

“ሙስሊም ነህ?” ብላ ጠየቀችኝ።

“ክርስትያን ነኝ።”

“በሚያምኑ ሰዎች ላይ ተቃውሞ የለኝም።”

“የክርስቶስን ግለ ታሪክ አንብበሽዋል?”

“አንብቤዋለሁ። እየሱስ በወቅቱ የነቃ ፈላስፋ ነበር። ሰላማዊ መርሁን እወድለታለሁ። ‘አምላክ ነን’ አላሉም እንጂ እነ ጋንዲም ተመሳሳይ አቋም ነበራቸው። እየሱስ ተአምራት እንደሰራ የተገለፀውና ከሞት መነሳቱ ግን አይታመንም።” ዘግየት ብላ አከለችበት፤ “...ማርክስና እየሱስ ለኔ ተመሳሳይ ናቸው። ሁለቱም ለአይሁዳውያን ነው የሰሩት። እየሱስ የአይሁዳውያን ብቻ የነበረውን እምነት አለማቀፍ አደረገው። ማርክስ በተመሳሳይ የአለማቀፍ ስራተኞች ጥያቄ አድርጎ ያቀረበው በወቅቱ በአውሮፓ አይሁዳውያን ላይ ይደርስ ከነበረው በደል ተነስቶ ነው።”

(አንድ አስቂኝ አባባል ታወሰኝ። በአስተሳሰባቸው አለምን የለወጡት አራት አይሁዳውያን ናቸው ይባላል። ሙሴ የአመራር ጥበብን አመጣ፤ እየሱስ ስለ ፍቅር አስተማረ፤ ሲግመንድ ፍሮይድ ስለ ወሲብ፤ ካርል ማርክስ ስለ ሆድ!)

ከላራ የቀባባቸውን ዳቦ እየገመጠች ቀጠለች፤

“...በጨለማው ዘመን የኖሩ ሰዎች ቅዱስ የተባሉትን መፃህፍት አንብበው እውነት ቢመስላቸው አይገርመኝም። በዚህ ዘመን እነዚያን ተአምራት ማመን ግን ያስቸግራል። የሰለጠነ ህግ ከመኖሩ በፊት እምነት አስፈላጊ ነበር። እስኪ ንገረኝ? እየብህህ ላይ ያ ሁሉ አስቃቂ ግፍ የደረሰበትን ምክንያት ለህፃናት እንዴት ብለህ ታስረዳለህ?”

“እየሱስ ላንቺ ምንድነው?”

“እንዳልኩህ ሰላማዊ አስተሳሰቡ ጥሩ ነው። ከዚያም ውስጥ የማልቀበላቸው አባባሎች አሉ...”

“ለምሳሌ?”

“ጠላቶቻችሁን ውደዱ ይላል። እኔ ጓደኞቼንና ቤተሰቤን ነው የምወደው። በርግጥ ጠላት የለኝም። እኔን የሚጎዳ ጠላት ከመጣ ግን ወደ ፖሊስ ነው የምደውለው...”

ዝም በማለቱ ጠየቀችኝ፤

“በአራቱም መፅሃፍ ውስጥ እየሱስ ስለ አዳምና ሄዋን ያልጠቀሰበት ምክንያት ምን ይመስልሃል?”

ጥያቄዋ ድንገተኛና ዱብ እዳ ሆነብኝ። አስቤው የማላውቀው ነበር። ከፍተኛ የመደነቅ ስሜት አደረብኝ፤

“አለመጥቀሱን አላውቅም።” አልኩ።

“ሙሴና ኦብርሃምን ደጋግሞ ይጠቅሳል። የሌሎቹን ነቢያት ስምም ያነሳል። በዚያ ሁሉ ንግግሩ መሃል አዳምና ሄዋንን አንድም ጊዜ ሳያነሳቸው ቀርቶአል። ለምን?”

“ምን ልትነግሯኝ ነው ያፈለግሸው?”

ቀይ ፅጌረዳ የመሰለ ሳቂን ደገመችው።

“ከመለስክልኝ ብዬ ነው የጠየቅሁህ?”

“የግድ ማንሳት ነበረበት?”

“ይመስለኛል።”

“ለምን ሳይጠቅሳቸው ቀረ?”

“እንጃ! ምናልባት አሪት ዘፍጥረት የተፃፈው እየሱስ ከሞተ በሁዋላ ሊሆን ይችላል። ምናልባት...”

የአባባሏ ስነአመንክዮ ገባኝ።

“እየሱስ አዳምና ሄዋንን አያውቃቸውም ማለትሽ ነው?”

“አንተ አልክ።” ብላ አፈገፈገች።

ሳቅሁ! ከፍ ባለ ድምፅ!

“አታስቢ። ሜታፊዚክስ ወግ ደስ ይለኛል።”

እና በመደነቅ አንድ ጥያቄ ጠየቅሁዋት፤

“ከላራ! እስኪ ልጠይቅሽ? ህይወት ምን ትርጉም ይሰጥሃል?”

ትክዝ አለች።

“ህይወት!? የወጣትነት ዘመን በጣም ጥሩ ነው።”

ዳበውን ገመጠችው።

“...በርግጥ በወጣትነት እድሜ መደሰት ያስፈልጋል። ወደፊት በጎልማሳነት ዘመን አንድ ልጅ መውለድ እፈልጋለሁ። ባል የማገባ አይመስለኝም።” አያይዛ አከለችበት፤ “...ሌላ ምን አለ? ህይወት ሌላ ልዩ አላማ የላትም። ...except continued existence, now or in the future.”

(በርግጥም ሆላንድን ቀስበቀስ መልመድ ስጆምር ቤተክርስቲያናት ወደ ዳንስ ከለብ እና ሬስቶራንት መለወጣቸውን መገንዘብ ችልኩ። ሃይማኖት አልባነት እንደ እምነት መብት የተከበረ ነው። አንዲት ወጣት አበሻ እንዳጫወተችኝ፤ ትምህርት ቤት ስለ እየሱስ ለመናገር ሞክራ ስቀውባታል።

“እግዚአብሔር የት እንደሚኖር ንገሪን?” ብለው ጠየቁት።

“መንግስተ ሰማያት።”

“መንግስተ ሰማያት የት ነው?”

“ሰማይ ላይ...”

ተማሪዎቹ ተገርመው ተያዩ።

እኔም እንዲህ ያለ አባባል በተደጋጋሚ ገጥሞኛል።

“ለአፍሪቃውያን በእርግጥ እግዚአብሔር ያስፈልጋችሁዋል።”
አለኝ አንዱ። እንዲህ ሲልም አከለበት፤ “...ምክንያቱም በአገራችሁ ህግ
አይከበርም። ህግ ከተከበረና ዴሞክራሲ ካለ እግዚአብሔር
አያስፈልግም። በአውሮፓም ቢሆን ህግ በማይከበርበት ዘመን
እግዚአብሔር ብዙ አግዛናል። ለዚያም እናመሰግናለን።”

ከራት በሁዋላ የአዳራሹ ደጃፍ ላይ ቆመን ሲጋራ አጨሰን።
ማለትም ከላራ እያጨሰች ስለ መፃህፍት ጥቂት አወጋን፤

“ልጅ እያለሁ ልቦለድ አነብ ነበር... አሁን ትቼዋለሁ... አንተስ
ታነባለህ? የቀድሞዎችን?...እኔ እንኳ ብዙ አላውቃቸውም... ባዮግራፊ
እና ፍልስፍና ማንበብ ደስ ይለኛል... ግጥም? አው! የተመረጡትን
ማንበብ እወዳለሁ... የአፍሪቃውያንን እንኳ አንብቤ አላውቅም?...
አሏችሁ ገጣሚያን? ...አላውቅም ነበር... ብዙውን ጊዜ ማንበብን እንደ
መዝናኛ ነው የምጠቀምበት...በል ደህና እደር...”

ከከላራ እንደተለያየን ከግቢው ውጭ ብቻዬን አዘገምኩ።
የራት ሰአት ያለፈ ቢሆንም ፀሃይቱ ፏ እንዳለች ነበር። በእግሬ
እያዘገምኩ ከእርሻው ዳርቻ ተናፈስኩ።

ዛፎቹ ሳይዛነፉ ቆመዋል።

ግርጌያቸውም በሳርና በአበባ አጊጦአል።

“...እናንት አበቦች ሆይ! ስማችሁ ማን ይባላል? በባቦጋያ፤
በኩሪፍቱ፤ በቢሾፍቱ፤ በሆራ አርሰዲ፤ በጉዳ ሃይቅ፤ በሆራ ኪሎሌ፤
በጨለለቃ ሃይቆች ዳርቻ በልጅነት ዘመን ከተንደባለልንባቸው ወይን
ጠጅ አበቦች ጋር ትዛመዱ ይሆን? በየረር፤ በጋራሙሊታ፤ በጠንፌላሽ
ጋራ፤ በአሞራ ገደል፤ በደንካካ፤ በሶፋጋራ፤ በጉርሜሳ ሽለቆ፤ በዋጂቱ፤
በጋራ ጭቋላ ተራሮችና ሁዳዶች ከቀጠፍናችሁ አበቦች ጋር ምን ይሆን
ልዩነታችሁ?”

አንዷን አበባ ቀጥፌ አሸተትኳት። እንደ ናርዶስ ያለ መአዛ ወደ ልቤ ዘለቀ። ከድንቼ እርሻ ባሻገር ጥቅጥቅ ያለ ጫካ ይታየኛል። ከጥቂሩ አስፓልት ግራና ቀኝ መሬቱ ሳር ለብሶአል። አፈሩን ማየት አይቻልም። በርቀት በጫካው የተሸፈኑ ቤቶች ጣራቸው ብቻ ይታያል። የአካባቢው ገበሬዎች መኖሪያ ቤት ሳይሆን አይቀርም። ፍፁም በሆነው ፀጥታ ውስጥ የአእዋፍ ድምፅ ብቻ ይሰማል።

ሶስት ሴቶች ከፊት ለፊቱ መጡ። እና ተላለፍን። ጠፍጣፋ ነበር ፊታቸው። ገመትኩ። የሲሎን ወይም የታይላንድ ስደተኞች ሳይሆኑ አይቀሩም። ፀሃይ ፏ ብላ የወጣች ቢሆንም በርቀት ዝናም አዘለ ጉም ይታየኝ ጀመር። ደመናው ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት አልነበረም። ብርቱ ነፋስም በድንገት ይነፍስ ጀመረ። በፀሃይ ስትደምቅ አውሮፓ ያምርባታል። ነፋሷ ብርቱ ነው - ይመቻል። በረዶም ያምርባታል ይላሉ። በረዶውን እንኳ ገና አልደረስኩበትም።

ካናሉ አጠገብ ቁጭ አልኩ።

ጀልባዎች እየተጓዙ ነበር። ዳክዮችና ዝዮች ጀልባዎችን ተከትለው አለፉ። በካናሉ ዳርቻ ባልና ሚስት በዝግታ ተራመዱ። ህፃን ልጁን እንኮኮ ያዘለ አባት፤ ውሻ የታቀፈች ሴት፤ በየተራ አለፉ። የቤተክርስቲያን ደወል ተደወለ። ቋቋር...ቋቋር የሚል ድምፅ ተሰማ። የምን አይነት ውፍ ድምፅ እንደሆነ አላውቅም። ከካናሉ ዳርቻ ካለ አረንጓዴ የብረት አግዳሚ ወንበር ላይ የተቀመጡ ወንድና ሴት ወጣቶች በፀጥታ ሃምበርገር ሲገምጡ አየሁ። ሌላ ጀልባ መጣች። ሙዝ ትመስላለች። በእድሜ የገፉ ባልና ሚስት ጀልባዋ ላይ ተቀምጠዋል። ከጀልባዋ ወገብ ላይ Catherina Analya የሚል ፅሁፍ ይነበባል። ባልና ሚስቱ በፀጥታ አይኖቻቸውን ወዲያ ማዶ እንዳሻገሩ አልፈው ሄዱ። ከወንዙ ዳርቻ ካሉት ዛፎች ቅጠሎች ወደቁ። እነርሱም ውሃው ላይ እየተንሳፈሩ ጀልባዎቹን ተከትለው ወደ ምእራብ አግጣጫ ቀዘፉ።

እኩለ ሌሊት ካለፈ በሁዋላ ከማደሪያ ክፍሌ ደረስኩ።

የስደት ባልደረቦቼ ተኝተው ነበር። ሶስቱም ያንኮራፋሉ። አንደኛው የተሰበረ ዋሽንት የሚነፋ ይመስላል። ሌላው እንደ አርዘሊባኖስ ያፋዋጫል። ሶስተኛው ከዛገ ፒያኖ እንደሚወጣ ጀሮ የሚፍቅ ድምፅ እያፈለቀ ነበር። ምንም እንኳ ሶስቱ የማንኮራፋት ድምፆች የተሳካለት ህብረ ዜማ መፍጠር ያልቻሉ ቢሆንም፤ ተለማማጅ

የአርኬስራ ባንድ መምሰላቸው ግን አልቀረም። በተለይ እዚህ ላይ ቫዮሊን ቢጨመርበት ህብረ ድምፁን ማሟላት በቻለ። ማን ያውቃል? እኔ ስተኛ የጎደለው ይሟላ ይሆናል...

እነሆ! የእኔም ተራ ደረሰ።

በሚቀጥለው ቀን ቴር አፕልን ለቀን የምንሄድ ስደተኞች ስም ዝርዝር ተለጠፈ። ለእራት ስንገባም ደጃፉ ላይ እየለዩ፣ ለጉዞ እንድንዘጋጅ በጥብቅ አሳሰቡን። የስደተኛው ጎርፍ ማለቂያ የለውም። በቀን ቢያንስ 30 ስደተኛ ወደ ቴር አፕል ካምፕ ይገባል። የ15 ቀናት የቴር አፕል ቆይታቸውን የጨረሱ ደግሞ በየቀኑ ካምፑን እየለቀቁ ይወጣሉ። ብሩክ ከሶስት ቀናት በፊት ለቆ ሄዶአል። አቤሰሎም ባልታወቀ ምክንያት እዚያው ካምፕ እንዲዘገይ ተደረገ። ንኡሙን ትናንት ተሰናብቶን ሄደ። እኔም በነገው አለት እያደር አዲስንና አቤሰሎምን ትጽ እሄዳለሁ። አንዱ ይገባል፣ ሌላው ይወጣል።

በሚቀጥለው ቀን ማለዳ ሻንጣዬን ሸካክፌ ለጉዞ ዝግጁ ሆንኩ። ቁርስ እንደነገሩ ቀማመስን። እኛን ለመውሰድ የመጣው አውቶብስ ደጃፉ ላይ ተገትሮአል። ደንገዝገዝ ባለው ማለዳ ክላራ ስማችንን መጥራት ጀመረች። በቅድሚያ ስማቸው የተጠራው ማሊክና እናቱ ነበሩ። በመቀጠል የኔ ስም ተጠራ። ከአፍሪቃ ቀንድ እኛ ብቻ ነበርን። ቀዥቃዣው ኢራናዊና ዘባራቂው ሊቢያዊ የመጨረሻዎቹ ሆነው ወደ አውቶብስ ገቡ።

ከአውቶብስ የፊት ወንበሮች በአንደኛው ላይ ነበር የተቀመጥኩት። ከኔ ትይዩ ማሊክና እናቱ ተቀምጠዋል። ክላራ ወረቀት እንደያዘች የቀረ ስደተኛ እንዳይኖር በአይኗ ስታረጋግጥ ቆየች። አረጋግጣ ስትጨርስ፣ ከፍ ባለ ድምፅ ተሰናበተችን!

“መልካም እድል እመኝላችሁዋለሁ!”

ክላራ ወዲያውኑ አውቶብሱን ለቃ አልወጣችም። ማሊክን ማጫወት ጀመረች። ሾፌሩ ሞተሩን ቀስቀሰ። ክላራ ለመውረድ ወደ በሩ ስትቃረብ ስሟን ጠራሁዋት። መለስ አለች።

“በጣም ጥሩ ሰው ነሽ።” አልኳት።

“አመሰግናለሁ” ካለች በሁዋላ፣ “...ለስደተኞች ጥሩ መሆን

የሰራ ግዴታችን ነው። እንደምታየው ደ'ሞ ሴቶችና ህፃናት ይበዛሉ..."

ይህን ስትናገር ፊቷ ጭፍግግ ብሎ ነበር። እና ክላራ ከአውቶብሱ ወረደች። በተከፈተው መስኮት በኩል አየሁዋት። እሷም እየችኝ። አውቶብሱ በተንቀሳቀሰበት ደቂቃ፤

“ልጄን አጫውተው እባክህ!” ስትል ሰማሁዋት።

በቀጭኑ የወረደ እንባዋን በሌባ ጣቷ ስትጠርግም አየሁ።

ብዙም ርቀን ሳንጓዝ ማሊክ እጭኖቹ መሃል ጉብቶ እንቅልፍ ወሰደው። ሆኖም ሶስት ሰአት ያህል ተጉዘን ቪልዚ ከተባለው ካምፕ እስከንደርስ እናትየው አይኖቿን ከልጄ አልነቀለችም ነበር...

(የሆላንድን የመኖሪያ ፈቃድ ካገኘሁ በሁዋላ ሰው ለመጠየቅ ወደ Groningen ክፍለሀገር ሄጄ ነበር። እግረመንገዴን ክላራን ለማየት ወደ ካምፑ ጎራ አልኩ። በአፍሪቃውያን የተፃፈ የግጥም መፅሃፍ በስጦታ ወረቀት ጠቅልዬ ይገኝ ነበር። ለመጨረሻ ጊዜ ከቴር አፕል ሰወጣ እንባዋን ስትጠርግ ያየሁዋት፤ ምስሉ ደጋግሞ በአይነ ህሊናዬ እየመጣብኝ ወደ ካምፑ አቀናሁ።

ዳሩ ሳይቀናኝ ቀረ።

ቴር አፕል ላይ ክላራን አላገኘሁዋትም። ስራ መቀየሯን ነገሩኝ። ባገኛትና ጥቂት ባወራት በጣም ደስ ይለኝ ነበር። ለደግነቷ፤ “ባለችበት አምላክ ፀጋውን ያብዛላት።” ብዬ ልመርቃት ግን አልቻልኩም። ምክንያቱም ክላራ እግዚአብሔርን አታውቀውም። አንዳንድ ጊዜ ስለ ክላራ ባሳብኩ ቁጥር አንድ ጥያቄ አለምሮዬን ከፉኛ ይመታዋል። ፈጣሪ መኖሩን የማይምን ሰው እንዲህ ጥሩ ሰው መሆን ይቻለዋል ማለት ነው?)

- 15 -

የሻምቡ ንጉስ

የአዋሽ ወንዝ አዞ....

ከወንዙ ዳርቻ - ፀሃይ እየሞቀ - ቢያዩት ተዘርግቶ
መሰላቸው ሬሳ - መሰላቸው ዝተት - መሰላቸው ጉዳዮች
ያረጀ ያለቀ - የደረቀ ቋንጣ - የሞተ ቡቴቶ

(ግጥም - ገቢሳ ሙሊታ)

- ተ.ገ. እንደተረጎመው -

ከፌንጫሃ ስኳር ፋብሪካ ስንመለስ የመጣንበትን የጌዴዎ መንገድ በመተው፣ በባኮ - አምቦ መስመር ወደ አዲስ አበባ ተጓዝን። በግምት ስድሳ ኪሎሜትር ያህል እንደነዳን አንዲት የደከመች መንደር አገኝተን እረፍት ሆነ። ፈንታ ተፈራ ሆቴል ደጃፍ ላይ መኪናችንን አቁመን እስክንወርድ ድረስ ያቺ ደሳሳ ከተማ ማን መሆኗን አላወቅንም። ሻምቡ ኖራለች። የሆሮጉዱሩ ዋና ከተማ። በባህርዛፎች ተከባ ተራራ ላይ ጉብ ብላለች።

እነሆ! ስለ ገቢሳ ሙሊታ እናወጋለን!

አይነስውሩ አዝማሪ ገቢሳ ዘውድ ያልደፉ የሻምቡ ንጉስ ነበር። በዚያን እለት ከዚህ ብሩህ ልብ ካለው አዛውንት ጋር ጥቂት ቆይታ ለማድረግ እድል አገኜያለሁ። ርግጥ ነው፤ ገቢሳን በተመለከተ ከአለታት አንድ ቀን ቁራጭ ወግ እንደምፅፍ ርግጠኛ ነበርኩ። እንዲህ እዘገያለሁ ብዬ ግን አልገመትኩም።

...በረንዳው ላይ ተቀምጦን ቡና እያጣጣምን ሳለ አባመጋለ ፈረስ ላይ የተቀመጠ፤ ባላባት የመሰለ ሰው ጎዳናውን ይዞ ሲያልፍ

አየን። ጥቁርና ነጭ ነበር ፈረሱ። በእድሜ መግፋት ጥቁሩ እየነጣ ነጩ በዝቶአል። የፈረሱ ልጓም ጠና ባለ መንገድ መሪ ተይዞ ነበር። ገቢሳ ጫፉ የሾለ አስኮ ጫማ አድርጎአል። ረጅም ቀይ መልከመልካም ሲሆን፤ ጠጉሩ ጥጥ ይመስላል። ደንዳና ነው። ጋቢውን ጀርባው ላይ ጣል አድርጎአል። ከጋቢው ስር በኋ ጀርባ ኮት ይታያል። ኮቱ ባለትልልቅ ቁልፍ እና ባለ አራት ኪሶች ነበር። ይህ ሰው ገቢሳ መሆኑን የሆቴሉ አስተናጋጅ አጫወተኝ። አስተናጋጁ ጨምሮ ጥቂት አወጋን...

“...በዘመነ ደርግ ታስሮ ነበር። በሰፈራ ስም ጎጆ ሲያፈርሱ፤ ‘ጎጆ የሚያፈርስ ቁራ መንግስት’ ብሎ በመዝፈኑ ነበር የታሰረው።”

ገቢሳ ስለ እስርቤቱም እንዲህ አቀነቀነ፤

Waaqnii silaa hin dulloomu- inni utubaan hoomii
 Inni sanqaan badessaa
 Silaa daanyaan naa hin hiikuu qataroo fagessaa
 Alaan zabituu na eegaa qawwee gonbifatee
 Kessaan taffituu na eegaa- mangagaa jallifatee

የግጥሙ አሳብ ወደ አማርኛ ሲመለስ እንደሚከተለው ነበር፤

ጎሬው አያረጅም - ጉድጓድ ወህኒ ቤቱ
 ብርቱ ነው ምሰሶው - ጥቁር ነው እንጨቱ
 ብሳና ነው ሳንቃው - እሳት ነው መሬቱ
 ዳኛው ፍርድ አያውቅም...
 ቀጠሮ የረዝማል - አይፈታም ፊቱ
 ኮስታራው ዘበኛ...
 ጠመንጃ ደቅኖአል - ቆሞ ከደጃፉ
 ትሁዋን ከውስጥ አለ - ተባይ ከነ ክንፉ
 ደም መጦ ሊጠጣ - በሹላሹል አፉ

ገቢሳ ሶስቱንም ስርአት እየተቃወመ ዘልቆ ነበር። በታሪኩ ስለተሳብኩ ገቢሳን ቃለመጠይቅ ለማድረግ ፈልጌ ነበር። ለጋዜጠኞች ቃለመጠይቅ መስጠት እንደማይወድ ነገሩኝ። መሰንቆውን ይዞ ከሚያቀነቅንበት “ጥሩ ደበላ ጠጅ ቤት” በመሄድ ሲዘፍን መቅዳት ግን ይቻላል። አሁንም ወደዚያ ማለፉን ጠቆሙኝ...

መንገደኛ እንደመሆኔ ጊዜ አልነበረኝም። ቢሆንም ወደ ጠጅ ቤቱ ጎራ ብዬ ገቢሳ ሲያቀነቅን ሰማሁት። ጋዜጠኛ መሆኔን ሳልናገር ወግ ጀምሮ ገቢሳ ስለራሱ በጨረፍታ አጫወተኝ። እርጅና የድምፁን

ሃይል አልጎዳውም። እንደልቡ የመናገር ችሎታ ያለው ሲሆን፤ ባለወፍራም ድምፅ ነበር።

ወላጆቹ ከበቾ ወደ ወሊጋ የመጡ የሸዋ አሮሞዎች ነበሩ። ዳዶ ቢርቢርሳ ኮርማ ተወለደ። ቢርቢርሳ ትልቅ የእንጨት ዘር ነው። ዳዶ የሻምቡ ጎረቤት ናት። ማልዶ ከዳዶ በእግሩ መንገድ የጀመረ አረፋፍዶ ሻምቡ መግባት ይችላል።

ገቢሳ ዳዶ ላይ እያደገ ሳለ በሰባት አመት እድሜው አይኖቹን አጣ። የበቆሎ እሸት በልቶ፤ በቆሎ መሃል ስለተኛ አይኖቹን ስለማጣቱ ነግረውት ነበር። ገቢሳ ግን አሁን ይህን አባባል አያምንም። ፈንጣጣ ናት ያጠቃችው። ‘ግፍራ’ ይባላል በአሮምኛ። የ70 አመት አዛውንት ሲሆን፤ የሚተዳደረው ዘፍኖ በሚያገኘው ገቢ ነበር። በተጨማሪ የሆሮ ቡልቅ እድር የአመራር አባል፤ እንዲሁም ባለትዳር እና የልጆች አባት ነው። ገቢሳ አንድ ዜማ አዜመልኝ። ከዚያ በላይ ግን አልቆየሁም። ተገቢውን ከፍያ ፈፅሜ መንገዴን ቀጠልኩ። አይነስውሩን አዝማሪ ከመሰናበቴ በፊት፤

“የሻምቡ ንጉስ ይሉሃል።” ብዬው ነበር።

ሞቅ አድርጎ ሳቀ። ሳቁ ሃይል ነበረው።

“አሮሞ ንጉስ የለውም። በገዳ ስርአት ነበር የምንተዳደረው።”

ገቢሳ ካዜማቸው መካከል አንዱ እንዲህ ነበር፤

Ganama wuxuu jedhuu -akka saroota isaanii
Galgala gibuu jedhuu- akka ganyoota isaanii
Korokodaan nu yaasuu –akka reoota isaanii
Akka malee nu dhaanuu akka nadhoota isanii

አሳቡን ብቻ በመያዝ እንደሚከተለው ተርጉሜዋለሁ።

ጠዋት ውጡ አሉን - ወጣን በጠዋት

ማታ ግቡ አሉን - ገባን በምሽት

እጃችንን አስረው - እግራችንን አስረው

እንደ ውሾቻቸው፤ እንደ አጋሰሶቹ፤ ልክ እንደ ጠቦት

* * *

ጊዜው 1986 ነበር...

አህይድ አዴት (ትግራይ) ላይ የተመሰረተበትን የመጋቢት 17 በአል በመላ አሮሚያ ከተሞች እያከበረ ነበር። ሻምቡ ላይም እንዲሁ። ስለሺ ጎዴ ነበር የክብር እንግዳ ሆኖ በአሉ ላይ የተገኘው።

ገቢሳ ዘፈን እንዲያቀርብ ተጋበዘ።

ታዳሚው ሁሉ ገቢሳ ምን ሊዘፍን እንደሚችል ለማወቅ በጉጉት ነበር የጠበቀው። ገቢሳ ለረጅም ዘመናት የሆሮ ህዝብ አንደበት ሆኖ እንደመኖሩ እሱን አለመጋበዝ የማይሆን ነበር። ገቢሳን በመጋበዝ የሚዘፍነውን ማዳመጥ የሁሉም ፍላጎት ነበር። ስለሺ ጎዴ በውነት ቁም ነገር ሰራ።

“የሚዘፍነውን አትምረጡለት፣ የፈለገውን ይዝፈን።” ብሎ አዘዘ። ይህም በሻምቡ ነዋሪዎች ተሰምቶ ኖሮ ገቢሳ መሰንቆውን ይዞ ብቅ ሲል አዳራሹ በፀጥታ ተመታ። ስለሺ እንኳ የልቡን ሊናገር በማይችልበት ዘመን ገቢሳ ብቸኛው ነፃ ሰው ነበር። በዚያን አለትም በአሉ ላይ ከጠበቁት በላይ የሆሮን ልብ የሚነኩ ሁለት ዜማዎችን ይዞ ቀረበ።

Ya muraa maqasii
Hintaane yaa Mallasii
Deebite roorroon barasii

(ትርጉም)

በመቀስ እኩል እንደተቆረጠ
እንደሌሎቹ...
የመለስ መምራትም አልሆነም
የቀድሞዋ በደል ቀጠለች

Shura Shurshura Kiyya
Ya Shuraa xinumaaf
Gababbatte - na duraa
Shuraa koo shurshuraa koo
WBO ko hukkuraa koo

ቆላሃቸው አሉ - ልክ እንደ ዳጉሳ
አጨድካቸው አሉ - እንደ ሆሮ ጋርሳ
ነዳሃቸው አሉ - ልክ እንደ ኩርቤሳ
ሹራኮ ሹርሹራ - ሹራ ደበናንሳ

(የሹርሹራ ታሪክ ራሱን የቻለ መፅሃፍ ሊወጣው እንደሚችል ይታመናል። ኢህአዴግ ከአነግ ጋር ካደረጋቸው ከባድ ውጊያዎች አንዱ ሹርሹራ ከሚመራው የአነግ ሰራዊት ጋር ያደረገው ውጊያ ነው። ወያኔ በቀላሉ የማይገመት መስዋእትነት ከፍለጋቸዋል። ቢሆንም ግን ድል አድርገዋል። በውጊያው ሹርሹራ ተገደለ። ከመሪያቸው መሞት በሁዋላም የአነግ ተዋጊዎች ከሞት የተረፉት ከፊሉ ሲማረክ፣ ጥቂቶች ግን እምልጠው ተብታትነው አፈግፍገዋል። ሹርሹራ ወለጋ ጫካ ውስጥ የተገደለው ቶሊና አበራ ከሚመራው የወያኔ ሰራዊት ጋር ሲዋጋ ነበር። አሮሞን በአሮሞ መምታት የቆየ ሰልጉ ነበር። በሃይለስላሴ ዘመን የዋቆ ጉቱን እና የጃራ አባገዳን ንቅናቄ የቀጠቀጠው ጃጋማ ኬሎ ነበር።)

ዘፍኖ ሲጨርስ ስለሺ ገቢሳን አስጠራው።

“ገቢሳ! እንዲህ የምትዘፍንለት አነግ በህይወት የለም”ኮ!”

“ስለሺ! ተሳስተሃል። አነግ አይሞትም።”

“ባንተ ልብ ውስጥ ነው ያልሞተው።”

“ከልብ በላይ ምን አለ ታዲያ?”

“ገቢሳ! አነግን በትክክል ማየት አልቻልክም። አነግ ከሻምቡ ከተማ እንኳ ያነሰ ሆኖአል። አነግ ህዝቡ ውስጥና መሬት ላይ የለም።”

“አነግ በአሮሞዎች ልብ ውስጥ አለ።”

“አነግ ሞቶአል ብለህ ዝፈንና የወር ደሞዝ ልቁረጥልህ?”

“ዋሽቼ እንደማልዘፍን እያወቅህ ለምን ትጠይቀኛለህ?”

“ስለሹርሹራ የምትዘፍነው ውሸት ነው።”

“ሹርሹራ ጀግና መሆኑን ሁሉም ያውቃል።”

“እኔ የማውቀው ሽፍታ እንደነበር ነው...”

“ትግራዎቹም ወንበዴ ይባሉ ነበር። አሁን ነግሰዋል።”

“ካንተ በቀር ሹርሹራን ጀግና የሚል ሰው አልሰማሁም።”

“ስለሺ! ጫብሬ ስለሆንክ ላንተ አይነግሩህም።”

(ጫብር ሆሮ አውራጃ የሚገኝ የቦታ ስም ሲሆን፤ ነዋሪዎቹ ጫብሬ ይባላሉ። በምኒልክ ጊዜ ወታደር ሆነው ከጎንደር መጥተው የሰፈሩ ናቸው ይባላል። ኢህአዴግ ስልጣን እንደያዘ የአህዴድ አባል የሚሆን ሰው ማግኘት በመቸገሩ እንደ ጫብር ከመሳሰሉ አካባቢዎች አሮሞ ያልሆኑ አሮሞኛ ተናጋሪዎችን በብዛት መልምሎ የጎደለውን የአህዴድ አመራር ሞልቶበታል። ስለሺ ጎዴ በዚህ መንገድ ለስልጣን የቢቃ ሲሆን፤ ድብልቅ ኢትዮጵያውያን ባሉባቸው እንደ ደብረዘይት እና ናዝሬት የመሳሰሉ ከተሞች በከንቲባነት እየተሾመ አስተዳድሮአል። ስለሺ የአቅም እጥረት ቢኖርበትም በወንጀል አይታማም።)

“አነግ መቼ ይነግሳል?” ሲል እየቀለደ ጠየቀው።

ገቢሳ ግን በቁም ነገር ምላሽ ሰጠ።

“ቀኑን እኔ አልደርስበትም ይሆናል። አንተ ግን ታየዋለህ።”

“የሻምቡ ሰዎች ያሳስቱሃል። በባዶ አዋቂ አደረጉህ...”

“መበደልህን ለማወቅ ምን እውቀት ያስፈልጋል?”

በዚያን ቀን ከገቢሳ ጋር የሚደረገው ሙግት እንዳልሆነለት ሲያውቅ ስለሺ ወደ ማስፈራራት ገብቶ ነበር።

“ከንግዲህ ስለ ሹርሹራ መዝፈንህን ብስማ እገድልሃለሁ።”

ገቢሳ እየሳቀ መለሰለት፤

“እኔን ብትገድል ‘አይነስውር ገደለ’ ይሉሃል። ይቅርብህ።”

በርግጥ ስለሺ እንደዛተው ገቢሳን ለህወሃት አሳልፎ ባለመስጠቱ ያስመሰግነዋል። ገቢሳ ከስለሺ ዛቻ በሁዋላ እስከ ህይወቱ ፍፃሜ በተመሳሳይ መንገድ ጭቆናን እየተቃወመ በመዝፈን ቀጠለ።

“እነ ጃራ አባገዳ፤ ባሮ ቱምሳ፤ እነ ዋቆ ጉቱ፤ እነ ሌንጮ ሊታ፤ እነ ዱጋሳ በከኮ፤ እነ ማሞ መዘምር፤ እነ ታደስ ብሩ፤ እነ ገለሳ ድልቦ፤ በበቀሉበት አገር ስለሺ ጎዴ ወኪላችን ሆነ።” እያለ ቁጭቱን ያንጎራጉር ነበር።

የገቢሳ ካሴት ባይታተምም ብዙ ሰዎች እጅ ገብቶአል። ዝናውን የሰሙ አሮሞዎች አዲስ አበባ ድረስ እያስጠሩ እንዲዘፍን ያደርጉት ነበር። የገቢሳ ግጥሞች አብዛኞቹ ጭቆናን የሚቃወሙ

ናቸው። በደልን በመቃወም የታገሉትን ሰዎች ስም እየጠራ ሰዎች ከፍርሃት እንዲላቀቁ አነሳስቶአል። ህብረተሰቡን አንቅቶአል። በተለይ የአብሼ ገርባ ስም ከአንደበቱ አይለይም ነበር። አብሼ ገርባ በምኒልክ ጊዜ ፀረ ነፍጠኛ ትግል ጀምሮ ሳይሳካለት የተገደለ አርበኛ ነበር። ገቢሳ በማንኛውም ርእሰ ጉዳይ ላይ ግጥም አፍልቆ የማዜም ልዩ ተሰጥኦ ነበረው። በህይወት በኖረበት ረጅም ዘመን ውስጥ አንድም ጊዜ ልጆቹ መንገድ ሲመሩት ያልታየ ሲሆን፤

“አባት እንደመሆኔ እኔ እመራቸዋለሁ እንጂ ልጆቹ መንገድ አይመሩኝም።” ይል ነበር ይባላል። በርግጥም ገቢሳ ከልጆቹ ባሻገር የህብረተሰብ መንገድ መሪ ሆኖ የህይወት ዘመኑን በነፃነት ያጠናቀቀ አርበኛ ነበር...

አቦ ገቢሳ ሙሉታ 2009 ላይ እድሜ መግፋት ባስከተለው ህመም ምክንያት አርፎ እዚያው ከነገሰባት ሻምቡ የቀብር ስነስርዓቱ ተፈፅሞአል። በቀብሩ እለት በሆሮጉዱሩ ታሪክ ታይቶ የማይታወቅ ህዝብ አስከፊኑን አጅቦት ነበር...

የክብር ዋጋ

የትናንትናውን - ዛሬ ላታገኘው
ብለህ አትናገር “ደሞ ለዛሬ ሰው”
ቀኑን ከተረከብክ - እስከ አሰሰ ገሰሱ
የዛሬ ሆነሃል - አንተም ልክ እንደሱ

(ግጥም - ማቴዎስ ከተማ)

በአንድ ወቅት ለስራ ጉዳይ ጎንደር ሰንበቼ ነበር።
ከያዝኳቸው ማስታወሻዎች መካከል ጥቂቶቹ ጥንታዊውን የኢትዮጵያ
የክብር ፀጋ ጠቁመውኛል። በርግጥ ጎንደር ላይ ያገኘሁት ቅሪት የጎንደር
ብቻ ሊባል የሚችል አይደለም። የመላ አገሪቱ ሊሆን ይችላል። ስለ
ክብር ያለን የተጋነነ አመለካከት አሉታዊ ጎን ቢኖረውም፤ ወደ አወንታ
ከተቃኘና ጥቅም ላይ ከዋለ ፀጋ ይሆናል።

ነገሩ ወዲህ ነው።

ጎንደር ከተማ ላይ ሊስትሮ ፈለግሁና አጣሁ። ፒያሳ ላይ
ወዲያ ብል ወዲህ በአይኔ ሊገቡልኝ አልቻሉም። በዚህ መሃል አንድ
ጭሎ ጠጋ ብሎ፤

“ሊስትሮ ፈልገው ነው?” ሲል ጠየቀኝ።

ለመገረም ጊዜ ሳላገኝ፤ እንዴት የልቤን ሊያውቅ እንደቻለም
ሳልመራመር፤ “አዎን ሊስትሮ ፈልጌ ነበር።” አልኩ።

ምላሽም ሳይሰጠኝ በርሮ ከአጠገቤ ጠፋ። እና በዚያችው ቅፅበት የሊስትሮ ሳጥን ይዞ መጣ። እየጠረገልኝ ሳለ እንደዋዛ ጠየቅሁት፤

“ሳጥንህን የት አስቀምጠህ ነበር?”

“መደበቂያ አለኝ።”

“ተከልከሎአል እንዴ?”

“አልተከለከለም። እየዘርኩ እጠይቃለሁ፤ የሚያስጠርጉ ካሉ..”

“ሳጥንህን ይዘህ መዘር አይሻልህም?”

“እናቴ ከልክላኝ ነው።”

“ምነው?”

“የጀግና ልጅ ነኝ።”

“የጀግና ልጅ? ምን ማለት ነው የጀግና ልጅ?”

እየተቅለሰሰሰ ምላሽ ሰጠ፤

“ሳጥኑን ይዘህ አትታይ፤ የጀግና ልጅ ነህ ብላኝ ነው።”

“አባትህ አሉ?”

“ሞተዋል።”

“ወታደር ነበሩ?”

“አልነበሩም። ታመው ነው የሞቱት።”

“ምን ይሰሩ ነበር?”

“ቤት ይሰሩ ነበር።”

“ግንብኛ ነበሩ ወይስ አናጢ?”

“አላውቅም። ትንሽ እያለሁ ነው የሞቱት።”

እንዲህም ሆኖ ጠይቄ እስከረዳ ድረስ “የጀግና ልጅ” የሚለውን ትርጉም አልተረዳሁም ነበር። ከዚያ ቀደም የጀግና ልጅነት በዘር የሚወረስ ይሆናል ብዬ አልጠረጠርኩም ነበር። እና በመጨረሻ አንድ የተቸገረ ልጅ በእጆቹ ሰርቶ እንዳይኖር “የጀግና ልጅነቱ” እንቅፋት ሆነበት። ይህ “የከብርና ኩራት” አሉታዊ ጎኑ ነው። በርግጥ

ከተግባር ጋር አለመዋሃዱ እንጂ ጠቃሚ ጎንም ነበረው። “የጀግና ልጅ ነኝ” እያለ ለሚያድግ ልጅ ለባህሪ ግንባታው አወንታዊ ጥቅም አለው። ስለራሱ ያለውን በጎ ጎን ጠብቆ ያቆይለታል። የክብርን ፋይዳ ያውቃል። የክብር ውርስን ከስራ ባህል ጋር ማስማማት አለመቻል በርግጥ ከረጅም ምላስ ጋር ባዶ ኩራትን ታቅፎ ይቀር ዘንድ ያደርገዋል።

* * *

አሜሪካ የሚኖሩ የጎንደር ሰዎች ማህበር አላቸው ይባላል። በመለስ ዜናዊ ዘመነ መንግስት አንድ ጊዜ ተሰባስበው ወደ ጎንደር ሄደው ነበር። ከትውልድ አገራቸው ሲደርሱ፤ በጎንደር ከተማ የንፅህና ጉድለት በጣም ደነገጡ። በርግጥ ከአሜሪካ ስለመጡ አይናቸው ሌላ ስለለመደ ይሆናል እንጂ፤ ጎንደር ከሌሎች ከተሞች በተለየ የቆሽሽች አልነበረችም። የሰው እና የውሻ ኩስ፤ የሞተ ድመት፤ የተደፉ እጣቢ፤ የዝንቦች ጫጫታ፤ የጫት ጋራባ፤ ያቆረ ውሃና የማድቤት ጥራጊ ማየት የተለመደ ነው...

እንግዶቹ ተሰብስበው መከሩ። ለጎንደር ከተማ ነዋሪዎች የፅዳት አርአያ ለመሆን አቀዱና ቀን ቆረጡ። ሰንበት ማለዳ አሜሪካውያኑ ጎንደራዎች መጥረጊያ፤ ባልዲ፤ አካፋ ይዘው ከተማዋ ላይ ዘመቱባት። እነርሱን ያየ ህዝብ ከየቤቱ መጥረጊያውን ይዞ እንደሚወጣ ተስፋ አድርገው ነበር። በርግጥም ሰዎች ከየቤታቸው ብቅ እያሉ ተመልክተዋል። ከቤተክስያን የሚመለሱትም ቆም እያሉ ቆሻሻ እየጠረጉ የሚያቃጥሉትን ሰዎች ተመልክተዋል። የተጠበቀው ግን አልተፈፀመም። ይልቁን አንድ ወግ ተፈጥሮ አደረ።

ሰዎች ሰብስብ ብለው ስለ ፅዳቱ ተነገጋሩ አሉ፤

“እንዴት አፀዱት ጃል? አሜሪካ የሚሰሯት ይቺን ኖሮአል?”

* * *

ጎንደር ፒያሳ ላይ ስዘዋወር አንድ አዛውንት፤ ነጭ ጋቢ ለብሰው፤ ባርኔጣ አድርገው ግንብ ተደግፈው ቆመው ነበር። በመናፈስ ላይ ስለነበርኩ ባጠጋባቸው ሳልፍ፤

“ደህና ነህ?” አሉኝ።

“ደህና ዋሉ?” ስል መለስኩ።

“እስቲ አስር ሳንቲም ወዲህ በል?”

ልመና መሆኑ ስለገባኝ መልስ ሰጠሁ።

“አልያዝኩም። እግዜር ይስጥልኝ።”

እኔ ባደግሁበት ከተማ ወይም በአዲስ አበባ አካባቢ ዝርዝር ሳንቲም ከሌለን ለሚለምኑ ሰዎች፣ “እግዜር ይስጥልኝ።” ብሎ ማሰናበት የተለመደ ነበር። ጎንደር ከዚህ የተለየ ይሆናል ብዬ ልገምት አልቻልኩም ነበር።

ለማፍ ሽማግሌ ኮራ ባለ አነጋገር እንዲህ አሉኝ፣

“አንተን የመሰለ፣ ግርማ የለበሰ፣ ሞገስ የተጎናፀፈ ክቡር ሰው አስር ሳንቲም የለኝም ሲል አያፍርም?”

መለስ ብዬ ቆምኩ።

“ዝርዝር ስለሌለኝ ነው፤ አባት!”

“አዘረዝርልሃለሁ! ምን ችግር አለ? አንድ ብር ወዲህ በል፤ ዘጠና ሳንቲም እመልስልሃለሁ።”

ምንተእፍረቴን ዋሌት አወጣሁና አንድ ብር ሰጠሁ።

ሽማግሌው ከግልገል ከረጢት ሳንቲም ማውጣት ሲጀምሩ፣ “ያዙት ደህና።” ብዬ መንገዴን ልቀጥል ስል፣

“እግዚአብሄር ያከብርህ።” አሉኝ።

“አሜን።”

ለማኝ የምመስለው እኔ ነበርኩ።

* * *

የቀደምት አባቶችን ልማድና ባህል እስካለንበት ዘመን ይዞ መዝለቅ የቻለ አንድ የበጌምድር ባላገር አዲስ አበባ ሰልቫጅ ተራ ይሄድና ልብስ ሊገዛ ይከራከራል። ዋጋ ቀንሰልኝ እያለ ሻጩን አጥብቆ

አስጨነቀው። ነጋዴው ለአንድ አሮጌ ኮት ከ20 ብር በግማሽ ወርዶ፤

“በአስር ብር ውሰድ።” ይለዋል።

ባላገሩ ግን ተስፋ አልቆረጠም። ልመናና ሙግቱን ቀጠለ። ሻጩ ጫት እየቃመ፤ እጣን አጭሶ፤ ሺሻውን እየማገ ፏ፤ ብሎ ነበር። በባላገሩ ሙግት መላ ትእግስቱን በመጨረሱ በመጨረሻ በየእለቱ የለመደውን ስድብ አዘል ልማዳዊ ንግግር ተጠቀመ፤

“እናትክን ምናምን። ትገዛ እንደሁ ግዛ። ካልፈለግህ ጥፋ ከዚህ፤ በርጫዬን አትነጅሰኝ።”

በርግጥ “ምናምን” በሚለው ምትክ የተጠቀመበት ቃል እዚህ በፅሁፍ ላስፍረው የማልችለው የብልግና ፀያፍ ነበር። የትናንትናው ዘመን ሰው በሰማው ስድብ ጆሮውን ማመን አልቻለም። ስለዚህ ለማረጋገጥ ፈለገ፤

“እናትክን ምናምን አልከኝ?” ይለዋል።

“አዎ! ብዬሃለሁ።”

“እናቴን? እምዬን?”

“አዎ! እናትክን።”

“እኮ ወላዲቷን?”

“አዎ! የወለድችህን! ምናባክ ታመጣለህ?”

ባላገሩ እጁን እያጨበጨበ እንዲህ አለ አሉ፤

“አወይጉድ! እዚህ አገር ገዳይ የለምንጂ ሟችስ ሞልቶ ነበር።”

ለሰልቫጅ ልብስ ነጋዴው፤ “እናትክን ምናምን!” የሚለው የብልግና ስድብ፤ “ጤና ይስጥልኝ!” እንደማለት ያህል ቀላል ነበር። በጥንት ዘመን ግን ይህ ስድብ ህይወትን ያስከፍል ነበር። የትናንቱ ዘመን ሰብእናዎች ከተሞች ላይ እየሞቱ ሲሄዱ፤ ፍርስራሻቸው ግን ገጠር ሰዎች ዘንድ ይገኛል። ዘመናዊነት ናቃቸው እንጂ ለባህርይ ግንባታ ግብአት ሊሆኑ የሚችሉ፤ ወርቅ ለማግኘት ከመቆፈር በላይ፤ ህፃ ከመገንባት በላይ ሃብትና ቅርሶች ነበሩ።

የነገው ነፋስ

ያንን ገለባ ልብ - ከደጅ የወደቀው
“ኢድራሻህ ወዴት ነው?” - ብለህ አትጠይቀው
የነገው ነፋስ ነው - መንገዱን የሚያውቀው

(ግጥም - በአውቀቱ ስዩም)

መግለጻዊ ከቴር አጥል የስደተኞች ካምፕ የተነሳው አውቶብስ 180 ደቂቃዎች ከተጓዘ በሁዋላ ኺልዚ ካምፕ ደርሶ ቆመ። እንደተነገረን ከሆነ፣ በዚህ ካምፕ ቆይታችን የመኖሪያ ፈቃድ ጥያቄያችን “ማግኘት” ወይም “ማጣት” የተባለ ምላሽ ያገኛል።

መኖሪያ ፈቃድ ማግኘት ያልቻለ ሰይጣንን እየረገመ፣ እግዚአብሔርን እየተማፀነ እድሉን ለመሞከር አገር እያሳበረ ወደ ሰሜን አሜሪካ ለመሻገር ይጥራል። ወደ ሌላ አውሮፓ አገር ቢሄድ አይሆንም። አውሮፓ አንድ አገር ሆናለች። ከአውሮፓ አገራት አንዱ የመኖሪያ ፈቃድ ከከለከለ አከተመ።

እንዲህ ያለ ችግር የገጠመው ስደተኛ አንዳንድ ምርጫዎች አሉት። አህጉር ለመቀየር ይሞክራል። አህጉር መሻገር ያልቻለ ላልተወሰነ ጊዜ እዚያው እተተከለበት ካምፕ ይቀመጣል። አስር አመታትም ሊሆን ይችላል። መገመት አይቻልም። በአንድ ክፍል ቤት ውስጥ ከማያውቃቸው ከሶስት ወይም ከአራት ስደተኞች ጋር ተዳብሎ ይተኛል። ምግብ ይሰጠዋል። ከታመመ ይታከማል። መስራትና መማር፣ የራሱን ህይወት መኖር ግን አይፈቀድለትም። አስገድዶ መመለስ በርግጥ አልተለመደም። ሊያጋጥም ግን ይችላል። ተዳብሎ ከመኖር በሚል

በፈቃዳቸው ወደ ሃገራቸው የሚመለሱ አሉ። ወደ ሶስተኛ አገር የሚሻገሩ ግን ይበዛሉ። በህገወጥ መንገድ የጉልበት ስራ እየሰሩ፤ ከፖሊስ እየተሸሸጉ የቆቅ ኑሮ የሚገፉ ስደተኞችም በብዛት አሉ።

እነዚህ ስደተኞች፤ “ወደ ሁዋላ ከመመለስ” በሚል የድብብቆችን ህይወት ይለምዱታል። እና ቪልዚ የመኖሪያ ፈቃድ ለማግኘት ወይም ለማጣት ለሚደረገው ምርመራ ጊዜያዊ የማረፊያ ቦታ ነበረች። ልክ እንደ ቪልዚ በርካታ “እስኪፈረድ የማቆያ ካምፖች” መኖራቸውን ሰምቼያለሁ። የኔ ጉዳይ ግን አከራካሪ እንደማይሆን ማወቅ የሚቻል ነበር። በመሆኑም በካምፕ መቆየቱን በትእግስት ከመልመድ ያለፈ ሌላ አሳሳቢ ጉዳይ አልነበረኝም።

የአውቶብሱ ሾፌር በሞቀ ሁኔታ ተሰናበተን፤

“መልካም እድል እመኝላችሁዋለሁ!”

ደርዘን ያህል ጥርቃሞ ስደተኞች ከአውቶብሱ ወርደን ሻንጣችንን ኅተትን። እድሜዋ ከአምሳ የማይበልጥ አንዲት ሴት ከሾጣጣው ሰቀላ ቤት ብቅ አለችና ተናገረች፤

“እባካችሁ ወደ ጥላው ጠጋ በሉ። ፀሃዩ ሊጎዳችሁ ይችላል። ከአስር ደቂቃ በሁዋላ ምግብ በልታችሁ፤ ሰውነታችሁን ታጥባችሁ መኝታችሁ ላይ እንድታርፉ እናደርጋለን። ህፃናት የያዛችሁ እናቶች እባካችሁ! ልጆቹን ጥላው ስር አሳርፏቸው።”

ትህትናዋ ለአእምሮ ሰላም የሚሰጥ ነበር። የማስመሰል ነገር ገፅታዋ ላይ አላየሁም። ይህን ብላ ስታበቃ ህፃናቱን እጃቸውን እየያዘች ወደ ጥላው አስጠጋቻቸው። በዚህች ሴት ትህትና መደነቄ አልቀረም። በውነቱ መልካም ቃላት ለልብ ፍሰሃን ይመግባሉ።

“ድንባዣም ሁላ! ጠጋ ጠጋ በል! የት የነበርክ ነህ? የአባትህ በረት መሰለህ? ፈልፈላ! ኮሎኮሌ ሁላ! እኔን አማክረሽ ነው የወለድሽው?” አለማለታቸው በጎ ነው። እንዲህ የሚባልበትን ዘመን አልፈውታል። የስልጣኔ ውጤት ነው።

የሰው ክብር ማጣት በአብዛኛው የአፍሪቃ አገራት ላይ ገና እንደነገሰ ነው። ባህል ሊሆን ምንም አልቀረው። ከታች ሹማምንት ጀምሮ እስከ መጨረሻው የአገሪቱ መሪ በንግግራቸው መካከል ስድብ ይጨምራሉ። ስድቦች የንግግር አካል ያህል ሆነዋል። መሰረቱ ላይ ችግር አለ። መምህሩ አስተዳደጉን ለመተው የሚችልበት እድልና

አጋጣሚ አልነበረውም። እውቀትን ከስድብ ጋር ቀላቅሎ ለተማሪዎች ይግታል። ስልጣኔ በህንፃና በኤሌክትሮኒክስ መሳሪያዎች ብቻ እየተመዘኑ ጉዞው ቀጥሎአል። የስልጣኔ አንድ አካል ስለሆነው የባህሪያ ቀረፃ ትኩረት አልተሰጠም። አውሮፓውያን በባህሪ ግንባታ መጥቀዋል። የኛ ሰው ህንፃቸውን ያያል። መኪናቸውን ሲነዳ እኩል የሆነ ይመስለዋል። የፈረንጆቹን እውቀት ከመቅሰም ጎን ለጎን ባህሪው እንዳልተሞረደ አያስተውልም። ይህን ያስተዋሉ ከእውቀትና ከገንዘብ ባላነሰ ባህሪ ቀረፃው እጅግ አስፈላጊ መሆኑን ይገነዘባሉ።

ዘመናዊነት ሲምታታ እጅግ ያስቀይማል...

ሃያ አመታት አውሮፓ ተቀምጦ እንኳ ሚስቱን ለመደብደብ የሚጋበዝ ባል መመልከት ብርቅ አይደለም። ሚስትን መደብደብ ህገወጥነት ብቻ ሳይሆን ሁዋላ ቀርነት ጭምር መሆኑን በሃያ አመታት ውስጥ ያልተማረ አባወራ፤ በቀሪ እድሜው ከቶ ምን ሊማር ይችላል? ጉዳዩን በባልና ሚስት ገለፅኩት እንጂ በፖለቲካው ደግሞ በጣም የከፋ እና አስደንጋጭ ነበር። አንድ የፖለቲካ ፕሮፌሰር ዴሞክራሲን በመተንተን ላይ ሳለ ከደሙ ጋር የተዋሃደ ዘረኛ፤ ትምክህተኛ እና አምባገነን ጠባባይ በንግግሩ እያመለጠ ያስቸግረዋል። እግዚአብሔርን የማያምኑ ባለሙያዎች፤ በመንፈሳዊ ኮሌጅ ውስጥ የመፅሃፍ ቅዱስ ታሪክ አስተማሪ እንደሚሆኑት ማለት ነው።

* * *

ኺልዚ ጥቅጥቅ ባለ ጫካ የተከበበ ነው...

በጫካው ውስጥ ሾጣጣ ጣራ ያላቸው ቤቶች በብዛት ይታያሉ። በአንድ ወገን የበቆሎ ማሳ ይታያል። እንደ እንዝርት የሚሾሩ ማሸኖች የበቆሎ ማሳውን በውሃ ሲያጠምቁ አየሁ። ሁዋላ እንደተረዳሁት የዛፎቹ እድሜ አምሳ አመት ብቻ ነበር። ወፍረው ሲታዩ ግን መቶ አመት ያለፋቸው ነበር የሚመስሉ። ይህ ካምፕ በሁለተኛው የአለም ጦርነት ጀርመኖች ለወታደራዊ ማሰልጠኛ ይሆን ዘንድ የገነቡት ነበር። ይህ በሰሜን ኔዘርላንድስ ግዛት የሚገኘው ካምፕ፤ በመላ ሃገሪቱ ካሉ በመቶዎች የሚቆጠሩ የስደተኛ ካምፖች አንዱ ሲሆን፤ “ኺልዚ አሲ አዘስቱ” ተብሎ ይታወቃል። የሁለተኛው አለም ጦርነት ካበቃ በሁዋላ፤ አዲስ የተቋቋመው የኔዘርላንድ መንግስት ካምፑን በማገማገያ

ጣቢያነት ይጠቀምበት ነበር። አሁን የስደተኞች ማረፊያ ሆኖአል።

ምሳ ከተመገብን በሁዋላ የመኝታ ክፍል ተደለደልን። በአፍሪቃዊነት አቀራረብውን ነው መሰለኝ ከሊቢያዊው ሳሊም ጋር በአንድ ክፍል ውስጥ መደቡኝ። አንዲት አነስተኛ ፍሪጅ በጋራ መጠቀም ነበረብን። አልጋችንን በማንጠፍ ላይ ሳለን ሳሊም ያለማቋረጥ ይለፈልፍ ነበር። አብረን ገና መምጣታችን ሳለ፤

“እዚህ ምን ያህል ጊዜ ነው የምንቆየው?” ብሎ ጨቀጨቀኝ።

“ሶስት ወር።” አልኩት።

“በምን አወቅህ?”

“በግምት።”

“ከሁለት ሳምንት በላይ አንቆይም።” ብሎ ሊያሳምነኝ ጥረቱን ቀጠለ። ድርቅ ብዬ ሶስት ወር በሚለው ፀናሁ።

አልጋዬን አንጥፌ ከጨረስኩ በሁዋላ፤ ከበቆሎ ማሳው ዳርቻ ሳሩ ላይ ቁጭ አልኩ። ወበቁ ከምስራቅ አፍሪቃ ስምጥ ሸለቆ ሙቀት ጋር ተመሳሰለብኝ። አዋሽ ወይም አዳማ ያለሁ መሰለኝ። በአመት ሶስት ወይም አራት ጊዜ በለጩ ይዘን ሶዶሬ መንገድ ላይ ስንቀመጥ እንዲህ ያለ ወበቃማ አየር ፊታችንን ይገርፈው ነበር። ይስማማኛል። ስለተወለድኩበት ሳይሆን አይቀርም።

በርቀት ሰማዩ ላይ ብርቱካንማ ቀለም ያለው ባሉን ታየኝ። እሳት እየተፋ ሲጓዝ በሲኒማ የሚታየውን የቻይና ደራጎን ይመስላል። የባሉኑ ጉዞ ከምእራብ ሆላንድ ወደ ምስራቅ አግጣጫ ሲሆን፤ ጉዞው ዝግተኛ ነበር። እየቀረበ ሲመጣ፤ የባሉኑ ሆድ ላይ፤ Virgin balloon flight የሚል ፅሁፍ ማንበብ ቻልኩ። በዚህ ባሉን ተሳፍሮ አየር ላይ ለሰአታት እየተንሳፈፉ ለመዝናናት 130 ዩሮ እንደሚያስከፍሉ ሁዋላ ተረድቼአለሁ።

ትግርኛ ሰምቼ ዘወር ብል ሁለት አበሾች አየሁ። ሰላምታ ሳቀርብላቸው ወደኔ መጡና ጨበጡኝ። ኤርትራውያን ነበሩ። ዛሬ መግባቴን ነገርኳቸው። በካምፑ ውስጥ ከአስር ያላነሱ አበሾች መኖራቸውን መረጃ ሰጡኝ። የክፍላቸውን ቁጥር ነግረውኝ መንገዳቸውን ቀጠሉ። እንደገና ሁለት ሰማሌዎች መጡ። “ወርያ!” አልኩኝ። መጥተው ጨበጡኝ። የኬንያ ጫት ታቅፈው እያሻመዱ

ነበር። ጥቂት ለፍልፈው መንገዳቸውን ቀጠሉ...

ሆላንድ ላይ ሁሉም ነገር የተፈቀደ ነው። ሃሽሽና ጫት ብቻ ሳይሆን፤ እራስን መግደል ጭምር በህግ ተፈቅዶአል። በበሽታ የሚሰቃይ ሰው ሞቱን ማግኘት ከፈለገ፤ ቀንና ሰዓት መርጦ ሆስፒታል ውስጥ ሰላማዊ እና የክብር አሟሟት መሞት መብቱ ነው።

በነጋታው መቀቱ በጣም በርትቶ ስለነበር ከበቆሎ እርሻው አጠገብ ሳሩ ላይ ተጋደምኩ። የዛፉ ነፋሻ ጥላ መቀቱን ቀንሶልኝ፤ እንቅልፍ ሽለብ አደረገኝ። የባነንኩት ድምፅ ሰምቼ ነበር። አይኔን ስከፍት የግቢው ፖሊስ አጠገቤ ቆሞአል። ከተጋደምኩበት ቀና አልኩ፤

“ችግር አለ?” ስል ጠየቅሁ።

“አንተ ተቸግረህ እንዳይሆን ብዬ ነው።”

“አልተቸገርኩም።”

“እዚህ አገር እንደዚህ ሜዳ ላይ መተኛት በህግ አይፈቀድም።”

“ይሄ ሜዳ አይደለም። ጫካ ነው።”

“ማለቴ፤ መተኛት የሚፈቀደው ቤትህ ውስጥ ብቻ ነው።”

“መቀት ሆነብኝ። ደግሞ ልተኛ አላሰብኩም ነበር።”

“መቀቱ እንዳልከው ያስቸግራል።”

“ቁጭ ማለትስ እችላለሁ?”

“መቀመጥ ትችላለህ። ምናልባት ጭንቀት ወይም ብቸኝነት ከተሰማህ ግን አመልክት። የስነልቦና ባለሙያዎች ያነጋግሩሃል።”

“ችግር የለብኝም። አመሰግናለሁ።”

* * *

ሳሊም እንግዳ ድርጊቶች ይፈፀም ነበር።

አንድ ምሽት ስፅፍ ተመለከተኝና ምን እንደምፅፍ ጠየቀኝ። መፅሃፍ መሆኑን ነገርኩት። እሱም የመፃፍ ዝንባሌ እንዳለው ከነገረኝ በሁዋላ ከሻንጣው ውስጥ አራት ያህል ወረቀቶች አውጥቶ አቀበለኝ። የበቆሎ ፍሬ በሚያካክሉ ፊደሎች ወረቀቱን የሞሉ የእንግሊዝኛ ጥቅሶች

ሰፍረውበት ነበር። ከጥቅሶቹ አንዱ እንዲህ ይላል፤ “Home is not where was born, but it is way I find my self.” ከጥቅሱ ስር Prince Leader የሚል ሰፍሮአል። እየመለስኩለት፤

“ማነው Prince Leader?” ስል ጠየቅሁት።

“የኔ የብእር ስም ነው።”

ሁዋላ ላይ ይህን ጥቅስ ራሰጌው ላይ ለጥፎት ነበር። “አልመሸጉል ላዩሽጉል” በሚል ርእሰ ያልታተመ በአረቢኛ የተፃፈ መፅሃፍ እንዳለውም ነገረኝ። ትርጉሙ፤ “የምትጠባ ጥጃ አትጮህም” ማለት መሆኑን ካስረዳኝ በሁዋላ፤ “የሊቢያ ህዝብ ጥጃ፤ ላሚቱ ጋዳፊ” መሆናቸውን ነገረኝ። አንድ ክፍል ተጋርተን በቆየንባቸው 12 ቀናት ውስጥ ግን አንድም ቀን ሲያነብ ወይም ሲፅፍ አላየሁትም። አልፎ ልጄ ብቻ ስሙን በድርብ ፅህፈት እየፃፈ ያደማምቅ ነበር።

በሚያስደንቅ ሁኔታ ሻንጣው ቅባት እና የሚረጩ ፈሳሾችን በያዙ ጠርሙሶች የተሞላ ነበር። የብብት፤ የውስጥ እግር፤ የፀጉር፤ የአጠቃላይ የሰውነት፤ የጉንጭ እያለ ሲያበራራልኝ በጥምና አዳምጮቻለሁ። ከፍተኛ ዋጋ እንዳላቸው የባንክ ሰነዶች ቅባቶቼንና ሽቶዎቼን በጥንቃቄ ቁምሳጥን ውስጥ ደረደራቸው። እንዳይሰረቁበት የሚጠነቀቅ ሲሆን፤ ሽንት ቤት ደርሶ ለመምጣት እንኳ፤ ቁምሳጥኑን ይቆልፋል።

አንድ ፍሪጅ በጋራ የምንጠቀም እንደመሆናችን የሚሰጠንን ምግብ የፍሪጁን ግራ እና ቀኝ ተካፍለን እናስቀምጣለን። እንዲህም ሆኖ የኔና የሱ ፍራፍሬዎች እንዳይቀላቀሉ ስጋት አድርብኩ ነበር። የራሱ ሙዝና አፕል ላይ እንደ ኮራል በሚያብረቀቁ ቁራጭ ወረቀቶች ላይ Prince Leader የሚል የብእር ስሙን ፅፎ ለጠፈባቸው። ነገ ተልጠው የሚበሉ ሙዞች ሳይሆኑ፤ በእልህ አስጨራሽ ተደጋጋሚ ሙከራ የፈለሰፋቸው ማሸኖች ይመስሉ ነበር። ነጭጭባ አፕል በሚሰጠን ጊዜ ወረቀት አይለጥፍበትም። ቆዳው ላይ ይፈርምበታል። ሊበላው ሲፈልግ ደግሞ፤ ፊርማውን ፈግፍን በማጠብ ያስለቅቀዋል።

* * *

በሶስተኛው ቀን ሊቃለመጠይቅ ቀረብኩ።

የጠበቅሁትን ጥያቄ ነበር የተጠየቅሁት። በርግጥ አንዳንድ ያልጠበቅሁዋቸውን ጥያቄዎችም አስተናግጃለሁ።

“ኔዘርላንድ ስትገባ ማን ተቀበለህ?” የሚለው አንዱ ነበር።

“ጓደኞች።” አልኩ።

“ስማቸው ማን ይባላል?”

“መስፍን አማን፣ አለማየሁ መሰለ፣ ከንፉ አሰፋ።”

“እዚህ አገር ምን ይሰራሉ?”

“ከንፉ ጋዜጠኛ ነው። ሁለቱ ተማሪዎች ናቸው።”

“ትውውቃችሁ እንዴት ነው?”

“የኔ ጓደኛ እነርሱን ያውቅ ነበር።”

“ማን ይባላል ጓደኛህ?”

“ስሙን መናገር ግዴታ ነው?”

“ካልፈለግህ መዝለል ትችላለህ።”

ዘለልኩት።

“ምን ያህል ገንዘብ ይዘሃል?”

“700 አካባቢ።”

“በትክክል ቁጥሩን ልትነግረን ትችላለህ?”

ዋሌቴን አውጥቼ ቆጠርኩት።

“645 ዩሮ።”

“ወደ ኔዘርላንድ የመግቢያ ቪዛ እንዴት ማግኘት ቻልክ?”

በዚህ መንገድ እየተጠየቅሁ ስመልስ ሙሉ ቀን ዋልኩ። እውነቱን እናገር ስለነበር አልተቸገርኩም። ጠያቂዎቹ ቡና እና ምሳ እየጋበዙ፣ በፈገግታ፣ በእርጋታ በቀና መንፈስ ስለሚጠይቁ አስጨናቂ አልነበረም። በየመካከሉ መቀለድና መሳቅ ይቻል ነበር። የኢሚግሬሽኑ ባለስልጣን መፅሃፍቶቼን እያገለበጠ ከተመለከተ በሁዋላ በአውሮፓውያን ቋንቋ ተተርጉመው ከሆነ ጠይቆኝ ነበር። እንዳልተተረጎሙ ነገርኩት። እንዳስተረጉማቸው መከረኝ። ይኸው ነበር። ውሳኔ እስኪነገረኝ ወደ ካምፕ ተመልሼ እንድጠብቅ ተነግሮኝ ተሰናበትኩ።

በዚያን ቀን ማታ የመጨረሻው የአለም የእግርኳስ ዋንጫ ጨዋታ ደቡብ አፍሪቃ ላይ እየተካሄደ ነበር። ሳሊም ራሱን መቆጣጠር አልቻለም። በከፍተኛ ሁኔታ የኔዘርላንድ ቡድን ደጋፊ ሆኖ ተገኘ። የስፔይን ቡድን ሲያጠቃ ሸኮኮ ይሆናል። ሆላንዶች ሲበረቱ በመስኮት በጥሶ ሊወጣ ምንም አይቀረው። ከኳስ ጨዋታው ይልቅ የሳሊም እንቅስቃሴ ይበልጥ ያዝናናኝ ጀመር። ለምን እንዲህ ስሜታዊ እንደሆነ እኔ ሳልጠይቀው ራሱ ያብራራልኝ ጀመር፤

“ኔዘርላንድ ካሸነፈች የኢሚግሬሽን ባለስልጣናት ስለሚደሰቱ የመኖሪያ ፈቃድ ሊሰጡን ይችላሉ።”

መቁጠሪያ በጣቶቹ እየነካካ አነበነበ። ለረጅም ደቂቃዎች ከንፈሮቹን እንደ ንብ ከንፎች አርገበገበ። “ከርስትያን ነኝ” ብሎ እንደነገረኝ ረስቶት እንደ ሙስሊም ሰገደ።

ስፔይን አሸንፋ ዋንጫውን ከወሰደች በሁዋላ እንዲህ አለኝ፤

“የኢሚግሬሽን ባለስልጣናት በንዴት ሲጠጡ ስለሚያድሩ ጠዋት ገብተው የኛን ፋይል በትክክል መመርመር ስለማይችሉ፤ የመኖሪያ ፈቃዱን ይሰጡናል።”

በአንድ ቡድን ውስጥ ከነበርነው መካከል በቅድሚያ ውጤቱን የሰማው ሳሊም ሲሆን፤ የፖለቲካ ጥገኛነት ጥያቄውን ሳይቀበሉት ቀሩ።

መርዶውን በሰማበት እለት እስከ ምሽት ድረስ አልጋው ውስጥ ገብቶ ተጠቅልሎ ተኝቶ ዋለ። ለራት ቀስቀስኩትና እንዲመገብ አስገደድኩት። ፊቱ አብጦ ነበር። ለራት የቀረበውን ሩዝ እየለካከፈ እንዲህ አለኝ፤

“ምሁር አይወዱም። ለዚህ ነው የከለከሉኝ።”

ምንም አስተያየት አልሰጠሁም።

“ዋንጫውን ስፔይን በመውሰዷ ደስ ብሎኛል።” ሲል አከለ። አልሳቅሁም።

“ምንድነው ያሉህ?” ስል ጠየቅሁት።

“በጠበቃ በኩል መከራከር ትችላለህ አሉኝ...”

“ታገስና በድጋሚ ሞክር...”

“ወደ ሊቢያ እመለሳለሁ።” አለ።

“ችግር አይፈጥሩብህም?”

በግዴለሽነት ትከሻውን ሰበቀ።

ከወራት በሁዋላ የሊቢያ አመፅ ተቀሰቀሰ። በዚያው ሰዋን ሳሊም ደወለልኝ። አምስተርዳም አካባቢ ካለ ካምፕ ውስጥ መሆኑን ከነገረኝ በሁዋላ ረጋ ባለ ድምፅ በግብፅ በኩል አድርጎ ወደ ቤንጋዚ አማፅያን ለመሄድ መወሰኑን ነገረኝ።

“አሁን ሊቢያ ላይ ችግር ስላለ፣ ትንሽ ከታገስክ የመኖሪያ ፈቃድ ይሰጡሃል። ለምን ትቸኩላለህ?” ስል መከርከት።

ለመሄድ ወስኖ ነበር።

“ቢሰጡኝም አልፈልግም።” ሲል ቁርጡን ነገረኝ፣ “....ጓደኞቼ እየተዋጉ ነው። ጋዳፊ ከተወገደ አገሬ ይሻለኛል...”

ሳምንት ቆይቼ ለማረጋገጥ ያህል ወደ ሳሊም ስልክ ደወልኩ። ስልኩ ተዘግቶ ነበር። አህ! ሳሊም የምር ሄደ ማለት ነው!! ቀናሁ! አልጀዚራ የቤንጋዚ ወጣት ተዋጊዎችን በቲሺ ሲያሳይ፣ ምናልባት ሳሊምን ካየሁት በሚል ብዙ ጊዜ ፈለግሁት። አላጋጠመኝም። ‘በደረሰበት ሁሉ አላህ ይከተለው!’ ስል በጎ ተመኘሁ...

አፅም እና ስጋ

ዶሮዬ ቆቅ ሆነች - ከጄ ውስጥ ሾለከች
ገባች ከጢሻ ውስጥ - ወደ ጉራንጉሩ
“ካንዱ ወደ ሌላው - መሸከርከር ማማሩ?”
አለችኝ ሳገኛት
እኔም ቆቅ መሆኔን - ማንም አልነገራት

(ግጥም - ክብሮም ዮሃንስ)

ምሰቱ ላይ በደሌ ቢራ እየጠጣሁ አላፊ አግዳሚውን ስታዘብ፤ መቀስ የመሰሉ ከንፈሮች ያሉት ችኩል ሰው እኔ ከያዝኩት ጠረጴዛ ዙሪያ ካለ ወንበር ላይ ተቀምጦ ቢራ አዘዘ። ሹል አገጩ ላይ ተሰባጥረው የበቀሉ ጢሞቹ የሽረሪት እግሮች ይመስላሉ። ያለፈቃዴ አጠገቤ መቀመጡ ሳይበቃው ልክ እንደ ጓደኛው ያዋራኝ ጀመር። ድምፁ ጠጉር ከሚከረከም የመቀስ ድምፅ ጋር ተመሳሳይ ነበር፤

“እዚህ ነው አልጋ የያዝከው?” ሲል ጠየቀኝ።

መቀዝቀዜን አየና አቀራረቡን አስተካከለ፤

“ብቻህን ከሆንክ እንድናወራ ብዬ ነው...”

ማውራት ጀመርን።

ወደ አዲስ አበባ በአውቶብስ እየተጓዘ ሳለ አውቶብሱ ባሌስትራ በመስበሩ አምቦ ለማደር መገደዱን ነገረኝ። አጨናንቆ ሲጠይቀኝ እኔም ጋዜጠኛ መሆኔን፤ አምቦ ለስራ መምጣቴን ተናገርኩ። በዚህ መልኩ ከተግባባን በሁዋላ የምሸት ገጠመኝን እንዲህ ሲል አጫወተኝ፤

“አውቶብሳችን ተሰብሮ እዚህ ማደር ግዴታ መሆኑን ስንገነዘብ ምን አደረግሁ መሰለህ? ከመንገዶቻቸው መካከል ሞላ ያለ ሰውነት ያላትን መረጥኩና፤ ‘ለየብቻ’ አልጋ ከምንይዝ፤ ገንዘብ አዋጥተን አንድ ክፍል

ለሁለት እንደሆነ።’ ስል ድመት ሆኜ ጠየቅሁዋት። ሳታቅማማ ተስማማች። እቃችንን ክፍላችን ውስጥ ካስገባን በሁዋላ፣ ‘አብረን ማደራችን ካልቀረ ብንዝናና ምን ይመስልሻል?’ ስል በግ ሆኜ ጠየቅሁዋት። ጥቂት አቅማምታ ነበር። ጉንጫን ነካ ነካ ሳደርጋት፣ ቀጤማ ሆነች፤ እኔ ልክ እንደ አሪቲ ጉዝጓዝ ሆንኩላት። አይደንቅም?”

ይህን ብሎ ሲያበቃ፣ መቀስ የመሰሉ ከንፈሮቹን እንደ ንብ ከንፍ እያርገበገበ ሳቀ። አያያዘናም እንዲህ ሲል አከለበት፤

“ክፍል ውስጥ ትቻት መምጣቴ ነው። ሞከሬያት ነበር። እንዴት ያለች? የሰውነቷ ልስላሴ? ፓፓፓፓ! ደልዳላ ናት። ሚስት ባይኖረኝ በቀጥታ ይዜያት ወደ ቤቴ እሄድ ነበር። ለንግግሬ ይቅርታ አድርግልኝና ባለቤቴ ሰውነት የላትም። ደቃቃ ናት። እኔ ለትዳሬ ሟች ነኝ። በምግብ በኩል ቤቴ ሁሌ ሙሉ ነው። ተፈጥሮዋ ሆኖ ግን የምትበላው አይጠጋትም። አፅም ብቻ! እጆ ሰባራ ታደርጋለች...”

በነጋታው ጠዋት ያደርኩበትን የሆቴል ክፍል ቆልፌ ስወጣ፣ የጭቅጭቅ ድምፅ ሰምቼ ዘወር ብል ከሆቴሉ የጓሮ በረንዳ ላይ ሶስት ሰዎችን አየሁ። አንደኛው አብሮኝ ያመሸው መቀስ አፍ ሲሆን፣ ሁለተኛዋ ሞላ ያለ ሰውነት ያላት ሴት ነበረች። ሁለቱም ጥቁር ዶሮ ይዘዋል። ሶስተኛው ሰው የሆቴሉን የወጥቤት ሽርጥ ያሸረጠ ጎልማሳ ሰው ነበር። ጣት እየተቀሳሰሩ የሚጨቃጨቁትን ሴትና ወንድ የሆቴሉ ሰራተኛ ሊገላግላቸውና ሊያግባባቸው እየሞከረ ነበር። ያደርኩበትን ክፍል ቆልፌ ወደነሱ ሄድኩ። አብሮኝ ያመሸው መቀስ አፍ እንዲህ ሲል ሰማሁት፤

“እግሯ ላይ ቀይ ክር አስፊ ነበር። በጥሳ ጥላው ነው። አንገቷን ሳልበጥስላት ዶሮዬን ትመልስ።”

“ምን ሆናችሁዋል?” ብዬ ጣልቃ ገባሁ።

ታሪኩን ነገሩኝ።

አልጋ ተጋርተው ያደሩት ሁለቱ መንገደኞች ሁለቱም ከመንገድ ላይ የገዟቸውን ዶሮዎች ይዘው ነበር። የሁለቱም ዶሮዎች ጥቁር ነበሩ። የሚለያዩት በክብደታቸው ነበር። አንደኛዋ ስጋዋ ሞላ ያለ ሲሆን፣ ሌላዋ ስጋ የሌላት አፅም ነበረች። ጠዋት ሲነሱ ሴቷ ስጋ ያላትን ዶሮ በማንሳት፣ “የኔ ዶሮ ይቺ ናት!” በማለቷ ውዝግብ በመነሳቱ የሆቴሉ ወጥቤት ለማስታረቅና ለመገላገል እየሞከረ ነበር። በማስታረቁ

ሂደት ገባሁበት፤

“አንተ ዶሮህን ስንት ነው የገዛኸው?” ስል ጠየቅሁት።

“አራት ከሃምሳ።”

“አንቺስ?”

“አራት ከሰባአምስት።”

“ውሸቷን ነው።” ሲል ጮኸ፤ “...እኔ ዶሮዬን አውቃለሁ። እስኪ ይቺን ተመልከታት?” አለና እጁ ላይ ያለችውን ከሲታ ዶሮ አቀበለች፤ “...ስጋ የሌላት አፅም! አንተ ስታስበው ይህችን ሸቦ እንዴት ለልጆቼ እገዛለሁ? ይህችን ቋንጣ ይገፍ ብገባ ሚስቴስ ምን ትለኛለች? ይህንኑ ፈርቼ ደግሞ የዶሮዬ እግር ላይ ቀይ ክር አስፊ ነበር። እንቅልፍ ሲወስድኝ ጠብቃ ከሩን በጠሰችው። አሁን ንግግር አልፈልግም! ውልብልቢቷን ሳልበጥስላት ዶሮዬን ትመልስ...”

ሴቷም በበኩሏ ተቃወመች፤

“እኔ ምንም የበጠስኩት ክር የለም። አምስት ካምሳ ብለውኝ ተከራክሬ ነው አራት ከሰባአምስት የገዛሁዋት። በቅዱስ ገብርኤል ስም እምላለሁ፤ የሰው ሃቅ አልፈልግም...”

ወደ ሰውዬው ዞርኩና ጠየቅሁት፤

“አንተስ ትምላለህ?”

“ማርያም አንገቴን ትበጥሰው! ቆማጣ ታድርገኝ።”

ሰውዬውን ወደ ጎን ወስድኩና አነጋገርኩት፤

“አብረሃት አድረሃል። የመረጠችውን ትውሰድ ተውላት።”

እሱ ግን ድምፁን ከፍ አድርጎ እጁን እያወናጨፈ ተቃወመች፤

“ያ! ሌላ - ይሄ ሌላ! ህግ ቦታ እንሄዳለን፤ አንላቀቃትም...”

እጁን መንጭቆ አስለቀቀኝና ወደ ሴትየዋ ተንደርድሮ ዶሮዋን ሊነጥቃት ሲሞክር የሆቴሉ ሰራተኛ ጣልቃ ገብቶ ገላገለ። ሁለቱም ዶሮዎች የስቃይ ጩኸት በማሰማት ላይ ነበሩ። እንደገና ስለ ቀዩ ክር እና ዶሮዎቹ ስለተገዙበት ዋጋ መጨቃጨቅ ሲጀምሩ፤ እዚያው ትቻቸው ወጣሁ። አዲስ አበባ እስከደርሰ የሰውየው መቀሳማ ድምፅ ጆሮዬ ላይ ይንጫጫ ነበር...

የጄኔራሉ ጎረቤት

ጠላቱ ሳይገባው - መልካም ስራን ለመደ
ሊነቅለኝ መጣና - ጭራሽ ተክሎኝ ሄደ

(ግጥም - ዳዊት ፀጋዬ)

* * *

ማሸላና ስንዴ - ባንድ አብረን ስንቆላ
አያረረ ሳቀ - የባህር ማሸላ

(ግጥም - ዮፍታሄ ንጉሴ)

* * *

ወዳጅ ማለት አብሮ - ሲባክን ነው እንጅ
እንደ አይን፣ እንደ ጆሮ - እንደ እግር፣ እንደ እጅ

(ግጥም - ማህተመ ወርቅ እሸቴ)

በ80ዎቹ ማብቂያ በኢትዮጵያ መከላከያ መስሪያ ቤት፤
ከምስጢራዊ መረጃዎች ክፍል የሚገኙ ሰነዶችን ለፕሮፓጋንዳ ስራ
እንድንጠቀምበት ተፈቅዶልኝ ነበር። በወቅቱ ጄኔራል አባዱላ ገመዳ ነበር
የክፍሉ ሃላፊ። በስራ ሂደት ከፕሮፓጋንዳ ስራ ባሻገር ለስነፅሁፍ
የሚጠቅሙ መረጃዎች ሲገጥሙኝ ኮፒ እያደረግሁ እይዛቸው ነበር።
ከያዝኳቸው መካከል እዮብ ስለተባለ ኤርትራዊ ኮሎኔል የሚተርከው
ሰነድ አንዱ ነበር። ደረቁን መረጃ በራሴው መንገድ እተርከዋለሁ...

* * *

ጉዳዩ እንደዋዛ የተጀመረ ነበር...

በግዕዝ አቆጣጠር 1980 የበልግ ወራት የመከት ክፍለጦር
አዛዥ ቤተሰቡን ለማየት ከከረን ወደ አዲስ አበባ ተጓዘ። ብርጋዴር
ጄኔራል ይርጋአለም ተከለሃይማኖት ይባላል። ፖፖላሬ ከሚገኘው
መኖሪያ ቤቱ ደርሶ ሚስቱንና ልጆቹን ሳመ። ይዛላቸው የመጣውንም

ስጦታ አከፋፈለ። የቤት ሰራተኛውንም አልረሳትም። ያመጣላትን የአስመራ ሹራብ በመስጠት አስደሰታት። ያን የመሰለ ቆንጆ ሹራብ ለብሳ የማታውቀው የቤት ሰራተኛ ጄኔራሉን ደጋግማ አመስግናለች።

በነጋታው ሰራተኛዋ ተሰወረች።

ቤተሰቡ ጠዋት ሲነሳ ሰራተኛዋ አልነበረችም። የጄኔራሉ ሚስት ሊሰረቁ የሚችሉ ንብረቶቿን ወዲያውኑ ፈትሻ ነበር። ወርቆቿ በቦታቸው ነበሩ። ጥሬ ገንዘብም አልተነካም። ከፍተኛ ወታደራዊ ሰነዶችን የያዘው የጄኔራሉ ሳምሶናይትም ቢሆን፤ እንደተቆለፈ ቁምሳጥን ውስጥ ተገኝቶአል። ሰራተኛዋ አሮጌ ልብሶቿንና ጄኔራሉ በስጦታ ያመጣላትን የአስመራ ሹራብ ግን ይዛ ሄዳለች።

ጄኔራል ይርጋአለም ጊዜ አላጠፋም። የጎረቤቱን በር ቆረቆረ። ጎረቤቱ እየብ ገብረአምላክ የተባለ ኤርትራዊ ኮሎኔል ነበር። ጄኔራሉ የገጠመውን ችግር ለኮሎኔሉ አማከረው፤

“ሰራተኛዬ ንብረት ሰርቃ ተሰውራለች። ወደ ሃገሯ ለመሄድ ወደ ክፍለሃገር አውቶብስ ሄዳ ሊሆን ስለሚችል ሄደን እንፈልጋት። የኔን መኪና ስለምታውቃት ያንተን መኪና እንጠቀም።”

ኮሎኔል እየብ በዚህ ተስማምቶ ተያይዘው ወደ ክፍለሃገር አውቶብስ ጣቢያ ነዳ። በየመንገዱ በአይን እየፈለጓት ከአውቶብስ ጣቢያው ደረሰ። በአውቶብስ ጣቢያው ግቢ ገብተውም አሰሷት። ሊያገኟት ግን አልቻሉም። ስለዚህ ወደ ቤታቸው ተመለሱ።

በርግጥ ሰራተኛዋ ምንም ንብረት እንዳልሰረቀች ጄኔራሉ ልቦናው ያውቅ ነበር። ሰራተኛ ብትሄድ ደግሞ ሌላ ሰራተኛ መተካት ይቻላል። ታላቅ ሃላፊነት ያለበት ይህ ጄኔራል ሰራተኛዋ በመጥፋቷ ለምን ለጉዳዩ ልዩ ትኩረት ሰጠ?

ከመከላከያ የመረጃ ቢሮ ያገኘሁት ሰነድ ላይ ስለዚህ ጉዳይ አልተገለፀም። መገመት የሚያስችሉ ፍንጮች ግን ነበሩ።

ጄኔራል ይርጋአለም የተሰወረች የቤት ሰራተኛውን ለማግኘት ያልተሳካ ፍለጋ ካደረገ በሁዋላ ተስፋ አልቆረጠም። የጎረቤት የቤት ሰራተኞችን እየጠራ ማነጋገር ጀመረ። ከምርመራ ብዛትም ያልጠበቀውን መረጃ ማግኘት ቻለ። ካነጋገራቸው የቤት ሰራተኞች አንዷ አንድ ፍንጭ ሰጠች፤

“ኮሎኔል እዮብ ሌላ ሰው ቤት ስራ አገኝተውልኛል’ ብላ ስትናገር ሰምቻለሁ።” አለች።

እዚህ ላይ ጄኔራል ይርጋክለም ምን ሊሰማው እንደሚችል መገመት የሚቻል ነበር። ከአንድ ቀን በፊት ከኮሎኔል እዮብ ጋር ሰራተኛዋን ፍለጋ አብረው ባዘነዋል። ጨዋታው ሌላ ሆኖ ጠበቀው። ከጀርባው አንድ ድራማ እንደተሰራበት ጠረጠረ። እዮብ ኤርትራዊ ነው። ቀደም ሲል “ከሻእቢያ ጋር ግንኙነት አለው።” በሚል ተጠርጥሮ መታሰሩን ጄኔራሉ ያውቅ ነበር። ከኤርትራ ግንባር ወደ አዲስ አበባ እንዴት ዝውውር ሊያገኝ እንደቻለም ይከነክነው ነበር። ዋና አድራሻውን ለፖሊሱ አዛዥ አድርጎ (በግልባጭ ለምድር ጦር አዛዥ) በባፈው ማመልከቻ ላይ ጄኔራሉ ይህን መሰል ነጥቦችን ሳይሸሸግ አስፍሮ ነበር።

ኮሎኔል እዮብ አንድ ምስጢራዊ ስራ እየሰራ ሊሆን እንደሚችል ስጋቱን ዘርዘሮ ፅፎአል። ኮሎኔል እዮብ ረዘም ካለ ጊዜ ጀምሮ ከሻእቢያ ጋር በተያያዘ የሚጠረጠር እንደነበር ጠቁሞ፤ ሆኖም የኤርትራ ተወላጅ በመሆኑ ምክንያት ይሆናል የሚታመው በሚል ወሬውን ችላ ብሎ እንደቆየ ያትታል። ኮሎኔል እዮብ ምን እየሰራ እንዳለ ለማወቅና የምስጢሩን ቋጠሮ ለመፍታት የተሰወረችውን የቤት ሰራተኛ ማግኘት ቀዳሚው ተግባር ሊሆን እንደሚገባ አጥብቆ አሳስቦአል።

“ኮሎኔል እዮብ የቤት ሰራተኛዋን ያሸሸበት አንድ የተደበቀ ምክንያት ይኖረዋል።” ሲል ማመልከቻው ላይ አስፍሮ ነበር። ጄኔራሉ ስለራሱ ሲያብራራ የኤርትራ ግንባር ምድብተኛ እንደሆነ ገልጾ፤ “ከጀርባ በመኖሪያ ቤቴ ምን ሲፈፀም እንደሰነበተ አለማወቁ አሳስባለሁ።” ሲል ጠቁሞአል። ሰራተኛዋ የተሰወረችው፤ እርሱ አንድ ምስጢር እንዳያውቅ ለማድረግ ሊሆን እንደሚችልም ግምቱን አኑሮ ነበር። ለዚህ ማስረጃው ከኤርትራ ወደ ቤቱ በተመለሰ በማግስቱ ሰራተኛዋ እንድትከበልል መደረጉ ነው። በመጨረሻም አስቸኳይ ጥያቄ ያነሳል።

“ይህች የቤት ሰራተኛ አሁን የት ነው ያለችው? ለመሆኑ በህይወት አለች? ይህን የሚያውቀው ኮሎኔል እዮብ ብቻ ነው።” ካለ በሁዋላ ጉዳዩ አሳሳቢ የሃገር ጉዳይ መሆኑን በመግለፅ ማመልከቻውን ይደመድማል።

ጄኔራሉ ይህን ማመልከቻ ያስገባው ለኢትዮጵያ የፖሊስ አዛዥ ቢሆንም፤ ጉዳዩ የምድርጦር አዛዥን ስለሳሰበው መርማሪ ኮሚቴ አቋቋመ። በዚህ ጉዳይ ላይ ፖሊስ ያካሄደውን ምርመራ የሚያብራራ ሰነድ አላገኘሁም። ከመከላከያ ያገኘሁት ሰነድ ግን በተዘዋዋሪም ቢሆን የፖሊስ ምርመራውን ውጤት ይጠቁማል።

ጉዳዩን እንዲመረምሩ የተመደቡት የመከላከያ የመረጃ ባለሙያዎች ስራቸውን የጀመሩት የኮሎኔል እዮብን የህይወት ታሪክ በማጥናት ነበር።

ኮሎኔሉ ቀደም ሲል ከሻእቢያ ጋር በተገናኘ ጉዳይ ተጠርጥሮ ስምንት ወራት ታስሮ ነበር። ኤርትራ ግንባር ከመመደቡ በፊት ነበር የታሰረው። “ከጦር ሃይሎች ሆስፒታል ደም በማውጣት ለሻእቢያ የወንበዴ ቡድን ልኳል።” በሚል ነበር የተወነጀለው። መረጃውን ማረጋገጥ ባለመቻሉ ተፈትቶአል። ከእስር ከተፈታ በሁዋላ በሰራዊቱ ውስጥ መደበኛ ስራውን እንዲቀጥል ተደርጎአል።

የዚህ ኮሎኔል ታላቅ ወንድም የሃማሴን አውራጃ አስተዳዳሪ በመሆን ያገለገሉ ፊታውራሪ ናቸው። መረጃው የተረጋገጠ ባይሆንም፤ የፊታውራሪው ሴት ልጅ ከወንበዴው ቡድን ጋር ተቀላቅላለች።

የኮሎኔል እዮብ የህይወት ታሪክ በአጭሩ ሰፍሮአል። የተወለደበት፣ ያደገበት፣ የተማረበት፣ ስለ ትዳሩ፣ ልጆቹ፣ ቁመቱ፣ ሁሉም ተዘርዝሮአል።

የተባበሩት መንግስታት ድርጅት ወኪሎች፣ የኤርትራን ህዝብ ፍላጎት ለማወቅ በመጡ ጊዜ፣ የኢትዮጵያን ባንዴራ ለብሰው፣ “ኢትዮጵያ ወይም ሞት!” እያሉ ከዘመሩት ወጣቶች አንዱ ነበር።

በአፄ ሃይለስላሴ ዘመን የኤርትራ የትምህርት ቋንቋ ከትግርኛ ወደ አማርኛ ሲለወጥ፣ ያንን በመቃወም አመፅ አካሂደው ከታሰሩት የሁለተኛ ደረጃ ተማሪዎች አንዱ እንደነበርም ተጠቅሶአል።

የሃረር የመኮንኖች አካዳሚ የ4ኛ ኮርስ ምሩቅ ሲሆን፤ በ1972 ለተጨማሪ ትምህርት አሜሪካን ሃገር ተልኮ ሰልጥኖአል። በጆርጂያ፣ በፎርት ቤኒንግ፣ በዋሽንግተን፣ በፍሎሪዳና በአላባማ ትምህርታዊ ጉብኝት አካሂዶአል።

ከዚህ ሁሉ በሁዋላ ከቀይ ኮከብ ዘመቻ በፊት አላ ላይ የሻእቢያን ሃይል እንዲያጠቃ ተልእኮ ተሰጥቶት ነበር። ኦፕሬሽኑ ግን

ከሸፎአል። ኮሎኔል እዮብ በሪፖርቱ የገለፀው፣ “ወንበዴው ቀድሞ ሸሽቶ ጠበቀኝ” የሚል ነበር። አፕሬሽኑ በምስጢር የተያዘ ስለነበር፣ ሻእቢያ እንዴት መረጃውን ሊያገኝ እንደቻለ ግን አልታወቀም። የሰራ ባልደረቦቹ የተረጋገጠ መረጃ ባይኖራቸውም፣ “እዮብ የዘመቻውን ምስጢር አስቀድሞ ለሻእቢያ ልኳል።” ብለው ጠርጥረው ነበር።

ኮሎኔል እዮብ በኤርትራ የሰራዊት አዛዥነት ቆይታው ከሳህል አስተዳዳሪ ከአቶ ይኩኖ አምላክ በላይ ጋር የቀረበ ግንኙነት ነበረው። በተመሳሳይ የናደው እዝ አዛዥ ከነበሩት ከብርጋድየር ጄኔራል ታሪኩ አይኔ እና ከጄኔራል ውበቱ ፀጋዬ ጋርም እንዲሁ የቀረበ ግንኙነት ነበረው።

ከእስር ከተፈታ በሁዋላ ወደ ሰራዊቱ እንዲመለስ ተደርጎ ሹመትም አረኝቶአል። ርግጥ ነው፤ ኮሎኔል እዮብ ወደ ኤርትራ ሲመደብ ተቃውሞውን በደብዳቤ ገልጾ ነበር። የደብዳቤው ይዘት፣ “ከሻእቢያ ጋር ግንኙነት በማድረግ ወንጀል ተከስሼ ነበር። እንዴት እንደገና ወደ ኤርትራ ግንባር እመደባለሁ?” የሚል ነበር።

ጥያቄው ተቀባይነት ባለማግኘቱ ወደ ኤርትራ ተላከ።

ኮሎኔሉ በቀይ ኮከብ ዘመቻ ተሳትፎ ግዳጁን ተወጥቶአል። ናደው እዝ ከመመታቱ በፊት ግን የናደው እዝ ስፖርተኞችን ይዞ ወደ አዲስ አበባ መጣ። ከዚያ በሁዋላ ወደ ኤርትራ አልተመለሰም። አዲስ አበባ የማእከላዊ እዝ መምሪያ ምክትል አስተዳዳሪና የእዙ ኤንስፔክተር መኮንን ሆኖ ተመድቦ እየሰራ ይገኛል።

የሚሰማውን ፊትለፊት በመናገር ይታወቃል። ባለትዳርና የልጆች አባት ሲሆን፣ ስፖርት አፍቃሪ ነው።

በዘጠኝ ገጾች ከተካተተው ዝርዝር የእዮብ የህይወት ታሪክ በመቀጠል መርማሪው ኮሜቴ እዮብን አስጠርቶ አነጋግሮት ነበር። የቃለመጠይቁ ቃለጉባኤም ከሰነዱ ጋር ተያይዞአል። ኮሎኔል እዮብ በመርማሪው ኮሚቴ ለሚጠየቀው ጥያቄ የሚሰጠው ምላሽ ቀጥተኛና አስቂኝ ሆኖ አገኘሁት፤

“የመከት እዝ አዛዥ የብርጋዲየር ጄኔራል ይርጋአለምን የቤት ስራተኛ በምስጢር ከምትሰራበት ቦታ በማስወጣት ዘመድዎ ከሆነ ሰው ቤት እንድትቀጠር አድርገዋል። እምነት ክህደት?”

“አድርጌያለሁ።”

“በምስጢር የሚለውን ሰምተውኛል?”

“በምስጢር ነው ልክ ነው። ጄኔራሉና ሚስትየው እንዳያውቁ ገና ሳይነጋ ነው በመኪና የወሰድኳት። ምን አዲስ ነገር ተገኘ?”

“ለምን ይሄን እንደፈፀሙ ሊነግሩን ይችላሉ?”

“ፖሊስ ጠይቆኝ በዝርዝር መልስ ሰጥቼያለሁ። በድጋሚ መጠየቅ ለምን አስፈለገ?”

“ጉዳዩ በተለየ መልክ ወደኛ ደርሶአል። እንድናጣራ ታዘናልና ለጥያቄያችን ቢተባበሩን?”

“መልካም። የሆነውን ባጭሩ ልንገራችሁ። እኔና ጄኔራሉ ጎረቤት ነን። ጄኔራሉ ኤርትራ ግዳጅ ላይ ስለሆነ እዚህ ቤተሰቡ ብቻ ነው ያለው። ሚስትየው በየቀኑ እኩለ ሌሊት ካለፈ በሁዋላ ሰራተኛዋን ትደበድባታለች። እኔ እንቅልፍ አጣሁ። ቤተሰቤ እንቅልፍ አጣ። በጣም ተረበሽን። ስለዚህ ሚስትየዋን አነጋገርኳት፤

‘የሰው ልጅ ናት። ለምን እንዲህ ትደበድቢያታለሽ? ሃጢአት ነው። ወንጀል ነው። ከምትደበድቢያት እሷን አባረሽ ሌላ ሰራተኛ ብትቀይሪ ይሻላል...’ ብዬ መከርኳት።

ሴትየዋ ሳናግራት በጥሞና ነበር የሰማችኝ። እንደገና ግን ባሰባት። ድብደባውና ጩኸቱ ቀጠለ። እንደገና በድጋሚ አነጋገርኳት።

‘ሌሊት ሰራተኛሽ ስትጮህ እንቅልፍ እያጣን ተቸገርን። ባትደበድቢያት ጥሩ ነበር። አይ ካልሽ ግን ቀን ቀን ደብድቢያት አልኳት።

ይህን ባልኳት ሌሊትም ሰራተኛዋ ስትጮህ አደረች። የምትደበድባት በዱላ ሲሆን፤ እኩለ ሌሊት ካለፈ በሁዋላ ነው። እኩለ ሌሊት ላይ የሚቀሰቀሰባት በሰራተኛዋ ላይ አንድ የሆነ ቂም ያለባት ነው የሚመስለው። በዚህ መሃል ሰራተኛዋ እኔ እንዳዘንኩላት ስላወቀች እመቤቷ ከቤት ስትወጣ ጠብቃ እኔ ዘንድ ትመጣና ታማክረኛለች።

‘የእሜቴ ድብደባ መረረኝ። ልኮበልል ወስኛለሁ። እባክዎ በመድሃኔአለም ስም ይገድዎታለሁና ስራ ይፈልጉልኝ?’

ቃል ገባሁላት።

የወንድሜ ጓደኛ የሆነ ቤትም በግርድና አስቀጠርኳት። አንድ ቀን ቀደም ብሎ ግን በአጋጣሚ ጄኔራል ይርጋለም ከከረን ተመልሶ አዲስ አበባ መጣ። የሰራተኛዋን መኩበለል ሲረዳ ወደ እኔ መጥቶ ያማከረኛል፤

‘ሰራተኛዬ ንብረት ሰርቃ ኮበልላለች። ወደ ክፍለሃገር አውቶበስ ተራ ነው ልትሄድ የምትችለው። የኔን መኪና ስለምታውቃት፤ ባንተ መኪና ሆነን እንፈልጋት’ ይለኛል።

እዚህ ላይ ችግር ውስጥ ገባሁ። ልጅቱ ምንም አልሰረቀችም። ልብሷን በአንድ ፊስታል ይዛ ነው የወጣች። በኩበለላው ደ’ሞ እኔ ተባባሪ ሆኛለሁ። ምን ላድርግ? ያቺን ምስኪን ሰራተኛ ለጄኔራሉ አሳልፌ ልሰጥ አልችልም። ስለዚህ ምንም እንዳላወቅሁ ሆኜ ከጄኔራሉ ጋር ወደ ክፍለሃገር አውቶበስ ተራ ሄደን ፈለግናት። ይኸው ነው...”

“ጄኔራሉ ለፖሊስ ክስ ማቅረባቸውን አውቀናል። ጉዳዩ ምን ላይ እንደደረሰ ሊያስረዱን ይችላሉ?”

“ፖሊስ ጠርቶ መረመረኝ። አሁን የነገርኳችሁን ተናገርኩ። ሰራተኛዋን እንዳመጣት አዘዙኝ። አመጣሁና ሰጠሁዋቸው። እኔ የተናገርኩትን እያለቀሰች ደገመችላቸው። ሚስትየው ለምን እንደምትደበድባትም ነገረቻቸው። ንብረት ሰረቀች የተባለው ጄኔራሉ በስጦታ ያመጡላት ሹራብ ነበር። ለብሳው ነበር የመጣችው። አውልቂ ተባለች። ከስር ደርባ ስለነበር አልተቸገረችም። ሹራቡን ለፖሊስ አስረከበች። ለባለንብረቱ ይመለሳል ብለው አስቀሩት። አንድ ቀን ፖሊስ ጣቢያ አሳድረዋታል። ሌላ የተሰረቀ እቃ ካለ ለማጣራት ነበር ያሳደሯት። የጄኔራሉ ሚስት፤ ‘ከሹራቡ ሌላ የተሰረቀብኝ እቃ የለም’ ስላለች ፖሊሶች በነጋታው ደውለው ጠሩኝ።

‘መርምረናታል። ከሹራቡ ሌላ ምንም ችግር አልተገኘም። አንተ ያደረከውም ጥሩ ነው። ወደምትሰራበት ቤት መልሳት’ አሉኝ። መለስኳት። በሹራቡ መወሰድ ተበሳጭታ ነበር። አፅናናሁዋት።”

“ሚስትየው ሰራተኛዋን ለምን ነበር የምትደበድባት?”

“ይሄ እኔን የሚመለከት አይደለም።”

“ሰራተኛዋ ትደበድብ እንደነበር ጄኔራሉ ያውቃሉ?”

“እኔ አልነገርኩትም። አላውቅም።”

“በመጨረሻ የሚሰጡት አስተያየት ካለ?”

“ጉዳዩ መጋነኑ አሳዝኖኛል። ይህ ጉዳይ ወደ ፕሬዚዳንቱ ቢሮ እንደደረሰም ሰምቻለሁ። ጓድ ፍሰሃ ደስታ ግን ‘የግል ጉዳይ’ ብለው ዘገቡት። ወደ ደህንነት ቢሮም ደርሶአል። እሳቸው ምን እንዳሉ እስካሁን አላወቅሁም። ግን ለምንድነው እንዲህ የተጋነነው? ማንኛውም ሰው ከጎረቤቱ ጋር እንዲህ ያለ ግጭት ሊያጋጥመው ይችላል። እዚህ ላይ ምን የተለየ ነገር ተገኘ? እስኪ ቆም ብላችሁ አስቡት? ለምን ተጠረጠርኩ? የኤርትራ ተወላጅ ስለሆንኩ ብቻ? ቢሆንስ ግን ከጄኔራሉ የቤት ሰራተኛ ምን ምስጢር አገኛለሁ? ጄኔራል ይርጋክለም ዘንድ ሊኖር የሚችለው ወታደራዊ መረጃ እኔም ዘንድ አለ። በቀይ ኮከብ ዘመቻ ተሳትፌያለሁ። በኤርትራ በተደረጉ ዋና ዋና ውጊያዎች ሁሉ ተሳትፌያለሁ። ብዙ ምስጢር አውቃለሁ። ከጄኔራሉ ሰራተኛ ምን ያገኛል ተብሎ ተገመተ? አልገባኝም። አሳዝኖኛል።”

ይህ የምርመራ ውጤት ከአስተያየት ጋር ለመከላከያ የመረጃ ክፍል ሃላፊ ቀርቦለታል። በአስተያየቱ ላይ ኮሎኔል እዮብ ሌላ ልዩ አላማ ላይ የተሳተፈ ነው ለማለት የሚያበቃ ምንም መረጃ አለመኖሩ ሰፍሮአል። በመቀጠል አንድ ሌላ ደብዳቤ ለብቻው ተያይዞ ነበር። ደብዳቤው ኮሎኔል እዮብና ጄኔራል ይርጋክለም ከእንግዲህ በጉርብትና መኖር እንደማይችሉ ጠቅሶ፤ ለኮሎኔል እዮብ ሌላ ቤት ተፈልጎ እንዲሰጣቸው የሚያዝ ነበር። ሰነዱ በዚሁ የተደመደመ ነበር።

* * *

ነሃሴ 2007 ኤርትራ በሄድኩ ጊዜ በወሬ ወሬ ለጓደኞቼ ይህን ታሪክ ሳጫውታቸው፤ ኮሎኔል እዮብን እንደሚያውቁት ገለፁልኝ። በሌላ ጊዜ ደግሞ፤ በአንድ የሃዘን ቤት ተቀምጠን ሳለ ኮሎኔሉ በአጋጣሚ ከሃዘን ቤቱ ስለነበር አስተዋወቁኝና ጥቂት ተጨዋወትን። አነጋገሩ እና ጠባቡ ልክ ሰነዱ ላይ እንደሰፈረው ነበር። የማውቀውን ዝርዝር ነገር ስነግረው በጥሞና አዳመጠኝ። ተናግረው ስጩርስ፤

“ልክ ነው።” አለ።

“አንዳንድ ጥያቄዎች ልጠይቅህ ፈልጌ ነበር።”

“ምን ነበር?” በሚል አስተያየት ታኘኝ።

“ጄኔራል ይርጋአለም በርግጥ ሌላ ልዩ ተልእኮ ሊኖርህ እንደሚችል ጠርጥሮ ነበር ወይስ ለብቀላ ሲል ያደረገው ይሆን?”

“አላውቅም። ተናዶ ነበር። ከሰራተኛዋ ጋር የተለየ ግንኙነት ስለነበረው በተደራቢ ስሜታዊ ሆኖ ሊሆን ይችላል። በልቡ ምን ያስብ እንደነበር ግን ርግጠኛ ሆኜ ልነግርህ አልችልም። ‘ለሻእቢያ መረጃ ያቀብላል።’ ብለው የሚጠረጥሩኝ ብዙ ስለነበሩ እሱም ከእነርሱ አንዱ ቢሆን አይገርምም።”

“ጄኔራል ታሪኩ ከሻእቢያ ጋር ግንኙነት ነበረው?”

“አላውቅም። አይመስለኝም።”

“ሰራዊቱ ይጠረጥረው እንደነበር መንግስቱ ሃይለማርያም ለጋዜጠኛ ገነት አየለ ነግሮአታል።”

“ጄኔራል ታሪኩ ገበሬውን የሚበድሉ ወታደሮችን አጥብቆ ይቀጣ ነበር። ሴቶችን ለሚደፍሩና ፍየል ለሚነጥቁ ወታደሮች ምህረት አልነበረውም። በዚህ ቂም የያዙበት ይኖራሉ...”

“ጄኔራል ታሪኩ ካንተ ጋር የነበረው ግንኙነት እንዴት ነበር?”

“ከኔ ጋር ብቻ ሳይሆን ከሁሉም የስራ ባልደረቦቹ ጋር ተግባብቶ የሚሰራ አዛዥ ነበር። ማንኛውንም ሰው በኢትዮጵያዊነት ብቻ ነበር የሚለካው። የፖለቲካ ካድሬዎችንና የደህንነት ሰዎችን አይወዳቸውም። ፕሮፌሽናል ወታደራዊ አዛዥ ነበር። ከኔ ጋር የተለየ ግንኙነት አልነበረውም።”

“ጄኔራል ውበቱ ፀጋዬስ፣ ግንኙነት ነበረው ከሻእቢያ ጋር?”

“አላውቅም። አይመስለኝም።”

“ጄኔራል ውበቱ ባለውለታህ መሆኑን ሰምቻለሁ።”

“ዘረኛ አልነበረም። በሻእቢያ ስጠረጠር ተከላክሎልኛል። ተይዜ ልገደል እችል ነበር...”

“ጥርጣሬያቸው ግን እውነት ነበር?”

“የትኛው ጥርጣሬ?”

“አንተን ከሻእቢያ ጋር መጠርጠራቸው ማለቱ ነው።”

ዘግየት ብሎ ምላሽ ሰጠ፤

“እውነት ነበር...”

“ከጦርሃይሎች ሆስፒታል ወደ ሻክሊያ ደም ልከህ ነበር?”

“እሱ እውነት አይደለም። ስምንት ወራት ያሰሩኝ በሃሰት ነው። ከተፈታሁ በሁዋላ ግን ከሻክሊያ ጋር ግንኙነት መፍጠር እንደሌለኝ ተረዳሁ። ስለዚህ በቀጥታ ከሰብሃት ኤፍሬም ጋር የሚያገናኘኝን መስመር ዘረጋሁ። ያን ጊዜ ለቀይኮከብ ዘመቻ ጦርነት ዝግጅት እየተደረገ ነበር።”

“ለሻክሊያ የላከኸው የመጀመሪያው መልእክት ትዝ ይልሃል?”

እንደገና ዘግየት ብሎ ተናገረ፤

“50ኛ ብርጌድ አላ ላይ የሚገኘውን የሻክሊያ ሃይል እንዲመታ በከፍተኛ ምስጢር ታቅዶ ነበር። ዝርዝሩን ላከሁላቸው። ሁዋላ እንደሰማሁት ወዲ ኤፍሬም መረጃውን ተጠራጥሮት ነበር። ሙሉ በሙሉ ባያምኑበትም በመረጃው መሰረት የነበሩበትን ስፍራ ለቀው አፈገፈጉ። በዚህ ምክንያት የ50ኛ ብርጌድ ተልእኮ ከሸፈ። ከዚያ በሁዋላ ታላቅ ወንድሜ በመረጃ አቀባባይነት ሃብተፅዮን የተባለ ሰው ስላመቻቸልኝ፤ መረጃዎችን በተከታታይ ወደ ሻክሊያ መላክ ቀጠልኩ። በርግጥ ብቻዬን የምሰራው ስራ አልነበረም። መረብ ነበር።”

“የስራ ባልደረቦችህ አልጠረጠሩህም?”

“አንዳንድ የበታች መኮንኖች ይጠረጥሩ ነበር። ጥርጣሬያቸውን ለአለቆች እስከመንገር ድረስም ሄደዋል። ተጨባጭ ማስረጃ ስላልነበራቸው ተቀባይነት አላገኙም። ከፍተኛ አዛዦች ግን የጠረጠሩኝ አይመስለኝም...”

ኮሎኔል እዮብ ሰአቱን ተመለከተ፤

“በዚህ ጉዳይ ላይ ዝርዝር ነገር ለማወቅ ከፊለግህ ቅዳሜ እቤት ብቅ በልና ቡና እንጠጣለን። አሁን መሄድ አለብኝ...”

አመሰግኜ ግብዣውን ተቀበልኩ።

በርግጥ በቀጣዩ ቅዳሜ ከኮሎኔል እዮብ ጋር በሰፊው ተገናኘን። ለረጅም ጊዜ በተደጋጋሚ እየተገናኘን ታሪኩን አጫወተኝ። እዮብ ያወጋኝ ታሪክ በርግጥም አስደናቂ ሊባል የሚችል የኢንተሊጀንስ ታሪክ ሆኖ አገኘሁት።

በቀይ ኮከብ ዘመቻ ወቅት መረጃዎች ወደ ሻንቢያ እንዴት
ይተላለፉ እንደነበር በዝርዝር ሲተርክልኝ በመደነቅ ነበር ያዳመጥኩት።

በዚህ ቅፅ ዝርዝር ታሪኩን ልፅፈው ግን አልቻልኩም።
በሰማሁት ታሪክ ውስጥ ከደርግና ከሻንቢያ ባለስልጣናት በህይወት ያሉ
በርካታ ሰዎች ስማቸው ይነሳል። ስማቸው የሚነሳ ሰዎችን በማነጋገር
መረጃዎችን ማዳበር እና ማረጋገጥ እንዳለብኝ ስላወቅሁ፣ ዝርዝሩን
ለማዘግየት ተገደድኩ። ወደፊት “የስለላ ስራ” በሚል ርእሰ እተርከው
ይሆናል...

ናደው እና ታሪኩ

ጥበቅ ማሳሰቢያ - ሸከላን ለምትሰሩ
ከዚህ መቃብር ላይ - አፈር አትዝገኑ
ሲነድ ሲቃጠል - ሲጨስ በመኖሩ
ሲቃጠል ለሚኖር ...
ለጀበና መሰሪያ - አይሆንም አፈሩ

(ግጥም - ኑረዲን ኢሳ)

ፓር 26፣ 1980 (ግ.አ.) ከሰአት በሁዋላ፣ ኮሎኔል መንግስቱ ሃይለማርያም ከምፅዋ ወደ አሰብ በባህር ሃይል መርከብ በመጓዝ ላይ ነበር። በጉዞ መሃል የፊድሮ መልእክት መጣለት። አጭር ነበር መልእክቱ፣ “ውሳኔው ተግባራዊ ተደርጓል!” የሚል። ተግባራዊ የተደረገው ውሳኔ የጄኔራል ታሪኩ መገደል ነበር።

ኮሎኔል አምሳሉ፣ “የኤርትራ መዘዝ” በተባለ መፅሃፉ እንዳሰፈረው ከሆነ፤ ጄኔራል ታሪኩ መገደሉን ለፕሬዚዳንቱ ሪፖርት ያደረገው ብርጋድየር ጄኔራል ውበቱ ፀጋዬ ነበር። ይህ ጄኔራል በዚያኑ እለት የሁለተኛው አብዮታዊ ሰራዊት ተጠባባቂ አዛዥ ሆኖ ተሾሞአል። አዲስ የተሾመበትን ስራውን የጀመረው ጄኔራል ታሪኩን በመገደል ነበር።

ውበቱ ፀጋዬ እንደማንኛውም የመንግስት ሰራተኛ፣ በጠዋት ወደ ቢሮው ገብቶ መደበኛ ስራውን ነበር የሰራው። አንድ መምህር ተማሪዎቹን በመርሃግብሩ መሰረት በቦታው ተገኝቶ ካላስተማረ ከስራ ይባረራል። ጄኔራል ውበቱ ያን ቀን ማለዳ የስራ ባልደረገውን መገደል የማለዳ ስራው ሆኖ ተገኘ። “በዚያን እለት እኔ በውበቱ ቦታ ብሆን ኖሮ ምን አደርግ ነበር?” ብዬ ራሴን ጠይቄያለሁ። “አላደርገውም! ሄሊኮፕተር አስነስቼ እኮበልል ነበር።” አልኩ። በርግጥ ቁጭ ብሎ ወሬ መቅደድ ቀላል ነው።

በዚያን አለት ውበቱ የታዘዘውን ባይፈፅም ኖሮ ከጄኔራል ታሪኩ ጋር ተደርቦ ይረሽን እንደነበር ግን ግልፅ ነው። በዚያም ተባለ በዚህ ጄኔራል ታሪኩ ከመረሸን የሚያመልጥበት እድል አልነበረም። ጄኔራል ውበቱ ሁዋላ በግንቦት ስምንቱ የመፈንቅለ መንግስት ሙከራ ተጠርጥሮ ታስሮ ነበር። ወያኔ አዲስ አበባን ለመያዝ አምስት ቀናት ሲቀረው ነፃ ወጥቶ ወደ አሜሪካ ሄደ።

የታሪኩን አገዳደል በተመለከተ ኮሎኔል አምሳሉ በመፅሃፉ በጨረፍታ ነካክቶታል። ከአስመራ ወጣ ብላ በምትገኘው አዲጓእዳድ ከተባለች ቀበሌ ወታደሮች እንዲሰበሰቡ ተደረገ። ለወታደሮቹ የተነገራቸው “ጓድ መንግስቱ ያነጋግሯችሁዋል።” የሚል ነበር። ከሰበሰባቸው ቦታ ሲደርሱ ግን “በቆራጡ መሪ” ፈንታ “ቆራጥ ያልሆኑ” ሁለት ጄኔራሎች እጆቻቸው የሁዋሊት ታስሮ ቀረቡ። ሁለተኛው ጄኔራል አልተረሸም። ከበደ ጋሼ ይባል ነበር። ማእረጉ ተቆርጦ ብቻ ተባረረ። በዚህ የግድያና የማባረር ስነስርዓት ላይ ኮሌ አስራት የተባለ መኮንን ወረቀት አወጣና የጄኔራሎቹን ሃጢአት አነበበ። ስለ ጄኔራል ታሪኩ የገለፀው እንዲህ የሚል ነበር፤

“የበላይ መመሪያ አይቀበልም። የክቡብ ገንዘብ ለግል ጥቅሙ አውሏል። ከሻእቢያና ከወያኔ ጋር ልዩ ግንኙነት ፈጥሯል...”

ከዚያም የእሩምታ ተኩስ ተሰማ።

ጋዜጠኛ ገነት አየለ ሃራሬ ሄዳ ስለዚሁ ጉዳይ መንግስቱን በጠየቀችው ጊዜ የብልግና ምላሽ ሰጠ፤

“...እንዴት እንዲገደል ነበር የተፈለገው? በጦር ሜዳ ላይ ጥፋት ያጠፋ ሰው የሚሞተው በጥይት ነው እንጂ በገመድ አይሰቀል? ሰራዊቱ ፊት ተረሽኑ የሚባለው...ትምህርት እንዲሆን ተብሎ ነው። አንዳንድ ደካማ ሰው በግፍ እንደተረሸኑ አድርጎ ያወራል። የሰው ዝቃጭ ሞት ተብሎ ይታዘናል?”

መንግስቱ እንዲህ ያለ ንግግር መናገሩ አይደንቅም። ቃላቶቹ እንደ ጠባዩ ስድ ናቸው። መንግስቱ ወደ ስልጣን ከመምጣቱ በፊት በቡና ቤት አምባጓዳዎች እንደሚታወቅ የሚያውቁት ፅፈዋል። ባንኮኒ ላይ አጠገቡ ካለ ሰው ጋር ሰብብ ፈጥሮ የመደባደብ ልማድ እንደነበረው ይገልጻሉ። በአንፃሩ ጄኔራል ታሪኩ የቤተሰብ ሰው ነበር። ሁለቱ መኮንኖች በእውቀታቸውም ሆነ በጠባያቸው ወዲህና ወዲያ ነበሩ። በሙያቸው መንግስቱ ግምጃቤት አካባቢ ይሰራ የነበረ ሲሆን፤

ታሪኩ ከእግረኛው ሰራዊት ጋር ዘመቻ መኮንን ነበር።

ብርጋድዋር ጄኔራል ታሪኩ ሲገደል፤ የናደው እዝ አዛዥ ነበር። የጄኔራሉ የመገደል ወሬ እንደተሰማ፤ “ድምፂ ሃፋሽ” ተብሎ የሚታወቀው የሻእቢያ ፊደላት፤ “ደርግ ቀኝ እጁን በግራ እጁ ቀርጥፎ ጣለው!” የሚል ዜና ማወጁ ይነገራል።

አረፈአይኔ ሃጎስ እፎይታ መፅሄት ላይ ባቀረበው መጣጥፉ፤ “እኔህን ስመጥር ጄኔራል ደርግ ስለምን ገደላቸው?” ለሚለው ጥያቄ ያስቀመጠው ምላሽ አጥጋቢ አልነበረም። ርግጥ ነው፤ አረፈአይኔ ወደ ጄኔራሉ መኖሪያ ቤት ሄዶ ሰነዶችን መርምሮ ነበር። የጦር ሜዳ አጀንዳቸውን ጭምር ማግኘቱን ፅፎአል። በጄኔራሉ አጀንዳ ላይ ከሰፈረው መካከልም ቆንጥሮ አስነብሶአል።

ጥር 16፣ 1980 በጄኔራሉ አጀንዳ ላይ እንዲህ ሰፍሮ ነበር፤

“...በአሁኑ ጊዜ ሻእቢያ ሁለት እግረኛ ብርጌድ እና ሜካናይዝድ ብርጌድ በማዘጋጀት የትኛውንም አግጣጫ ለመምታት እየተዘጋጀ ነው። በደጋው እና ከአፍኦበት ጀርባ ሁለት ብርጌድ አስቀምጧል። በከረን መንገድ አቆርዳት ላይ ሁለት ብርጌድ አሰልፎአል። በቀይ ባህር ዳርቻ አንድ የጠላት ብርጌድ፣ በምፅዋ መንገድ፣ በደቀምሃሬ ከተማ፣ አስመራ ደቀምሃሬ መንገድ፣ ፆረና፣ ኳቲት፣ ማይናይ አንድ የጠላት ብርጌድ ለማጥቃት ተዘጋጅተዋል...”

የጄኔራሉ ማስታወሻ የሻእቢያ ሃይል የማጥቃት የበላይነት መያዙን የሚጠቁም ነበር። እንደ አረፈአይኔ ዘገባ ከሆነ ጄኔራሉ የተገደለው ከላይ ያለውን ስጋት አዘል ማስታወሻ ባሰፈረ ልክ በሃያ ቀኑ ነው። ጄኔራል ታሪኩ ከመገደሉ ጥቂት ወራት ቀደም ብሎ ከመንግስቱ ሃይለማርያም ጋር ዝግ ውይይት አድርጎ ነበር። የተወያዩትንም ጄኔራል ታሪኩ ከመሞቱ በፊት ከበደ ጋሼ ለተባለው ጄኔራል አጫውቶት ነበር። ጄኔራል ታሪኩ ለመንግስቱ ሃይለማርያም አንድ ግልፅ እውነት ነግሮት ነበር። ቃል በቃል እንዲህ አለው፤

“የኤርትራን ችግር በጦርነት መፍታት የሚያስችል አጥጋቢ ሁኔታ የለም። ሰላማዊ መፍትሄ ቢፈለግ ይሻላል።”

አረፋይኔ እንደገመተው በዚህ አባባሉ ብቻ ኮሎኔሉ ጄኔራሉን ገድሎታል ለማለት አይቻልም። ጄኔራል ታሪኩ ያመነበትን ብቻ እንደሚናገር መንግስቱ ያውቃል። በ1973 ቤተመንግስት ውስጥ

በተደረገ፣ “የኤርትራን ጉዳይ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ መፍታት” በተባለ ርዕስ ጉዳይ ላይ ሲወያዩ ጄኔራል ታሪኩ ልዩነት ፈጥሮ ነበር።

“ዘመቻው ኤርትራ ላይ ያተኩር” በሚለው አሳብ መንግስቱና ሌሎች መኮንኖች ሲስማሙ ታሪኩ አይኔ፣ “በቅድሚያ ህወሃትን ከትግራይ እናፅዳ” የሚል አቋም ይዞ ብቻውን ተነጥሎ መቅረቱን፣ ኮሎኔል አምሳሉ በመፅሃፉ ጠቅሷል።

“ጄኔራል ታሪኩ ከሻእቢያ ጋር ግንኙነት ነበረው።” የሚለውን መረጃ እራሱ መንግስቱም የሚያምንበት አይደለም። ኮሎኔል መንግስቱ ለገነት አየለ የነገራት፣ “ሰራዊቱ ጥርጣሬ ነበረው።” የሚል ነው። “የደህንነት ክፍሉ” ቢል እንኳ ከብደት ልንሰጠው ቢቻልን። “ሰራዊት ጠረጠረው” ማለት ምን ማለት ነው? በዚህ ያልተጨበጠ መረጃ ብቻ የአንድ ሃገር ጄኔራል ይረሸናል?

በደፈናው፣ “በውስጣቸው በነበረ ሽኩቻ” ማለትም አይቻልም። ርግጥ ነው የደርግ አለቆች በጦርነቱ ወቅት ሸንፈት በገጠማቸው ቁጥር አንዱን መኮንን በክህደት ወንጀለው በመረሸን ሰራዊቱን ለማረጋጋት ይሞክሩ ነበር። ለአብነት የቀይ ኮከብ ዘመቻን ሸንፈት ምክንያት ውብሸት ማሞ የተባለ ኮሎኔል ጫንቃ ላይ ጭነው ረሸነውታል። የሸንፈቱ መንስኤ ውብሸት እንዳልሆነ ግን ልቦናቸው ያውቀው ነበር። እንዲህ ያለ ማምለጫ ቀዳዳ መፈለግ የተለመደ ነው። በርግጥ የኤርትራ የጦር አዛዦች የጄኔራል ታሪኩን ግድያ ከዚህ አንፃር እንደሚያዩት ከአንዳንድ ቃለመጠይቆቻቸው ተረድቻለሁ። አጥጋቢ ሆኖ ግን አልተሰማኝም።

ጄኔራል ታሪኩ አይኔ ጥር 10፣ 1928 በጨቦና ጉራጌ አውራጃ፣ ጉሮ ወረዳ የተወለደ የገበሬ ልጅ ነበር። በ1949 ከገነት መኮንኖች ትምህርት ቤት በምክትል መቶአለቅነት ተመርቆአል። በ52 አመት እድሜው የተረሸነው ጄኔራል የአራት ልጆች አባት ነበር። ይህ ስመጥር ጄኔራል ስለተገደለበት ምክንያት መፃህፍት ብዙ ብለዋል። ሆኖም ሲባሉ ከኖሩት በተለየ፤ መንግስቱ ሃይለማርያም ያልተናገረው አንድ ግላዊ ምክንያት መኖሩ ይሰማኝ ነበር...

* * *

ገነት አየለ መንግስቱ ሃይለማርያምን ቃለመጠይቅ አድርጋ

ያሳተመችው መፅሃፍ ላይ የጄኔራል ታሪኩ አይኔ ጉዳይ የስምንት ገጾች ሽፋን አጊኝቶ ነበር። ኮሎኔል መንግስቱ ስለ ጄኔራል ታሪኩ ሲገልፅ ጥላቻውን መሸሸግ እንኳ አልቻለም። ተራ አሉባልታ ነበር የሚናገር። በአንድ በኩል ጄኔራል ታሪኩ ብዙ ጠላቶች እንዳሉት ይገልጻል። መልሶ ደግሞ ጠላቶቹ የሚነዙትን አሉባልታ እንደ መረጃ ያቀርባል።

ለአብነት ህወሃት በሃየሎም አርአያ መሪነት የፖለቲካ እስረኞችን ከመቀሌ እስርቤት ሲያስለቅቅ፣ በወቅቱ ጄኔራል ታሪኩ ትግራይ ላይ የሰራዊት አዛዥ ነበር። የመቀሌ ወህኒ ቤት በህወሃት አማፅያን ሲወረር፣ የወህኒ ቤቱ አዛዥ፣

“ወንበዴው ወሮኛል፣ እርዳታ ይደረግልኝ?” ብሎ ሲጠይቅ፣ ጄኔራል ታሪኩ እርዳታ በመላክ ፈንታ አልጋው ላይ ተኝቶ፣

“እኔ የወህኒ ቤት ዘበኛ አይደለሁም” አለ።” ይለናል።

ይህን መረጃ ማመን ይቻላል? ምናልባት ድርጊቱ ከተፈፀመ በሁዋላ በነበሩ የመወንጃጀል ንግግሮች መካከል፣ ታሪኩ በአባባል ደረጃ ቃሉን ተጠቅሞበት ሊሆን ይችላል። የሃየሎም አፕሬሽን በመፈፀም ላይ ሳለ ግን፣ ታሪኩ አልጋው ላይ ተኝቶ ያን የመሰለ ምላሽ ይሰጣል ተብሎ እንዴት ማመን ይቻላል? በርግጥ ያንን ብሎ ከነበረ፣ ለፍርድ መቅረብ የነበረበት ያን ጊዜ ነበር። መንግስቱ ግን እንዲህ ያለ ድርጊት የፈፀመን ጄኔራል፣ ያለምንም ቅጣት፣ “የናደው እዝ አዛዥ አድርጌ ሾምኩት።” ብሎ ይነግረናል። ለቅጣት ወደ ናደው እዝ መላኩን የፃፉም አሉ። በርግጥ የናደው እዝ ሹመት ቅጣት ከነበረ፣ ጄኔራል ታሪኩን ወጥመድ ውስጥ አስገብቶ ለማጥፋት ፕሬዚዳንቱ ቀደም ብሎ ወስኖ ነበር ማለት ነው።

መንግስቱ ከደርዘን ገጾች ንግግሩ መካከል ጄኔራል ታሪኩን ለመግደል ያበቃውን ምክንያት ማቅረብ አልቻለም። ለአብነት ታሪኩን፣ “የነጋዴነት ዝንባሌ ነበረው” በማለት ያጣጥለዋል። ይህንንም ከጉራጌነቱ ጋር እንድናያይዝለት ፈለገ። አስረጅ ሲያቀርብ ታሪኩን ልክ እንደ አንድ ሱቅ በደረቴ፣

“ስላሳ ሳንቲም የሚሸጠውን ለስላሳ መጠጥ ለሰራዊቱ በአንድ ብር እየሸጠ፣ ከአንድ ለስላሳ ሰባ ሳንቲም አትርፎ ወደ ኪሱ ይከት ነበር።” ይለናል።

መንግስቱ ይህን የመሰሉ አሉባልታዎችን በሰፊው ዘርዘሮ

ሲያበቃ፤ ጄኔራል ታሪኩ ከሻእቢያ ጋር ስላደረገው ምስጢራዊ ግንኙነት በጨረፍታ ብቻ ነክቶት አለፈ። አሉባልታውን ትቶ የጄኔራል ታሪኩንና የሻእቢያን ግንኙነት ቢያብራራልን በተሻለ ነበር። በጥቂት ቃላት እንዲህ ሲል ነበር የገለፀው፤

“ታሪኩ ደህንነቱንና የፖለቲካ ድርጅቱን በማፈራረስ፤ የሰራዊቱን ሞራል በማንኮታኮት ከጠላት ጋር በሚያደርገው ስውር ግንኙነት ብዙ ጥፋት አደረሰ።” አያይዞም፤ “ሰራዊቱ ‘ይሄ ሰውዬ ከጠላት ጋር ግንኙነት ሊኖረው ይችላል’ የሚል ጥርጣሬ አሳድሮአል።” ይላል። የግድያውን ፍትሃዊነት ለማሳመን፤ “ታሪኩ በመረሸኑ ሰራዊቱ ደስታውን ገልጾአል።” ይለናል። የግድያውን ውሳኔ ከራሱ ለማላቀቅ ደግሞ፤ “ተስፋዬ ወልደስላሴ፤ መስፍን ገብረቃል፤ እና ስዩም መኮንን ‘ታሪኩ መመታት አለበት’ ብለውኛል።” ይላል።

(በርግጥ ኮሎኔል መንግስቱ በግላጭ የፈፀመውን ወንጀል እንደሚከድና ሌሎች ላይ እንደሚለጥፍ በተደጋጋሚ ታይቷል። ለአብነት የበአሉ ግርማን መገደል ለተሰፋዬ ወልደስላሴ ሸልሞታል። የ60ዎቹን የአፄ ሃይለስላሴ ሹማምንት መረሸን ደግሞ ወደ ፕሮፌሰር መስፍን ወልደማርያም እና ወደ ዶክተር በረከት ሃብተስላሴ ገፍቶታል። የአጥናፉ አባታን ግድያ የሚያስጠጋበት ቢያጣ “አብዮቱ በላው!” ብሎ ኮመከ። መቸም አገር ሲመራ የቆየ ሰው እንዲህ እንደ ሸውሸዋ ሲወዛወዝ መስማትና ማየት የሚያሳቅቅ ነው።)

ኮሎኔል መንግስቱ ሊነግረን እንደፈለገው፤ “ጄኔራል ታሪኩ ከሻእቢያ ጋር ግንኙነት ነበረው።” ለማለት የሚያበቃ መረጃ የለም። ግድያው የተፈፀመውም መንግስቱ እንደሚለው በወታደራዊ ፍርድ ቤት ውሳኔ አልነበረም። በርግጥ ኮሚቴ ተቋቁሞ ነበር። የኮሚቴው ውሳኔ፤ “ጄኔራል ታሪኩ ሙሉ መብቱ ተጠብቆለት በጡረታ እንዲገለል።” የሚል ነበር። መንግስቱ የኮሚቴውን ውሳኔ በመተው የራሱን ርምጃ ወሰደ። መረጃዎች እንደሚጠቁሙት ጄኔራል ታሪኩ ላይ የተለጠፈበትን የከሃዲነት ክስ የተቀበለና ያመነ የሰራዊት አባል አልነበረም። የጄኔራል ታሪኩን ሰብእና ስንመዝነውም መንግስቱ ስሙን ሊያጠፋው እንደፈለገው አልነበረም። ጄኔራሉን በቅርብ የሚያውቁ እንደሚገልፁት ጄኔራሉ በሰራዊቱ በጣም ተወዳጅ መሪ ነበር። ከነበረው ዝና አንፃር፤ ታሪኩ በመገደሉ የሰራዊቱ ሞራል በከፍተኛ ሁኔታ ተጎድቶ ነበር።

ጄኔራል ታሪኩ ከአስመራ ወጣ ብሎ በሚገኝ፤ አዲጓእዳድ ከተባለ ቦታ ከተረሸነ በሁዋላ፤ ሻእቢያ ናደው እዝ ላይ መብረቁን አወረደበት። ከአርባ በላይ ታንኮችና ከስድሳ በላይ መድፎችን የታጠቀው፤ በተሻለ ሁኔታ የሰለጠነው የናደው እዝ ሰራዊት በሶስት ቀናት ውጊያ ሙሉ በሙሉ ተናደ። በጄኔራል ታሪኩ እግር የተተካው ኮሎኔል ጌታነህ ሃይሌ የሚወርድበትን ቁምቡላ እሳት ተቋቁሞ፤ ሰራዊቱን አስተባብሮ መምራት አልቻለም። ታንኮቹና መድፎቹ ተማረኩ። አዲሸሩም ሸለቆ ውስጥ የነበሩ ከባድ መሳሪያዎችን ደርግ ራሱ አጋያቸው።

ካናዳዊው ፒተር ውርዚንግተን የናደው አወዳደቅን አስመልክቶ እንዳስነበበው በሁለተኛው የአለም ጦርነት የብሪታንያ ጸኛው ክፍለጦር፤ በናዚው ፊልድ ማርሻል ሮሜል የሚመራውን ባታሊዮን ኤልአሜይን ላይ ከደመሰሰው ወዲህ፤ የአፍሪካው ውጊያ በአፍሪቃ ውስጥ የተካሄደ ትልቁ ጦርነት ነው ብሎታል።

ሩሲያና የናዚ ጦር ኩርስክ ላይ ባደረጉት ውጊያ የሂትለር ታንኮች ድምጥማጣቸው ጠፍቶ የሃይል የበላይነቱ እንደተለወጠው ሁሉ፤ አፍሪካው ላይ ተመሳሳይ ተፈፅሞአል ሲል ውርዚንግተን ይተነትናል። ይህ ተንታኝ እንደፃፈው በርግጥም ናዚ ጀርመን ከአልአሜይን ጦርነት በሁዋላ የአፍሪቃ ይዞታው አክትሞለታል። ደርግም በተመሳሳይ በአፍሪካው ውጊያ የሰለጠነ እና እስካፍንጫው የታጠቀ “ናደው” የተባለ እዙን ሙሉ በሙሉ ለሻእቢያ አስረከቦአል።

ፕሮፌሰር ጉብሩ ታረቀ በመፅሃፉ እንደገለፀው ከጄኔራል ታሪኩ መገደል በሁዋላ በተደረገው የአፍሪካው ጦርነት 18 ሺህ ሙትና ቁስለኛ ተመዝግቦአል። ናደው እዝ በጥቅሉ የነበረው የሰራዊት ብዛት 22 ሺህ ነበር። ናደው እዝ በሶቪየት ወታደራዊ ጠብብት የሚታገዝ፤ “ጓድ” መንግስቱ የሚመካበት የታጠቀና የሰለጠነ ዘመናዊ ጦር ነበር። በውጊያው ሶስት የሶቪየት ወታደራዊ አማካሪዎች ሲማረኩ፤ አንድ ሩስያዊ መኮንን ሞቶ ተገኝቶአል። መጋቢት 17፣ 1988 ማለዳ ህዳይ ሸለቆ አካባቢ በሶስት አግጣጫ ማጥቃቱን የከፈተው የሻእቢያ እግረኛ ጦር፤ በሶስተኛው ቀን አፍሪካውን ሙሉ በሙሉ ተቆጣጠራት። ታሪክ ፀሃፊው ባሲል ዴቪድሰን፤ ሼትናማውያን በዲያን ቢያን ፉ ፈረንሳይ ላይ ካስገኙት ድል ጋር አነፃፅሮታል። ጉብሩ ታረቀ በባሲል ዴቪድሰን በዚህ አባባል አይስማማም።

(የጉበኛ ታሪክ The Ethiopian Revolution: War in the Horn of Africa በኤርትራ ጦርነት ላይ እይታው ሸውራራ፣ የሚዛን ማጣት ችግር ያለበት ቢሆንም፣ የደርግ ወታደራዊ አዛዦች ከፃፏቸው ስሜታዊ መፃህፍት የተሻለ ነው። የኢትዮ- ኤርትራ ጦርነትን አስመልክቶ መፅሃፍ ያሳተሙ መኮንኖች አንድ የወል ችግር ያንፀባርቃሉ። ወሳኝ ውጊያዎችን ሲተርኩ የኤርትራ አማጽያን ላይ ከፍተኛ ጉዳት እንዳደረሱ አጠንክረው ይገልፃሉ። በመጨረሻ ግን ‘ተራራ ለቀቅን አፈገፈግን’ ሲሉ ይደመድማሉ። ማስታረቅ የሚቻል አይደለም። የሻለቃ ማሞ ለማ “የወገን ጦር ትዝታ’ በሚዛናዊነቱ የተሻለ ይመስለኛል።)

ኮሎኔል አምሳሉ በመፅሃፉ፣ “የኢትዮጵያ ሰራዊት ያንን መራራ ሽንፈት የተቀበለው በጄኔራል ታሪኩ በግፍ መገደል የተሰማውን ጥልቅ ቅሬታ በልቡ ይዞ በሞራል መዋጋት ባለመቻሉ ነው።” ይላል።

ሻእቢያ ናደው እዝ ላይ ማጥቃት መስንዘሩ እንደተሰማ፣ ተስፋዬ ወልደስላሴና ተስፋዬ ገብረኪዳን አስመራ መጥተው ጦሩን ለመምራት ሞክረው ነበር። መርእድ ንጉሴ፣ ደምሴ ቡልቶ፣ አምሃ ደስታ እና ሃይሉ ገብረሚካኤል የተባሉት ጄኔራል መኮንኖች በሶቪየት የውጊያ ጠበብት ምክር እየታገዙ ሻእቢያን ለማስቆም ቢሞክሩም፣ ሰራዊቱ እየተገለበጠ መፈራረሱ ቀጠለ። ሶስት የኢትዮጵያ ኮሎኔሎች ውጊያው ላይ ተገደሉ። በርካታ ሻለቆችና መስመራዊ መኮንኖች ተማረኩ። አንድ ታንክና አራት ወታደራዊ መኪኖችን ይዞ ከረን ድረስ መሸሽ የቻለው ኮሎኔል ጌታነህ በህይወት በመትረፉ የአፍክበትን የጦርነት መረጃ ለታሪክ ፀሃፊዎች በመስጠት ታሪካዊ አስተዋፅኦ አድርጎአል...

ከአፍክበት ውጊያ መጠናቀቅ በሁዋላ በኢትዮጵያ መከላከያ መስሪያ ቤት በተደረገ ግምገማ፣ ለናደው እዝ ሽንፈትና መደምሰስ ምክንያት ተብለው ከተዘረዘሩት አምስት ነጥቦች፣ በሶስተኛው ተራ ቁጥር ላይ የተቀመጠው፣ “የናደው እዝ ሰራዊት ‘ታሪኩ አይኔ በግፍ ተገድሎአል’ ብሎ ማመኑ።” የሚል ነበር። በርግጥ የኤርትራ ወታደራዊ አዛዦች በዚህ ግምገማ አይስማሙም።

ከሻእቢያ የዘመቻ መኮንኖች አንዱ እንደገለፀልኝ፣ “ታሪኩ ባይገደልም ናደው ዕዝ መደምሰሱ የማይቀር ነበር። ጄኔራል ታሪኩ

ሊደነቅ የሚገባው ይህ ውጤት ሊመጣ እንደሚችል ተረድቶ፤
'ወታደራዊ አማራጭ አያዋጣንም፤ ሰላማዊ መንገድ ብንመርጥ ይሻላል'
በማለቱ ነው።”

ጄኔራል ታሪኩ አይኔ በወቅቱ ከነበሩ ወታደራዊ መሪዎች
የተሻሉ ከሚባሉት መካከል እንደነበረ ጠቁመውኛል። ከወታደራዊ
ሳይንስ እውቀቱና ብቃቱ ባሻገር ጄኔራል ታሪኩ በሚመራው ሰራዊት
ተወዳጅ መሆኑ የተለየ ያደርገው ነበር ይላሉ። በርግጥ በጦርነት ወቅት
አንድ ጄኔራል ቀርቶ አንድ ተራ ወታደርም ቢሆን ልዩነት ማስከተል
ይችላል። ዞሮ ዞሮ ግን የጦርነት ውጤት የብዙ ግብአቶች ጥርቅም
እንደመሆኑ አንድ ምክንያት ብቻ መስጠት ልክ አይሆንም።

* * *

በመጨረሻ “ኮሎኔሉ ጄኔራሉን ስለምን ገደለው?” ለሚለው
ጥያቄ የራሴ ግምት አለኝ። ስለ ጄኔራል ታሪኩ የተፃፉትን ሰነዶች
ሰብስቤ ሳነብ ትኩረቴን የሳበ መረጃ አገንቼያለሁ። መንግስቱ ስለ
ጄኔራል ታሪኩ ሲገልፅ፤

“ከአብዮቱ በፊት ወጣት መኮንን ሆኜ አጋዴን ውስጥ
ሳገለግል፤ ጄኔራል ታሪኩ የዘጠነኛ ብርጌድ የዘመቻ መኮንን ከነበረ ጊዜ
ጀምሮ አውቀዋለሁ...” ይላል።

በዚያን ወቅት የጄኔራል ታሪኩ ባለቤት ሃረር ላይ የመጠጥ
ግሮስሪ ቢዝነስ ነበራት። መንግስቱ ሃይለማርያም፤ ታሪኩ አይኔና
ሌሎችም መኮንኖች ወደዚያች ግሮስሪ ይመላለሱ ነበር። ቅዳሜ ምሽት
ወጣቶቹ መኮንኖች በዚያች ባር ሲሰባሰቡ፤ መንግስቱ ሃይለማርያም
ከጓደኞቹ ገለል ብሎ ብቻውን ጥግ ላይ ቁጭ ማለትን ያዘወትር ነበር።
የወደፊቱ አጥፊና ጠፊ፤ በአንድ ጣራ ስር ያመሹ በነበረበት ዘመን
በቅጡ ይተዋወቁ ዘንድ አጋጣሚ ተፈጥሮአል። አረፋይኔ ሃንስ
ሲያነጋግራት የጄኔራሉ ባለቤት ስለመንግስቱ ሃይለማርያም እንዲህ
ስትል መለሰች፤

“መንግስቱ ስልጣን ከያዘ በሁዋላ ታሪኩ ነበር የነገረኝ።
‘እየመጣ እዚያ ጥግ ላይ ቁጭ ይል የነበረው...’ አለኝ። እኔ እንኳ
ላስታውሰው አልቻልኩም...”

ጄኔራል ታሪኩ “ለጓድ ሊቀመንበር መንግስቱ” ስልጣን ማጎብደድ አለመቻሉን መታዘብ ይቻላል። የጄኔራል ታሪኩ የህይወት ታሪክ ሲፈተሽ የኮሎኔል መንግስቱን የተወላገደ መንገድ እየተቸ ዘልቆአል። “ከጓድ መንግስቱ ሃይለማርያም አብዮታዊ አመራር ጋር ወደፊት!” የሚለውን መፈክር እንደ ሃገሪቱ የህዝብ መዝሙር ከማለዳ እስከ ምሽት እያስጨፈረ አሰርት አመታት የገዛው ኮሎኔል መንግስቱ በጄኔራል ታሪኩ ፊት ድመት ለመሆን በመገደዱ ተቸግሮ ኖሮአል። በጥቅሉ ጄኔራል ታሪኩ በኤርትራ ጦርነት ጉዳይ የሰጠው አስተያየት ለሞት የሚያበቃው አልነበረም። ስለ ኤርትራ ጦርነት ጄኔራሉ የሰጠው አስተያየት በፖለቲካና በወታደራዊ ሙያ ብቁ እንደነበር ነው የሚጠቁመን። በርግጥ ታሪኩ የሰጠው አስተያየት ለመንግስቱ ያስተላለፈለት መልእክት ይኖር ይሆናል። አገሪቱን መምራት እንዳልቻለ አይነት? የጄኔራል ታሪኩ አስተያየት የመንግስቱን ከኦጋዴን ጀምሮ የተቀበረ ቁስል ቀስቀሶበትም ይሆናል። ንቀት አይነት? እናም የኤርትራን ጦርነት በተመለከተ ከጄኔራል ታሪኩ የተሰነዘረው አስተያየት፣ የመጨረሻ ስንጥር ሆኖ የአህያውን ወገብ ሰብሮት ይሆናል።

ሰዎች በተፈጥሮ የሚንቃቸውን ሰው ገድለውት እንኳ ርካታ አያገኙም። ርግጥ ነው፤ በዚህች አለም ላይ ንቀትን በፀጋ የመቀበል ችሎታ ያለው ሰው ሊኖር አይችልም። የሰው ልጅ የሚኖረው ለክብር ነው። ክብር ከሌለ ህይወት የለም። በመሆኑም ኮሎኔል መንግስቱ ታሪኩ አይኔ የተባለውን የወጣትነት ጊዜ የስራ ባልደረባውን በጥይት አስደብድቦ ለምን እንደገደለ በግልፅ መናገር ሳይቻለው ቀረ...

ጥቁር ፅጌረዳ

አንዲት ፅጌረዳ - እንደተጀነነች
በለምለም ቅጠሎች - ስለተሞሸረች
በሞቃት ነፋሶች - ፈራርሶ ድንግልዋ
እጅግም ጠንክሮ - በዝቶ መአዛዋ
ባለ ከባድ ክንፎች - የጣእም ሌቦቹ - ፈዘዙ ከደጄ
የበልግ ካፊያ ዜማው - ሲወርድ በሳሩ ላይ የሚያብለጨልጨው
ያንቀላፉ አበቦች ዝናም ያነቃቸው
ደስታም ሆነ ጥራት ሁሉም የነበረው አዲስ እንደ እሸት
ያንቺን ዜማ ያህል ከየት አገኝቶት?

(ግጥም - ፔርሲ ቢሽ ሼሊ)
- ከበደ ዳግማዊ እንደተረጎመው -

የግብፅ የመንገደኞች አይሮፕላን የኢጎሊን ምድር በመተው
ወደ ሰማይ አሻቀበ። በመስኮት ቁልቁል ወደ ታች አየሁ። ጆሃንስበርግ
ጧ! ብላ ተዘርግታለች። አህ! ደቡብ አፍሪቃን ከነሙሉ ችግሮቿ እወዳት
ነበር። በርግጥም ዝንተአለም ልቤ ውስጥ ትኖራለች።

ከጆሃንስበርግ ወደ ካይሮ የሚደረገው ጉዞ ረጅም ነው።
የአፍሪቃ ሙሉ ቁመት ማለት ነበር። ህንድ ውቅያኖስን በጎን ይዘን፤
የሞዛምቢክን ሰማይ የሁዋሊት ስንተው ፊልም ማየት ጀመርኩ።
በመካከሉ ጥቂት አነብብኩ መሰለኝ። ኪሊማንጃሮ ተራራ በግራ በኩል
መታየት ሲጀምር ከእጅ ቦርሳዬ ብጫቂ ወረቀቶች መዝገፍ ማንበብ
ጀመርኩ።

ቀይ ባህርን በጎን ይዘን፤ የኢትዮጵያን ጫካ በሩቅ፤ የኤርትራን
ኩራተኛ ተራሮች በቅርብ እያየን ወደ ካይሮ ስንጓዝ ከብጫቂ
ማስታወሻዎቹ ጋር እያወጋሁ ነበር። አንዱን እያነሳሁ ሌላውን ስጥል፤
ከ15 አመታት በፊት ከደራሲ መስፍን ሃብተማርያም ጋር ያወጋሁት እጄ

ላይ ገባ...

“ለምንድነው ሚስት የማታገባው?” ሲል ጠየቀች።

“በመፈለግ ላይ ነኝ።”

መስፍን አስተያየት ሰጠ፤

“መፈለግ አያስፈልግህም። አጠገብህ ያለችውን ዝም ብለህ አግባት። ከእሷ የተሻለች ቆንጆ በዚህ አለም ላይ የለችም።”

እንደዋዛ የተላለፍኳቸውን የደብረዘይት ውብ ኮረዶች በተመለከተ፣ “ፀፀት ትዝታን ይመስላል” የሚል ትረካ ፅፌ እንደነበር ትዝ አለኝና የእጅ ቦርሳዬን መበርበር ጀመርኩ።

ላገኘው ግን አልቻልኩም።

ይልቁን፣ “ኡካላላ” የሚል ማስታወሻ አገኘሁ።

ዋው! ኡካላላ... የፕራቶሪያ ፅጌረዳ!

‘ምድሩና ህዝቡ ውብ ቢሆንም፣ ምን ያደርጋል? አገሩ የሸፍታ አገር ሆነ። እስከ መቼ ሰው በስጋት ውስጥ ይኖራል?’ እያሉ ብዙዎች እየወደዱት፣ እንደዋዛ ጥለዋት ሄደዋል - ደቡብ አፍሪቃን።

በአራት አመታት የደቡብ አፍሪቃ ቆይታዬ ጓደኞቼ የነበሩትን የአገሬው ሰዎች በአሳብ ተሰናበትኳቸው። ኡካላላ አሪፍ ጓደኛ ነበረች። ፊልም ልንሰራ ጀምረን ሳይሳካ ተቋረጠ። የዳንስና የሙዚቃ ሰው ነበረች። ጣፋጩ የሳቋ ድምፅ አእምሮዬ ላይ ተቀርፆ ቀርቶአል። ዮናታን ፍቅረኛዋ ነበር። በወር ሁለት ጊዜ ይጣላሉ። የማስታረቁ ስራ በቋሚነት የኔ ነበር። መለያየት አይችሉም። አብረው በሰላም መኖርም ያቅታቸዋል። እኔ በመካከሉ መከራዬን አየሁ።

ብቻችንን ስንሆን የኡካላላን ስም እያነሳ ማበድ ይቀረዋል። “እንደ ኡካ ማንም የለ።” እያለ ይጨቀጭቀኛል። “የራስህ ጉዳይ! አትድገምብኝ!” ብለውም አይሰማም። ለነገሩ ሁላችንም እንወዳታለን። “ኡካ” ነበር የምንላት። ዮናታን አንዳንድ ጊዜ ከኛ ለመለየት “ኡኬ” ይላታል። ተማሪ ናት ኡካ። ዳሩ የኮሌጅ ትምህርቷ አላልቅ ብሎአት ተቸግራለች። እብድ ናት ኡካላላ። ሌሊቱን ሙሉ ስትደንስ ብታድር አይደክማትም። ከመደነስ ውጭ ሌላ አለም ያለ መች ይመስላታል? ሞት ከረከሰበት ሶዌቶ ከሚገኝ ክለብ ውስጥ ጭምር ይዛን ገብታ ነበር።

አንድ ሌሊት የናታን ኡካላላን በጥፊ መታት። እኩለ ሌሊት ላይ ደወለችልኝና ተገናኘን። ሳገኛት በለቅሶ ብዛት አይኖቿ አብጠዋል። የግራ ጉንጫ በልዩአል፤

“ለፖሊስ ብደውል ያስሩታል።” አለችኝ።

አረጋጋሁዋት።

“ፍቅራችሁ ካለቀ ዝምብለሽ ብትተይው ይሻላል። ከዚህ ሁሉ በሁዋላ በመካከላችሁ ፖሊስ አታስገቢ።”

ፊቷን በመኪናው መስታወት ስትመለከት ቆየችና፤

“ቤቴ አድርሰኝ።” አለች።

“እንዲህ ሆነሽ ወደ ቤትሽ አትሄጅም። እኔ ዘንድ እደሪ።”

መኪናውን በመንዳት ላይ ሳለሁ፤ ፊቷን በእጇ ሸፍና ተነፋረቀች። የእልህ እንባ ስለሆነ ይውጣላት ብዬ ዝም አልኳት።

እቤት ከገባን በሁዋላ የናታን ደወለ...

“ኡካ አንተ ጋር ናት?”

“ምናባክ ፈለክህ?”

“ለማረጋገጥ ብዬ ነው።”

“ያደረከውን ታውቃለህ?”

“ጠጥቼ ነበር። ይቅርታ!”

“ምን እኔን ይቅርታ ትለኛለህ? እሷን ይቅርታ ጠይቅ።”

“ነገ ወደ ቤቷ እንዳትሄድ አሳምናት።”

“ለምንድነው የመታሃት?”

“ሽንት ቤት ብላ ወጥታ ከሌላ ወንድ ጋር ያዝኳት።”

“ነግራኛለች። ምንም አላደረገችም።”

“ተጠምጥማበት ስትስመው ነው የያዝኳት። ማርያምን!”

“ቢሆንስ? አንተ ጨዋ መሆንህ ነው?”

“እሷ ፊት ምንም አድርጌ አላውቅም።”

“አንተ ለምን ተከታተልካት? አርፈህ ቁጭ ብለህ አትጠብቃትም? ለምን ትሰልላታለህ?”

“ስትቆይብኝ አንድነገር ሆኖ እንዳይሆን ብዬ ነበር የወጣሁት!”

“ሁለታችሁም አንድ ናችሁ። ለማንኛውም ነገ ደውል።”

“አደራ ያዝልኝ፤ ወደ ቤቷ እንዳትሄድ!”

ስልኩን ዘግቼ ወደ ኡካ ተመለስኩ።

“እሱ ነው የደወለው?” ስትል ጠየቀችኝ።

“አዎ።”

“ምን ፈልጎ ነው?”

“እንደዚህ ሆነሽ እናትሽ እንድታይሽ አልፈለገም።”

ምንም አላለች። ሶፋው ላይ ለመተኛት ተመቻቸች።

“አልጋ ላይ ተኚ። እኔ እዚህ እተኛለሁ።”

አመስግኖ ወደ መኝታ ቤት ሄደች።

አንድ ቀን ስለዚህ አስቸጋሪነቷ አንስቼባት ነበር። በአጋጣሚ ከፕሪቶሪያ ወጣ ያለ የህንዶች ክለብ ውስጥ ከጥቁር ደቡብ አፍሪቃዊ ወንድ ጋር አየሁዋት። እሷ አላየችኝም። በነጋታው ስንገናኝ አነሳሁባት። ደነገጠች...

“ለየናታን ነገርከው?”

“አልነገርኩትም። ማነው አብሮሽ የነበረው?”

“የድሮ ጓደኛዬ ነው። በአጋጣሚ ተገናኝተን ነው። ለየናታን እንዳትነግረው እባክህ...”

“ስለማይመለከተኝ አልነግረውም። ማወቁ ግን አይቀርም።”

“በምን ያውቃል?”

“አንድ ቀን ይይዝሻል።”

“እሱ ከሌላ ጋር አይሄድም?”

“አላውቅም።”

“እየደበቅህለት ነው?”

“ምንድነው አሳብሽ አንቺ ከዮናታን ጋር?”

“ባሌ ሊሆን አይችልም።”

“ለምን?”

“ወደ ካናዳ ለመሄድ ይፈልጋል።”

አስቸጋሪ ብትሆንም ኡካ ጥሩ ጓደኛ ነበረች።

ጉድባይ አካላለ!!

ኡታንዶ ሃምባ ካሃሌ ... አኬሌሌ! አካላለ!

የጥቁር ቆንጆ ናት! አጭር ብትሆንም፣ ቅርፅዋ፣ ፈገግታዋ፣ ንፅህናዋ ለጉድ ነው። ጠጉር ግን አልሰጣትም። አንገቷ ጋር አይደርስም። እንደ መድፍ ወደሁዋላ እንደተገተረ ነው። በእሳት እየጠበሰች፣ በጄል እየነከረች ልታስተኛው ብትሞክርም፣ አይቆይላትም። ፀሃይ ሲነካው እንደ በቆሎ ተክል ቀና ይላል። እሷም ታንገላታዋለች። አንድ ሰምን ሰማያዊ ትቀባው ነበር። ምን ለመምሰል እንደፈለገች ሊገባኝ አልቻለም ነበር። አርተፊሻል ጠጉር በቀጠለች ቁጥር ደግሞ እየተነቀለ ያስቸግራታል። አይያዝላትም። ዮናታን የኡካላላን የሚገነጠሉ የጠጉር ዘለላዎች ለማስታወሻ ማጠራቀም ጀምሮ ነበር። እየበዛ ሲሄድ ግን ሰብስቦ እንደጣለው ነግሮኛል...

የፕሪቶሪያ ትዝታ!

አንድ ቀን ከኡካላላ ጋር ስናወጋ፣

“ዊግ አትቀጥይ። የራስሽ ጠጉር ያምርብኛል።” አልኳት።

“ወንድ እንዳልመስል ነውኮ።”

“አይኖችሽ የሴት ናቸው። ጡቶችሽም አሉ። ቅርፅሽም የሴት ነው።” አያይገፍ ቀለድኩባት፣ “በተጨማሪ ትልቅ የጆሮ ጌጥ ካደረግሽ ሴት መሆንሽ በሩቅ ይታወቃል።”

አፍሪቃዊ ሳቅ ሳቅ። ከፍ ባለ ነፃ ድምፅ።

ለመጀመሪያ ጊዜ እኔና ዮናታንን ወደ እናቷ ቤት የወሰደችን 2006 የበጋው ወር ላይ ነበር። ከፕሪቶሪያ ከተማ ወጣ ብሎ ማሜሎዲ ከተባለ ሰፈር ነበር የምትኖር። ምሳ እየበላን እናቷን እንዲህ አለቻት፣

“Umama! ይህን ሰው ላገባው ነው...” እየቀለደች ነበር።

“Wena Uthando Yena?” አሉ፣ በደግ ድምፅ።

(ወደሃታል?)

የናታን ቋንቋቸውን ለምዶአል።

“Kakuhulu, Kahlehle uthando Umama”

(በጣም ወድጃታለሁ እናት)

የተለመደ ጥያቄ ይቀጥላል፣

“Kwazi wena KhoKhela Labola?”

(ጥሎሽ ትከፍላለህ?)

“Akunkinga Umama”

(ችግር የለም እናት)

ከኢሲዙሉ እናቶች ጋር ለመነጋገር የሚያስችሉ ጥቂት ቃላትን ያላጠና ሃበሻ የለም። ቋንቋው ኮረዶችን ለማብሰል ብቻ ሳይሆን፣ እቃ ለመሸጥም ያገለግላል። የጃኩቭ ዙማ፣ “ማሸንገኔን አቀብሉኝ” የተባሉትን ዝነኛ ዘፈንም ከዙሉዎች ጋር ስንውል እንደ ቀልድ እናዜማታለን። Awulethu’ Umshini Wamil!

ጃኩቭ ዙማን አልወደውም። መጥፎ አርአያ ነው ለወጣቶች። ኡካላላ ግን በጣም ትወደዋለች። ይሄ እብድ የሆነ ሰው አንድ ጊዜ HIV ፖዘቲቭ ከሆነች የጓደኛው ሴት ልጅ ጋር ወሲብ ስለመፈፀሙ ጋዜጠኞች ሲጠይቁት የሰጠው መልስ በጣም አስገርሞኝ ነበር፤

“በርግጥ HIV ፖዘቲቭ መሆኗን አውቅ ነበር። ማታ ላይ ግን ስስ ልብስ ለብሳ ወደ ጥናት ክፍሌ ብቅ ስትል አልቻልኩም። ፈፀምኩ። ግን ወዲያው ሄድኩና ሻወር ወሰድኩ።”

ትዝ ይለኛል...

ይህ የዙማ ንግግር ይፋ ሲሆን ፕሪቶሪያ በሳቅ ተንፈራፍራ ነበር። ፕሪቶሪያ ታይምስ በማለዳ እትሙ ጃኩቭ ዙማ ሻወር ሲወስድ የሚያሳይ የካርቱን ምስል ይዞ ወጣ። ጠላቶቹ ዘመቱበት። “ለፕሬዚዳንትነት ከመወዳደሩ በፊት የጤና ምርመራ ማድረግ አለበት!” የሚሉ ፅሁፎች ተነበቡ። የጃኩቭ ዙማ ሚስቶች ከየአግጣጫው

ቅሬታቸውን ገለፁ። መመርመር አለበት ተባለ።

ዙማ ምን ጣጣ አለበት?

“ማሸንገኔን አቀብሎኝ” የተባለች ገነኛ ዜማውን እየዘፈነ ሄዶ ተመረመረ። እድለኛ ነው። ነፃ ሆኖ ተገኘ። እናም ለፕሬዚዳንትነት ተወዳድሮ አሸነፈ።

(ልቅ ወሲብ የስልጣኔ ውጤት አለመሆኑ እውነት ነው። ወጣቱ ወሲብ ላይ ሲያተኩር ስለ ነፃነቱ ማሰብ ይቆማል። የፈጠራ ክህሎቱ ይሞታል። እንስሳዊ ወሲብ ወደ እንስሳነት ይለውጣል። የደቡብ አፍሪቃ ወጣት ከወሲብ በላይ ለገዘፉ አጀንዳዎች እንዳይነሳ ጃኩቭ ዙማ መጥፎ ምሳሌ ሆኖ የሚታይ ነበር። ሳስበው ደቡብ አፍሪቃ በመጨረሱ ዘመን የምታብብ ሳትሆን፣ መአዛዋ ሳያውድ፣ ውብቷ ሳያበራ የምትረግፍ ጥቁር ፅጌረዳ መሰላ ትታየኛለች።)

...ከኮረዶቹ እናቶች ጋር ስለ ጋብቻ በቀላሉ መነጋገር መቻሉ ያስገርመኝ ነበር። ያም ሆኖ፣ እንዲህ ስለ ጋብቻ ንግግር ከተደረገ በሁዋላ በሚቀጥለው ቀን እንደነገሩ መለያየት የተለመደ ነው። በሌላ ቀን የተዳፈነው ፍቅር እንደ አዲስ ይቆሰቆሳል። ወደ ልጅቱ ቤት በድጋሚ ብቅ ማለትም ቢሆን አያሳፍርም። አካላላ ይህንኑ ፈፅማዋለች። ከየናታን ጋር ተራርቀው ጥቂት ወራት ከቆዩ በሁዋላ በድጋሚ ፍቅራቸውን አድሰው ጀመሩ። በዚያው ሰዋን እሁድ እለት “እናቴ ቤቴ ካልወሰድኳችሁ” ብላ አስቸገረች። ሄድን። ስንደርስ እናቷን እንዲህ አለቻት፡

“Umama ላገባው የነበረው ሰው፣ ይኸው ዛሬ ተገኘ።”

“የት ጠፍቶ ነበር?”

“ፆረ (ሌባ) ስልኩን ነጥቆት ነበር ያልደወለው።”

“አገርህ የሄድክ መስሎን ነበር...” አሉ እናት።

ያን ቀን የመኝታ ክፍሏን አስጎበኘችን።

ፍራሹን ጎትታ መሬቱ ላይ አውርዳለች። የእንጨቱ አልጋ ላይ ያለማጋነን ከአርባ በላይ መፃህፍት በተዘባረቀ መልኩ

ተቀምጦአል። ጥጉ ላይ የሲጋራ መተርኮሻ ይታያል። አጠገቡ ተገልጦ በሆዱ የተደፋ መፅሃፍ። ርእሱ በሩቅ ይታያል። Journey to Jo'burg.

ደቡብ አፍሪቃውያን ጆሃንስበርግን በሙሉ ስሟ ጠርተዋት አያውቁም። ጀበርግ ወይም ጀሲ ይሏታል። በቁልምጫ እንደሚጠሯት ግን አይደለችም። የሽጉጥ እና የጨቤ ከተማ ናት።

“የጉዞ ማስታወሻ ነው?” ስል ጠየቅሁዋት።

“ልቦለድ ነው። መፅሃፍ ጀምሮ ማቋረጥ ስለማልወድ ነው እንጂ በመስኮት ብወረውረው ደስ ይለኝ ነበር።”

“አንብቤዋለሁ። ጥሩ መፅሃፍ ነው።” አለ የናታን።

“ጥቁሮችን በትክክል አልሳለንም።...”

“የአንቺን ችግር ልንገርሽ?” አለ ትከሻዋን ይዞ።

እንዲህ ከጀመሩ አያቆሙም።

ምሳ በልተን ስንወጣ ኡካላላ እናቷን እንዲህ አለችት።

“Umama እንዳትጠብቁኝ፤ ዛሬ አልመጣም።”

“Inhlanhla Izithandana” ብለው በደግነት ሸጉን።

(መልካም እድል ፍቅረኞች) ለማለት ነው።

አንዲት የዙሉ ኮረዳ አርብና ቅዳሜ ማታ እመኖሪያ ቤቷ ከታየች፤ እንዳልተፈቀረች ይቆጠራል። በጎረቤቶቿ “ፍቅረኛ የሌላት” መባል አያኮራም። ተገላቢጦሹ ያኮራል፤ ያስከብራል። በአንድ ቀን ተዋዶ፤ በአንድ ቀን መለያየት፤ እና በሌላ ቀን መገናኘት የሚቻልና የተለመደ ነው።

አንዳንድ ጊዜ ተሰብስበን ስናወጋ ሞቅ ባለ መንፈስ፤ “እንደገና ብንወለድ ደቡብ አፍሪቃዊ መሆን በመረጥን።” የሚል አይጠፋም።

ነፃነት ከሚመስለው ልቅ ወሲባዊ ግንኙነት ባሻገር ያለውን የሞራል ውድቀት ማስተዋል በርግጥ ያስቸግራል። እና ምኞቱ እውነት አይደለም። ርግጥ ነው፤ የደቡብ አፍሪቃን ልቅ ህይወት የለመዱ የኛ ሰዎች አባባላቸውን ማለዳ ላይ አይደግሙትም። የሃበሻነት ልማድ በቀላሉ የሚተው መች ሆኖ? እናም እነ ሲፌሌጌ፤ እነ ሲቦንጊሌ፤ እነ

ኡካላላ እነ ኡኩዳላ፣ እነ ሊቦ፣ እነ ምባሊ አበሾችን ተከትለው እንጀራ ለምደዋል። ቅዳሜ ከዙሉዎች፣ ከቆሳዎች፣ ከካማባዎች፣ መንደር ውሎ ያደረ አበሻ፣ እሁድ አረፋፍዶ በርበሬው የጠነከረ ቋንጣ ፍርፍር ፍለጋ ወደ አበሾች መንደር ይገሰግሳል....

ዮናታን እና ኡካላላ የተፋቀሩት እንደዋዛ ነበር። የተዋወቁ ቀን በኢጋጣሚ እኔም ነበርኩ። እንዲህ ነበር የሆነው...

ኡካላላ ግራ እግሯ በጀሶ ታሽጎ በክራንች እየተደገፈች ከጓደኞቿ ጋር London Tavern ወደተባለው የዳንስ ክለብ መጣች። እኔና ዮናታን እዚያ ነበርን። ኡካላላ ባልተሰበረው እግሯ ለመደነስ ስትሞክር፣ ጓደኞቿ ከለከሏትና ለመቀመጥ ተገደደች። በዚያው ኢጋጣሚ ከአኛ ጋር ማውጋት ጀመረች።

ራት ልንበላ ወደ አበሻ ሬስቶራንት ልንሄድ መሆኑን ስንገነግራት ከኛ ጋር መሄድ ፈለገች። ጓደኞቿን ተሰናብታ ይዘናት ሄድን። እንደተለመደው በሰፊ ትሪ ዙሪያ ለመመገብ ጠረጴዛ ያዝን። ገና ራቱ እንኳ ሳይቀርብ ከዮናታን ጋር መንሸካሸክ ጀመሩ። ዮናታን ፍጥነቱ አይቻልም። እንደ ወንዴና ሴቱ ቁልፍ ተጣብቆ ያኳሽማት ገባ። ጆሮ ለጆሮ። እሷም የዮናታን ጆሮ ውስጥ ልትገባ ምንም አልቀራት። በመካከሉ ዮናታን አበሻ እንደመሆኑ ይሉኝታ ያዘው መሰለኝ፣ ጠጋ ብሎ እንዲህ አለኝ፡

“ከአንድ አመት በፊት አውቃት ነበር። አስታወሰችኝ።”

“የት ነው የምታውቃት?”

“UNISA ትማር ነበር...”

“ጥሩ ኢጋጣሚ ነው።”

በጆሮ የነገረችውን ያብራራልኝ ጀመር፤

“እግሯ የተሰበረው በመኪና አደጋ ነው። በሚቀጥለው ሳምንት ጀሰው ይፈታላታል። ለፋሲካ አጎቷ ቤት ለመሄድ ተነጋግረናል። ከፈለግህ ከኛ ጋር መምጣት ትችላለህ...”

“ይሄን ነው ያወራችሁት?”

“ማርያምን! ከኛ ጋር ትሄዳለህ?”

“የት ከተማ?”

“አትረጅቢል...”

“እንሄዳለን...”

የደቡብ አፍሪቃን የጥቁሮች መንደር እና ገጠኖችን እንደ ቤተኛ ኖረንባቸዋል። አጋጣሚ ከተገኘ መሄድ ነው። ድራክንስበርግ የተባለው አረንጓዴ ተራራ!! የቃጅማው ያለህ? ጭቋላ ማለት ነው! አህ! ደቡብ አፍሪቃ ውብ ነበረች...

ያልረገጥነው የደቡብ አፍሪቃ ምድር የለም! የሃዲያ ልጆች ለንግድ ሲጓዙ ባለማወቅ ድንበር ጥሰው ወደ ዚምባቤ ሊሻገሩ ሲሉ የሽቦ አጥር መልሶአቸዋል። ከጨርቃ ጨርቅ ንግድ ስራ ባሻገር ሰርግ እየተጠራን፣ ለቅሶ እየደረስን በሃዘንና በደስታ ተካፍለናል። ውብ ነበር። በእውነቱ በጣም ውብ ነበር...

....የሻካ ዙሉ አገር! የአለን ፓተን አገር፣ የዊልበር ስሚዝ፣ የዋልተር ሲሱሉ፣ የኦሊቨር ታምቦ፣ የፕሪቶሪየስ፣ የሃኒ ክሪስ፣ የኢሊዛቤት፣ የፒተር አብርሃመስ፣ የማሪያ ማኬባ፣ የብሬንዳ ፋሲ ሃገር። የስቴቭ ቤኮ፣ የፖል ሳይመን፣ የሌዮን ሼስተር፣ የሻባላ ምሲማንግ አገር። የዙሉ ጦረኞች አገር! የታቦ ምቤኪ፣ የጃኮብ ዙማ፣ የሻርሌዚ ቴሮን አገር፣ የኔልሰን ማንዴላ፣ የዊኒ ማንዴላ አገር። የኦካላ አገር።

(ፕሪቶሪያን ከለቀቅሁ ከሶስት አመታት በሁዋላ ዮናታን እና አካላላ ተጋብተው ሴት ልጅ መውለዳቸውን ሰማሁ። ልጃቸውን “ቅድስት” ሲሉ እንደጠሯት ከሚገልፅ ማስታወሻ ጋር ፎቶግራፍ አይደዘው ኢሜይል ሲደዱልኝ።)

- 22 -

አባት አገር

ከተራሮች ግርጌ፣ በአሳብ ተመስጮ
ከባህሩ አጠገብ፣ ቆሜ እተከዛለሁ፣ በሃዘን ተውጮ
እና! በዚህች ጎጆ! ያመሻሹ ጥላ፣ በላይዋ ሲያጠላ
በጨለማው ቤት ውስጥ፣ ያለችዋ ወጣት፣ ልታይህ ቸኩላ...
ስምክን ነግራኛለች፣ ፈልግልኝ ብላ!

(ግጥም - አሌክሳንድር ፑሽኪን)
- አይልክህ ሙላቱ እንደተረጎመው -

* * *

ያውራ ጎዳናሽ ጠለላ - ሁሉን በአክናፉ እየጠራ
አስር ሰአት ላይ ሲደራ
አደባባይ ሲያነጥፉ
አድባራትና መስጊዱን - ካቴድራሉን በየረድፉ
ገበያውን በየመልኩ - እንደ አውታር እያሰለፉ
በየክፍሉ፣ በየቡድን፣ በየመልኩ፣ በየተራ
ምነው ሁሉ እንዳንቺ አስመራ
እንደ ከተሞች መዲና - አቀያየሱ ቢጠራ

(ግጥም - ሎሬት ፀጋዬ ገብረመድህን)

ከኤኖክ በርሄ ጋር የተዋወቅነው ወደ አስመራ ለመጓዝ ካይሮ
ትራንዚት ላይ በተከማቸን ጊዜ ነበር። እኔ ከፕራቶሪያ እሱ ደግሞ
ከሲያትል መምጣታችን ሲሆን፣ ቀይ፣ አጭር፣ በራ የጀመረው፣ እንደ
ሙሽራ የለበሰ በኔው እድሜ ላይ የሚገኝ፣ ጎልማሳ ነበር።
እተቀመጥኩበት ድረስ መጥቶ ተዋወቀኝ፤

“ወደ ኤርትራ ነህ?”

“ልክ ነው...”

“አምቼ ነህ ማለት ነዋ?”

(አምቼ የሚለው ቃል፣ “ከኤርትራውያን ወላጆች ኢትዮጵያ ውስጥ የተወለዱ።” የሚል ትርጉም ይሰጣል ይላሉ። አባባሉን አልወደውም። አምቼ የሚባለው ከባንያ የመኪና ሞተር ከኢጣልያ በማሰመጣት አዲስ አበባ ላይ የጭነት መኪናችን የሚገጣጥም ነው።)

በወሬ መሃል ሄኖክ ሲያትል ታክሲ እንደሚነሳ፣ የታክሲ ንግድ ፈቃድ ከመግዛቱ በፊት ፍራፍሬ የሚያመላልስ የከባድ መኪና ሾፌር እንደነበር አጫወተኝ። ወደ ኤርትራ የሚጓዘው ሚስት ለማግባት ነበር። ጉዞውንም “ታሪካዊ” ሲል ሰይሞታል። አዲስ አበባ ተወልዶ ማደጉን፣ ከዱባይ ወደ አዲስ አበባ የኤሌክትሮኒክስ እቃዎች ንግድ ይሰራ እንደነበር፣ የኢትዮ-ኤርትራ ጦርነት ሲጀመር በኬንያ በኩል ወደ አሜሪካ እንደኮበለለ የገለፀልኝ በአንድ አረፍተነገር ብቻ ነበር።

“ሙሽርዋ ተገኝታለች?” ስል ጠየቅሁ።

“ገና ለመፈለግ ነው።”

ስለኔ እንድነግረው ሲጠይቀኝ ተመሳሳዩን ነገርኩት።

በርግጥ የጉዞዬ ዋና አላማ በጦርነቱ ወቅት የተፈፀሙ የስለላ ታሪኮችን ለመፈለግ ነበር። ሆኖም “ዘመድ ጥያቄ” እና “ሚስት ፍለጋ” የሚል ምክንያት ለመስጠት ራሴን አዘጋጅቼ ነበር። ያም ሆኖ የሚስት ነገር በእግረመንገድ ከተገኘ ችላ የምለው አልነበረም።

እኔም ሚስት የመፈለግ አሳብ እንዳለኝ ሲረዳ ሄኖክ በጣም ተደስተ። ትልቅ የቢዝነስ ስምምነት ላይ የደረሰን ይመስል እጄን አጥብቆ ጨብጦ ነቀነቀኝ፤

“በጣም ጥሩ ኢጋጣሚ! አብረን አስመራን እናስሳታለን።”

ሄኖክ ነገሮችን አቅልሎ የማየት ችሎታ እንዳለው ተረዳሁ። ባጭር ጊዜ ውስጥ በጠባይዋም ሆነ በመልኳ የተጨበጨበላት ኮረዳ በእጁ እንደሚያስገባ እየፎከረ ያረጋግጥልኝ ገባ። ሚስት ፈልጎ የማግባቱ ሂደት በጣም ቀላል መሆኑንም እንዲህ ሲል አስረዳኝ፣ “መምረጥ - ሽማግሌ መላክ - ሰርግ መደገስ!”

“በቤተሰብ በኩል የምትመጣ ሚስት አትፈልግም?”

“አይሆንም!” ሲል አረጋገጠልኝ። “...በዚህ ዘመን የማይታሰብ ነው። ራሴ ፈልጌ ምትስማማኝን አገኛለሁ። አባቴ የኔን ፍላጎት ማወቅ

አይችልም...”

ወደ አይሮፕላኑ ገብተን ወደየመቀመጫችን ከመለያየታችን በፊት የኢሜይል አድራሻ ተለዋወጥን።

* * *

አይሮፕላኑ የቀይባህርን መስመር ለቆ ወደ ኤርትራ መሬት ሲገባ አፌ ላይ የመጡልኝን የባህር ልጆች ስም መጥራት ጀመርኩ....

የኢሳይያስ አፍወርቂ አገር! የአብርሃም አፍወርቂ፣ የምንያ አፍወርቂ አገር! የተክሌ ተስፋዝጊ አገር! የተወልደ ረዳ፣ የአልአሚን አብዱልላጢፍ አገር! የእድሪስ አዋተ፣ የዖስማን ሳልህ ሳቤ አገር! የአብደላ እድሪስ አገር! የወልደአብ ወልደማርያም፣ የተድላ ባይሩ፣ የአሊ ሰይድ አብደላ አገር!

እነሆ! ከጥቂት ደቂቃዎች በሁዋላ የግብፅ አየርመንገድ ንብረት የሆነው አይሮፕላን አስመራ ላይ ማንኛውንም ይጀምራል። ይህን ሰማይና ይህን ምድር በደፈናው “አገር!” ብቻ ብሎ መጥራት የሚቻል አልነበረም።

የዘርአይ ደረስ አገር! የአብርሃ ደቦጭ - የሞገስ አስገዶም - የባሻይ አውአሎም - የተሰማ አስበሮም አገር! የመቶአለቃ በላይ ሃብተአብ - የጄኔራል አማንሚካኤል አንዶም - የሎሬንሶ ታእዛዝ - የፀሃይቱ ባራኺ አገር! የዘውዲ አርአያ - የማርታ ሙብራህቱ - የዘይነብ በሽር - የደሃብ ፋቲንጋ - የዶክተር ላይነሽ - የሄለን መለስ አገር! የትበርህ ተስፋሁኒይ አገር!!

በርግጥም “አገር” ብቻ ተብሎ ሊጠራ የሚችል አልነበረም...

ከቃሮራ እስከ ባብኤል መንደብ፣ ከዳህላክ እስከ ዙላ፣ ከአሰብ እስከ አዱሊስ፣ ከምፅዋ እስከ መርሳ ፋጡማ፣ ከባርካ እስከ ከበሳ፣ ከናቅፋ እስከ አራርብ፣ ከመረብ እስከ አንበርብብ የዚህ አገር ምድር፣ የዚህ አገር ባህርና የዚህ አገር ተራሮች ላይ የረጅም ዘመን የሰዎች ታሪክ ተቀብሮአል።

...የአስካሉ መንቆርዮስ - የሃይለ መንቆርዮስ - የሃይለ ቢዘን - የሶፊያ ተስፋማርያም አገር! የየማነ ባርያ - የየማነ ገብረአብ - የልኡል ገብረአብ አገር! - የፕሮፌሰር አስመሮም ለገሰ - የካሪካሪ - የባዱሪ -

የወዲ ትኹል አገር! የወዲ ትካቦ አገር! የአለምሰገድ ተስፋይ - የተክኤ ተስፋይ - የተክኤ በየነ - የበየነ ሃይለ - የሙሳ አሮን - የካሳሁን ቸኮል - የበረከት ሃብተስላሴ - የበረከት መንግስተአብ - የአማረ ተክሌ - የኤልያስ አማረ አገር!!

ኤርትራን በደንብ አላውቃትም...

ለመጀመሪያ ጊዜ ያየሁዋት ከአስር አመታት በፊት ጀኔራል ስብሃት ኤፍሬምን ቃለመጠይቅ ለማድረግ ለሶስት ቀናት አስመራ በሄድኩ ጊዜ ነበር። ያን ጊዜ ቸኩዬ ስለነበር በቅጡ ልጎበኛት ሳልችል ቀርቻለሁ።

...በቂ እንቅልፍ ከወሰድኩ በሁዋላ በነጋታው የአስመራ እንብርት ላይ በእግር ተጓዝኩ። አውቶብስ ተሳፍሬ ተመላለስኩ። ጎዳይፍ፣ ማይተመናይ፣ ገዛ ባንዳ፣ ሰምበል፣ አዲጓእዳድ፣ ቁሸት፣ እንዳ ጀርመን፣ እንዳ ኮሪያ፣ እያልኩ ሁሉን አዳረስኩ...

አስመራን አስሰኳት...

አላፊ አግዳሚውን እየታዘብኩ ጎዳና ሃርነት ላይ በዝግታ ተራመድኩ። ይህች ጎዳና በቀድሞ ስሟ ኮምቢሽታቶ ትባል ነበር።

የትምህርት ሚኒስቴርን ህንፃ በቅጡ አስተዋልኩት። በቀድሞ ጊዜ ፓርላማ ነበር። ፌዴሬሽኑ የፈረሰው እዚህ ህንፃ ውስጥ ነበር። በዚያኑ እለት ረጅሙ ጦርነት ታወጀ። ህንፃው በ“F” ፊደል ቅርፅ የተገነባ ሲሆን፣ ትርጉሙ “ፋሺስት” ማለት ነው የሚል ነገር ያነበብኩ ይመስለኛል። የሞሶሎኒ ዘመን ወጣት ኢንጂነሮች ፋሺስት ለተባለው ፓርቲ ማስታወሻ ይሆን ዘንድ ህንፃውን በ“F” ቅርፅ እንደገነቡት ይነገራል።

ውብ ናት አስመራ። ንፁህ ናት፤ የወደቀ ቆሻሻ መንገዱ ላይ አይታይም። አፈር እና አቧራ አይነካካትም። በአረጁ የጎዳናው ዳር ዘምባባዎች ምትክ የተተከሉ ችግኞች የሰው ቁመት ላይ ደርሰዋል። ጫፋቸው ለምልሞ የህፃን ልጅ ከንፈር ይመስላል...

መፅሃፍና ጋዜጣ የሚሸጡ፣ ሲጋራና አቶሎኒ የሚቸረችሩ ልጆች ይታያሉ። በቀድሞው ኮምቢሽታቶ፣ በዘመኑ የጎነት ጎዳና ላይ፣ ከሚገኘው ካቴድራል ደጃፍ በርካታ ወጣቶች ተቀምጠዋል። አብዛኞቹ

ከውጭ ሃገር ለከረምቱ እረፍት የመጡ መሆናቸው በፀጉር አቆራረጣቸውና በሚያበረቀርቅ ወዛቸው ይታወቃሉ። በርግጥ ይህ ወዝ ምሾት የሚመስላቸው አሉ። ጣት እና ጆሮ ከወፈረ ምሾት ሊሆን አይችልም። ምናልባት በሽታ ነው። ጆሮውን ጣል አድርጎ ለሚያዳምጥ የማይሰማ አይነት ቋንቋ የለም። አንዳንዱ ቋንቋ ማን ተብሎ እንደሚጠራ እንኳ ለመለየት አይቻልም።

አስመራ በርግጥም ውብ ነበረች። እንደ እናት ጓዳ መቅ። በአሉ ግርማና ሎሬት ፀጋዬ እንደገለፁዋት ምቹ። እምባጋልያኖ አካባቢ ህፃናት ይጫወቱበት ከነበረ ሜዳ አጠገብ ሄጄ ቆምኩ። ህፃናት በዜማ ይበሻሽቃሉ።

የሃና መላጣ...

ሰላጣ...

ናይ ቀደም (የድሮ) ጋዜጣ..." እያሉ ነበር።

እልፍ እንዳልኩ ግንቡ ጥግ ስር ቁጭ ያለ መላጣ ልጅ እያለቀሰ አየሁ። የሃና መሆን አለበት። ተጠጋሁና አናገርኩት፤

“የሃና! ለምንድነው ምታለቅሰው?”

“መላጣ - ሰላጣ - ጋዜጣ’ ይሉኛል።”

“ስላለቀሰክ ነው የሚሰድቡህ።”

“ፊዮሪ ናት የምታሰድበኝ...” አለ ማልቀሱን በመቀጠል።

“ፊዮሪ ናት? በል አንተ ደ’ሞ እንዲህ በላት...” ብዬ ሁለት መስመር ግጥም ነገርኩት፤

ፊዮሪ ወይዘሮ...

ናይ ቀደም (የድሮ) ከበሮ...

ማልቀሱን አቆመና ከተቀመጠበት ተነስቶ በረረ። ቆሜ ጥቂት አየሁዋቸው። “መላጣ! ሰላጣ!” ሰልችቶአቸው ኖሮ ወዲያውኑ የኔ ግጥም ተቀባይነት አገኘ። ፊዮሪ ላይ ተገለበጡባት። ፊዮሪ በእድሜ ትበልጣቸው ስለነበር ታባርራቸው ጀመር። ስታባርራቸው ጨዋታው ደመቀ።

“ማጥቃትን በማጥቃት መከላከል” የተባለው የፕሮፓጋንዳ ስራ እንዲህ እንደሚሰራ እያስታወስኩ መንገዴን ቀጠልኩ። ማልቀሰ

ለየሃና መፍትሄ አልነበረም። መፍትሄው የጨዋታውን መሪ መምታት ነበር። በትክክል ፊዮሪ ሳታስበው ወደ መከላከል ገባች። ሌላው ተከታይ ነበር። ጉዞዬን ስቀጥል፣ “ፊዮሪ ወይዘሮ! የድሮ ከበሮ!” የሚለው የልጆች ድምፅ ከጆሮዬ እየራቀ ሄደ።

በእግሬ እያዘገምኩ “ሹቕ” ደረስኩ። ከአንዱ የገበያ አዳራሽ ጥግ የበቆሎ እሸት ጥብስ አየሁ። ገዛሁና እየፈለቀቅሁ መቃም ጀመርኩ። ከቆምኩበት ግድግዳ ጥግ አንድ ጎልማሳ ቢጤ እንደ ሁኔታው እያየ ልመና ያካሂዳል። ተጠየቅሁና አንድ ናቅፋ ሰጠሁ። እና ግን እዚያው ቆሜ ነበር፤

“ስለ መድሃኔያለም። መድሃኔያለም ይስጥልኝ!”

በተከታታይ መለመኑን አልቀጠለም።

አጠገቡ ከነበረ ሰው ጋር ወግ ቀጠለ፤

“ውሳኔው የተሰጠው መቼ ነው?” ሲል ሰማሁና ለወሬው ትኩረት ሰጠሁ፣ “...ውሳኔው የተሰጠው ሚያዝያ 13 2002፤ ኮሚሽኑ ስራውን ጨርሶ የተበተነው ህዳር 20 2002፤ እስካሁን ታዲያ ድንበሩን ለምን አላካለሉትም? በል መልስልኝ?... ”

ደህና የለበሰ አላፊ መንገደኛ ስላየ ንግግሩን አቋርጦ ለመነ፣

“ስለ መድሃኔያለም!”

የሰማሁትን እየተጠራጠርኩና እያውጠነጠንኩ መንገዴን ቀጠልኩ። እነዚህ ሁለት ለማኞች የመረጃ ሰራተኞች ይሆኑ? የተቸገረ ለማኝ፣ ልመናውን አቋርጦ ስለ ድንበር ማካለል ሊጨዋወት አይችልም። ሆኖ ቢባል እንኳ ቀኖቼን በትክክል ማስታወስ የማይታሰብ ነበር...

ከሳምንት በሁዋላ ኢብራሂም ከተባለ የታክሲ ሾሬር ጋር ወደ ምፅዋ በመጓዝ ላይ ሳለንም ከልመና ጋር የተያያዘ እንዲህ ያለ ግር የሚል ሁኔታ ገጥሞኝ ነበር።

ቀዝቃዛ ነገር ለመጠጣት ጋህቴላይ እረፍት አድርገን ነበር። ወበቁ ተመችቶኝ እንደነበር አስታውሳለሁ። የጋህቴላይ ቆይታችን አብቅቶ ወደ መኪናችን ስናመራ አንድ ጠና ያለ ሰው ወደ ኢብራሂም ቀርቦ አናገረው፤

“ከአስመራ ናችሁ?”

“ልክ ነው...”

“ሰው ልጠይቃችሁ ነበር። ኢብራሂም ይባላል...”

“ኢብራሂም? የአባቱ ስም ማን ይባላል?”

“አላውቅም።”

“አስመራ የት አካባቢ ይኖራል?”

“አላውቅም።”

“ዘመድህ ነው?”

“ዘመዴ አይደለም። ወደ ምፅዋ ሲያልፍ ነው የተዋወቅነው።”

“መቼ ነው?”

“አመት ይሆነዋል። ወይም ሁለት አመት ይሆነዋል።”

“አስመራ ላይ ብዙ ኢብራሂም አለ። ማወቅ አይቻልም።”

“ይችን የምትመስል ታክሲ አለችው። ሚስቱ ቀይ ናት።”

ኢብራሂም ግራ ተጋብቶ ጠየቀው፤

“ለምንድነው ኢብራሂምን የፈለግኸው?”

“አይ! ካወቃችሁት ሰላም በሉልኝ ለማለት ነው...”

“ካገኘነው ሰላምታውን እንግርልሃለን። ያንተ ስም ማነው?”

“ኢብራሂም።”

መንገዳችንን ስንቀጥል እኔ ከአንጀቴ እየሳቅሁ ነበር...

“ኢብራሂም መሆኔን ያወቀ ይመስላል።” አለ ግራ ተጋብቶ፤

“...እርግጠኛ ግን አልሆነም። እንጂ ግን! አላውቅም። ግን በትክክል ስለኔ እያወራ ይመስላል። ሚስቱ ቀይ ናት። ግን ኢጋጣሚ ሊሆን ይችላል። ምናልባት ወይ ደግሞ መለመን አፍሮ ይሆናል...”

በዚያን ቀን የእግር ጉዞዬ ገጀረትን አቋርጬ ሳልፍ ንጉስ ገደረትን አስታወስኩ። በጥንት ዘመን ገደረት የሚባል የአበሻ ንጉስ ነበር ይላሉ። ቀይባህርን ተሻግሮ ከአረብ ነገስታት ጋር ስለ መዋጋቱ አፈታሪክ አለ። በርግጥ ቃላትን መሰረት ያደረጉ የታሪክ ፍተሻዎች ሙሉ ማረጋገጫ አይሆኑም። ለአብነት በኤርትራ ከበሳ ማእረባ የሚባል

“አባት አገር” አለ። ማእራብ ከተባለ ቦታ ከየመን የመጡ ናቸው የሚል አንብቤያለሁ።

(“ዶክተር ፍቅሬ ቶለሳ ‘አፍሪካ’ የሚለውን ቃል ‘ከአፋር’፤ ጋር ያያይዘዋል። ቀደምት ፀሃፍት ግን “Afri” ማለት በላቲን cave man (የዋሻ ሰው) ማለት መሆኑን፤ “ca” ደግሞ Land ማለት ስለመሆኑ ተስማምተውበታል። እንደ ቴስ ጋስፓር ትንታኔ ደግሞ ‘ኢሮብ’ የተባሉት ሰዎች፤ ከአውሮፓ መጥተው የሰፈሩ ናቸው። እንዲህ እያለን ስንቀጥል፤ ‘እንፍራንዝ’ የተባሉት ጎንደሬዎች ‘ፈረንሳውያን’ ሊባሉ ነው። በቀደምት ታሪክ ፀሃፊዎች የተፃፉ እና እንደ እውነት የተወሰዱ ታሪኮች እንደገና መፈተሽ እንዳለባቸው የሚጠቁሙ በርካታ ፍንጮች ተገኝተዋል። የኛው ተረቶች ቀርቶ፤ ሙያዊ ስራ ሰርተዋል ተብለው ማጣቀሻ ሆነው የኖሩት የኮንቲኒሲኒ እና የሊትማን ትንታኔዎች ሳይቀሩ ችግር ውስጥ ወድቀዋል። የአፍሪቃ ቀንድን ጥንታዊ ስልጣኔ በተመለከተ፤ “ከነባሩ ነዋሪ ተደባለቀ እንጂ ከደቡብ አረብ ወደ አፍሪቃ ቀንድ አልገባም” የሚለው ይበልጥ ተቀባይነት አግኝቷል።)

ከሁለት ሰአታት በላይ በእግር ተጓዝኩ...

“ማራ!ማራ!” ይላል ሰው ሁሉ። አልገባኝም ነበር ትርጉም ቃሉ። ሰው ስጦታ፤ “በጣም!” ማለት ነው አሉ። “ሳክት! ሳክት!” ሲሉ ደግሞ ሰማሁ። “ዝምብዬ፤ ዝምብሎ” ማለት መሆኑን ነገሩኝ። “ማራ ሽኮሪና” ይላሉ ህፃን ልጅን ሲያደንቁ።

በዚያን ቀን አውቶበስ ተሳፍሬ ሳክት (ዝምብዬ) ወደ ድባርዋ ሄድኩ። አየሩ ማራ ቆንጆ ነበር። እናቴን የምታውቅ ወይዘሮ አውቶበስ ላይ አገኘሁ። እንባዋን አባበሰች። ‘ደብረዘይት ነበርኩ’ አለች። ምንም ትዝ አላለችኝ፤

“ያኔ ትንሽ ልጅ ነበርክ።” ስትለኝ ጢሜን ጎተትኩ።

ያኔ ትንሽ መሆን ጊዜው ነበር። አሁን ግን ትልቅ ሆኛለሁ? ትልቅ መሆን ምን ማለት ነበር? የቁመት ወይስ የአእምሮ? እንደ ዛፍ ረጅም መሆን? ችግኝ የነበረ ዛፍ ይሆናል። ጥጃ ደግሞ ለከርሞ በፊ። በበሬና በጥጃ መካከል የኪሎ ካልሆነ የአእምሮ ልዩነት የለም።

“እናታችሁ ከሞተች በሁዋላ ተቸግራችሁ ነበር...” አለች።

‘ችግርና ጥይትን አጎንብሶ ማሳለፍ ይገባል።’ ያለው ማን ነበረ? ለነገሩ መቸገር ምን ማለት ነው? ፍቅር ከማጣት በላይ ግን ችግር አለ እንዴ? ብዙውን ጊዜ እኛ አበሾች “ችግር” የምንለው የዳቦውን እጥረት ነው። የፍቅር እጥረት እንደ ችግር አልተመዘገበም። በርግጥ ሻይ በዳቦ ከተገኘ ለመኖር በቂ ነው። እሱ ካልተገኘ ችግር ይጀምራል።

መጀመሪያ መፈፀም ያለበት ኢንቨስትመንት ለህፃናት የሚሆን በቂ ወተት ማምረት መቻል ነው ተብሏል። ዳቦ፣ ወተትና ፍቅር ካለ ይበቃል። ደስተኛ ቤተሰብ ያብባል። ቢያንስ ከሶስቱ አንዱ በፍፁም መጉደል የለበትም። ዳቦና ወተት ፍቅር በጎደለው ጎጆ ውስጥ ጎደሎ ነው። የእናታችን በድንገት መሞት ዳቦ ሳይሆን፤ ሙቀት እና ፍቅር ነበር ያጎደለበን። በርግጥ የበረደው ሰው ሳይወድ ይጠነክራል። ሙቀት ፍለጋ አእምሮውን ያስራዋል። እያንዳንዱ ችግር ይዞት የሚመጣው ጠንካራ ጎን አለው። ‘ሚስማር በተመታ ቁጥር ይጠብቃል’ እንዲሉ።

ድባርዋ ወረድኩና ከመንገዱ ዳር ካለ የትሩማንትሪ ዛፍ ስር ቁጭ አልኩ። አብርሃም አፍወርቂ የተቀበረበት ቦታ ከፊትለፊቱ ነበር። ከመቃብሩ አጠገብ ፍየሎችና በጎች ሳር ይግጣሉ። እነዚህ በጎች ከአድክ በጎች ተመሳሳይ አልነበሩም። ጆሮአቸው ረጃጅም ነው። የአዳል በግ እንላቸው ነበር።

ምን እያደረግሁ ነው እዚህ?

ወደ ማንነት የመመለስ ጅማሮ ይሆን? እንዲያ ስለመሆኑ ርግጠኛ አልነበርኩም። ማንነት ማለት ከልጅነት ጀምሮ የሚገነባ፣ የብዙ ግብአቶች ውህደት እንጂ ዘር አይደለም። ለዚህ ሳይሆን አይቀርም፤ በአባትና በእናቴ አገር መጤነት የተሰማኝ።

መጤ ምን ማለት ነው?

ከሌላ ቦታ የመጣ? ማን መጤ ያልሆነ አለ? ፍየልና በግም መጤ ናቸው። ሳባውያን በጀልባ ጭነው እስኪያመጧቸው ድረስ አበሻ ምድር ላይ አልነበሩም። መልመድ ይቻል ይሆን? ከነባር ሰዎች አንዱ መሆን ይቻላል? ለምን አይቻልም? ይቻላል! ፈረንጅ አገር እንኳ ሄደው ሰዎች ይዋሃዳሉ። ነጭ አግብተው፣ ነጫጭ ወልደው ይኖራሉ...

ወዲያ ማዶ ሰማዩ ጠቁሮ አየሁ። እየዘነበ ሳይሆን አይቀርም። ወይስ ሊዘንብ ፈልጎአል? በሩቅ ሲታይ እንደ ግድግዳ ቆሞአል ሰማዩ። ከዝናብ የተሰራ ጥቁር መጋረጃ መስሎአል። ከፊት ለፊቱ እንደ ግድግዳ

ቀጥ ብሎ የቆመው ሰማይና ጥቁር ጉም አጤ ቴዎድሮስን አስታወሰች።

(ራስ አሊ እና ደጃች ካሳ አይሻል ሜዳ ላይ የመጨረሻውን ጦርነት ከማድረጋቸው በፊት፣ ራስ አሊ በጣም ፈርቶ ስለነበር 30 የጎጃም ካህናትን መልምሎ ለእርቅ ወደ መይሳው ካሳ ላከ። ያን ጊዜ ደብረታቦር ነበር ካሳ። የካህናቱን የእርቅ ቃል ከሰማ በሁዋላ እንዲህ ሲል ምላሽ ላከ፣

“እችላለሁ ስትል የአይሻልን ሜዳ የቀበሮውን ጉድጓድ ይልድለህ አሳምረህ ቆየች። አልችልም ስትል ጀበናህንና ብረትምጣድህን ይዘህ፤ ሰማይ ግንባርክን እስቲመታህ ሸሽ!”

ራስ አሊ በጦርነቱ ከተሸነፈ በሁዋላ በርግጥም ሰማይ ግንባሩን መትቶ እስኪያቆመው እስከ አዳል ምድር ነበር የሸሸው።)

እንደ ግድግዳ የቆመው ይህ የድባርዋ ጥቁር ሰማይ በርግጥ የራስ አሊን ግንባር እንደ መስታወት ግድግዳ ገጭቶ ካቆመው ሰማይ ጋር ተመሳሰለብኝ። እና ብቻዬን ሳቅሁ። ምንም የሚያስቅ ነገር አልነበረውም ለነገሩ። ሳክት መሳቅ ፈልጌ ይሆናል...

መዝነብ ሲጀምር በአቅራቢያው ከነበረ ሆቴል በረንዳ ላይ ተጠለልኩ። ዝናቡ እየበረታ መውረድ ቀጠለ። የታቆረ ውሃ ላይ ዝናቡ ሲወርድ፣ ስኒ የሚመስል ቅርፅ ብልጭ እያለ ይጠፋል። “ጮቤ” ይባላሉ በእርምኛ። ልጅ እያለን፣ “ጮቤ ረገጠ - አባኩዳ ሰመጠ” እንል ነበር።

(የሰሜን አማርኛ ጮቤ ምን ማለት እንደሆነ አያውቁም። ምክንያቱም ይህ ቋንቋ አማርኛ አይደለም። ቋንቋ ባለቤት የለውም እንዲሉ፤ የዛሬውን አይደርገውና ይሄን ጠላት የበዛበት ቋንቋ ቀደምት ሰዎች፣ ኢትዮጵያኛ አድርገውት ነበር። በቀለ ሰጉ የተባለ ፀሃፊ፣ በሃይለስላሴ ዘመን፣ “ቀንበርን ሁሉ ትሰብሩ ዘንድ” በተባለ መፅሃፉ አማርኛ ኢትዮጵያኛ እንዲባል ቢጠይቅ በእስራት ቀጡት።)

በዚያን ሌሊት ድባርዋ፣ ሃኒባል ሆቴል አደርኩ። መብረቅና የሚያጉረመርም ድምፅ ሲሰማ አመሸ። ከባዱን ዝናብ ያዘለው ጉም ከደቡብ አግጣጫ የመጣ ነበር። በርግጥ ብቸኛነት እና ባዳነት ተሰምቶኛል። አንድ የናፈቅሁትን ሰው ለማየት የጓጓሁ ያህል ደጃፉ ላይ

ቁጭ ብዬ አይኖቼን ጨለማው ላይ ተከዬ አመሸሁ...

* * *

ከድባርዋ ወደ አስመራ በተመለሰኩ በአራተኛው ወይም በአምስተኛው ቀን ይመስለኛል፤ አስመራ ላይ ስንሸራሸር ውዬ ምሽቱን ወደ አረፍኩበት ሆቴል ስመለስ ሄኖክ በረንዳው ላይ ተቀምጦ በኖ እያጣጣመ አገኘሁት። ገፅታው ፈክቶ ነበር። ሳቅ በሳቅ ሆኖአል። ከሰላምታ በፊት እንዲህ ያፍለቀለቀውን ዜና ነገረኝ፤

“ሚስት አገኘሁ!” ስሜትና ኩራት ቀላቅሎ ቀጠለ፤ “...እግዜር በልዩ ሁኔታ የቀረፃት፤ ብርጭቆ የመሰለች ልጅ አገኘሁ። መልክ ብቻ አትምስልህ። ምንም አይወጣላት። እንዴት እስካሁን ሳትያዝ ቆየች? የሚደንቅ ነው...”

በእግር እያዘገምን ወደ ኒያላ ሆቴል አግጣጫ ስናዘግም ጭምር ሄኖክ እየለፈለፈ ነበር። እንዲህ ባንድ አፍታ ልቡን የሰቀለችውን ልጅ ለማየት እስከጓጓ ድረስ ስለ ልጅቱ ተረከልኝ፤

“...እዚህ አገር ውበት ማየት የሚችል አይን የለም። ስለ ቁንጅና ሲያወሩ ቀይ ረጅም ይሉሃል። ቀይና ረጅም ተብሎ እንዴት ይመረጣል? ሄለን ቸኮላት ናት። አጭር ናት። ከእኔ ማጠሯ ጥሩ ነው። ሚስቴን ተንጠራርቼ መሳም አልፈልግም። የግድ ከኔ ማጠር አለባት። እንዴት እንደተዋወቅን ልንገርህ? አየሁዋት! አየችኝ! እኔ ወዲያውኑ ልቤ ነገረኝ! ‘ፍለጋዬ አበቃ’ አልኩ። ‘በአሳብ ስቀርፃት የነበረች ቆንጆ በአንድ ሳምንት እጄ ላይ ቁጭ...”

“ከአሜሪካ እንደመጣህ ነግረሃታል?”

“ነግሬያታለሁ።”

“ስለዚህ ረጋ በል። አትቸኩል...”

ማጋነኩን ቀጠለ፤

“ነገ ራት ልጋብዛት ቀጠሮ ይዘናል። የት ብወስዳት ይሻላል? ብሉበርድ ክትፎ ብጋብዛት ምን ይመስልሃል?”

“እዚህ አገር ክትፎ አያውቁም። ፒዛ ወይም ላዛኛ ጋብዛት።”

ኒያላ ሆቴል ገብተን ቢራ አዘዝን። ወሬያችን ስለ ሄለን ውበት

ነበር። ስንሊያይ ትከሻዬን ቸብ አድርጎ መከረኝ፤

“እንግዲህ አንተም ይቅናህ! ነቃ ነቃ፤ ፈጠን ፈጠን ማለት ነው። አለባበስህን ደሞ አስተካክል። ጃኬቱን እቤት ተወው። በዚህ ሙቀት አይከብድህም? ሲያዩህ ከውጭ ሃገር የመጣህ አትመስልም። ምንድነው የያዝከው ቦርሳ ደሞ? የፍርድ ቤት ጉዳይ ያለብህ ነው የምትመስል። ሻውር ወስደህ፤ ተቀባብተህ፤ ፏ፤ ብለህ መውጣት አለብህ። የምትገባበትን ቦታ ደሞ ምረጥ። ካፌዎችን ብትፈትሽ ይሻላል። ኒያላ የወጣቶች ቦታ አይደለም...”

በነጋታው ሄኖክ አምሽቶ መጣ። ገፅታው ልክ እንዳልሆነ አስተዋልኩ። ሲጋራውን ላይ በላይ እየማገ ነበር።

“ምን እንዳለችኝ ታውቃለህ?”

“ማን ሄለን? ራት ነበራችሁ ዛሬ አይደለም?”

“ከውካዋ! አትለኝም መሰለህ?”

በፈነዳ ድምፅ ሳቅሁ!

በዚያችው ቅፅበት ሄለንን ወድጄያት ነበር።

“ነካክተሃት እንዳይሆን?”

“ብትነካ ምንድነው? አዲስ ነገር ሆኖ ነው?”

ጓደኛዬን አፅናናሁት። እና እውነቱን ነገርኩት፤

“አጋነነች እንጂ አልዋሸችም...”

* * *

የወላጆቼን አገር ለማየት ከፍተኛ ጉጉት አድርብኝ ነበር። መንገድ መሪ እና መኪና ሳፈላልግ ግን ጊዜ ፈጀሁ። በመካከሉ ታላቅ እህቱ ለአረፍት አስመራ በመምጣቷ ጉዞውን በጋራ አዘጋጀኩ። ከረን ነዋሪ የሆነ ታናሽ ወንድማችንም በጉዞው አጀበን።

ቤተሰባችን ውስጥ ልጆች ስምንት ነን። ሶስቱ ኤርትራ ውስጥ ሲወለዱ፤ በልጅነቱ ከሞተው አዲስአለም ከተባለው ታላቁ ጀምሮ አምስታችን ደብረዘይት ነበር የተወለድነው። አባታችን ያልተማረ ሰው ከመሆኑም፤ በጠባዩ ዝምተኛ ስለነበር ልጅነታችን ላይ ተፅእኖ ማድረግ ሳይቻለው ቀርቶአል። ኤርትራን ለቆ ለምን ወደ ሸዋ እንደተሰደደ እንኳ

አልነገረንም። ትግርኛ ቋንቋ እንድናውቅ ጥረት አላደረገንም። እሱም ራሱ ከዘመዶቹ ተቆርጦ ቀርቶአል። ብዙ ወንድሞች እና እህቶች እንዳሉት ብናውቅም መጥተው ጎበኝተውን አያውቁም። ስማቸውን ይነግረን እንደነበር ብቻ ትዝ ይለኛል።

አጎቶቼ ወልደአብና ሃይለአብ ይባላሉ። ወንድ አያቴ ሃብተፅዮን ይባላል። የአባቴ አጎቶች ደ'ሞ ግርማፅዮንና ደብረፅዮን ይባላሉ። አባቴ የዘመዶቹን ስም ሲዘረዝር፤ የአባቴ ዘመዶች የግጥም ዝንባሌ ሊኖራቸው እንደሚችል ገምቼ ነበር። ሃብተፅዮን፣ ግርማፅዮን፣ ደብረፅዮን፣ የሃብተፅዮን ልጆች ደ'ሞ፣ ገብረአብ፣ ወልደአብ፣ ሃይለአብ። የገብረአብ ልጆች ደ'ሞ፣ አዲስአለም፣ ይርጋአለም፣ እኔ ላይ ሲደርሱ ተስፋአለም ማለት ሲገባቸው በችኮላ ስህተት ፈፀሙ።

የስም አወጣጥ ግጥሞቻቸውን ወድጄላቸው ነበር። አንድ ልጅ - አንድ ስንኝ። ሶስት ልጅ - ሶስት ስንኝ። አራት ትውልድ እንዲህ ሰርተዋል። ስም አወጣጥ ላይ ለምን እንዲህ በግጥም መልክ እንደሚጠቀሙ አባቴን ጠይቄው ነበር።

“ለትውልድ ለማስታወስ እንዳይረሳ ነው።” ሲል ነገረኝ። አስደናቂ የቃል ሰነድ አያያዝ ዘዴ ሆኖ ነበር ያገኘሁት።

ወላጆቼ የድባርዋ እና የመንደፈራ አካባቢ ገበሬዎች ነበሩ። “መንደፈራ” ማለት “ማንም ያልደፈራት” ማለት ነው። ጥንት አካባቢው በጣም ጫካማ ነበር ይላሉ። የመንደፈራን ጫካ ማቋረጥ የአውሬና የሽፍታ ሲሳይ መሆን ማለት ነበር። መንደፈራ ስሟን ያገኘችው በጫካው አስፈሪነት ምክንያት ነበር። የእናቴ አገር ሰምአሰም የተባለው ከአሰብ ጋር በተያያዘ ነው። ሰምአሰም - ሰብ አሰብ - የአሰብ ሰዎች ማለት ነበር። የእናቴ ወገኖች አሰብ የቅድመአያት ግዛታችን ነው ብለው ያምናሉ። በርግጥ ቃላትን መሰረት ያደረገ የታሪክ ፍተሻ እንዲህ ላለ የመዝናኛ ፅሁፍ ካልሆነ በራሱ ታሪክ ለመሆን ብቁ አይሆንም።

አረፋፍደን ከአስመራ ተነሳን....

ከዚያም ድባርዋን አልፈን መንደፈራ ገባን። ከድባርዋ እስከ መንደፈራ የተዘረጋው መሬት ከአድኦ መሬት ጋር ይመሳሰላል። ዋልካው ጥቁር ነው። መሬቱ ድንጋይ የሌለበት ቅቤ ሲሆን፤ በጤፍ ምርቱ የታወቀና የኤርትራን ከፊል የጤፍ ፍላጎት መሸፈን የሚችል ነው።

በቅድሚያ ወደ እናቴ አገር ነበር የሄድነው። የሰምአሰም ሁዳድ አንድ ግዙፍ ተራራ ተደግፎ ለጥ ብሎ ተዘርግቶአል። ከመንደሪቷ ስንደርስ አንዲት ትልቅ ዋርካ አየሁ። ገና ሳያት አወቅሁዋት። እናቴ ስለዚህች ዋርካ አውርታ አትጠግብም ነበር። ልጅ እያለች ዋርካዋ ላይ እየወጣች ትጫወት እንደነበር ደጋግማ ነግራችለች። ይኸው ያቺ ዋርካ በእናቴ ትረካ ላይ እንደተገለፀችው ከመንደሪቱ መካከል ላይ ጉብ ብላለች። ሰዎች ያልፋሉ፣ ዋርካዎች ይኖራሉ...

ግብዣ ተደረገልን...

በኤርትራ ገጠኖች ለእንግዶቻቸው የሚያቀርቡት ትልቁ ግብዣ ዶሮ ወጥ በእንጀራ ነው። በመላ ሃበሻ ልማድና ባህል መሰረት መጀመሪያ ወጡና እንቁላሉ ተበላ። በመቀጠል የዶሮው ብልቶች ተሰጡን።

ግማሽ ቀን ያህል የቤተሰብ ታሪክ እየሰማን፣ እኛም እናታችን የነገረችንን እያስታወስን ተጫወትን። ደጃፉ ላይ ቁጭ ብለን ቡና ተፈላ። በርቀት ምህለላ የሚያደርጉ እናቶች ወደ ተራራው እየወጡ ተመለከትን። የቅዳሴ አይነት ዜማ እያሰሙ ነበር፤

“ምንድነው?” ብዬ ጠየቅሁ።

“ለሞትን ዝናብ ስለ ቀነሰ አምላክን እየተለማመኑ ነው...”

ተራራው በቅርብ ርቀት እየታየን ነበር። ሁለት ዶዘሮች ተራራውን እየጎደፈሩ መንገድ በመቅደድ ላይ ነበሩ። አንድ ዙር የመንገድ ቀለበት ተጠምጥመውበታል።

ቡናው ከተጠጣ በሁዋላ ለመሄድ ተነሳን።

ከመሄዳችን በፊት ግን የሰምአሰምን ቤተክርስቲያን እንድንጎበኝ ተጋበዝን። እንዳ እየሱስ ቤተክርስቲያን ሲሆን፣ ህንፃው ግዙፍ ነበር። የቤተመቅደሱን የብረት በር መግቢያ ተሳለምነው። የብረት በሩ ላይ “ኪ.ወ.” የሚል ምህፃረቃል ተቀርቦ ነበር። አስጎብኚያችን ትርጉሙን አብራራ፤

“ኪዳነ ወልደማርያም ማለት ነው።”

ኪዳነ የእናቴ ታላቅ ወንድም መሆኑን ስለማውቅ ጠየቅሁ፤

“ይህን ቤተክርስቲያን ያሰራው አጎቴ ነው?”

“አይደለም።” ሲል ገለፃ አደረገ፤ “...ይህ ቤተክርስቲያን የተሰራው በመላ የሰምአሰም ህዝብ መዋጮ ነው። አጎትህ አያ ኪዳነ በሬውን ሸጦ የቤተክርስቲያኑን በር ብቻ አሰርቶአል። የበር ስራውን የሚከታተለው እራሱ ስለነበር ስሙን አስፃፈበት...”

የሰምአሰም ጉብኝት አበቃ።

እና ጉዞ ወደ አባት አገር ሆነ።

የአባቴ አገር ተራራ ጫፍ ላይ የተቆረቆረ ነበር። ላንድ ክሩዘሩ ያለምንም ማጋነን ወደ ሰማይ ተጓዘ። እህቴ ልቧን ልትተፋት ደረሰች። “ቅድመ አያቶቼ ገና ከመነሻው እዚህ ተራራ ጫፍ ላይ ለመኖር እንዴት ወሰኑ?” ብዬ እየጠየቅሁ ነበር። ቀንዳም የተራራ ጫፎች ወዲያ ማዶ ጉም ውስጥ ገብተው ታዩኝና ልቤ በስሜት ፈነዳ። ተራራ እወዳለሁ። በጣም እወዳለሁ። ተራሮች ኩሩ ይመስሉኛል።

የአባቴ አገር ገዛህድሩ ተብሎ ይታወቃል። የገዛህድሩ ሰዎች ድባርዋ አጠገብ “አዲ ከብሎ” የተባለ ተጨማሪ ግዛት አላቸው። አያቶቼ ለሁለት ተከፍለው ሁለት አገሮችን ይዘው ኖረዋል። አሁንም ሁለቱንም ይዞታቸውን አላስነኩም። በትክክል እንደገለፁልኝ እኔ የገብረአብ ልጅ ስለሆንኩ ከሁለቱ አገሮች በአንደኛው መርጫ ቤት መስሪያ መሬት በነፃ የመውሰድ መብት አለኝ። የአባት አገር መሬት ላይ መንግስት እጁን አያስገባም።

ይህ ነባር የመሬት ህግና ስርአት በጣሊያን፣ በእንግሊዝና በኢትዮጵያ አገዛዝ ዘመን እንኳ አልተሻረም። ያለመንግስት ጣልቃ ገብነት የገብረአብን ዘር በመቁጠር ብቻ እኔን የሚጠብቅ መሬት ቁጭ ብሎ መገኘቱ በጣም አስደንቆኝ ነበር። ርግጥ ነው! መራሩን የሰላሳ አመታት ጦርነት ያካሄዱት ለመሬት ነበር። ነፃነትና መሬትን ነጣጥሎ ማየት አይቻልም። ኤርትራ ውስጥ ሰዎች ሲሞቱ ከአባት አገራቸው ሄደው መቀበር ትልቅ ክብር ሆኖ፤ ባህሉ ዘመን ተሻግሮ ቀጥሎአል።

ስለ ኤርትራ ባህል ያለኝ እውቀት ከገመትኩት በታች ነበር።

ከአባቴ አገር ዘመዶቻችን ጋር ጥቂት ቆየን።

እናትና አባቴ ተጋብተው ሶስት ልጆች ከወለዱበት ቤት ገብተን ቁጭ አልን። የገበሬ ህድሞ ነበር። ጣራው ጢስ በጠገበ የወይራ ግንድ ተደግፎአል። የዶሮ ቆጥ ይታያል። እኛ ስንደርስ የአጎታችን ልጅ ሚስት እሳቱ አልያያዝ ብሎአት በትንፋሷ ልታቀጣጥለው በመታገል

ላይ ነበረች። ተሳስመንና ተላቅሰን ስናበቃ፣ መደቡ ላይ ቁጭ አልን። የአጎታችን ልጅ መሞቱን ሰምተን ስለነበር ጠየቅናት፣

“ምን ሆኖ አረፈ?”

“እባብ ነድፎት...”

ቀስበቀስ የሃዘን ድባቡ ተገፈፈና ወሬያችንም ፈታ እያለ ሄደ።

“የሚወለድበትን ቦታ መምረጥ የሚችል የለም።” አልኩ።

“ምነው?” ጠየቀች እህቴ።

“Identity crisis ገጥሞናል እንዴ?”

“አይመስለኝም።” አለ ወንድሜ።

“ስለራስህ ተናገር! እኔን አትቀላቅል።” አለች እህቴ።

ከእናቴ ዘመዶች አንዱ የሻእቢያ ታጋይ ነበር። አስመራ ላይ ተገናኝተን ስናወጋ፣ “ደርግን እንዴት ማሸነፍ ቻላችሁ?” ስል ጠየቅሁት።

“በዘመናዊ የጦር መሳሪያና በሰው ሃይል ብዛት ይበልጡን ነበር። እኛን ያገዘንና ለድል ያበቃን ፅናት ነው።” አለ።

“በትግሉ ውጤት ረክተሃል?”

አምስት ደቂቃ ያህል አብራራልኝ።

የነገረኝ ሲጨመቅ፣ “የኤርትራን ሉአላዊ አገርነት ማረጋገጥ የመጀመሪያው ግብ ነበር። በድል ተፈፅሞአል። ሁለተኛው ምእራፍ ሙሉ በሙሉ በኢኮኖሚ ራስን መቻል ነው። ገና አልተፈፀመም። እየሰራን ነው። እና ትግሉ አላለቀም።” የሚል ነበር። “...ለሚቀጥለው ትውልድ ጣጣዎ ያለቀላትን ኤርትራ ስለማስረከብ!” ደጋግሞ ተናገረ።

እንዲህ በቀጥታ ሲጠየቁ አብዛኞቹ የግንባሩ አባላት ምላሻቸው ተመሳሳይ ነበር። ያም ሆኖ ከጥቂት በላይ ቅሬታዎችን ያነሳሉ። ጉድለቱን ግን ሻእቢያ ራሱ እንደሚያስተካክለው ተስፋ ያደርጋሉ።

* * *

አስመራ ሰነበትኩ...

ለመጎብኘት ካቀድኳቸው ቦታዎች መካከል አባሻውል የተባለው ጌቶ ሰፈር አንዱ ነበር። ዛሬ ነገ ስል ቆሁና አንድ ቅዳሜ ተነስቼ ሄድኩ።

በ70ዎቹ መጀመሪያ ላይ ከፊል አባሻውል እንዲፈርስ በመወሰኑ፤ በወቅቱ አልአሚን አብዱልላጢፍ የተባለው ታዋቂ ድምፃዊ “ደህና ሁኝ አባሻውል” የተባለ ዘፈን ዘፍኖላት ነበር። የአባ ሻውል ቁራጭ ገፅታ ለማስታወሻ ያህል ቀርታለች። ይስሃቅ ዮሴፍ፡ “የአስመራ ከተማ ታሪክ” በሚል ርእስ ባሳተመው መፅሃፍ “አባሻውል” በመባል ይታወቅ ስለነበረው ሰው አንስቶአል።

“ሻውል” የፈረሱ ስም ነበር። በፈረሱ ስም “አባ ሻውል” ተብሎ የሚጠራው ሰው የኢጣሊያ ቅኝ ገዢዎች ለአካባቢው ፅዳት ተቆጣጣሪ አድርገው የሾሙት ተራ ሰው ነበር። ራሱን አባ ሻውል ብሎ የሚጠራው ለቀልድና ለጉራ ያህል ብቻ ነበር። አንዳንድ ጊዜ ታሪክ እድል ይሆናል። ለአስመራ ብዙ የሰሩ ቀደምት ከንቲባዎች እንኳ የአባሻውልን ያህል ስም አልተከሉም።

ርግጥ ነው፤ አባሻውል እንደ ጁገል ግንብ ታሪካዊ ቅርስ ሊሆን የሚችል ቦታ አይደለም። ጌቶ ነው። የወንጀል መፈልፈያ አስፈሪ ቦታ ሆኖ ግን አላገኘሁትም። ውስጡ ንፁህ ነው። ጠላ ቤቶቹ ዝነኛ ናቸው። ወሲብ የፈለጉ ሹልክ እያሉ ፍላጎታቸውን የሚያሟሉበት ቦታ ሆኖም ይታወቃል። በወሲብ ንግድ ስራ የተሰማሩ ሴቶች ከመዘጋጃ ቤት የመታወቂያ ወረቀት ተሰጥቶአቸዋል። ጤና ጥበቃ በተወሰነ ጊዜ እየጠራ የጤና ምርመራ ያደርግላቸዋል። በርግጥ በዚህ ስራ ላይ የተሰማሩ ሴቶች ብዛት የላቸውም። አባሻውል ገብቶ ቁጭ የሚል ሰው አስመራ መሆኑን ጨርሶ ይረሳዋል።

በቀጫጭን ሹሉከሉክ መንገዶች መካከል እየተጠማዘዘኩ ወደ አባሻውል ዘለቅሁ። የጭርንቁስ ቤቶቹ አናት በሳተላይት ዲሽ ተወርቅዋል። ዲሽ የሌለበት ጣራ የለም። ደጃፋቸው ላይ የጠላ ቂጣ የሚጋግሩ በብዛት ይታያሉ። አባሻውል በጢስ ታፍናለች። ኮረዶች ከደጃፍ ወደ ደጃፍ ቀልዶች ይወራወራሉ። ሁሉም አይነት እድሜ ይታያል። ጠላ የሚሸጡ ደጃፋቸው ላይ ጣሳ ስቅለዋል። ወሲብ የሚሸጡ ተቀባብተውና ምርጥ ልብሳቸውን ለባብሰው ኩርሲ ላይ

ተቀምጠዋል። አላፊ አግዳሚውን ድምፅ አውጥተው አይጋብዙም።
ጨዋታው በአይን ነው። መንገደኛውን ያባብላሉ በአይናቸው...

እንዲት ልጅ እግር ኮረዳ ብቻዋን ደጃፏ ለይ ቆማ ነበር።
በራፏ ላይ የጠላ ኩባያ ተደፍቶአል። ስለዚህ ጠላ ቤት ነው። ሰላምታ
አቅርቧለት ገባሁ። አግዳሚው ወንበር ላይ ቁጭ አልኩ። የመላእክት
ስእል ግድግዳውን ሞልቶታል። ቅዱስ ሚካኤል ሰይጣኑን በእግሩ
ረግጦ በጎራዴ ሊወጋው ሲል የሚያሳይ ምስል። በቅዱስ ሚካኤል እግር
ስር የወደቀው “ሰይጣን” መልኩ አበሻ ይመስላል። እንዲያውም
የማውቀው ሰው መስሎ ተሰማኝ። ቅዱስ ሚካኤልም እንግሊዛዊ
የፊልም አክተር ይመስላል...

(በ80ዎቹ ማብቂያ ኢትዮጵያ ሳለሁ ጭቋላ ገዳም ሄጄ
ሰይጣንን በአይናቸው አይተዋል የተባሉ ሰው አኒጋግሬ ነበር። “ጥቁር
ነው ወይስ ቀይ?” ብዬ ጠየቅሁዋቸው። “ጥቁር ነው”ንጂ። ቅላትን ከየት
ለባቱ አምጥቶት?” ሲሉ በእርግጠኛነት መልሰውልኛል። እንዲህ ያሉኝ
መነኩሴ እሳቸው ራሳቸው ጥቁር ነበሩ።)

ጠላ አዘዝኩ...

“በብርጭቆ ይሻልሃል ወይስ በሚሊሊክ?” ስትል ጠየቀች።

“በምኒልክ።”

“አረቄ ልጨምርበት?”

“ጨምሪበት።”

“የማንን ዘፈን ልክፈትልህ?”

“ደስ ያለሽን።”

(ሳንዲያን የተባለው የኤርትራ ታዋቂ ኮሚድያን በየአመቱ
ህፃናትን ቃለመጣይቅ በማድረግ ተወዳጅ ዝግጅት ያቀርባል።
በቴሌቪዥን ከሰማሁዋቸውና በጣም ካሳቁኝ የህፃናት ምላሾች አንዱ
ትዝ አለኝ፤

ጥያቄ፡ “ጠላ ለማዘጋጀት ኮሚየስፊልጉ ሶስቱን ጥቀስ?”

ህፃኑ ልጅ እንዲህ ሲል መለሰ፤

“ሴት - ሚሊሊ ኸ - እንግዶች”)

ኮረዳዋ ጠላ እየቀዳችልኝ በአስመራ ትግርኛ ታናግረኝ ጀመር፤

“ይቅርታ አድርግልኝና የማውቅህ ይመስለኛል።”

“የት ነው የምታውቁኝ?”

“ትፅፋለህ አይደለም?”

“ምንድነው የምፅፈው?”

“እዚህ የመጣኸው ልትፅፍ ነው?”

“ጠላ ፈልጌ ነው የመጣሁት።”

“በአማርኛ የቴሌቪዥን ፕሮግራም ላይ ፎቶህን ያሳዩ ነበር። መጀመሪያ የሞትክ መስሎኝ ነበር። ሁዋላ ግን ሰዎች መንገድ ላይ አዩህና አለመሞትህን ነገሩኝ።”

“ለምንድነው የሞትኩ የመሰለሽ?”

“ሰዎች ፎቶአቸው ብቻ በቴሌቪዥን የሚታየው ሲሞቱ ነው። ያልሞተ ከሆነ ሲናገር ይታያል።”

ዝም በማለቴ እየሳቀች ቀጠለች፤

“ስለኔ እንዳትፅፍ አደራ።”

“ምን ብዬ እፅፋለሁ ስላንቺ?”

“ሳምኳት ብለህ ብትፅፍስ?”

ከልቤ ሳቅሁ። ምንም አላልኩ።

“ያንበቡ ሰዎች ስለ ሴቶች መፃፍህን ነግረውኛል።”

“ቢፃፍ ምናለበት? መሳሳም ምን ሃጢአት አለው?”

“ምስጢር ሲሆን ነው ጥሩ።”

መሳቋን ቀጠለች።

ያን ቀን ሲጋራ አጨስኩ። ሲጋራ ማጨስ የፈለግሁት ጠላ ብዙ እንዳልጠጣ ጊዜ ለማራዘም ብዬ ነበር። በሲጋራው ጢስ ውስጥ ስለዚህች ሴት ብዙ አሰብኩ። ጨዋታዋ ያልገባኝ ብመስልም፤ የአነጋገር

ዘይቤዋን ወድጄው ነበር።

ብዙም ሳይቆይ ጠላ ፈላጊዎች ተከታትለው ገቡ። አግዳሚ ወንበሮቹ ላይ ተጠጋግተን ለመቀመጥ ተገደድን። ተመችቶኝ ነበር። እንዲህ ከህዝብ መካከል ስሆን ሰላም አገኛለሁ። ተፈጥሮዬ ነው። ፕሮቶኮል በሚጠብቁ ሰዎች መካከል አስር ደቂቃ መቀመጥ አልችልም። ህዝብ የዋህ እርግብ ነው። አጠገቤ የተቀመጠው ወጣት፣ ስሜን እንኳ ሳያውቅ እንደልቡ ትከሻዬ ላይ ሲደገፍ አልተቃወምኩትም። አብዛኞቹ እንዳመጣላቸው የሚናገሩ ነበሩ። ስብስቡ የጎልማሶችና የወጣቶች ቅልቅል ሲሆን፣ ከዚህ ቀደም ባይተዋወቁም፣ እንደሚተዋወቁ ሆነው ነበር የሚያወጡ። በጉልበት ስራ ላይ የዋሉ ላባደሮች ሳይሆኑ አይቀሩም። አንዱ እንዲህ ሲል ተናገረ፣

“ወዲ ተመስገን DVD ደርሶት እንግሊዝ ሄደ።”

ሌላው አረመው፣

“DVD አይደለም። DV ነው። አሜሪካ ነው የሄደው።”

ከፊትለፊታችን ካለው አግዳሚ ወንበር ላይ የተቀመጡ ጎልማሳ ላባደሮች ላባቸው ፊታቸው ላይ ደርቆ ይታያል። ጠላ እየተጎነጩ እንግሊዝኛ ቃላትን በማወቅ ሲፎካከሩ ሰማሁ። አንዱ ሲጠይቅ ሌላው እየመለሰ ነበር፣

“ቀይ ባህር በእንግሊዝኛ ምንድነው?”

“ረይድ ሲይ”

“እስኪ ‘ሳሚኝ’ በል በእንግሊዝኛ?”

“ከይስ ሚ”

“መርከብ በእንግሊዝኛ ምንድነው?”

“ታይታኒክ።”

“ታይታኒክ” ሲል የመለሰውን እየተረቡ ይስቁበት ጀመር። እዚያው በዚያው ቅፅል ስሙን ‘ታይታኒክ’ ሲሉ ሰየሙት። የተቀለደበት ሰው በመሳሳቱ በጣም ስለተበሳጩ ከሚተርበው ሰው ጋር ወደ ፀብ ገባ፣ “ሺህ ክፍል የተማርክ አትምሰል።” ሲል በቁጣ መለሰለት። አይያዝናም ጨመረለት፣ “...ፍኛው ወረራ ሲደረግ ከደርግ ጋር ምን ስትሰራ እንደነበር እናውቃለን...”

“አታውቅም። ቤቴ እንሂድና የምስክር ወረቀቴን ላሳይህ።”

“የሃፋሽ ውድባት አርበኛ ነበርኩ ልትል ነው?”

“ወሬ ምን ያደርጋል?”

በሚያስደንቅ ሁኔታ ፀቡን በመተው፣ የአርበኛነት ታሪኩን እንዲያወራላቸው ወተወቱት። ወደ መደባደብ ሊገቡ ከተቃረቡ በሁዋላ፣ እንዴት በዚያ ፍጥነት ሰላማዊ ወግ ሊጀምሩ እንደቻሉ ሊገባኝ አልቻለም። ሁሉም እንዳልነበረ ሆነና አርበኛው ታሪኩን ማውራት ጀመረ። እሱም ግን አልቀጠለም። አምስት ደቂቃ እንኳ ሳይተርክ አንዱ አቋረጠው፣

“ተወን ባክህ! ሙዚቃ አድርጉልን።”

“ተስፋይ መንገሻ።”

“ቆርጫጭ።”

“ጣኒቆ።”

“ሄለን መለስ!” አልኩ።

አስተናጋጁ በጨረፍታ ብልጭታ ካየችኝ በሁዋላ የሄለን መለስን ዘፈን ከፈተች። “ሕጂውን ናባኸ እዩ - አብዝባንካ አሎ ሕድሪ” (አደራው አሁንም አንተው ጫንቃ ላይ ነው) እያለች ያቀነቀነችው ዜማ ከጣራ በላይ ጮኸ።

ዘፈኑም ቢሆን ብዙ አልቀጠለም።

ቴፑ የካሴቱን ክር ጎለጎለውና ዘፈኑ ተቋረጠ። ባለ ጠላ ቤቷ በብስጭት ብድግ ብላ ቴፑን ከፈተችው። እና ካሴቱን ለማውጣት ስትሞክር የተጎለጎለው ክር ተበጠሰ። ብስጭቷ በጣም ጨመረ። ከጠጪዎቹ አንዱ አፅናናት፣

“አትበሳጪ! አሁኑኑ እንደነበረ እቀጥልላለሁ። አምጪው ወዲህ፣ ቢላ ደግሞ አቀብይኝ... በጣም ጥሩ... አሁኑኑ ይስተካከላል...”

በቢላው ስለት የካሴቱን ብሎኖች መፍቃት ጀመረ።

“መአዛ፣ አንድ ስኒ ስጭኝ።”

“ስኒ ምን ያደርግልሃል?”

“ብሎኖቹ እንዳይጠፉ ማስቀመጫ...”

ሰጠችው።

የጠጪው ትኩረት ሁሉ ወደ ካሴት ጠጋች ተሳበ።

ሲጋራውን በግራ ከንፈሩ ይዞ፣ ግንባሩን ቋጥሮ ተመስጦ ሲሰራ፣ ውስብስብ የቴክኒክ ችግሮችን በመፍታት ላይ ያለ ባለሙያ ይመስል ነበር።

“የጥፍር ቀለም አለሽ?”

“ከጎረቤት ልጠይቅ።”

ደጃፉ ላይ ከነበሩት ልጆች አንዱ የጥፍር ቀለም እንዲያመጣ ቢላክም ደርሶ ባዶ እጁን ተመለሰ፤

“አልቋል ብላሻለች።”

“ያለቀውን ላኪልኝ፣ ለካሴት ማጣበቂያ ነው ብለህ ንገራት።”

ያለቀው የጥፍር ቀለም ብልቃጥ መጣ። ባለሙያው የተበጠሰውን ክር የማጣበቁን ስራ በተሳካ ሁኔታ አጠናቀቀ። የቀረው ካሴቱን መዝጋት ነበር። ብሎኖቹን እያሸከረከረ በመዝጋት ላይ ሳለ አንዷ ብሎን ተፈናጥራ ጠላ ውስጥ ገባች። ብሎኗን ለማውጣት ማገላበጫ ምኒልክ ሲጠየቅ ተነስቼ ወጣሁ...

* * *

ቀጣዩ ጉዞዬ ወደ ናቅፋ ሆኒ...

ናቅፋን መጎብኘት የቆየ እና የረጅም ጊዜ ምኞቴ ነበር። ‘ናቅፋ ምን ሊመስል ይችላል?’ የሚለው ጥያቄ ህልም ሆኖብኝ ኖሮአል።

በልጅነቴ ዘመን ቤተሰባችን ውስጥ የናቅፋ ስም፣ ከኢሳይያስ አፍወርቂ ስም ጋር ተዳብሎ በሹክሹክታ ይነሳ እንደነበር አስታውሳለሁ። እሁድ ወይም ቅዳሜ ኤርትራውያን እንግዶች በብዛት ወደቤታችን ይመጡ ነበር። ከአዋቂዎች መካከል መቀመጥ አይፈቀድልንም። በተለያዩ አጋጣሚ ገባ ወጣ ማለት ግን አለ። ገባ ባልኩ ቁጥር በረሃ፣ ናቅፋ፣ ተጋዮች፣ ኢሳይያስ የሚሉ ቃላትን እስማለሁ። እነዚህን ቃላት ሳይጨምሩ አረፍተነገር መስራት የሚችሉ አይመስሉም ነበር።

እንግዶቹ ከሄዱ በሁዋላ እናቴ ትቆጣናለች፤

“አዋቂዎች መካከል ገብቶ መቀመጥ ነውር ነው ተብሎ ስንት ጊዜ ይነገራችሁ?” ወደ ታላቅ ወንድሜ እየጠቆመች፤ “...አንተ በተለይ!” እኔም ላይ ታፈጥብኛለች “...የባለፈው ዱላ ጣፍጦሃል?”

ደብረዘይት ላይ የጦር ጉዳተኞች ካምፕ ነበር። በጦርነቱ ቆሰለው ለማገገም የሚመጡ ወታደሮች ስለናቅፋ በብዛት ይናገሩ ነበር። በምሬት ከሚያነሱት መካከል የተራሮቹ ማለቂያ አልባነት ነበር። ወደ ኤርትራ ተመድበው የሚሄዱ ወታደሮች፤ ወደ ሞት እንደሚሄዱ ያምኑ ነበር። ናቅፋ ማለት ሞት ማለት ነበር።

በመቀጠል ዘጠነኛ ክፍል ሳላሁ ይመስለኛል አበራ ለማ፤ “የናቅፋ ማስታወሻ” የሚል ልቦለድ ፅፎ አነበብኩ። ስለ ናቅፋ ይበልጥ ያወቅሁት በአሉ ግርማ “አሮማይ” የተባለውን መፅሃፍ ፅፎ ካሳተመ በሁዋላ ነበር። በቀይ ኮከብ ዘመቻ የኢትዮጵያ ጦር ሰራዊት ናቅፋን ለመያዝ ከፍተኛ ጥረት አደረገ። የናቅፋ መያዝ ማለት የኤርትራ ጦርነት ማክተም፤ የኤርትራ የነፃነት ትግል መክሸፍ ተደርጎ ይታሰብ ነበር። በርግጥ ታሪክ ፀሃፊው ፕሮፌሰር ገብሩ ታረቀ በዚህ አይስማማም። በቀይ ኮከብ ዘመቻ ናቅፋ ቢያዝ ኖሮም እንኳ የጦርነቱ ማብቂያ ሊሆን ባልቻለ። ሻለቢያ ከማጥቃት ልምዱ ይልቅ እያፈገፈገ የማዳከም ችሎታው የላቀ ነበር።

አንድ ቀን ናቅፋን መጎብኘቴ የማይቀር ነበር።

ይኸው ቀኑ ዛሬ ሆኖ ተገኘ...

ሰማዩ ወገግ ሲል ከረንን አልፈን ነበር።

የያዝነው ላንድክሩዘር መሬት ለቆ የሚሸመጥጥ አቦሽማኔ ይመስላል። ምቹ ነበር። መነቃነቅ የሚባል ነገር አያውቅም። አረፋፍደን አፍአበት ገባንና እረፍት ሆነ። መንግስቱ ሃይለማርያም የኢሲፓ ጓደኞቹን ሰብስቦ ስለ አፍአበት የተናገረው ታወሰኝ፤

“አፍአበት ምንድነው? በኢትዮጵያ ስታንዳርድ ቀበሌ አይደለም። ቤንዚል አይቆፈርበት፤ አልማዝ አይቆፈርበት፤ ወርቅ አይወጣበት፤ አገር አይደለ፤ ሰው የለበት፤ የዲያን-ቢያን-ፋ ፈረንሳይ በቤትናም ድል ተነሳችበት ነው አሉን...”

የአፍክበትን ገበያ እየተዘዋወርኩ ነበኝሁ። መንግስቱ አልዋሸም። በርግጥም አፍክበት የአስመራን አንድ ቀበሌ ያህል እንኳ አልነበረችም። መንግስቱ ስለ ወርቅ እና ቤንዚን የተናገረው አፋ ላይ የመጣለትን እንጂ፣ ከአፍክበት ከርሰ ምድር ምን እንዳለ ምንም መረጃ አልነበረውም። የአፍክበት ከርሰምድር ሃብት ቀርቶ ከሱሉልታ መሬት በታች ምን አንዳለ እንኳ መንግስቱ መረጃ አልነበረውም። የስልጣን ዘመን ልምዱ ከአገር አገር እየዞረ የጦር መሳሪያ መለመን ነበር።

አፍክበትን ጉግል ያደረገ ከአስመራ ባላነሰ ዝነኛ መሆኗን ይገነዘባል። በርግጥም ይችን ቁራጭ መንደር ላለመልቀቅ ከ50ሺህ ያላነሰ ህይወት ተከፍሎአል። በሚሊዮናት ገንዘብ ተከስክሶአል። ደርግ አፍክበትን ላለመልቀቅ የተሟሟተው የአፍክበት መያዝ ምፅዋን አደጋ ላይ ስለሚጥል ነበር። ከአፍክበት ድል በሁዋላ የሻእቢያ ዘመቻ ወደ ምፅዋ መሆኑ ግልፅ ነበር።

ከአፍክበት ገበያ ሃብቃብ ገዛሁና ገመጥኩ። ብርጭቅ ይሉታል በአካባቢው ቋንቋ። በመቀጠል ከሰፊው የአፍክበት ዋና ጎዳና ዳርቻ ካለ ቡናቤት የዛፍ ጥላ ስር ተቀምጦን የጀበና ቡና አዘዝን። መቸም ከቡና ስነስርአት ጋር ረጃጅም ወግ የተለመደ ነው። ለነገሩ ለአፍክበት እንግዳ የሆነ ሰው የጀበና ቡና አዝዞ ሲያበቃ፣ ከአፍክበት ጦርነት በቀር ከቶ ምን ሊያወጋ ይችላል? አፍክበት እና “ናደው እዝ” ምንጊዜም አብረው ይነሳሉ። እንደኔ ያለው ደግሞ፣ በእግረመንገድ ጄኔራል ታሪኩን ያስታውሳል። የዚያ ያልተሳካለት ጄኔራል፣ “የሰላማዊ አማራጭ” ፍላጎት ለሁለቱም ህዝቦች የሚበጅ ነበር።

* * *

በሚጠግዘዙት መንገዶች ተራሮችን እየተሻገርን ገሰገስን።

ከአፍክበት እስከ ናቅፋ መንገዱ አስፋልት ባይለብስም በኮሮኮንች ደረጃ ተሰርቶአል። ከሁለት ጊዜ በላይ ግን ደረቅ ወንዞች መንገዱን ይቆርጡታል። እና በመጨረሻ ናቅፋ ገባን።

ስለ ናቅፋ ከተማ ምንም ማለት አይቻልም። ከአፍክበት እንኳ ያነሰች ነበረች። ናቅፋ ደርሰን ጥቂት እረፍት ካደረግን በሁዋላ ጉብኝት ተጀመረ። ጦርነት የተደረገባቸውን ቦታዎች እየተዘዋወርን አየን። የሻእቢያ እና የኢትዮጵያ ተዋጊዎች ቅርብ ለቅርብ ምሽግ ውስጥ ሆነው

በድምፅ ጭምር ይነጋገሩበት የነበረውን ግንባር ውስጡ ገብቼ አየሁት። የሻእቢያ ታጋዮች ከነበሩበት ምሽግ ውስጥ ገብቼ የኢትዮጵያ ወታደሮች የነበሩበትን ቦታ ስመለከት ማመን የሚቻል ሆኑበኝ። ቡጢ የሚያክል ድንጋይ አንስቼ ወረወርኩ። በትክክል የኢትዮጵያ ምሽግ ላይ ደረሰ። አስጎብኚያችን እሷ ራሷ የነበረችበትን ጉድጓድ አሳየችኝ።

“ትነጋገሩ ነበር የሚባለው እውነት ነው?”

“ይሰድቡናል፣ እንሰድባቸዋለን። አንዳንድ ጊዜ ደግሞ የታሸገ የቆርቆሮ ምግብ ይወረውሩልናል። እኛም ቂጣ እንወረውርላቸዋለን።”

“እነሱ የሚወረውሩትን ትበሉታላችሁ?”

“የታሸገ ስለሆነ ከፍተኛ እንበላለን።”

“እነሱስ የናንተን ቂጣ ይበሉታል?”

“አላውቅም። እነርሱ ደሞዝና ጥሩ ምግብ ነበራቸው። እኛ ደሞዝ የለንም፣ ለነፃነት ነበር የምንታገለው። እንደነርሱ ጥሩ ምግብም አልነበረንም። በፅናት ነበር የምንበልጣቸው።”

በአይኔ አካባቢውን መረመርኩ። የዛጉ ቁራጭ ብረቶች እና ቀለህ በብዛት ይታይ ነበር። ነጭ ቀለም አጥንቶችም ወድቀው አየሁ። አንዱን ብድግ አደረግሁት። የእግር አጥንት ፍላጭ ነው። ንጣቱ አረፋ ይመስላል። የሰው አጥንት በእጄ ስይዝ ይህ የመጀመሪያዬ ነበር።

በሁዳዱ ላይ ተዘዋወርን።

አልፎ አልፎ ድንጋይ የተቆለለባቸው መቃብሮች ይታያሉ። የስታሊን አርጋን ጥይት ቁራጭ በየቦታው ወዳድቆአል። ናቅፋን እየተዘዋወርን ተመለከትናት። አንድ ቀበሌ በማትሞላው በዚህች ከተማ እጅግ አስደናቂ ጦርነቶች ተካሂደዋል። ያቺ ትንሽ ከተማ መሸከም ከምትችለው በላይ በአይሮፕላን በምብ ተደብድባለች። የኢትዮጵያ ገንዘብ በቦንብ እየተለወጠ ናቅፋ ላይ ለዘመናት ተራግፎአል። ናቅፋ በሚግ ስትደበደብ ብትውልም የማዘዣ ዋሻው ከተራራው ወገብ ውስጥ ተቦርቶሮ የተሰራ ስለነበር የሚደፈር አልነበረም። የአመራር አባላቱን ዋሻ በስም እየለዩ አስጎበኙን።

በዚያን ዘመን ናቅፋ እንደ ሶደም እንደ ጎመራ ትነድ ነበር። ጨርሳ ግን አልጠፋችም። ይኸው ናቅፋ አለች። በዚህች ከተማ ልጆች እየተወለዱ ነው። ቀይ ዩኒፎርም የለበሱ ተማሪዎች እየዘፈኑ እየሳቁ

ከቤት ወደ ትምህርት ቤት ሲመለሱ በመንገድ ላይ ተላለፍን። አዲስ የተጀመሩና ያላለቁ ህንፃዎች እዚህም እዚያም ይታያሉ። በኢትዮጵያ ጀቶች ተደብድቦ የፈራረሰው መስጊድ እድሳት አልተደረገለትም። ለማስታወሻ ብለው የተውት ሳይሆን አይቀርም።

ናቅፋ በየአመቱ ጥቂት ጎብኚዎችን ታስተናግዳለች። ነጋሶ ጊዳዳ እዚህ መጥቶ እኔ የጎበኘሁትን እንደጎበኘ በመፅሃፉ ላይ አስፍሮአል። ነጋሶ ወደ ናቅፋ የሄደው ግን በሄሊኮፕተር ነበር። በአንድ ወቅት የኢህአፓ አመራር አባል የነበሩ ግዙፍ ስም ያላቸው ሰዎች እዚህ ናቅፋ መጥተው ነበር። ኤርትራ በኢትዮጵያ ቅኝ ግዛት ስር መሆንዋን እንዲቀበሉ ሲጠየቁ ባለመስማማታቸው ከናቅፋ ተቆራረጡ። ስብሃት ነጋና መለስ ዜናዊም ናቅፋ ጓዳቸው ነበር። አርከበ ኡቅባይ ከሁሉም በላይ ናቅፋን ያውቃታል። ናቅፋ በአንድ ወቅት የኢትዮጵያን ፖለቲካ ለመወሰን ንግግር የሚደረግባት ማእከል ነበረች።

ናቅፋ ብዙ ጆብዱ አይታለች...

ኮሎኔል ማሞ ተምትሜ የተባለ የኢትዮጵያ ኮሎኔል ናቅፋ ላይ ተከቦ በጀግንነት ተዋግቶ ህይወቱን ሰውቶአል። ናቅፋን ለማዳን በጄኔራል ተስፋዬ ሃብተማርያም የሚመሩ የኢትዮጵያ አየር ወለዶች በፓራሹት ዘለውባታል።

ናቅፋ ላይ ቆሜ በርቀት በአሉ ግርማ ከፍታ ነጥብ 1702 ሲል የገለፀውን ጫፍ አየሁት። ሻእቢያ ታንክና መድፎቹን ጠምዶ ይደበድብበት ከነበረው ቦታ ሆኜ ደግሞ የኢትዮጵያ ጦር ሰራዊት ወደ ነበረበት አግጣጫ ተመለከትኩ። “የቀይ ኮከብ ዘመቻ እቅድ መረጃ ሙሉ በሙሉ ለሻእቢያ ደርሶ ነበር።” የሚለው የበአሉ ግርማ ምክንያት ቢታመን እንኳ ዞሮ ዞሮ በአንዲት ጠባብ ክልል ላይ አፍንጫ ለአፍንጫ ተናንቀው ተዋግተዋል። ውጊያው በሳንጃና በጩቤ ጭምር ነበር የተካሄደው። በውነቱ እግዚአብሔር ለምን አላማ ያንን አካባቢ እንደሰራው ማሰብ ያስቸግራል። የናቅፋ አይሮፕላን ማረፊያ ላይ ቆመን የኢትዮጵያ ጦር ሰራዊት የነበረበትን ቦታ አሻግሮ ስመለከት በአሉ ግርማ ተጠግቶ ሊመለከት የቻለበትን ቦታ በትክክል ለመገመት የሚቻል ነበር።

ዘመቻ ቀይ ኮከብ ሲከሸፍ፣ የኢትዮጵያ የፕሮፓጋንዳ ሰራተኞች፣ “ሺ! ናቅፋዎች ወደፊት ይጠብቁናል” በማለት አውጀው ነበር። በአሉ አልተስማማም። አሮማይ ላይ ቁርጡን ተናገረ።

“እኔ አንድ ናቅፋ ካሁኑ በቅቶኛል። ያየሁትን አይቻለሁ። ይበቃል። ዳግመኛ የጦርነትን አሰቃቂና አስቀያሚ ገፅታ ላለማየት ቆርጫለሁ።” ሲል ዓፈ። በርግጥም ከዚያ በሁዋላ በአሉ ግርማ ጦርነትን አልተመለከተም። ገመናችንን ገለጥክ፤ ሰብእናችንን አዋረድክ፤ የኤርትራን መገንጠል ቀድመህ አወጅክ ብለው ገደሉት። በርግጥ በአሉ ግርማ የናቅፋውን ጦርነት በአይኑ ከተመለከተ በሁዋላ የኤርትራ ጉዳይ ያለቀለት መሆኑን ተረድቶና ተስፋ ቆርጦ ነበር።

የእለቱ ጉብኝታችን ማምሻው ላይ አበቃ። ከማረፊያችን ተቀምጦን ሻይ ቡና በማለት ላይ ሳለን ከአስጎብኚያችን አንዱን እንደዋዛ አንድ ጥያቄ ጠየቅሁት፤

“ከኢትዮጵያ የጦር አዛዦች ማንን ታደንቃለህ?”

ሳያመነታ መለሰልኝ፤

“አንድ ወይም ሁለት ብቻ መጥራት አይቻልም። የተማሩ፤ የሰለጠኑ፤ ዲሲፕሊንና የአካል ብቃት የነበራቸው ብዙ ነበሩ።”

“እስኪ ጥቂት ስሞች ጥራልኝ?”

“ረጋሳ ጅማ” ብሎ በመጀመር ከአስር በላይ ስሞች ጠራ። እንደጠበቅሁት የተስፋዬ ሃብተማርያም እና የታሪኩ አይኔ ስሞችም ተጠቅሰው ነበር።

(“ኤርትራ አትለወጥም አትሸጥም!” የሚለው መፈክር በፌዴራልና በቴሌቪዥን ጀሮ ባቃጠለበት ዘመን አንድ ነጠላ ቀልድ ተለቆ እንደነበር አስታውሳለሁ። ይህን መፈክር የሰማ ጉራጌ እንዲህ አለ አሉ።

“ጥሩ ትርፍ ካሰገኘች ኤርትራ ለምን አትሸጥም?”

ተመሳሳይ ቀልድም አብሮ ተለቆ ነበር።

አንድ ሌላ ጉራጌ ወታደርነት ተቀጥሮ ወደ ኤርትራ ዘምቶ ነበር። በአውሮፕላን፤ ቀጥሎ በመኪና፤ ከዚያም በእግር በድምሩ ሶስት ቀን ከፊጆ ጉዞ በሁዋላ እረፍት ሲደረግ ጉራጌው እንዲህ አለ አሉ፤

“ነገር ፍለጋ ካልሆነ፤ እንደው ይሄ ሁሉ የኛ መሬት ነው?”

ጉራጌን እንደ ፈሪ ወይም የሃገር ፍቅር እንደሌለው ዜጋ፤ ኢይነት መልእክት ያዘሉ ቀልዶች በዘመናችንም አላቋረጡም። ኮሚዩኒዮን

ጉራጌን እንደ ፈሪ በመሳል የቀልድ ሙያ መለማመጃ ሲያደርጉት ይታያሉ። እውነታው ግን ተገላቢጦሽ ነበር። በኤርትራ ጦርነት ከፍተኛውን የጀብዱ ሜዳይ ከተቀበሉትና በኢትዮጵያ ሰራዊት ተወዳጅ ከነበሩት በጣት የሚቆጠሩ የጦር አዛዦች ሁለቱ ጉራጌዎች ነበሩ። ተስፋዬ እና ታሪኩ።)

ናቅፋ አደርን።

ሌሊት ላይ ዝናብ አቸፈቸፈ።

ርግጥ ነው፤ የኤርትራን የነፃነት ትግል ከባድ ሸክም ተሸክማ ካሳለፈች በሁዋላ ዛሬ ናቅፋ የተለያዩ የስልጠና ማእከሎች ያሉባት ከተማ ሆናለች። አሁን ሰላማዊና ፀጥተኛ ናት። የልጆች ሳቅ ይሰማባታል። የተማሪዎች መንደር ሆናለች። ዛሬ በዙሪያዋ ተተክለዋል። ገበሬዎች በከረምት እህል ይዘራሉ። ያጭዳሉ። ህይወት ቀጥላለች። በርግጥ ናቅፋ ለውለታዋ ትልቁን ማስታወሻ ወስዳለች። የኤርትራ ገንዘብ በስሟ ተሰይሞላታል።

በነጋታው የመልስ ጉዞ ሆነ።

መመለሻ መንገዳችንን በሽእብ በኩል አደረግነው። ከባህሩ አግጣጫ በከፍተኛ ፍጥነት ወደ ምእራብ የሚጓዝ ነፋስ ከመኪናችን እየተላተመ ሙዚቃዊ ድምፅ ያሰማ ነበር። ሆኖም ነፋሱን አሸንፎ ሊዘንብ አልቻለም። ሽእቢን እልፍ ስንል መንገዱን እያቋረጠ ወደ ቀይባህር አግጣጫ የሚገላበጥ ጎርፍ ጉዞአችንን ገታ። የት የዘነበ እንደሆነ አላወቅሁም። ብቻ ጎርፉ እስኪጎድል ለሰአታት ያህል ለመቆም ተገደን ነበር።

(ኢትዮጵያ ሳለሁ፤ “ባህሩ አልደረቀም” በሚል ርእስ ሸኢብን የተመለከተ አንድ ፅሁፍ አዘጋጅቼ ሳይታተም ቀርቶአል። ደርግ የሸኢብን ነዋሪ ሙሉ በሙሉ በታንክ ደምስሶታል። የዚህ አልቂት መሪ ጄኔራል መርዳሳ ሌሊሳ ነበር። ጄኔራሉን አዲሳባ እስርቤት ቤት ገብቼ አነጋግሬው ነበር። ሽምጥጥ አድርጎ ካደ።

“ጦርነት ላይ ነበርን። የሚተከሰው የታንክና የመድፍ ቁምቡላ የት እንደሚያርፍ አናውቅም ነበር።” አለኝ።

እውነቱን አይደለም። ነዋሪውን በጅምላ ከፈጁት በሁዋላ

ፊሳዎችን የውሃ ጉድጓድ ውስጥ ነበር የሞሉት። ከአልቂቱ አምልጣ ዜናውን ለሻእቢያ ያደረሰችው አሚና ትባል ነበር። በዚህ ጉዞ ሽእብ ላይ ላለቁት ሲቪል ዜጎች የቆመላቸውን ሃውልት ጎብኝቼዋለሁ። የሟቶቹ ስምም በእብነበረድ ላይ ተፅፎአል። በሙሉ መሰለሞች ነበሩ።

መንግስቱ ሃይለማርያም፣ “አሳዎቹን ለማጥፋት ባህሩን ማድረቅ” የሚል ሰይጣናዊ ጥቅስ ነበረው። ለአባባል ወይም ለፕሮፓጋንዳ ሳይሆን በትክክል ሊፈፀመው ይፈልግ ነበር። አልተሳካለትም። ባህሩ ከመድረቁ በፊት አሳዎቹ ድል አደረጉ።)

* * *

ሄኖክ ተሳክቶለት ቀለበት አሰረ።

እና ከእጮኛው ጋር ለሁለት ሳምንት እረፍት ወደ ምፅዋ ለመሄድ ማሰቡን ሲነግረኝ፣ እኔም አብሬአቸው ለመሄድ ወሰንኩ።

ጊዜው ምቹ ነበር።

ከምፅዋ አስተርዮ ማርያም እና ከፈንቅል በአል ጋር በተያያዘ መንገዶች ሁሉ ወደ ምፅዋ ያመሩ ነበር። አስቀድመን ጉርጉሱም ላይ አልጋ ያዝን። ወደ ምፅዋ በምናደርገው ጉዞ፣ አንድ ሌሊት ሰለሙና ጫካ ድንኳን ተክለን የማደር ፕሮግራም ተይዞአል። በርግጥም በሰሜናዊ ቀይ ባህር በኩል ወደ ምፅዋ ለመጓዝ የመረጠ፤ የሰለሙና ጫካ መሃል እረፍት ማድረግ ግድ ነው። እኛ ግን ከእረፍት በላይ ሌሊቱን እዚያው ለማደር ወሰንን።

በየአመቱ በወርሃ የካቲት ምፅዋ ለመጨረሻ ጊዜ ነፃ የወጣችበትን የፈንቅል ጦርነት ለማስታወስ የሚጎርፈው ህዝብ ባንድ በኩል፤ አስተርዮ ማርያምን ለማንገስ የሚጓዘው በሌላ በኩል ተደባልቆ ምፅዋን ትንፋሽ ያሳጣታል። ከመላ ኤርትራ እና ከውጭ ሃገር የሚገባውን በብዙ ሺዎች የሚገመት እንግዳ የማስተናገድ አቅም አጥሮአት ትጨናነቃለች። የግለሰቦችን ቤት መከራየት እና ድንኳን ተክሎ ባህሩ ዳርቻ መሰንበት የተለመደ ነው። ጉርጉሱም ላይ አድሮ ቀይ ባህር ቀይ ሲመስል መመልከት እና ከባህሩ ጋር በፀጥታ መጫወት ለአእምሮ ሰላም የሚሰጥ ነበር። በርግጥም ምፅዋ ባህረ-ገነት ነበረች። ቱርኮች፣ ግብፆች፣ ኢጣሊያውያን፣ እንግሊዞችና ኢትዮጵያውያን ስላስተዳደሯት የተለያዩ ህዝቦችን ባህልና ቅርስ አዋህዳ ይዛለች። ምፅዋ

ከተማ ሳትሆን ታሪክ ነበረች።

ምፅዋ ሰነበትን...

የሄኖክ እጮኛ ዝምተኛ ነበረች። ቤቴል ትባላለች። ለምትጠየቀው ጥያቄ ሁሉ ምላሷ ፈገግታ ብቻ ነው። ከብ ፊቷ የመላእክት ስእል ይመስላል። ከንፈሮቿ ጠባብ ናቸው። እንደ ጉጉት ደግ አይኖች አሏት። ማንም ቢሆን ፊቷን አይቶ የዋህና ጥሩ ልጅ መሆኗን ይረዳል። ሄኖክ ተስማምቶታል። ጥርግርግ አድርጋ ፍቅሯን ሰጥታዋለች። እሱም የሚፈልገው ይህን ነበር። ምሳ ለመብላት፣ ወይም ራት ላይ ካልሆነ ወደ ባህሩ ለመውጣት ብዙ ፍላጎት አልነበራትም። ብዙ ጊዜ ክፍሏ ውስጥ ተቀምጣ አዲስ የተገዛላትን ሞባይል ስልክ መነካካት ወይም ቴሌቪዥን ማየት የምትመርጥ ነበረች። ዛሬ ግን ገፋፍተን እንድትዋኝ አደረግናት። ውሃ ውስጥ ከገባች በሁዋላ ስለወደደችው መውጣት ሳትፈልግ ቀረች...

ከሄኖክ ጋር አሸዋው ላይ ተዘርግተን ጥቂት አወጋን፤

“ከዚህ በሁዋላ ጉዞህ ወዴት ነው?” ሲል ጠየቀች።

“ወደ ሆላንድ...”

“ደቡብ አፍሪቃን ጠቅልለህ ተውከው?”

“አደገኛ ሆነብኝ።”

“ስደት ለፀሃፊ ይሆናል ብለህ ነው?”

“አይሆንም። ምን ምርጫ አለኝ ታዲያ?”

“ኤርትራ ይሻልሃል።”

ዝም በማለቴ፤

“መኖር የሰለቸህ ነው የምትመስል?” አለኝ።

ሳቅሁ።

“በርግጥ አንዳንድ ጊዜ ሳስበው በህይወት የምኖረው ለመፃፍ ስል ብቻ ይመስለኛል። ባልፅፍ ኖሮ የህይወት ጣእሜ ምን ሊመስል እንደሚችል ማሰብ እንኳ አልቻልኩም።” አልኩ።

“አግብተህ ልጆች ከወለድክ የህይወት ጣእሙ ይገባሃል።”

“አንተ ለምንድነው በህይወት የምትኖረው?” ስል ጠየቅሁት።
ሳያመነታ ነበር ምላሽ የሰጠኝ፤

“እኔ የምኖረው ሴትን ለመውደድ ስል ብቻ ነው።” ከዚያም በመዋገት ላይ ያለች እጮኛውን ያደንቅ ገባ፤ “...እኔን ለማፍቀር ወደዚህ ምድር የመጣች ወፍ... ልጆች ልትሰጠኝ የተዘጋጀች እርግብ... እስኪ ተመልከታት? እግዜር ለራሱ ሲል የፈጠራት... የበረዶ ሰባሪ የመሰለች... መልክህን ጉንጫ ላይ ማየት ትችላለህ። ጉንጩን እንደ መስታወት ተጠቅመህ ጢምህን መላጩት የሚቻል ነው። እንደዚህ ያለ ውበት! እንኳን ሴት አልሆነኩ። ሴት ብሆን ኖሮ ይህን የሴት ውበት ሳልመለከት ያመልጠኝ ነበር። ግን አንድ ምስጢር ልንገርህ? ግማሽ መፅሃፍ እንኳ አንብባ አታውቅም... ትምህርት ደግሞ ጠላቷ ነው... ልጆቼ በሷ ከወጡ መቼም አለቀልኝ... የሆነው ይሁን ግን ወድጄያታለሁ ... እንደዚህ ያለ ውበት አይተህ ታውቃለህ? ስለ ብርጭቆ! የሚወለዱት ልጆች መልካቸው በሚስቴ፤ ጭንቅላታቸው በኔ ቢሆን እንዴት መልካም ነበር? ማን ነበር ይህን ያለው?”

አያይዞ ብራዚላዊት ሴት እንደነበረችው አጫወተኝ።

“ተጋብታችሁ ነበር?” ስል ጠየቅሁት።

“አንድ ላይ እንኖር ነበር...”

“ለምን ተለያያችሁ?”

“በመኪና አደጋ ሞተች፤ ከሶስት አመት በፊት።”

“አ! አዝናለሁ።” አልኩ።

ጥቂት ተከዘ ቆየና ያወራልኝ ጀመር፤

“...ወሲብ በጣም ትወድ ነበር። በርግጥ ወሲብ የማይወድ ማን አለ? ወሲብ የሚወደድ ባይሆን ኖሮ ህይወት አትቀጥልም ነበር። ሊያ ግን ልዩ ነበረች። አ! ሊያ! በጣም ተዋደን ነበር። ገንዘብ ችግር አልነበረም። እኔም እየሰራሁ ነበር። እሷም የውርስ አክሲዮን ነበራት። በተገኘው ትርፍ ጊዜ ማበድ ሆነ። ባህር ላይ፤ በረሃ ላይ፤ አይሮፕላን ላይ፤ ምን የቀረን ቦታ አለ? ፍቅር እንደ ምግብ ሰውን ያለመልማል? እብደት ያለበት ቦታ ሁሉ፤ ፀሃይ ያለበት አገር እየዞርን ዘለልን። ሊያ! እንደዚያች አይነት ልጅ ሊኖር አይችልም...”

ፊቱን በእጆቹ ሽፍኖ ማልቀስ ጀመረ...

ሄኖክ ሲያለቅስ ስለ ሰዎች ተፈጥሮ እያሰላሰልኩ ነበር። የኔን ህይወት መለስ ብዬ ሳየው፤ የፖለቲካ ጉዳዮችን በመከታተል የማጠፋው ጊዜ ይበዛ ነበር። እንደ ሄኖክ አይነት ተፈጥሮ ተመኘሁ። ‘ምናገባኝና ነው የፖለቲካ ዜና ሳሳድድ የምውለው?’ ብዬ ራሴን ብጠይቅም፤ ተፈጥሮዬን መለወጥ እንደማልችል አውቀው ነበር።

ሄኖክ ወጉን ቀጠለ...

“አባቴ ሂያድ ነበር። እኔም በአባቴ ነው የወጣሁት። በጎን የተወለዱ አምስት ወንድምና እህት አሉኝ። እንግዲህ እነዚህ አባቴ ያመናቸው ናቸው። የአባቴ ስም በርሄ የሆነ ከሰማህ ንገረኝ። ወንድሜ ሊሆን ይችላል።”

“አስመራ ስላንተ የሚወራውን ስምተሃል?” ስል ጠየቅሁት።

“ለጋብቻ ጠይቆን ነበር ስለሚሉት ሴቶች ነው?”

“አዎ!”

“ቢጠየቁ ታዲያ ምንድነው? ምን ማውራት ያስፈልጋል?”

“ከተሰማሙ በሚቀጥለው ቀን ትጠፋባቸዋለህ። እምቢ ሲሉህ ደ’ሞ ታስቸግራቸዋለህ ሲባል ነው የሰማሁት።”

“ፊሽካ በላቸው።”

“በተዋወቅንበት ቀን ለጋብቻ ጠየቀን የሚሉ አሉ?”

“በፎቶ ብቻ ያዩትን ወንድ ያገቡ የለም እንዴ? ባንድ ቀን ትውውቅ ቢጠየቁ ምን ችግር አለው?”

“እህትማማቾችን ለጋብቻ ጠይቀሃል?”

“እሱ በአጋጣሚ ባለማወቅ የሆነ ነው።”

“እንዴት?”

“ኮምቢሽታቶ ላይ ስዘዋወር ከአንዷ ጋር ተዋወቅሁና ስልክ ሰጠችኝ። ከአሜሪካ እንደመጣሁና ሚስት እንደምፈልግ ነገርኳትና በቀጠሮ ተለያየን። ከሰአት በሁዋላ ደ’ሞ ሌላ ቆንጆ አገኘሁና ለማንኛውም ብዬ ተዋወቅሁዋት። ስልኳን ስጠይቃት የእህቴ ስልክ ነው ብላ ሰጠችኝ። ስመዘግበው ቁጥሩ በሌላ ሴት ስም ስልኬ ላይ ተመዝግቧል። እህቷ ነበረች። ሁለቱንም ይቅርታ ጠይቄ

ተሰናበትኳቸው። አሁን ይሄ ምን ወሬ ተብሎ ይነገራል?”

“ለጋብቻ ከጠየቀን በሁዋላ ስማችንን ረሳ የሚሉም አሉ።”

“አንተ ይህን ሁሉ የት ሰማህ?” አለ በጣም ተገርሞ።

ወሬዎቹን የሰማሁት እራሱ የነገራትን ከገዛ እህቱ ነበር። መረጃዎቹን በተለየ መንገድ ስላቀረብኩ ግን ሄኖክ አልጠረጠረም።

“በአጋጣሚ ሲያወሩ ሰማሁ።” አልኩ።

ረጋ ብሎ ሊያስረዳኝ ሞከረ፤

“ስሟን የረሳሁዋት አንዲት ሴት ብቻ ናት።”

አብራራልኝ፤

“የሆነውን ልንገርህ? ጠጥቼ ነበር። ‘እንጋባ’ አልኳት ‘እሺ’ አለች። ስሟን ስመዘግብ ቸኩዬ የመጀመሪያውን ፊደል ብቻ ፃፍኩ። ‘R’ እፅፋለሁ ብዬ ተሳስቼ ‘S’ ፃፍኩ። ጠዋት ያንን ስም ከየት ላምጣው? ሰሚራ፤ ስምረት፤ ሳምራዊት ተምታታብኝ። ቢቸግረኝ ደውዬ ጠየቅሁዋት...”

“ማን ሆነ ስሟ?”

“ሩታ።”

“ቀጣጥሪ ነህ መቸም። ራሷን እንዴት ትጠይቃታለህ?”

“እና ማንን ልጠይቅ?”

ሲስቅ ቆየና እንዲህ አለኝ፤

“ከተዋወቅሁዋቸው ደርዘን ሴቶች መካከል እድሜያቸው ከ25 አመት በላይ የሆነው አብዛኞቹ ስማቸው ‘ሰላም’ ነው። አንድ ቢሮ ውስጥ ገብቼ ስም ስተዋወቅ አራቱም ስማቸው ‘ሰላም’ ነበር። በቀውጢው ጦርነት ጊዜ የተወለዱ መሆን አለባቸው። እድሜያቸው 18 የሆነውን ስትጠይቅ ደግሞ ሓበን፤ ዮሃና፤ ነፃነት ይሉሃል። አሁንም ገና ሳይነግሩኝ ስማቸውን መገመት ጀምራለሁ። ከአስር መካከል ሁለቱ ሄለን ወይም ፌቢን ናቸው። ሶስቱ ሰላም ናቸው። ቀሪው ነፃነት ነው።”

በራሱ ንግግር ይስቅ ቀጠለ። አለመሳቄን አስተዋለና፤

“ለምን አልሳቅህም?” ሲል ጠየቀኝ።

“ለምን ያልሳቅሁ ይመስልሃል?”

“ምቀኝነት ነው፤ ሌላ ምን ሊሆን ይችላል? የአበሻ ምቀኝነት መቸም የማይገባበት ቦታ የለም። አበሻ ሲባል ሳቄን እንኳ የሚደብቅ እርጉም! አበሻ ባልሆነ ይሻለኝ ነበር!”

እዚህ ላይ ግን ሳቄን መሸሸግ ሳልችል ቀረሁ።

* * *

ማታ እስከ እኩለ ሌሊት ባህሩ ዳርቻ በፀጥታ ተቀመጥን። ማእበሉ ከባድ ነበር። የማእበሉ ድምፅና የባህሩ ሽታ ልብን የሚያነሳና የሚያስተክዝ አንዳች ሃይል ነበረው። ባህሩ በጣም የምወዳቸውን ወዳጆቹን የነጠቀኝ መስሎ ተሰማኝ። ለምን እንዲህ እንደተሰማኝ ግን አላውቅም...

ሄኖክ በፀጥታው ተመስጦ እንዲህ አለ...

“በአለም ላይ ህይወት ያለው ፍጥረት ባይኖር ኖሮ ምን ይሆን ነበር? ፀጥ ያለ ፀጥታ? ዝም ያለ ዝምታ? እና ማንም የሌለበት? ምንም ነገር የማይኖርበት? ከዚያስ? ከዚያ በሁዋላ የሚባል ነገር ራሱ የሌለበት? መጨረሻ አልባ ዝምታ። ፍፁም ዝምታ። እንደሱስ እንኳን አልሆነ።”

በነጋታው ማለዳ ከባህላዊው ፊስቶራንት ውሃ ገዝቼ ስመለስ እንዲት ጠይም ልጅ ቢጫ ፎጣ ላይ ጋደም ብላ እያነበበች አየሁ። ይችን ልጅ ለሶስተኛ ጊዜ ማየቴ ነበር። ቁምጣ ለብሳ ወዲያ ወዲህ ስትመናቀር ሁለት ጊዜ በቅጡ ተያይተን ነበር። በግምት ከ25 አያልፋትም። እንዲህ ብቻዋን ሳለች ካላናገርኳት ሌላ እድል አይኖርም ብዬ በድፍረት ገባሁበት። እና በርግጥም ጠጋ ብዬ አናገርኳት፤

“ጤና ይስጥልኝ...”

መፅሃፏን አጥፋ ቀና አለች፤

“ምን እያነበብሽ ነው?”

ገልብጣ ርእሱን አሳየችኝ። “ትፅቢት ባህጉ - ከበየነ ሃይለ” ይላል። ትግርኛ ብዙ ስላላነበብኩ ይህን መፅሃፍ አላገኘሁትም ነበር። ደራሲውን ግን በስም አውቀዋለሁ።

“ልቦለድ ነው?”

“ፍልስፍና ነክ ልቦለድ ነው።”

“ወደሽዋል?”

“ይመስለኛል።”

“ሰውን የት አውቀዋለሁ አይባልም። ማን ልበል ስምሽን?”

“ንያት።”

የኔን ስም ተናግረው ጨበጥኳት፤

“ከውጭ አገር ነው የመጣሽው?”

“ከዚሁ ነኝ።” ሳቀች።

“ምነው ብቻሽን ታዲያ?”

“ብቻዬን አይደለሁም። አባቴ አለ።”

“ቀስ ብለህ አምልጥ በይኛ?”

ሞቅ አድርጋ ሳቀች፤

“ከሚስቴ ጋር እየዋኘ ነው። አታስብ።”

“ከእናትሽ ጋር?”

“አዎ።”

“እኔ ከአንድ ለፍላፊ ዳደኛዬና ከእጮኛው ጋር ነኝ። ከቻልሽ ወደኛ ብቅ በይ።” ብዬ ያለንበትን አመላከትኳት።

“እሞከራለሁ...” አለች እያመነታች።

“እስከርቢቶ ይዘሻል?”

ከቦርሳዋ ፈላልጋ ሰጠችኝ።

“ይቅርታ፤ ቁራጭ ወረቀት ካለሽ?”

አሁንም ተጨናንቃ ፈላልጋ ሰጠችኝ፤

“ስልክ ቁጥርሽን ብትነግሪኝ?”

መነፅሯን አውልቃ በመገረም ተመለከተችኝ። ቢሆንም እየሳቀች ቁጥሮቿን መናገር ጀምራ ነበር። ይህች ልጅ የኔ የመጨረሻ

እጣፈንታ ኖራለች።

* * *

ከምሳ በሁዋላ በባህሩ ዳርቻ ወደ ደቡብ ነዳን።

መንገዱን ይዞ የተጓዘ አሰብ ይደርሳል።

የባህሩ የክረምት አየር በጣም ተመቸኝ። ለብ ያለው ነፋሻ አየር ስሜቱ አይጠገብም። መንገዱ ከባህሩ መራቅ ሲጀምር ወረድናና በውሃው ዳርቻ በእግር አዘገምን። የባህሩ ውሃ በጣም ንፁህ ነው። የደርባን፣ የሞምባሳ፣ የዱባይና የማፑቶን የባህር ዳርቻዎች ዋኝቼባቸዋለሁ። ከዚያ ጋር ሲነፃፀር ይህ የምፅዋ ባህር የተሻለ ንፁህ ነበር። የአሸዋው ንጣት እና የውሃው ጥራት እንደ መስታወት ያንፀባርቃል።

ግመሎች በርቀት አየን...

ወገባቸው ላይ የተቆለለው የተፈጥሮ ኮረብታ ሳይበቃቸው፣ ኮረብታው ላይ የሸቀጥ ኮረብታ ጭነው አንገታቸውን እያወዘዘ ወደ ሰሜን አግጣጫ ተጓዙ። ራሻይዳ መሆን አለባቸው። እነዚህ ራሻይዳዎች ቋሚ ቤት የላቸውም። ባህሩ ዳርቻ ድንኳን ቀልሰው ይኖራሉ። ከዘልአለም እስከ ዘልአለም ባህሩ ዳርቻ። አንዳንዶቹ ፒካፕ መኪኖች አላቸው። ኮንትሮባንድ ይነግዳሉ። በህገወጥ ጀልባ ባህሩን አቋርጠው ሳኡዲ አረቢያ ይገባሉ። ሌሊት ደግሞ እንደገና ኤርትራ ይመለሳሉ። በጀልባ ጭነው ያመጡትን ቁሳቁስ በመኪና ጭነው፣ ህጋዊ ባልሆኑ መንገዶች እየተወነጨፉ፣ የኤርትራን መሬት ለሁለት ሰንጥቀው፣ ሱዳን ይገባሉ። ይህ የራሻይዳ የህይወት ስልት ነው።

“ደወልክላት ለንያት?” ሲል ጠየቀኝ።

“አዎ።”

“ምናለች?”

“እዚህ አልተመቻትም። አስመራ ቀጥራኛለች...”

“ሚስት አገኘህ ማለት ነዋ?”

“እናያለን...”

መልሼ ግን ጠየቅሁት፤

“ንድህ ምን ማለት ነው?”

“እንጃ! Dignity ወይም Proud ማለት ይመስለኛል...”

ከነልብሱ ወደ ባህሩ ዘሎ ገባ። ወደ መሃል ጥቂት እንደዋኘ ጮኸ። በጣም ጮኸ። “ውሃው ሙቅ ነው!” ሲል ሰማሁት። ባህሩ ላይ በጀርባው ተንሳፈፈ። ወዲያው የዶልፊን ድምፅ መሰማት ጀመረ። ሁለት ነበሩ ዶልፊኖቹ። ባልና ሚስት ሳይሆኑ አይቀሩም። እንደ ሰብመሪን ብቅ ጥልቅ እያሉ ወደ ሰሜን አግጣጫ ተጓዙ።

በባህሩ ዳርቻ ሮጥኩ።

ዶልፊኖቹ እየራቁ ሄዱ። እየራቁ...እየራቁ... ብቅ ጥልቅ እያሉ... ድምፃቸውም እየጠፋ ሄደ። ልቤ እስኪፈርጥ ከሮጥኩ በሁዋላ ከለስላሳው የባህር አሸዋ ላይ ተዘረጋሁ። ከባህሩ ማእበል በቀር አንዳችም የሚሰማ ድምፅ አልነበረም...

አሮማይ - በአሉ

እንባ እንባ ይለኛል - ይተናነቀኛል
ግን እንባ ከየት አባቱ! - ደርቆአል ከረጢቱ
ሳቅ ሳቅም ይለኛል - ስቆ ላይስቅ ጥርሴ
ስቃ እያለቀሰች - መከረኛ ነፍሴ
(ግጥም - በአሉ ግርማ)

በአሉ ግርማ “አሮማይ” በሚል ርዕስ ባሳተመው መፅሃፉ የሳላቸው ገፀባህርያት እውነተኛ ሰዎች መሆናቸው ይታመናል። አፈንዲ መሃመድ በመጣጥፉ እንዳስነበበን፣ ኮሎኔል በትሩ ተሰማ በደህንነት ምኒስትሩ በተስፋዬ ወልደስላሴ የተመሰለ ነው። በርግጥ ኮሎኔል ተስፋዬ “እኔ አይደለሁም፣ ምክትሌ ነው።” ሲል አስተባብሎአል።

ኮሎኔል ታሪኩ ወልዳይ በሚል ስም የሚታወቀው ገፀባህርይ ደግሞ የአንበሳው ሶስተኛ ክፍለጦር አዛዥ ኮሎኔል ተሻገር ይማምን ይወክላል። ይህ ኮሎኔል በ1974 የቀይ ኮከብ ዘመቻ ላይ ተገድሎአል።

መፅሃፈ ዳንኤል የተባለው ገፀባህርይ ፋሲካ ሲደልል የተባለውን ባለስልጣን ሲወክል፣ የሺጥላ ማስረሻ ደግሞ ሽመልስ ማዘንጊያን ይወክል ነበር። ፀጋዬ ሃይለማርያም ራሱ በአሉ ግርማ ሲሆን፣ የተድላ ረጋሳ ወኪል ፍስሃ ገዳ፣ የሰለሞን በትረጊዮርጊስ - ዳዊት ወልደጊዮርጊስ መሆናቸውን አፈንዲ አስነበበናል።

ርግጥ ነው፣ ከስም አስያየሙ በአሉ ግርማ ማንን መጥቀስ እንደፈለገ በቀላሉ መገመት የሚቻል ነበር። “ፍስሃ” እና “ተድላ” ተመሳሳይ ትርጉም ሲኖራቸው፣ “የሺጥላ ማስረሻ” እና “ሽመልስ

ማዘንጊያ”ም እንዲሁ። በአሉ በእውነተኛ ስማቸው የገለፃቸው ሁለት ብቻ ነበሩ። መንግስቱ ሃይለማርያም እና ኢሳይያስ አፍወርቂ።

ከኤርትራውያን ወገን አቢይ ሚና የነበራቸው ተብለው ሊጠቀሱ ከሚችሉት ገፀባህርያት መካከል ፊያሜታ ጊላይ፣ ቢሮክራሲ እና ስዕላይ ባራኺ ሊጠቀሱ ይችላሉ።

የቢሮክራሲ ማንነት ታውቆአል። “የደራሲው ማስታወሻ” ላይ እንደገለፅኩት አፍወርቂ ተወልደመድህን ነበር ቢሮክራሲ። የደሴ ልጅ ሲሆን፣ ከቀይ ኮከብ ዘመቻ መከሸፍ በሁዋላ ደርግ አሳዶ ድሬዳዋ ላይ ከያዘው በሁዋላ ረሽኖታል። ልጁ ደሴ የተወለደ (አምቼ) ሲሆን፣ እህቱ የየማነ ገብረመስቀል ሚስት መሆኗን ሰምቻለሁ።

አስመራ በሄድኩ ጊዜ በአሉ ግርማ ፊያሜታ ጊላይ ብሎ የገለፃትን ሴት ወይዘሮ አሳይተውኝ ነበር። እርግጥ ነው እድሜዋ ስለገፋ አሮማይ ላይ ከማውቃት ጀብደኛ ሴት ጋር ላመሳስላት ተቸግረዋል።

ስትስቅ አይቻልም። ስትናገርም ሰማሁዋት።

እድሜ ውበቷን ቢፈታተነውም የእሳት አይን የምትመስል፤ ደማቅና ስሜትን ቀስቃሽ ወሲባዊ አይኖችና ከንፈሮችን ከተፈጥሮ የታደለች ቆንጆ ነበረች። የሚያውቁት እንዳጫወቱኝ በዚያን ዘመን ፓራዲዞ ላይ ባር ነበራት። በአሉ ግርማ ፓራዲዞ ሲል የገለፀው ቡናቤት የፊያሜታ ነበር። እውነተኛ ስሟ ፊዮሪ ሲሆን፣ በአሉ ግርማ በአስመራ ቆይታው ፓራዲዞ ያመሽ እንደነበር ነግረውኛል።

ፊዮሪን አላነጋገርኳትም።

ብዙ ሰዎች ስለ ፊያሜታ እያነሱ ስለሚያስቸግሯት፣ ምላሽ ለመስጠት ትእግስት እንደሌላትና ሲያነሱባት ልትሳደብ እንደምትችል ሲነግሩኝ አይን አይኗን በማየት ብቻ ታቀብኩ። ከደርግ መውደቅ በሁዋላ ፓራዲዞ ባር በሌሎች ሰዎች መያዙን የተረዳሁ ሲሆን፣ “ፊያሜታ” ባለትዳርና የሁለት ልጆች እናት መሆኗንም አረጋግጫለሁ። በአስመራ የፍራፍሬ መደብር ቢዝነስ በማካሄድ ጥሩ ኑሮ እንደምትኖርም ነግረውኛል።

ሶስተኛው የአሮማይ ኤርትራዊ ገፀባህርይ ስለላይ ባራኺ ነው። የስለላይ ማንነት አከራካሪ ነው። ጋዜጠኛ ዮሴፍ በርሄ በፅሁፍ እንዳስፈረው ስለላይ የሁለት ሰዎች ቅልቅል ይመስላል። እነዚህም ሰዎች ተስፋሚካኤል ጆርጆ እና ተክላይ አደን ናቸው። በአሉ ግርማ

ሁለቱን ሰዎች በመጨፍለቅ ስእላይ የተባለ ገፀባህርይ ሰርቶአል። በኦሮማይ የታሪክ ፍፃሜ ላይ ስእላይ እንደገና የሻእቢያ ሰላይ ሆኖ በመያዙ “ኦሮማይ” የተባለውን የሻእቢያ ምስጢራዊ ተልእኮ ማጋለጡን በአሉ ተርኮአል። “ኦሮማይ” የሚለው ተልእኮም ሆነ የስእላይ ፍፃሜ የበአሉ ግርማ ፈጠራ ነው። የሁለቱን ሰዎች ግለ-ታሪክና ሰብእና ግን ለስእላይ አልብሶታል። የኦሮማይ ተልእኮ ፈጠራ ቢሆንም፣ “ቢሮክራሲ” በሚል ኮድ የሚታወቀው የሻእቢያ የስላላ መረብ እውነት ነበር።

በአሉ ግርማ በቀይ ኮከብ ዘመቻ ወቅት ከሁለቱም ኤርትራውያን ጋር በቅርብ ሰርቶአል። በቴሌቪዥንም ቃለመጠይቅ አድርጎአቸዋል። “ኦሮማይ”ን ለመፃፍም መረጃዎችን በማለብ እንደተጠቀመባቸው ይታመናል።

ኦሮማይ ታትሞ እንደወጣ ተክላይ አደን በጣም ተቆጥቶ እንደነበር ዮሴፍ ተርኮአል። በአሉ ግርማን ፊትለፊት ከመስደብ አልፎ፣ ሊደበድበው ጭምር ተጋብዞ ነበር። ተክላይ አደን የሻእቢያ አመራር አባል የነበረ ሲሆን፣ ተስፋ-ሚካኤል ጆርጆ የደቀምሃሬ ወረዳ ገዥ ነበር። ደርግ ሲወድቅ ተክላይ አደን ከአዲስ አበባ ወደ ውጭ አገር መሸሽቻለ። በስደት በሚኖርበትም ቦታ በካንሰር በሽታ ህይወቱ አለፈች። ተክላይ አደን ከአዲስአበባ ማምለጥ የቻለው በታናሽ ወንድሙ በሳሙኤል ገብረማርያም እርዳታ ስለመሆኑ ይነገራል። ሳሙኤል በወቅቱ የህወሃት ከፍተኛ ባለስልጣን ነበር።

አከራካሪው የበአሉ ግርማ መፅሃፍ መልእክቱ በጥቅሉ የተለያዩ ትርጉሞች የሚሰጡት ሲሆን፣ መለስ ዜናዊ “ኦሮማይ”ን እንዲህ ሲል ነበር የተነተነው፣

“...የኦሮማይ ዋናው መልእክት ያ ገፀባህርይ፣ (ፀጋዬ ሃይለማርያም) አዲስአበባ የነበረች ባለቤቱንም ሆነ፣ (ሮማን ህለተወርቅ)፣ አስመራ የለመዳትን ፍቅረኛውን (ፊያሜታ ጊላይ) ሁለቱንም እንደሚያጣ ነው። ‘ኦሮማይ’ ማለት በአካባቢው ቋንቋ (በኤርትራ ትግርኛ) ‘አበቃ፣ አለቀ፣ ደቀቀ’ ማለት ነው። ኦሮማይ ‘ሁለቱንም ታጣለህ፣ ከምንም ሳትሆን ትቀራለህ’ ነው መልእክቱ።

ያን ጊዜ በአሉ ግርማ ገብቶታል።

ደርግ ይዞት የነበረው አግጣጫ ኤርትራና ኢትዮጵያ በወዳጅነትና በእኩልነት የሚኖሩበት ሳይሆን፣ ከሁለቱም ሳንሆን

የምንቀርበት፤ ኢትዮጵያም ራሷ በሂደት የምትፈረካከስበት፤ ኤርትራን አመጣለሁ ብለህ ኢትዮጵያንም ታጣለህ' ነው የበአሉ ግርማ መልእክት። በአሉ ግርማ ይህን በመናገሩ ተገደለ። እውነቱን ነበር የነገራቸው..."

በርግጥ ከደርግ ውድቀት በሁዋላ ኢትዮጵያ እና ኤርትራ በጉርብትና በሰላም መኖር አለመቻላቸው ሲጤን የመለስ ትንታኔ ጎደሎ ይሆናል።

መንግስቱ ሃይለማርያም በገነት አየለ መፅሃፍ እንደገለፀው፤ “በአሉ ግርማ ለራሱ ዝናና ስም ለማግኘት ከመነጨ ፍላጎት ካልሆነ በስተቀር አሮማይን በመፃፉ የሚመታው የፖለቲካ ግብ አልነበረውም። የደርግ ባለስልጣናት በበአሉ ድርጊት የተቆጡት፤ ‘በገፀባህርያት አስመስሎ መልካቸው እና ጠባያቸው ላይ ስለቀለደባቸው ብቻ ነበር።” ብሎአል።

በአሉ ግርማ በዚሁ መፅሃፍ ጠንቅ ህይወቱን ከማጣቱም፤ አሟሟቱ ግልፅ ሳይሆን ቀርቶአል። የበአሉን ግድያ በተመለከተ መንግስቱ ሃይለማርያም ከደሙ ንፁህ ነኝ ብሎ ክዶአል። ተስፋዬ ወልደስላሴም በተመሳሳይ የሚያውቀው ነገር አለመኖሩን ተናግሮአል። በአባቱ ህንድ፤ በእናቱ አሮሞ፤ በዜግነቱ ኢትዮጵያዊ የነበረው በአሉ ግርማ በወጣቶች ዘንድ በከፍተኛ ደረጃ ተነባቢ የነበረ ዝነኛ ጋዜጠኛና ደራሲ ነበር።

አሮማይ! በአሉ ግርማ...

እነሆ! የመጨረሻ ቃላቱ...በመጨረሻው ገፅ...

....ልቡ የሃዘን እንጉርጉሮ የማይንጎራጉር ሰው አለ ይሆን? ግን ልናዳምጠው አንፈልግም። ለምን? ደስተኞች መሆን እንፈልጋለን። ተስፋ ከመቁረጥ ተስፋ ማድረግ ይሻላልና ባናገኘውም ቅሉ ዘላለም እንሻዋለን። ዘላለማዊ ተስፋ፤ የሃዘንና የእንጉርጉሮ። ሰው ያለተስፋ ምንድነው? ተስፋ በልባችን ማሳደር አለብን፤ ተስፋ በሌለበት ቦታም ቢሆን...

ሊነጋ ሲል ነጎዱ

አንድ ህዝብ ተነስቶ - አለው ገጣሚውን

“ጥፋ ከፊታችን!”

እኛ ስንጨነቅ ስለ አለት ኑሮአችን

አንተ የምትዘፍነው ስለ መለኮት

አንዲት ወፍ እኮ አለች - መልኳ ቡናአይነት

ናይቲንጌል ሚሊት

በየአውራጃዳናው የምትቀመጥም

እሷ ትዘፍናለች፤ ካንተ የተሻለ፤ ለጆሮ የሚጥም!”

ገጣሚው ወጣና አያነባ ሄዶ

ባእድ አገር ሞተ ባዶ እጁን ተሰዶ

ወፏም በራ ሄዳ መቃብሩ ላይ ሞተች

በሺ የሚቆጠር ሙሾ እያወረደች

ሳልፍ በዚያ በኩል - ስደርስ ከቦታው - ታዲያ ከዚህ ቀደም

ምዬ እገዝታለሁ - የቀረው ሙዚቃ - የተሰማው ሲዜም

የገጣሚው እንጂ - የወፏ አልነበረም

(ግጥም - ኤሊዛቤት ባሬት ብራውኒ)

- ከበደ ዳግማዊ እንደተረጎመው -

ፖሊቲካ ካበቃ በሁዋላ ለእንግዶች ማረፊያ ተብሎ

ከተዘጋጀው የሳር መስክ ላይ አረፍ አልን። የተከረከመው ሳር እንደ ምንጣፍ ይለሰልሳል። የፍራፍሬ እርሻውን መዳዘን እየማግን የቀረበልንን ቀላል ምሳ እያጣጣምን ሳለ፤ ከወይኑ የእርሻ ዳርቻ ላይ አንድ የብረት ምሰሶ አየሁ። ምስሰው አናት ላይ በተለምዶ፤ “ንስር” እያልን በጥቅል ስም የምንጠራውን የአሞራ ዘር ምስል በማየቴ ሳልገረም አልቀረሁም። ከአልሙኒየም የተሰራው የንስር ሃውልት እርሻው መሃል መገተሩ፤ አንዳችም ትርጉም ሊሰጠኝ አልቻለም። አያሌ መንግስታት ንስርን እንደ አርማቸው ይጠቀሙበታል። ምስሉን በየማህተማቸው ላይ የቀረፁም አሉ። በሃይማኖት ነክ ተቋማት ውስጥ ግን የእርግብ እንጂ፤ የንስር ምስል የተለመደ አይደለም።

“ዳፍላ! ምንድነው ይሄ?” ስል እንደዋዛ ጠየቅሁት።

ዳፍላ ምላሽ ከመስጠቱ በፊት በረጅሙ ሳቀ።

“ታሪኩን ላጫውትህ ይሆን?” ብሎ ሲጠይቀኝ የንስሩን ታሪክ የማውጋት ፍላጎት እየታየበት ነበር። ከዚያም ወደ ወንድሜ ዘወር ብሎ፣ “አንተ እንኳን ታሪኩን ከስር መሰረቱ ታውቀዋለህ!” እንደገና በረጅሙ ሳቀና አከለበት፣ “...ታሪኩን ለብዙ ሰዎች አጫውቼዋለሁ። ንስሃ የገባሁበትም ጉዳይ ነው...” ሲል ያወጋኝ ጀመር።

(ይህን አሳዛኝ ታሪክ የሰማሁት ሃገዝ ከሚገኘው የካቶሊክ ክርስትያን ወንድሞች ማህበር ንብረት ከሆነው፣ ቦታኒካል ጋርደን በሄድኩ ጊዜ ነበር። ታናሽ ወንድሜ የማህበሩ አባል በመሆኑ፣ ኮሌጁን የመጎብኘት እድል ገጠመኝ። የዚያች አለት ጉብኝት ደግሞ ይህን ትረካ መፍጠር ቻለች...)

“ከየት ልጅምርልህ ታሪኩን? የሃገዝ መሬት ለኢጣሊያ ምርጥ የወይን ዘር ተስማሚ ነበር። እና በእውነቱ ህልም ነበረኝ። ይህ ስራ ቤተሰቤ ማለት ነበር። የበጉን ወንዝ ሙሉ በሙሉ በመቆጣጠር፣ የአካባቢው ገበሬዎች ወይን እንዲያመርቱ በማገዝ፣ ‘ሃገዝ’ የወይን መንደር ማድረግ ይቻላል’ የሚል ራእይ ነበረን። በርግጥም ባቀድነው መሰረት መሄድ እየቻልን ነበር...”

“የመጀመሪያውን አመት የወይን ምርት ለማፈስ ስንዘጋጅ ግን አንድ ያልጠበቅነው ችግር ከፊታችን ተደቀነ። ይህም የወንዙን የውሃ መውረጃ ተከትሎ ከሰፈሩት የአእዋፍ ዝርያዎች መካከል የተወሰኑት፣ የበረሃ ፍራፍሬ የሚመገቡ መሆናቸውን ማስተዋል ቻልን። እዚሁ አካባቢ ተወልጄ ያደግሁ እንደመሆኔ አብዛኞቹን አእዋፍ ከልጅነቴ ጀምሮ አውቃቸዋለሁ። ነባር እና በቋሚነት ጎጆ የመሰረቱ ነበሩ። የብሌን ህዝብ እዚህ ከመምጣቱ በፊት የነበሩም ሊሆኑ ይችላሉ። እስከዚያን አለት ግን ስለነዚህ ወፎች ስራዬ ብዬ ያስብኩበት አለት አልነበረም። በርግጥም የአእዋፍ አጥኚ ወይም አድናቂ ባለመሆኔ ማን ተብለው እንደሚጠሩ ስማቸውን እንኳ በትክክል አላውቀውም ነበር።

“ወፎቹ በፍራፍሬ እርሻችን ዙሪያ ተጠናክረው መሰባበሰባቸውን ያስተዋልነው ዘግይተን ነበር። በግቢው ውስጥ ባሉ ረጃጅም ዛፎች ላይ በርካታ አዳዲስ የወፍ ጎጆዎች መሰራታቸውን አስተዋልኩ። ስማቸው አርዮሌ ይባላሉ። መንቆራቸው ጥቁር ሹል፣ ቀለማቸው ቢጫ ሆኖ ጀርባቸው ላይ ጥቁር መስመሮች ያላቸው፣

‘ድምፃውያን’ እየተባሉ ከሚታወቁት መካከል ነበሩ።

“የወይኑን ፍሬፍሬ ሊያጠቁ እንደሚችሉ በማሰባችን፤ የመከላከያ ዝግጅት ማድረግ ጀመርን። አርዮሌዎች በአካባቢው በጠቅላላ ብዛታቸው እስከ 500 ሊደርስ እንደሚችል ጠቅላላ ግምት ወሰድን። በግምታችን መሰረት ስናሰላው፤ የወይኑ ፍሬ ሲበስል በአንድ ሳምንት ውስጥ፤ ባዶአችንን እንደሚያስቀሩን መገመት ቻልን።

“የፀረ ወይን አእዋፍ መከላከያ መንገዶችን አጠናን። ረከስ ያለውን መንገድ ማየታችን አልቀረም። ለአንሰባ አርዮሌ African Hawks የተባለ ንስር ቀንደኛ ጠላታቸው መሆኑን ደረስንበት። ከአዲንፋስ፤ ከዱርፎ፤ እና ከደብረ ቢዘን ከፍተኛ ቦታዎች እየተወረወረ አእዋፍ አይጦችን እያፈነ ይሰለቅጣል። እስከ ቀይባህር እየዘለቀ rock lobster የተባሉ አሳዎችን ያድናል። የቀይባህር ከረምት ሲገባ አርዮሌዎች ወደ ባህሩ እየወረዱ፤ ትላትል ይለቅማሉ። በዚህ ጊዜ ንስሮቹ፤ ከዋና ሰፈራቸው እየተወነጨፉ እነዚህን ወፎች አየር ላይ እየቀለቡ ቁርስና እራት ያደርጓቸዋል።

“ይሄን ካጠናን በሁዋላ፤ የብላክ ሃውከስ ምስል ከነድምፁ ተዘጋጅቶ፤ በሪሞት ኮንትሮል ፕሮግራም ተደርጎ እንዲላክልን አዘዝን። የኢጣሊያ ባለሙያዎች በፈለግነው መልኩ ሰርተው በሁለት ሳምንት ጊዜ ውስጥ አምስት ሰው ሰራሽ ንስሮችን ሃገዝ አደረሱልን። በተጨማሪም በሶስት አግጣጫ መንጠቆ የተሰካበት የሽቦ ወንፊት አስወጠርኩ። ከዚህ በሁዋላ በመጠኑ ተንፈስ አልኩኝ...”

ዳፍላ ዳንኤል ፋታ ወስዶ ትረካውን ቀጠለ፤

“ይሄ ዝግጅት በቂ ነው ብዬ ስለተማመንኩ ሌላ ተጨማሪ መከላከያ አላዘጋጀሁም። የወይን ዘለላዬን ለመከመር ተዘጋጀሁ። ይህን ፕሮጀክት ከፍፃሜው ማድረስ አጓጊ ነበር። የሻልኩ ወይን ታሽን የመጀመሪያውን ጠርሙስ እራሴው ከፍቼ ለሰራ ባልደረቦቼ በተጠራቀቁ ቀድቼ የምሰጥበት ቀን በእርግጥም እየናፈቀኝ ነበር።

“ወፎቹ በጠበቅነው ጊዜ የወይኑ እርሻ ላይ ዘመቱበት። ቀደም ብለውም ወደ እርሻው ገባ ወጣ ማለት ጀምረው ነበር። ቀድሞ የበሰለ የወይን ፍሬ ካለ ሲፈታትሹም ስንብተዋል። ወይኑ መብሰል በጀመረበት የመጀመሪያው ሳምንት ማለዳ፤ ወደ ወይኑ እርሻ ስሄድ የበሰለውን እየመረጡ በመንቆራቸው ሲያደሙት ደረስኩ።

“ጦርነቱ ተጀመረ! የሪሞት ኮንትሮሉን ቁልፍ ተጫንኩት! አምስቱም የንስር ሃውልቶች በአንድ ላይ ድምጻቸውን ሲያስተጋቡ፤ እጅግ አስደናቂ ትርኢት ለማየት ቢቃሁ። አርዮሌዎች የወይኑን እርሻ በብርሃን ፍጥነት ለቀው ሲሸሹ ድብልቅልቅ ሆነ። የሚበሩበትን አግጣጫ እንኳ ለመለየት አልቻሉም። ከዘረጋሁት የሽቦ ወንፊት እየተጋጩ በእርሻው ውስጥ ተፈነገሉ። በእሾካማው መንጠቆ እየተያዙ ተንጠለጠሉ። እወንፊቱ ቀዳዳ ላይ የተወተፉም ጆሮ የሚበሳ ድምፅ እያሰሙ ለማምለጥ ሲንፈራፈሩ ታዩ። እግራቸው እየተሰናከለ፤ ከንፋቸው እየተሰበረ በየወይኑ ግንድ ላይ ተቀርቅረው ጫጫታቸው እርሻውን ቀውጢ አደረገው። ውሻዬ በደስታ እየዘለለ ጣፋጭ የወፍ አጥንት ለመቆርጠም ተራወጠ። የወደቁትን ወፎች እየለቀመ ይጎርስ ገባ። በወፎቹ ድምፅ የተሳቡ ድመቶች ከሃጋዝ መንደር ጎረፉ። ተሰብረው የወደቁትን ወፎች ይማርኳቸው ገቡ። በዚህ መልኩ የማለዳው ጦርነት ተጠናቀቀ።

“ይህ ሁሉ ሲፈፀም ማንም ሰው በአጠገቤ አልነበረም። ይህን ጅብዱ ለማን ልንገር? ውሻዬን አስከትዬ በእርሻው ውስጥ እየተዘዋወርኩ፤ ከንፋቸው ተሰባብሮና በሽቦ ተይዘው የሚንጫጩ ወፎችን አንዳንዶቹን አላቀቅሁዋቸው። ከዚህ ድንጋጤአቸው በሁዋላ ወፎቹ እንደገና ተመልሰው አይመጡም ብዬ ገምቼ ነበር። ግምቴ ግን ስህተት ሆኖ ተገኘ።

“ስህተቴን ተገንዝቤው ነበር። እነዚህን ወፎች በንስሩ ድምፅ ማስደንገጥ የነበረብኝ፤ የወይኑን ፍሬ ከመቅመሳቸው በፊት ነበር። አንድ ጊዜ ከቀመሱት በሁዋላ ግን ወፎቹን ማስቆም አስቸጋሪ ነበር። እነዚህ ወፎች ተዘዋዋሪ ቢሆኑ ኖሮ፤ የንስሩን ድምፅ ሲሰሙ ጠቅልለው ወደ ሌላ አካባቢ በሄዱ ነበር። አርዮሌዎች ግን የአካባቢው ነባር ነዋሪዎች ነበሩ። ወደ ቀይባህር የሚቀላቀሉ የክረምት ወንዞችን ተከትለው የኖሩ ናቸው። ከአዲነፋስ የሚመጣውን ንስር በርግጥ አጥብቀው ይፈሩታል። ለሺህዎች አመታት በአንድ አካባቢ አብረው የኖሩ እንደመሆናቸው ግን፤ እየተከላከሉ መኖርን ለምደዋል። ስለ አርዮሌዎች ባህርያት እንዳጠናነው የአመጋገብ ልማዳቸው ማለዳና የፀሃይ ግባት ላይ ነው። ማለዳ ላይ በቂ ምግብ ካላገኙ ግን እስከ ረፋዱ ይለቅማሉ። ማለዳ ላይ ከጠገቡ በየመካከሉ ውሃ ለመጠጣት ከመምጣት በቀር በጎጆአቸው ዙሪያ እረፍት ያደርጋሉ።

“በዚያን እለት የንስሩን ድምፅ ስለሰሙ ከአካባቢው ርቀው

ዋሉ። የዋሉበት ውለው ተስያት አምስት ሰአት አካባቢ እንደገና በቡድን መጥተው ወይኑ ላይ ሰፈሩበት። ባጋጣሚ ኤሌክትሪክ አልነበረም። እና ልክላክላቸው ሳልችል ቀረሁ። አይኔ እያየ የቻሉትን ያህል አድምተውና ጠቅጥቀው፣ ሲመሽ ወደየጎጆአቸው ተበታተኑ።

ወይኑን በመመገብ ላይ ሳሉ ተጠግቼ አስተዋልኳቸው። እየዘመሩ ነበር የሚመገቡት። ዝማሬአቸው ልብን የሚሰርቅ ሲምፎኒ ነበር። ሞዛርትና ቤትሆቨን ማለት ናቸው። እዚያው የወይኑ እርሻ ዳር ተቀምጮ በፀጥታ አዳመጥኳቸው። ማለዳ ላይ ጥቂት ወገኖቻቸውን እንደገደልኩባቸው አላወቁም። አሁንም ቢሆን እያንዳንዱን ባለ ሲምፎኒ እያነቅሁ ለውሻ እና ለድመት ልሰጥ እንደምፈልግ አልተረዱም። ይህን ባለመረዳት ጫማዬ ስር ቀርበው ይዘፍኑልኝ ነበር።

“ከልጅነቴ ጀምሮ አውቃቸዋለሁ።

የብሌን ህፃናት ክረምት ሲገባ ወደ ባህር እንሄዳለን። እነርሱም ባህር ውለው እንደሚመለሱ እናውቃለን። በወንጭፍ ልንገድላቸው እንሞክር ነበር። ፈጣን፣ ብልህና ትንሽ ስለሆኑ ብዙውን ጊዜ አይሳካልንም። ሲሳካልን እንይዛቸዋለን። ሲያዙ የተጫረ ክብሪት ይሆናሉ። ይቆጣሉ፣ እልሽኞች ናቸው። ክንፋቸውና እግራቸው ተሰብሮ ሳለ፣ በጥርሳቸው ጣታችንን እየነከሱ ለማምለጥ ይጣጣራሉ። ጥፍራቸው ምላጭ ነው። ቆዳ ይሰነጥቃል። ክንፋቸውን ሲያርገበግቡት በአይን አይታይም። ህር-ሃር የተባሉት ዘመዶቻቸው የግመል ቆዳ የመሰለ ላባ አላቸው። ጭራቸው እና ክንፋቸው ተለይቶ ጥቁር ነው። ክንፋቸውን ሲገልጡት ከስር ሰማያዊ ቀለም ያለው ለስላሳ ላባቸው ከሃር የተሰፋ የውስጥ ልብስ ይመስላል። አብዛኞቹ ልባቸው አካባቢ ብሩህ ቢጫ ቀለም አለው። አርዮሌዎች ክንፋቸውን ሲገልጡ አረንጓዴ ቁምጣ ሱሪ የለበሱ ይመስላሉ። እነዚህ አእዋፍ ቀይ ባህርን በጣም ይወዱታል። አሸዋው ላይ እንደ ብይ የሚንከባለሉ ነፍሳትን ከአሸዋው በጥፍራቸው መንቅረው እያወጡ ይበሏቸዋል። ከዚያም ባህሩ ላይ ተምቦጫርቀውና ዘምረው ማምሻው ላይ ወደ ሃጋዝ ይመለሳሉ።

“ያን ቀን ኤሌክትሪክ በመጥፋቱ ያለችግር ራታቸውን ተመግበው ወደ ጎጆአቸው ገቡ። እኔም ቂም እንደቋጠርኩ ወደ መኝታዬ አመራሁ። በነጋታው ግን ተሳካልኝ። ንጋት ላይ ከእነርሱ እኩል ነቅቼ የንስሩን ድምፅ ሳስተጋባ አረፈድኩ። ቢሆንም እንደ ቀዳሚው ቀን ሚችና ቁስለኛ አላገኘሁም። የሰፈሩ ድመቶች

አሰፍሰፍሰው ሲጠብቁ ቢውሉም የቋመጡለትን ትኩስ የወፍ አጥንት ሳያገኙ ቀሩ። በዚህ ቀን አእዋፉ በንስሩ ድምፅ ደንግጠው ከሸሹ በሁዋላ ርቀው ሳይሄዱ ቀሩ። በእሩብ ሰአት ውስጥ እንደገና እየተንጠባጠቡ ወደ እርሻው ተመለሱ። ደጋግሜ የንስሩን ድምፅ አጮህኩ። ድምፁን ሲሰሙ እየተረበሹ ከወይኑ እርሻ መራቃቸው አልቀረም። ቢሆንም አደከሙኝ። ከሰራተኞቹ አንዱ ሪሞት ኮንትሮሉን በየአምስት ደቂቃ እንዲጫን ትእዛዝ ሰጠሁ። በዚህ መንገድ ሶስት ቀናት የወይን እርሻችንን ስንጠብቅ ቆየን።

“በአራተኛው ቀን ማለዳ አንዲት ላም ምጥ ይዞአት እየዋለድኩ ሳለ አትክልተኛው እየበረረ መጥቶ፤

‘ወፎቹ መሸሽ ትተዋል!’ አለኝ።

‘እንዴት?’

‘ባጮኸውም አይሸሹም።’

‘ድምፁን ጨምረውና አጫኸው።’

‘እስከ መጨረሻው ጨምራው ነበር። ይልቁን ንስሩ ላይ እያረፉ ኩሳቸውን እየጣሉበት ነው...’

‘የትኞቹ ናቸው?’

‘ኦርዮሌዎች! ሌሎቹ ድምፁን ሲሰሙ ይሸሻሉ።’

‘ደጋግመህ አጫህባቸው። መጣሁ።’ አልኩት።

“...ላሟ እንደወለደች እጄን ተለቃልቄ በብስክሌት እየበረረኩ ከእርሻው ቦታ ብደርስ፤ ንስሩ ያለማቋረጥ ያንባርቃል። ወፎቹ ደግሞ ምንም እንዳልተፈጠረ ሁሉ ጠልቆ የሚዘልቅ ዜማቸውን እያንቆረቆሩ የወይኑን ፍሬ ያደሙታል። በርግጥም የንስሩ ፊት በወፍ ኩስ ተጨማልቆ ተመለከትኩ።

“እንደ እብደት አደረገኝ...”

ለመጠባበቂያ ያዘጋጀሁትን ጡሩምባ እየነፋሁ ወደ ወይኑ እርሻ ውስጥ ዘለቅሁ። እነዚያ ቢጫ ሰይጣናት ስጠታቸው ፈንጠር እያሉ ይሸሻሉ። መልሰው ግን ሌላ የወይን ፍሬ ላይ ይሰፍራሉ። የጭንቀት ሆኖ እንጂ ያን ሁሉ የወይን እግር በሰው ሃይል ጥበቃ ማዳን የሚቻል አልነበረም። እንደ ዝንጀሮ እየዘለልኩ ወፎቹን ላባርር

ስሯሯ፡ መሬቱ ላይ የተዘረጋው የውሃ ማጠጫ የፕላስቲክ ቧንቧ ጠልፎኝ ወደቅሁ።

“በዙም አልተጎዳሁ...”

የደማ ጉልበቴ ላይ አልኮል ለማድረግ ከእርሻው ወጥቼ እያነከሰኩ ሄድኩ። ከወጥ ቤቶቼ አንዱ እግሬን በፋሻ እያሰረጸኝ ሳለ፣ እኔ ከሰራ ባልደረበቼ አንዱን ለማማከር ስልክ ደወልኩ። ተቀያሪ የመከላከያ ዘዴ አላዘጋጀንም ነበርና ዱብእዳ ሆነብን። በደቡብ አፍሪቃና በፈረንሳይ የሚጠቀሙበት አስተማማኝ ዘዴ፣ እያንዳንዱን የወይን ዘለላ በግልገል ከረጢት ውስጥ አስገብቶ መጠቅለል፣ አሊያም ሙሉ እርሻውን በመረብ መሸፈን ነበር። ያን ለማድረግ ግን አቅሙም ጊዜውም አልነበረንም። ከረጢቱ ይዘጋጅ ቢባል አስር ቀናትም አይበቃው። በአስር ቀናት ውስጥ ደግሞ ጠቅላላው የወይን ፍሬ ከጥቅም ውጭ ሊሆን ይችላል። ከፍተኛ ድምፅ ያላቸው ተተኳሾች ወፎቹን ለማባረር አማራጭ መፍትሄ ነበሩ። ወፎቹ ከፍተኛ ድምፅ ስለሚረብሻቸውና ርስበርስ ግንኙነት ከማድረግ ስለሚያግዳቸው ከአካባቢው ገለል ማለትን ይመርጣሉ። እነዚያን ተተኳሾች በቅርቡ ልናገኝ ግን አንችልም። በመሆኑም ችግር ሆነብኝ። የወይኑ እርሻ የዋናው ፕሮጀክት ዋነኛ ደጋፊ አካል በመሆኑ ኪሳራው ቀላል አይሆንም። ምንድነው ማድረግ የሚቻለው?

“በነጋታው እለቱ ቅዳሜ ነበር...”

በዚህ ጉዳይ ላይ የተሻለ እውቀት ይኖራቸው ይሆናል ብዬ የገመትኳቸውን ባለሙያዎች በአካል አጊንቼ ምክር ለመጠየቅ ወደ ሃመልማሎ የእርሻ ኮሌጅ ለመጓዝ ወሰንኩ። እስከዚያው ግን ለጊዜው መፍትሄ ቢሆን በሚል፣ አዳሪ ተማሪዎቹን በሁለት ቡድን አዋቀርኳቸው። በመጀመሪያው ቡድን 51 ልጃገረዶች ሽመል ይዘው ማሳው ውስጥ ገብተው ወፎችን እንዲከላከሉ፣ ከነዚህ ውስጥ ስድስቱ የእርሻውን ዙሪያ ከበው ጥሩምባ እንዲነፉ፣ 30 የሚሆኑ ወንዶች ደግሞ ረጃጅም ሽመሎችን ይዘው፣ ከወንዙ ግራና ቀኝ፣ እንዲሁም በኮሌጁ ግቢ ውስጥ የሚገኙ የወፍ ጎጆዎችን ሁሉ እንዲያፈራርሱ ጥብቅ መመሪያ ሰጠሁ። ይህንን የሚያስፈፅም ሃላፊም መድቤ እኩለ ሌሊት ላይ ጋደም አልኩ።

“በነጋታው ወፎች ከመነሳታቸው በፊት ወደ ሃመልማሎ ጉዞዬን ጀመርኩ። ስራዬን በጊዜ ጨራርሼ እንዳቀድኩት በጊዜ መመለስ

ችዬ ነበር። ለተጓዝኩበት ጉዳይ አንዳንድ አሳቦችም አረንጌ ነበር። የተገኘው ጊዜያዊ መፍትሄ የሰው ሃይል መጠቀም ሲሆን፤ ለዘላቂው ደግሞ ከፍተኛ ድምፅ እና የሚርገበገብ ንዝረት ያላቸውን በኤሌክትሪክ የሚሰሩ ማሽኖችን ማስመጣትና የወይኑ ፍሬ እስኪሰበሰብ የወፎቹን ጥቃት መከላከል የሚል ነበር። ማሽኖቹን ማስመጣት ካልተቻለ ደግሞ እርሻው ውስጥ ገመድ በመዘርጋት፤ ገመዱ ላይ ኮረት ያለባቸውን ጣሳዎች በማንጠልጠል፤ ገመዱን በመሳብ ድምፅ መፍጠርና ወፎቹ ወደ እርሻው እንዳይገቡ መከላከል የሚል ነበር። ቆርቆሮ የማንኳኳቱ ዘዴ ቀላልና በሁለት ቀናት ጊዜ ውስጥ ሊዘጋጅ እንደሚችል እያውጠነጠንኩ ከመጨለሙ በፊት ሃጋዝ ገባሁ።

“ሃጋዝ ስደርስ ፈፅሞ ያልጠበቅሁት ነገር ተከስቶ ጠበቀኝ። ወይኑን ለመጠበቅ በሁለት ቡድን ከፍዬ ሃላፊነት የሰጠሁት ሰራተኛ ፈራ ተባ እያለ ቀርቦ አናገረኝ፤

‘ወይኑ ተጠብቆ ውሏል። አስቸግረውን ነበር፤ ቢሆንም ተቋቁመናቸው ውለናል። የወፍ ጎጆዎችን እንዲያፈርሱ የታዘዙት ተማሪዎችም እንደተባሉት አድርገዋል።’

‘መልካም ነዋ! ሌላ ችግር አለ?’

‘ችግርስ የለም። ብቻ ጫጩቶቻቸው ብዙ ነበሩ። እንቁላሎችም ነበሯቸው። አሁን ደግሞ ማደሪያ አጥተው እየተንጫጩ ነው። ከሴቶቹ ተማሪዎች አንዷ የሞቱ ጫጩቶችን አይታ ታማለች። እንደ መሳት አድርጎአት ነበር። አሁን እንኳ ደህና ናት። ማልቀሷን ግን አልተወችም...’

‘ማናት?’

‘ኤደን መስፍን።’

“ይህ ምን ማለት እንደሆነ ለማሰብ በእውነቱ ጥቂት ጊዜ አስፈልጎኝ ነበር። ወደ እርሻው ስሄድ እግረመንገዴን ወደ ኤደን ከፍል ጎራ አልኩ። በረንዳው ላይ ቁጭ ብላ፤ በሁለት እጆቿ ፊቷን ሸፍና ትነፋረቅ ነበር። ጥቂት ሴት ተማሪዎች ከበዋታል። ከፊሎቹ ያፅናኗታል። ኤደን እኔን ስታየኝ ባሰባት። ከተቀመጠችበት ተነስታ ወደ ክፍሏ ሮጣ ገባች።

“ይህን ሁሉ ድንገተኛ ምስቅልቅል ለመረዳት ማብራሪያ አልፈለግሁም። ይህች ልጅ ወላጅ አልባ ናት። በጦርነቱ ወቅት የመድፍ

ቁምቡላ ጎጆአቸው ላይ አርፎ አባቷ እና እናቷ ከሁለት ወንድሞቿ ጋር ሲገደሉ በአይኗ አይታለች። ከቤተሰቧ ፊሳ መሃል በተአምር ተርፋ መውጣቷን ሰምቻለሁ። ወደ አዳሪ ትምህርት ቤቱ እንድትገባ ቅድሚያ የተሰጣትም በዚሁ ምክንያት ነበር። አልፎ አልፎ በአንዳንድ ምክንያቶችና ሰበቦች እንዲህ አእምሮዋን መሳትና ማልቀስ አያጣትም። በአእዋፉ ጉዳይ እንዲህ መሆኗ ግን የሚጠበቅ አልነበረም። ከዚሁ ጋር በተያያዘ በአእምሮዋ ያደረውን ድንጋጤና ስሜት ለማመን እየጠላሁ ወደ እርሻው ገሰገሰኩ።

“ከአንድ ዛፍ ስር የተሰባበሩ እንቁላሎች በብዛት ወድቀዋል። ገና ለጋ እና ከንፍ ያለበቀሉ ጫጮቶች ጭምድድ እንዳሉ ሞተዋል። አብሮኝ ወደነበረው የስራ ባልደረባዬ ተመለከትኩ።

‘ኤደን ይህን አይታ ነው?’

‘ልክ ነው፤ ይሄ ነው የረበሻት።’

“ከወይን እርሻው ባሻገር፤ ከወንዙ ዳርቻ፤ ከአንድ ያረጀ ግራር ዛፍ አግጣጫ የወፎች የጫጫታና የለቅሶ ድምፅ በመስማቴ ወደዚያው አመራሁ። ጉልበት ሲከዳኝ እየተሰማኝ ነበር። አርዮሌዎች ቅርንጫፎቹ ላይ ጣታቸውን እንደ ሃረግ ጠምጥመው ይንጫጫሉ።

ባልደረባዬ አብራራልኝ፤

‘ከወንዙ ማዶ አርዮሌዎች በብዛት ተሰብስበዋል...’

‘ሌሎቹስ?’

‘ህር-ሃር ከትምህርት ቤቱ ጣራ ስር ሰፍረዋል።’

‘እርግቦቹስ?’

‘እነሱ ጎጆ የላቸውም። ጣራው ስር ነው የሚያድሩ።’

‘እነዚህ ሰይጣኖች! ምንድነው እንዲህ የሚያስጨሃቸው?’

‘እልኸኞች ናቸው...’

“የወፍ እንቁላሎች ፈርጠው አካባቢው ጨረቃ መስሎአል። ገና ከንፍ ያለበቀሉ ጫጮቶች ፊሳ በየዛፉ ስር ይታያል! ገና ድሮ ራሴን መውቀስ ጀምሬ ነበር። አርዮሌዎች ከጥንቱ እዚችው መንደር የኖሩ ናቸው። አሁን ጎጆአቸው ፈርሷል። ጫጮቶቻቸው ተገድለዋል። ጎጆና ልጆቻቸውን በድንገት ስላጧቸውም፤ የሚገቡበት ተቸግረው በየዛፉ

ቅርንጫፍ ላይ ተከልኩለው፤ የለቅሶ አይነት ዜማ ባለው ድምፅ ኡኡታቸውን ያስነኩታል።

“በወንዙ ግራ እና ቀኝ እያዘገምኩ የተሰበሰቡ እንቁላሎችን ተመለከትኩ። ለመብረር እና እግር ለመትከል ያልበቁ፤ የሞቱና የተጨፈላለቁ ጫጩቶችንም አየሁ። ይህ ሊሆን እንደሚችል እንዴት ሳላስብ ቀረሁ? ራሴን ለአምላክ አሳልፌ የሰጠሁ ሰው ነኝ። ‘ቁራዎች ነቢዩ ኤልያስን መግባዎል። እግዚአብሔርም እነርሱን ይመግባቸዋል።’ ተብሎ የተፃፈውን እያነበብኩ ያደግኩ ሰው ነኝ። እንዲህ ያለ ሁኔታ ሊፈጠር እንደሚችል ቀደም ብዬ እንዴት ማሰብ ሳልችል ቀረሁ?”

“ወደ ማደሪያዬ በመመለስ ላይ ሳለሁ፤

‘ዳፍላ ዳንኤል!’ ሲል ህሊናዬ በስሜ ጠራኝ፤ ‘...እንግዲህ እነዚህ አእዋፍ ከምድር መቼም ፍትህ አያገኙም። አምላክ ዘንድ እየከሰሱህ ነው። ጊዜው ሲደርስ ለፍርድ ትቀርባለህ። አምላክም ይጠይቅሃል፤

‘የዳንኤል ልጅ ሆይ! የተከልከውን ወይን መጠበቅ ተገቢ ነው። ወይን ሊዘርፉህ ሲመጡ ስለሞቱትም አልጠይቅህም። ጎጆአቸውን ማፍረስና ልጆቻቸውን መግደሉ ግን ለምን አስፈለገ?’ አምላክ እንዲህ ብሎ ሲጠይቅህ ምን ትመልስ ይሆን?’

“የእግዚአብሔር ቁጣ ከሰማይ ወርዶ በዚያኑ ሌሊት አጥፍቶኝ የሚያድር መስሎ ሲሰማኝ አደረ። እንዳይነጋ የለም ነጋ። ሌሊቱስ ነጋ። መንፈሴ ግን ገና እንደጨለመ ነበር።

“...ወገግ ከማለቱ ውሻዬን አስከትዬ ወደ ወይን እርሻው ገሰገስኩ። ምን እንደጠበቅሁ ልንገርህ? ‘እእዋፉ ቁርሳቸውን ቀማምሰው ሲያበቁ እንደገና ጎጆአቸውን መስራት ይጀምራሉ።’ ብዬ ገምቼ ነበር። ለቁርስ ወደ ወይን እርሻው ከመጡም ለፈፀምኩት ሃጢአት ማካካሻ ይሆን ዘንድ ዛሬ ሙሉ ቀን ከወይን እርሻው ገብተው እንዲመገቡ ለመፍቀድ ዳድቶኝ ነበር። ዳግም ጎጆአቸውን እንደማልነካባቸው፤ የወይን እርሻዬን በመከላከል ብቻ እንደምወሰንም ለራሴው በመሃላ አረጋገጥኩ። እንደገና እንቁላል ጥለው፤ ጫጩት ለመፈልፈል ይበቁ ዘንድም ከልቤ ተመኘሁ። የጠበቀኝ ግን ተገላቢጦኹ ሆነ።

“አንድም የአርዮሌ ዘር ባካባቢው አልጠበቀኝም። ወዲያ ብል ወዲህ የትም አልነበሩም። ጥቂት እርግቦች ከቧንቧው ስር

የሚንጠባጠብ ውሃ ሲጠጡ አየሁ። ህር-ሃር እና ሌሎችም አሉ። እዚያው ወይኑ አካባቢ ጉድ ጉድ ይላሉ። አንዳንድ ህር-ሃሮች ሳር እየለቀሙ አዲስ ጎጆ መስራት ጀምረዋል። አርዮሌዎች ግን የሉም። ሁሉ ነገራቸው በሀብረት የሚፈፀም እንደመሆኑ፣ ሃጋዝ የቀረ አንድም ቢጫ ወፍ ማየት አልቻልኩም። የማየውን ማመን ግን አልፈለኩም። ለጊዜው ርቀው ሄደው ይሆናል እንጂ፣ ምድር ስትፈጠር ጀምሮ የኖሩበትን መንደር ጥለው የትም አይሄዱም።’ ብዬ ራሴን አሳመንኩ።

“...እስከ ረፋዱ ጠበቅሁዋቸው። አልመጡም። ወንዙን ተሻግሬ ሸለቆውን ፈተሽኩት። የጫጩቶቻቸው ሬሳ እና የተሰባበሩ እንቁላሎቻቸው በጉንዳን ተወረው ነበር። ህያው አርዮሌ ግን በአካባቢው አልነበረም። ዝማሬያቸው አይሰማም። እነዚያ ደስተኛና እልኸኛ አእዋፍ በአካባቢው አልነበሩም። ተስፋ ስላልቆረጥኩ የወንዙን ዳርቻ ተከትዬ ርቄ ተጓዝኩ።

‘ምናልባት እልፍ ብለው ሌላ ጎጆ መቀለስ ጀምረው ይሆናል።’ በሚል የወንዙን ግራና ቀኝ እየፈተሽኩ፣ ከግማሽ ሰአት በላይ ተጓዝኩ። አልነበሩም። የምሳ ሰአት ካለፈ በሁዋላ፣ እንደ ማጭድ ጎብጮ ወደ እርሻዬ ተመለስኩ...”

ዳፍላ ዳንኤል ትረካውን አቋረጠ፣ ከጥቂት ዝምታ በሁዋላ፣

“ምን ያህል ጊዜ ሆናቸው ከዚህ ከተሰደዱ?” ስል ጠየቅሁት።

“አምስት አመታቸው።”

“አልተመለሱም?”

“በፍፁም”

“የት ሄደው ይሆን?”

“አላውቅም...” አለ እየሳቀ።

ቀጠለና ግን እንዲህ አለኝ፣

“ወደ ሰለሙና ጫካ ሄደው ይሆናል ብዬ ገምቼ ነበር። የቆላ አእዋፍ እንደመሆናቸው ግን የሰለሙና የአየር ጠባይ አይሆናቸውም። ምናልባት አናፈርአን አካባቢ ሰፍረው ሊሆን ይችላል። አላውቅም።”

“ኤርትራን ለቀው ሄደው ይሆን?”

እያመነታ መለሰ፣

“የወፎችን መንገድ መረዳት በጣም አስቸጋሪ ነው። ርግጥ ነው አርዮሌዎች ብርቱ ተጓዥ ናቸው። በሰአት እስከ ሰባ ኪሎሜትር የመጓዝ ችሎታ አላቸው። የት እንደደረሱ መገመት ግን ያስቸግራል...”

በአርዮሌዎች ኩስ ተሸፍኖ የተገተረው የንስር ሃውልት ላይ አይኖቹን ተከዬ ለደቂቃዎች ያህል ቆየሁ። ርግጥ ነው፤ በመጨረሻው ዘመን ሰዎች እግር ጥሏቸው ሃጋዝ ብቅ ሲሉ በኩራት የቆመውን ህይወት አልባ የንስር ቀፎ ከፈገግታ ጋር ይጎበኙት ይሆናል...

የሎሚ ተረት

ክቡር ሰው እሳቸው
ፍፁም ቀና ነበር - አጀማመራቸው
በደስታ ሚስቱ - ተሳክቶ ኑሮአቸው
ሰዎችን በማየት - በደስታ ማንባት - ነበር ምኞታቸው

ግልባጩ ሆነ - ነገሩ ተሳክሮ
ስደት በረከተ - ሰቆቃ እና ሮሮ
ክቡር ሰው እሳቸው - የተስፋው ጀማሪ
በሚያለቅሱት ሰዎች - ዋይታና አሪ!
መደሰት ጀመሩ - አቁመው አዝማሪ

(ግጥም - ተ. ገ.)

አንድ ቀን ካምፑ አጠገብ ወዳለች አንዲት ትንሽ ከተማ
ሄድኩ። ከተማው መካከል ላይ ካለ አግዳሚ ወንበር ላይ ቁጭ ብዬ ሳለ
አንዲት አበሻ የምትመስል ሴት በዝግታ ስትመጣ አየሁ። ግን
ተጠራጠርኩ። አንዳንድ የኔዘርላንድ አንቲሌ ዜጎች አበሻ ይመስላሉ።
ለማረጋገጥ ግን ቀላል ነው። እኔ ወደ ተቀመጥኩበት አካባቢ ስትቃረብ
ጠብቄ ጠንከር ባለ ድምፅ፤

“አበሻ ነሽ?” አልኩ።

ቀንዷን እንደተመታች ላም ወደኔ ዞረች። ተነስቼ ጨበጥኳት።
እሷም እጅግ አንቃ አልለቅም አለች። የአገሯ ሰው ናፍቆአት ኖሮአል።
የደስታ አበባ ፊቷ ላይ ተረጨ። የጥያቄ በረዶ ታወርድብኝ ጀመር።
ከአግዳሚው ወንበር ላይ ቁጭ ብለን ማውራት ጀመርን። የጠፋ
ዘመዷን ያገኘች ያህል ስፍሰፍ ብላ ነበር የምታዋራኝ።

“የኔ እናት!” አለች አይን አይኔን እያየች፤ “....ምስኪን! አዲስ
ነህ ማለት ነዋ! ... ወይ ወንድሜን! ወይኔ! ወይኔ! ወይኔ! ለመሆኑ እዚህ
አገር የምታውቀው ሰው አለህ? ... ማንም የለ? አይዞህ! አይዞህ! አይዞህ!

ሁላችንም እንዲሁ እያልን ነው የለመድነው... ዳቦ ፈልገን አይደል የተሰደድነው? ... ዳቦ ከተገኘ ሌላው ምናባቱ... መድሃኒአለም ያውቃል...”

“እኔ ለዳቦ አልተሰደድኩም።” አልኩ።

“መስሎህ ነው። ፖለቲካ እንላለን እንጂ ሁላችንም የተሰደድነው ለዳቦ ነው! ልባችንና እግዚአብሄር ይህን ያውቃሉ። አይዘህ ለማንኛውም። ከሆነልህ ደሞ እንዳፍህ ያድርግልህ። ያለምከው ይሁንልህ። ይሁና! ብለዋል እትዬ ባፈና።”

“ስምሽ ማነው...”

“ሎሚ!”

“ሎሚ!? ስምሽ ሎሚ ነው?”

“ምኑ ገረመህ?”

“ለምን ሎሚ አሉሽ?”

“ምናውቃለሁ? ብርቱካን ይባል የለ? ምን ልዩነት አለው ብለህ? ሮማን፣ ትርጉግ፣ ወይኒቱ እያለ ስም ያወጣል ሰው። ሎሚ ቢባል ምን ችግር አለው?”

“እሱስ ችግር የለውም። አልተለመደም ብዬ ነው።”

“የእድል ጉዳይ ሆኖ እንጂ ሎሚ አይበልጥም ብለህ ነው? ሎሚ ስንት በሽታ ይፈውሳል? እድል ነው። አንዳንድ ገረድ ትሆናለች። ሌላዋ እመቤት ትሆናለች። እድል ነው። ብርቱካን የሚለውም ቢሆን ዛሬ ቀርቶአል። ወርቅነሽ እና አልማዝ እንኳ ተንቀዋል። ብርቱካን ከወርቅ አይበልጥ። የስም ማማር ምን ይበጃል ብለህ ነው? ዋናው እድል ነው። ግንባር ነው። ስንፈጠር እንደ እናታችን እንደ ሄዋን ሁላችን ስንጥቅ ነበርን። እድል ነው ባክህ...”

“እውነት ነው።” አልኩ።

“ወላጆች ድህነት ሲበረታባቸው በልጆቻቸው ተስፋ በማድረግ የምኞት ስም ይሰጧቸዋል። ሃብታሙ፣ ሺበሺ፣ ተስፋዬ እያሉ...”

“እውነት ብለሻል...”

“ለመሆኑ ያንተ ስም ማነው?”

ስነግራት ፈገግ አለች።

“ምነው?” አልኩ።

“ምንም።”

ሎሚ እድሜዋ ከ50 ያልፋል። የእህልን እንጂ የፊደልን ዘር አታውቅም። ሆላንዳውያኑ ራሳቸው ነበሩ ከኬንያ ያመጧት። ወንድ ልጅ ነበራት። “ማሳደግ አልቻልሽበትም” ብለው እንደነጠቋት ስታጫውተኝ እንባዋ ዝርግፍግፍ አለ። አሁን ብቻዋን ትኖራለች። በሳምንት አንድ ጊዜ ልጇን እያመጡላት ታየው ነበር። በቋንቋ ምክንያት ግን መነጋገር አልቻሉም። እሱ አማርኛ ረሳ። እሷ ደግሞ የአገሩን ቋንቋ መልመድ እምቢ አላት። መጀመሪያ ላይ ብቸኛነቱ ሊበላት ደርሶ ነበር። አሁን ለምዳዋለች። በኔዘርላንድ መንግስት ድጎማ ነው የምትኖረው። በሳምንት ሁለት ቀናት ግን የፅዳት ስራ ትሰራለች። ስራ ከሌላት ትተኛለች። ሶስት ቀናት ሙሉ በተከታታይ የምትተኛበት ጊዜ አለ። ከሃበሾች ጋር ምንም ግንኙነት የላትም። ኢትዮጵያ ደውላ አታውቅም። የምትደውልበት ዘመድ የላትም። እናትና አባቷ ከሞቱ ቆዩ። ወንድምና እህት የላትም። ገረድ ሆና ነው እድሜ ልኳን የሰራችው - ሃዋሳ ከተማ። ያስረዝባት በግርድና የምትሰራበት ቤት አባወራ ነበር። ሰውየው ጨካኝ ስለነበር ምስጢሩን ለመደበቅ ሲል እንዳይገድላት ሰግታ ተሰደደች - ወደ ኬንያ። ሆላንዶች የተባረኩ ናቸው። አምጥተው ወይዘሮ አደረጓት። ሁሉ ነገራቸው ጥሩ ነበር። ብቻ ልጇን ወስዱባት።

አያያዘችና ስለ ኢትዮጵያ ጠየቀችኝ። እኔ ራሴ ከአገር ከወጣሁ አስር አመት እንደሆነኝ ነገርኳት። አንዳንድ የሰማቻቸውን ተባራሪ ወሬዎች እያነሳች ግን ጠየቀችኝ፤

“ትግሬዎቹ ሃብታም ሆነዋል የሚባለው እውነት ነው?”

“ይባላል እንግዲህ መቸም...”

“ለድሃው መጣንለት ብለው አልነበረም? ምነካቸው ልጄ?”

“ሁሉን ለዝናቸውና ለቤተሰባቸው አደረጉት።”

“ቃላቸውን በሉት ማለት ነው?”

“ቃል አልነበራቸው ይሆናል...”

“እንዲያው ዘይትና ስኳር ጠፋ የሚሉትስ?”

“ኑሮ ተወዷል፤ ልክ ነሽ...”

“አንዲት ሴት ኑሮ መሯት ራሷን ለመግደል የቻይና መርዝ ጠጥታ አልሞተችም አሉ። የቻይና ነገር በቃ ሁሉም ነገር እንዲህ የማይረባ ሆነ አሉኝ...”

“አይ እሱንኳ የኮማኪያን ቀልድ ይሆናል። ራስን ለመግደል ከተፈለገ የቃጫ ገመድ አለ፤ በረኪናም ፍቱን ነው፤ ቻይናን ማማት ምን ያስፈልጋል?”

“እሱስ ልክ ነህ። የሰማሁትን ልንገርህ ብዬ ነው።”

አያይዛ ጠየቀችኝ፤

“ዶሮ መቶ ብር ገባች መባሉስ?”

“ችግሩ መቸ የዶሮዋ ሆነ ብለሽ? መቶ ብር ቀልሎ ነው።”

“በኛ ጊዜ መቶ ብር በግ ይገዛ ነበር”ኮ።”

አይን አይኔን እያየች መጠያየቁን ቀጠለች፤

“አዲስ አበባ እንዴት ናት ለመሆኑ?”

“እንጃ! ቆየሁ ከወጣሁ...”

“ብዙ ፎቅ ተሰርቶአል የሚባለው እውነት ነው?”

“ተሰርቶአል ይባላል...”

“እንዲያው፤ ሽሮ እንኳ ብርቅ ሆኖአል አሉ...”

“ስምቻለሁ፤ ልክ ነሺ...”

“ሽሮ ከተወደደ ድሃው ምን ይሆናል? ለመሆኑ የሹምቡራ ሽሮ ነው የተወደደው ወይስ የአተር?”

“ምኑን አውቄው ብለሽ?”

“እውነትኸን ነው። ወንዶች አታውቁትም። ምን ይደረግ እንግዲህ? ሰደቱ የመጣውስ በችግር አይደል? እኔማ በቃ! ልጄን ከነጠቁኝ ወዲህ ቅንጭላቴ ልክ አይሰራም። ‘አንጎልሽ ታሞአል’ ብለው መድሃኒት ሰጡኝ። ልጄን ቢሰጡኝ በሽታው ይለቀኝ ነበር። ‘ማሳደግ አትችይም’ አሉና ወሰዱት። እናት እንዴት ልጄን ማሳደግ ያቅታታል? ነውር አይደለም እንዴ? ብቻ ምን ይደረግ? ልጄን ሊወስዱ ብለው ነው። ‘ይችን ዘዴ! ብለዋል እትዬ ዘውዴ!’ ...”

ፈገግ ብላ ጠየቀችኝ፤

“ስደት ያለነውን ዲያስቦራ ይሉናል ሰማሁ። ምን ማለት ነው?”

“እንጃላቸው!”

“የገጠር ሰዎችን ደግሞ ላሜቦራ ይሏቸዋል አሉ።”

ጧ! ብዬ ሳቅሁ። ስቄ ስጨርስ፤

“የአዲስ አበባ ሰው ቀልድ ይወዳል።” አልኩ።

ረጅም ትንፋሽ አስወጥታ ቀጠለች...

“...በፊት እንኳ ሰንበት ሰንበት እያመጡት ልጄን አየው ነበር። አሁን አይመጣም። ቢመጣስ በምን ቋንቋ ላዋራው? እንደ ዱዳ መተያየት ብቻ። አሁን መተያየቱም ቀረ። ልጄም ችላ አለ መሰለኝ። ምንያርግ? ስንት ጊዜው ካየሁት። ሲናፍቀኝ ተደፍቼ ማልቀስ ነው። ተደፉ! ብለዋል እትዬ ትርፉ!” ...

“ለመሆኑ ምን ያህል ሆነሽ እዚህ አገር?”

“አስራ አምስት።”

“ህመምሽ ምንድነው?” ስል ጠየቅሁዋት።

“ደም ማነስ ነው። እያዞረኝ እወድቃለሁ። ቢሻለኝ ብዬ ቀይ ስር እየገዛሁ በላሁ። ቁርሴንም፣ ራቴንም፣ እየቀቀልኩ። ራሴን አመም ሲለኝ ቀይስር መቀቀል ነው! ሁለት ኪሎ ገዝቼ አቀርቅሬ እንደ ዶሮ መጠቅጠቅ ነው። ሃኪሞቹ በአስተርጓሚ ሲጠይቁኝ ነገርኳቸው። ‘ቀይ ስር ደም የላትም’ አሉኝ። ወይ ጉድ! መልኳን ደም አስመስላ፣ አታላይ ኖራለች? ስንት አስመሳይ አለ በዚህ አለም ላይ? አሁን እንኳ የሰጡኝን መድሃኒት እየቃምኩ ተሽሎኛል። ‘እንዳትወፍሪ ተንቀሳቀሺ’ አሉኝ። ‘ከመከሳት መወፈር ይሻላል።’ ብዬ ስራ ከሌለኝ መተኛት ነው። ለዚያውስ ምን የተረፈ አቅም አለኝ ብለህ? ማን ያንጫጫኝ! ብለዋል እትዬ ስመኝ!”

“አይዞሽ አታማርሪ...” ብዬ አፅናናሁዋት።

“የተፃፈ እድል ነው። እኔ እድሌ ጠማማ መሆኑን ከድሮም አውቅ ነበር። ጠማማ እድሌ እንደ ውሻ በሄድኩበት ይከተለኛል...”

“ካንቺ ዝቅ ያሉትን ተመልከች...” ስል መከርኳት።

“እድሌ ነው። ገና ህፃን ሳለሁ አጋንንት ለክፈውኝ ነበር...”

“አጋንንት!”

“እናቴ ናት ሳታውቅ ያስለከፈችኝ። ገና የስምንት ወር ልጅ ሳለሁ ኮምቦልቻ ነበርን። አጋንንት ሌት እየመጡ በክርስትና ስሜ ይጠሩኝ ነበር። ወለቴ...ወለቴ ይሉ ነበር አሉ። የክርስትና ስሜ ወለተማርያም ነበር። ‘ማርያም’ የሚለውን ቢጠሩ ስለሚያንቃቸው ባጭሩ ወለቴ...ወለቴ ይሉ ነበር። እናቴ ዝም ማለት ሲገባት፣ በር ከፍታ ‘ማነው?’ አለች። ቢቃ ያኔ ተለከፍኩ...”

“ለምን ሎሚ ብለው አልጠሩሽም?”

“አጋንንት ሎሚ መቸ ይወዳሉ? ልጣጩን እንኳ ሲያዩ ድራሻቸው ይጠፋል። ጤናአዳምና ተልባም አይወዱም። ሽታውን አይችሉትም። አምቡላ ነው የሚወዱት...”

ዝም በማለቴ ተሳቀቀች፤

“ለፈለፍኩብህ ይሆን?”

“ደስ ብሎኝ ነው ያዳመጥኩ። እንዲህ የልብ ለመጨዋወት ካልሆነ፣ ያገር ልጅ ጥቅሙ ለመቸ ነው ብለሽ?”

“ይውጣልኝ ብዬ ነውኩ። አማርኛ ካወራሁ ስንት ጊዜ ሆነ? በስማም!” ብላ በጣቶቿ አፏን ያዘች።

ነጭ ሽራ ጫማ ተጫምታ ነበር። ረጅም መንጋጋ እና ከግማሽ ግንባሯ ጀምሮ ወደሁዋላ የበቀለ ጠጉር ነበራት። ሽቦት ወርታል። ትምባሆ እንደሚጠጣ ሰው ጥርሶቿ ተበላሽተዋል። እንደ ሞፈር ጎብጣለች። ከእግሩ አጠር ያለ ሰማያዊ ጂንስ እና እስከ ጭኗ የወረደ ቀይ ሹራብ ለብሳ ነበር።

በመጨረሻ፣ “አይዞህ! አይዞሽ!” ተባብለን ተሰነባበትን።

ቆሜ በአይኔ ሽፕሁዋት። ዘወር እንኳ ሳትል ነጎደች...

የጠፉ በጎች

በውዳሴ ከንቱ ተከህኖቱ - አካኪ ዘራፍ ስፎክር
አትንኩኝ ባይ ነኝ እላለሁ - በለፈለፍኩ ቁጥር
እና ዛሬ እኔ ማነኝ ብዬ - ሰብእናዬን ስመዝነው
እኔ ስለ ራሴ ያወቅሁት

አይኑን ተጋርዶ የሚነዳ - የጋሪ ፈረስ መሆኔን ነው
ፈሪና ደካማም ነበርኩ - ጎመን በጤናን የመረጥኩ
ያለ ራእይ ያለ አላማ - በልቶ ለመሞት የተፈጠርኩ
አትንኩኝ ባይነቱ ተሰልቦ - እንደ ቦይ ውሃ የምነዳ
ትውልዴን የበላሁ - ምግባረ ወልጋዳ፤

ምን ይለኝ ይሆን ከቶ - ከኔ የቀደመው ትውልድ
ለቅፅበት ማየት ቢችል - ላንዳፍታ ይህን ሁሉ ጉድ
ቤተሰቦቼ ለማኝ ሆነው - እህቱ የአረብ ገረድ
እኔ ቀፈቱን ለመሙላት - ለፍርፋሪ ምሰግድ
በወገኖቼ ስቃይ የምፎክር - በህዝብ እንባ ምነግድ

(ግጥም - ፀጋዬ በጋሻው)

ኪልዚ ካምፕ ተቀማጭ ከሆኑ አበሾች ማምሻውን በየእለቱ እንገናኛለን። ቢራ ገዝተን ወይም ቡና ተፈልቶ ስናወጋ እኩለ ሌሊት ያልፋል። አንዳንዶቹ የመኖሪያ ፈቃድ አገኝተው ቤት እስኪሰጣቸው እየጠበቁ ነበር። ጉዳያቸው ተቀባይነት ባለማግኘቱ ገና በሙግት ላይ ያሉም አሉ። በሰው ትውውቅ ወይም በገንዘብ ሃይል የመኖሪያ ፈቃድ ማግኘት አይቻልም። ያን የመሰለ ወሬም የለም። ብቸኛው መንገድ ማሳመን መቻል ነበር።

ማምሻውን ደጁ ላይ ተቀምጦን ስናወጋ የስደት ገጠመኞች መነሳታቸው አልቀረም። ከሰማሁዋቸው አሳዛኝ ታሪኮች መካከል የሰለሞን ወልዱ አሟሟት ክፉኛ ስሜቴን ነካው።

ይህን ልጅ የገደለችው ወላጅ እናቱ ናት ማለት ይቻላል። የሚላን ከተማ ነባር ነዋሪ ናት። ከኤርትራ ወደ ሱዳን እንዲወጣ ብቸኛ ልጇን አስገደደችው። ስለሞን ትምህርቱ ላይ ጥሩ ስለነበር፣ ኤርትራ ላይ የዩንቨርሲቲ ትምህርቱን ጨርሶ፣ ከዚያ በሁዋላ ወደ ውጭ ሃገር መውጣት እንደሚችለው ለእናቱ አሳብ አቅርቦአል። እናቱ ሳትስማማ ቀረች። እና ለአሻጋሪዎች ሶስት ሺህ ዶላር ከፈለች። የተከፈላቸው ሰዎች ስለሞንን አንጠልጥለው ካርቱም አደረሱት። በመቀጠል ከካርቱም ወደ ሊቢያ ጉዞውን እንዲቀጥል ታዘዘ። ስለሞን የእናቱን ትእዛዝ ፈፀመ። ሊቢያ ግን አልገባም። በረሃው ላይ ህይወቱ አለፈች።

በጉዞው ላይ አብሮ የነበረ የስለሞንን አሟሟት አጫወተን፤

“...የበረሃውን መቀት መቋቋም አቃተው። እናቱን ይረግማት ጀመር። ‘ምናደረግሁሽ እናቱ?’ ይል ነበር። ቆዳው ለስላሳና ሰውነቱም የተስማማው አይነት ስለነበር ረሞጫውና ወበቁ ሲነካው ስጋው መሰንጠቅ ጀመረ። በምላጭ የተቆረጠ ይመስል ስጋው ይተረተር ጀመር። ምንም ልናደርግለት አልቻልንም። ሰው በቁሙ ሲሞት አየሁ። ታፋው ፈነዳዳ። ከንፈሮቹ ተሰነጣጥቀው ደም አመነጩ። ብዙም አልቆየ እጃችን ላይ ሞተ። ልንቀብረው ፈልገን ነበር። አሻጋሪዎቹ አልፈቀዱልንም። ኪሱን ፈትሸው ያገኙትን ገንዘብ ከወሰዱ በሁዋላ፣ ፊሳውን በረሃው ላይ ወርውረውት መንገዳችንን ቀጠልን...”

“እናቱ ጉዷን ሰማች?” ስል ጠየቅሁ።

“እናቱን ለሚያውቁ ሰዎች ደውዬ ነግሬ ነበር። የአብዶች ሆስፒታል ስለ መግባቷ በቅርቡ ሰምቻለሁ።”

ከሊቢያ ወደ ኢጣሊያ በሚደረጉ የባህር መንገድ ላይ ጉዞዎች የሚሞቱት የአፍሪቃ ቀንድ ወጣቶች፣ በአብዛኛው የጦርነት፣ የፖለቲካ እና የስራ ማጣት ስለባ መሆናቸው ይታመናል። ሁሉም ግን የፖለቲካ ወይም የኢኮኖሚ ሰደተኛ ሊባሉ አይችሉም። ለአሻጋሪዎች በአስር ሺዎች ዶላር መክፈል የቻሉ መኖራቸው ያስደምማል። ከፖለቲካውና ከኢኮኖሚው ችግር ባሻገር የኛ ዘመን ትውልድ በስደት ወረርሺኝ የተለከፈ መሆኑን አለማመን አይቻልም። አንድ ትውልድ ከቁጥጥር ውጭ በሆነ የስደት ህልም ተውጦ ይናውዛል። በተወለደበት መንደር ላይ ችግሩን ተጋፍጦ፣ የለውጥ መንገድ ጠራጊ ስለሚሆን ወጣት ትውልድ ማሰብ ተረታዊ አባባል መሆን የጀመረ ይመስላል።

ወጣቱ በምክንያት ብቻ ሳይሆን ያለምክንያት ጭምር

ያለማቋረጥ እየተሰደደ ነው። የተቸገረው ብቻ ሳይሆን ያልተቸገረውና የስርአቱ ተጠቃሚ ተብሎ የሚታሰበው ጭምር ቀዳሚው ኩብላይ ሆኖአል። ኩብላታቸው ተሰርቆ ስለሚሸጥ ስደተኞች የሚሰማው ዘግናኝ ዜና ገትቶ ሊያቆመው አልቻለም። “ሳትቀደም ቅደም!” እያለ የሚሮጥ ትውልድ...

በዚህ የሩጫ መንገድ ላይ የሻርክ ራት ሆኖ የቀረውን መቁጠር አይቻልም። ሚስቱን ከወንድ ልጁ ጋር በሻርክ አስበልቶ ብቻውን ጣሊያን የደረሰ አባት ገጥሞኛል። ይህንንም “ታሪኬ” ብሎ ሲያወራ ሰማሁት። “ለመሆኑ ምንድነው የዚህች አለም ትርፏ?” ቆም ብሎ ይህን የመሰለ ጥያቄ ለራሱ ለመጠየቅ የሚሻ ያለ አይመስልም። ማቋረጫ የሌለው ሩጫ...ሩጫ...ሩጫ...

ቴር አጥል ካምፕ ሳለሁ አንድ ቀን ራት እየተመገብን ሳለ አጠገቤ ተቀምጣ የነበረች ኢራናዊት ምግቡን ትታ ማልቀስ ጀመረች። እንባዋ ቦዩን ቀዶ ዝም ብሎ ይወርዳል። ስሜቷን ልትቆጣጠረው አልቻለችም። ስቃይና እንባዋን አፍና ለመዋጥ ትሞክርና እንባዋ ግድቡን እየሰበረ ገንፍሎ ይወጣል።

“ለመረጋጋት ሞክሪ።” ስል አፅናናሁዋት።

“አልቻልኩም።”

“አይዘሽ ትለምጂዋለሽ።”

“ባሌ ዘንድ ደውዬ ነበር። ልጆቼ ናፈቁኝ።”

ይሄ ኖሮአል ጉዳዩ?

ወጣት ሴቶች ቪዛ ሲያገኙ አእምሮአቸው የማመዛዘን ችሎታውን ያጣል። የማያውቁት ሃገር በናፍቆት ያሳብዳቸዋል። ትዳሬን፣ ልጄን፣ ባሌን የለም። ተነስተው እልም! ይሉታል። ደርሰው ካዩት በሁዋላ ግን ሁሉም ከንቱ መሆኑን ይረዳሉ። ዛሬ ነገ እያሉ ህይወትን ሳያጣጥሙ እድሜ ያልቃል። ጥቂቶች ተሳክቶላቸው ገንዘብ ይይዛሉ። ከእነዚህም እኩሉ ያከማቹትን ገንዘብ ማን እንደሚበላው አያውቁም...

ከሊቢያ ወደ ኢጣልያ የተደረጉ የዘመናችን ጉዞዎች ተተርከው አያልቁም። ያለቀው አልቆ የተረፈው ኢጣሊያ ቢገባም፣ የችግሮች መደምደሚያ አይሆንም። የኢጣሊያ ፖሊሶች፣ ስደተኞችን ከጀልባ

እየተቀበሉ የእጃቸውን አሻራ ያነሷቸዋል። የአውሮፓ አገራት ደብሊን ላይ ባደረጉት ስምምነት መሰረት፣ አንድ የአውሮፓ አገር ላይ የፖለቲካ ጥገኛነት ጠይቆ ያልተሳካለት ስደተኛ ሌሎች የአውሮፓ ሃገራት ላይ የፖለቲካ ጥገኛነት መጠየቅ አይቻለውም። ይህን የሚቆጣጠሩበት ብቸኛ መንገድ የእጅ አሻራ ነው። ኢጣሊያ ላይ የእጅ አሻራውን የሰጠ ወደ ሌሎች የአውሮፓ ሃገሮች ሄዶ መኖሪያ ፈቃድ የማግኘት እድሉ ይቃጠልበታል። ኢጣልያ ደግሞ ለስደተኛ ምቹ ባለመሆኗ በአፍሪቃ ስደተኞች የማትመረጥ ሃገር ናት። በጀልባ ባህር የሚሰነጥቁ ስደተኞች ደግሞ የግድ ኢጣልያን ወይም ማልታን ማለፍ አለባቸው። እንግዲህ ትልቁ ጥረት ማልታ እና ኢጣልያ ላይ አሻራ ላለመስጠት መሟሟት ነው።

አንድ የአዲስ አበባ ልጅ ኢጣልያ የገጠመውን አጫወተኝ፤

“...ጀልባዋ ወደ ምድር እንደቀረበች የድንበር ጠባቂ የኢጣሊያ ፖሊሶች፣ ሃይለኛ መብራት ለቀቁበን። መያዛችንን አወቅን። ምን እናድርግ? እኔ በፍጥነት ወደ ጀልባዋ ሞተር እጄን ከትቼ መዳፌን የጋለው ሞተር ላይ ሳስቀምጠው፣ ቃጠሎው ሲያነደኝ ጩኸቴን ለቀቅሁት። በዚያችው ቅፅበት የኢጣሊያ ፖሊሶች ጀልባችን ላይ ወጥተው ነበር። መዳፌ በመንደዱ ቃጠሎው ቢያስቃየኝም አላማቼን በማሳካቴ ግን ደስ ብሎኝ ነበር። እያጣደፉ ወስደው አሻራችንን መውሰድ ጀመሩ። እኔ እጄ ቆስሎ ስለነበር አሳደሩኝ። ሌሊቱን ከታሸግንበት አምልጬ ሮማ ገባሁ...”

የኢትዮጵያና የኤርትራ ስደተኞች ይህን ችግር ለማለፍ አንዳንድ አስገራሚ ቴክኒኮችን ፈጥረዋል። ኢጣሊያ ሊገቡ ሲሉ መዳፋቸውን በቮድካ ይዘፈዝፉታል። መዳፋቸው በአልኮል ሲፍረከረክ የመዳፋቸውን መስመሮች ይበጣጥሷቸዋል። ከዚያም አሻራ ይሰጣሉ። በመቀጠል የኢጣልያን ካምፕ በመተው ወደ ሌላ አውሮፓ አገር ይሻገራሉ። በጥቂት ሳምንታት ውስጥ በቮድካ የተበጣጠሰው አሻራ እንደገና ይበቅልና ወደነበረበት ይመለሳል። ሌላ አውሮፓ ሃገር ሄደው በድጋሚ አሻራ ሲሰጡ፣ ኮምፕዩተሩ የኢጣሊያውን አሻራ አያገኘውም።

መዳፋቸውን በአሳት የጠበሱ፣ ለዘልአለሙ የተፈጥሮ አሻራቸውን ያጡታል። መዳፋቸው ልሙጥ ሆኖ አሻራ አልባ ይሆናሉ። “አሻራ ከመኖሪያ ፈቃድ አይበልጥም” በሚል በፍፁም አይፀፀቱም።

የኮምፕዩተሩን አሰራር በቅጡ የተረዱ ሙሉ በሙሉ መዳፋቸውን አያበላሹም። ከእያንዳንዱ ጣት ላይ የተወሰኑ መስመሮችን ይበጣጥሳሉ። ይህ ሲሆን ኮምፕዩተሩ ይምታታበታል።

የስደተኞችን ጉዳይ የሚከታተሉ የአውሮፓ አገራት ባለሙያዎች ይህን ሁሉ ዘዴ ደርሰውበት፤ እነርሱም የራሳቸውን መቆጣጠሪያ መንገድ አበጅተዋል። የተጠራጠሩትን መዳፍ አቆይተው ደጋግመው ያነሱታል። በየጊዜው ልዩነት የሚያመጣ የተጭበረበረ መዳፍ ያለውን ስደተኛ ለብቻ ያቆዩ ይመረምሩታል። በየጊዜው አዳዲስ ዘዴዎች ይፈለሰፋሉ። ለሚፈጠሩት የማምለጫ ዘዴዎች ደግሞ የማፍረሻ መፍትሄ እየተዘጋጀ ድብብቆሹ ቀጥሎአል። እዚህ ላይ ታዲያ ሃበሻ ሴቶች አንዳንድ ቀልዶች ፈጥረዋል። በድሮ ጊዜ ሴት ልጅ ድንግልናዋን ጠብቃ ለማቆየት ትጨነቅ ነበር። አሁን ድንግልናን መጠበቅ ብቻውን ዋጋ የለውም። ሴቶች ከድንግልናቸው ባሻገር፤ አሻራቸውም እንዳይደፈር ይተጋሉ...

ከእንዲህ ያለ ፈተና በሁዋላም እንኳ የመኖሪያ ፈቃድ ማግኘት ቀላል አይደለም። አሳማኝ ምክንያት ማግኘት ካልተቻለ ይህ ሁሉ መስዋእትነት በኪሳራ ሊደመደም ይችላል። የመአህድ ሊቀመንበር የነበሩት ፕሮፌሰር አስራት በታሰሩ ጊዜ በሺዎች የሚቆጠሩ ሴቶች “የፕሮፌሰሩ ፀሃፊ ነበርኩ” ብለው አመልክተዋል። ደቡብ አፍሪቃ ሳለሁ የኔን ጉዳይ ይዛ የነበረችው የኢሚግሬሽን ሰራተኛ እንዳጫወተችኝ ከሃያ በላይ ሴቶች ቃላቱ እንኳ ያልተለወጠ፤ ስማቸው ብቻ የተቀየረ ተመሳሳይ ደብዳቤ አስገብተዋል።

የማውቃት አንዲት ልጅ በመአህድ ጉዳይ የፖለቲካ ጥገኛነት ጠይቃ ነበር። ኢሚግሬሽን ለቃለመጠይቅ ቀርባ ችግር እንደገጠማት አስታውሳለሁ። ቀላሉን ጥያቄ ነበር የተሳሳተችው፤

ጥያቄ፡ የመአህድ አባል ነበርኩ ብለሻል?

መልስ፡ ልክ ነው። አባል ነበርኩ።

ጥያቄ፡ የመአህድ ሊቀመንበር ማን ይባላል?

መልስ፡ ፕሮፌሰር መስፍን ወልደማርያም።

ቃለመጠይቁ አልቆ ከተሰናበተች በሁዋላ መሳሳቷ ትዝ አላት። ደውላ ለዘመዷ ነገረችው፤

“ፕሮፌሰር አስራት እላለሁ ብዬ፤ ፕሮፌሰር መስፍን አልኩ። ሌላውን ሁሉ ግን በትክክል መልሻለሁ።”

የልጅቱ ዘመድ ይህን አሳዛኝ ዜና ሲሰማ ጆሃንስበርግ አብረን ነበርን። ስልኩን ከዘጋ በሁዋላ በጣም ተበሳጭቶ እንዲህ አለኝ፤

“ፕሮፌሰር አስራት ወልደየስ የሚለውን ሃምሳ ጊዜ አስጠንቅቃለሁ ነበር። እዚያ ገብታ ግን መስፍን አለች። ልቧን የነደፈው መስፍን የተባለ ሰው ሳይሆን አይቀርም።”

* * *

ኸልዚ ካምፕ በገባሁ በአስረኛው ቀን ወደ ኢምግሬሽን ቢሮ ተጠራሁ። ግማሽ ሰአት ያህል ማረፊያው ክፍል ቆየሁ። ከዚያም ስሜ ተጠርቶ ወደ አንድ ቢሮ ተወሰድኩ። በራጥ ጠጉሩን ነካ ያደረገው፤ ቀጭን ረጅም ሆላንዳዊ ባለስልጣን እንድቀመጥ ጠየቀኝ። እና ቀለል አድርጎ አስደሳቹን ዜና ነገረኝ፤

“እዚህ አገር እንድትቆይ ወስነናል። ከዛሬ ጀምሮ አንተን በተመለከተ የኔዘርላንድ መንግስት ሃላፊነቱን ወስዶአል።”

ፈገግ ብሎ አከለበት፤

“የተሰደድከበት ምክንያት ግልፅ ነው። ካምፕ ብዙ ልናቆይህ አይገባም። ፀሃይ ማየት መጀመር አለብህ። በነፃነት እንድትፅፍ እመኛለሁ...”

የኔዘርላንድ መንግስት በስደተኛነት እንደተቀበለኝ የሚገልፀው ሁለት ገፅ ወረቀት ላይ ፈርሞ ሰጠኝ። እለቱ ሃምሌ 16 ነበር፤ 2010።

የሳባ ንግስት

ወንጀለኛ ቢሆን አለም አሸባሪ
አራጅ ቢሆን ኖሮ ቤት ንብረት መዘባሪ
ፑሽኪን አሌክሳንድር
“ባያቱ ሐበሻ ነው” መቼ እንለው ነበር!!

(ግጥም - በእውቀቱ ስዩም)

የቀዳማዊ ምኒልክን ምስል ለመጀመሪያ ጊዜ ያየሁት፤ ብላቴን ጌታ ህሩይ ወልደስላሴ በፃፉት፤ “የኢትዮጵያ ታሪክ” በተባለው መፅሃፍ ላይ ነበር። ትልልቅ አይኖችና ዘንፋላ ጠጉር ያለው ሲሆን፤ ከለበሰው እጅጠባብ ዙሪያ የዳዊት ኮከብ ምስል ይታያል። ከስእሉ ስር “ቀዳማዊ ምኒልክ” ተብሎ የተፃፈ ሲሆን፤ ታዋቂው ሰአሊ አገኘሁ እንግዳ ኳሌታው ላይ ፈርሞበታል። በርግጥ የእየሱስና የመላእክት ስእልም በዚህ መልክ የተሰሩ በመሆናቸው የአርቲስት አገኘሁ እንግዳ ምናባዊ ምስል ያልተለመደ አይደለም። ወደ ቁምነገሩ ስንገባ ግን፤ “አንጎላላ ከተወለዱት ከምኒልክ ሃይለመለኮት ሌላ ‘ቀዳማዊ’ ሊባል የሚበቃ ምኒልክ ነግሶ ነበር?” ብለን እንጠይቃለን።

‘አክሱም በዘንዶ ትገዛ ነበር’ ይላል ጥንታዊው አፈታሪክ። ዘንዶው አባቱ ሰው ነበር። ዘንዶው ቁመቱ ሰባ ሜትር ሲደርስ፤ ጥርሱም ሰባ ሆነ። በዚህ ጊዜ እያሳደደ ሰው መብላት ጀመረ። ሰው ከሚፈጅ ተባለና ዘንዶውን አነገሱት።

ገብጋቢ? የሚባል አንድ የሃማሴን ሰው መጥቶ፤ “ዘንዶውን ብንድልላችሁ ታነግሱኛላችሁ?” ሲል ጠየቀ። ቃል ገቡለት። የዘንዶውን ማደሪያ በሽምጥ አጥሮ ሲያበቃ እሳት ለቀቀበት። ዘንዶው እየጮኸ

ተቃጥሎ ሞተ። ከዘንዶው ጭንቅላትም ቀይ ደም እና ነጭ እኹል ፈሰሰ። የዘንዶው ቀይ ደምና ነጭ ፈሳሽ በፈሰሰበት ቦታ ለመጀመሪያ ጊዜ ነጭ ጤፍ እና ቀይ ጤፍ በቀለ። ይሄ እንጀራ የሚባል ምግብ እንደ ሃሺሽ እንዲህ ሱስ የሆነብን የዘንዶ ደም ስለሆነ ኖሮአል?

የሆነው ሆኖ ሃማሴናዊው ዘንዶውን ከገደለ በሁዋላ ኩርፋ የተባለችውን የዘንዶውን እህት አግብቶ ነገሰ። መቼም አባቶቻችን እንዲህ ያለውን ተረት አምነው መኖራቸው የጊዜው የፖለቲካ ስልት ነበርና አያስቆጭም። ይህ ተረት በዚህ ዘመን ለህፃናት መዝናኛ ቢተረክም ተገቢ ይሆናል። በዚህ ዘመን “የአያቶቻችሁ ታሪክ” ተብሎ ሲቀርብ ግን “ጤናይስጥልኝ?” ብሎ መቀለድ ይገባል። ከሃማሴን ጎሳ መምጣቷ የሚነገርላት ንግስተ ሳባ የዚህ ወግ መነሻ ናት።

ገና ከመነሻው ሰለሞን የተባለው ንጉስ በርግጥ 800 ሚስቶች ነበሩት? ከነበሩት የት ነበር የሚያስተኛቸው? 800 የአንድ ቀበሌ ህዝብ ቁጥር ማለት ነው። በዚያን ጊዜ መቼም ተደራራቢ አልጋ የተጀመረ አይመስለኝም። እንደ እስረኞች አንድ መጋዘን ውስጥ ሊቆልፍባቸው አይችልም። ፋሲለደስ ያደርግ እንደነበረው ሰለሞንም አብራው ያደረችውን እየገደለ ቀብሮ ይሆን? ወይስ በታይፕ ስህተት 80 ለማለት 800 ብለው 9ፋ? ምናልባት ጠባቂ የሴት ወታደሮችንም እንደ ሚስት ቆጥረዋቸው ሊሆን ይችላል። በመሰረቱ አንድ ወንድ 800 ሴቶችን ያስተናግድ ነበር መባሉ ራሱ ያጠራጥራል። አጤ ቴዎድሮስ እንኳ ከመላ አቢሲኒያ እየመረጠ መቅደላ ላይ የስቀመጣቸው ውሽሞቹ 28 ብቻ ነበሩ። ሰለሞን በቀን አንድ ሴት እያስተናገደ ቢዘልቅ፣ አንድ ዙር ለመጨረስ ሶስት አመታት ይፈጅበታል። በዚህ ላይ በየጣልቃው እንደ ንግስተ ሳባ ያሉትን አገር አቋርጠው የሚመጡ ቃጠሎዎችን ከነገረዱቻቸው እያስተናገደ ይመልስ ነበር ተብሎአል። የተፃፈው እውነት ከሆነ ሰለሞን “ስራ ይሰራ ነበር” ማለትም ያስቸግራል።

(ማክሲም ጎርኪይ በገፀባህርያቱ በኩል ንግስተ ሳባን “ለወሲብ ስትል በረሃ ያቋረጠች ሴባኛ” ይላታል። ፕሮፌሰር ገመቹ መገርሳም ከጎርኪይ ጋር ተመሳሳይ አስተያየት ነበረው። ጃፓን ላይ ባቀረበው ጥናታዊ ፅሁፍ፣ “አመንዝራ” ሲል ገልጾአታል።)

በንግስተ ሳባ እና በንጉስ ሰለሞን መካከል የፍቅር ግንኙነት ስለመደረጉ የሚጠቁሙ ፅሁፎች ልቦለድ ይመስላሉ። የሂብሩ ቅዱስ

መፅሃፍ የንግስተ ሳባን ስም ቢያነሳም፤ ከሰለሞን ጋር የወሲብ ግንኙነት ስለመፈፀማቸው ፍንጭ አይሰጥም። ስጦታ መለዋወጣቸው እና የመንግስት ለመንግስት ግንኙነት ብቻ መከናወኑን ይተርካል። በእጅ ያለ መረጃ ንግስተ ሳባ ሰለሞንን ስለመጎብኘቷ እንጂ፤ ፍቅር ስለመፈፀማቸው አያረጋግጥም።

“ደህና! ይህም ይሁን።” ብለን እንቀበል።

“ንግስተ ሳባ ከሰለሞን አርግዛለች።” ወደሚለው ከመግባታችን በፊት “ለመሆኑ ይህቺ ሴት የመጠሪያ ስሟ ማን ነበር?” ብለን እንጠይቅ። “ሳባ” ስሟ አይደለም። እሷ የምታስተዳድረው አገር ስሙ “ሳባ” ይባላል ተባለ እንጂ፤ እሷ ስሟ “ሳባ ነው” ተብሎ አልተፃፈም። “ንግስተ ሳባ” ማለት “የሳባ አገር ንግስት” ማለት ነው። ቅዱስ መፅሃፍ ንግስተ አዜብ ይላል። አዜብ ስሟ አልነበረም። በዚያን ዘመን ይህች ሴት ከአረብ አገር የመን የሚባለውን ትገዛ ነበርና የመን ለእየሩሳሌም አዜብ ስለሆነ ነው። አዜብ ማለትም በምእራብና በደቡብ መካከል ያለ ማእዘን አለም ማለት ነው። ወደ ክብረነገስት ስንመጣ ደግሞ “ሳባ” ወይም “አዜብ” የሚል የለም። “ማክዳ” ይላታል። ማክዳ ማለት “መንገደኛ” ማለት ነው። ስለዚህ ሶስቱም የንግስቲቱ ስም አይደለም። ስሟ “ሳባ” ወይም “ማክዳ” ወይም “አዜብ” ካልነበረ ማን ነበር ስሟ? ሶስት ናት ወይስ አንድ? በእነዚህ ሶስት ስሞች የሚታወቁ ሶስት ንግስቶች ይኖሩ ይሆን? ወይስ አንዱ ከሌላው እየኮረጀ የራሱን አጫጭር ልቦለድ ፅፎ ይሆን?

“ንግስተ ሳባ አገሯ የት ነበር?” የሚለውም እንዲሁ ያከራክራል። የንግስተ ሳባ መቀመጫ ናይጄሪያ እንደነበር በጥናት አረጋገጥን የሚሉ ማስረጃቸውን አቅርበዋል። ቁርአን 34ኛው ምእራፍ ላይ ሱሌይማንን ስለጎበኘች ንግስት ያነሳል። ቢልቂስ (Bilqis) ነው የሚላት። ቢልቂስ የግዛቷ ማእከል ናይጄሪያ መሆኑን የሚጠቅሱ ፅሁፎች አሉ። የካልጋሪ ዩኒቨርሲቲ ፕሮፌሰር ዶክተር ቢል በበኩሉ በጥናቱ እንደገለፀው የንግስተ ሳባ ዋና ከተማ መረብ የመን ላይ ነበር። በኢትዮጵያና በኤርትራ ድንበር ላይ የሚገኘው መረብ ወንዝ ስሙን የወረሰው ከዚህችው ከየመኖ መረብ ነው። የመን የሳባውያን መፍለቂያ እንደመሆኗ የተሻለ ማስረጃ አለኝ ባይ ናት። አክሱም አካባቢ የተገኘው የተቀበረ ቤተመንግስት የንግስተ ሳባ ነበር ብለው የሚገመቱም አሉ። ንግስቲቷን አጅብው ወደ እየሩሳሌም የተጓዙት ወታደሮች በርበሮች መሆናቸውን መነሻ በማድረግ የንግስቲቱን መቀመጫ በዛሬዎቹ ሊቢያ

እና አልጄሪያ የሚያደርጉ ፀሃፍትም አሉ። ስሟ የማይታወቀው ይህች ንግስት አገሯ የት ነበር? ገና ግልፅ አይደለም። ይህን ሁሉ ሙግት አልፈን “አክሱም አጠገብ” የሚለውን እንቀበልና ወጋችን ይቀጥል።

ንግስተ ሳባ ከአክሱም ወደ ኢየሩሳሌም ሄዳ ከንጉስ ሰለሞን አረገዘች። ንጉሱ ሴት በአጠገቡ ካለፈች ስለማይምር የንግስተ ሳባ ገረድም አብራ አርግዛለች። ከዚያም የመልስ ጉዞ ወደ አገራቸው ሆነ። ንግስተ ሳባ ንጉስ ሰለሞን ዘንድ ደርሳ ለመመለስ በጥቅሉ ሶስት አመታት ፈጅቶባታል። የተረገዘ ልጅ ለመወለድ ዘጠኝ ወራት ይበቃዋል። ንግስተ ሳባ አስመራ አካባቢ ዛሬ ማይበላ ተብሎ ከሚታወቀው ወንዝ አጠገብ ሲደርሱም ወንድ ልጅ ተገላገለች። “ማይበላ” ማለት በትግርኛ “ውሃ አምጪ በሏት” ማለት ነው። ንግስተ ሳባ ወንድ ልጅ ወልዳ ለልጁ ማጠቢያ ውሃ ተፈልጎ ነበር ይባላል። “ውሃ አምጡ” የተባለው በዚህ ምክንያት ነው አሉ።

ንግስተ ሳባ ከአየሩሳሌም ወደ አክሱም ለመሄድ አስመራ የምትገባበት ምንም ምክንያት የላትም። ቤተመንግስቷ አክሱም አጠገብ ከሆነ ነጋዴዎች የሚመላለሱበትን መስመር ተከትላ በመጠራ በኩል አዲቀይህን አቋርጣ ትግራይ ትገባለች እንጂ፤ ወደ አስመራ የሚያስኬድ ምን ጉዳይ አላት? “ማይበላ” የሚለውን ስም በግድ ከንግስተ ሳባ ጋር ለማገናኘት የተጠመዘዘ መንገድ ይመስላል። ከብረነገስት ማይበላን አይጠቅስም። ከብረነገስት ቃል በቃል፤ “አገርዋ ሳትገባ ‘በላ ዘዲዛርያ’ አጠገብ አንድ ልጅ ወለደች።” ይላል። ፀሃፊዎች ‘ዘዲዛርያ’ የሚለውን ስርዘው ‘ማይበላ’ አደረጉት። ይህን ለምን እንዳደረጉ ቢገባንም፤ “የሰለሞን ልጅ አስመራ ተወለደ።” እንበልና ወጋችን ይቀጥል። መቸም ባንድ ቀን ያረገዙ እንደመሆናቸው፤ የገረጹ ነገር እምን እንደደረሰ ማወቅ ፈልጎ የተፃፈ ነገር ላገኝ አልቻልኩም...

የተወለደው ልጅ ‘በይነ ለሃኪም’ (የጠቢብ ልጅ) የሚል ስም ተሰጥቶት ነበር። የሃበሻ ታሪክ ፀሃፊዎች ግን የልጁን ስም ወደ ምኒልክ ለመቀየር እንዲመቻቸው፤ ስሙ “ኢብነ - መለክ” ነበር ይላሉ። ይህን ታሪክ በተመለከተ ጥንታዊ ማጣቀሻ የሚባሉት ሁለት መፃህፍት ናቸው። ከብረነገስትና መፅሃፍ ቅዱስ። ሁለቱም መፃህፍት ላይ “ኢብነ መለክ” የሚል ቃል የለም። ቃሉ ታዲያ ከየት መጣ? እንዲያም ሆኖ ደብተራዎቹ፤ “በይነ ለሃኪም” የሚለውን ወደ “ምኒልክ” ለመቀየር ብዙ ደከመዋል። በን - ልሂክ - በን - ሊክ - “ምኒልክ” ለማለት ነበር የሞከሩት። ያልተሳካ የከተፋ ስራ ሊባል የሚችል ነው።

በአጭሩ “ቀዳማዊ ምኒልክ” የሚባል ንጉስ አልነበረም። ፈጠራ ነው። አክሱም አጠገብ ደብረ ማከዳ ላይ አንዲት ስሟ በትክክል የማይታወቅ ሴት ነግሳ ነበር። ሃብታምና ሃይለኛም ነበረች። ወንድ ልጅ መውለዷም እውነት ሲሆን፤ ልጇም እናቱን ተከቶ ነግሶአል። የእናትና የልጁ ታሪክ ግን በበቂ ሁኔታ ተጠንቶአል ለማለት አይቻልም።

በተቀረ ምኒልክ ስለሚለው ቃል ትርጉምና የቃሉ አመጣጥ ጳውሎስ ኞኞ “አጤ ምኒልክ” በተባለ መፅሃፉ በማያሻማ ሁኔታ እንዲህ ሲል ገልጦታል፤

የምኒልክ እናት ወይዘሮ እጅጋየሁ ገረድ ነበሩ። አንድ ጊዜ ‘ከብልቴ ፀሃይ ሲወጣ በህልሜ አየሁ’ ይላሉ። የንጉሱ ሚስትም ይህችን ገረድ ወደሚወዱት ልጃቸው ወደ ሰይፉ ይልኳታል። ሰይፉ ግን በዚያን ሌሊት አብራው የምታድር ሌላ ሴት ስለነበረችው ገረዷን ለወንድሙ ለሃይለመለኮት አሳልፎ ሰጠ። እጅጋየሁም ከሃይለመለኮት አረገዝች።

ንጉስ ሳህለስላሴ ልጃቸው ሃይለመለኮት ገረድ ማስረገዝን ሲሰሙ በጣም ተናደው እጅጋየሁ ከርስታቸው ከአንጎላላ ሄዳ እንድትቀመጥ አደረጉ። ልጇም ተወለደ። ንጉሱም የልጁ ስም “ምን ይልክ ሸዋ” እንዲባል አዘዘ። “ምን ይልህ ሸዋ” ያሉበት ምክንያት “የንጉስ ልጅ ከገረድ በመውለዱ ሸዋ ምን ይል ይሆን?” ለማለት ነው። “ምን ይልክ” የሚለው ቃልም በጊዜ ብዛት ወደ “ምኒልክ” ተለወጠ...

(ምኒልክ ሊደነቁም ሆነ ሊወገዝ የሚገባቸው በዘር ሃረጎቻቸው ሳይሆን በፊፀሙት ተግባር ነው። ከአንዲት ድሃ የቤት ሰራተኛ መወለዳቸው በዚህ ዘመን ያስከብራቸዋል እንጂ ኢየሞርዳቸውም። የኛ ዘመን፤ “ከማን ተወለድክ?” ብሎ አይጠይቅም። ራስን ሊታላቅ ተግባር መውለድ የበለጠ ያስከብራል...))

የፍስሃፅዮን ፖለቲካ

አንዳንድ ያሰት ቁሶች - አየነ ብላችሁ
ቤተሰቢያናችንን - አትንኩ ባካችሁ
አለንና ብዙ - ታላላቅ መምህር
ክርስትያንነትን - ገልጦ ሲያስተምር
“የቄሳር ለቄሳር - የእግዚርም ለእግዚር”
ብሎ የሚያስረዳ - እውነቱን ነገር

(ቅኔ - አቤ ጉበኛ)

* * *

ከከባድ እንቅልፉ - ሰውን ለመቀስቀስ
ቢነሳ ሶቅራጥስ - ቢወለድ እየሱስ
እነ ስም አይጠሩ
ሳይፈሩ ሳያፍሩ
ያንን በጎልጎታ - ያንን በእስር ቤት
በመስቀል ሰቀሉት - በመርዝ ገደሉት

(ግጥም - አዳለ ጉበረዮሃንስ)

እናቴ የአቡነ ተክለሃይማኖት አማኝ ነበረች። የእኒህ ቄስ
ምስል በቤታችን ግድግዳ ላይ ተሰቅሎ ነበር። በአንድ እግራቸው
ቆመውና ከንፎቻቸውን ዘረጋግተው ይታያሉ። እናቴ በአማላጅነት
ለምታመልካቸው ለእኒህ ቄስ ያዜምናቸው የልጅነት ዜማዎች ዛሬም
ድረስ ይታወሱኛል፤

አቡነ ተክለሃይማኖት - እንደኛ ሰው ናቸው
ሰባት አመት ሙሉ - ቆመው ባንድ እግራቸው
ዲያቢሎስ መጣና - ቢፈነግላቸው
እንደ ሞተ በሬ - ፈሰሰ ደማቸው

እነዚህ ስንኞች ከስጋዬና ከደሜ ጋር ተላቁጠው ተዋህደዋል።
በዜማው እንደተመለከተው አቡነ ተክለሃይማኖት ሰው ሲሆኑ፤ ሰባት

አመታት በአንድ እግራቸው ቆመው ፀልየዋል። ዲያቢሎስ መጥቶ ሲመታቸው ደማቸው እንደ ታረደ በሬ ፈሰሰ። በርግጥ በልጅነት የሚነገሩ ተረቶች ብዙ ጊዜ እውነት አይደሉም። እውነት አለመሆናቸውን ለልጆች መንገር ግን አያስፈልግም። ‘ሲያድጉ ራሳቸው ይለዩታል።’ ተብሎ የሚተው ነው። ይህ ግን ተረት አይደለም። እምነት ነው። እምነት ለአማኙ እውነት ነው።

የአቡነ ተክለሃይማኖትን ታሪክ በተለይ ለማወቅ የፈለግሁት የእናቴ አማላጅ ስለነበሩ አይደለም። የቄሱ ታሪክ ከፖለቲካው ጋር በጥብቅ የተቆራኘ በመሆኑ ይመስለኛል።

አባ ዮሃንስ ከማ፣ አለቃ ኪዳነወልድ ክፍሌ፣ ፅጌ ስጦታውና ዳኛቸው ወርቁ አቡነ ተክለሃይማኖትን በተመለከተ የፃፏቸውን አንብቤያለሁ። ኢላይን ሙራይ የተክለሃይማኖትን ታሪክ መስረት አድርጋ ለልጆች ያዘጋጀቸውን የተረት መፅሃፍም አይቻለሁ። ወግዳ የተሸሸገና ለህዝብ የማይገለፅ የተባለውን የተክለሃይማኖት ታሪክ ግን ማግኘት አልቻልኩም። ኢትዮጵያ ሳለሁ፣ አንዳንድ አፈታሪኮችን ሰምቼ ነበር። ማስታወሻዬ ላይ ቆይተዋል። ይህን ምእራፍ ለመጻፍ የወሰንኩት በእነዚህ የመነሻ ሰነዶች ነው።

መሰረታዊው ስህተት ተክለሃይማኖቶች ሶስት እንጂ አንድ አለመሆናቸው ነው። በሰባተኛው መቶ ክፍለዘመን፣ በንጉስ ዳዊት ዘመን መንግስት ተክለሃይማኖት የተባለ አንድ ቄስ ተነስቶ ነበር። በሃበሻ ምድር እየዞረ ሲሰብክ እግሩ ላይ ወለምታ ነገር ገጥሞት ያነክስ ነበር። በመቀጠል በአስረኛው መቶ ክፍለዘመን፣ የዛጉዌ ስርወ መንግስት መስራች የነበረ መራ ተክለሃይማኖት የተባለ ቄስ ተነሳ። ሶስተኛው ተክለሃይማኖት በ13ኛው ክፍለዘመን ተወለደ። ስልጣንን ከዛጉዌ ወደ ሰለሞናውያን ማዛወር ችሎአል። ይህ ቄስ የይኩኖ አምላክ አጎት ነበር። አማርኛ ቋንቋ የመንግስት ቋንቋ እንዲሆን መሰረቱን የጣለ፣ መላ አዋቂና አንደበተ ርቱእ እንደነበር ይነገርለታል።

ያለፈው ዘመን የሃይማኖት ገድል ፀሃፊዎች እና ሰባኪያን እናቴን ጨምሮ ምእመናኑን አሳስተዋል። በ600 አመታት ጊዜ ውስጥ በተለያየ ጊዜ ተነስተው የየራሳቸው ሰብእና የነበራቸውን የሶስት ቄሶች ታሪክ በአንድ ላይ በመጨፍለቅ ለይኩኖ አምላክ አጎት ሰጡት። በፀሎት ብዛት እግራቸው ተሰናክለ የሚባሉት ተክለሃይማኖት

የሰባተኛው መቶ ክፍለዘመኑ እንጂ፤ እናቴ የምትሰግድላቸው የ13ኛው ክፍለዘመኑ አለመሆናቸውን ጥናቶች ይጠቁማል። ሳልሳዊው ተክለሃይማኖት እግሩን ያጣው በጦርነት መሆኑን ፅጌ ስጦታው የፃፈ ቢሆንም ምንጭ አልጠቀሰም።

የአቡነ ተክለሃይማኖት ታሪክ የተደበላለቀው አባ ዮሃንስ ከማ የተባለው ደብተራ በፃፈው ገድል ምክንያት ሳይሆን አይቀርም። እናቴ እንደ ፍፁም እውነት የምትቀበለው አባ ዮሃንስ ከማ የፃፈውን መሆኑን መረዳት ችያለሁ። በአዲስአበባ ነዋሪ የነበሩ ኤርትራውያን በአብዛኛው የተክለሃይማኖት አማኞች ነበሩ። የእምነት መረጃ ምንጫቸውም አባ ዮሃንስ ከማ ነበር። በተለምዶ አብዛኛው አማኝ የሚያውቀው ይህንኑ ታሪክ ብቻ ነው።

አለቃ ኪዳነወልድ ክፍሌ እና ዳኛቸው ወርቁ የአባ ዮሃንስ ከማ ትረካ ላይ በሰነዘሩት ሂስ ዋጋ ከፍለውበታል። እርግጥ ነው፤ አባ ዮሃንስ ከማ መፅሃፉን የፃፈው ሳልሳዊው ተክለሃይማኖት ከሞተ ከ200 አመታት በሁዋላ በመሆኑ፤ ለተፈጠረው ስህተት ቁሱ ተጠያቂ ሊሆን አይችልም። ያም ሆኖ የአባ ዮሃንስን ትረካ መሰረት ያደረገው ገድል ተቀባይነት ያገኘ በመሆኑ በዛሬው ዘመን አጀንዳውን ማንሳት በራሱ አደገኛ መሆኑን አውቃለሁ። እናቴ በህይወት ብትኖር ኖሮ የሰማያዊ አለም ተስፋዋን እንድንካባት በፍፁም አትፈቅድም ነበር። ቢሆንም ግን መፃፍ አለበት...

* * *

የመጨረሻው የአክሱም ንጉስ ስርአተ መንግስቱ ወድቆ የዛጉዌ መንግስት አካባቢውን ለረጅም ጊዜ ባስተዳደረበት ዘመን፤ በአክሱም የነበሩ ካህናትና ሊቃውንት እጣ ፈንታቸው ስደት ሆኖ ነበር። የስደት አግጣጫቸውም ወደ ሸዋ ሆነ። በቡድን ነበር ጉዞአቸው። መቶ፤ ሁለት መቶ እየሆኑ እንደየዝምድናቸው ተቧድነው ተጓዙ። ከእነዚህ መሃል አባ ይድላ 150 ሰው ያቀፈውን ቡድን እየመሩ ወደ ሸዋ ያቀኑ ካህን ነበሩ።

ከስደት በሁዋላ አባ ይድላ ፀጋዘአብን ወለደ። ፀጋዘአብ እግዚሃሪያ የተባለች ቆንጆ ሴት አግብቶ ለመውለድ ቢሞክርም እግዚአብሄር ልጅ ከለከላቸው። በእድላቸው እያዘኑ ይኖሩ ነበር።

በዚያን ዘመን ኢትዮጵያ የምትባል አገር ነበረች ማለት አይቻልም። የአካባቢ ጉልበተኞች ራሳቸውን ንጉስ ብለው እየጠሩ የቻሉትን ያህል ይገዙ ነበር። በዚህ መሰረት ዳሞት ላይ ዙፋኑን ተክሎ

ከፊል ሸዋን የሚገዛ መቶሎሚ የተባለ የወላይታ (ሃዲያ?) ጀግና ተነስቶ ነበር። “ሽፍታ” የሚሉት ነበሩ። እንደየፀሃፊዎቹ አመለካከት ይለያያል።

ከአለታት አንድ ቀን መቶሎሚ እና ወታደሮቹ እንደተለመደው በየመንደሩ እየዞሩ ባላገሩን ያስገብሩ ነበር። ፍራዳ ያስጥላሉ። እጅ መንሻ ይቀበላሉ። ቆንጆ ሲያገኙ ይነጥቃሉ። ገበሬውን ያጉላላሉ። የተለመደው ይኸው ነበር። የመቶሎሚ ወታደሮች ዳሞትና ዙሪያውን እየዞሩ ሲያስገብሩ እግር ጥሎአቸው ፀጋዘአብና ሚስቱ ከሚኖሩባት ዞረሬ ከተባለች ቀበሌ ደረሱ።

እንደተለመደው ገበሬውን እየዘረፉ ሲያንገላቱ ፀጋዘአብ ህይወቱን ለማዳን ሚስቱን ጥሎ በመሸሽ ከሚካኤል ቤተክርስቲያን ገብቶ ተሸሽጎ። የመቶሎሚ ወታደሮች ቆንጆዋን ሴት ብቻዋን ሲያገኟት፤

“ቆንጆይቱ ለንጉስ ትገባለች።” ብለው በምርኮ ይዘዋት ሄዱ።

ንጉስ መቶሎሚም ወይዘሮዋን በደስታ ተቀበለ።

እንደ ንግስት አልብሶ፤ ጌጣጌጥና ወርቅ ሸልሞ፤ ከእልፍኙ በማስገባት ከ12 ሚስቶቹ ሁሉ የበላይ ሚስት አደረጋት። እርግጥ ነው፤ እዚህ ላይ የተለየ አከራካሪ መረጃ አለ።

መቶሎሚ የፀጋዘአብን ሚስት መንጠቁ ላይ ስምምነት አለ። አብራው ረጅም ጊዜም ኖራለች። ከመቶሎሚ አስራሁለት ሚስቶች የበለጠቸው ቆንጆ ይህችው ከፀጋዘአብ የተነጠቀችው እግዚሃሪያ ነበረች። እዚህ ድረስ የመረጃ ልዩነት የለም።

የመቶሎሚ አፈታሪክ፤ “እግዚሃሪያን ሚስቱ አደረጋት።” ይላል። አባ ዮሃንስ ከማ ግን፤ “ሰርግ ደግሼ ነው የማግባት ብሎ እስከ ሰርጉ እለት አልነካትም።” ሲል ፅፎአል። አከራካሪ ነው።

አባ ዮሃንስ ከማ ትረካውን ሲቀጥል፤

“...ሰርግ በተደገሰበት እለት፤ ቅዱስ ሚካኤል መጥቶ ከሰርጉ መሃል መንጥቆ በማውጣት ወደ ቀድሞ ባሏ መለሳት።” ይላል።

የፀጋዘአብ ሚስት ወደ ቀድሞ ባሏ መመለሷ ላይም ስምምነት አለ። የመቶሎሚ አፈታሪክ እንደሚለው ግን በቀሳውስት ልመናና ሽምግልና ነበር የተመለሰችው። ስትመለስም ፀንሳ ነበር።

አባ ዮሃንስ ከማ ግን ይህን አይቀበልም።

“ከተመለሰች በሁዋላ ከፀጋዘአብ ፀነሰች።” ብሎ ነበር የፃፈው።

በርግጥ ፀጋዘአብ ለረጅም ጊዜ ሚስቱን ማስወለድ አልቻለም ነበር። “የአብርሃም ሚስት ሳራ በመጨረሻ ልጅ ማግኘት እንደቻለችው የእግዚሃሪያም ተመሳሳይ ሊሆን ይችላል።” ብለው ይሞግታሉ የገድሉ ደጋፊዎች። የተፀነሰው ልጅ አባት ማን መሆኑን ማረጋገጥ ስለማይቻል በእንጥልጥል በመተው ትረካችንን እንቀጥል...

እግዚሃሪያ ከመቶሎሚ ወደ ቀድሞ ባሏ ከተመለሰች በሁዋላ ወንድ ልጅ ከነቃጭሉ ወለደች። ስሙም ፍስሃፅዮን ተባለ።

የፍስሃፅዮን የልጅነት ታሪክ አስገራሚ ነበር። ገና በማህፀን ውስጥ ሳለ ቅዱስ ሚካኤል በህልም ተከስቶ ለእናቱ፤ “ወንድ ልጅ ትወልጃለሽ ብዬ የነገርኩሽ በማህፀንሽ ተፀነሰ።” ብሎአት ነበር።

ይህ የቅዱስ ሚካኤል መልእክት በተመሳሳይ በህልም ለፀጋዘአብም እንደተነገረው ተፅፎአል። በርግጥ ታሪኩ ከእየሱስ ክርስቶስ ታሪክ ጋር ተመሳሰሎአል። በኢትዮጵያ ገድልና ታሪኮች ውስጥ በርካታ ተደጋጋሚና የተኮራረጁ ታሪኮች አሉ።

(ለአብነት “ከብልቴ ፀሃይ ሲወጣ አየሁ” እያሉ ተናገሩ የሚባሉ ሴቶች ጥቂት አይደሉም። የፍስሃፅዮን እናት እግዚሃሪያ እና የምኒልክ እናት እጅጋየሁ ይጠቀሳሉ። ግራኝ አህመድና ይሁዲት ጉዲት አባታቸው ዲያቆን እንደነበር ተመሳሳይ አፈ ታሪክ አላቸው።)

እግዚሃሪያ ወደ ቀድሞ ባሏ ስትመለስ መቶሎሚ የሸለማትን ብዙ ወርቆችና ጌጣጌጦችን ይዛ ነበር። ከፊሉን ጌጣጌጥ በመሸጥ ድሆችን አበሉ፤ አጠጡ። በመፀነሷም ከፍተኛ ደስታ ሆነ።

ቀኑን ጠብቆ ፍስሃፅዮን ከተወለደ በሁዋላም ደስታቸው በእጥፍ ጨመረ። “መልኩም እጅግ ድንቅ ነው፤ እንደ ብርሌ፤ እንደ መስታወት የሚያንፀባርቅ ነው። ቅላቴም እንደ ፅጌረዳ ነው።” ተብሎ ተፅፎአል። “ወራእዩን መንክር ጥቀ፤ ፀአዳ ከመ አስሃትያ፤ ወቀይህ ከመ ፅጌረዳ።” ይለዋል ግእዙ።

ፍስሃፅዮን ተአምር መስራት የጀመረው እንደ እየሱስ ክርስቶስ 30 አመት ከሆነው በሁዋላ አልነበረም። ገና አንድ አመት ሳይሞላው ማማተብና የፀሎት ቃላት ከአንደበቱ ማፍለቅ ጀምሮ ነበር። እናቱ

እግዚሃሪያ በህፃኑ ድርጊት ተደንቃ አናገረችው፤

“ፍስሃፅየን! ዝሰ ቃል ግብረ አቡከ ውእቱ። (ይህ ቃል የአባትህ ስራ ነው።) ወለከሰ ጠቢው አጥባት። (ላንተ የሚገባህ ጡት መጥባት ነው።)”

የፍስሃፅየን የልጅነት ህይወት እጅግ የሚያስቀና እንደነበር ተፅፎአል። በመላእክት ታጅቦ ይውል ነበር። በልጅነቱ የመላእክቱን ክንፍ እየነካካ ተጫውቷል። በጣም መሳቅ ይወድ ነበር። ቃል በቃል ግእዙ፤ “ወይስህቅ ኩሉ ጊዜ!” ይለዋል። እንደ ተራ ህፃናት አልቅሶ አያውቅም። አርባ ቀናት ሞልቶት ለጥምቀት ቤተክርስቲያን በወሰዱት ጊዜም ስሙን “ፍስሃፅየን” ብለው ጠሩት። በዚያን ሌሊት ግን ቅዱስ ሚካኤል በህልም ተገለልጦ፤ ፀጋ ዘአብን እንዲህ አለው፤

“ስሙ ፍስሃፅየን አይደለም።”

“ጌታዬ! ስሙ ማነው ታዲያ?” ሲል ጠየቀ ፀጋዘአብ።

“ስሙን ልነግርህ አልተላከሁም።” አያያዘናም ቅዱስ ሚካኤል አከለበት፤ “...ይህ ህፃን በተረገዘ ጊዜ በህልም ያየኸውን ግን ልተረጉምልህ ታዝዣለሁ።”

“በል ጌታዬ! ተርጉምልኝ።”

“ፀሃይ ከቤትህ ሲወጣ ያየኸው ከአብራክህ የተከፈለ ይህ ልጅ ነው። አህዛብ ይገዙለታል። የሁሉም መጠጊያ ይሆናል። ከነገስታቱ በላይ ሆኖ ይኖራል። ተአምራቱ ከዛፍ ፍሬ ይበዛል። ስሙም ለዘልአለም ሲመሰገን ይኖራል።”

* * *

እነሆ! ፍስሃፅየን አደገ...

አንድ አመት ከሶስት ወር ሆነው። የመጀመሪያውን አስገራሚ ተአምር መስራት የጀመረውም በዚህ እድሜው ነበር። በሸዋ ረሃብ ጉብቶ ነበር። የቅዱስ ሚካኤል በአል ደ'ሞ ደረሰ። የፍስሃፅየን ወላጆች በቤታቸው ምንም የሚቀመስ እህል አልነበራቸውም። ፀጋዘአብ እህል ለማግኘት ቤተክርስቲያን ሄዶ መፀለይ ጀመረ። እግዚሃሪያ ደ'ሞ ከቤቷ ደጃፍ ላይ ተቀምጣ፤ “ምን ይሻላል?” እያለች ታለቅሰ ነበር። በዚህ ጊዜ ህፃኑ ፍስሃፅየን በእናቱ እቅፍ ላይ እንዳለ በጣቱ የእናቱን እንባ

ጠረገላት። እናቱ ግን ይህን አላስተዋለችም። ርቦታል ብላ ገምታ ጡቷን አጎረሰችው። ህፃኑ ግን መጥባቱን ትቶ፡ “ወደ ቤት አስገቢኝ” አይነት በምልክት አስቸገራት። እምቢ ስትለው ማልቀስ ጀመረ። “ይሄ ልጅ ምን ፈልጎ ነው?” ብላ ይዛው ወደ ውስጥ ገባች። ጥቂት የስንዴ ዱቄት በእንቅብ ነበር። ህፃኑ ፍስሃፅየን በእጁ ዱቄቱን አመለከታት። “እንቅቡን ስጪኝ” ማለቱ ነው በሚል አቀረበችለት። ህፃኑ እጁን ዱቄቱ ውስጥ ጨመረው። ወዲያው ዱቄቱ እንቅቡን ሞልቶ ፈሰሰ። በዚህ መንገድ የቅቤ እቃውን፣ የጨው ቅሉን፣ ጋኑን፣ በጠቅላላ በቤት ውስጥ የሚገኝ እቃ ሁሉ በምግብና በመጠጥ፣ በእህልና በጣፋጭ ተሞላ። በከባዱ ረሃብ ጊዜ የአካባቢው ህዝብ ሁሉ በረሃብ ሲረግፍ የፀጋዘአብ ቤተሰብ ልጃቸው በሰራው ተአምር ምክንያት አንዳችም ችግር ሳይገጥማቸው የረሃቡን ጊዜ ተሻገሩት።

(እርግጥ ነው የመቶሎሚ አፈታሪክ ይህን ትረካ አይቀበልም። መቶሎሚ “ፍስሃፅየን ልጄ ነው” ብሎ ያምን ስለነበር እህሉን፣ ማሩንና ቅቢውን በድብቅ ይልክላቸው ነበር። ፀጋዘአብ ግን ይህ እንዳይታወቅበት ህፃን ልጁ ተአምር እንደሰራ ለመንደሩ ሰዎች ሁሉ ይናገር ነበር” ይላል።)

የፍስሃፅየን የልጅነት ገድል መልክ ብዙ ነው። አንድ ጊዜ አገረ ገዢው በፀጋዘአብ ቤት በኩል ሲያልፍ እግዚሃሪያን፡

“ምሳ ካለሽ አብይኝ። ርቦኛል።” ይላታል።

“ምሳ አለኝ። መጠጥ ግን የለኝም።” ትለዋለች።

“ያለሽን አምጪ።”

የፀጋዘአብ ሚስት የሚጠጣ ስላልነበራት እያዘነች የምግብ ገቢታ እንዲሰራ ገረዷን አዘዘች። ምግብ እየቀረበ ሳለ እግዚሃሪያ ልጇን አቅፋ ወደ ውሃ እቃው ስትጠጋ በዚያችው ቅፅበት ውሃው ወደ ጠላ ተቀየረ። ይህም እየሱስ ክርስቶስ ውሃውን ወደ ወይን ጠጅ ከመለወጡ ጋር የሚመሳሰል ተአምር ነበር። እግዚሃሪያ ልጇ በፊፀመው በረከት ተደስታ እንግዳውን በምግብ ብቻ ሳይሆን፣ በመጠጥ ጭምር አስተናግዳ ሽኘችው።” ሲል ይተርካል የፍስሃፅየን ገድል።

ፍስሃፅየን በሰባት አመት እድሜው ዳዊት ተማረ። ብሉይና

ሃዲስ ኪዳንንም አጠና። በ16 አመቱ ድቁና ተቀበለ። ከዚያም ካህን ሆኖ ተሾመ። Elaine Murray Stone: A saint and his Lion, The story of Tekela of Ethiopia በሚለው ለህፃናት ባዘጋጀው መፅሃፉ የፍስሃፅዮንን ገድል ተርካለች። የኢሌይን ሙራይ ትረካ እንዲህ ይላል፤

ወጣቱ ተከለሃይማኖት ክርስትናን ለማስተማር ከቤቱ ወጥቶ እያነከሰ ወደ ጫካ ተጓዘ። በጉዞ ላይ ሳለ ታዲያ በጫካ ውስጥ አንድ አንበሳ ተሰብሮ ሲያቃስት ያገኘዋል፤

“አዬ! አንተም እንደኔ ተጎድተሃል?” በማለት የአንበሳውን እግር በጨርቅ አሰረለት። የሚጠጣ ውሃ አምጥቶም ሰጠውና መንገዱን ቀጠለ። ይህ ከሆነ ከብዙ አመታት በሁዋላ አንበሳውና ተከለሃይማኖት ተገናኙ። አንበሳውም የረዳውን ጓደኛውን ስላገኘ ደስ ብሎት፤

“ባንተ ደግነት የዳነ እግሬ አንተን ያገለግላል።” አለውና ለፍስሃፅዮን ፈረስ ሆነለት። ፍስሃፅዮንም መስቀሉን ይዞ አንበሳ እየጋለበ በሸዋ ምድር ሰበካውን ቀጠለ። የሸዋ ሰዎችም አንበሳውን በመፍራት ክርስትያን ለመሆን ፈቀዱ።

(ይህ ትረካ በአንድ በኩል በካሊጉላ ዘመን ከተፃፈው፤ “አንድሮክሊስና አንበሳው” ከተባለው የሮማ ተረት የተቀዳ ሲመስል፤ በሌላ በኩል የኢሌይን ይህ ተረት ፍስሃፅዮን ሰባት አመት በአንድ እግሩ ቆሞ ከመፀለዩ በፊት አንካሳ እንደነበር የሚጠቁምና ከገድሉ ጋር የሚጋጭ ነው።)

* * *

ፍስሃፅዮን ለአቅመ አዳም እንደደረሰ ሚስት አግብቶ መኖር ጀምሮ ነበር። ሚስቱ ከመውለዷ በፊት ግን ሞተች። ወግዳ ተደብቆ የሚገኘው ሰነድ፤ ‘ለአይኑ እንቅፋት ሆናበት ስለነበር በመሞቷ ደስ አለው።’ ሲል መተረኩን ያነበቡት ፅፈዋል። እናትና አባቱም ተከታትለው ሞቱበት። ከዚህ በሁዋላ ፍስሃፅዮን ስሙን ቀየረ። ተከለሃይማኖት ተብሎ ሙሉ ጊዜውን በሃይማኖት ጉዳይ ላይ አዋለ። እዚህ ላይ የመቶሎሚያ የአቡነ ተከለሃይማኖት የዝምድናና የግንኙነት ምስጢር ተሸፋፍኖ ቀርቶአል። ከኣፈ ታሪክ በቀር የተፃፈ መረጃ የለም።

በርግጥ መቶሎሚ አቡነ ተከለሃይማኖትን በቆዳ ጠቅልሎ በንብ ቀፎ ውስጥ ከትቶ ወደ ገደል ወርውሮት እንደነበር በገድሉ ላይ

ተፅዕኖአል። ፍስሃፅዮን ግን ምንም ሳይሆን በተአምር ከጊደል ወጥቶ እንደገና ንጉሱ ፊት ቀረበ። መቶሎሚ መልሶ ከነተከታዮቹ ወደ ገደል አስወረወረው። እንደገና ፍስሃፅዮን ምንም ሳይሆን ተመልሶ ወደ ንጉሱ መጣ። መቶሎሚ በዚህ ተበሳጭቶ ፍስሃፅዮንን ለመግደል ጦሩን ሲወረውርበት፣ ጦሩ የመቶሎሚ እጅ ላይ ተጣብቆ ቀረ። የተጣበቀውን ጦር ለማስለቀቅ የተቻለው ፍስሃፅዮን ከፀለየለት በሁዋላ ነበር። በዚህ ተአምር ምክንያትም መቶሎሚ ክርስትናን ተቀበለ።

* * *

የዳኛቸው ወርቁ “አደፍርስ” የተባለ ልቦለድ ከጊዜው ቀድሞ የፈነዳ አብዮት ነበር ብዬ አስባለሁ። አቡነ ተክለሃይማኖትን በመቃወም ጠንካራ ሂስ የሰነዘረ መፅሃፍ በመሆኑ “አደፍርስ” ገበያ ላይ ብዙ አልቆየም። በንጉሳዊው ስርአት ስላልተወደደለት ዳኛቸው እራሱ ኮፒውን ከየሱቁ ሰብስቦ ዘጋበት። በመሆኑም የዳኛቸው ወርቁ፣ “አደፍርስ” በቅጡ የመነበብ እድል አላገኘም። በትረካው ውስጥ ዋናው ገፀባህርይ አደፍርስ እና አባ ዮሃንስ የተባሉ ቄስ እንዲህ ሲያወጉ ይነበባሉ። ዳኛቸው ወርቁ የተክለሃይማኖት ገድል ፀሃፊ የነበሩትን አባ ዮሃንስን በገፀባህርይነት የተጠቀመባቸው ይመስላል።

አደፍርስ ቄሱን ጠየቀ፣

“...አቡነ ተክለሃይማኖትን ፃድቅ ሊያሰኛቸው የቻለው ምንድነው? ደብረሊባኖስን አቅንተው ገዳም ስላደረጉ?”

“ተክለሃይማኖት የፃድቅ ፃድቅ ናቸው። መቶሎሚን የመሰለ የወላሞ አረመኔ ንጉስ ወደ በጎ ምግባር መልሰው አጥምቀው ክርስትያን ያደረጉ። ሰባት አመት ሙሉ በአንድ እግራቸው ቆመው ስለ ሃገር ስለ ህዝብ ሲፀልዩ የቆሙበት እግራቸው እስከ መቆረጥ የደረሰ፤ ስድስት ክንፎች እስከ ማብቀል ድረስ ክብር የተሰጣቸው፤ ፃድቅ ናቸው...”

“እኔ የምለው ስለ ክርስቶስ ሲሉ አልተሰቃዩም ነው...”

“በቆዳ እየተጠቀለሉ እገደል እስከመወርወር፤ እባህር ውስጥ ከመጣል የበለጠ መሰቃዩት አለ?”

“እገደል ተወርውረዋል? እባህር ተጥለዋል ነው የሚሉኝ?”

“እንዴታ! ምንም ሳይሆኑ ወጥተዋል።”

“ስድስት ክንፎች አውጥተው ነበር ነው የሚሉኝ?”

“እንዴታ! እቁርጭምጭሚታቸው ላይ ያለው ሳይቆጠር...”

“እስከሱ ስምንት መሆኑ ነው?”

“አይ ገድላቸው ስምንት አይልም። ስድስት ነው። ምስላቸው ላይ በግልፅ ልታየው ትችላለህ። እግራቸው ከንፍ አጎጥጥጦ ይታያል።”

(ርግጥ ነው፤ ፍስሃፅዮን ከደብረዳም ጉዳም በገመድ በመውረድ ላይ ሳለ ገመዱ ተበጥሶበት፤ በተአምር ስድስት ክንፍ አብቅሎ፤ አንድ ኪሎሜትር ያህል እንደ አሞራ በመብረር ሜዳው ላይ ማረፉ መውራት የጀመረው ገና በህይወት ሳለ ነበር። “ይህን ተአምር በአይናችን አይተናል።” የሚሉት የደብረዳም ቄሶች ናቸው። ፍስሃፅዮን ግን ይህን እንዳልተቀበለ ተፅፎአል። ከዚህ ወሬ በሁዋላ፤ ወሬውን በመጥላቱና በመገሳው ባለመደሰቱ፤ በተደጋጋሚ ጥሪ ቢያደርጉለትም እንኳ ወደ ደብረዳም ተመልሶ ለመሄድ ሳይፈቅድ ቀርቶአል።)

የዳኛቸው ወርቁ የአደፍርስ ትረካ እንዲህ ሲል ይቀጥላል፤

“አቡነ ገብረመንፈስ ቅዱስስ? ግብፃዊ ናቸው መባሉ?”

“ግብፃዊስ ግብፃዊ ናቸው። ብቻ ቢሆንም በመላ ኢትዮጵያ የታወቁ የድቅ ናቸው።”

(አቡነ ገብረመንፈስ ቅዱስም (አቡዬ) አከራካሪ ሰብእና ያለው ቄስ ነው። ከግብፅ ተነስቶ፤ አባይን ተከትሎ ኢትዮጵያ ከገባ በሁዋላ ጉዞውን ወደ ሸዋ ሲቀጥል ጎጃምች አደጋ ጥለውበት ነበር። በዚያ ቂም በመያዙ ጎጃም ቡዳ ነው የሚል ፕሮፓጋንዳ ለቀቀባቸው። ይህ ግብፃዊ ቄስ ጎጃም ላይ የለጠፈው ስድብ ተፅእኖው ዛሬም ድረስ አልተወገደም። ጎጃም የምር ቡዳ የሚመስላቸው የዋሃን አሉ።)

የአደፍርስና የቄሱ ወግ ይቀጥላል፤

“የአገራችን የድቃን መች አነሱንና ነው ታዲያ ...ካሉ ማለቱ ነው...በሰው አገር የድቃን የምናምነው?”

“ካሉ አትበል ወዳጄ! ሞልተዋል። እነ አቡነ ዜና ማርቆስ፤ እነ አቡነ መልከፀዴቅ፤ እነ ወለተ ጴጥሮስ፤ እነ ዘርአብናክ፤ እነ ተክለ

አልፋ፣ እነ ሃራ ድንግል፣ እነ ሙበአ ፅዮን፣ እነ አቡነ ፊሊጶስ፣ እነ አቡነ ተክለሃዋርያት....”

“ሸዋዎች መሆን አለባቸው መቼም እነዚህ ሁሉ ቅዱሳን?”

“ሸዋዎች? ሸዋ፣ ግብፅ፣ ቁስጥንጥንያ፣ ሮም አይልም ቅድስና። እንደ እንጉዳይ ነው የእግዚአብሔር ፀጋ በወረደበት ቦታ ሁሉ የሚወርዱት።”

“ከወሎ፣ ከአርሲ፣ ከባሌ የሉባቸውም ብዬ ነው...”

(ዳኛቸው በገፀባህርቶቹ በኩል የሰላ ሂስ ከሰነዘረ በሁዋላ በህይወት መቆየት የቻለው መፅሃፉ ስላልተነበበ፣ አሊያም ዳኛቸው የሸዋ አማራና ኦርቶዶክስ በመሆኑ “የኛው ልጅ ተሳሳተ” በሚል ችላ ብለውት ሊሆን ይችላል። መፅሃፉን የፃፈው ላፒሶ ድሴቦ ቢሆን ኖሮ ጉዳዩ ፖለቲካዊ መልክ መያዙ የማይቀር ነበር። ርግጥ ነው፣ ዳኛቸው አደፍርስን የዘመኑ ጥራዝነጠቅ ወጣት አድርጎ ነው ያቀረበው። ባህልና ቅርስ ለአገር ግንባታ ያለውን ፋይዳ ማሳየት ነው የመፅሃፉ አላማ። በቁንፅል ያቀረብኩት ይህ ምልልስ የመፅሃፉን አጠቃላይ ይዘት የሚወክል አይደለም።)

* * *

የአቡነ ተክለሃይማኖት የህይወት ታሪክ አከራካሪ እንደሆነ እስከዘመናችን ዘልቆአል። የእኒህ ካህን ታሪክ አከራካሪ ለመሆን የበቃው ከይኩኖ አምላክ ሰለሞናዊ ስርወ መንግስት መነሳት ጋር ተያያዞ ፖለቲካዊ መልክ በመያዙ ሳይሆን አይቀርም።

(ተክለሃይማኖት አባ እየሱስ ሞአ ከሚባሉ ሰው ጋር ተመካከሮ የዛጉዌ ዘር ወደሆነው ንጉስ ሄዶ መንግስቱን ለሸዋ እንዲለቅ ተደራድሮታል። ስልጣን ወደ ሰለሞናውያን አንዲዛወር፣ አማርኛ ቋንቋ ብሄራዊ ቋንቋ እንዲሆን በማድረጉ፣ ስልጣን ከይኩኖ አምላክ ዘር እንዳይወጣ የይኩኖ አምላክን የትውልድ ሃረግ ከሰለሞን ሃረግ ጋር በማያያዝ ተመዝግቦ እንዲቀመጥ በማድረጉ፣ ለዚህ ፖለቲካዊ ውለታው የእኩሉም ሊቀ ካህናት ይዞታ የነበረው ሁሉ ለተክለሃይማኖት እንዲሰጥ ተደርጎአል። በስሙ ታቦት እንዲቀረፅለትም በአፄ ይስሃቅ ዘመን ተወሰነ።

ፍሰሃፅዮን ወይም አቡነ ተክለሃይማኖት በ99 አመታቸው 1274 ላይ ማረፋቸውን ገድላቸው ይጠቁማል። አስከሬናቸው ደብረሊባኖስ ያረፈ ሲሆን፤ ከፍተኛ ቁጥር ያላቸው አማኞች ዛሬም ድረስ ስማቸውና ቅድስናቸው ተአምራት መሰራት መቀጠሉን ያምናሉ።)

ከዳኛቸው ወርቁ በመቀጠል አቡነ ተክለሃይማኖትን የተቼ ሁለት ብእረኞች ብቅ ብለው ነበር። ፅጌ ስጦታው እና በእውቀቱ ስዩም። በአጋጣሚ አሁንም ሁለቱም ብእረኞች አማራና ኦርቶዶክስ በመሆናቸው አጃንዳው እንዳይጋነን አድርጎታል። በርግጥ ከዳኛቸው ወርቁ “አደፍርስ” በሁዋላ አቡነ ተክለሃይማኖትን የተመለከተ ፅሁፍ ያስነበቡን እነዚህ ሁለቱ ብእረኞች ለፈፀሙት ድፍረት ዋጋ ከፍለውበታል። ፅጌ ስጦታው ለህይወቱ ሰግቶ እስከመሸሽግ ድርሶአል። በእውቀቱ ስዩም “አዲስ ጉዳይ” በተባለው መፅሄት ላይ በፃፈው መጣጥፉ ሰብብ በቡጢ ተደብድቦ የከንፈር መሰንጠቅ እና የጥርስ መነቃነቅ ጉዳት ድርሶበታል።

* * *

እምነትን በተመለከተ ለህዝብ የማይገለፁ በርካታ እውነቶች መኖራቸውን መከድ አይቻልም። እውነቱ የማይገለፀው ህዝብ ከእምነቱ እንዳይሰናከልና ሃይማኖት ፈርሶ ስርአት አልበኛነት እንዳይነግስ በማሰብ ነው። ዴሞክራሲ ባልሰፈነበት እና የህግ የበላይነት ባልተከበረበት አገር በርግጥም ስጋቱ ተገቢ ስጋት ነው። የክርስትና እምነትን በኮሌጅ ደረጃ የተማሩ ሰዎች ዲግሪያቸውን በሚቀበሉበት ደረጃ ላይ ሲደርሱ ብዙውን ጊዜ እምነታቸውን እንደሚያጡ ይሰማል። ይህ ሁኔታ፤ “እምነት በየዋህነት እንጂ በምርምር አይሆንም።” የሚለውን አባባል እውነተኝነት ያጠናክረዋል። የእምነት ጉዳይ መንገዱ አንድ ብቻ ነው - ማመን።

በመጨረሻ አቡነ ተክለሃይማኖትን በተመለከተ አንድ መሰረታዊ ጥያቄ መነሳቱ አይቀርም። እየሱስ ክርስቶስ በውሃ ላይ መራመዱን ካመንን፤ ተክለሃይማኖት ስድስት ክንፍ ማብቀሉን የማናምንበት ምን ምክንያት አለ? የአቡነ ተክለሃይማኖትን የፃድቅነት

ገድልና ተአምራት ተጠራጥረን፤ የእየሱስ ክርስቶስን ማመን ይቻላል? መልሱ “አይቻልም” የሚል ነው። ምክንያቱም ተአምራትን በጠቅላላ ሳይንስ አይቀበላቸውም። ሰው በውሃ ላይ ሊራመድ አይችልም። በተመሳሳይ ሰው በተፈጥሮው ከንፍ ሊያበቅል አይችልም። ሳይንስ ተጨባጭ ነው። እምነት ላይ ግን አይናችንን ጨፍነን የመቀበል ግዴታ አለብን፤ ወደድንም ጠላንም።

አቡነ ተክለሃይማኖት ስድስት ከንፍ ማብቀሉን መጠራጠር ከጀመርን ጥርጣሬያችን ማቆሚያ አይኖረውም። ሙሴ ከግብፅ ወደ እስራኤል የተጓዘበት መንገድ በየት በኩል ነው? መፅሃፍ ቅዱስ “ባህሩን በዱላ ሰንጥቆ ወደ ሲናይ በረሃ ተሻገረ።” ብሎናል። የመፅሃፍ ቅዱስ ታሪክ ተመራማሪዎች ደግሞ “ታሪኩ የተፈፀመው ስዊዝ ካናል ከመከፈቱ በፊት እንደመሆኑ መሬት ለመሬት ተጉዞ ከግብፅ ወደ እስራኤል መሻገሩን ስብርባሪ ሸክላዎችን በመመርመር በጥናት አረጋግጠናል።” ይላሉ። የትኛውን እንመን? አማኝ የሆነ ሰው ፈላስፎች ወይም ታሪክ ተመራማሪዎች የፃፉትን ለመስማት አይችልም። የተክለሃይማኖት ከንፍ ማብቀል ከዚህ የተለየ አይደለም።

የጭቋላው አቡዮ ዓድቄ ለተጠማች እርግብ (ቁራ?) አይናቸውን አፍስሰው ውሃ አጠጥተዋታል። ልጅ እያለን፤ “አቡዮ ዓድቄ፤ በዘንጋቸው ወግተው ውሃ የሚያፈልቁ!” እያልን እንዘምር ነበር። አቡነ ገብረመንፈስ ቅዱስ የጭቋላ ነዋሪ በነበሩበት ዘመን ግን አድኦ ላይ የውሃ ችግር አልነበረም። ጋራ ጭቋላ ላይ የማይደርቅ ሃይቅ አለ። ስለዚህ ያቺ እርግብ ከንፍ ስላላት ውሃ ሊጠማት አይችልም። የውሃ ችግር ተከስቶ ነበር ቢባል እንኳ፤ “አቡዮ አይናቸውን ከሚያፈሱ፤ በዘንጋቸው መሬቱን በመውጋት ውሃ ለምን አላፈለቁም?” ብለን አልጠየቅንም። ምክንያቱም እምነትና ጥያቄ አብረው አይሄዱም። መጠየቅ የጀመረ መጨረሻው እምነቱን በማጣት ይጠናቀቃል። ምርጫው ሁለት ነው። ሶስተኛ የለውም። ማመን ወይም አለማመን።

ሼክስፒር፤ “መኖር አለመኖር - ይሄ ነው ጥያቄው” ብሎ ነበር። በዚህ አባባል ላይ መንግስቱ ለማ የቋጠሩትን አንድ ግጥም ገልብጠን እናዚማት ይሆን?

“ማመን አለማመን” ብሏል ሼክስፒር
ምነው ባገኘሁት - እነግረው ነበር
ካለማመን ማመን - ሳይሻል አይቀርም
በማመን ተስፋ አለ - ባለማመን ምንም

- 29 -

የማዕበሉ ወግ

Bolshaia doroga priamaia doroga
Prostora ne malo beresh twi ou Boga
Tebia ne rovniali topor ee lopata
Miagka twi kopitou ee pwiliu bogata

(ዘፈን - ጥንታዊ ስሎጥንያ)

* * *

እረጅም ጎዳና - ጠመዝማዛ መንገድ
መንደር መስክ አቋርጦ - ተሻግሮ እሚሄድ
አካፋ ወይ ዶማ - አልነካውም ከቶ
ኮቴ ነው የሰራው - መንገዱን አስፋፍቶ

- በካፋ ሃይለየሱስ እንደተረጎመው -

የንግስተ-ሳባ እና የአቡነ ተክለሃይማኖትን ትረካዎች የፃፍኳቸው ምፅዋ ሆኜ ነበር። የፃፍኩትን መልሼ በእርጋታ ለማንበብ ወደ ባህሩ ሄጄ አሸዋው ላይ ቁጭ አልኩ። ገና ባይመሸም ጭር ብሎአል። ማእበሉ ተከታትሎ እየተገማሸረ አሸዋው ላይ ይዘረጋል። ጠጉሩና ቅንድቡ ላይ ሽበት የወረረው ጎልማሳ የሚመስል ብርቱ ማዕበል መጥቶ ልክ እንደ ጆፌ አሞራ አጠገቤ አረፈ።

“ጤና ይስጥልኝ ወንድም ማዕበል!” አልኩ።

“ሰላም ላንተ ይሁን።”

“ከየት መምጣትህ ነው?”

“ከየት መምጣቴ ነው?” ትክዝ ብሎ ቆየ፤ “...ከጣና ሃይቅ ነበር የተነሳሁት። በረሃውን አቋርጬ፤ ከዳቡስ ልጆች ጋር የጉሙዝ ሜዳ ላይ ጋልቤ የኢትዮጵያን ድንበር ተሻገርኩ። ካርቱም ጥቂት ቆይቼ ነበር። እና

በአሌክሳንድርያ በኩል ሜዲትራንያን ገባሁ። ከዚያም ምኑን እነግርሃለሁ፤ ካስፒያን አልቀረኝ ካሪቢያን።”

“ምን ያህል ጊዜ ወሰድብህ፤ እዚህ ለመድረስ?”

“ሰላሳ አምስት አመታት...”

“የቃጅማው ያለህ! አንተ ከጣና ስትነሳ እኔ የአስር አመት ልጅ ነበርኩ። ይኸው እዚህ ተገናኘን። ምን አይነት ጉዞ ነው ጃል?”

“የውሃ እና የንስርን መንገድ ከቶ ማንም አያውቀው።”

ከሰከንዶች ዝምታ በሁዋላ፤

“የሆነው ሆኖ እርስዎንስ ማን ልበል?” ሲል ጠየቀኝ።

የፃፍኩትን አነብብኩለት። ሳይደሰት ቀረ።

* * *

“ጊዜ የለኝም እንጂ ብዙ ማለት በቻልኩ። ዳደኞቼ እስኪመጡና፤ ይዘውኝ እስኪሄዱ ግን ጥቂት ልንገርህ።”

“ንገረኝ...”

“...አንድ መሰረታዊ ነገር ስተሃል። ማህበረሰብ የሚሰለጥነው ባህሉንና ወጉን ለማስከበር፤ ማንነቱ በሌሎች የሰለጠኑ ጉልበተኞች እንዳይገፈፍ ነው። ጃፓን መሰልጠን አለብኝ ብላ ስትነሳ የሰጠችው ምክንያት፤ ‘ካልሰለጠንኩ ባህሌንና ልማዴን ማስከበር አልችልም፤ በቅኝ ገዥዎች መጤ ባህል እጠፋለሁ’ ከሚል ስጋት ነበር። የመርከብ፤ የአይሮፕላን፤ የታንክ ፍቅሯ ዝም ብሎ አልነበረም። ትውፊትን ለመከላከል ሆነ ተብሎ የተገባበት ነው።”

“በዚህ እስማማለሁ...”

“ጊዜ የለኝም፤ ዝም ብለህ አዳምጠኝ...”

“ቀጥል እሺ...”

“...ጃፓን ዘመናዊ ሃገር ናት - ከማንም የማታንስ። ነገር ግን ማንንም የምእራብ ሃገር አትመስልም። ስልጣኔ ማለት የቆየ ባህልህን፤ ወግህን፤ እምነትህን ማጥፋት ሳይሆን እሱን ይዘህ በስልጣኔ መገስገስ

ማለት ነው። ለፋብሪካዎች፣ ለሙብራት፣ ለውሃ፣ ለስልክ አለመኖር ምክንያቶቹ ጥንታዊ ባህላችን፣ ወጋችን፣ እምነታችን አይደለም። እንዲያውም ስልጣኔን በነዚህ ወጎች ባህሎችና እምነቶች ዙሪያ መንገዳት አለመቻላችን ነው። በአለም ላይ የሰለጠኑትን ትልልቅ ሃገሮች በሙሉ ከተመለከትክ ባህላቸውን፣ ወጋቸውን፣ ታሪካቸውን፣ እምነታቸውን አክረው አጥብቀው የያዙት ናቸው። ከዚህ ውጭ እናድጋለን ብለው የተነሱ በሙሉ አንድም የተሳካላቸው ሃገሮች አታገኝም። የአፍሪቃ ችግርም ይህ ነው። በነጭ ትራዲሽን ስልጣኔን መፈለጉ ነው ሽባ አድርጎ ያስቀረው...”

“አባባልህ ተስማምቶኛል። ግን ከኔ ትረካ ጋር...”

“አታቋርጠኝ ብዬህ ነበር...”

“መልካም ጨርሰ...”

“...ጥንታዊ የሚባሉ ሃገሮች መዘመን ወይም በቅኝ ገዥዎች እጅ መውደቅ ነበር እጣቸው። ኢትዮጵያም ከዘመናዊነት እርቃ በልዩነቷ መቀጠል የሚቻላት አልነበረም። እስካሁንም መቀጠሏ የሚገርም ነው። ስልጣኔ እንደ ጃፓኖቹ ካልሆነ፣ ማንነታችንን ለመከላከል ካልቻለ፣ ነጮችን ለመኮረጅ ብቻ ከሆነ፣ ከስልጣኔውም ከማንነታችንም ያጣን አሳዛኝ ጉዳት እንሆናለን። በዚህ ርእሰ ጉዳይ ላይ መሳይ ከበደ የፃፈውን መፅሃፍ አንብብ...”

“አባባልህ እንደገባኝ ከሆነ...”

“አታቋርጠኝ። ጊዜ የለኝም...”

“ደህና ቀጥል...”

“እዚህ ላይ ‘የትኛው ማንነት? የትኛው ትውፊት?’ የሚል ጥያቄ ታነሳ ይሆናል። መልሱ ቀላል ነው። የአማራና የትግሬውን፣ የኦሮሞውን፣ የወላይታውን፣ የከንባታውን ወዘተርፈ ነው መሆን የሚችለው። ይህ ደግሞ አማራውና ትግሬው ለሺህ አመታት ያመኑበትን ታሪክ፣ እምነት፣ ባህል በማፍረስ የሚሰራ አይደለም። የስልጣኔ ዋናው አላማ ይህን ታሪክና ከዚህ ታሪክ ጋር የተገነባን ማንነት ለመከላከል መሆኑን አትርሳ።”

“እውነቱን መነጋገር አይጎዳንም ብዬ ነው።”

“የትኛው ነው እውነተኛው የአለም ታሪክ? የብሪታሽ

ኪንግደም ወይስ የእስራኤል ነገስታት? ምንድነው የምታወራው?”

“ቢሆንም እነርሱ የሚፃፉ አሳቦችን አይቃወሙም።”

“ጠንካራ መሰረት ላይ ስለቆሙ ላይሰጉ ይችላሉ። ወዳንተ ፅሁፍ ስንመጣ... ለአሮሞች ሲባል የአማራውንና የትግሬውን እውንና እውን ያልሆነ ታሪክ፣ ትውፊትና ተረት መናድ የለብህም። ከአቡነ ገብረመንፈስ ቅዱስ፣ ከተክለሃይማኖት፣ ከጊዮርጊስ፣ ከሳባ፣ ከሰሎሞን ውጭ አማራና ትግሬውን ሌላ ምን ልታላብሰው ነው? የአሮሞውን እሬቻና ገዳ ለማድነቅ ሳባና ሰሎሞንን መምታት ለምን ያስፈልጋል? ያን ለማድረግ መሞከር ሁሉን ይዞ ነው ገደል የሚገባው። ሰዎች ታሪካቸውን እምነታቸውን ስትነካ ለምን ከሚገባው በላይ ይቆጣሉ? መልሱ ቀላል ነው። ከዚያ ሌላ ምን አላቸውና? ምንድንስ ናቸውና? በሳባ፣ በሰለሞን፣ በምኒልክ፣ በፃድቃኖቹ፣ በጨሌው መቀለድ በማንነታቸው መቀለድ ነውና ቱግ ቢሉ አይግረምህ።”

አስተያየቴን ጣል አደረግሁ፤

“ታሪክ ተደጋግሞና ተስተካክሎ ሊፃፍ እንደሚገባ አስባለሁ። ከምኒልክ ይልቅ አህመድ ግራኝን ሊመርጡ የሚችሉ ኢትዮጵያውያን አሉ። እነዚህ ሰዎች ምን ይደረጉ? ተጠርገው ይጥፉ? በአንድ ወገን እውነት ብቻ የሰከነ አገር መገንባት ይቻላል?”

“የአንድ ወገን ታሪክ ብቻ አይደለም። ከአረቡና ከጣልያኑ ጋር የተደረጉ ቅድመ አድዋ ግብግቦችን ወደ ጎን የገፉ ኢትዮጵያዊ ማንነት ሊኖር አይችልም። አፋሮች ‘እንኳን እኛ ግመሎቻችንም የኢትዮጵያን ባንዴራ ያውቃሉ’ ሲሉ ምክንያታቸው በሙዚንገር ይመራ የነበረውን 2000 የግብፅ ጦር ለወሬ ነጋሪ ሳይቀር ፈጅተው ለኢትዮጵያ ከቅኝ ነፃ ሆኖ መገኘት የድርሻችንን ከፍለናል ከሚል ትምክህት ተነስተው እንደሆነ መታወቅ አለበት። የነባልቻ አባነፍሶ፣ የነአቢቹ፣ የነአበበ አረጋይ፣ የነገረሱ ዱኪ፣ የነጃጋማ ኬሎ፣ የነሃይለማርያም ማሞ የአርበኝነት ታሪክ ከእውነታው በላይ ተጋኖ ቢቀርብ የጋራ ማንነት ፈጣሪ ስለሆነ ሊነካ አይገባውም። ለአሮሞም ሆነ ለሌላው የሚበጀው የጋራ የሆኑትን በማጋነን ላይ የተመሰረተ፣ ባንድ በኩል ሁሉንም ኢትዮጵያዊ ሊያስተሳስር የሚችል አንድ የታሪክ አንጓ ላይ መስራት እንጂ ልዩነትን በሚያሰፋ ሌላ የታሪክ አንጓ ላይ መስራት አይደለም።”

“ያልከውን አምንበታለሁ። በተጨማሪ ግን ምኒልክ የደቡብና የአሮሞ ህዝቦች ላይ ወረራ ፈፅሞአል። በብረት እና በእሳት ቀጥቅጦ

አስገብሯል። ይሄ በትክክል መነገር አለበት...”

“በዚያን ዘመን ምን እንዲያደርግ ትጠበቃለህ? የምርጫ ሳጥን ይዞ እየዘረ ሠራተኛዎች ሊያካሂዱ ኖሯል?”

“መነገር ግን አለበት...”

“....በምኒልክ ፈንታ ጉልበቱ በአንድ አሮሞ እጅ ገብቶ ቢሆን የማስገባት ሂደት ሌላ መልክ ይኖረው ነበር? አይመስለኝም። ትግሬውም፣ አማራውም፣ አሮሞውም አንዱ ሌላውን ማስገባር ባይችል ማናችንም ከፈረንሳዮች ከጣሊያኖች ወይም ከእንግሊዞች ባርነት አንተርፍም ነበር...”

“የታሪኩ መነገር...”

“ጊዜ የለኝም አስጨርሰኝ።”

“እሺ ቀጥል...”

“የወቅቱ ታሪክ ከዚህ ሌላ አማራጮች ይዞ ባልመጣበት ወቅት፣ ምኒልክ አንድ ህዝብና ሃብት ያለው ሃገር በአንድ መንግስት ስር አሰባስቦ ከነጮች ባርነት መዳናችንን፣ ምኒልክ ባስገበራቸው ህዝቦች ላይ በደረሰው ስቃይ አይን አሳንሰን ልናየው አንችልም። ‘ኋላቀሮቹ አቢሲኒያውያን ከሚገዙን ነጮች ቢገዙን ይሻል ነበር’ የሚለውን የአሮሞ ልሂቆች ክርክር አውቀዋለሁ። ነጮች ገዝተውን ቢሆን ኖሮ ግን አሮሞነት ጭራሹን ይጠፋ ነበር። አሮሞነትን ያቆየው የአቢሲኒያውያን ሁዋላ ቀርነት ነው...”

“ከድከሙት ለተገኘ በጎነት ምስጋና ይጠበቃል?”

“እባክህ አስጨርሰኝ...”

እና ቀጠለ፣

“በነጮች ተቀጥቆጦ የተገዛ አንድ ጥቁር በማንነቱና በስነልቦናው ላይ ነጮቹ የጣሉበትን ጠባሳ የሚያውቅ፣ አሮሞች በአቢሲኒያ ሰዎች ስለተገዙ ተመሳሳይ የስነልቦና ችግር ገጥሞአቸዋል የሚል ካለ የሚገርም ነው። የትኛው የነጭ ገዥ ነው ልጁን ለሃገሬው እየዳረ የሃገሩን የጦር አዛዥ በቅኝ ከያዘው መሃል እየመረጠ፣ እየሾመ የሰፋፊ መሬትና የሃብት ተጋሪ አድርጎ ሲገዛ የታየው? ሌላው ቢቀር በቆዳ ቀለም ብቻ ከሚደረግ ዘረኛነት በራስ ቀለም ላይ ከተፈጠረ የጥቁሮች ኮምፕሌክስ ነፃ ሆኖ መገኘት ያስገኘውን ጥቅም የአሮሞ

ኤሊት ያውቀዋል። እንዲህ እንዳንሆን የተከፈለው ብዙ ነው። የአሮሞ ኤሊት እንደማንኛውም አበሻ በነጮች ፊት የበታችነት የማይሰማው፣ አያትና ቅድመ አያቶቹ ነጭን አርበኛው የገረፉ ጀግኖች እንደሆኑ ስለሚያውቅ ነው። የምኒልክ የስራ ውጤት ይህንንም ያጠቃልላል። ፈረንጆቹ እንደሚሉት ይህ የተከናወነው under his watch ነው።”

ከባድ ማእበል ሲመጣ በሩቅ አየሁ።

“በል ደህና ሁን ወንድሜ! መሄዴ ነው።” አለኝ እየተጣደፈ።

“መንገድህ ወዴት ነው?”

“የእሩቅ ቅርብ ነው። የት ልበልህ?...”

“ለመሆኑ ይህ ሁሉ አድካሚ ጉዞ ለማነው?”

“ለሷ ነዋ!” ሲል በገነፈለ ድምፅ መለሰ፣ “...ሌላ ታዲያ ለማን ይሆናል? ብንሞት ለሷ ነው፤ ብናነባ፣ ብንደማ፣ ብንሳቀቅ፣ ብንቃጠል ለእስዋ ነው። ወንድሜ! ለሌላ ለማንም አይደለም፤ ለሷ ነው!!”

“ማናት እሷ!?”

“ኢትዮጵያ!” አለ ፀጥ ባለ ድምፅ፣ “...እናት አገራችን!”

ቀስተደመና የለበሰ ማእበል አጠገቤ ያረፈውን ጆፌ አንስቶት ነጎደ። ወርሃ ግንቦት ነበር...

ፓሪስ እና ፖለቲካ

ሰው ፍቅርና ቅናትን ችሎ ይኖራል
እኔ ግን ፍቅርና ፍርሃትን ችዬ ኖርኩ
ያውም ፍርሃቴ ምክንያት የለውም
“ፈሪ ውሃ ውስጥ ያልበዋል” እንዲሉ...
እየፈራሁ አለሁልሽ - ያንቺው ስብሃት ለአብ

(መወድስ - ስብሃት ገብረእግዚአብሔር)

የሆነ ዝቅርሳ ራሶ አገር፣ የሊዊስ ፓስተር፣ የሜሪ ኩሪ፣ የጁሌስ ቨርኔ፣ የአልበርት ካሙስ የትውልድ አገር! የነ አሌክሳንደር ዱማስ፣ የነኢሚል ዞላ አገር፣ የነቪክቶር ሁጎ፣ የነ ጉስታፍ ፍላውበርት፣ የነሳሙኤል በቪት፣ የነፓልሳክ፣ የነባልዛክ አገር! የእያሱ አለማየሁ፣ የገነት ግርማ፣ የፍቅሩ ኪዳኔ የስደት አገር! ስብሃትለአብ ገብረእግዚአብሔር ያፈቀረበት፣ የጨሰበት አገር። ወይዘሮ ገነት አየለ ላብበላብ እስክትሆን የደነሰችበት አገር...

* * *

ወደ ፓሪስ ለመጓዝ የወሰንኩት ለሁለት አላማ ነበር። የመጀመሪያው ፓሪስ የተባለችውን የአብዶች ከተማ መጎብኘት ሲሆን፣ ሁለተኛው ደግሞ ኢራናውያን አፋኝ መንግስታቸውን በምን አይነት ዘዴ እንደሚቃወሙት ለማወቅ ነበር።

በአውቶብስ ከአምስተርዳም ተነስተን ወደ ፈረንሳይ ስንጓዝ ቤልጅየምን ሰንጥቀን አለፍን። ጉዞ የጀመርነው ገና በማለዳው ነበር። እኔ በምጓዝበት አውቶብስ ላይ በርከት ያሉ “አበሾች” ነበሩ። ከእነዚህ አንዱ የቀድሞው የሰራተኛ ማህበር ሊቀመንበር ዳዊ ኢብራሂም ነበር። ጠጉሩ ገብስማ ከመሆኑ በቀር አላረጀም። እንደ ከረዩ አባወሮች ገፅታው

አለታማ ነበር። ስንጨባበጥ፣ “አመፀኛው!” አልኩት፤ በዚያን ሰዋን ታምራትና መለስን እንዴት እንዳንጸረጸራቸው እያስታወስኩ።

ኢራናውያን የአህመዲነጃድን መንግስት ለመቃወም በየአመቱ ፓሪስ ላይ ስብሰባ ያካሂዳሉ። በዚህ ጉባኤ ላይ ለመገኘት በየአመቱ በብዙ ሺህዎች የሚገመቱ ኢራናውያን ከመላ አውሮፓ ወደ ፓሪስ ይጎርፋሉ። ይህን ጉባኤ በየአመቱ የሚያዘጋጀው በማርያም ራጃቪ (Maryam Rajavi) የሚመራው National Council of Resistance of Iran (NCRI) ነበር። ሰኔ 23 2012 የተዘጋጀው ይህ ጉባኤ ለአምስተኛ ጊዜ መሆኑ ነው።

በየአመቱ “የኢራን ወዳጅ ነኝ” የሚል ማንኛውም የአውሮፓ ነዋሪ ወደዚህ ጉባኤ ይጋበዛል። ከሁለት ሺህ በላይ አውቶብሰች ተዘጋጅተዋል። ከመቶ ሺህ በላይ የሆቴል አልጋዎች ተይዘዋል። ቀላል ምግቦች በየአውቶብሱ ላይ ታሽገው ተቀምጠዋል።

ገንዘቡ ግን ከየት መጣ?

NCRI ‘ከደጋፊዎቹ በመዋጮ ያገኘሁት ነው’ ብሏል። በርግጥ ኢራን ብዙ ወዳጆች አላት። አንዳንዶቹ የጠላት ወዳጆች ናቸው። ዞረም ቀረ ኢራን ትኩረት የሰጠችበት ዘመን ነበር። ኢራን ሃብታም ናት። ጥንታዊ የስልጣኔ ታሪክ አላት። ዜጎቿ የተማሩ ናቸው። ከሁሉም በላይ ግን አሁን ኢራን ከሃያላኑ ጋር ጥርስ ተናክሳለች። እና በርግጥም ኢራን ወዳጆች አላት።

...እኔ በተመደብኩበት በዚህ አውቶብስ ላይ ጥቂት ኤርትራውያን ሴቶች እና በርከት ያሉ አሮሞዎች ነበሩ። ሾፌራችን ኔዘርላንዳዊ ነው። በጉዞ ወቅት የማብራሪያ ቋንቋዎች ደች እና አሮሞኛ ሆነዋል። የኢራን ተቃዋሚዎች አስተባባሪ፣ የኛን ቡድን ጉዞ የማስተባባሩን ሃላፊነት ለገረሱ ቴፋ ሰጥቶት ነበር።

ገረሱን በአካል ስተዋወቀው የመጀመሪያ ጊዜዬ ነበር። ቀደም ሲል በፖለቲካ ጉዳዮች ላይ የፃፋቸውን ጥቂት መጣጥፎች አንብቤያለሁ። ወደ ሆላንድ ከመምጣቱ በፊት አስመራ አራት አመታት መቆየቱንም ሰምቼ ነበር። በጉዞ ላይ ታዲያ በየመካከሉ ከገረሱ ጋር ማውጋታችን አልቀረም።

አውቶብሳችን ለቁርስ ሲቆም፣ ደች ቋንቋ አስቸጋሪ ስለመሆኑ እያወጋን ነበር። ተያይዞ በቋንቋ አለማወቅ ምክንያት አስመራ ላይ

የገጠመውን አስቂኝ ወግ አጫወተኝ፤

...ከተማ ውስጥ ባቢሎን በተባለው አካባቢ በእግር እየተጓዘ ነበር። አንዲት ሴት መኪናዋ አጠገብ ቆማለች። ህፃን ልጇ አብሮአት ነበረ። ገረሱ አጠገባቸው ሲደርስ ሴትየዋ በትግርኛ አናገረችው። ገረሱ አንዳንድ የትግርኛ ቃላት መስማት ጀምሮ ነበርና “መኪናውን ግፋልኝ።” ያለችው መሰለው። በንግግሯ ውስጥ በርግጥ፤ “መኪና” ብላለች። ለማንኛውም ገረሱ ከሁዋላ ሄዶ ጡንቻውን አፈርጥሞ፤ እግሮቹን ወጣጥሮ፤ መኪናዋን ለመግፋት ይዘጋጃል። በዚህ ጊዜ ሴትየዋ እየጮኸች ዘልላ መኪና ውስጥ ስትገባ ህፃኑም በመሪው በኩል አብሯት ገባ።

ገረሱ ግራ ተጋብቶ ወደ ሴትየዋ ሄዶ ያናግራታል። አማርኛ ትችል ኖሮአል። ገረሱ ትግርኛ እንደማይችል ነገራት። ወይዘሮዋ ሁኔታው ሲገባት እየሳቀች አስረዳችው፤

“ልጅ ኬክ ካልተገዛልኝ መኪና ውስጥ አልገባም ብሎ አስቸግሮኝ ነበር። ፖሊስ ነኝ ብለህ አስፈራራልኝ ነበር ያልኩህ።” አለችው። በርግጥ ገረሱ መኪናዋን ለመግፋት ሲዘጋጅ እብድ መሰሏት ነበር የጮኸችው። ገረሱ እየሳቀ እንዲህ አለ፤

“ዋናው ነገር ልጄ ወደ መኪናው እንዲገባ አድርጌያለሁ።”

የአስመራ ወግ ሲቀጥል የተክለሚካኤል አበበ ስም ተነሳ። ተክለሚካኤል “ልጅ ተክሌ” በሚል የብእር ስም አፈንጋጭ አሳቦችን በመፃፍ የሚታወቅ ሲሆን፤ በ90ዎቹ መጀመሪያ ላይ በአዲስ አበባ የኒቬርሲቲ የተማሪዎች ካውንስል ፕሬዚዳንት ነበር። “ልጅ ተክሌ” በሚል የብእር ስም መፃፍ የጀመረው ከወያኔ የደህንነት ሰዎች ከትትል አምልጦ በኬንያ በኩል ካናዳ ከገባ በሁዋላ ነበር። ስለ ፅሁፎቹ አንስተን ስናወጋ፤ አስመራ ሳለ ልጅ ተክሌ ከካናዳ ገንዘብ ልኮለት እንደነበር አጫወተኝ፤

“ከገንዘቡ ጋር አያይዞ የፃፈልኝን ኢሜይል ልንገርህ?”

“ምን ብሎ ፃፈ?”

“እኛ ነፍጠኞች ለመቶ አመታት የዘረፍነውን የኦሮሞ ሃብት እኔ እየሰራሁ መመለስ ጀምራለሁና የመጀመሪያውን መቶ ዶላር ሄደህ ውሰድ...”

በልጅ ተክሌ ቀልድ ስንሰቅ ቆየንና ጠየቅሁት፤

“እንዴት ግን ጓደኛህ ሊሆን ቻለ?”

“የፖለቲካ ልዩነት አለን። ቢሆንም በቀጥታ ነው የምንነጋገረው። የተክሌ ጥሩ ነገሩ ማስመሰል አይችልበትም። ያመነበትን ፊት ለፊት ይናገራል። የአካባቢያችን ፖለቲከኞች እንደ ተክሌ በቀጥታ መናገር ቢለምዱ የችግሩ ግማሽ ይቃለል ነበር...”

“እነዚህ ወጣቶች ደም ያልተቃባውን አዲስ ትውልድ መወከል ይችሉ ይሆን?” የሚል ጥያቄ አእምሮዬን አቋርጦ አለፈ።

ከዚያ በሁዋላ ለሰአታት ያህል ርዕሰ ጉዳዮችን ስለ ስድሳዎቹ ፖለቲከኞች አስቀያሚ የፖለቲካ ባህል ጉዳይ ሆነ። አለመታደል ሆኖ እነዚህ ቀደምት የፖለቲካ ሰዎች በአመለካከት ሲለያዩ የእግዚአብሔር ሰላምታ እንኳ ያቆማሉ። ከዚያም አልፈው አንዱ ሌላውን መቃብሩ እስኪገባ ድረስ ያሳድደዋል። ቀብሮት ሚስማር ከመታበት በሁዋላ እንኳ፣ ጭቃና ጥላሽት ቀላቅሎ በማብካት ስሙን ይለቀልቀዋል።

ለጥ ያለውን የፈረንሳይ ሁዳድ እየታዘብን፣ ጉዞአችን ወደ ፓሪስ ቀጠለ። የፈረንሳይ ለጥ ያለው የእርሻ መሬት ሄዶ ሄዶ ከሰማዩ ጋር ይዋሃዳል። መሬት ከብ መሆኗን እዚህ አካባቢ በአይን ማየት ይቻል ነበር።

* * *

እነሆ! ፓሪስ እምብርቷ ላይ ቆሜያለሁ።

ከፊት ለፊቱ ኤፌል ታወር (La Tour Eiffel) በኩራት ቆሞአል። 320 ሜትር ወደ ሰማይ ተመንጥቆአል። ከተገነባ 122 አመታት ሞላው። ይህን ሃውልት የቀረፀው ኢንጂነየር ጉስታፍ ኤፌል እድለኛ ነው። ሃውልቱ በስሙ ተሰይሞለታል። በየአመቱ በሚሊዮናት የሚገመቱ ሰዎች ከሃውልቱ ጫፍ ላይ ለመገኘት ወደ ፓሪስ ይጎርፋሉ።

ገረሱ እንደ ሃውልቱ አጠገቤ ቆሞ ነበር፤

“የሶፍኡመር ዋሻን አይተሃል?” ስለ ጠየቅሁት።

በጣም ሳቀ፤

“ከአዲስ አበባ ወጥቼ እስከ ሙከጡሪ ሄጃለሁ። በምስራቅና በምእራብ እስከ ሶደሬ፣ ወሊሶ፣ አምቦ ሄጃለሁ፤ በቃ! ስኮበልል የማራቶን ያህል አዋሳን ሰንጥቄ በሞያሌ በኩል አለፍኩ። ሶፍኤመር፣ አክሱም፣ ላሊበላ፣ መዳወላቡ፣ ጎንደር፣ ነቀምት፣ አሞ፣ ላንጋኖ፣ ጮመን፣ አባይ፣ ዳንካሊያ፣ አንዱንም አላየሁ።”

ኤፌል ታወር አጠገብ ቆመን ባህላችን ላይ አላገጥን።

እውነት ነው....

አንድ የመቐለ ልጅ የአክሱም ሃውልትን ሳያይ የአዲስ አበባን ጓዳ ያውቃል። የባህርዳር ልጅ የፋሲል ግንብን ሳይጎበኝ ኒውዮርክን ይናፍቃል። አንድ የአዲስ አበባ ልጅ ዘርአያእቆብን ሳያነብ የፈረንጅ ጥቅስ ያንበሉብላል። ራስን የመናቅ በሽታ! በገሃዱ አለም ሌላውን ለመምሰል የመሞከር አሳፋሪ ተውኔት። ራስን ማታለል። አዋቂ መምሰል። ማንነትን ማጣት። እና በመጨረሻ አንዱንም ሳይሆኑ መሞት...

በሃውልቱ አጠገብ Seine ወንዝ ያልፋል። 776 ኪሎሜትር ርዝመት አለው። ጀልባዎች በወንዙ ላይ ውርውር ሲሉ ይታያሉ። በርግጥ Seine ወንዝ ሲጓዝ አይታይም። ‘ወንዝ ነው’ ስለተባለ ግን እየተጓዘ ሊሆን ይችላል።

በመፅሃፍ ትረካ የማውቃቸው በርካታ ታሪካዊና ስመጥር ወንዞች አሉ። የለንደኑ ቴምስ፣ እንዲሁም የሩስያ ዶን እና ቮልጋ ሊጠቀሱ ይችላሉ። ሾሎክሆቭ ዶን ወንዝ እና የካዛክ ፈረሰኞችን የገለፀበት የጥበብ ስራ ወደር አይገኝለትም። Rhine (ራይን) ወንዝም እንዲሁ ታዋቂ ነው። ከስዊስ አልፎ ተራሮች ተነስቶ በኔዘርላንድ በኩል ወደ ሰሜን ባህር ይቀላቀላል። እሁድ ምንም የምሰራው ካጣሁ ኡትሬክት ብቅ ብዬ ራይን ወንዝ ወደ ሰሜን ባህር ሲጓዝ አየዋለሁ። ደሜ ከላይ ወደታች ሲራሯጥ ይሰማኛል። ዳርቻው ላይ ቁጭ ብዬ ከተጓዣ ወንዝ ጋር በሰሜት ማውጋት ለምጃለሁ።

ስለ ወንዞች ስናወጋ እንደ አዋሽ የሚሆንልኝ የለም። እና የፀጋዬ ስንኞች...

አዋሽ ቡርቃው፣ መጫ ምንጩ፣ ዳዳ ፅንሱ፣ ሸዋ ፍንጩ
ውጠህ ተውጠህ አርጩ
የንዳድ የበረሃ አጩ
ንግርትህ ምንድነው አዋሽ? አባ ብቻ አባ እንቅጩ

ሌላው ልቤን የሚነካው ቡርቃ ወንዝ ነው። ቡርቃ ያሳዝነኛል። በአፍሪቃ ቀንድ ውስጥ ግዙፍ ወንዝ ሆኖ ሳለ ድምፁና ነፃነቱ ታፍኖአል። እንደ ጋሞው ኩርፓዬ ከተራራ ወደ ገደል እየተፈጠፈጠ የወንዞችን ወግ ማእረግ ለማየት አልበቃም። እንደ አባይ፣ እንደ አዳባይ አልተዘመረለትም። ተከኬ እንኳ ቀንቶት በአቅሙ አገሩን ማገልገል ሲጀምር ቡርቃ ጨለማ ውስጥ እንደተቀበረ ዝም ብሎአል...

ይኸው አሁን Seine ወንዝ ዳርቻ ላይ ቁጭ ብያለሁ። ከመላው አለም ወደ ፓሪስ የመጡ ቱሪስቶች ከሃውልቱና ከወንዙ ድልድይ ላይ ፎቶ ይነሳሉ።

“ሴን ወንዝ ፓሪስን ለሁለት ቆርጦ ያልፋል።” የሚል አባባል በበርካታ መፃህፍት ላይ ተፅፎ አንብቤያለሁ።

አባባሉ ስህተት ነበር።

ከፓሪስ በፊት ሴን ወንዝ ነበረ። ስለዚህ “ፓሪስ መጥታ ከሴን ወንዝ ግራና ቀኝ ሰፈረች።” ቢባል እውነት ይሆናል። በእውነቱ ሴን ወንዝ የፈረንሳውያን ታሪክ ነው። ወንዙ የፈረንሳይን የድልና የሽንፈት ታሪክ ሲተርክ ውሎ ያድራል። ፈረንሳውያን በድል አድራጊነት ሲያብዱ ሴን ወንዝ አብሯቸው አብዷል። ተሸንፈው በደም ሲታጠቡ፣ ሴን እንባ አውጥቶ አልቅሷል። በወንዙ አናት ላይ የተሰሩ ድልድዮችና ሃውልቶች ይህንኑ ሃዘንና ደስታ ይተርካሉ።

* * *

ማምሻውን ከሆቴላችን ደጃፍ ቆመን የኢትዮጵያን ፖለቲካ አንስተን አወራን። ገረሱ አንዳንድ ትእዛዝቶቹን አነሳ፡

“አብዛኛው ክርክሮች በተቃርኖ የተሞሉ ናቸው።”

“እንዴት ማለት?”

ቀስ በቀስ እየጋለ በሚሄድ ድምፅ ተናገረ...

“...የኦሮሞ ህዝብ ትግል ምንም የህዝብ ድጋፍ እንደሌለውና የስልጣን ፈላጊ ምሁራን ሴራ መሆኑን በአንድ በኩል እየተከራከሩ፣ በሌላ በኩል ደግሞ የራሱን እድል በራሱ ይወስን ቢባል ህዝቡ ይሳሳታል’ ይላሉ። እነዚህ ነገሮች ርስበርስ ይቃረናሉ። ርስበርስ

የሚቃረኑ ነገሮች በአንድ ጊዜ ትክክል ሊሆኑ አይችሉም። ለምሳሌ ‘አገጣ አርባ አመታት ታግሎ አንዲት ወረዳ እንኳ መያዝ ያልቻለው የህዝብ ድጋፍ ስለሌለው ነው’ የሚሉ አሉ። ይህ ከሆነ ወያኔ መላ አገሪቱን የተቆጣጠረው የህዝብ ድጋፍ ስላገኘ ነው ማለት ነው? የአንድነት ሃይሎች የሚባሉትም አርባ አመታት አልተሳካላቸውም። አላማቸው ተቀባይነት ስለሌለው ነው? አርባ አመታትን መለኪያ ያደረገውስ ማነው? አርባ አመታት ያልተሳካለት ድርጅት ትግሉን ማቆም አለበት? ምን ማለት ነው? የደቡብ አፍሪቃው ANC 82 አመታት ታግሎ ነው አላማውን ከግብ ያደረሰው...”

ዳዊ ኢብራሂም መጥቶ ተቀላቀለን።

ሲጋራውን እየለኮሰ፤

“መቀላቀል ይቻላል?” ሲል በቀልድ መልክ ጠየቀ።

ገረሱ ጥቂት ቀለልዶ የጀመረውን ቀጠለ...

“...ትግል ቅብብሎሽ ነው። የጊዜ መራዘም የአላማውን ደካማነት አያመለክትም። ትልቅ የምትለው የፖለቲካ ሰው፤ ‘ኦሮሞዎች እርስበርስ የተከፋፈሉ ስለሆኑ ህብረት ፈጥረው አገር ሊመሰርቱ አይችሉም’ ሲል ትሰማለህ። ኦሮሞ አንድ ባህል፤ አንድ ታሪክ፤ አንድ ቋንቋ ኖሮት አንድ መሆን አይችልም የሚል ክርክር የሚነሳ ከሆነ፤ በኢትዮጵያ ውስጥ ያሉ የተለያዩ ታሪክ፤ ቋንቋ እና ባህል ያላቸው ህዝቦች እንዴት አንድ መሆን ይችላሉ?’ ተብሎ ይታሰባል? ርስበርሱ የሚቃረን ነው። በግዴለሽነት፤ ‘ትግራይ ብትገነጠል አንጎዳም፤ ድንጋይ ነው የሚቀርብን’ ብለው የሚናገሩ አሉ። የኦሮሞ ነፃነት ጥያቄ ተቀባይነት የሚያጣው ቡና እና ወርቅ ስላለው ነው? ምን ማለት ነው ይሄ?”

ዳዊ ሲጋራውን እየማገ ሰማይ ሰማዩን ያያል።

ገረሱ የጋለ ድምፁን ቀነሰ....

“...ኢትዮጵያዊ ማንነት የሚባለው ራሱ ታሪካዊ፤ ባህላዊና ትውፊታዊ ይዘቱ በመሰረቱ የአማራውና የትግሬው ብሄራዊ ማንነት ነው። ሆኖም ኢትዮጵያ በሚባለው የጂኦግራፊ ክልል ውስጥ ያለ ሁሉ አንድ ወጥ ማንነትና ስሜት አላቸው ብለው ይከራከራሉ። ኢትዮጵያዊነት ሲተች ግን አንደኛው ወገን ብቻውን ቀድሞ ይቆጣል። ኢትዮጵያዊነት የጋራ ማንነት ከሆነ አንደኛው ይበልጥ ተቆርቋሪ ሊሆን

አይቻልም። አንደኛው ወገን ብቻውን ከተቆረቆረ አንድ የሚዛን መዛባት አለ ማለት ነው። ያንን መዛባት፣ ያንን ችግር መፈለግ ይገባል። የፖለቲካ ችግሩ በትክክል ከታወቀ፣ መፍትሄው ግማሹ እንደተገኘ ይቆጠራል’ ይባላል። በቋንቋ፣ በባህል፣ በወግ አንድ አይነት አለመሆናችንን ሳያምኑ ስለአንድነት መነጋገር አይቻልም። ‘እንደ ቀድሞአችን በአንድነት፣ በፍቅርና በሰላም መኖር አለብን’ የሚል አባባል በተደጋጋሚ ይሰማል። እነሱ እንደ ቀድሞአችን የሚሉት የወርቃማ ዘመናቸውን ትዝታ ነው። ያ ዘመን ለኦሮሞ ህዝብ የፍቅርና የእኩልነት ዘመን አልነበረም። ይህን እውነት መረዳት ይገባል።”

“መቸም ህዝቡ አብሮ ኖሮአል። ለተፈፀሙ ታሪካዊ በደሎች እርቅ ተደርጎ አብሮ ከመቀጠል ውጭ ምን የተሻለ አማራጭ አለ?”

“ስለተፈፀመው በደል መቸ መተማመን ላይ ተደረሰ? ስለ ምኒልክ ሲነሳ፣ ‘በዚያን ዘመን ለተፈፀመው ጥፋት እኛ ወኪል አይደለንም፤ ተጠያቂ አንሆንም፤ መቃብር ቆፍራችሁ ጠይቁ...’ የሚሉ አባባሎች ነው የሚሰሙት። መልካም ድርጊቶቹን ብቻ ለይቶ ውርስ ማለት ግን አይቻልም። መጥፎውንም መቀበልና መረዳት ይገባል። በሰለጠኑ አገራት ወራሾች ይቅርታ እስከ መጠየቅ ይሄዳሉ። ለነገሩ ‘የአንድነት ሃይል ነን’ ይላሉ እንጂ የአንድነት ሃይል አይደሉም። ባህርያቸው የአንድነት ሃይል አያሰኛቸውም።...”

“የግለሰቦች መብት ከተከበረ የኦሮሞ ህዝብ ጥያቄም በዚያው ማእቀፍ ውስጥ ይፈታል።’ የሚል መከራከሪያ አለ። በተጨማሪ ከምኒልክ ዘመን ጀምሮ ኦሮሞዎች ስልጣን ላይ ነበሩ...” አልኩ።

ለዳዊ እድል ሳይሰጥ ገረሱ ንግግሩን ቀጠለ፤

“የግለሰብ መብት እንዲከበር መከራከር በራሱ ጥፋት አይደለም። አእምሮአቸው ውስጥ ያለው ግን ሌላውን የመቆጣጠር አላማ ነው። የነባሩን ነዋሪ መብት ግምት ውስጥ ሳያስገቡ፣ ለሰፋሪዎች ጥቅም ብቻ ወገናዊ ሆነው ነው ስለግለሰቦች መብት የሚሞግቱት...”

“አእምሮአቸው ውስጥ ያለው?” አልኩ ባለመስማማት።

“...ከመግታቸው ጀርባ ያለ እምነታቸውን ለማወቅ ታምራት ገለታን መሆን አያስፈልግም። የመብት ጥያቄ ሲነሳ ‘በምኒልክም ሆነ በተከታዮቹ አስተዳዳሪዎች ዘመን ኦሮሞዎች ስልጣን ላይ ነበሩ’ ብለው ይሞግታሉ። እውነት ነው። ግለሰቦች ስልጣን ላይ ነበሩ። ጎበና ዳጩ፤

ጃጋማ ኬሎ፣ ቡልቻ ደመቅሳ፣ ደበላ ዲንሳ አሮሞዎች ነበሩ። በረከት ስምአን ኤርትራዊ ነው። የኤርትራን ህዝብ ወክሎ ነው ስልጣን ላይ የተቀመጠው? ባራክ ኦባማ ኬንያን ወክሎ አይደለም የአሜሪካ ፕሬዚዳንት የሆነው። የምንነጋገረው ስለ ስርአቱ፣ ስለ ሲስተሙ እንጂ ስለ ግለሰቦች አገልጋይነት አይደለም። በቀዳሚዎቹ ስርአት የአሮሞን ህዝብ ጥቅም ወክሎ ስልጣን የያዘ አሮሞ አልነበረም።”

የሆቴሉ ማናጄር ገረሱን ጠራው። ከዳዊ ጋር ብቻችንን ቀረን። ፖለቲካውን አልቀጠልንበትም። ዳዊ ይናገር እንደሆነ በሚል ጠበቅሁት። ርእስ ለወጠ፤

“ፓሪስን ከዚህ ቀደም መጥተህባታል?” ሲል ጠየቀኝ።

“የመጀመሪያዬ ነው። አንተስ?”

“አንድ ጊዜ ከቤተሰቤ ጋር መጥቼ ነበር። ከሴት ልጄ ጋር ታወሩ ጫፍ ላይ ወጣን። በምሽት በጣም ያምራል። ወረፋው ግን አይቻልም። ከሁለት ሰአታት በላይ ጠብቀን ነው የደረሰን...”

* * *

በነጋታው ማለዳ የፓሪስ ጉብኝታችን ቀጠለ።

በሴን ወንዝ ላይ ተንሳፈፍን። በፈረንሳይ አብዮት ወቅት ንጉሳዊ ቤተሰቦች በጊሎቲን የተሰየሩበትን ቦታ አየሁት። Place de la Concorde ይሉታል። ንጉስ ሉዊስ እና ማሪያ አንቶኔቴ እዚህ ቦታ ላይ አንገታቸው ተቀንጥሶአል። አካባቢው በደም የጨቀየበትን የቁጣ ጊዜ በምናብ ለማየት ሞከርኩ።

የፈረንሳይ ወታደሮችን የድል ሃውልት ጎበኘነው። ናፖሊዮንን ከነወታደሮቹ ማሰብ ይቻል ነበር። Notre Dame Cathedralን ጀልባ ላይ ሆኜ አየሁት። በአስራአንደኛው ክፍለዘመን መገንባቱን አንበቤያለሁ። የዳይቬንቼ ሞናሊዛ ኦሪጅናል ስእልም ፓሪስ ይገኛል።

ፓሪስን እንዲህ በጨረፍታ ከጎበኘን በሁዋላ ወደ ኢራናውያን ፕሮግራም ተጓዝን። Villepinte በተባለች ከፓሪስ ወጣ ብላ በምትገኝ ቀበሌ ላይ ነበር ዝግጅቱ። የአዳራሹ ዙሪያ በሰው ተጥለቅልቆአል። ሶሪያውያን በዜማ የአገራቸውን መሪ ያወግዛሉ። የቆርቆሮ ቦርሳ የያዙ ወጣቶች፣ “ለትግሉ እርዱን” እያሉ እንግዶችን ይጠይቃሉ። አንዲት

ወጣት ሶሪያዊት ከፊቴ ተደቀነች፤

“ሶርያን መርዳት ትፈልጋለህ?”

ከፉም ደግሞ ሳልናገር አልፌያት ሄድኩ። ወንዶቼ ወጣቶች ሞላላ ከበሮ እየደለቁ በቋንቋቸው ይዘፍናሉ።

ወደ አዳራሹ ሲቃረብ ረጃጅም ሰልፎች አየሁ። ፍተሻ ነው። ከገረሱ ቴፋ ጋር ወደ አዳራሹ ስንገባ የአታሞ የሚመስል ከባድ የከበሮ ድምፅ ይሰማ ነበር። የከበሮው ድምፅ፣ አጤ ምኒልክ የኢጣሊያን ወረራ ለመመከት ከአዲስአበባ ሲነሱ የነበረውን ሆታ ያስታውሳል። ኢራናውያን አዳራሹን ቀውጦ አድርገውታል። ወይን ጣጅ ባንዴራ እየተውለበለበ ነበር።

በሰው መካከል እየተጋፋሁ ወደፊት ሄድኩ። ማርያም ራጃቪ መናገር ጀምሮ ነበር። የማስተርጎሚያ ማዳመጫውን ጀሮዬ ላይ ተከዬ የንግግርን ትርጉም ግማሽ ድረስ አዳመጥኩና ሰለቸኝ። ርግጥ ነው፤ Iran's spring is still alive and the situation in Iran is explosive. ብላ ተናግራለች። ...people are looking for change and there is no future for the current regime. የሚለው አባባሏ በየአመቱ የሚደገም ይመስላል። ይህ ንግግር ያለምንም ማስተካከያ ጭቆና ላለበት አገር ሁሉ የሚያገለግል ነበር። ማርያም ስለ ኢራን የኒዩክሌር ፕሮግራም ንግግር ጀምሮ ማቋረጥ አቃታት። ንግግሯን እስክትጨርስ የምጠብቅበት ፍላጎትና ትእግስት አጣሁ። እና ማዳመጫውን ከጀሮዬ ነቅዬ ከአዳራሹ ወጣሁ። ወደ ሆላንድ የመልስ ጉዞ የምንጀምረው እኩለ ሌሊት ላይ በመሆኑ ስድስት ሰአታት ያህል ትርፍ ጊዜ ነበረኝ። አላመነታሁም። በባቡር ወደ ፓሪስ እምብርት ተመለስኩ።

እንደ ለንደን ድብልቅልቅ ያለች ናት።

ሁሉም አይነት ዜጋና ቀለም ይታይባታል። አስፓልቱ ዳርቻ ላይ ተቀምጠው የቆርቆሮ ቢራ እየቀመቀሙ፤ ዲብዲብ የተባለውን ቁማር የሚጫወቱ ወጣቶችን አየሁ። ዘወር ስል አጠገቤ የቆሙ ወንድና ሴት ትንፋሽ አጥተው ከንፈር ለከንፈር ይሳሳማሉ። መሳሳም የሚለው አይገልፀውም። ጎረሳት፣ ጎረሰቸው ማለት ይሻላል። ሴቷ አእምሮዋን የሳተች ነበር የምትመስለው። ተጠቅልላ አፉ ውስጥ ልትገባ ምንም አልቀራት። “ፍሬንች ኪስ” የሚባለው ይሄ ይሆን?

ግንቡ ስር አንድ ሽማግሌ ቢራውን እየቀነደበ፣ ተጋድሞአል።

ጎዳና ተዳዳሪ መሆን አለበት። ኮተቱን ሁሉ ሸክፎአል። የተጠቀለለ ፍራሽ አልቀረውም። ለራሱ ቤት የለው፣ ደግሞ ውሻ ይዟል።

አንዲት የተቆጣች ወጣት ሴት በከባድ እርምጃ ባጠገቤ አለፈች። ወዲያው አንድ ወጣት ወንድ ተንደርድሮ ደረሰባትና እጇን ይዞ ቢለምናትም መንጭቃው ሄደች። አንዲት ጥቁር ሴት (ሴኒጋላዊ ሳትሆን አትቀርም) ብልቷ አካባቢ የተንጠለጠለ ትልቅ ቀለበት እያወዛወዘች ተንሳፈፈች።

በጣም ሳቅሁ።

አንዲህ ያሉ እብዶችን ለመጨረሻ ጊዜ ያየሁት ፕሪቶሪያ ላይ ነበር። ሆላንዶች እንዲህ አይደሉም። አምስተርዳም ሃሺሽ እና የወሲብ ሙያተኞች ስራ የተፈቀደባት ያበደች ከተማ ብትሆንም፣ ሁሉም ነገር በህግ የታረቀ ነው። ህዝቡም ስርአት ይወዳል።

ከአንድ የደመቀ ባር ደጃፍ ላይ ተቀምጬ ቢራ አዘዝኩ።

የፓሪስን ሰማይ ቀና ብዬ አየሁት። ከደብረዘይት ሰማይ ጋር አንድ አይነት ነው። ጠቆርቆር ብሎአል ሰማዩ። ሊዘንብ ፈልጎ ይሆን? “ሲሜሶ! ሲሜሶ!” ማለት አማረኝ። ቁጭ ባልኩበት ደጃፍ ጉራማይሌ የሰው አይነት ይተላለፋል። የአለም ህዝብ ሁሉ ወኪሉን ወደ ፓሪስ የላከ ይመስላል። ፓሪስ ህይወት ያላት የእብዶች ከተማ። ፓሪስ ላይ ተወልዶ፣ ፓሪስ ላይ ማደግና ፓሪስ ላይ መሞት አስደሳች ሊሆን ይችላል። ላልተወለድንባት ግን ፓሪስ ዞሮ ዞሮ ባዳ እና ባእድ ናት።

* * *

ከሱቅ በደረቴዎች የገዛነውን የፈረንሳይ ቢራ ይዘን ነበር...

ከገረሱ ጋር ብቻችንን ከሆንን ከፖለቲካ ሌላ ማውራት የሚቻል አልነበረም። ጥቂት ለኮስ ሳደርገው በሸርታቱ ይገባል።

የትጥቅ ትግል እና ሰላማዊ ትግል ጉዳዮችን አንስተን አወጋን። ሰላማዊ አማራጭ ሁልጊዜ ሊሰራ እንደማይችል ተግባባን። ጋንዲ ቢሳካለትም ዳላይላማ አልሆነለትም። ባንፃሩ የትጥቅ ትግልም ላይሳካ ይችላል። ሻእቢያና ወያኔ ቢሳካላቸውም፣ ታሚል ታይገርስ ከነመሪያቸው ጥርግርግ ብለው ከምድረገፅ ጠፍተዋል። በአገሩ ውስጥ ያለው ተጨባጭ ሁኔታ ነው የትግል ስልቱን የሚወስነው። ታክቲክና

ስትራቴጂው ከሁኔታዎች ጋር ሊለዋወጥ እንደሚችል ተግባብተን ነበር።

ወጋችን ሲቀጥል ስለ አነግ አነሳሁበት፤

“ሌሎች የሚሉትን እርሳው። አነግ አልተዳከመም እያልክ ነው? ሲከፋፈል እያየነው ነው። ምንድነው መሰረታዊው ችግር?”

“ችግሩ አነግ ህዝቡ ውስጥ አለመግባቱ ነው።” ሲል ባለማመንታት መለሰ። እና ቀጠለ፤ “...ህዝቡ ውስጥ መግባት ሲባል በህቡእም ሆነ በገሃድ መሰረትህን ህዝቡ ውስጥ መትከል ለማለት ነው። በተቀረ ውጭ ሃገር ያለው ሃይል ድጋፍ ሰጪ ብቻ ነው መሆን የሚችል። አነግ ተጨባጭ ድርጅታዊ አቅም መፍጠር ያልቻለው ስደት ላይ ስላለ ብቻ ነው። አነግ ህዝቡ ውስጥ ሆኖ መስራት አለበት። ርግጥ ወያኔ አፋኝ ስርአት ነው። አምባገነኖች ግን ምርጫ ሰጥተው አያውቁም። አፈና ሁልጊዜ ይኖራል። ከታሪክ እንደምናየውም አፈናውን ተቋቁሞ መደራጀት ይቻላል። ሲሳካ ታይቶአል። መንገዱ ይኸው ብቻ ነው። መፍትሄውን ማግኘት የሚችለው ከችግሩ ጋር ያለ ብቻ ነው። ውጭ ሃገር ሆነህ አገር ውስጥ ላለ ህዝብ መፍትሄ ማቅረብ አትችልም።”

“ከአንድነት ሃይሎች ጋር መተባበር ለምን አይቻልም?”

“ለመተባበር የጋራ ራእይ ሊኖርህ ይገባል።”

“ሰላምና ዴሞክራሲ የጋራ ራእይ ሊሆን አይችልም?”

“ስለ ሰላምና ስለ ዴሞክራሲ ማሰብ የምትችለው ማንነትህ እውቅና ሲያገኝ ነው። ማንነትህ እውቅና ሳያገኝ ሰላምና ዴሞክራሲ የጋራ ራእይ ሆኖ ማገልገል አይችልም። አሁን ባለው ተጨባጭ ሁኔታ እኛና እነሱ የወያኔን ስርአት ስንቃወም አንዳንድ ጊዜ በሚቃረኑ ምክንያቶች ነው። ለአብነት እኛ ‘የፌዴራል ስርአቱ የተሟላ አይደለም። የኦሮሞ ህዝብ ራሱን በራሱ እያስተዳደረ አይደለም።’ ስንል እነርሱ ደግሞ ያለችውንም ጭላንጭል ተስፋ በመድፈን፤ ‘ፌዴራሊዝም አገር ያፈርሳል’ በሚል ምክንያት ወደ ቀድሞው አይነት አስተዳደር ለመመለስ ይፈልጋሉ። በተለያየ አቅጣጫ እየተጓዝን እንዴት የጋራ ራእይ ሊኖረን ይችላል? ለነገሩ በአንድነት ላይ የተመሰረተ የጋራ ራእይ አለን የሚሉት ርስበርሳቸው እንኳ መስማማት አልቻሉም...”

“አሉታዊ ስሜት ይጫንሃል። ተረጋጋ!” አልኩት።

እየሳቀ ጨመረበት፤

“...እስኪ መለስ ብለህ የሃያ አመታት የፖለቲካ ታሪካቸውን ተመልከት? ‘አንድነት’ የሚለውን ለመግለፅ የሚያገለግሉ ቃላትን ሁሉ ጨርሰዋቸዋል። ቅንጅት፣ ጥምረት፣ ትብብር፣ አንድነት፣ መድረክ፣ መላው ኢትዮጵያ ... ለውጥ የሚያመጣ ታክቲክስ ስትራቴጂ ነድፈው ተጨባጭ ውጤት ስለማያመጡ ጥምረቶቹ በአጭር ጊዜ ውስጥ ይከስማሉ። እንደገና ሌላ የአንድነት ቃል። መልሰው ይተናሉ።”

“እና መፍትሄው ምንድነው?”

“በአገሪቱ ውስጥ ያሉ ታሪካዊ ችግሮችና ቅራኔዎችን በግልፅ ለይቶ ለመፍታት የፖለቲካ ቁርጠኝነት ማሳየት ያስፈልጋል። በቅራኔው ላይ የጋራ ግንዛቤ በሌለበት ሁኔታ....”

የአውቶበሳችን ጥሩንባ ሲሰማ ወጋችን ተቋረጠ።

* * *

እነሆ! ወደ ሆላንድ የመልስ ጉዞ ሆነ።

ሾፌራችን በደች ቋንቋ መናገር ጀመረ።

“Wij missen Parijs” ሲል ጀመረ፤ ‘ፓሪስን እንናፍቃለን’ ማለቱ ነው Wij nemen niets mee uit Parijs. ‘ከፓሪስ ግን ምንም ነገር ይዘን መሄድ አንችልም።’ Maar de herinnering blijft tussen ons voor altijd. ያየነው ትዝታው ግን ለዘልአለሙ ከኛ ጋር ይኖራል...

የኢሃባ ስደት

እናንተ ቡቸላዎች - እንደምን አላችሁ

እኔን ተከተሉኝ - አንድ ላይ ሆናችሁ

እሰጣችሁዋለሁ - ኬክ ለምንዳንዳችሁ

እናንተ ደደብኝ!

እእምሮ ግን መስጠት - አልችልም ይግባችሁ!

(ግጥም - አሌክሳንድር ፑሽኪን)

- አያልክህ ሙላቱ እንደተረጎመው -

ዋና ስሙ ማን እንደሆነ ማንም አያውቅም።

በመሰረቱ ባለቤት የሌለው ውሻ በጥቅሉ “ውሻ” ተብሎ ይጠራል እንጂ ስም ሊኖረው አይችልም። የዚህ ምእራፍ ባለታሪክ የሆነው ውሻ “ኢሃባ” የሚል ቅፅል ስም ለማግኘት የቻለው የወቅቱን የፖለቲካ ፋሽን ተከትሎ ሳይሆን አይቀርም።

በዚያን የልጅነታችን ዘመን የደርግ መንግስት የኢህአፓ አባላትን እያሳደደ ይገድል ነበር። እና ታዲያ ስለ ኢህአፓ ምንነት የማያውቁ የሰፈራችን አረጋውያን ኢህአፓ የሚለውን ምህፃረ ቃል እንደ ስድብ ጭምር ይጠቀሙበት ጀምረው ነበር። ቃሉን በትክክል መጥራት ስለማይችሉ “ኢሃባ” ይሉ ነበር። በዚህ ምክንያት በሰፈራችን በድንገት መታየት የጀመረው ባለቤት አልባ ውሻ እንደ ቀልድ “ኢሃባ” የሚል ቅፅል ስም ያዘ።

ኢሃባ ቀለሙ ምን እንደሚመስል ለመናገር በጣም ያስቸግራል። በጭቃና በአባራ የተለወሰ ስለነበር የጠጉሩን ቀለም መግለፅ አይቻልም። ምናልባት ግን ቡኒ ሳይሆን አይቀርም። የጠጉሩን ቀለም በትክክል ለማወቅ ኢሃባን በውሃ ማጠብ ያስፈልግ ነበር። ልዩ ምልክት ነበረው ኢሃባ። የቀኝ ጆሮው ቆራጣ ናት። ምናልባት ጅብ

ይሆናል የቀነጠሰለት።

ኢሃባን ለመጀመሪያ ጊዜ እንዴት እንዳየሁት በትክክል አላስታውስም። ከጋራቡ አቅጣጫ እየመጣ የኛን ሰፈር አቋርጦ ማለፍ የጀመረው በድንገት ነበር። አመጣጡ ወደ ቢሾፍቱ ሃይቅ ወርዶ ውሃ ለመጠጣት እንደነበር ሁዋላ ተረድተናል። ውሃ ጠጥቶ ሲያበቃ እንደአመጣጡ ወደ መጣበት አቅጣጫ ይመለሳል። የአካባቢያችን ባለቤት የሌላቸው ውሾች፣ እንደ ጅብ ገደል ውስጥ ራሳቸውን ችለው ይኖራሉ። ኢሃባ ከእነዚህ አፈንጋጭ ውሾች አንዱ ነበር።

ኢሃባ ወደ ቢሾፍቱ ሃይቅ ለመውረድ እኛ ኳስ የምንጫወትበትን ጎዳና አቋርጦ ማለፍ ግዴታው ነበር። ሌላ መንገድ የለም። የመንገዱ ግራና ቀኝ በመኖሪያ ቤቶች አጥር የተገጠጠ ነው። በከረምቱ ወራት እኛ ኳስ የምንጫወትበትን አምሳ ሜትር መንገድ ማቋረጥ ለመንገደኞች ጭንቅ ነው። ጭቃ በጠገብ የጨርቅ ኳስ መበላሸት ያጋጥማል። እንኳን ባለቤት የሌለው ውሻ የተከበረ መንገደኛ ያቺን መንገድ በቀላሉ አያልፋትም።

እንደ ጊዜ ነጭ በነጭ የለበሰ እንግዳ ወደ ጋራቡ ሲጓዝ ጉድ ሆኖአል። ያቺን የጎዳና ኳስ ሜዳ በማቋረጥ ላይ ሳለ፣ በረኛው የለጋት እርጥብ ኳስ ጀርባው ላይ አረፈች። የጭቃ ማህተም ታተመለት። እንግዳው በደረሰበት ጥቃት ተቆጥቶ ሊደበድበን በመጋበዙ ግርግር ሆነ። በዚህ መሃል የጓደኛችን እናት በእንግዳው የቁጣ ድምፅ ተስባ ብቅ አለችና አናገረችው። እንግዳው የተበላሸ ልብሱን እያሳየ ብሶቱን ተናገረ፣

“በመንገድ እያለፍኩ ሳለ በኳስ ልብሴን አበላሹብኝ።”

የጓደኛችን እናት ተገቢውን መልስ ሰጠችው፤

“ልብስህ በጭቃ በመበላሸቱ እናዝናለን። ልጆቹ ግን ከግቢያቸው ውጭ የት ሄደው እንዲጫወቱ ትፈልጋለህ?”

በርግጥም ጎዳናው ግቢያችን ማለት ነበር። ባለነጭ ልብሱ ከሌላ ሰፈር እንደመጣ ውሻ ምንም ሳይናገር ጭራውን ቆልፎ ሄደ።

ከእለታት አንድ ቅዳሜ እንደተለመደው ኳስ እየተጫወትን ሳለ ኢሃባ መሃል ሜዳችን ላይ ተገኘ። ድፍረቱ የሚደንቅ ነው። ሰዎች እንኳ ጥግጥጉን እየተጣደፉ ሲራመዱ አጅሬ መሃልለመሃል እየተጀነነ

ለማለፍ ሞከረ።

ቢራቱ ጉርሙ ደህና ካልኝ አቀመሰው።

ሊሸሽ ነው? ጥርሱን አግጥጦ ቢራቱን ሊነክስ ተመኘ። መጋዝ ጥርሱን እየገዘገዘ፤ ትኩስ የተሰነጠቀ ስጋ የመሰለ ድዱን እያብለጨለጨ ቢራቱ ላይ አፈጠጠ። ከግራና ከቀኝ በዱላና በድንጋይ ስናጣድፈው ግን ፈትለክ አለና ወደ ቢሾፍቱ ሃይቅ አግጣጫ ሸሸ። በዚያን ቀን ኢሃባ ውሃ ጠጥቶ ሲመለስ አላየነውም። ከገበያ ከሚመለሱ ባላገሮች ጋር ተቀላቅሎ ሾልኮ ይሆናል።

ከዚያ በሁዋላ ግን ይህ አፈንጋጭ ውሻ በተደጋጋሚ ያጋጥመን ጀመር። ምንጊዜም ቀትር ላይ ከጋራቦሩ ይመጣል። ውሃ ጠጥቶ እንደገና ወደ ጋራቦሩ ይመለሳል። ሲመጣም ሆነ ሲመለስ የኛን ኳስ ሜዳ ማቋረጥ ግዴታው ስለሆነ ከኢሃባ ጋር በቅጡ ተላመድን። ድንጋይ ስንወረውርበት መጋዝ ጥርሱን ማግጠጥ አልተወጣም። ጫጫታ ሲበዛበት ግን መልሶ ይሸሻል። ከሰፈራቸው የራቁ ውሾች ጭራቸውን መቆለፍ ልማዳቸው ነው። ኢሃባ ጭራ መቆለፍ አያውቅም። ግቢው የገባንበት ይመስል ያፈጥብናል።

አንድ ቀን እላፊ ድርጊት ፈፀመ።

እንደተለመደው ውሃ ጠጥቶ ከቢሾፍቱ ሲመለስ በረኛ ሆኖ በመጫወት ላይ የነበረ ለማ የተባለ ጓደኛችንን እግሩ ላይ ነክሰው። አሳዶ ነበር የነከሰው። ኳስ ጨዋታው ተቋርጦ፤ ድንጋይ እና ዱላ ይዘን ኢሃባን እስከ ጋራቦሩ መግቢያ ድረስ አሳደድነው። ወዴት እንደገባ ግን ማወቅ አልቻልንም። እንደ ከሳቱ ሳይሆን ጥሩ ሯጭ ነበር።

የለማ ቁስል ከባድ አልነበረም። የደማ እግሩ ላይ ደቃቃ አፈር ደምድሞ በጨርቅ ካሰረው በሁዋላ ጨዋታችን ቀጠለ። በርግጥ እንዴት ሊነክሰው እንደቻለ ለማ እንዲህ ሲል አብራርቶ ነበር፤

“በጎሉ ውስጥ ሊያልፍ ሲል፤ ‘ዞርበል!’ ብዬ እግሬን ስለነዝርበት ተቆጥቶ ነከሰኝ።”

በውነቱ እዚህ ላይ ለማ ምንም አላጠፋም። በረኛ እንደመሆኑ ጎሉን መጠበቅ አለበት። ነቅቶ ካልጠበቀ የተለጋ ኳስ ሊገባበት ይችላል። ኢሃባ ጥግጥጉን መሄድ ይችል ነበር። በጎሉ መሃል እየተጀነነ ማለፍ ነገር ፍለጋ ካልሆነ ምን ይባላል? የለማ ስህተት እግሩን መሰንዘሩ ብቻ ነበር። የኢሃባን እብሪተኛነት እያወቀ ሊንቀው አይገባም ነበር።

ኢሃባ ወደ ቢሾፍቱ የሚመለሰው በየቀኑ ሊሆን ይችላል። እኛ ግን ጎዳናው ላይ በየቀኑ ኳስ አንጫወትም። እንደተመቸን ነው። ቅዳሜ እና እሁድ የማይቀር ሲሆን፤ አንዳንድ ጊዜ እርብም ሃሙስም እንጫወታለን።

ለማ ከተነከሰ በሁዋላ ኢሃባን ለመግደል ተነጋገርን። ኢሃባን የመግደል አሳብ የተነሳው በርግጥ በአዋቂዎች ይመስለኛል። የለማ አባት በጣም ተቆጥተው ነበር። ኢሃባ እብድ ውሻ ሊሆን እንደሚችል ጭምር ተናግረዋል።

ኢሃባ ምናልባት ጋራበሩ ቆዳ የማልፋት ስራ ከሚሰሩ የቆዳ ባለሙያዎች መንደር የቆዳ ፍቅፋቂ እየተመገበ እንደ ጅብ ጉድጓድ ውስጥ እንደሚያድር ጠርጥረናል። እማደሪያው ድረስ ሄደን ልንገድለው ግን የሚቻል አልነበረም። ጎሬውን ማግኘት አይቻልም።

ለማ ከተነከሰ በሁዋላ በመጀመሪያው ቅዳሜ ኢሃባን ለመግደል ተዘጋጅተን ጠበቅን። በቂ ዱላና ድንጋይ አከማቸን። እናም ኢሃባ ሲመጣ የሚነግረንን ልጅ አስቀምጠን እኛ ኳስ ጨዋታውን ቀጠልን።

እቅዳችን የተዋጣለት ነበር።

ኢሃባ እየተጀነነ መሃል ሜዳው ላይ ሲገባ ከሁዋላና ከፊት መንገዱን በመዘጋት በዱላና በድንጋይ በመቀጥቀጥ መግደል። ከዚያም ሬሳውን ጎትተን ወደ ቢሾፍቱ ገደል መወርወር። ይሄ ነበር አሳባችን።

በዚያን ቀን ግን ያቀድነው ሳይሳካ ቀረ።

በርግጥ ኢሃባ ሲመጣ ጀምሮ አይተነው ተዘጋጅተናል። መዘጋጀታችንን ጠርጥሮ እንዳይመለስም ኳስ የምንጫወት መስለን ቀጠልን። እርሱም በርግጥ አልጠረጠረም። እንደለመደው መሃል ሜዳው ላይ ገባ።

“በለው!” የሚል ድምፅ እንደተሰማ ቀለበት ውስጥ አስገብተን ወረድንበት። ኢሃባ ከፍተኛ የጩኸት ድምፅ አሰምቶ እንደ ሚዳቋ ዘልሎ አመለጠ። ከወረወርነው ድንጋይ እና ከሰነዘርነው ዱላ ምን ያህሉ እንዳረፈበት እርግጠኛ መሆን የሚቻል አልነበረም። ብቻ ድንጋይም ዱላም አጊኝቶታል።

ማምለጡ በጣም አበሳጩን።

በዚያው ሊቀር ስለማይችል ግን ሲመለስ ነቅተን ጠበቅነው። በርግጥም ኢሃባ ውሃ ጠጥቶ ተመልሶ መጥቶአል። ብቻውን ግን አልነበረም። ቢሾፍቱ ሃይቅ ውለው ከሚመለሱ የቆዳ ባለሙያዎች ጋር ተቀላቅሎ አለፈ። የቆዳ ማልፋት ባለሙያዎቹ ብዙ ውሾች ነበሯቸው። ኢሃባ ከእነርሱ መካከል እያነከሰ ሲጓዝ አይተነዋል። ለይተን ልንመታው ስለማንችል ግን አሳለፍነው። ‘ለምጣዱ ሲባል አይጧ ትንሽራሽር’ እንዲሉ።

ከዚያ በሁዋላ ኢሃባ ሁለት ሳምንት ያህል አልታየም። በእልህ የበለጠ ተዘጋጅተን ብንጠብቀውም ብቅ ሳይል ቀረ። የበልግ ዝናብ ዘንቦ ስለነበር በየቦታው ያቆረውን የጎርፍ ውሃ እየጠጣ ሰንብቶ ሊሆን እንደሚችል ገምተን ነበር።

በሶስተኛው ሳምንት አካባቢ ይመስለኛል ኢሃባ ከጋራቦሩ ቁልቁል ሲመጣ አየነው።

ከፍተኛ ጫጫታ ሆነ።

ከሁዋላና ከፊት በረኞች አካባቢ በቂ ዱላና ድንጋይ ተዘጋጅቶ ነበር። የኳስ ጨዋታው ተመልካች መስለው የቆሙ በተጨማሪ ከብረት የማይተናነስ ዱላቸውን ጀርባቸው ውስጥ ደብቀዋል። የኢሃባ አመጣጥ ከወትሮው የተለየ አልነበረም።

ያቺን ቀን በፍፁም አልረሳትም።

ቀልዶብን አለፈ።

አንገቱን አቀርቅሮ በዝግታ እመንዳለመጣ፣ ልክ የኳስ ሜዳችን የመጀመሪያው በረኛ ጋር ሲደርስ በከፍተኛ የሩጫ ፍጥነት በእባብ የዚግዛግ ስልት ሜዳዋን አቋርጧት አለፈ። በሰከንዶች ልዩነት ውስጥ የመግደያ ቦታዋን አለፋት። አንድም ድንጋይ፣ አንድም ዱላ አላረፈበትም።

ብሽቀታችን ሰማይ ነካ።

“የኢሃባ ቀብር ከዛሬ ማለፍ የለበትም!” በሚል እልህ ሲመለስ ልንገድለው ጠበቅነው። ለአይን ያዝ እስኪያደርግ ጠበቅነው። ኢሃባ አልመጣም። ሆኖም ከዚያ በላይ ማምሸት ስለማይፈቀድልን እኛም ወደየቦታችን ተበታተንን። ያ የመጨረሻው ቀን ነበር። ከዚያ በሁዋላ ኢሃባ በሰፈራችን አልታየም።

ብዙ ጊዜ ዱላና ድንጋይ፣ መረብና ገመድ ጭምር አዘጋጅተን በጉጉት ጠበቅነው። በታማኝ የቤት ውሾች አሳደን ልንይዘው ጭምር ዝተን ነበር። ኢሃባ ግን ተመልሶ አልመጣም። አለመምጣቱ ብዙዎቻችንን ቅር አሰኘን። ልንገድለው ማሰባችንን ረስተን፣ “ምን ሆኖ ይሆን?” በሚል ተጨነቅን። ጊዜው እየረዘመ ሲሄድ ግን “ሞቶ ይሆናል” ብለን ደመደምን።

በከረምቱ ወራት ማብቂያ ላይ የአህያ ጆሮ የተባለውን የችቦ መስሪያ ተክል ለመስብሰብ ወደ ጋራቦሩ ተራሮች የሄዱ የኛ ሰፈር ልጆች ግን ኢሃባን እንዳይት ተናገሩ። በጉጉት ጠየቅን፣

“የት አያችሁት?”

“ከአረንጓዴ ሃይቅ ውሃ ጠጥቶ ሲመለስ...”

“ተሳስታችሁ እንዳይሆን?”

“እራሱ ነው። ቆራጣ ናት ጆሮው። ወፍሮአል። ታጥቦ ንፁህ ሆኖአል። እያደነ መብላት ሳይጀምር አልቀረም። ተስማምቶታል።”

ሊሆን የሚችል ነበር። ኢሃባ ወደ ቢሾፍቱ ሃይቅ ለመሄድ መንገዱ ሲዘጋበት ውሃ የሚያገኝበትን ሌላ አማራጭ መፈለጉ ሊሆን የሚችል ነበር። በኢሃባ ዜና ህይወት እንደተደሰትን አስታውሳለሁ። ርግጥ ነው፣ ልንገድለው ሞክረናል። ዳሩ ልጆች ነበርንና የኢሃባ ሰቆቃ ለኛ እንደ ጨዋታ ብቻ ነበር...

የአንድ አባት ልጆች

በሕይወት እያላችሁ... ላለመዋደድ ተፋቅዳችሁ
የኋላ ኋላ ኋላ... ባንዲት ጉድጓድ ታድማችሁ
የኋላ ኋላ ኋላ... ምስጥና አፈር ላስማማችሁ
የኋላ ኋላ ኋላ... ማንም ምንም ላይለያችሁ
የኋላ ኋላ ኋላ... ተቃቅፋችሁ
የኋላ ኋላ ኋላ... ላሸለባችሁ...

ለናንተ... ላምበሎቼ ለጋሼ ኃይሌ ፊዳ
ለጋሼ ብርሃነ መስቀል ረዳ
እነሆኝ እላለሁ... ይህን ያገር እዳ።

(ግጥም - አበራ ለማ)
“ጥሎ ማለፍ” ለተባለ መፅሃፉ መታሰቢያነት ከቋጠረው

* * *

በዚያ መጅ እግራቸው
ረግጠው አውራ ጣቴን...
በሰፊድ እጃቸው ለግተውት ፊቴን
ቀድመውኝ “እሪ” አሉ ነጠቁኝ ጨኸቴን...

(ግጥም - ዘውዳለም ታደሰ)

አቶ አዳነ በርካታ ብርቅዬ ልጆች ነበሯቸው። ከእነዚህ ልጆቻቸው መካከል ሶስቱን የ66ቱ አብዮት በልቶአቸዋል። ቢንያም፣ የሴፍ እና ንግስት ይባላሉ።

“የኮሎኔል መንግስቱ ትዝታዎች” በሚል ርእስ ገነት አየለ ባሳተመችው መፅሃፍ መንግስቱ እንዲህ ሲል ተናግሮ ነበር።

“...(ንግስት) የለየላት እብድ ናት። ቢንያም አዳነ የሚባለውን የኢህአፓ አባል ወንድሟን ከቢሮው ጎትታ አውጥታ ያስገደለች እኮ ነች። ልጁ ግብርና ሚኒስቴር ነበር የሚሰራው። እኔንም ልትገድለኝ

ነበር። ‘መንግስቱን ቢሮው ገብቼ አጥፍቼው እጠፋለሁ።’ ብላ ተናግራ ነበር። ታዲያ ይቺ ጤነኛ ነች?”

ይህ መረጃ ገነት አየለ ባሳተመችው መፅሃፍ ላይ ሰፍሮ ይገኛል። አስታውሳለሁ፤ ሳነበው ተሳቅቄ ነበር። ዶክተር ንግስት አዳነ ጭራቅ ሆና ታየችኝ። በዚያን ጊዜ “አብዮት ልጆቿን ትበላለች!” ይባል ስለነበር ንግስት ድርጊቱን ፈፅማው ሊሆን እንደሚችል ወደ ማመኑ ነበርኩ።

ዶክተር ንግስት በህይወት የለችምና የቢንያም ገዳይ ወይም አስገዳይ አለመሆኗን ልታስተባብል አትችልም። መንግስቱ ሃይለማርያም ንግስትን በወንድሟ ገዳይነት የወነጀላት ገድሎ ከቀበራት በሁዋላ መሆኑ ደግሞ የሚያሳቅቅ ነበር። ይህ ቁራጭ ምእራፍ ለንግስት አዳነ አንደበት ይሆንላት ዘንድ እመኛለሁ።

አስማማው ሃይሉ፤ “ኢህአስ” በሚል ርዕስ ባሳተመው መፅሃፍ ስለ ቢንያም አዳነ አሟሟት በጨረፍታ ተርኮ ነበር። ሲጨመቅ እንዲህ ይነበባል...

....በዙ ሲጠበቅ የቆየው የባህር ሞገድ ሊበርድ ባለመቻሉ ወደ ኤርትራ ለመጓዝ ቁርጥ ሆነ። ከመካከላችን አራት አባላት የጤና ችግር ነበረባቸው። ቢንያም አዳነ ከልጅነቱ ጀምሮ የሚያስቃየው የአስም በሽታ አለው...

...ቢንያም አዳነ ከጤና ችግሩ አንፃር የመን እንዲቆይ ተጠይቆ ከጓዶቹ ተነጥሎ ወደ ሁዋላ ለመቅረት ፍፁም ፈቃደኛ ባለመሆኑ ወደ ኤርትራ ተጉዞአል...

...ወደ ኤርትራ ለመጓዝ ቀይ ባህርን ማቋረጥ ግድ ነበር። በሻእቢያ ባለቤትነት በሚንቀሳቀሱ ሁለት የሞተር ጀልባዎች ተሳፍረን የቀይ ባህርን ማእበላማ መንገድ ተያያዝነው...

...በአንድ አጋጣሚ በሌሊት ባህር ቀዘፋችን ወቅት ከአንድ ትልቅ መርከብ ጋር በድንገት ተቃረብን። ከመርከቡ የአማርኛ ዘፈን በመስማታችን ፍጥነታችንን ቀንሰን አሳለፍነው። እለቱ የኢትዮጵያ የዘመን መለወጫ ምሽት ስለነበር በዚያች ደቂቃ መርከበኞቹ በፊደሉ በሚተላለፈው ዘፈን በመዝናናት ላይ እንደነበሩ ገምተናል...

...ወደ መሬት ከመድረሳችን በፊት በአንዲት ደሴት ላይ አርፈን ነበር። ሁሉም እንደየችሎታው ዋኘ። የቢንያም አዳነ የዋና ችሎታ ግን በፍፁም የሚረሳ አልነበረም...

...በኢሳይያስ አፍወርቂ የሚመራው የሻእቢያ ሰራዊት ወዳለበት ለመድረስ የግድ የቃሮራን በረሃ መቋረጥ ነበረብን። የቃሮራ በረሃ ኤርትራና ሱዳንን ስለሚነካካ ጠረፉ በኢትዮጵያና በሱዳን ወታደሮች ይጠበቃል...

...በነፍስ ወከፍ ከኡስማን ሳልህ ሳብ የተለገሰንን ከላሽንኮቭ እና ሶስት መቶ ጥይቶችን እያንዳንዳችን ታጥቀናል። በጉዞው ወቅት የአሸዋማ በረሃውን ጉዞና ሙቀት መቋቋም ባለመቻላችን የተጠየቀውን ፍጥነት ማሟላት አልቻልንም ነበር። ወደ ሁዋላ መቅረት እየበዛ በሄደ ቁጥር በተበሳጩት የሻእቢያ መንገድ መሪዎችና በቡድኑ አባላት መካከል ቅራኔ ተፈጥሮ ግልፅ ውዝግብ ተጀምሮ ነበር...

...አብዛኞቻችን የመዳከም ስሜት በማሳየታችን ለጥቂት ሰአታት ያህል እረፍት ተደርጎ እንደገና ጉዞ ተጀመረ። የሌሊቱና የቀኑ አየር ጠባይ በመቀያየሩ ምክንያት የቢንያም አዳነ አስም ማፈን ጀመረው። መሃመድ ማህፉዝም የምድረ በዳውን የአየር ፀባይ መቋቋም ሲቸግረው ቀሪዎቻችንንም ፈጣኑ ጉዞ ተፈታተነ።

...ያም ሆኖ ብርሃነ መስቀል ረዳ ጉዞው መቀጠል አለበት ብሎን ማዝገማችንን ቀጠልን። በመጨረሻ ግን ቢንያም እና መሃመድን ከዳድ ሮብሌ ጋር ትተን ወደፊት ተጓዝን። ከጥቂት ርቀት ጉዞ በሁዋላ እረፍት ተደረገ። ከመንገድ መሪዎቻችን አንዱ ኢጣሊያኖች የቆፈሩት የጉድጓድ ውሃ እንደሚያውቅ ጠቁሞን 45 ደቂቃዎች ያህል ተጉዘን የውሃውን ጉድጓድ አገኘነው...

...ውሃውን ይዘን ስንመለስ የብርሃነ መስቀል ፊት ፍፁም ተቀይሮ ነበር። የሳጅግም ፊት ጥላሽት ለብስአል። መንገድ ለመቀጠል ሲዳዳን ለሁለቱ ጓዶችና አብሯቸው ለቀረው ሮብሌ ውሃ ማቀበል አለብኝ ብዬ ስነሳ ብርሃነ መስቀል “እኛ እናደርስላቸዋለን” ብሎ ችክ በማለቱ ነገሩን ችላ አልኩት...

...ወደሁዋላ እንደሰማሁት ቢንያም አዳነ ጭንቅላቱን ብቻ በምትከልል ትንሽ ቁጥቋጦ እራሱን ቀብሮ በአስም በሽታ ይሰቃያል። መሃመድ ማህፉዝም እንዲሁ በአጠገቡ ከሌላው ቁጥቋጦ ተጠልሎ

አረፋ ይደፍቃል። ሮብሌ ሁለቱን በየተራ ለማፅናናት ይሞክራል...

...መሃመድ ማህፉዝ በቅዠት ሃይል ተነስቶ ለመራመድ ሞክሮ ሲወድቅ ሮብሌ ሊረዳው ወደ እሱ ይዞራል። ሮብሌ መሃመድ ማህፉዝን በመርዳት ላይ እንዳለ ከበስተሁዋላ ተኩስ ሰምቶ ሲዞር በቢንያም ደረትና አፍ ደም ሲፈስ ተመለከተ። ቢንያም አዳነ ራሱን ሰውቶ ነበር...

በርግጥ መንግስቱ የመረጃ ስህተት ፈፅሞአል። ንግስት አዳነ የታማችው በዮሴፍ እንጂ በቢንያም አልነበረም።

ዮሴፍንስ ቢሆን ማን ገደለው?

ዮሴፍ ተገድሎ “የፍየል ወጠጤ” ከተዘፈነባቸው ወጣቶች አንዱ ነው። በእህቱ በዶክተር ንግስት ስለመገደሉ ግን ማንም ቢሆን ማረጋገጫ የለውም። የተረጋገጠው አሟሟት የቢንያምና የንግስት ነው።

ዶክተር ንግስት አዳነ በመንግስቱ ሃይለማርያም ትእዛዝ በአሰቃቂ ሁኔታ መገደሏን “ደም ያዘለ ዶሴ” የተባለው መፅሃፍ ያወጋል። ንግስት በመጨረሻ ከታሰሩት 33 የመኢሶን አባላት አንዷ ነበረች። ከመገደሏ በፊት ታማ ነበር። የፅንሰ መከላከያ ሉፕ ማህፀኗ ውስጥ ነበር። በዚያ ምክንያት በተፈጠረባት ህመም ሃኪም ለማየት ጣይቃ ነበር። የህክምና እድል አልተሰጣትም። ከሌሎች በርካታ ታዋቂ ሰዎች ጋር ወደ አስራተ ካሳ ግቢ ወሰደው አንገቷን በሰማያዊ የፕላስቲክ ገመድ በማነቅ ገደሏት። ከንግስት አዳነ ጋር ቄስ ጉዲና ቱምሳ፣ ሃይሌ ፊዳ፣ ሃረጎት አባይ፣ አባ ቴዎፍሎስ፣ እና ሌሎችም በተመሳሳይ መንገድ በሰማያዊው የፕላስቲክ ገመድ ታንቀው ተገድለው ነበር።

ሶስት ልጆችን በአንድ ጊዜ ማጣት ለአንድ አባት ምን ያህል መራር ሊሆንበት እንደሚችል መገመት ይቻላል። በተለይም ልጆቻቸው ህይወታቸውን የከፈሉበት አላማ የከሸፈ መሆኑ ሞታቸውን ይበልጥ አሳዛኝ ያደርገዋል። አዳነ የተባሉት አባት በግልፅ ባልታወቀ የፖለቲካ ልዩነት ልጆቻቸውን በተከታታይ ሲያጡ ሊሰማቸው የሚችለውን ቅዠት እና እብደት በምናብ ለመረዳት ስሞክር በርግጥ አቶ አዳነ የኢትዮጵያ ትክክለኛ ምሳሌ ሆነው ታዩኝ።

ፍቅር በለጠ

እንደ ተንጣለለ - እንደ ውብ ከተማ
ባንድ ጎንህ ብርሃን - በሌላው ጨለማ
ግማሽህን ገልጠህ - ግማሽህን ግጠም
ልክ እንደ ጨረቃ - ተደበቅ ግድየለም
ይበቃኛል በርግጥ - ግማሽህን ማየት
ግማሽ በመሆኑ - ሰው የመሆን እውነት

(ግጥም - ማረፊያ በቀለ)

በግእዝ አቆጣጠር 1987 አሜሪካ በሄድኩ ጊዜ ዋሽንግተን ዲሲ አንድ ሳምንት ተቀምጬ ነበር። በኢትዮጵያ ውጭ ጉዳይ መስሪያ ቤት የምትሰራ አንዲት ሴት ለዘመዱ የታሸገ ፖስታ እንዳደርስላት ልካኝ ነበር። ዋሽንግተን ዲሲ በደረስኩ በነጋታው ደወልኩላት። የቤቷን አድራሻ ጠቆመችኝ። በነገረችኝ አድራሻ መሰረት በራፏ ላይ ደርሼ የመጥሪያ ደወሉን ስነካ አንዲት ወይዘሮ በሩን ከፈተች። ማመን አልቻልኩም። የማውቃት ሴት ነበረች። ፍቅር በለጠ ትባላለች።

አዲስአበባ ቦሌ ከሳይ ኬክ ቤት ጀርባ ከሚገኙ አፓርታማዎች ነዋሪ በነበርኩ ጊዜ ይህች ሴት ጎረቤቴ ነበረች። የጴንጤ ሃይማኖት ተከታይ ስለነበረች፣ እሷ ወደምትሄድበት ቤተክርስቲያን ልትወስድኝ ደጋግማ ትጠይቀኝ ነበር።

በእምነት ጉዳይ ላይ አክራሪ አይደለሁም። ካቶሊክ፣ ፕሮቴስታንት፣ ጀሆቫ እና ኦርቶዶክስ ለኔ ተመሳሳይ ነበሩ። በርግጥ ኦርቶዶክስ ሆኜ ስላደግሁና ባህሉ ከማንነቴ ጋር የተዋሃደ በመሆኑ ወደ ተዋህዶ ማድላቴ ግድ ነው። ያም ሆኖ በማንኛውም የእምነት ቦታ ገብቼ

ፀሎት ለማድረስ የሚያስችል ችሎታና ሚዛናዊ ስሜት ነበረኝ።

ጎረቤቴ ከነበረችው ከዚህች ሴት ጋር ከአንድ ጊዜ በላይ ወደ ሙሉውንጌል አማኞች ዘንድ ሄጄ መሳተፌንም አስታውሳለሁ። ብዙም ሳይቆይ ግን ይህችን ሴት ለረጅም ጊዜ ሳላያት ቆየሁ። ሁዋላ ከሁለት ልጆቿ ጋር ወደ አሜሪካ መሄዷን ሰምቼ ነበር።

ይኸው! በዚህ መንገድ በድጋሚ ተገናኘን። ሲታየኝ እሷም በመገረም ጮኸች። እየተሳሳምን ሳለ በሃይለኛ ስሜትና መንፈስ ተሞልታ እየተናገረች ነበር፤

“ይሄ የጌታ እየሱስ ተአምር መሆን አለበት። አንተን ይህን ፖስታ አስይዞ ወደዚህ ቤት የላከበት ምክንያትና አላማ ይኖረዋል።”

በርግጥ እኔም ብሆን በአጋጣሚው ተደንቄ ነበር።

የተላጠ ሙዝ የመሰለ ፈገግታ እየመገበችኝ ወደ ሳሎን መራችኝ። እኔ ያጣሁትን መንፈሳዊ ሰላም ይህች ሴት ብቻዋን ጠቅልላ እንደያዘችው አልተጠራጠርኩም።

የቤት አያያዝ፤ የቤቷ ንፅህናና የቤት እቃዎቿ ጥራት ታይተው የማይጠገቡ ነበሩ። በማሰር የታቀፉ ቀይና ቢጫ አበቦች በግድግዳው ጥግ ላይ ቆመዋል። በግማሽ ጨረቃ ቅርፅ ውሃ ሰማያዊ ሶፋ ሳሎኑን ከበታል። የተዘረጋው ቤዥ ምንጣፍ ለመርገጥ ያሳሳል። ምንጣፍ ያላረፈበት የወለሉ ክፍል ነጭ የሚያብረቀርቅ እንጨት ተሸፍኖአል። እንደ ቤቷ ሁሉ የፍቅር ውበት በጥንቃቄ እንደተጠበቀ ቆዳዋ አፍ አውጥቶ ይናገራል። ገና ኮረዳ እንደመሰለች ነበር። ይህንኑ ትእዛብቴን ነገርኳት።

“ደስተኛ እንደሆንሽ ርግጠኛ ነኝ።”

ሞቅ ያለ ሳቅ እየሳቀች፤

“ጌታ የሚሳነው የለም። አዎ! ደስተኛ ነኝ!”

“ቤትሽ ደግሞ በጣም ያምራል።”

“አምላክ ይመስገን። ጥሩ እቃ እወዳለሁ።”

በዚሁ ተገፋፍታ ስለ ቤት እቃዎቿ ታብራራልኝ ጀመር።

“...ሰፋው ከንፁህ ቆዳ የተሰራ ነው። ቅናሽ ላይ አጊንቼው በ700 ዶላር ነው የገዛሁት። ትክክለኛ ዋጋው 1500 ነው። ወለሉ ሙሉ

በሙሉ ከብራዚል በመጣ እንጨት የተነጠፈ ነው። ጌታ የተመሰገነ ይሁን፤ ሰልቫጅ እቃ ቤቴ አላስገባሁም።”

ከቴሌቪዥኑ ግራና ቀኝ በመስታወት ውስጥ የተቀመጡትን የሸከላ እቃዎች እያነሳች አሳየች።

“በውድ ነው የተገዙት። ከካርቶን ከወጡ በሁዋላ አልተጠቀምኩባቸውም። ከብደታቸውን ተመልከት? እነዚህ ሹካና ማንኪያዎች ከማይዘጉ ብረቶች ህንድ ተሰርተው የመጡ ናቸው። ሳህኖቹ የፖርቱጋል ናቸው። ዋይት ሃውስ ያሉ የመመገቢያ ሳህኖች ከእነዚህ ጋር ተመሳሳይ ናቸው። ለወጥ መቀነሻ እቃዎቹ ያለኝን ፍቅር ልነግርህ አልችልም። እዚህ ተጨናንቀው ስለተቀመጡ ሰፋ ያለ ሼልፍ ልገዛላቸው አስቤያለሁ።”

ከመመገቢያ ሳህኖቹ አንዱን አንስታ አስያዘች። ከባድ ነበር። ዙሪያው በወርቅ ቅብ በቀጫጭን መስመሮች አጊጦአል። ሳህኑን መልሳ ተቀበለችኝና በጥንቃቄ ወደነበረበት መለሰችው።

እየመራችኝ ወደ መኝታ ቤቷ ገባን፤

“...ተመልከት ይህን አልጋ። 900 ዶላር ከፍቶበታለሁ። ፍራሹን ንካው። በአለም ላይ ካሉት ምርጥ ፍራሾች ይሄ ሁለተኛ ደረጃ ላይ የሚገኝ ነው። ብርድልብሱ ከግብፅ ጥጥ የተሰራ ነው። በነገራችን ላይ የአልጋው ዋጋ ያልኩህ ፍራሹን አይጨምርም። ፍራሹን በስጦታ የገዛልኝ አንድ አገልጋይ ወንድማችን ነው። የአልጋውን የራስጌ መብራት አየኸው? ከአልጋው ጋር አብሮ የተሰራ ነው...”

አልጋው እንዴት እንደተገዛ አብራራችልኝ፤

“ቀኑ ቅዳሜ ነበር። ‘ተነሺና ውጪ’ የሚል ትእዛዝ ከጌታ ወደ ልቤ መጣ። ብድግ ብዬ ወጣሁ። ‘የት ልሂድ?’ ብዬ ስጠይቀው፤ አሽሌይ (Ashley) ሲል ጌታ ነገረኝ። አውቶብስ እየጠበቅሁ ሳለ አንድ የቤተክርስቲያናችን ወንድም መጥቶ መኪናውን አጠገቤ አያቆምም? ‘የአምላክ ስራ’ እያልኩ ተሳፈርኩ። አሽሌይ ደርሼ ቅናሽ ላይ ያሉትን እቃዎች ስመለከት ይህን አልጋ አየሁት። አንድ ብቻ ነበር የቀረው። ተመሳሳይ አልጋዎች በሙሉ በእጥፍ ዋጋ ነበር የተሸጡት። ሳላመነታ ገዛሁት። ክፍያ እየፈፀምኩ ሳለ ሁለት ሰዎች ደርሰው አልጋውን ለመግዛት ጠየቁ። የጌታን ስራ ታያለህ? በአውቶብስ ብመጣ ኖሮ ስለምዘገይ አልጋው ለሌላ ሰው ይሸጥ ነበር። ጌታ ይህን አውቆ መኪና

ጭምር አመቻቸልኝ። የኔ ጌታ! የተመሰገነ ይሁን!! ይህን ድንቅ ተአምር በተደጋጋሚ ምስክርነት ሰጥቼበታለሁ።”

የመኝታ ቤቱ ጉብኝት በዚህ መልኩ ካበቃ በሁዋላ ወደ ወጥቤት ወሰደችኝ። በርግጥ ሳሎኑና ወጥቤቱ የተያያዘና ክፍት ሲሆን፤ በባንኮኒው ዙሪያ ካለው አንዱ ባለጌ ወንበር ላይ ቁጭ ብዬ ፍቅር ስትናገር ማዳመጤን ቀጠልኩ።

መሳቢያዎቼን ከፈተቻቸው። በመልክ በመልኩ የተደረደሩትን ሽሮና በርበሬ እንዲሁም ቅመማ ቅመሞች እያሳየችኝ አብራራች።

“ሽሮው ቤት ውስጥ የተዘጋጀ ምጥን ሲሆን፤ ጨውና በርበሬ አብሮት ተፈጭቶአል...”

የቅመማ ቅመሙን ጠርሙሶች አንድ ባንድ እያነሳች አሳየችኝ። ድንብላል፣ ጦሰኝ፣ ቀረፋ፣ ከሙን፣ እንስላል፣ ክብብስኒ፣ ቅርንፉድ፣ እርድ፣ ኮረሪማ፣ ዝንጅብል...

ማብራሪያው ሲያበቃ፤

“ምን አይነት ምግብ ልስራልህ?” ስትል ጠየቀችኝ።

ቦዘና ሽሮ መረጥኩ።

በባንኮኒው ዙሪያ ቁጭ እንዳልኩ ፍቅርን ማዳመጤን ቀጠልኩ። ንፅህናዋ የሚደንቅ ነበር። ጡብታ ቆሻሻ ማለፍ አትችልም። ለይታ ታፀዳታለች። በርግጥ እንዲህ ያለ ገደብ ያጣ ጥንቃቄ እንደ በሽታ እንደተመዘገበና ህክምና እንደሚያስፈልገው አንብቤ ነበር።

ሽሮው በመሰራት ላይ ሳለ ወጋችን ቀጥሎ ነበር። ስለ ቁሳቁሶቼና ስለ ቅመማቅመሞቼ የምትነግረኝ ሊያልቅ ስላልቻለ የወሬ ማርሽ ቀየርኩ፤

“ጠጉርሽ በጣም ያምራል።”

እስከ ወገቧ ወርዶ ነበር።

“አመሰግናለሁ።”

“ዊግ ነው የሚመስለው።”

“የራሴ ፀጉር ነው።”

“አይመስልም።”

“ማረጋገጥ ከፈለግህ ንካው።” አለች።

“ቁጭ ከማለት መነካካት ይሻላል” በሚል ተነስቼ ፀጉሯን በመንካትና በመሰብ ዊግ መሆን አለመሆኑን ለማረጋገጥ ጥረት አደረግሁ። ጠጉሯን በመንካት ላይ ሳለሁ ጥያቄዎች ጠየቅሁዋት፤

“ትርፍ ጊዜሽን በምን ታሳልፈያለሽ?”

“እንዴት እንደሚያልፍ እንኳ አላውቀውም። ሰኞ ብሎ አርብ ነው። በጋ እያልክ በረዶ ይመጣል።”

“ታነቢያለሽ?”

“መፅሃፍ ቅዱስ አነባለሁ።”

“ሌላስ?”

“አላነብም። መቀላቀል ምን ያደርጋል? ከጌታ ቃል በላይ ሌላ ምን እውቀት አለ? ሌላው ሁሉ ፋርሽካ ነው።”

“ሜዴያስ ትከታተያለሽ?”

“የክርስትያን ቻነሎችን አያለሁ።”

እሷ በተራዋ ጠየቀችኝ።

“መፅሃፍ ቅዱስ ታነባለህ?”

“ድሮ አንብቤዋለሁ። አንዳንዱን ክፍል ደግሜዋለሁ።”

“ማታ ማታ ከመተኛትህ በፊት ማንበብ አለብህ!”

“በዙውን ጊዜ ያላነበብኳቸውን መፃህፍት ነው የማነበው።”

“የጌታ ቃል ተደጋግሞ መነበብ አለበት። በየቀኑ ስታነበው መልሶ አዲስ ይሆናል። አያልቅም። ‘አንብቤዋለሁ’ ተብሎ የሚቀመጥ መፅሃፍ አይደለም። ገብቶሃል ያልኩህ?”

“ገብቶኛል። ግን ምን መሰለሽ? የማመን ሃይሌ ደከመ። እና ወደ ነበርኩበት መመለስ አቃተኝ። ገብቶሻል ያልኩሽ?”

“ገብቶኛል።”

የተወላገደ ሸሚዜን እያቃናች በደግነት መከረችኝ።

“ደውልልኝና ወደ ቸርች እወስድሃለሁ። አይዞህ።

እንፀልይልሃለን። ዋናው ልብህን ከፍት ማድረግ ነው። ፖለቲካ ምን ያረጋል? ከጌታ ቃል የላቀ ምንም የለም...”

አጥብቃ መከረችኝ፤

“ብዙ አታንብብ። እምነትህን ገድሎ ለሰይጣን ይሰጥሃል።”

ፍቅር በሰፊው መከራኝ ካበቃች በሁዋላ፤

“ጌታ ተአምር እያሳየኝ ነው። ይኸው በጌታ ፈቃድ የውርስ ገንዘብ እየጠበቅሁ ነው።” አለችኝ።

“ከማን?”

“ከማን እንደሆነ አላውቅም። ጌታ ነው የነገረኝ። በማገኘው የውርስ ገንዘብ ወላጅ አልባ ልጆችን በማሳደግ የጌታ አገልጋይ እንዳደርጋቸው መልእክት ደርሶኛል።”

ዝም በማለቱ ፍቅር መናገሯን ቀጠለች፤

“ውሻና ድመት የሚጋባበት ሃገር ላይ ነው ያለነው። ይህ አገር በሚሊዮኖች ዶላር ለውሻና ለድመት የገንዘብ ውርስ የሚሰጥበት አገር ነው። በርትቴ እየፀለይኩ ስለሆነ አንዱ ያወርሰኛል።”

“ሰርተሽ ከምታገኘው ላይ መርዳት አይሻልም?”

“ከምሰራውም እየረዳሁ ነው። ለሶስት የተቸገሩ ቤተሰቦች በየወሩ የአቅማን እየረዳሁ ነው።” ስትል አብራራች፤ “...ሆኖም የተቸገሩ ብዙ ሰዎችን መርዳት አቅማ አይፈቅድም። በውርስ በማገኘው ግን ብዙ የተቸገሩ ህፃናትን ልረዳ እችላለሁ። ብዙ ስልህ የህፃናት ማሳደጊያ ድርጅት ከፍቼ ማለት ነው። ይህ ደግሞ የኔ አሳብ አይደለም። ጌታ የፈቀደው ነው...”

“ያወርሰኛል ብለሽ የምትገምቸው የታመመ ሰው አለ?”

“ማንም የለም። ጌታ ግን በግልፅ ነግሮኛል።”

“አምላክ እንዴት ነገረሽ? እስኪ ንገሪኝ?”

“ፀሎት ላይ ሳለሁ ቃሉ ወደ ልቤ መጣ።”

“ይቅርታ አድርጊልኝና ቃል በቃል ምን አለሽ?”

“በቀጥታ ነው ጌታ የሚነግረኝ። የህልም ተሰጥኦም አለኝ። የውርሱን የነገረኝ ግን በፀሎት ጊዜ ነው። ‘ውርስ እንደማገኝ የሚገልፅ

መልእክት ወደ ልቤ መጣ። ‘ገንዘቡ እጅሽ ላይ ሲገባ የምነገርሽ ቦታ ሄደሽ የወደቁ ልጆችን ታነሺያለሽ’ ብሎ ነገረኝ።”

“እነዚያን የተቸገሩ ልጆች አምላክ በሌላ ቀላል መንገድ ሊረዳቸው አይችልም ነበር?”

“ቀላልና ከባድ የሚባል ልዩነት ጌታ ዘንድ የለም። የኤፍ በባርነት እንዲሸጥ ያደረገው፣ ሊያነሳው ስለፈለገ ነው። በቀጥታ የኤፍን ንጉስ ሊያደርገው እየቻለ ለምን በባርነት እንዲሸጥ ያደረገው ይመስልሃል? እየሱስ ክርስቶስ ጌታ በመረጣቸው ሰዎች በኩል ማድረግ የሚፈልገውን ይፈፅማል። የጌታ መንገድ በሰዎች ሊመረመር አይችልም።”

በመመገብ ላይ ሳለን፤

“ጎጃሜ ነሽ እንዴ?” ስል ጠየቅሁዋት።

“ለምን ጠየቅኸኝ?”

“ስምሽ ትርጉም አለው ብዬ ነው...”

ሳቀች፤

“ትርጉም ያለው ስም ማውጣቱን ማን ለጎጃም ብቻ ሰጠው?” አያይዛ ስለ ስሟ አብራራችልኝ፤ “...እንዲህ ያለ ስም ማግኘት የቻልኩበት ራሱን የቻለ አስገራሚ ታሪክ አለው። አያቶቼ እናቴን ለአንድ ሃብታም ነጋዴ ሊድሯት አስበው ነበር። እናቴ ግን ከአባቴ ጋር የጦፈ ፍቅር ላይ ነበረች። የታቀደውን ጋብቻ ለማፍረስ ተስማምተው እኔ ተረገዝኩ። አያቶቼ ምርጫ ስላልነበራቸው ለአባቴ ዳሯት። ፍቅር በለጠ የተባልኩት ለዚህ ነው።”

“አጭር ልቦለድ የሚወጣው ታሪክ ነው።” አልኩ።

“ስለ ወላጆቼ ፍቅር ባወራልህ ሙሉ መፅሃፍ ይወጣዋል።”

ሲያቀብጠኝ በለኮስኩት መንደርደሪያ ተነስታ የተደበላለቁ አሰልቺ ታሪኮችን አወጋችኝ። ምን እንዳጫወተችኝ አሁን ትዝ አይለኝም። “እናቴ ወንድ ነበረች” የሚል አባባል ግን ትደጋግም ነበር። ስለ አባቷ ስትናገርም፤ “የወንዶች ወንድ ነበር” ብላ ገለፀች። ወንድ እና የወንዶች ወንድ የሚለውን አገላለፅ ንጉስ እና ንጉስነገስት ከሚለው ጋር ማመሳሰሉን ግን አስታውሳለሁ።

በጣም ጣፋጭ ሽሮ በላን።

ምግቡ የቀረበው በፕላስቲክ ሳህን ስለነበር ቀለድኩባት፤

“የሸክላ ሳህኖቹ መቼ ነው የሚወጡት?”

“ትልቅ ግብዣ ሳደርግ እጠቀምባቸዋለሁ...”

አያይዛ አብራራችልኝ።

“ሳህኖቹን በትንሹም በትልቁም ላወጣቸው አልፈልግም። ማጠቡም ያስለቻል። የፕላስቲክ ሳህን ተጠቅመህ ስለምትጥለው ቀላል ነው። ዋናው ግን የእቃ ማጠቢያው ኬሚካል በጊዜ ብዛት ጣቶቹን እንዳያበላሽ ብዬ ነው።”

ስለግብዣው አመስግኜ ለመሄድ ተነሳሁ። ተደዋውለን በድጋሚ ለመገናኘት ተነጋግረን ነበር። በዚያው ሰዎን ወደ አዲስአበባ ስለተመለስኩ ከዚያ ወዲያ አጊኝቴያት አላውቅም። በህይወት ካለን አንድ ቀን አገኛት ይሆናል። በተለይም ካልታወቀ ሰው የምትጠብቀው ውርስ ምን ላይ እንደደረሰ ለማወቅ በጣም ጉጉት አለኝ።

* * *

“ጌታ ነገረኝ” የሚለውን አባባል ለረጅም ጊዜ ሳስብበት ቆይቼ ነበር። በተለይ ጎረምሳ ሳለሁ፤ ፀሎት አደርግ ስለነበር፤ “ለኔ ለምንድነው አምላክ የሆነ ነገር የማይነግረኝ?” እያልኩ እጨነቅ ነበር። ሁዋላ ግን ሰዎች “አምላክ ነገረኝ” የሚሉት ከህሊናቸው ጋር የሚያደርጉትን የርስበርስ ንግግር መሆኑን ደረስኩበት። ይህን የደረስኩበት፤ “ጌታ ነገረኝ” የሚል አባባል የሚጠቀሙትን ሰዎች በማነጋገር ነበር። በርግጥም የማወቅ ፍላጎት ነበረኝ። በመጨረሻ የደረስኩበት መደምደሚያ የአምላክ ድምፅ የሚባለው፤ “ህሊና” መሆኑን ነበር። “መንፈሳችን ከመንፈሱ ጋር አንድ ላይ ሆነ” የሚለው የቅዱስ መፅሃፍ አባባል ይህንኑ ያጠናክራል።

በጀርመን አገር ከሚገኙ የጴንጤ ፓስተሮች አንዱን በዚሁ ጉዳይ ላይ አነጋግሬው ነበር። በግልፅ ነገረኝ፤

“ክርስቲያኖች ‘ጌታ ነገረኝ’ የሚሉት እውነት እንዳልሆነ እናውቃለን። ስህተት መሆኑን መግለፅ ግን አንችልም። ምክንያቱም ሰፊ

ቁጥር ያላቸው አማኞቻችን በዚሁ መንገድ ቀጥለዋል። ሰህተትን ማስተካከል ወይም ለማረም መሞከር መጠራጠርን ስለሚያስከትል ዝም ማለቱን መርጠናል...”

“አማኞች በፀሎት ላይ ሳሉ ልክ እኔና አንተ እንደምናወራው ከጌታ ጋር ተነጋግረናል ነው የሚሉት። እየሱስ ክርስቶስ አንተን በቀጥታ አነጋግሮህ አያውቅም? ‘የእየሱስ ቃል ወደ ልቤ መጣ’ የሚል አባባል በተደጋጋሚ ይሰማል። ምን ማለት ነው?”

ፓስተሩ ለያይቶ አብራራልኝ።

እንደ ፓስተሩ ማብራሪያ፣ “ከእግዚአብሔር ጋር መነጋገር” የሚለውን አባባል በራሳቸው መንገድ የሚገነዘቡ አሉ። አንድ ሰባኪ መድረክ ላይ ቆሞ ሲሰብክ፣ “ይህን እግዚአብሔር ለኔ የላከልኝ መልእክት ነው።” ብለው የሚያምኑ አሉ።

ከአዲስአበባ ወደ ክፍለሃገር ሲጓዙ እየሱስ፣ “እኔ እከፍልልሃለሁ ዝምብለህ ተሳፈር።” ብሎኛል በሚል የፀና እምነት ገንዘብ ሳይዙ ወደ አውቶብስ የሚገቡ አሉ። አውቶብሱ ውስጥ በሚፈጥሩት ውዝግብ አንዱ በድንገት ሲከፍልላቸው፣ “በእየሱስ ትእዛዝ ተከፈለ” ብለው ያምናሉ።

አንዳንድ ሴቶች ሊጋብቻ ሲጠየቁ፣

“ልፀልይበት፣ ጌታን ልጠይቀው።” ይላሉ።

በርግጥም ይፀልዩበታል። እየሱስ በመንፈስ መጥቶ ግን፣ “አግቢው” ወይም “አታግቢው” ሊላቸው አይችልም። በፀሎት ጊዜ የሚነጋገሩት ከራሳቸው ጋር ነው። ከራሳቸው ጋር ወይም ከህሊናቸው ጋር የሚያደርጉትን ንግግርም “ጌታ ነገረኝ” ይሉታል።

በርግጥ የአምላክ መቀመጫ ህሊና ከሆነ፣ ወይም ህሊና ራሱ አምላክ ከሆነ ከአምላክ ጋር መነጋገር የሚቻል ነበር። በዚህ አስተሳሰብ ቀመር መሰረት ‘ህሊና የሌለው’ ሰው ‘አምላክ የሌለው’ ሰው ይሆናል። አመነም አላመነ፣ ሃይማኖት ኖረውም አልኖረውም፣ ‘ህሊና ያለው’ ሰው ‘አምላክ ያለው’ ሰው መሆኑን አወቅሁ። መለስ ብዬ ሳስተውል በአካባቢያችን ‘ህሊና ቢስ’ አማኞች በብዛት ነበሩ።

ህሊና የአምላክ የመከሰቻ ቦታ ከሆነ አምላካችን እንደየአስተሳሰባችን፣ እንደየዝንባሌያችን፣ እንደየአቅማችን ይለያያል

ማለት ነው። ህሊናችን ሊቆጣጠረን የሚችለው እኛ በፈቀድንለትና በችሎታችን መጠን ብቻ ነው። “ህሊና ቢስ” ማለት ህሊናውን ማዳመጥ ያልፈለገ ማለት ነው። ካላዳመጥነው ህሊናችን እስከ መሞት ይደርሳል። ባዳመጥነው መጠን እድገት ያሳያል። ለአብነት ጅብ ህሊና የለውም። ህሊናውን የገደለ ሰው ከጅብ ይመሳሰላል። ህሊና እውቀት ነው። ህሊና ልቦና ነው። የድንቁርና ቅፅል ስም ሰይጣን ይባላል። ድንቁርና ህሊናን ረግጦ እንደፈለገ ሲጫወትበት፣ “የእግዚአብሔር መንፈስ ራቀን” እንላለን።

በህሊናችን በኩል የሚያነጋግረን “አምላክ” የምንሳሳተውን ሁሉ ይነግረናል። መስማት አለመስማት የኛ ፈንታ ነው። ህሊና አይወሰንም። ለአምላክ የተለያየ ስም ብንሰጠውም ዘሮ ዘሮ ያው ህሊና ነው። ህሊናችን ባዳመጥነው ቁጥር እውነቱን ይነግረናል። ጉራችንን፣ ውሸታችንን፣ አድርባይነታችንን፣ ፈሪነታችንን፣ አስመሳይነታችንን ዝክዝክ አድርጎ ይነግረናል። ካዳመጥነው ብቸኛው ታማኞችን እሱ ህሊና ብቻ ነው። በሰማነው መጠን ሃይል ያገኛል። ባልሰማነው መጠን እየደከመ ቦታውን ለድንቁርና - ሰይጣን ይተውላታል። በዚህ ቀመር መሰረት ከብዙ ጊዜያት በፊት ከህሊናዊው አምላክ ጋር በሰፊው ማውጋቱን መለማመድ እንደጀመርኩ አስታውሳለሁ።

በርግጥ የሚያነጋግረኝ መንፈስ እየሱስ ነው ለማለት ማረጋገጫ አልነበረኝም። ከመነሻው ግን የመጠሪያ ስሙ አላስጨነቀኝም። ሰዎች በመሰላቸው መንገድ ለአምላክ የተለያዩ ስሞችን ሰጥተዋል። አበሾች “እግዚአብሔር” ሲሉ ጠሩት። አሮሞዎች “ዋቄፊታ” አሉት። እስራኤላውያን፣ “ይሆዋ” ይሉታል። አረቦች፣ “አላህ” ብለውታል። በመጨረሻ ግን ዘሮ ዘሮ ‘ፈጣሪ’ ወይም ‘አምላክ’ ሲሆን፣ መቀመጫ ቦታው ሰማይ ላይ ሳይሆን ህሊናችን ውስጥ ነው። ወይም አምላክ ራሱ ህሊና ነው።

አንዳንድ የማውቃቸው ጴጥሮች እየሱስን ከአምላክነት ወደ ሎሌነት ዝቅ እንዳደረጉት ታዝቤ ነበር። “እየሱስ አገልጋይ ነው” የሚለውን አባባል በትክክል ባለመገንዘብ ተላላኪያቸው አድርገውታል። ስለ ቁሳቁሶች ዋጋ ለአማኞቹ ለመንገር የሚሯሯጥ አምላክ በርግጥም የንግድ ወኪል እንጂ አምላክ ሊባል አይችልም። ስለሆነም እኔ በምናብ የምሰለው አምላክ ከዚህ አይነቱ አምላክ ፍፁም የተለየ ነበር።

ሀሊና እንደ አምላክ

አንድ አዲስ ተገኝቶ - ሌላው ግን ካረጀ
የሚናደው ነገር - ላዲሱ ከበጀ
በዘመን መለወጥ - እየተነወረ
ይቅር ከተባለ - ልማድ የነበረ
ጠቃሚ ከሆነ - ሲነቀል ሲጠፋ
ማፍረስም መስራት ነው - ይለናል ፈላስፋ

(ግጥም - ከቦደ ሚካኤል)

ታችኛው ወንድሜ ወደ ሃይማኖት ያዘነበለ ነበር። የአስር አመት ልጅ ሳለ ከአባቴ ጋር ያደረገው አንድ ወግ ይታወስኛል። በርግጥ ትውስታዬ ቃል በቃል ሊባል የሚችል አልነበረም። አሳቡ ግን በጥቅሉ ትዝ ይለኛል።

ወንድሜ በአማርኛ ሲጠይቅ አባቴ በትግርኛ ነበር የሚመልስ፤

“እግዚአብሔር መጀመሪያ ምድርን ፈጠረ። ከዚያም አዳምና ሄዋንን ፈጠረ። ልክ ነኝ አይደለም?”

“ልክ ነው የኔ ልጅ።”

“አዳምና ሄዋን ደግሞ አቤልና ቃየንን ወለዱ።”

“ነበዝ ሆነሃል፤ የኔ ልጅ።”

“ከዚያም ቃየን አቤልን ገደለው?”

ገብረአብ ሃብተፅዮን እዚህ ላይ ርግጠኛ ስላልሆነ ነው መሰለኝ ቀጥተኛ ጥያቄውን ያስወገደ ምላሽ ሰጠ።

“መግደል የሰይጣን ስራ ነው። ፀሎት ማድረግ ጥሩ ነው።”

ወንድሜ የአባቴን ምክር ዘልሎ ጥያቄውን ቀጠለ፤

“ልጠይቅህ የፈለግሁት፤ የቃየን ሚስት ከየት መጣች?”

ገብረአብ እያመነታ መልሰ ሰጠ።

“መቼም ለአምላክ የሚሳነው ነገር የለም። የሰው ሁሉ ጋብቻ በአምላክ የተዘጋጀ ነው። ልጆች ሲያድጉ በአምላክ ፈቃድ ጋብቻ ይመሰርታሉ። እንደዚያ ነው...”

“አዳምና ሄዋን ሴት ልጅ ነበራቸው እንዴ?”

“ይኖራቸው ይሆናል።”

“ለምን አልተፃፈም ታዲያ?”

“ካልተፃፈ አይኖራቸው ይሆናል።”

“እንግዲያው የቃየን ሚስት ከየት መጣች?”

አቦይ ገብረአብ ደግ ነበር።

እንዲህ ሲል አሳረገ፤

“ዋናው ነገር ‘ሃጢአት አትፈፅሙ’ የሚለው ነው። ‘አባትና እናትህን አክብር’ የሚልም ተፅዕኖ አለ፤ አይደለም እንዴ? በል ሂድና አሁን ከልጆቹ ጋር ተጫወት...”

ለሃይማኖት ያለኝ ፍላጎት ቀዝቃዛ ሆኖ ኖሮአል።

ሆላንድ ከገባሁ በሁዋላ ግን በተለይ በበጋው ወራት የሳምንቱ ማብቂያ ላይ በራሴ መንገድ ፀሎት ማድረስ ጀመርኩ። በምእራብ ዞይስ መውጫ ከወንዙ ዳርቻ አንዲት ሰው ሰራሽ ኮረብታ አለች። አልፎ አልፎ ወደ ኮረብታዋ ሄጄ ጫፉ ላይ ቁጭ በማለት ፀሎት አደርሳለሁ። ቀስበቀስ ያዳበርኩት የፀሎት ዘዴ ካደግሁበት የፀሎት ልማድ የተለየ ቢሆንም ስለለመድኩት እወደዋለሁ።

አምላክ ሰማያዊ አገርና ቤተ - አምላክ ይኖረዋል ብዬ አላምንም። ስለ ነቢያት ያለኝ አመለካከትም ቢሆን ቀዝቃዛ ነው። የፈጠረኝ አንድ እውቀት ያለው ሃያል አምላክ መኖሩን ግን አምናለሁ። እንዲህ ያለ እምነት እንዲኖረኝ ተፅእኖ ያደረገብኝ በርካታ መፃህፍት አሉ።

ስፀልይ አላቀረቅርም። አይኖቼንም አልጨፍንም። ፊቴን አላጨፈግግም። ዘና ብዬ፣ ትክ ብዬ በርቀት አድማሱን ስመለከት

አይኖቼ ያለገደብ ተጉዘው ከፈጣሪ ጋር የምገናኝ ይመስለኛል። እናም ፈጣሪን ፊትለፊት እያየሁት እፀልያለሁ። አምላክ በእውቀት የሚበልጠኝ የልብ ጓደኛ ሆኖ ይሰማኛል። ስለዚህ ስፀልይ በልበ ሙሉነት ልክ እንደ ጓደኛዬ አነጋግረዋለሁ። አምላክ ልቤ ውስጥ መልእክት እየላከ በምናብ ያዋራኛል። ቀስበቀስ ያዳበርኩትን ይሄን የተለየ የፀሎት ልምምድ በጣም ወድጄው ነበር...

ባለፈው አርብ ምሽት፤

“ጌታ ሆይ! ይኸው መጣሁ?” ብዬ ፀሎቴን ጀመርኩ።

አምላክ ምናባዊ መልስ ሰጠኝ፤

“ሰውዬው! እንዴት ሰነበትክ?”

“መሰንበቻዬ መች ጠፍቶህ? ያው በር ዘግቶ መፃፍ ነው፤ ማንበብ ነው፤ ሲደብረኝ ወጣ እላለሁ፤ እንዲሁ እያለ ቀኑ ያልፋል።”

“ፈተና መውደቅ እያበዛህ ነው፤ ምን ይሻልሃል?”

“ማን ፈተናህን ያልፋል? እንኳን ያንተን የሰዎችን ፈተናም ማለፍ ከብደኛል።”

“ምን ልርዳህ ታዲያ ለዛሬ?”

“አይ! እንድናወጋ ብዬ ነው የመጣሁት። ጊዜ ካለህ ስላንተ የተነገረ አንድ ነገር ላጫውትህ።”

“እኔ ያልሰማሁት?”

“ስምተኸው ይሆናል። የቆየ ስለሆነ ግን ምናልባት...”

“በል ቀጥል...”

“የጥንት የእንግሊዝ ወታደሮች ወደ ዘመቻ ሲሄዱ ላንተ ያቀርቡት የነበረውን ፀሎት ትናንት አነበብኩና ብቻዬን ስስቅ ነበር። እስከነግርህም ቸኮልኩ...”

“ምን ብለው ፀለዩ ልጄ?”

የወታደሮቼን ፀሎት በዜማ አዜምኩለት፤

“አምላክ ሆይ! - በርግጥ አምላክ ከሆንክ።

ነፍሴን ተቀበላት! - በርግጥም ነፍስ ካለኝ።”

ፈጣሪ በጣም ሳቀ።

“አልሰማሁዋትም ይችን ብሶት...”

“ስንቱን ትሰማለህ? ሁሉ ወዳንተ ሲጮህ...” አያያዝኩና ጠየቅሁት፤ “ባንተ ላይ መቀለድ ሃጢአት ነው እንዴ?”

“አይ! ዋናው የዲያቢሎስ መጠቀሚያ አለመሆን ነው...”

“ብዙ ሰዎች ግን ቀልድ የምታውቅ አይመስላቸውም።”

አምላክ እንደገና ሳቀ።

“በአምሳሌ አይደል እንዴ የፈጠርኳችሁ? ቀልዱም ቢሆን ከኔው ነው። ከራሳችሁ ምንም ነገር የለም...”

“አንዱ ደግሞ ስላንተ ምን ብሎ ተናገረ መሰለህ?”

“ምን አለ?”

“እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን - አማኝ አይደለሁም።”

አምላክ እንደገና በጣም ሳቀ፤

“እንዲህ ያሉ ነገሮች ለምን ቀልብህን ይስቡታል?”

“አላውቅም፤ ጌታ ሆይ!”

“በል ይብቃህ ለዛሬ!”

ፀሎቴን እንዳቢቃሁ ተነስቼ በወንዙ ዳርቻ አዘገምኩ። በርግጥ ሁልጊዜ የአምላክን ምናባዊ ምላሽ አላገኝም። አንዳንድ ጊዜ ዝም ብዬ ፀሎት ብቻ አሰማለሁ። የፀለይኩትንም አምላክ ጊዜ ሲያገኝ ከፍቶ የሚሰማው ይመስለኛል። ትናንት የፀሎት መልእክት ብቻ ነበር የተውኩት።

“አምላክ ሆይ!

እኔ ደህና ነኝ!

‘እናንተ ታወራላችሁ፤ እኔ አዳምጣለሁ’ ባልከው መሰረት ይኸው እያወጋሁህ ነው። የአፍሪቃ ቀንድ ፖለቲካ ቅጣምባሩ ጠፋ። ማመን እና መተማመን አልተቻለም። መያዣ መጨበጫ የሌለው ሆነ። አግዘን አንልህም። ስራችንን መስራት ያለብን እኛው ነን። ፅናቱን ብቻ

ስጦን። ወሽከፊና ልፍስፍስ ሆነናል!”

ሌላ ቀን ደግሞ በባቡር እየሄድኩ ሳለ ጥቂት አወጋን፤

“ጠይቁ! ብለሃል። ምን እንድንጠይቅህ ትጠብቃለህ?”

“ጠይቁ ማለቴ ዳቦ አይደለም። አዳምና ሄዋን ከገነት ሲባረሩ ዳቦ በነፃ የማግኘቱ ነገር አብቅቶለታል። የሰው ልጅ ጥረህ ግረህ ብላ ተብሎአል። ጠይቁ ያልኩት (ብዬ ከሆነ) ያልገባችሁን ነው።”

“አንኳኩ ያልከውሰ?”

“አንኳኩ ያልኩት (ብዬ ከሆነ) የብረት በር አይደለም። እየሰሰ በር ሲያንኳኳ የሚያሳይ ስእል እየሳሉ ሰው የሚያሳቡ አሉ። አንኳኩ ማለት ጥበብን ፈልጉ፤ እውቀትን እሹ ማለት ነው።”

ሌላ ቀን ደግሞ ሰፊ ጊዜ ነበረኝና በሰፊው አወጋን።

“ሶመርሴት የፃፈብህን መቸም አይተኸው ይሆናል?”

“common sense የለውም ያለኝን ነው?”

“ልክ ነው...”

“አንተ ምን አስተያየት አለህ?”

“ሰዎች አንተን በጣም ስለሚፈሩህ ሶመርሴት በዚያ መነሻ የፃፈ ይመስለኛል። ለምን ታስፈራራለህ?”

“ተሳሳትክ! ሰዎች እኔን አይፈሩኝም። ሞትን ነው የሚፈሩ...”

“በርግጥ?... ”

“እኔን ለምን ይፈሩኛል? ሰዎች ፍላጎታቸው እና ጥረታቸው እንዲሳካ ፈቅጃለሁ። ልታገኘኝ ከጣርክ ታገኘኛለህ። አለመኖሬን ለማረጋገጥ በርትተህ ከሰራህም በተመሳሳይ ይሳካልሃል። ምርጫው ያንተ ነው። የሶመርሴት ችግር አንዱን መምረጥ አለመቻሉ ነው...”

“የማያሻማ ምልክት ሰጥተህ ለምን አትገላግለንም?”

“ምን አይነት ምልክት ትፈልጋለህ?”

“በርካታ ጋዜጠኞች ባሉበት እንደ ኒውዮርክና ለንደን አይነት ከተሞች ሰማዩ ላይ ብቅ ብለህ አጭር ንግግር። ቢቃ! ሰው ሁሉ ያምንሃል። ይሰግድልሃል። አለምም ትለወጣለች። ማለቴ ምንድነው?”

በርግጥ እንድንሰግድልህ ከፈለግህ ላንተ በጣም ቀላል ነው።”

“በዚህች ደቂቃ ከማን ጋር እየተነጋገርክ ነው?”

“ምናቃለሁ? በህሊናዬ በኩል ካንተ ጋር ይመስለኛል። ርግጠኛ ግን አይደለሁም። ያንተን ህላዌ ለመረዳት አልቻልኩም። ውስብስብ ነህ። አባት ልጁ ላይ እንዲህ አያደርግም፤ ይቅርታ አድርግልኝና...”

“ማመኑን ለምን አትተወውም?”

“መኖርህን ደ’ሞ አውቄያለሁ።”

“በምን አወቅህ?”

“ተፈጥሮ እውቀት ነው። የሰው ልጅ እሳትን ከማግኘቱ በፊት ጀምሮ የረቀቀ እውቀት ነበረ። ያንን እውቀት የፈጠረ አንድ ሌላ አዋቂ የግድ መኖር አለበት። አይኔና ፀሃይ ተባብረው ማየት ችለዋል። ይሄ አጋጣሚ ሊሆን እንደማይችል አውቄያለሁ። የረቀቀ እውቀት ነው። ብዙዎች እንደፃፉት በርግጥም አንድ ሃያል መሃንዲስ አለ። ያ ሃያል የተፈጥሮና የህይወት መሃንዲስ ማነው? ይሄ አዋቂ ማን መሆኑን ግን ማረጋገጥ አልቻልኩም። ስታዋራኝ እስማሃለሁ። ማን እንደሚያዋራኝ ግን አላውቅም። ማረጋገጥ እፈልጋለሁ...”

“መቼም ቢሆን ማረጋገጥ አይቻልህም።”

“ለምን?”

“በጫማህ ላይ እየተጓዘች ያለችው ቁጫጭ፤ ጫማው ውስጥ ያንተ እግር ስለመኖሩ ሰምታ ከማመን ውጭ ማየትና ማረጋገጥ አይቻላትም። አንተ ቁጫጭ ነህ።”

“ለምን እንዲህ ታከብደዋለህ? በርግጥ የምትወደን ከሆነ ፈተና ውስጥ ለምን ትጨምረናለህ? እንዲህ መሆኑ ደስታ ይሰጥሃል? ቁጫጭ አልከኝ። ከዚህ በፊት ደ’ሞ ጀበና ብለኸኛል። ‘ሸክላ ሰሪ ጀበናውን እንደ ፈለገው ማድረግ ይችላል...’ ብለሃል። እኛ ላንተ ቁጫጭና ጀበና ነን? ማጣፈጫ ቃሪያና ቲማቲም ነን?”

“የነፃነት መብት ተሰጥቶሃል።”

“ከሞት በሁዋላ ቅጣቱስ?”

“ምንም ቅጣት የለም።”

“እንግዲያው ሞት ምን ይመስላል?”

“ከመወለድህ በፊት የኖርከውን ህይወት ይመስላል።”

“እንደሱ ከሆነ ይስማማኛል። ግን ደ’ሞ ሌላ ማወቅ የምፈልገው ነገር አለ። ያመኑህ ሰዎች ከሞቱ በሁዋላ የተለየ ጥቅም ያገኛሉ?”

“ምን ያገባሃል ስለነሱ?”

“አመዛዝኜ ለመምረጥ ነዋ። ለምሳሌ ያመኑህ ሰዎች ከሞቱ በሁዋላ ከሞት ተነስተው እንደሚባለው ገነት ውስጥ ከአንበሳ ጋር እየተላፉ፤ ወተትና ሙዝ እየበሉ በተድላ የሚኖሩ ከሆነ ማመን ይሻለኛል። ያመነም ያላመነም እጣው ለዘልአለም መሞት ከሆነ ግን ... መቸም...”

አምላክ በጣም ሳቀ።

“ምናሳቀህ?”

“እስኪ ረጋ ብለህ አስብበት።”

“ዶስቶሮቪስኪ የሚለው ደ’ሞ አለ...”

“ምን ይላል?”

“አምላክን እኛ ፈጠርነው እንጂ እሱ አልፈጠረንም ይልሃል።”

“አንተስ ምን ትላለህ?”

“እስካሁን ምንም! ሌሎች የሚሉትን ብቻ እያዳመጥኩ ነው።”

“ሌሎች ምን ይላሉ?”

“ብዙ ይላሉ። ‘እንደርሱ የተፈጥሮ ባለቅኔና ደራሲ ማንም የለ።’ ይሉሃል። ‘በርግጥ ተፈጥሮን በሰባት ቀናት ብቻ ነድፎና ገንብቶ ጨርሶ ከሆነ በርግጥም እንደርሱ ያለ መሃንዲስ ከቶ የለም።’ ይላሉ። በርግጥ ቀናተኛ አምላክ መሆኑን የማይወዱልህ አሉ። ‘ሰይጣንን አትስሙ፤ እኔን ብቻ ስሙ!’ ማለትህን አንድ ታዋቂ የህግ ሰው ተችቶታል። ‘የሁለቱንም ወገን መስማት ይገባል’ ባይ ነው። መቸም ሰይጣን የከፋት አባት መሆኑን የማያውቅ የለም። ጠበቆች ግን እንደምታውቀው የስራ ጠባያቸው ሆኖ ሚዛን ለመጠበቅ ይጥራሉ። አንድ ፈላስፋ ደግሞ ‘ሰይጣን ባይኖር እግዚአብሔርም ባልኖረ ነበር።

ስለዚህ እግዚአብሔር የሰይጣንን መኖር የሚፈልገው ለራሱ ሲል ነው።’ ሲል ፅፎአል። ለነገሩ ብዙ ፈላስፎች ትንሽ ነካ ያደርጋቸዋል። ዜግነትህን አሜሪካዊ የሚያደርጉህም አሉ። ለእነርሱ አድልተሃል ብለው ስላመኑ ሊሆን ይችላል። ‘የሰው ልጅ ባዶነቱን ለመሙላት ሲል እግዚአብሔርን ፈጠረ’ ብለው የሰበኩም ተደምጠዋል። ‘እግዚአብሔር በርግጥ ነበረ፤ ግን አርጅቶ ሞቶአል’ ያሉም አሉ። ዋናው ሞጋችህ መቼም ያው Nietzsche ነው። ‘እግዚአብሔርን ወደ ምድር ያመጣው ፍርሃት ነው’ የሚለውን አባባል አንተም የምታምንበት ይመስለኛል። ሰው አምላኩን የሚያስታውሰው ብዙ ጊዜ ሲታመም ነው። ሲጠግብና ሃይል ሲሰማው ይረሳሃል። ብቻ ብዙ ይባላል። እና መቼም...”

ዘግየት ብሎ እንዲህ አለኝ፤

“እንዳልከው ብዙዎች ብዙ ብለዋል። ወደፊትም ሌሎች ሌላ ብዙ ይላሉ። አንተ ሙሉ ሰው ነህ። የነገሩህን ብቻ አትቀበል። የልብህን ድምፅ አዳምጥ። ከውስጥህ የምትሰማው እሱ እውነት ነው...”

የፎቶ አልበም ትዝታ

መገን ያራዳ ልጅ - እነ ድንጋይ ኳሱ
ምንጊዜ ተጨምሮ - ምንጊዜ ደረሱ
መገን ያራዳ ልጅ - ጠመንጃም የላቸው
መገን ያራዳ ልጅ - ሽጉጥም የላቸው
በየደረሱበት - ብርጭቆ በምባቸው
መገን ያራዳ ልጅ - አይጠጣም ቅራሪ
ቶሎ ቶሎ ብለሽ - ጠጅሽን አጣሪ

(ዘፈን - አስናቀች ወርቁ)

የፎቶ አልበም እንደዋዛ መዝገፍ ሳገላብጥ፣ ከከራር ንግስት ከአስናቀች ወርቁ ጋር የተነሳሁት ፎቶ እጄ ላይ ገባ። ከፎቶው ጋር ተያይዞ ብዙ ትዝታዎች ወደ አእምሮዬ መጡ።

አስታውሳለሁ!

ኢትዮጵያ እና ኤርትራ ጦርነት ላይ ነበሩ። የጆሃንስበርግ ስታር ጋዜጣ ከኢትዮጵያ ሁለት ጋዜጠኞችን ጋበዘ። ከመንግስት በኩል እኔ፣ ከግል ጋዜጦች ደግሞ የፎርቹን ጋዜጣ ባለቤት ታምራት ገብረጊዮርጊስ ወደ ጆሃንስበርግ ሄድን። እኔ ዘግይቼ ስለተነሳሁ ውይይቱ አምልጦኝ ገብኝቱ ላይ ነበር የደረስኩት።

የሄድኩበት ጉዳይ ካለቀ በሁዋላ ከመላ አፍሪቃ የተሰባሰቡት ጋዜጠኞች ወዲያውኑ ወደየሃገራቸው ተመለሱ። እኔ ግን ደቡብ አፍሪቃን መጎብኘት ስለፈለግሁ ጥቂት ቀናት ለመቆየት ወሰንኩ። የማነ ኪዳነ (ጃማይካ) ከውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ደውሎ ነግሮ ስለነበር፣ የኢትዮጵያ ኤምባሲ በጥሩ ሁኔታ ነበር የተቀበለኝ። ካውንስለሩ አልያስ አሸብር በወዳጅነት መንፈስ አስተናገደኝ።

በሁለተኛው ቀን በወግ መሃል ኤልያስ፣

“አስናቀች ወርቁ እዚህ ነው ያለችው።” አለኝ።

“ዋው! ላገኛት እፈልጋለሁ።”

በነጋታው አስናቀች ወዳረፈችበት ሆቴል ስንጓዝ መንገድ ላይ ነዳጅ ልንሞላ ቆምን። በዚያችው ቅፅበት የኤርትራ ኤምባሲ መኪና መጥቶ አጠገባችን ቆመ። እንዳልኩት ኢትዮጵያ እና ኤርትራ ከባዱን ውጊያ በማድረግ ላይ ነበሩ። ኤልያስ ድምፁን ዝቅ አድርጎ፤

“ተመልከት! እነሱ ናቸው።” አለኝ።

አባባሉ ስላልገባኝ ዘወር ብዬ አጠገባችን የቆመችውን መኪና አየሁዋት። መሬው ላይ የተቀመጠውን ሰው ወዲያውኑ አወቅሁት። ተከስተ ገብረመድህን ነበር። የኤርትራ ዲፕሎማት ነው። ከተከስተ ጋር እንተዋወቃለን። በኤርትራ ሪፈረንደም ወቅት ከሃይለ መንቆርዮስ ጋር አዲስ አበባ ተመድቦ ነበር። በወቅቱ ኢትዮጵያ የሚኖሩ ኤርትራውያን ስለ አዲሲቷ አገራቸው ወቅታዊ ሁኔታ እንዲያውቁ፤ አዲስ አበባ ላይ በአማርኛ ትዘጋጅ የነበረችው ጋዜጣ ስራ ስትጀምር ፎቶግራፎችን ፈልጎ እኔ ዘንድ መጥቶ ነበር። በወቅቱ የፕሬስ መምሪያ ሃላፊ ስለነበርኩ፤ ለጋዜጣዋ የሚያስፈልጉ ፎቶግራፎች ኮፒ ተደርገው እንዲሰጡ ማዘዜ ትዝ ይለኛል። እና ይኸው አሁን አጠገባችን መጥቶ መኪናውን ያቆመው ተከስተ ነበር። ወደ ኤልያስ ዞሬ ተናገርኩ፤

“ተከስተ እኮ ነው። አታውቀውም እንዴ?”

“አውቀዋለሁ። ከጦርነቱ ወዲህ ግን ንግግር አቁመናል።”

“መነጋገር ምን ችግር አለው?” አልኩና የመኪናውን በር ከፍቼ ወጣሁና ድምፄን ከፍ አድርጌ ሰላምታ አቀረብኩ፤

“ጤና ይስጥልኝ አቶ ተከስተ!”

ተከስተ ሲያየኝ የተገረመ መሰለ። ፈጥኖ ከመኪናው ወረደ እና ተቃቀፍን። የሞቀ ሰላምታ ከተለዋወጥን በሁዋላ፤ እጁን ይገፎው ወደ ኤልያስ አመጣሁት። የተኮራረፉትን ሁለት ዲፕሎማቶች በግድ አጨባበጥኳቸው። በተለይ ኤልያስ ግንባሩን እንደከሰከሰ የሃሰት ፈገግታ እያሳየ ተከስተን ጨበጠው። ሁለቱም እንደ ካንጋሮ እጃቸውን አሳጥረው ሲጨባበጡ፤ እኔ ስላልቻልኩ በሳቅ ፈነዳሁ። በጣም እየገረመኝም፤ እንዲህ አልኳቸው፤

“የእግዜር ሰላምታም ቀርቶአል ማለት ነው?”

ተከስተ ቀለደ፤

“በእኛ በኩል ለእግዜር ሰላምታ ችግር የለብንም። እነርሱ ግን ይፈራሉ መሰለኝ ይሸሻሉ።”

አልያስ አሸብር እየተግደረደረ፤

“መቼ ተገናኘንና ያው በሩቁ ነው።” አለ።

ከዚህ በላይ ብዙም አላወራንም። በቅርቡ እንደተፋቱ ባልና ሚስት ሌላ ሌላውን ተጨዋውተን ተሰነባበትን።

ወደ አስናቀች ወርቁ ጉዞ ስንቀጥል ኤልያስ እንዲህ አለኝ፤

“መነጋገሩ እኮ ችግር አልነበረውም። ግን በሩቁ ይሻላል።”

“እንዳትጠረጠር ሰግተህ ነው?”

“ሳይሆን፤ ለማንኛውም አያስፈልግም።”

አስናቀች ወርቁን አገኘሁዋት። ሁለት ቀናትም ያህል አብረን ቆየን። በየገበያው እየዞረች አንዳንድ ነገር ስትገዛዛ፤ የገዛችውን በመሸከም አገዛዝት። ብርድ ስለምትፈራ ወፍራም የክቡር ዘበኞች ካፖርት ከእጇ አትለይም ነበር። ሲበርዳት ትለብሰዋለች። ሲሞቃት ደግሞ ታወልቀውና፤

“ነረምሳው! በል ተሸከም።” ትለኛለች።

ያንን ደበሎ ተሸከሜ “መገን ያራዳ ልጅ” የሚለውን የራሷን ዘፈን ስዘፍንላት እየሳቀች እንዲህ አለች፤

“የአሁኖቼ ምን መላ አላችሁ?”

አስናቀች ስትስቅ መግነጢሳዊ ውበት አላት። እድሜዋ ገፍቶ እንኳ፤ አይኖቿ እና ከንፈሮቿን እንደ ልጃገረድ ማድነቅ የሚቻል ነበር። ወደ ደቡብ አፍሪቃ የመጣችው ለአፍሪቃ የባህላዊ ሙዚቃ ውድድር ነበር። ቢሆንም አልቀናትም። እንደነገረችኝ በሽቃ ስለነበር ጥሩ አልተጫወተችም። ያናደዳት ጉዳይ ቀላል ቢሆንም፤ ቀልቧን ለመስረቅ በቅቷል። አምስተኛ ደረጃ ላይ መሰለኝ የሰጧት። አስናቀች ጋዜጠኛ መሆኔን ካወቀች በሁዋላ ስለሙዚቃው ውድድር እና ስለተሰማት ቅሬታ አንዳንድ ነገሮችን አንስታ አጫውታኝ ነበር። ወደ አዲስ አበባ ከተመለስኩ በሁዋላ፤ እጩታ መፅሄት ላይ፤ “ጉዞ ወደ ሰንሰቲ” በሚል ርእስ ባቀረብኩት ፅሁፍ አስናቀች የነገረችኝን አንዳንድ ነገሮች መነካካቴ ትዝ ይለኛል። ዋና ቅሬታዋን ግን አልፃፍኩትም። ያልፃፍኩት ጉዳይ

ተከስተ ገብረመድህን ከተባለው የኤርትራ ዲፕሎማት ጋር በቀጥታ የተገናኘ ስለነበር ነው።

ተወዳዳሪዎቹ ድምፃውያን የሙዚቃ ስራቸውን ከማቅረባቸው በፊት፣ የህይወት ታሪካቸውን የሚናገሩበት ጊዜ ተሰጥቷቸው ነበር። አስናቀች ወርቁ ተራዋ ደረሰ። የኢትዮጵያ ኤምባሲ የመደበው አስተርጓሚ ግን በቦታው ሳይገኝ ቀረ። አዘጋጆቹ ግራ ተጋቡ። በዚህ ውጥረት መካከል ተከስተ ገብረመድህን ከተቀመጠበት ተነስቶ፤

“አማርኛ ስለማውቅ ላስተረጉም እችላለሁ።” ሲል አሳወቀ።

በውድድሩ አዳራሽ አንድም ኢትዮጵያዊ አልነበረም። በደቡብ አፍሪቃ የሚኖሩ አበሾች የአስናቀችን መምጣት እንኳ አልሰሙም። አስናቀች በግሏ የመጣች እንደመሆኑ፣ ኤምባሲው ብዙም ሃላፊነት አልተሰማውም። የአገር ስም የማስጠራት ጉዳይ ነበርና ግን እንዲህ ችላ ይላሉ ብላ አልገመተችም ነበር። አስናቀች ስታጫውተኝ፤

“አበስኩ ገበርኩ! የላይኞቹ...የትግሬዎቹ...ተከስተ የሚባል... እግዚሃር ይባርከው...’እኔ አለሁ፣ አማርኛ እችላለሁ’ ብሎ ነብሴን መለሳት።” አለችኝ።

ተከስተ መድረክ ላይ ቆሞ የአስናቀችን የህይወት ታሪክ ተረጎመ። የትርጉም ስራው ማለቁ ላይ ግን አንድ ሰው በሩጫ እያለክለክ ደረሰ። እና “የትራፊክ መጨናነቅ ገጥሞኝ ነው፣ ይቅርታ” ካለ በሁዋላ የመተርጎሙን ስራ ተረክበ።

አስናቀች በህይወት የለችም። አምላክ ነፍሷን በገነት ያኑር። ስራዎቿ ግን ከሺህዎች አመታት በሁዋላም ይኖራሉ...

...ይህ ከሆነ ከስድስት አመታት በሁዋላ ከተከስተ ጋር አስመራ ተገናኝተን ነበር። ኮምፒውተር ላይ ጫማውን እያስጠረገ ነበር። በዝግታ እየተራመድኩ በመናፈስ ላይ ሳለሁ፣ በድንገት አይን ለአይን ግጥምጥም አልን። ከተከስተ ገፅታ ላይ ያየሁት የመገረም ስሜት የማይረሳ ነበር። ስጩብጠው የሚናገረው ጠፋው።

“ምን ታደርጋለህ እዚህ? አንተ ቆይ... እንዴት ነው ነገሩ? ማለቴ ...አልገባኝም?”

ምን እንዳሰበና ምን እንዳደናገረው ስለገባኝ በረጅሙ ሳቅሁ። በርግጥ ከመሳቅ በቀር ማለት የምችለው አልነበረም...

ስጦታው ሲከፈት

ማጭድ ይሆነን ዘንድ - ምኒሽር ቀለጠ
ዳሩ ብረት እንጂ - ልብ አልተለወጠ
ለሳር ያልነው ስለት - እልፍ አንገት ቆረጠ

(ግጥም - በእውቀቱ ስዩም)

በሁለት ቀናት የፍራንክፈርት ቆይታዬ፣ በእንግድነት
ያስተናገደኝ ወዳጄ ወደ አንድ የልደት በአል ግብዣ ይዞኝ ሄዶ ነበር።
ከጥሪው ቦታ ስንደርስ የሞቀ ድግስ ጠበቀን። በውነቱ በጣም አሪፍ
ነበር። ሙዚቃውም መጠጡም ተመቸኝ። ማዲንን አፍወርቅ ስለ አፋር
ቆንጆ እያዘመ ቀልባችንን ያዘው።

ጠጥታ ያደገች - የግመል ወተት
አይናፋርዋ ቆንጆ - የአፋርዋ ወጣት
አይቼ ማልጠግባት - ሁሌ ማልረሳት
ያቼን የአፋር ቆንጆ - ወዴት ላግኛት?
የሃገሯን ቋንቋ - ባልችል አፋርኛ
ፍቅር ያግባባል - ከተዋደድን እኛ

በጥሩ ሁኔታ እየተዘናናን ሳለ ጋባዦችን ንግግር ለማድረግ
ሙዚቃውን አቋረጠው፤

“ጥሪያችንን አክብራችሁ ስለመጣችሁ በጣም አመሰግናለሁ።
ዛሬ የልጄ ልደት በአል ብቻ አይደለም። እናቱ እኔን የወለደችኝም
በዚህችው እለት ነበር። ማለትም የዛሬዋ እለት የኔም የልደት ቀን ናት።”

ታዳሚው ከአድናቆት ድምፅ ጋር አጨበጨበለት።

ጋባዣችን መቶ ሺህ ሰው ፊት የቀረበ ይመስል በዚያችው ደቂቃ ላብ በላብ ሆኖ ታየ። እንዲህ እንደሚሆን ቀድሞ ሳይረዳ አልቀረም። ነጭ መሃረም ከኪሱ አወጣና ያቸፈቸፈ ላቡን አደራረቀ። እናም ቀጠለ ንግግሩን፤

“ይቅርታ! ንግግር አይሆንልኝም። የሰራ ሰው ነኝ። መቸም ጉራ እንዳይመስልብኝ እንጂ እጅግ ተወዳጅ የሆኑ ጀግና እናት አላችኝ። በዚህም በጣም እድለኛ ነኝ። እናቴ ያለ አባት ነበር ያሳደገችኝ። አባቴ ሲሞት እኔ ገና የሶስት አመት ልጅ ነበርኩ።”

አይኖቹን በመሃረም ጨማመቀና ንግግሩን ቀጠለ፤

“በርግጥ የዛሬው ግብዣ ለልጄ ለሜሪ የተዘጋጀ ነው። ሆኖም እለቱ ድርብ የደስታ ቀን ስለሆነ ለእናቴም ስጦታ አዘጋጅቼያለሁ።”

ንግግሩን አቋረጠና ወደ ባለቤቱ ዞር ተቆጣ፤

“እንግዶቹን አስተናግዱ እንጂ። የጎደለ እያያችሁ አሟሉ...”

ከዚያም ወደ ንግግሩ ተመለሰ፤

“የመጨረሻ ልጅ እንደመሆኔ እናቴ ትልቅ ቦታ እንድደርስላት ትመኝ ነበር። ከሁሉም ልጆቿ አብልጣ የምትወደው እኔን ነበር። የኔ ነገር አይሆንላትም። እኔም የእናቴ ነገር አይሆንልኝም። እግዚአብሄር የተመሰገነ ይሁን እናቴን አላሳፈርኳትም። ቢያንስ ተምሬያለሁ። እዚህ ስደት ላይ በተማርንበት ሙያ መስራት ባንችልም፤ አንድ ቀን ህልማችን እውን ሆኖ አገራችን ገብተን ተከብረን የምንሰራበት ቀን ይመጣል። ባዶደለን እንጂ ታላቅ ሃገር ያለን ታላቅ ህዝብ ነን። ዛሬ በአገራችን ማጅራት መቼ ወንበዴዎች ስልጣን ላይ ተቀምጠው አገራችንን እየሸጧት ነው። የጊዜ ጀግና እንጂ የሰው...”

ልደቷ የሚከበርላት ሴት ልጁ እየተንደረደረች መጥታ በጀሮ የሆነ ነገር ሹክ አላችው። እሱም መልሶ ሹክ አላት። እና ንግግሩ ቀጠለ፤

“...የጊዜ እንጂ የሰው ጀግና የለውም። በአስራሰባት መርፌ የተሰፋ ቁምጣ ለብሰው መጥተው፤ ዛሬ አምስት ሺህ ዶላር የሚያወጣ መነፅር ሲዝቱ እያየን ነው። ከየት አመጡት? የኛው ገንዘብ ነው። እነዚህ የደደቢት ሽፍቶች ከድንጋይ በቀር ምን ነበራቸው? ምንም! ወንበዴዎቹ ‘ዋና ጠላቶቻችን’ የሚሏቸው ሶስት ናቸው። ‘እነዚህ እነማን ናቸው?’ ካላችሁ - አማርኛ፣ ኦሮሞኛና አማራ ናቸው። ይሄ ምስጢር

አይደለም። መቼም ያው ስሜታዊ በመሆኔ ይቅርታ አጠይቃለሁ። ሳላሰበው ገባሁበት እንጂ እዚህ የተሰበሰብነው ፖለቲካ ለመነጋገር አይደለም። ለማንኛውም ግን ከዚህ በላይ ባላሰለቻችሁ ይሻላል። ስላዳመጣችሁኝ... ከማጠቃለል በፊት ግን ለእናቴ የገዛሁትን ስጦታ መርቁልኝ።”

ግድግዳ ተደግፎ የቆመውን ካርቶን እያመለከተ አብራራ፤

“Samsung flat TV ሲሆን፤ 1999 ዩሮ ከፍቶበታለሁ። 2000 ዩሮ ማለት ነው። ቀለሙ ጥቁር ሲሆን፤ 55 ኢንች ነው። መቼም ለተከበረችው እናት ከዚህ የላቀ ስጦታ ይገባት ነበር። ለዛሬው ግን በአቅሜ ይሄን አድርጌላታለሁ።”

ቴሌቪዥኑን ካስተዋወቀ በሁዋላ ንግግሩን አሳረገ፤

“እዚህ መካከላችን እናቴን የሚያውቅ አንድ ሰው አለ። እና ምን ያህል ተወዳጅ እናት እንዳለችኝ በጎደለ እሱ ይጨምርበታል... አቶ ስለሞኑ...”

አንድ ጎልማሳ ሰው ብድግ አለ።

ለመናገር ድምፁን አስተካከለ...

“እውነት ነው፤ እትዬ ሮማን የሁላችንም እናት ነበሩ። በተለይ ከእኔ እናት ጋር በጣም ወዳጅ ነበሩ። ቡና አብረው ነበር የሚጠጡት። ገበያ ሲሄዱም፤ አይለያዩም። ወደ ዋናው ነጥብ ለመግባት ስጦታው በውነቱ መልካም ነው። ባለፈው የፋሲካ ጊዜ እኔም ለእናቴ ተመሳሳይ ቲሺ ልኬያለሁ። እዚህ ላይ ማለት የምፈልገው ግን በጉዞ ወቅት እንዳይሰበር ጥንቃቄ እንዲደረግ ነው። ብዙ ገንዘብ የወጣበት እቃ እንደመሆኑ ከቦታው ሳይደርስ ቢሰበር ፀፀት ይሆናል። ስለዚህ አገር ቤት እቃውን ለሚቀበሉትም ከወዲሁ በጥብቅ መንገር ያስፈልጋል። ስለ ስደት የተገለፀው እውነት ነው። ተምረን እንዳልተማርን፤ አገር እያለን እንደ አገር አልባ፤ ተዋርደን እየተሰደብን እንኖራለን። ፖለቲካ ማለት ስድብ ሆኖአል። እና ምን ለማለት ፈልጌ ነው? ቅድም ወንድማችን ሲናገር ‘የጊዜ ጉዳይ’ ማለቱ በጣም ልክ ነው። የአገራችን አዝማሪ ሲያቀነቅን ምን ይላል መሰላችሁ?

አምባሰል ተንዶ - ግሼን ገድፎታል
የቆመውን አውሬ - የተኛው ገድሎታል
የቆመውን አውሬ - የተኛው መግደሉ

ስፍራ በመያዝ ነው - በመደላደሉ።

ይህ ዜማ ሁሉን የሚናገር ይመስለኛል። መቸም የኢትዮጵያ ህዝብ እነዚህን መሻገሮች ተሽከሞ ለምን ዝም እንዳለ እንቆቅልሽ ሆኖብናል። ባንዴራው ላይ የሱዳን መተት አስደግመውበት ሊሆን ይችላል። ህዝቡ አናቱ ላይ በባንዴራ ስም መተት ሲወዛወዝበት ፈዘዘ፤ ደነዘዘ። እና 'ነገር ቢበዛ በአህያ አይጫንም' እንደሚባለው እንግዲህ ያው ለንግግር ስለተጋበዘኩ አመሰግናለሁ።”

ሊቀመጥ ካለ በሁዋላ እንደገና ንግግሩን ቀጠለ፤

“...በተረፈ የቀረበልን ግብዣ በጣም ጥሩ ነው። ከትፎው፣ ዱለቱ ሁሉም ጣፋጭ ነበር። መጠጡም በያይነቱ መሆኑ ...”

ከንግግሮች ማለቅ በሁዋላ ከYoutube ዘፈን ተከፈተ። ሻምበል በላይነ፤ “የዲሲ ልጆች ቀጫጭኖቹ - ይናደፋሉ እንደ ንቦቹ” እያለ ነበር። ዘፈኑ አልጣመኝም። ንብ የኢህአዴግ አርማ ነው። የዲሲ ልጆች ቀጫጭንነትም ሊታየኝ አልቻለም።

* * *

በነጋታው ጉዞዬን ወደ ኑረንበርግ ቀጠልኩ። ባቡር ላይ ሆኜ ሁለት ሺህ ዩሮ ስለተከፈለበት የሰጦታ ቴሌቪዥን እያሰላሰልኩ ነበር። ቴሌቪዥኑ ወደ አገርቤት ሲጓዝ አሰብኩት። ኡብሬውም በአሳብ ተጓዝኩ። ሁሉን አወቅ ብእረኛ እንደመሆኔ፤ በምናብ ሁሉን አየሁ፤ ሁሉን ሰማሁ።

...በዘመናዊነቱ የመጨረሻው ስለሆነው ቴሌቪዥን ወሬው በጎረቤቶች ዘንድ ጭምር የተሰማው ከሳምንት በፊት ቀድሞ ነበር። እናም በናፍቆት ተጠበቀ። በተሰጠው ማስጠንቀቂያ መሰረትም፤ በአያያዝ ጉድለት እክል እንዳይገጥመው ጥንቃቄ ተደርጎአል። ገና አዲስ የመጣ ዘመናዊ ቴሌቪዥን ስለነበር፤ የዘመናዊ ኤለክትሮኒክስ እቃዎች እውቀት ሊኖረው ይችላል ተብሎ የተገመተ ወጣት ቴሌቪዥኑን ለመገጣጠም መሳሪያዎቹን ይዞ ቀረበ። የቅርብ የተባሉ ጎረቤቶችም ቴሌቪዥኑን ለማየት ቤቱን ሞሉት...

የታሸገው እቃ ከተዘጋጀለት ቦታ እንዳረፈ ባለሙያው ቀረበ፤

“ቢላ ስጡኝ።”

አቶ ሺበሺ የተባሉ ዘመድ ለባለሙያው ቢላ አቀረቡለት።

ካርቶኑን መሰንጠቅ ሲጀምር ወይዘሮ ሮማን በስጋት ተናገሩ፤

“የዛሬ እቃዎች እንደ ብስኩት በቀላሉ ይፈረካከሳሉ ተብሎአልና ተጠንቀቅ። በቢላው መስታወቱን እንዳትወጋው...”

“አያስቡ እትዬ ሮማን። ስራዬ ነው...”

በዚህ መካከል ግን ከዘመዶች አንዱ ቅሬታውን ገለፀ፤

“ምን ማካበድ ያስፈልጋል? መሰካት ብቻ ነው።”

ባለሙያው ስራውን አቋርጦ ቀና አለ፤

“መሰካት? ና በል ሰካው?”

አቶ ሺበሺ ጣልቃ ገቡ፤

“ዝም ብለህ ስራ ወንድሜ? እሱን አትስማው፤ አመሉ ነው።”

ሌሎችም አስተያየት ሰጡ፤

“ሁለት ሺ ዩሮ የተገዛ ንብረት ነው። ንትርክ አያስፈልግም። ሲመነዘር አርባ ሺ ብር ማለት ነው።”

“አርባ ሺ? ተሳስተሃል። አምሳ ሺ ነው።”

አቶ ሺበሺ ተቆጡ፤

“እባካችሁ አትለፍልፉ አብ!”

ባለሙያው እያልንመጎመ ስራውን ቀጠለ።

ካርቶኑን ቀዳዶ ሲገላልጠው የከበበው ሰው ሁሉ ባየው ነገር መደነቁ አልቀረም። አንዳንዶቹ “የኤሌክትሮኒክስ እቃዎች እድገት ፈጣን ሆኖአል!” ሲሉ አዳነቁ።

የመገጣጠሙ ስራ ግማሽ ሰአት ያህል ወሰደ። ያለምንም ችግር በተሳካ ሁኔታ ተፈፀመ። የቀረ ነገር ቢኖር ቴሌቪዥኑ መስራት አለመስራቱን መሞከር ብቻ ነበር። እና ሲከፈት ብርሃን ታየ። ድምፅ እንጂ ምስል ግን አልመጣም።

ባለሙያው በፈጣን ጣቶቹ ሲነካካ የኢትዮጵያ ቴሌቪዥን

ወለል ብሎ መጣ። በዚያች ጠባብ ክፍል ውስጥ የነበሩት የጎረቤት እንግዶች ሁሉ የአድናቆት ድምፅ አሰሙ። ድምፁ፣ የቀለሙ ጥራት፣ የምስሉ ግዝፈት፣ የቴሌቪዥኑ ውበት ሁሉም ድንቅ ነበር።

በአጋጣሚ በአዲሱ ቴሌቪዥን መለስ ዜናዊ እየተናገረ ነበር። በዛቻ ድምፅ፣ “...ደጋፊዎች የነበሩ ናቸው።” ሲል ሰሙት። ቤቱ በፀጥታ ተዋጠና መስማት ቀጠሉ፤

“...ከደርግ አመለካከትና አስተሳሰብ ያልወጡ ናቸው። ዛሬ የሚሳደቡበት አፍ እንጂ የሚናከሱበት ጥርስ የላቸውም። ጥርሳቸውን አውልቀንላቸዋል። ማነው ያወለቀላቸው ከተባለ እኛ ነን ያወለቅንላቸው። የትግራይ ህዝብ፣ የኢትዮጵያ ህዝብ ታግሎ ነው ይህን ያደረገው። እንደ ድሮው ቢሆንም በየአደባባዩ እየሄዱ መሳደብ አልነበረም ስራቸው። ሃውዜን ላይ ሄዶ መጨፍጨፍና ማረድ ነበር ስራቸው። አሁን ግን ጥርሳቸውንና ጥፍራቸውን ቀምተናቸዋል። ያረጀውኝ ጥርሶቹን አጥቶ ቢያላዝን ምናልባት ለውሻው ይታዘንለት ይሆን እንደሆነ እንጂ አላፈ አግዳሚውን የሚያሳስብ አይሆንም...”

ወይዘሮ ሮማን ከተቀመጡበት ብድግ ብለው ወደ ጓዳ ገቡ። ቴሌቪዥኑን ለማድነቅ የተሰበሰበ ጎረቤትም ቀስበቀስ ወደየቤቱ ተበታተነ። መለስ ግን ንግግሩን ቀጥሎ ነበር፤

“.....ይሳደቡ! እኛን ግን አይጎረብጠንም። ...እነዚህ ሰዎች አንደበታቸው ለከት ቢኖረው ግን ጥሩ ነበር። ለከት ከሌላቸውና ንግግራቸው ከጠነዛ ግን እነሱን ይጭነቃቸው...”

የመለስ እረፍት

ባለቅኔ ነበር - የድንቅ ግጥሞች
የቅኔ ጥራቱ የተደነቀለት - በብዙ ሰዎች
እንዲህ ሲል ወቀሰው - መናኛ ገበሬ - የሆነው አባት
“ክንድህን አባከንክ - ለማይሆን ጥፋት”

ቅዳሜ ምሽቶች - እጮኛው ዘንድ ሄዶ
እንደሷ ያማረ - አያውቅም ተወልዶ
እዚያም የሸሜን ክስ - አረጋገጠለት
“የክንዶቹን ብርታት - አረገው ለእቅፋት”

(ግጥም - ፓውል ሎውሬንስ ደንባር)
- ዳዊት ዘኪርስ እንደተረጎመው -

ሹከሹከታዎች እውነት መሆናቸው የሚታወቀው ድርጊቱ ከተፈፀመ በኋላ ነው። ሹከሹከታዎች ሁሉ የእውነት መሰረት አላቸው ማለት ግን አይደለም። ይህም በመሆኑ ነው፤ “መለስ በጠና ታሞአል!” እየተባለ ከመሞቱ ከሁለትና ከሶስት አመታት አስቀድሞ ሲወራ ለማመንም ሆነ ላለማመን ስንቸገር የከረምነው።

ለነገሩ እኛ በርቀት ያለነው ቀርቶ የቅርቦቹ እንኳ ዱብእዳ ሆኖባቸዋል። መለስ እንደ ሰው ሊታመም እንደሚችል፤ እንደ ሰው እንደሚሞት፤ ማመን የሚቸግራቸው ታማኞቹም ዜናውን ከእሩቆቹ እኩል የሰሙ ነበር የሚመስሉ።

ገና ከመነሻው “መተካካት” የተባለው መርሃ ግብር የተነደፈው ከመለስ መታመም ጋር ተያይዞ ነበር። የመተካካቱ ፕሮግራም አቅጣጫ ቢስ ለመሆን የበቃውም ድብቅ አጀንዳ ስለነበረው ነው። በጥንት ዘመን

መሪዎች ሲሞቱ፤ አሽከሮቻቸው አብረው ከነህይወታቸው ይቀበሩ ነበር። መለስ ዳደኞቹን ወደ መቃብር ይዞ ባይወርድም በመተካካት ስም ያልፈለጋቸውን ገለል ለማድረግ ሞክሮ ነበር።

የመተካካት ወሬውን ተከትሎ የመለስ ጤንነት በፍጥነት እያሸቆለቆለ ሄደ። የጤንነቱ መበላሸት በውጭ ሃገራት ሜድያዎች መነገር በጀመረ ሰሞን መለስ፤ የፖለቲካ ቢሮ አባላቱን ሰብስቦ፤ “ታምሜያለሁ፤ ደክሞኛል፤ አሳርፉኝ!” ሲል ጠየቀ። “ሌላ ሰው ይተካኝ!” የሚል ንግግር ከአንደበቱ ሲሰማ የመጀመሪያው ነበር። መለስ በህይወት እያለ፤ “ስልጣን ያስረክባል” ተብሎ የሚገመት ስላልነበር የፖለቲካ ቢሮ አባላቱ ግራመጋባታቸውን ለታማኝ ወዳጆቻቸው አጫውተዋል። ለነገሩ ከህወሃት መከፋፈል ወዲያ የኢህአዴግ የፖለቲካ ቢሮ ምስጢሮች ቀዳዳ በዝቶባቸው ነበር።

እድሜው አጭር መሆኑን ለመለስ እቅጩን የነገሩት የቻይና ሐኪሞች ናቸው ይባላል። የያዘው በሽታ ካንሰር መሆኑንና በሕክምናም ቢሆን ዘለግ ያለ ጊዜ የመቆየት ዕድሉ በጣም ጠባብ መሆኑን እርግጠኛ ሆነው ነገሩት። ይህን ካወቀም በሁዋላ እንኳ መለስ፤ የቀረው እድሜ በቀናት እስኪቆጠሩ ድረስ እንደ ጤነኛ ሰው ስራው ላይ ነበረ። የውጭ ጉዞዎችን ሲያደርግ፤ በስብሰባ ሲገኝና ተረጋግቶ እንግዶችን ሲቀበል፤ ምድርን ሊሰናበት ቀጠሮ የተቆረጠለት ሰው አልመሰለም። ከኖረበት መስሪያ ቤት የዝውውር ደብዳቤ የደረሰው እንኳ አይመስልም ነበር።

ከመሞቱ ከሶስት አመታት በፊት ስለ እድሜው ማለቅ የተነገረው ቢሆንም ለባለቤቱ ለአዜብ እንኳ ይህን ምስጢር ነግሮአታል ተብሎ አይገመትም። የቅርብ ሰዎቻቸው ሲናገሩ እንደሰማሁት አዜብ ጉዷ የተነገራት ባልተለመደ ሁኔታ አልፎ አልፎ አልጋ ላይ መዋል ሲጀምር ነበር። ለመሞት አንድ አመት ሲቀረው በግልፅ በሚታይ መጠን ከብደት ቀንሶ ታየ።

በርግጥ አዜብ ከባሏ ርቃ ነበር።

ከባድ የሰኳር በሽታ እያለበት ኮከብላ ሲጠጣና ሲጋራ ሲያቦን፤ የምግብ ጥንቃቄ እንደማይወስድ፤ የቆየ የጉበት ካንሰር እንዳለው፤ ደሙን እያስቀየረ እንደሚኖር፤ ሌሎች ደባል አመሎችም እንዳሉት በሚገባ ብታውቅም፤ “እንደደጋጎቹ ሚስቶች የባሏን ጤና ለመንከባከብ ጊዜ አልነበራትም።” ተብላ ትታማለች። በርግጥ የጊዜ እጥረት ነበረባት። በማይመለከታት የመንግስት መስሪያ ቤቶች እጇን እያስገባች ስታምስ

መዋል ለራሷ የሰጠችው እለታዊ ስራ ነበር። ከሃገር ውስጥና ከውጭ የተጨናነቀ የንግድ መረቧንም ማጣደፍ ነበረባት። ሃሜቱ እንኳ ከዚያም በላይ ከፍ ያለ ነው። “ከጉበቱ እና ከስኳሩ በከፋ የሰውዬው ዋና በሽታ እሷው ነበረች።” የሚሉ አሉ። ደረጃ ደስታ ዋሽንግተን ዲሲ በሚታተም ወርሃዊ ጋዜጣው እንዳሰፈረው፤ ሴትየዋ እንደ መሪ ሚስት ለከብሩ አልሆነችላትም። በእንግዶች ፊት ጭምር ታሸማቅቀውና ታሳፍረው ነበር።

እንደገለፅኩት መለስ ለመሞት አንድ አመት ሲቀረው በስራ አስፈፃሚ ስብሰባ ላይ ያልተጠበቀ አጅንዳ አነሳ። ስልጣን መልቀቅ እንደሚፈልግና የቀረውን እድሜውን በመፃፍና በማስተማር፤ በተለይም በኢሕአዴግ የትምህርትና የምርምር ማእከል ውስጥ ማገልገል እንደሚፈልግ ሃሳብ አቀረበ። ከተፈራ ዋልዋ፤ ከህላዌ የሴፍና ከታደሰ ጥንቅሹ በቀር ሌሎች የፖለቲካው ቢሮ አባላት የመለስን አሳብ አጥብቀው ተቃወሙ። መለስ ተቃውሞውን በዝምታ አዳምጦ ሲያበቃ ብዙም ሳይከራከር እንደተቀበለው ሰምቻለሁ።

“መልካም! ውሳኔያችሁን እቀበላለሁ። ባዮሎጂ ግን ስራዋን ትሰራለች። ጊዜው ሲደርስ ሁሉንም እናየዋለን።” አለ አሉ።

ይህን ስለማ አንዳንድ ነገሮች አሰብኩ...

አንድም መለስ በዚያን ወቅት ከነተፈራ ዋልዋ ቡድን ባልተለመደ ሁኔታ ከፍተኛ ግፊትና መዳፈር ሲሰነዘርበት ስለነበረ በሥራ አስፈፃሚ ውስጥ ያለውን ድጋፍ ለመፈተን፤ ወዳጅና ጠላቱን ለመለየት፤ ሊሆን ይችላል ብዬ አሰብኩ። በሌላ በኩል መለስ የሚለው እውነት ከሆነ ከበድ ያለ የጤና ችግር አጋጥሞታል ማለት ነው የሚል ብዥታ ውስጥ ገባሁ። ምናልባት እንደተለመደው ተቃዋሚዎችን ለማዘናጋትና ለማጃጃል የለቀቁት ወሬ ሊሆን እንደሚችል መጠርጠሬም አልቀረ። በዚያም ተባለ በዚህ በ18 ወራት ጊዜ ውስጥ እውነቱን አወቅነው። መለስ የምር ታሞ ኖሮአል። እንደ ፀጉራም ውሻ አለ እየተባለ ወደማይቀረው ጥቁር አገር ነጎደ።

ዛሬ “የመለስ ውርሶች” እየተባሉ ከሚጠቀሱት መካከል አንዱ የመንግሥት መሥሪያ ቤቶች የአሰራር ማሻሻያ ፕሮግራም (Civil Service Reform Program) በመባል የሚታወቀው ነው። በርግጥ ፕሮግራሙ እንደተወራለት የተሳካ አልነበረም። በጥቅሉ ሲመዘን በስልጣን ላይ ያሉት ሰዎች ደሞዝ የሚከፍላቸው ህዝብ ላይ ራሳቸውን

የቆለሉ ናቸው። የሚናገሩትን ሆነው አያውቁም። እነዚህ የአመራር አባላት ለተጠያቂነት ራሳቸውን ሳያዘጋጁ፤ ስለ ሪፎርም ፕሮግራም ሊሰብኩ መሞከራቸው ስላቅ ነበር። ወረቀት ላይ ያሰፈሩት ፅሁፍ፤ “ከሕዝብ በላይ አትሁኑ” ሲል ይጠይቃል። “ከህዝብ በላይ አለመሆን” እንደማይችሉ እያወቁ ፕሮግራሙን መንደፋቸው ለማስመስል ሊሆን ይችላል።

ከፍተኛ የሃገሪቱ ሃብት የፈሰሰበትና የፕሮፓጋንዳ እምቢልታ የተነፋለት የማሻሻያ ፕሮግራም ውሃ በልቶት ቀርቶአል። በምርቃና የተፃፈውን ፅሁፍ ለመፈፀም የሚፈልግ አልተገኘም። በየአመቱ በሚያደርጉት ግምገማ፤ “ኋላቀር የአገልግሎት አሰጣጥና የመልካም አስተዳደር እጦት ቁልፍ ችግራችን ነው።” የሚል ንስሃ መግባቱን ልማድ አደረጉት። በየአመቱ፤ “ቁልፍ” የሚል ቆብ የሚጭኑለትን ችግር ለማስወገድ ግን ብቃቱም ሆነ ፍላጎቱ አልነበራቸውም። ያልፈለጓቸውን አመራር አባላት ለማባረርና ለማሰር ግን ረድቷቸዋል።

መለስ እድሜው አጭር መሆኑን ለፖለቲካ ቢሮው አባላት ከተናገረ በሁዋላ ለህክምና ብራስልስ መመላለሱ በረከተ። ደረቅ ዳቦ በውሃ እያራሰ ብቻ እንደሚመገብ ተሰማ። ገፅታው በማዲያት ተዥንረጎረ። ቆዳው ነጥቶ አልቢኖ አስመሰለው። ይህም የሚወስደው መድሃኒት ውጤት መሆኑን የህክምና ባለሙያዎች ጠቆሙ። መለስ ዜናዊ በመጨረሻዎቹ ወራት መራመድ እንኳ ይቸገር እንደነበር መረጃዎች ይጠቁማሉ። አንዳንድ ጊዜ በመራመድ ላይ ሳለ ሲንገዳገድ ይታይ ነበር። እንዲህ ሲገጥመው በአካባቢው የሚገኘውን ማንኛውንም ነገር እየያዘ ለጥቂት ደቂቃዎች አቀርቅሮ ይቆይ ነበር።

በካምፕ ዴቪድ ከተካሄደው የG-8 ስብሰባ ቀደም ብሎ መለስ በኢፓንዳው ፕሬዚዳንት በዩዌሪ ሙሴቪኒ በኩል ወደ ኢሳይያስ አፍወርቂ መልእክት ስለመላኩም ወሬዎች ሾልከው ወጥተዋል። መለስ ወደ ኢሳይያስ ከላካቸው ወደ ሰባ የሚጠጉ “የእንነጋገር” መልእክቶች የመጨረሻው ህመሙ በበረታበት ወቅት በሙሴቪኒ በኩል የላከው መልእክት ነበር። ኢሳይያስ አልተቀበለውም። በአልጀርስ ስምምነትና በኮሚሽኑ ውሳኔ መሰረት ድንበሩን ከማካለል ባሻገር ንግግር ሊኖር እንደማይችል እንደገለፀለት ተሰማ።

የኢትዮጵያ መንግስት መለስ ዜናዊ መሞቱን አምኖ ዜናውን ይፋ ያደረገው ነሃሴ 21 2012 ቢሆንም፤ በትክክል የሞተው ግን

ከአራት ወይም ከአምስት ሳምንታት ቀደም ብሎ መሆኑ ይታመናል።
ጓዶቹ የመሪያቸውን መሞት የደበቁበት በቂ ምክንያት እንዳላቸው
ይታሰባል። ከጠበቁት ጊዜ ቀደም ብሎ ድንገት ስለሞተ “ግርግር
እንዳይነሳ ዝግጅት ማድረግ ነበረባቸው።” ይባላል። ኢሳት ቴሌቪዥን፣
ኢትዮ ሜዲያ፣ ኢትዮጵያን ሪቪው እንዲሁም ዶክተር ፍስሃ እሸቱ
የመለስን መሞት ቀድመው ሲገልፁ ሰንበተው ነበር። በረከት ስምኦን
እና ስብሃት ነጋ ወደ ሜዲያዎች እየቀረቡ አስተባበሉ። ደጋግመው
በርግጠኛነት መለስ በጥሩ ጤንነት ላይ ስለመሆኑ ይናገሩ ስለነበር
ህዝቡን ውዥንብር ውስጥ ጨመሩት። የሴንጋሉ ፕሬዚዳንት ማኪ ሳል
በአፍሪቃ አንድነት ስብሰባ ላይ የመለስን መታመም ይፋ እስኪያደርግ
ድረስ እንኳ መታመሙን ጭምር ከደው ነበር።

በዚህ ጊዜ ውስጥ አዲስአበባ ላይ ሰባት አባላት ያሉት
የኢህአዴግ አመራር አባላት ኮሚቴ ተቋቁሞ በህብእ ለቀብሩ ስነስርአት
ዝግጅት እያደረገ ነበር። ቀብሩን ለማዘግየት ከተገደዱበት ምክንያቶች
መካከል የሰልጣን ሽግግሩ ጉዳይ ላይ መግባባት መድረስ አለመቻል
አንዱ ሲሆን፣ “ቀብሩ የት ይፈፀም?” የሚለው ጥያቄም አከራካሪ ከነበሩ
አጀንዳዎች መካከል ነበር። መቀሌ፣ አድዋ እና አዲስ አበባ
በአማራጭነት ቀርበው ነበር። ቀብሩ ለጊዜው አዲስ አበባ እንዲሆን
ወሰኑ። አስፈላጊ ሆኖ ሲገኝ አስከሬኑ ወደ አድዋ ወይም ወደ መቀሌ
ሊዛወር እንደሚችል ስምምነት ላይ ደረሱ።

*(ይህን ትረካ እየፃፍኩ ሳለ በመለስ ፋውንዴሽን መመስረቻ
ጉባኤ ላይ፣ ‘አስከሬኑ ወደፊት በሚቋቋመው የፋውንዴሽኑ የጥናትና
የምርምር ማዕከል መዝጊዩም ውስጥ ይቀመጣል’ ብለው ወሰኑ። ታላቁ
ሌኒን ሲሞት አስከሬኑ እንደዚሁ በሞሰኮ መዝጊዩም ውስጥ ለአንድ ምእተ
አመት ያህል ለህዝብ በሚታይ ሁኔታ ተቀምጦ ነበር። የኮሚኒስቱ
ስርአት ሲፈርስ የራሽያ መንግስት ሌኒን እንዲቀበር ወሰነ። ወያኔ አንድ
ምእተ አመት ወደሁዋላ ተመልሶ እያሰበ ነበር።)*

የመለስ አሟሟት አነጋጋሪ ሆኖ አልፎአል።

በቡድን 8 ሃገሮች የመሪዎች ስብሰባ ላይ ሲአይኤ በጨረር
መትቶ ገድሎታል የሚሉ አሉ። ለማስረጃም የሚያቀርቡት በካምፕ
ዴቪድ ስብሰባ ወቅት አጠገቡ የነበረው የጋናው ፕሬዚዳንት ዶክተር
ኢታ ሚልስ ከመለስ ጥቂት ቀደም ብሎ በመሞቱ ነበር። ለመለስ

የተረጨው ገዳይ ጨረር አታ ሚልስንም ነኩቶ ገድሎታል ብለው ይጠረጥራሉ። ዳሩ ግን ሲአይኤ መለስን ለምን ይገድለዋል? መለስ የአሜሪካ ታማኝ ተባባሪ ነው። ብብቱን ከፍቶ ሰጥቶአቸዋል። ይልቁን “ያለጊዜው ተቀጨባቸው” ቢባል እውነት ይሆናል። ከራሳቸው ተምሮ የሚያውጠነጥናት የፀረ ኒዮ ሊብራሊዝም አቋምም ብትሆን እዚያው ኮሎምቢያ ዩኒቨርሲቲ ቁጭ ብለው ከሚያስተምሩና ከሚፅፉ ምጡቃን በላይ ጠላታቸው አታደርገውም። እንዲህ ያሉ ወሬዎች ተስፋፍተው የተነገሩት በተለይ ትግራይ አካባቢ ሲሆን፤ አንዳንዶቹ ይህን አሉባልታ ያመኑት ለመለስ ዜናዊ ካላቸው የተሳሳተ ግምት የተነሳ ሊሆን ይችላል። አድናቂዎቹ በድፍረት፣ “የአፍሪቃ - ቻይናን ግንኙነት ለማቋረጥ እና አፍሪቃን ለመቆጣጠር እንዲመቻቸው መለስን ገድለውታል።” ሲሉ ፅፈዋል። በርግጥ መለስ በምን አይነት ህመም ምክንያት እንደሞተ የወያኔ መንግስት ይፋ ባለማድረጉ አሟሟቱ ወሬ በዝቶበት ነበር።

“መለስን የገደለው የአበበ ገላው ድምፅ ነው።” ብለው የሚከራከሩም ተደምጠዋል። በርግጥ አበበ ገላው በካምፕ ዴቪድ ስብሰባ ላይ በከፍተኛ የተቃውሞ ድምፅ መለስን ማስደንገጡ ትኩረት የሳበ ዜና ለመሆን በቅቶ ነበር። መለስን ለሞት አብቅቶታል ተብሎ ግን አይታመንም። የመለስ አደነጋገጥ አስቂኝ ቢሆንም፤ የአበበ ገላው መብረቃዊ ድምፅ ደግሞ ማንንም ቢሆን ሊያስደነግጥ የሚችል ነበር። በርግጥ ከመለስ ሞት ጋር በተያያዘ የጋዜጠኛ አበበ ገላው ስም በታሪክ ውስጥ መወሰን የማይቀር ይሆናል። አበበ ገላው መለስን በካምፕ ዴቪድ ስብሰባ ላይ ካስደነገጠው ወዲያ መለስ ድምፁ አልተሰማም። እንዳቀረቀረ በዚያው ነገደ። በስብሰባው ላይ አበበ መለስን ተቃውሞ በከፍተኛ ድምፅ ሲጮህ፤ ከአበበ ገላው ጀብዱ ይልቅ የመለስ ድንጋጤ ብዙ አስገርሞ ነበር።

በመለስ የቀብር ስነስርአት ላይ በርካታ እንግዶች ተገኝተው ነበር። ኤርትራን በመወከል ቤተመንግስት ገብቶ ሃዘኑን የገለፀው በአፍሪቃ ህብረት የኤርትራ የፖለቲካ አታሼ ቢንያም በርሄ ነበር። የኤርትራ መንግስት ሜድያዎች ስለ መለስ ዜናዊ መሞት ልዩ ዘገባ አላቀረቡም። ኤርትራ የሚገኙ የመለስ ዜናዊ የእናቱ ወገን ዘመዶች ግን በዱባይ በኩል አድርገው ለቀብር ወደ አዲስአበባ መሄዳቸው ተሰምቶአል። የመለስ ወላጅ እናት ወይዘሮ አለማሽ ገብረልኤል ከደጃዝማች ገብረልኤል የሚወለዱ፤ በአዲዱላ ታዋቂ ቤተሰብ መሆናቸው ይነገራል።

ከመለስ ቀብር በሁዋላ፤ “በኢትዮጵያ የመሪዎች ታሪክ የመለስ ዜናዊን ያህል አሟሟቱና ቀብሩ ያማረለት መሪ አልነበረም።” የሚል አነጋገር ተደምጦአል። ይህ አባባል ተጋኗል። መለስ ሞቶ ሳለ ቤተሰቡ ከአንድ ወር በላይ ሃዘኑን ደብቆና ውጦ እንዲቆይ መደረጉ አሟሟቱን ክፉ ያደርገዋል። በወግ በማእረግ መታመሙ ለህዝብ ቢገለፅ አሟሟቱም ያማረ በሆነ ነበር። ህመሙ ምን እንደነበርና አሟሟቱ ለህዝብ አለመገለፁ፤ ሁሉ ነገር በድብቅ መፈፀሙ ሲታሰብ አማረለት ሳይሆን ጎደለበት ማለት እውነት ይሆናል። ስለ አሟሟቱና ህመሙ በርካታ መላምቶች እንዲነገሩም አድርጎአል።

የመለስ አስከሬን ቦሌ አየር ማረፊያ ደርሶ ሃዘን ሲደረግ አዜብ፤ “አልጋው ባዶ ሆነ!” እያለች ስታለቅስ ተሰምታለች። የባልና የሚስቱን አልጋ ይሁን ወይም ዙፋኑን፤ የቱን ማለቷ እንደሆነ ግን አልታወቀም።

የመለስ አሟሟት ጉዳይ ሲነሳ ሊነገር የሚገባው አገሪቱንም ገድሎ መሞቱ ነው። መለስ በስልጣን ላይ በቆየባቸው ሁለት አስርት አመታት ራሱን ተኪ የለሽ አድርጎ ቆይቶአል። የአይናቸው ቀለም ያላማረውን ከዙሪያው መንጥርአል። እና በራሱ ደረጃ እንኳ ተተኪ ለመፍጠር ጊዜ አልነበረውም። “ጥሩ መሪ ማለት ራሱን በብቃት መተካት የቻለ መሪ ነው።” የሚለውን ብሂል መለስ አያውቀውም አይባልም። ደካሞችን በዙሪያው የሰበሰበው ስላላወቀ ሳይሆን ስላልፈለገ ሊሆን ይችላል። ተቃዋሚዎቹን ለማዳከም ካባከነው ጊዜ እሩቡን እንኳ ብቁ ሰዎች ለመፍጠር ተጠቅሞበት ቢሆን በርግጥ ውርስና ቅርስ በተሰኘለት።

“ውሃ የሚወስደው ሰው አረፋ ይዞ ለመትረፍ ይሞክራል።” እንዲሉ በመለስ ትከሻ ላይ በቅለው፤ በመለስ ሳንባ እየተነፈሱ፤ በመለስ ጭንቅላት እያሰቡ የኖሩ ጥገኞች ከህልፈቱ በሁዋላ መንገዱ ጠፍቶአቸው ሲደናበሩ ታዩ። አንዳንዱ መምሸቱን ተረድቶ ያገኘውን እየባጩ በስንበትና በትምህርት እያሳበበ እግሩን አወጣ። ባለቤቱ መንገድ ላይ እንደሞተበት ታማኝ ፈረስ የመለስን መመለስ የሚጠብቅም አልጠፋ። ሚስትና ልጅን የአሜሪካ ወይም የካናዳ ዜግነት ማስያዝ እንደ ብልህነት ታየ። “መጨረሻው ሰደት ከሆነ ትግሉ ለምን አስፈለገ?” የሚል ጥያቄ የሚያነሳ አልነበረም።

የመለስን መታመምና እረፍት ተከትሎ በርካታ ባለስልጣናት መሸሺያቸውን ሲያዘጋጁ ታይቶአል። በድብቅ የአሜሪካ ዜግነት ይዞ

ከፍተኛ የፖለቲካ ስልጣን ላይ የኖረ ሰው አሜሪካን አገር ላይ አምባሳደርነት ሲሾም ተጋልጦአል። አሜሪካኖች፡ “እንዴት የኛን ዜጋ ትሾሙብናላችሁ?” ብለው ቢጠይቁም ሹመቱን ግን ተቀብለውታል። ይህ የአንድ ሰው ታሪክ አይደለም። የኢትዮጵያ መሪዎች ስብስብ ናሙና ነው። ከመለስ አሉታዊ ውርሶች መካከል የሚመደብ ነው።

የመለስ አስከሬን በኢትዮጵያ ባንዴራ ተሸፍኖ መታየቱ የተቃዋሚ ጋዜጠኞችን ትኩረት ስቦ ነበር። “መለስ በአንድ ወቅት ‘ጨርቅ’ ብሎ ያጥላላው ባንዴራ በመጨረሻ ለክብሩ ሆነለት።” ሲሉ አብጠለጠሉት። መለስ የተናገራት፡ “ባንዴራ ጨርቅ ነው” ንግግር እስከመቃብሩ ተከትላው ወረደች። አስታውሳለሁ፤ በወቅቱ ጳውሎስ ኞኞ፡ “ረጋ በሉ። ባንዴራ በርግጥም ጨርቅ ነው።” የሚል መጣጥፍ አዲስዘመን ጋዜጣ ላይ ቢያስነብብም እንኳ ጩኸቱ ሊረግብ አልቻለም ነበር። መቼም ለፕሮፓጋንዳ ተመቸችና ተጋነነች እንጂ፤ ባንዴራ ጨርቅ መሆኑ እውነት ነው። ደርግ ቀደም ብሎ፡ “ወያኔ በባንዴራችን ማሸለ ደጠረበት።” ብሎ ቀስቅሶበት ስለነበር ተገጣጠመ።

በርግጥ በትግሉ ወቅት የህወሃት ታጋዮች በባንዴራው የማሸለ ዱቄት መቋጠራቸው ውሸት አይደለም። በህወሃት አመራር ትእዛዝ የተደረገ ግን አይመስለኝም። የህወሃት የገበሬ ሰራዊት ከተሞችን ሲቆጣጠር በየቀበሌው የተከመረ ባንዴራ አገኘ። ቀለባቸውን የሚይዙበት የከረጢት ችግር ስለነበረባቸው ተጠቀሙበት። ‘ባንዴራዬ’ የሚሉት የህወሃትን ባንዴራ ስለነበር የኢትዮጵያው ባንዴራ ጨርቅ ቢመስላቸው የሚያስደንቅ አልነበረም።

የሆነው ሆኖ “ባንዴራ ጨርቅ ነው።” የሚለውን አባባል ለመጀመሪያ ጊዜ የተናገረው መለስ ዜናዊ አይደለም። መለስ እንደ አገር መሪ ባንዴራን ማጥላላቱ ከፋ እንጂ፤ እንግሊዛዊው ባለቅኔ ስቴፈን ቪንሴንት ባንድ ወቅት እንዲህ ብሎ ነበር፤

ባንዴራ ጨርቅ ነው - ገንዘብ ወረቀት
ቃል ማለት ድምፅ ነው - ነፋስ ነው ህይወት
ተሰማምተን ደንግጥን - አጽድቀን በአዋጅ
ማንነታቸውን - ለወጥናቸው አንጅ

የመለስ የቀብር ስነስርአት ከሰሜን ኮርያ የተኮረጀ ነበር። የኪም ጆንግ ኢል የቀብር ስነስርአት ሲፈፀም የሰሜን ኮሪያ ቴሌቪዥን፤

“ወፎች ሳይቀሩ በታላቁ መሪ ሞት አዝነዋል።” ሲል ገልጾ ነበር። CNN ታዲያ በቀዝቃዛ አየር ምክንያት ተኮራምተው የተቆራመዱ ወፎችን በቴሌቪዥን እያሳየ አላገጠ። በመለስ ቀብር ተመሳሳይ ነበር የተፈፀመው። ጎዳና ተዳዳሪዎችን ሳይቀር በቴሌቪዥን እያቀረቡ “አባታችን!” እያሉ እንዲያለቅሱ አስገደዱታል። የመለስ ቀብር ብዙ ሽሙጦችን ለመውለድ በቅቶአል። አቤ ቶኪቻው በአሽሚጣጭ ብእሩ አላገጠ። አንዱ የጎዳና ተዳዳሪ...

“ወደ ጎዳና የወጣነው አባታችን መለስ ዜናዊን ተማምነን ነበር። እሳቸው ከሞቱ እንግዲህ ምን ይደረጋል? ወደቤታችን እንመለሳለን።”

ታማኝ በየነ ኢሳት ፊደሉ ላይ ከመሳይ መኮንን ጋር ባደረገው ቆይታ፤ የመለስን ሞት አስመልክቶ ሲናገር፤ “የተደበላለቀ ስሜት ነበር የተሰማኝ!” አለ። አያይዞም አከለበት። “... ደንግጫለሁ። አዝኛለሁ። ሁዋላ ግን በአቶ መለስ አገዛዝ የተገደሉትን አሰብኩ። አቶ መለስ 57 አመታቸው ነበር። ነብዩ ግን በ14 አመቱ ተገድሎ እናቱ አገር ጥላ ወጥታለች። የአስፋ ማሩ ልጆች አባታቸውን አልቅሰው የመቅበር እድል አጥተው ተሰደዋል።”

ስዬ አብርሃና ብርሃኑ ነጋ በተመሳሳይ ለአውራምባ ታይምስ አዘጋጅ ለዳዊት ከበደ በሰጡት ቃለመጠይቅ የተሰማቸውን ገለፁ።

ብርሃኑ ነጋ፤ “በጣም አዝንላታለሁ” አለ። እና አብራራ፤ “...ፍፁም ሁዋላ ቀር የሆነ የአምባገነንነትን ግርሻ ተሸክሞ፤ የጊዜውን ዘመናዊ አስተሳሰብ ሳይቀበል የሞተ አሳዛኝ መሪ አድርጌ ነው የማየው።”

ስዬ በበኩሉ፤ “...የመለስን ህልፈት ስለማ በጣም ነበር ፀጥ ያልኩት...” ሲል ለዳዊት ነገረው። “...አብሮ ካንተ ጋር ያደገና የቆየ ሰው ሲያልፍ፤ የፖለቲካ ልዩነት ስለተፈጠረ ተብሎ ያንን በሙሉ ማጥፋት፤ መርሳት አይቻልም። ሰዎች ነን። የተሰማኝ ስሜት መረበሽ ነው።”

አዲስአበባ ላይ ሆነው ቃለመጠይቅ የሰጡ ምንያህል የልባቸውን አውጥተው እንደተናገሩ በርግጥ ማወቅ አይቻልም። ጋዜጠኛ ሳምሶን ማሞ እንዲህ ሲል ተሰምቶአል፤

“አገራችንን በአለም ደረጃ እንድትታወቅ ያደረገ መሪ አጣን። ጠረጴዛ ላይ እየተኛ የሚመራ መሪ ኢትዮጵያ ውስጥ አላየንም ነበር...”

መሃመድ አላሙዲ፤ “ቀኝ እጄን እንዳጣሁ ነው የምቆጥረው።” ብሎ ሲናገር፤ ብርቱካን ሚደቅሳ የአሜሪካ ፊደሮ ላይ ቀርባ፤

“ተስፋ ሰጪ መሪ አልነበሩም ማለት አልቻልንም። ግን ደግሞ ያንን ተስፋ ከዳር ያደረሱ መሪ አልሆኑም። በመሆኑም ያሳዝናል።” አለች።

ጋዜጠኛ ኤልያስ ክፍሌ የመለስን ሞት አስመልክቶ ድረገፁ ላይ ባሰፈረው ፅሁፍ፤ “አምባገነኑ የጫት ሱሰኛ መለስ ዜናዊ!” ሲል ገለፀው። በተመሳሳይ ክንፉ አስፋ በድረገፁ ላይ ባሰፈረው ፅሁፍ፤ “አቶ መለስ የሚቃወሟቸው ወገኖች ላይ ከህገወጥ ግድያ ባሻገር የሞት ቅጣት ሲያስወስኑ ሰንብተው፤ ሞት ከፈረዱባቸው ሰዎች ቀድመው ነጎዱ...” ሲል ተች።

አርቲስት ትእግስት ወይሶ ጥቁር ለብሳ እያለቀሰች በቴሌቪዥን የተናገረችው ግን መለስን የአገር መሪ ሳይሆን የጎዳና ተዳዳሪ አስመስሎት ነበር። እንዲህ አለች፤

“የመለስ ነገር ተወርቶ የሚያልቅ አይደለም። ብዙ መከራ ነው የተሸከመው። ለመልኩ አይጨነቅም፤ ለነፍሱ አይጨነቅም፤ በቀን ውስጥ ምን ያህል ጥሩ ምግብ ያገኝ እንደነበር እንኳ አይታወቅም። ፀጉሩ ተንጨባሮ ታየዋለህ። ቀበቶውን ሳያስር እንኳ አይቆየለሁ...”

ርግጥ ነው፤ የኢትዮጵያ ህዝብ በባህሉ ሙት ወቃሽ ባለመሆኑ ከልቡም ሆነ ካንገቱ ማዘኑ እውነት ነው። በዚያው መጠን በለቅሶ መድረስ ሰብብ የቤተመንግስቱን ግቢ ለመጎብኘት የፈለገም ጥቁር ለብሶ ቤተመንግስቱን ሲያጨናንቅ ታይቷል። አለቆቹ ከስራ እንዳያባርሩት ፈርቶ ጥቁር ሸሚዝ እየገዛ የለበሰውም ጥቂት አይደለም። ደርግ እጅግ ፈሪና ሽምቃቃ ትውልድ ማፍራቱን ከሃዘን ጋር መታዘብ ተችሎአል።

በዚያን ሰሞን ግጥምና ዜማዎች ተዘጋጅተው የቆዩ እስኪመሰል ድረስ የኢትዮጵያ ቴሌቪዥን በሃዘን እንጉርጉሮ ተሞላ። ከቆዩ የኦርቶዶክስ ተዋህዶ ዜማና ግጥሞች ጋር የሚመሳሰሉ እንጉርጉሮዎችን አዜሙለት። ከእነዚህ አንዱ “ሞት ዛሬ ተሞኘ” የሚለው ይጠቀሳል። ነባሩ ዜማ እንዲህ ነበር...

ስማኝ ሞት - አዜኑክ ዜና
ገብረማርያምን ትነካብኝና

አስካለ ማርያምን ትነካበኝና
ማዘኔ ነው በጠና በጠና

በመጨረሻ መለስ እንዲህ ይሰናበታችሁዋል...

“...አንዳችንም የሚፀፅተኝ ነገር የለም። ስህተት ስላልሰራን አይደለም። ብናስተካክለውም ሊሻሻል የማይችል ስላልነበረ አይደለም። የማልቆጭበት ምክንያት በወቅቱ ስንወስን በነበረን እውቀት፣ በነበረን መረጃ ላይ ተመስርተን ስለነበር ነው። ስለዚህ በመቆጫት ደረጃ የማስታውሰው ውሳኔ የለም። ብዙ የተሳሳተ ውሳኔ ግን አስተላልፈናል። ይህም ግን አይቆጫኝም። ምክንያቱም ስንሳሳት ሆን ብለን በደል ለመፈፀም አልተነሳንም። የጠቀምን መስሎን ነው የተሳሳትነው...”

ሳያውቅ ለፈፀመው ሃጢአት አምላክ ነፍሱን ይቅር ይበላት!

የመሪዎች አሟሟት

ህይወቴን በሙሉ አልጋ ላይ ታስፊ
ታምሜ ስማቅቅ ስንገላታ ኖሬ
ስቃዬን ጨርሼ ይኸው ዛሬ ገና
እንቅልፌን አግኝቼ ማረፌ ነውና
የምትሄዱ በዚህ በመቃብር ቦታ
እንዳትቀሰቅሱኝ እለፉ በእርጋታ

(ግጥም - ስካሮን)

- ከበደ ሚካኤል እንደተረጎመው -

ይ ትረካ ሃይለማርያም በነገሰ በሁለተኛው ወር ተፃፈ...

መለስ ዜናዊን ለሞት ያበቃው በሽታ ምን እንደሆነ አይታወቅም። ጉበት ይባላል። የደም ካንሰር ይባላል። የአንጎል እጢ ይባላል። የማይባል የለም። በአንድ ነገር ግን እርግጠኛ ሆነናል። መለስ ዜናዊ ባደረበት ህመም በህክምና ሲረዳ ቆይቶ፤ ከዚህ አለም በሞት ተለይቶአል። አባ ጳውሎስም መለስን ተከትለው አርፈዋል። የኢትዮጵያ መሪዎች ፓትሪያርክ አስከትለው ሲሞቱ ይህ ሶስተኛው መሆኑ ነው። በሰርፀድንግልና በያዕቆብ ዘመነ መንግስታትም እንዲህ ያለ አጋጥሞአል።

* * *

ኢትዮጵያ ላይ አስራአምስት አመታት የነገሰው ግራኝ አህመድ የካቲት 21 ቀን፣ 1543 ፎገራ አካባቢ ዘንተራ በተባለው ተራራ አጠገብ በተደረገ ውጊያ ነበር የተገደለ።

አፄ ገላውዴዎስ፤ “የግራኝን ጭንቅላት ቆርጦ ላመጣ እህቴን እድርለታለሁ።” ብሎ አውጆ ነበር። ይማም አህመድን የገደለው

ፔድሮስ ሌዎን የተባለ ፖርቱጋላዊ ነበር። ከገደለው በሁዋላ፣ የግራኝን ጀሮ ቆርጦ ለማስታወሻ በኪሱ ያዘ። ሌላ ወታደር ደግሞ፣ ጭንቅላቱን ቆረጠና ለንጉሱ ወስዶ፣

“ይኸው የግራኝ ጭንቅላት! ይበሉ እህትዎን ይዳሩልኝ?” ሲል አመለከተ። ጭንቅላቱ ሲታይ ጀሮው የለም። ገላውዴዎስ እህቱን ለተራ ባላገር ላለመስጠት ዘዴ አገኘ።

“ጀሮው የታለ?”

ፔድሮስ ሌዎን የግራኝን ጀሮ ከኪሱ አውጥቶ አሳየ። ንጉሱ ተገላገለ። “ጭንቅላቱን ላመጣ ማለቴ ለገደለ ማለቴ ነበር።” ሲል ባላገሩን አሰናበተው። የንጉሱ እህት የባላገር ሚስት ከመሆን ለጥቂት አመለጠች...

* * *

የአፄ ገላውዴዎስ አሟሟትም ልክ እንደ አህመድ ግራኝ ሆነ። ከግራኝ አህመድ ሚስት ከባቲ ድል ወንበራ ጦር ጋር ፈጠጋር ላይ በተደረገ ውጊያ ንጉሱ በጦር ተወግቶ ተገደለ። ጭንቅላቱንም ቆርጠው ሃረር በር ደጃፍ ላይ ሰቀሉት። ከፋሲካ በፊት አርብ ነበር ገላውዴዎስ የሞተው። ወገኖቹ ሙገሳ ተቀኙለት፤

አፄ ገላውዴዎስ - ጌታን ተከተለ
ፋሲካውን ሳይውል - አርብ ተሰቀለ
ጌታውም ሳይረሳው - የፋሲካ ሊታ
አስጠርቶ አበላው - ከጧት እስከ ማታ

አፄ ገላውዴዎስን የተካው፣ ሚናስ የተባለ ወንድሙ ነበር። ወባ ገደለችው። በክብር ተለቅሶለት ጎዣም ተደባብ ማርያም አረፈ። ሚናስን ተከቶ የነገሰው ልጁ ሰርፀድንግልም በምግብ መመረዝ ነበር የሞተው። ሰርፀድንግል 34 አመታት የንግስና ዘመኑን በጦርነት ነበር ያሳለፈ። ከጎራዴና ከአንካሴ አምልጦ ከዘጌ ሃይቅ የተያዘ የተበላሸ አሳ ለሞት አበቃው።

* * *

ሰርፀድንግልን ተከቶ የነገሰው የሚናስ የልጅ ልጅ ዘድንግል ነበር። አሟሟቱ አስቃቂ ነበር። ሃይማኖቱን ወደ ካቶሊክ ለመለወጥ

አስቦ ነበርና የተዋህዶ ካህናት ተነሱበት። በውጊያ ላይ በጦር ወግተው ጣሉት። ከዚያም በጥይት ግንባሩ ላይ መትተው ገደሉት። በዚህ ቢበቃ ደህና። ጣቱ ላይ የወርቅ ቀለበት ነበረው። ቀለበቱን ለመውሰድ ጣቱን በሳንጃ ቆረጡት። ጥላቻቸውን ለመግለፅም የሬሳውን አይን እንደገና በዘንግ ወጉት። ከዚያም ሬሳውን እየጎተቱ ሜዳ ላይ ካጋደሙ በሁዋላ በፈረስ እየጋለቡ እየረጋገጡ ተሳለቁበት። በመጨረሻ ሬሳውን አንድ ዛፍ ስር ጥለውት ሄዱ። ባላገሮች አንስተው ቀበሩት።

የአፄ ሉብነድንግል የልጅ ልጅ ያዕቆብ ተተካ። ከሱስንዮስ ጋር ሲዋጋ ሱስንዮስ ራሱ ተኩሶ ገደለው። እዚህ ላይ ከመለስ ዜናዊ ጋር ተመሳሰለ። ያዕቆብን ተከትለው ፓትርያርኩ አቡነ ጴጥሮስ በዚያኑ እሳት ሞቱ። በጦርነቱ በጥይት ነበር የተገደሉት።

* * *

ያዕቆብን ገድሎ ሱስንዮስ ነገሰ። ሱስንዮስ በ28ኛው አመት ታሞ ሲሞት ልጁ ፋሲል ተተካ። ፋሲሊደስ 36 አመት ገዝቶ ሸመገለና በህመም አረፈ። በምትኩ ልጁ ዮሃንስ ነገሰ። የፋሲል ልጅ ፃድቁ ዮሃንስ ተብሎ ይታወቃል። በርግጥም ፃድቅ ነበር። የንስሃ አባቱ ሚስቱን እንደሚያባልጋት እያወቀ እንኳ ሳይቀጣው ቀርቶአል። አለምን ንቆ ወደ ፀሎት ያዘነበለ፤ ደግና የዋህ ንጉስ ነበር። አጤ ቴዎድሮስ ሚስቶቹን የደፈረ ቀርቶ ቀና ብሎ ያየውን እንኳ ሞት ይፈርድበት ነበር። ፃድቁ ዮሃንስ ታሞ ሲሞት በክብር የመቀበር እድል አገኝቶአል። ልጁ እያሱ ነገሰ። የእያሱ አሟሟት አሰቃቂ ነበር። የገዛ የበኩር ልጁ አመፀበትና ወታደሮቹን ልኮ በጦር ካስወጋው በሁዋላ በእሳት አቃጥሎ ገደለው።

* * *

ከፋሲል በሁዋላ እስከ አፄ ቴዎድሮስ ድረስ በአበሻ ወይም በአቢሲኒያ ምድር 27 ባላባቶች ነግሰዋል። አብዛኞቹ በታሪክ ውስጥ ደግሞ ቦታ አልነበራቸውም። ከአፄ እያሱ በቀር ቀሪዎቹ ነገሱ ተባለ እንጂ የጉልበተኞች አሻንጉሊት ነበሩ። እንደ ሃይለማርያም ደሳለኝ የመወሰን አቅማቸው ደካማ ነበር። ከጀርባ ያሉት አንጋኞች እያወረዱ፤

ከፈለጉም እያሰሩና እየገደሉ ያንገላቷቸው ነበር።

* * *

በኢትዮጵያ የመሪዎች ታሪክ “ዝነኛ” አሟሟት ተብሎ ሊጠቀስ የሚችለው የአፄ ቴዎድሮስና የጄኔራል አማንሚካኤል አንደኛው አሟሟቶች ናቸው። ከመነሻው ሁለቱም ቆፍጣና ወታደሮች ነበሩ። ቴዎድሮስ ሽጉጡን ጠጥቶ አቢሲኒያን ተሰናበተ። ለቴዎድሮስ አሟሟት በርካታ ቅኔዎች ከባላገሩ ፈልቀዋል።

ዳር እስከ ዳር ይዞ - የገዛው ንጉስ
እንዲህ ስሱ ኖሮአል - ጠመንጃ አሟጎርስ?

ጠላቶቹን ሁሉ አጭዶ እንደ ገብስ
መቅደላ ተጣላው እራሱን በራስ

አያችሁት ቢያ ያንበሳውን ሞት
በሰው እጅ መሞትን ነውር አድርጎት
እርሳሱን እንደ ጠጅ ጎርሶ ሲጠጣት!

አጤ ቴዎድሮስ ራሱን ሲገድል አስተካክሎ ባለመተኮሱ ነፍሱ ሳትወጣ ጥቂት ተሰቃይቶአል። እንግሊዞች ደርሰው፤ መሬት ለመሬት እየጎተቱ ሲያንገላቱት ጭምር ቴዎድሮስ ህይወቱ ነበረች። ልብሱን አውልቀው ራቁቱን አድርገው፤ በሚጠሉት ወገኖች ሲያስደበድቡት ግን የቋረኛው ንጉስ ህይወት አለፈች።

እንግሊዞች ጥሩወርቅ እና አለማየሁ የተባሉትን የንጉሱን ሚስትና ልጅ ይዘው ወደ አገራቸው ጉዞ ሲጀምሩ እናቱ መንገድ ላይ በህመም አረፈች ተባለ። እናትየው እንግሊዞች አለማየሁን ወደ አገራቸው እንዲወስዱት መጠየቁ ተፅፎአል። “አባቱ እንዲማርለት ይፈልግ ነበር።” ብላ አሳመነቻቸው። ዛሬ ህዝብ አበሻ አለማየሁ ተገዶ በቀደደው የስደት መንገድ በፈቃዱ እየነጎደ ነው።

* * *

ከቴዎድሮስ ቀጥሎ ጎበዜ የተባለ ሰው ነግሶ ነበር። አፄ ተክለጊዮርጊስ ነበር የንግስና ስሙ። ላስታን፤ በለሳን በዋግ ስዩምነት

ይገዛ ነበር። የዛጉዌ ዘር ነው። እንግሊዞች ከቴዎድሮስ የማረኩትን መሳሪያ አስታጥቀውት ቢሄዱም አልቻለበትም። ሶስት አመት ብቻ ነገሰ። ካሳ ምርጫ የተባለው የተንቤን ወጣት አመፀበት። ጦርነት ተደርጎም ጎበዜ ተማረከ። አምባ ሰላማ በተባለ ቦታ ታስሮ ሳለ፤ እዚያው እስር ቤት ሞተ።

* * *

ካሳ ምርጫ (አፄ ዮሃንስ) ከ18 አመታት ንግስና በሁዋላ በጦርነት ቆስሎ ነበር የሞተው። ደርቡሾች ሬሳውን በእጅ ካደረጉ በሁዋላ የንጉሱን አንገት ቆርጠው ወሰዱ። የአሸናፊው ጦር መሪ ከሊፋ አብዱላሂ ኡምዱርማን ላይ የአፄ ዮሃንስን ጭንቅላት እንጨት ላይ ሰክቶ ሸለለበት። ህዝብ እንዲያየው ገበያ ላይ እያዘረ፤ “የጀግናው ኢትዮጵያዊ ንጉስ ጭንቅላት ይኸውና!” እያለ ፎከረበት። የንጉሱ ጭንቅላት በኡምዱርማን ገበያ መዘዋወሩ ሲሰማ የጎንደር አዝማሪ እንዲህ ተቀኘ፤

አፄ ዮሃንስ ምነው ይዋሻሉ
መጠጥ አልጠጣም ሲሉ ይኖራሉ
መጠጥ ሲጠጡ እየናቸው በርግጥ
ራስ የሚያዞር የከሊፋ መጠጥ

በርግጥ አፄ ዮሃንስ በመገደላቸው በተለይ ጎንደሮች ከልብ አዝነውና ተደናግጠው ነበር። በደርቡሽ ቀጥተኛው ተጠቂ ነበሩና መደናገጣቸው ተገቢ ነበር። የማይረሱ ዝነኛ ሰንኞችን ትተውልን አልፈዋል።

ወገራ አሳላፊ - ደምቢያ እንጆራ ጣይ
ተበላህ ጎንደሬ - አትነሳም ወይ?

* * *

ዮሃንስን ተክቶ ምኒልክ ነገሰ። ከ24 አመታት ንግስና በሁዋላ ታመው ነበር የሞቱት። ራስ ሙሉጌታ ቡና ውስጥ መርዝ ጨምረው እንደገደሏቸው ሃሜት አለ። ንጉሰነገስቱ አርጅተውና ታመው ስለነበር ቢታሪክ ላይ ያመጣው ለውጥ የለም።

አፄ ምኒልክን የተካው ልጅ እያሱ እስር ቤት ነበር የሞተው። በተፈሪ መኮንን መፈንቅለ መንግስት ከተደረገበት በሁዋላ እስከ እለተ ሞቱ በእስር ኖረ። ምናልባትም እዚያው እስርቤት ውስጥ እንዲገደል እንደተደረገ ያልተጨበጠ ወግ አለ። የዘውዲቱ አሟሟት እንደ መለስ ዜናዊ ህመም በምስጢር የተያዘ ነበር።

ቀጥለው ዙፋኑን የያዙት አፄ ሃይለስላሴ አሟሟታቸው ግልፅ አይደለም። ኮሎኔል መንግስቱ ሃይለማርያም በትራስ አፍኖ እንደገደላቸው ይበልጥ ይታመናል። መንግስቱ ግን ይህን ያስተባብላል።

* * *

ሃይለስላሴን የተካው ጄኔራል አማንሚካኤል አንድም ስልጣኑን ያገኘው በስጦታ ስለነበር አልዘለቀለትም። ተገደለ። ጄኔራሉ የጀግና አሟሟት መሞቱ ይወሳለታል። መኖሪያ ቤቱን እንደ ጦር ሜዳ ምሽግ አድርጎ እጁን ለመያዝ ከመጡት ጋር ውጊያ ከፈተ። በመጨረሻ ቦታንክ ደፈጠጡት። ተኩስ ከቆመ በሁዋላ ወደ ውስጥ ሲገቡ፤ አማንሚካኤል ሙሉ የጄኔራልነት ልብሱን እንደለበሰ ሞቶ አገኙት።

* * *

ተፈሪ በንቲ አማን አንድምን መተካቱ በዜና ተነግሮ ነበር። መንግስቱ አሳቡን ለወጠና በራሱ አባባል አዛውንቱን ጄኔራል ምሳ አደረጋቸው። የአሮሞ አዝማሪዎች ግን አስቀድመው በግጥም አስጠንቅቀውት ነበር፤

Hoolaa Dhaltii
Of-eegi Tafarii Bantii
Xoophiyaan naama gantii

ተፈሪ በንቲ!
ካልተጠነቀቅህ ካልበረታህ
ትሞታለህ...
ኢትዮጵያ ሰውን ትከዳለች!

መንግስቱ ሃይለማርያም ጓደኞቹን እንደ ሃረርጌ ጫት

ቀረጣጥፎ ቅሞ ሲያበቃ ዙፋኑን ወረሰ። ኮሎኔል መንግስቱ በእናቱ በኩል ከአፄ ምኒልክ እንደሚወለድ ተፅፎ አንብቤያለሁ። የደህንንነት መስሪያ ቤት ባልደረባ የነበረው ሻምበል ተስፋዬ ርስቴ፣ “ምስክርነት” በሚል ርእስ ባሳተመው መፅሃፍ እንዳብራራው፤ “ከበደ ተሰማ ከገረድ የተወለዱ የምኒልክ ልጅ ናቸው። የመንግስቱ እናት ደግሞ የከበደ ተሰማ ልጅ - በተመሳሳይ ከገረድ የተወለዱ።” ይላል። መንግስቱ ይህን አስተባብሎአል። ይህን ትረካ ስፅፍ ኮሎኔል መንግስቱ ገና አልሞተም። የሻአቢያ ፈዳይን ሃራሬ ላይ ሊገድለው ሙከራ ካደረገበት ወዲህ ግን በመኖሪያ ቤቱ የቁም እስር ላይ ነው ማለት ይቻላል።

* * *

በኢትዮጵያ የመሪዎች ታሪክ በጣም ለአጭር ጊዜ የነገሰው ጄኔራል ተስፋዬ ገብረኪዳን ነው። ሰባት ቀናት ብቻ። በዚህች ሰባት ቀናት ውስጥ ሊጠቀስ የሚችል አንድ አቢይ ተግባር ፈፅሞአል።

የሌኒንን ሃውልት አፈረሰ።

ተስፋዬ የሌኒንን ሃውልት በማፍረሱ መለስ ዜናዊን በእጅጉ አግዘታል። ምክንያቱም መለስ በወቅቱ የሌኒን መርህ ተከታይ ነበር። አዲሳባ ከተያዘች በሁዋላ የሌኒንን ሃውልት ማፍረስም ሆነ እንደነበረ መተው በጣም ያስቸግረው ነበር። ተስፋዬ ገላገለው። በአሜሪካኖች በኩል ተመካከረው ያስፈፀሙት ይሆን?

ከኢትዮጵያ መሪዎች የአሟሟት ታሪክ “አስገራሚ አሟሟት” ተብሎ ሊጠቀስ የሚችለው የጄኔራል ተስፋዬ ገብረኪዳን አሟሟት ነው። ጉዳዩ እንዲህ ነው።

በጣሊያን ኤምባሲ በጥገኝነት ተሸሽጎ ይኖር ነበር። የኢትዮጵያ ባለስልጣናት ወደ ጣሊያን ኤምባሲ በሚመጡበት ጊዜ ታዲያ እነ ተስፋዬ በማደሪያ ቤታቸው አካባቢ ብቻ እንዲወሰኑ ይታዘዛሉ። እንዲህ ያለ ሁኔታ ሲያጋጥም ማምሻውን ይነገራቸዋል።

አንድ ቀን ማምሻው ላይ ተመሳሳይ ነገር ተነገራቸው። መልእክተኛው ትእዛዙን ለብርሃኑ ባይህ ነበር የነገረው። ብርሃኑ ባይህ ለተስፋዬ መንገር ሲገባው ረስቶት ሳይነግረው ቀረ። ተስፋዬ በነጋታው ከማደሪያው ወጥቶ በግቢው ሊዘዋወር ሲል ይከለክላል። ለምን ቀደም ተብሎ እንዳልተነገራቸው ሲጠይቅ፤

“ለብርሃኑ ነግረናል።” ይሉታል።

ብርሃኑን ሲጠይቀው፤

“ነግረውኛል። ያልነገርኩህ ረስቼው ነው።” ይለዋል።

ቀደም ሲልም ቁርሻ ነበራቸው መሰል አንድ ሁለት ሲባባሉ ቆይተው ወደ ድብድብ ይገባሉ። ተስፋዬ ወንበር አነስቶ ብርሃኑን ለመምታት ሲሰነዝርበት ስቶት በጭንቅላቱ ከመስታወት ጋር ይላተማል። መስታወቱ ተሰባብሮ በጭንቅላቱ ተጠቀጠቀበት። የህክምና እርዳታ ሊደረግለት ቢሞክርም አልሆነም። በዚህ ሰብስቦ አረፈ....

በረዶ ውስጥ

ሰው ፖለቲካ ቢያስጨንቀው - ካገሩ ተሰደደ
ሆድ ይፍጀው ብሎ ሄዶ - አይለምዱትን ለመደ
በሰው አገር ላይ ሆኖ - ወርቅ እንኳን ቢታፈስ
ደርሶ የህሊና እዳ ነው - ትልቅ ሆኖ ማነስ

(ግጥም - ያልታወቀ፣ ከፌስቡክ)

የዘይስ ውበትና ቁንጅና ማቋረጫ የለውም። የማርና የወተት አገር ናት። ዘይስ ከንቦችና ከላሞች ባሻገር የፈረሶችም አገር ናት። የሆላንድ ግዙፍ ፈረሶች ሲጋልቡባት ይውላሉ። ዘይስ በጥንት ዘመን የደች ንግስት መኖሪያ ነበረች ይባላል። እነሆ! የዚህች ዝምተኛ እና ውብ ከተማ ነዋሪ ለመሆን ታጭቼያለሁ። ቢሆንም መኖሪያ ቤት በቀላሉ አላገኘሁም ነበር...

የአውሮፓ ከረምት ቆፈኑን ጭኖ በገባበት የመጀመሪያዎቹ ቀናት በብጫቂ ወረቀቶች የተሞላች ቦርሳዬን አንግቼ ባር ዘይስ ስመላለስ ነባር ተስተናጋጆቹ ለካስ ተጠራጥረውኝ ኖሮአል።

እኔ መች ገብቶኝ?

ዛሬም ይኸው አገር ሰላም ነው ብዬ፣ ባለጌ ወንበር ላይ ተሰይሜ እንደተለመደው መፅሃፍ ይገዜ ነበር።

እንደ አብርሃም ሊንኮለን ሁለት ረጃጅም እግሮች ያሉት፣ ሸምገል ያለ ነጭ ጣጋ ብሎ ወግ ጀመረኝ። የአገሬውን የመነጋገሪያ ደች ቋንቋ እንደማልችል ስነግረው በፍጥነት ጣቢያውን ለውጦ በእንግሊዝኛ ገባበት። ለጠየቀኝ ጥያቄ አጭር መልስ ሰጠሁት።

“አየሩ? አዎ! ዛሬ ጥሩ ነው።”

“የዚህ ከተማ ነዋሪ ነህ?”

“ልክ ነው።”

ከቀንዱም ከሸከናውም እያነሳን ጥቂት እንዳወጋን ሽማግሌው ወደ ዋናው ጉዳዩ ሰተት ብሎ ገባ፤

“ሙስሊም ነህ?”

“የለም! ክርስትያን ነኝ።” እሱንም ጠየቅሁት፤ “...አንተስ?”

እሱም ክርስትያን መሆኑን ከነገረኝ በሁዋላ፤

“አንድ ቀላል ጥያቄ ልጠይቅህ?” አለ።

“ቀጥል።”

“What is Trinity?”

የጥያቄውን ምክንያት ለመረዳት ሰከንድ እንኳ አልፈጀብኝም። ይሄ ሰው በፖሊሳዊ ጥያቄ እየመረመረኝ ኖሮአል? በምርመራ ስር መግባቴን እንደተረዳሁ፤ በዚያው ቅፅበት በብሽቀት ብው ብዬ ነደድኩ። የቀረኝ ምርጫ ከዚህ ሰውዬ ጋር መጣላት ብቻ ነበር። እናም እንዴት አድርጌ ወደ ፀብ እንደምገባ ቃላት ሳማርጥ፤ ሽማግሌው ቀድሞ መንገድ ከፈተልኝ፤

“ክርስትያን የሆነ ሁሉ ስለ Trinity ያውቃል።” አለ።

“ስማኝ አቶ!” የድምፄን ግለት ለመቆጣጠር ብሞክርም አልሆነልኝም፤ “...መስቀለኛ ጥያቄ በመጠየቅ ከኔ ምስጢር ያገኘህ መስሎህ ከሆነ ተሳስተሃል። እዚህ ቦርሳዬ ውስጥ ተቀጣጣይ ፈንጂ እንደያዝኩ ገምተህ ከሆነም በድጋሚ ተሳስተሃል። ፖሊስ ከሆንክ መታወቂያህን አሳየኝና ለጥያቄ ልተባበርህ። እንደኔ ልትዘናና የመጣህ ከሆንክ ደግሞ እባክህ ብቻዬን ተወኝ!”

በባንኩኒው ዙሪያ የነበሩ የባሩ ደንበኞች በኔ የጋለ ድምፅ ምክንያት አይናቸውም ቀልባቸውም ወደኛ ዞረ። ሽማግሌው እጁን ትከሻዬ ላይ አሳርፎ ሲያበቃ፤ በእርጋታና በፈገግታ፤

“ወጣት ሰው! አትቆጣ” አለ። አያያዘና አከለበት፤ “... የማናውቃቸው እንግዶች ድንገት እንዲህ መካከላችን ሲገቡ ጠጋ ብለን ማነጋገር ለምደናል። ይህ ለሁላችንም ጠቃሚ ነው። ምክንያቴን

ተረዳልኝና እባክህ እንተዋወቅ?”

እጁን ዘርግቶ አጥብቆ እየጨበጠኝ ስሙን ነገረኝ።

“ሄንድሪክ ቶም!”

መልሼ ራሴኑ ታዘብኩት። የሽማግሌውን ጥርጣሬ በቀና መንገድ ተገንዝቤ ላግዘው አልችልም ነበር? ምን ሆኔ ነው እንዲህ ደሜ ሮጦ አናቴ ላይ የወጣው? በቁጣ የተናገርኩትን በእርጋታ ለማስረዳት ምን ነበር ችግሩ? በርግጥ ሽማግሌው ሊመረምረኝ የሞከረበት መንገድ ያናድዳል። ያም ሆኖ ብርዱን ለመከላከል የለበስኩት እንደ ድንኳን የተወጠረ ጃኬት ካጎፈረው ጢሜ እና ካነገትኩት በርሳ ጋር ሲደማመር አጥፍቶ ጠፊ ሽብርተኛ ሊያስመስለኝ የሚችል ነበር።

ከዚያን ቀን ጀምሮ ሄንድሪክ ቶም እስከተገደለበት እለት ድረስ ጥሩ የባንኮኒ ጓደኛዬ ለመሆን በቅቶ ነበር።

* * *

የሚለቀቅ ቤት እስኪገኝና ወረፋ እስኪደርሰኝ ካምፑን ለቅቄ ወዳጆቼ ቤት አርፌ በመጠባበቅ ላይ ነበርኩ። ቀኑ ሲሰለቸኝ ወደ ባር ዞይስ ብቅ እላለሁ።

ይህች ሚጢጢ ባር በርካታ ደምበኞች ነበሯት። አብዛኞቹ በኮንስትራክሽን ስራ ላይ የተሰማሩ ናቸው። በቦርሳዬ የምይዘው ወረቀትና መፅሃፍ ብቻ መሆኑን እነዚህ የባሩ ደምበኞች በእግረመንገድ እንዲያውቁ ማድረግ ችያለሁ። ሙያዬ መፅሃፍ መፃፍ መሆኑን ስናገር በርከት ያሉ ጥያቄዎች ተከተሉ። ምን እንደምፅፍም ጠይቀውኝ አብራራሁ። አንዳንዶቹ ስሜን ወረቀት ላይ እንድፅፍላቸው ጠየቁኝ። ጉግል አድርገው ማየታቸውንም በሚቀጥለው የባንኮኒ ግንኙነት አወጉኝ። ስለኔ የተፃፉትን ገረፍ ገረፍ ሳያደርጉ አልቀሩም። በዚህ መልኩ ጥብቅ ሆላንዳዊ ልማድ ካላቸው ደጃች የባንኮኒ ማህበር ሰብሬ ገባሁ። መገባበዝ ጀመርን። ሄንድሪክ ቶም ቀድሞ በፀብ ቢተዋወቀኝም፤ ከሌሎች ይልቅ ይበልጥ ተግባባን። ፖለቲካ ለማውጋት ፍላጎት ማሳደሩ ይበልጥ ሳያቀራርብን አልቀረም። ቅፅል ስም ቢጤ የለጠፈልኝም ቶም ነበር። Schrijver (ስክራይቨር) ሲል ሰየመኝ። “ፀሃፊው” ማለት ነበር።

እለታዊ አዋዋሌ ግልፅ ሆኖአል።

ከሰኞ እስከ እርብ ማለዳ ላይ ነቅቼ ሳበቃ፣ ከአገሬው ሰው ጋር ተደባልቄ በባቡር ወደ አምስተርዳም እጓዛለሁ።

በመጀመሪያው ሰዎን አምስተርዳም አስደንግጦኝ ነበር።

ሰው ጤና ያለው አይመስልም። ሴቱም ወንዱም እንደ ጭራ ረጅሜ ወፍ ላባውን እየበተነ ይፈተለካል። እየገፈተኝ ይሮጣሉ። ምክንያቱን ጠይቄ ነበር። የሚሮጡት ባቡር እንዳያመልጣቸው ነው። የት ለመሄድ? ወደቤታቸው ወይም ወደ ስራ።

አምስተርዳም ቪክቶሪያ ሆቴል በረንዳ ላይ ቁጭ ብዬ ደጁን በዝምታ ታዘብኩ። የብረት ጎርፍ ከፊትለፊቱ ይንጋል። ባቡር፣ ሜትሮ፣ አውቶብስ፣ ብስክሌት፣ መኪና ማቋረጫ የለውም። ብረትና ናጫ። እዚህ የብረትና የናጫ ጎርፍ ውስጥ ዘልዬ ገብቼ እኩል መሮጥ ስለመቻሌ ተጠራጠርኩ። ለመሆኑ እንዲህ በችኮላ የሚኖር ሰው ረጋ ብሎ ማሰብ ይችላል?

አምስተርዳም ባህሩ ላይ የተገነባው የመስተዳድሩ ቤተመፃህፍት ተስማምቶኛል። ቤተመፃህፍቱ እስኪከፈት ከተማዋን በሰነጣጠቃት ባህር ዳርቻ ቁጭ ብዬ ለቁርስ የሚንጫጩትን የመዘጋጃ ቤት ርግቦች በዝምታ አስተውላለሁ።

እርብ እና ቅዳሜ ማምሻውን ባር ዞይስ አልጠፋም።

በዚያው ሰዎን በባንኮኒው ዙሪያ ተደርድረን እየጠጣን ነበር። እንደ ወትሮው የተደባለቀ ነበር ወጋችን። የሙዚቃ መምህሩ ክሪስ ለእረፍት ከሄደበት መመለሱ ነበር።

“የሜክሲኮ ሴቶች ውበት!” ሲል አዳንቆ ነገረኝ፣ “...አንዷን ላገባት ነበር። አህ! ምን ያደርጋል?”

“ለምን አላገባሃትም?”

“የያዝኩት ገንዘብ አለቀ...”

በዚያው አያይዞ ስለአባቱ ወሬ ቀጠለ። አባቱ በሁለተኛው የአለም ጦርነት መካፈሉን ካጫወተኝ በሁዋላ፣

“ጀርመኖች ማርከው ወስዱት። አንድ አመት ከታሰረ በሁዋላ

ከእስር ቤት አምልጦ ወጣ። የአካባቢው የጀርመን ገበሬዎች ከቤታቸው አራት ወራት ደብቀው ካቆዩት በሁዋላ ወደ ሆላንድ አሻገሩት...”

“ወደፊት ከጀርመኖች የምትዋጉበት ነገር ሊመጣ ይችላል?”

“በፍፁም! ውጊያ አይደገምም። የማሸነፍ ተፈጥሮአዊ ፍላጎት በእግር ኳስ በኩል ይተነፍሳል።”

ከአንዱ ርእሰ ወደ ሌላው እንዴት እንደምንዘል አይታወቅም። የጦርነቱ ወሬ ተቋርጦ ስለ ጥርስ እያወራን ነበር። ከመካከላችን አንዱ የጥርስ ሃኪሙን ማየት እንደሚፈልግ በመናገሩ መሰለኝ ርእሱ የተለወጠው። አናጢው፤

“አገራችሁ የጥርስ ብሩሽ አላችሁ?” ሲል ጠየቀኝ።

“ከተማ ውስጥ አለ። ወደ ገጠር የለም።”

“አንተ ገጠር ነበርክ ከተማ?”

“መካከሉ ላይ ነበርኩ። ለምን ጠየቅኸኝ ግን?”

“የአፍሪቃውያን ጥርሶች ብዙ ጊዜ በጣም ነጫጭ ናቸው። ምን አይነት ኬሚካል እየተጠቀሙ ነው ብዬ አስብ ነበር።”

“የኔ አገር ገበሬ በእንጨት ነው ጥርሱን የሚያፀዳው።”

“ማን ይባላል እንጨቱ?”

“ከትከታ!”

እንድፅፍለት ወረቀትና እስኪርቢቶ ሰጠኝ። ከፃፍኩለት በሁዋላ፤ “ምን ያደርግልሃል?” ስል ጠየቅሁት።

“ጉግል አደርገዋለሁ።”

“የምታገኘው አይመስለኝም።”

“ጉግል ላይ የማይገኝ ነገር የለም። የጥርስ ሃኪም አላችሁ?”

“እኛ እንደናንተ የተለየ ሃኪም የለንም። ስንታመም እንደ ገንዘብ አቅማችን ወደ ሃኪሞች እንሄዳለን...”

(በሌላ ቀን ሰንገናኝ ስለ ከትከታ ማወቁን ነግሮኛል። ዶክተር አበራ ሞላ የተባለ ሰው ስለ አፅዋት ሰሞኞች መፃፉንም አጫወተኝ።

እነዚህ ደኞች ማንኛውንም ነገር በጥንቃቄ የሚመረምሩ፤ ለማወቅ የሚጥሩ፤ ጥቃቅን የሚመስሉ ጉዳዮችን በቁምነገር የሚያዳምጡ መሆናቸውን ተገንዝቤ ነበር። ምናልባትም የእድገታቸው ምስጢር ይኸው ሊሆን ይችላል። እኔ ስለ ከትከታ ደንታ አልነበረኝም። እሱ ግን ደንታ ኖረው።)

ቀለም ቀቢውን፤

“ስለ አፍሪቃ ምን ታውቃለህ?” ስለ ጠየቅሁት።

“እንጃ! ብዙ አላውቅም። ሞሮኮ አፍሪቃ ናቸው? አይደሉም፤ እነሱ አረብ ናቸው። አፍሪቃውያን ጠመንጃ የሚይዙ ረጃጅም ሰዎች ናቸው። በቀላል ጉዳይ ወደ ውጊያ ይገባሉ። ልክ ነኝ? ብዙዎቹ ልብስ የላቸውም። Lion King የተባለውን ፊልም የሰሩት ግን አፍሪቃውያን ናቸው? እንዴት ፊልሙን ሊሰሩ ቻሉ?”

እንዲህ ባሉ ወጎች ደስተኛ ነበርኩ። በፖለቲካ ዜና እና በፅሁፍ ተጨናንቆ የከረመ አእምሮዬ ዘና ለማለት ይበቃል። ስለ አፍሪቃ ማውጋታችን ቀጠለና ስለ አፍሪቃ ሴቶች የፍቅርና የወሲብ ባህርያት ተጠየቅሁ። እና የቻልኩትን ያህል አብራራሁ። የኔ ማብራሪያ ሳያበቃ፤ በመካከሉ መሴንጀር ጣልቃ ገባ። እንግሊዛዊ ግንበኛ ነው።

“ስለ አፍሪቃ ሴቶች እኔን ለምን አትጠይቁኝም? ኬንያ ብዙ ተቀምጬያለሁ። በደንብ ነው የማውቃቸው...”

“እኔም ኬንያ ነበርኩ።” አልኩ።

መሴንጀር ይህን ሲሰማ በጣም ስሜታዊ ሆነ።

“ኬንያ ነበርክ?”

ከሸክላ የተሰራ በሚመስል ከባድ እጁ ጀርባዬን እየደበደበ በኪስዋሂሊ ያናግረኝ ጀመር፤

“Oh, Kenya wewe ni mizuri” (አ! ኬንያ ቆንጆ።)

“wewe” አልኩ።

“Kutafuna mira?” (ጫት ቅመህ ታውቃለህ?)

“I kweda lawa” (ብዙ ጊዜ።)

“Na fizi or Njugu?” (በማስቲካ ወይስ በኦፕሎኒ?)

“Njugu” (በአቶሎኒ)

“U kama Ugali?” (ኢጋሊ በልተሃል?)

“Na Kachumbari” (ከካቹምባሪ ጋር ነዋ!)

በርግጥ የተወያየንባቸው ቃላት ከቋንቋ እውቀት ተርታ የሚገቡ አልነበሩም። ኬንያ ሁለት ወር የተቀመጠ ማንኛውም መንገደኛ ሊያውቃቸው የሚችሉ ቃላት ነበሩ። የባንኮኒው ማህበር አባላት ግን በአፍሪቃዊ ቋንቋ ስንኳር በአድናቆት ነበር ያዳመጡን። የተረፉን የኪስዋሂሊ ቃላት እስከመጨረሻው አንጠፍጥፈን ተጠቅመንባቸው ስናበቃ ወደ መደበኛው ቋንቋ ተመለስን።

መሴንጀር የረጅም ጊዜ የኬንያ ህይወቱን እንዳመጣለት ባጭሩ አወጋኝ። አሳ አጥማጅ ነበር። ለሞምባሳ ጭምር አሳ ያቀርብ ነበር። ላሙ ከተባለችው የወደብ ከተማ ላይ ባለአንድ ፎቅ ቤት መስራቱን ነገረኝ። ቤቱ ግን አላለቀም። ወደ ኔዘርላንድ የመጣው፣ አስር ሺህ ዩሮ አጠራቅሞ ለመሄድና የጀመረውን ቤት ለመጨረስ ነው። ትንሽም ብትሆን ኪሱሙ ላይ የእርሻ መሬት ገዝቶአል።

“የአፍሪቃ መሬት ጡት ነው።” ሲል በስሜት ነገረኝ፣ “...የእናት ጡት ማለት ነው። ትጠባዋለህ። ወተቱ አያልቅም።”

ወደፊት የሽምግልናውን ዘመን ኬንያ-ላሙ ለማድረግ ያስባል። አሳ የመግፈፍ ቢዝነትን በተጠናከረ ሁኔታ መቀጠልም ይመኛል። ካንዱ ርእስ ወደ ሌላው እንደ ካንጋሮ እየዘለለ እንዲህ ያሉ ብጥስጣሽ ታሪኩን ካጫወተኝ በሁዋላ፣

“ኬንያ አልናፈቀህም?” ሲል እንደገና በስሜት ጠየቀኝ።

“ኬንያ ውብ ነበረች።” አልኩ።

መሴንጀር ቲኪላ ከደጋገመ በሁዋላ በኬንያ ቤተክርስቲያን የሚዘመረውን ታዋቂ መንፈሳዊ መዝሙር ማዜም ጀመረ። እኔም “ዌዌ” እና “ኮቴ-ኮቴ” እያልኩ አጀብኩት።

Hakuna mungu kama wewe!

ጌታ ሆይ! እንዳንተ ያለ ማንም የለም

Hakuna na hata kuwepo

ለዘልአለምም ፍፁም ሊኖር አይችልም
 Nimetembea kote kote
 የትም ቦታ ተጓዝኩ
 Nimeta futu kote kote
 (የትም ቦታ አሰስኩ)
 Nimezunguka kote kote
 የትም ቦታ ርቄ ሄድኩ
 Hakuna na hata kuwepo
 እንዳንተ ግን ዘልአለም ሊኖር አይችልም

ዘምሮ ሲያበቃ መሴንጀር አውሮፓን በሃሜት ይበጭቃት ጀመር። ደሞዝ ክፍያ በኢንተርኔት በኩል የሚፈፀም መሆኑ እንዳበሳጨው ምርር ብሎ አጫወተኝ።

“ካሽ መቀበልና ቦርሳዬ ውስጥ ጠቅጥቄ ወደ መጠጥ ቤት መሄድ ነው የምወደው።” ብሎኝ ሲያበቃ የጣቶቼን ጫፎች አሳየኝ።

እንደ ድንች ሞላላና ትልልቅ ነበሩ። በስራው ጠባይ ምክንያት ነው መሰል፣ ተፈላልጠዋል። እንደተሰባበረ የአለት ቁራጭ ናቸው። አርጅቶ የተጣለ የሸራ ጓንት ይመስላሉ። የዘመኑን ቴክኖሎጂ እያነሳ ማማረሩን ቀጠለ።

“Password ስነካ ሁለት ፊደል ባንድ ላይ እየነካሁ ተቸገርኩ።” ካለ በሁዋላ፣ ክሬዲት ካርድ የሚባለውን ይዞ እንደማያውቅ፣ እንዲኖረው እንኳ እንደማይፈልግ፣ ጓደኛ እንደሌለው፣ አባቱ ብልህ ሰው እንደነበር ደበላልቆ ተረከ።

“...በምድራችን ላይ ያለው አብዛኛው ሰው ጅል መሆኑን አባቴ ይናገር ነበር። እውነቱን ነው።” ሲል በቁምነገር አጫወተኝ። “...ህዝብ ማለት ምን ማለት እንደሆነ ልንገርህ? አንድን ሰው ተከትለው የሚሄዱ በጎች። ጅሎች ተሰብስበው የሚጎዳቸውን ይፈፅማሉ። ህዝብ ችግር ያወራል። መፍትሄውን አያውቅም። እኔ ችግር ገጥሞኝ ወደ አባቴ ስሄድ፣ ችግር ብቻ ይዘህ መጣህ? መፍትሄው የታለ? ብሎ ይጠይቀኛል። መፍትሄ የለህም? ቡጢ አቅምሶ ያባርረኛል። ችግርን ብቻ ከማሰብ ደካማነት በዚህ መንገድ ተላቀቅሁ። ችግር ብቻ

የሚያወራ፤ እራሱ የችግሩ አካል ነው። መፍትሄውን ራሱ ማሰብ አለብህ። አንተ ለገጠመህ ችግር ካንተ የተሻለ መፍትሄውን የሚያውቅ የለም። ችግርህን በበርሳ አዝለህ ከዞርክ፤ አንተ የሞተ ሰው ነህ።”

ሴቶችን ወደ ማውገዝ ተሻገረ፤

“ሴቶች!” በመረረ ድምፅ ትከሻዬን ይዞ ወዘወዘኝ፤ “...ከሴቶች ጋር መኖር አይቻልም።” ቢራውን ከተጎነጨ በሁዋላ ራሱን ይቃወም ጀመር፤ “...ያለሴቶች ደሞ ህይወት ብርድ ናት። ሴት ልጅ የመጀመሪያ ቀን ስታገኛት አይኗ ውስጥ የሚታይ ውብ ብርሃን አለ። በሚቀጥለው ቀን ያንን ብርሃን ፈልገህ አታገኘውም። የሴት ዋና ችግር ምን መስለህ? ያደረግህላትን ወዲያው ረስታ ያላደረግህላትን ማሰብ ትጀምራለች...”

የመሴንጀር ይህ አባባል አንዲት እንግሊዛዊት ገጣሚ የቋጠረቻቸውን ስንኞች አስታወሰች። ቃል በቃል ትዝ አይለኝም። አሳቡ ግን እንዲህ የሚል ነበር፤ “...ወንዶች እንዴት ነፃ ሆነው እንደተወለዱ የምታምኑ፤ እስኪ ደ’ሞ ሴቶች እንዴት ከባርነት ጋር ሊወለዱ እንደቻሉ አሳምኑ?”

ቡብ የፅዳት ብርጌድ ሰራተኛ ነው። የፈታችው ሚስቱ በቅርቡ ስላገባችው አዲስ ባል በአድናቆት አጫወተኝ፤

“የባንክ ሰራተኛ ነው። ጥሩ አድርጎ ተንከባክቦአታል። አይጠጣም። አያጨስም። አነጋገሩ ግን እንደ ጀርመኖች ነው። ብቻ ከኔ እሱ ሳይሻላት አይቀርም።”

በዚያን ቀን እስቃለሁ የሚል ግምት በፍፁም አልነበረኝም። ቡብ ስለ ቀድሞ ሚስቱ ባል በአድናቆት ሲያጫውተኝ ግን በጥቁር ብርድልብስ ተሸፋፍኖ ተኝቶ የነበረ ሳቄ ፈንድቶ ወጣ። የሳቅሁት በራሴ ወልጋዳ አስተዳደግና አስተሳሰብ ላይ ሳይሆን አይቀርም።

ቀለም ቀቢው መዝፈን ጀመረ።

ሌሎቹም አጀቡት። ከእንግሊዛዊው እና ከኔ በቀር ሁሉም በህብረት ዘፈኑ። በዘፈናቸው መካከል ከልባቸው ይስቁ ነበር። “ኔደርላንድ” የሚል ቃል ዘፈኑ ውስጥ ቀላቅለዋል። ስለ ግጥሙ አልጠየቅሁም። ንፁህ አየር ለመውሰድ ወደ ደጅ ወጣ አልኩ። ሰማዩ ላይ የተዘሩ፤ ከልጅነቴ ጀምሮ የማውቃቸውን ከዋክብት ለማየት ተመኝቼ ነበር። በኪስ የምትያዝ መጫወቻ ምትመስል ቢጫ ጨረቃ ለማየት በጣም ፈልጌ ነበር። አልታደልኩም። ድቅድቅ ያለ ጥቁር ነበር

ስማዩ። ስመለስ ዘፈኑ ቆሞ መሴንጀር እየለፈለፈ ነበር...

* * *

አንድ ቅዳሜ ቀን እንዲህ ተሰብስበን እየተጫወትን እየጠጣን ሳለ፤ ሄንድሪክ ቶም በጥይት እንደተመታ ሰው ተጠቅልሎ መሴንጀር እግር ስር ወደቀ። መነፅሩ ተሰብሮ የአይነስቡን ቆዳ ስለሰነጠቀው በአንድ አፍታ ፊቱ በደም ታጠበ። አፋፍሰን አንስተን ወንበር ላይ ልናስቀምጠው ሞከርን። ለስላሳ ወረቀት አርጥበን የደማውን ቦታ ያዝንለት።

ከመካከላችን አንዱ ሳይደውል አልቀረም።

ወጣት ሞተረኛ ቀድሞ ደርሶ የመጀመሪያ እርዳታ ለመስጠት በሽተኛውን ተረከበን። ወዲያው የአምቡላንስ ጩኸት በሩቅ መስማት ጀመርን። የሞተረኛው አስፈላጊነት ምናልባት አምቡላንት፣ የትራፊክ መጨናነቅ እክል ገጥሞት ቢዘገይ በዚያች የደቂቃዎች ልዩነት በሽተኛው እንዳይጎዳ ኖሮአል?

አምቡላንት ባር ዘይስ ደርሶ ከመቆሙ ሁለት ወጣት ወንድና ሴት ወጣቶች የሚገፉ አልጋ ይዘው እስከ ባንኮኒው ተጠጉ። አምስት ደቂቃም የፈጀባቸው አይመስለኝም። እንደ እንቁላል ተንከባክበው አልጋቸው ላይ ካሰሩት በሁዋላ፣ ይዘውት ነጎዱ። ይህ ሁሉ የተከናወነበትን ጊዜ ሳሰላው ህልም መስሎ ተሰማኝ። እጄና ልብሴን ያጨማለቀውን ደም ስታጠብ ስለ ሰው ልጅ ክብር በማሰብ ላይ ነበርኩ። በእስተርጅና እንክብካቤና ህክምና ስለ ማግኘት ነበር የማስበው። ወጣቶች ጉልበታቸውን ሳይቆጥቡ ለአገራቸው ይሰራሉ። ሽማግሎች እግራቸውን ዘረጋግተው ይጠራሉ። ልጆች ወደ ትምህርት ቤት ይሄዳሉ። “ይህን ያለማዛነፍ መፈፀምና በተሟላ ደረጃ ማከናወን መቻል በውነቱ ስልጣኔ ነው።” የሚል አሳቤን እያገኘሁ ወደ ባንኮኒው ስመለስ ሄንድሪክ ቶም ተረስቶ አጅንዳው ተቀይሮ ጠበቀኝ። ለማወቅ ፈልጌ መጠየቁ አልቀረም። ብዙ ጊዜ እንደሚታመም ብቻ ነገሩኝ።

ይህ ሁሉ ሲሆን የሙዚቃ መምህሩ ከተቀመጠበት ሳይነቃነቅ ተከዞአል። አያወራም። የምናወራውንም አያዳምጥም። በባንኮኒው ላይ የተደረደሩ የመጠጥ ጠርሙሶችን በፀጥታ እያስተዋለ ሳይነቃነቅ ተቀምጦአል። ቀስቀስኩት፤

“ምን ሆነሃል?”

ከቀን ህልም ባነነ። እና የሆነውን ያጫውተኝ ጀመር፤

“Niki ታማለች። በጣም ታማለች!” ካለ በሁዋላ ቀጠለ፤ “...ስለ Niki አጫውቼሃለሁ? ድመቴ ናት። ሙዚቃ ሰርቼላታለሁ። የሙሉ ህይወቴ ጓደኛዬ ነበረች...”

“ምን ሆኖ ታመመች?”

“እድሜ ነው። 18 አመቷ ሆነ። ትናንት ሆስፒታል ወስጄያት ነበር። አይኗ ላይ ነው ችግሯ። እርጅና ነው ብለው ነገሩኝ። ከዚህ በሁዋላ ብዙ ልትቆይ አትችልም። ትሞታለች።”

ዝም በማለቴ እሱም ጠየቀኝ፤

“ድመት ወይ ውሻ የለህም?”

“እዚህ የለኝም።”

“አገርህስ?”

“ውሻ ነበረን። ግቢያችንን ከሌባ የሚጠብቅ...”

“ማን ይባላል?”

ማን ነበር ስሙ? አፌ ላይ የመጣልኝን የውሻ ስም ነገርኩት።

“ሞት እምቢ ይባል ነበር።”

ወረቀት ላይ እንደፅፍለት ጠየቀኝና ፃፍኩለት።

“ድመት አልነበረህም?” ሲል መልሶ ጠየቀኝ።

“አይጥ ጠባቂ ድመት ነበረች።”

“ማንነበር ስሟ?”

“ሞት እሺ።” ስል ቀለድኩ።

ለራስ ብቻ መቀለድ፤ ብቻውን ከሚያወራ እብድ ጋር ሊመሳሰል እንደሚችል እያሰብኩ ነበር።

አንዳንድ ጊዜ ያለሁበት አገር የቅዠት አለም መስሎ ይሰማኛል። ማን እንደተሳሳተ አላውቅም። በደፈናው ግን አንድ ስህተት እንዳለ ርግጠኛ ነበርኩ። ለመዋሃድ እንደምቸገር ተረድቼዋለሁ።

ማስመሰል አልነበረም። ለእኔምሮዬ የሚከብድ ጉዳይ ነበር። ሆላንድ ላይ ጥቂት ወራት ስቀመጥ መንፈሴ የጎደለው ነገር ነበር። ከጎደለኝ ነገሮች አንዱን በትክክል የተገነዘብኩት ለአንድ ሳምንት ሮማ በሄድኩ ጊዜ ነበር።

...ባቡሩ ከፋቸሚኒ አየር ማረፊያ ተነስቶ ወደ ሮማ እምብርት በመጓዝ ላይ ሳለ ለመጀመሪያ ጊዜ ተከሎች፣ እፅዋትና ዛፎች የማንነቴ አካል መሆናቸውን ደረሰኩበት። በትውልድ አገርና በባእድ አገር መካከል ያለው ልዩነት ብዙውን ጊዜ ሲያምታታኝ ኖሮአል። ያለማቋረጥ ወደ ትውልድ ቀየ የሚስበኝ ብርቱ ውስጣዊ ሃይል አለ። ቤተሰብና ጓደኞች ብቻ አይደሉም። የስበቱ የሃይል ምንጭ ከዚያ የላቀ ነበር። ተራራ፣ ወንዞች፣ ህብረተሰብ፣ ባህል፣ ቋንቋ እና አገር ሊባል ይችላል ይሆናል በደፈናው። ከዚህ ባሻገር ልብ ያለልኳቸው እፅዋት የማንነቴ ዋና አካል መሆናቸውን አስተዋልኩ። እነዚህ ተከሎች ከደሜ ጋር የተዋሃዱ መሆናቸውን ያስተዋልኩት ወደ ሮማ በባቡር ባደረግሁት ጉዞ ላይ ነበር። በፈጣን የባቡር መንገድ ላይ ያየሁዋቸው ዛፎች የጎደለኝን ነገር በትክክል ጠቆሙኝ።

ባቡሩ ፋቸሚኒን ለቆ ጉዞ ሲጀምር አይኖቼ ግራና ቀኙን አሰሱ። በፈጣን ባቡር ላይ አንድ እድሜ ጠገብ ባህርዛፍ ብልጭ ብሎ ድርግም አለ። ባህርዛፍ በማየቴ ስሜቴና መንፈሴ ተናወጠ። ምን ሆንኩ? ባህርዛፍ ስላየሁ? ሮማ ነው፤ ሆላንድ ላይ ባህርዛፍ የለም። የሆላንድን ዛፎችና እፅዋት አላውቃቸውም። ከልጅነቴ ጋር አንዳችም ቁርኝት አልነበራቸውም።

ባህርዛፍ ለኔ ምኔ ኖሮአል? ይህን ለመመርመር በቀጥታ ወደተወለድኩበት ግቢ በአሳብ ተመለስኩ። አንድ ግዙፍ ባህርዛፍ ግቢያችን ውስጥ ነበር። ባህርዛፉ በነፋስ ሲነካ የሚያሰማው ድምፅ በዚህችው ደቂቃ ከእኔምሮዬ የድምፅ ማከማቻ ጓዳ፣ ወደ ጆሮዬ ተንቆረቆረ። ድምፁ ጥርት ብሎ ተሰማኝ። የባህርዛፍ ፍሬዎች እየወደቁ ነበር። ፍሬዎቹን የሚሸፍነው የጃንጥላ ቅርፅ ያለውን ቆብ አገጣጥመን በመርፌ እየሰፋን የአንገት ጌጥ ሰራን። እና ለልጅነት ከንፈር ወዳጆቻችን ሸለምን።

ባቡሩ እየገሰገሰ ነበር...

Murattela የተባለችውን መንደር አቋርጠን ስናልፍ ረጅም

የዘንባባ ዛፍ ከአይኖቹ ገፅ ተከሰተ። ኢጣሊያ በዛፎችና በአበቦች ለምን ልትዛመደን እንደቻለች ግልፅ ነው። እንግዳ ለሆኑበት ሆላንዳውያን ተከሎች ምንም ስሜት አልነበረችም። ሆላንድ ላይ ለምመለከታቸው እፅዋት ምንም ስሜትና ፍቅር ለምን ሳይኖረኝ እንደቀረ አሁን ገባኝ። አንተዋወቅም ለካ። ከደሜ ጋር የተዋሃዱ አይደሉም ለካ! ከዛፎቹ ጋር አብሮ የማደግ ትዝታ የለኝም። ከዛፍ ጋር አብሮ ማደግ ይቻል ኖሮአል? ዛፎች ለኔ ምኔ ናቸው? እነማን ናቸው ያሳደጉኝና የሳደግሁዋቸው?

ትምህርት ቤት ሲዘጋ፣ “ሰኔ 30 - የሴቶች አበባ” እያልን ልጃገረዶችን በአለብላቢት ለሰላሳ እግራቸውን ገርፈናል። አለብላቢት ካየሁ ስንት ጊዜዬ? ስናጠፋ በቀጨም እንገረፍ ነበር። አ! ቀጨም እንዴት ይረሳል? ያምራምሳ የተባለውን ሃረግ ገምደን ለቡሄ ጅራፍ አጨኸናል። ግቢያችን ውስጥ የዋንዛ ዛፍ ነበረ። በልጅነት ዘመን በየአመቱ ጣፋጭ ፍሬውን መግባናል። አሁን ዋንዛ ካየሁ 12 አመታት አለፈ። ሆላንድ ዋንዛ የላትም። ሾላ ትዝ አለኝ። ከሾላ ዛፍ ዳይቭ ወደ ቢሾፍቱ ሃይቅ! ትዝ አሉኝ እነ ወይራ፣ እነ ዶቅማ፣ እነ ዋርካ፣ እነ ገባ፣ እነ ቁርቁራ እነዚህ ሁሉ አብሮ አደጎቼ ናቸው። አህ! ለካስ ዛፎችም ወገን ኖረዋል። ግራዋ ታወሰኝ። ጠላ ሊጠመቅ ሲል፣ እንስራ በግራዋ ቅጠል ይታጠባል።

ኮሶ፣ ብሳና፣ ግራር፣ ደሬ (የደሬ ፍልጥ እንዲሉ።) ሸውሸዌ በተለይ፣ እንጀራ ሲጋገር ለመሶቡ ጉዝጓዝ ይሆናል። ሸውሸዌ ሆላንድ የለም። አይቼ አላውቅም። በሶቢላ እና ጤናአዳም አምስተርዳም አሉ ይባላል። ወሬ ነው የሰማሁት እንጂ በአይን አላየሁም። ጤናአዳም የራኒየም ሆነ። እነ እንጆሪ ናፈቁኝ። እነ ጠንበለል፣ እነ ቅንጭብ! የግመል ምግብ ቅንጭብ፣ ደብተር ሲገነጠል ማጣበቂያ ሆኖ ያገለግለን ነበር።

ቀጋ፣ አጋም፣ ሰንሰል፣ ኮሽም፣ ወንዝ አድምቅ፣ የአረኛ ዳቦ፣ መቃ፣ ቀርከሃ፣ ሸምቦቆ፣ ጥንጁት፣ እነዚህን ሁሉ ካየሁዋቸው ረጅም ጊዜ ሆነኝ። የአፍሪቃ ብቻ ኖረዋል? እነ ዳማከሴ፣ እነ እንቧይ፣ እነ ኮሽሽላ፣ እነ ጉሎ፣ እነ እንዶድ እዚህ አገር የሉም። ከኔ ተፈጥሮ ጋር ከቶ ምን ግንኙነት ነበራቸው?

በፈጣን የባቡር መንገድ ላይ ባህርዛናና ዘንባባ ስላየሁ በበረዶ ደንዝዞ የተኛ አእምሮዬ እንደ እሳት ነበልባል ተምበለበለ። ቋንቋ፣ ዘመድ፣ ጓደኛ፣ መሬት፣ ብቻ አልነበሩም ማንነት ሲባል። ውሃና

ተራሮች ብቻ አይደሉም። ጨጎጊት (ቅፅል ስሙ የሰይጣን መርፌ) እንኳ የሚናፈቅ ኖሮአል። ፍቅሩጠና! ሹራባችን ላይ እየተጣበቀ ለማላቀቅ መከራ ነበር። ኩርንችት! ኮቴያችንን እየወጋ ሲያስለቅሰን። ማልቀስ አይረሳም። የህይወት አንድ አካል ነው።

እና ባቡሩ ተርሚኒ ደርሶ ሲቆም ቁራጭ ወረቀት አወጣሁና፤ “በባቡር ወደ ሮማ” በሚል ርእስ ጥቂት ነጥቦችን አሰፈርኩ። በስደት ምድር መንፈሴን ጎደሎ ካደረጉት አንዱን ዛሬ ደረስኩበት። አብሮ አደጎቼ ዛፎች እና ተከሎች ናፍቀውኛል። እነዚህ እፅዋት በረዶ ውስጥ መኖር አይችሉምና እዚህ አውሮፓ የሉም። እና እኔ ከአፍሪቃ ፍጡራን አንዱ አይደለሁምን? እንዴት ከእነርሱ ተለይቼ እኖራለሁ?

* * *

አንድ ቀን በሄንድሪክ ቶም መኖሪያ ቤት በኩል ሳልፍ፤ ከቤተ ደጃፍ ካለው ጋርደን ሲቆፍር አየሁትና ብስክሌቴን አቁሜ ወደሱ ቀረብኩ።

“Goed middag meneer” (ጤናይስጥልኝ ጌታው።)

“Goed middag vriend. Vandaag is het weer erg mooi” (ጤናይስጥልኝ ጓደኛ። የዛሬው አየር በጣም ጥሩ ነው።)

“Voor mij alle is moeilijk”

(ለኔ እንኳ ሁሉም አስቸጋሪ ነው።)

“መናገር ጀምረሃለህ! አመት ከጨመርክ መፃፍ ትጀምራለህ።”

ሳቅሁ።

“አይታሰብም፤ ቶም!”

“እዚህ መኖርህ ካልቀረ ከልብህ ያዘው።”

“ልቤ ገና መቸ ተሰደደ ብለህ...”

“ወደ አገርህ የመመለስ አሳብ አለህ?”

“ይመስለኛል ቶም!” አካፋውን አንስቼ፤ “...ላግዝህ!?”

ቶም የቆፈረውን አፈር በአካፋው እየዛቅሁ አወጣሁት። አምስት ደቂቃ ስለ ሰራሁ ልቤ ልትፈርጥ ደረሰች። ሄንድሪክ ቶም

በተቆፈረው ጉድጓድ ውስጥ ግማሽ ሜትር ቁመት ያለው ሆላንዳዊ ዛፍ ተከለበት። ከዚያም ውሃ በባልዲ አምጥቶ አጠጣው።

“በክረምት ጊዜ ዛፍ ይተከላል እንዴ?” ስለ ጠየቅሁት።

“ቢተከልም አይሞትም። ጊዜ ካለህ ቡና ልጋብዝህ?”

ወደ ውስጥ ገባን። ቡና ካዘጋጀ በሁዋላ ጠረጴዛው ላይ ተቀምጦን ማውጋት ጀመርን። ስለ መኖሪያ ቤት ጠየቅኝና፤ በያዝነው ወር መጨረሻ ላይ ቤት የማግኘት ተስፋ እንዳለኝ ነገርኩት። በመቀጠል ስለ አፍሪቃ ቀንድ የፖለቲካ ችግር አንስተን ጥቂት ተጨዋወትን።

ለአፍሪቃ ቀንድ አካባቢያዊ የፖለቲካ መረጋጋት የኢትዮጵያ ሚና አቢይ መሆኑን ነገርኩት። በስልጣን ላይ ያለው መንግስት የሚያራምደው የጥላቻ ፖለቲካ አገሪቱን ሊበታተናት እንደሚችልም ስጋቴን ገለፅኩ። የመገንጠል ጥያቄዎች አሉ። የአንድነት ጥያቄዎችም አሉ። አፋሮች ስለ አፋር አንድነት ያነሳሉ። ስለ ታላቋ ሶማሊያ የሚያልሙም አሉ። ብዙ አይነት የአንድነት እና ብዙ አይነት የመገንጠል ጥያቄዎች መኖራቸውን ተናገርኩ። በአካባቢያችን ግዙፍ የሆነው የአሮሞ ህዝብ ጥያቄ ሳይፈታ የጥገና ለውጥ በማድረግ ብቻ የነበረውን እንደነበረ ማስቀጠል እንደማይቻል ጠቀስኩ። የማስገደድ ኢትዮጵያዊነት ችግር እንደገጠመው ተናገርኩ።

አብዛኛውን የአካባቢውን ህዝብ ሊያግባባ የሚችል አዲስ መንገድ እንደሚያስፈልግ ጠቀስኩ። ምናልባት “ቀንድ አፍሪቃዊ” ማንነት መገንባት ቢቻል እንደሚሻል አነሳሁ። በርግጥ ይህን ለመሞከር የሚፈልጉ መኖራቸውና ብዙም ሊገፉበት ግን እንዳልቻሉ አብራራሁ።

ቶም በግዴለሽነት ተስማማ።

የአውሮፓ ህብረትንም በምሳሌ አነሳ። በ19ኛው ክፍለዘመን አውሮፓ ላይ አንዱ ሌላውን ለማስገበር በተደረገ ሙከራ የተገኘው ውጤት የሚሊዮናትን ሬሳ ማፈስና ቅርሶችን ማውደም ብቻ ነበር። በመጨረሻ መፍትሄ ሆኖ የተገኘው ለጋራ ጥቅም ድንበሮችን ማፍረስ ሆኖአል። ዛሬ ከሆላንድ ወደ ጀርመን የሚጓዝ ሰው ድንበሩ የት ላይ እንደሆነ ለይቶ ለማወቅ ይቸገራል።

በመቀጠል ስለ ጤንነቱ ጠየቅሁት።

እኛን ብድግ አድርጎ፤ “ዋጋ የለውም” አለኝ። አያይዞ አብራራ፤

“...ሌሊት መተኛት አይቻልም። የመተንፈስ ችግር አለብኝ። ጠዋት ላይ ጥቂት አሸልባለሁ። ምላሴና አፍንጫዬ ስድስት አመታቸው፤ ስራ አቁመዋል። ጨውና ሎሚ ትንሽ ይታወቀኛል። ቢራ እንደ ውሃ ሆኖአል። ስኳር ምንም። ማር ምንም። ፒዛ ምንም።”

“ትበሳጭለህ?”

“የመተንፈስ ችግር ባይኖርብኝ ሌላው ተስፋ አስቆራጭ ባልሆነ ነበር። አየር ማጣትን መቋቋም ግን አይቻልም...”

“ሳንባህ የመሻሻል ተስፋ የለውም?”

“ዘግይቻለሁ፤ ተነድቷል።”

ጥቂት በዝምታ እንደቆየን፤

“አንድ መጥፎ ዜና ልንገርህ?” አለ።

በዝምታ አይን አይኑን አየሁት፤

“ታህሳስ 5 ከሰአት በሁዋላ ለመገደል ፈርሜያለሁ።”

ትንፋሼ ከአፍንጫዬ ተቆርጦ ጠፋ። ደረቴ እንደ ኳስ ተወጠረ። እና ረጅም አየር አስወጣሁ። ሄንድሪክ ቶም ምን እንዳለኝ በትክክል ተረድቼ ነበር። በኔዘርላንድ ህግ ራስን መግደል ይቻላል። ዝነኛው የኢህአፓ ታጋይ ዘርኡ ከህሽን ይህን መብቱን ተጠቅሞ ሆስፒታል ውስጥ እንደተገደለ ሰምቼ ነበር። መስማትና ማየት ግን አንድ ስላልነበሩ ሄንድሪክ ቶም አጠገቤ ቁጭ ብሎ የሚሞትበትን ቀንና ሰአት ሲነግረኝ ልቋቋመው አልቻልኩም።

“ብዙ አስቤበት ነበር።” ሲል ቀጠለ፤ “...መቆየት ስቃይ ብቻ ነው። ተስፋ የለውም። መሄድ ይሻላል። አንድ ቀን ቀደም ብሎ እዚህ ቤት አንድ የመሸኛ ፕሮግራም እናዘጋጃለን። ከተመቸህ ብቅ በል።”

ቁራጭ ወረቀት ላይ ቀኑንና ሰአቱን ፅፎ ሰጠኝ።

ተሰናብቼው ስወጣ ደመነፍሴን ነበር። ስለ ህይወት እያሰብኩ ነበር መሰለኝ። በርግጥ ወደሁዋላ የቀረ ነገር የለም። ከፊት ያለውን ማንም አያውቀውም። በዛሬው እለት ለመደሰት አለመቻል ግን ተስፋ አስቆራጭ ነበር። ያለፈውና መጨው ጨለማ መሆኑ ሳያንስ፤ ዛሬን በጭጋጋማ በረዶ ውስጥ ማሳለፍ፤ ዛሬን ከትናንት ወይም ከነገ ያልተሻለ እንዳደረገው እየተሰማኝ ነበር።

* * *

ታህሳስ 4 ሄንድሪክ ቶም ቤት ተገኘሁ። ከ20 ያልበለጡ ሰዎች ነበሩ። ከኔ በቀር አፍሪቃዊ አልነበረም። ሁለት ሴቶች በመሃረም አይኖቻቸውን እያባበሱ ያለቅሱ ነበር። የሚስቁና የሚጨዋውቱም ነበሩ። ጠረጴዛው ላይ ምግብና መጠጥ ነበረ። ቮድካ ስላየሁ ቀዳሁና ተጎነጨሁ። ለብርዱና ለተሰማኝ የተምታታ ስሜት ጥሩ ማረጋገጫ ሆኖ ስላገኘሁት፣ በቁም ደገምኩት። እና ወደ ሄንድሪክ ቶም ሄድኩ፤

“ቤት ሰጡህ?” ሲል ጠየቀኝ።

ቁልፉን ከኪሴ አውጥቼ አሳየሁት።

በደስታ ፈገግ አለ፤

“የቤት እቃ መግዣ ገንዘብ ሰጡህ?”

“ሰጥተውኛል።”

“የእዚህ አገር ህይወት ቤትህ ውስጥ ነው። ምችት የሚሰጡህን እቃዎች ግዛና ደጃን እርሳው። ፀሃይ ስትወጣ ብቻ ብቅ በል። በተረፈ ከእሮጌ ተራ መፃህፍት በብዛት ግዛ። ቤትህ ውስጥ ሙቀትና መፅሃፍ ካለ ሌላ ምንም አያስፈልግህም። ቤት ማግኘትህ አስደሳች ዜና ነው።”

“እውነት ብለሃል ቶም!”

ራሱን ላይ ታች ነቀነቀ።

“አሁን መፃፍ ትችላለህ። ስለ ሞት አታስብ። ቀስ ብሎ ራሱ ይመጣል። አስታዋሽ አይፈልግም። እንዳንተ ያሉ ፀሃፊዎች ሞትን ምን ነበር የሚሉት? ደጃፍህ ላይ የተኛ ውሻ! አንድ ማለዳ በርህን ስትከፍት እንደዋዛ ዘው ብሎ ይገባል። የሚጠጣ ያዝ እንጂ.....?”

ባእድነት ስለተሰማኝ ብዙ መቆየት አልቻልኩም። የባንኮኒ ጓደኛዬን ተሰናበትኩት። በእርግጥም ሽማግሌውን ለዘልአለሙ መሰናበት ነበረብኝ። በሁለት እጆቼ አጥብቄ ጨበጥኩት። ፈገግ አለ፤

“ገነት ላይ ዳግም እንገናኛለን።” አልኩት።

“ቪዛ ካገኘህ ነዋ።”

ከልቤ ሳቅሁ።

እጆቼን ከእጆቼ ላይ አንስቼ ሳበቃ፤ ትከሻውን ጨመቅ

አደረግሁት። እናም ወጥቼ ሄድኩ።

ደጁ ገና አልጨለመም ነበር...

ብስክሌቴ በተጋገረው በረዶ ላይ በጥንቃቄ ሰገረች። ከአዲሱ ቤቴ ለመድረስ ግማሽ ሰአት ወሰድብኝ። በረዶው ብን ብን እያለ በመውረድ ላይ ነበር። ምሽቱ ለአይን መያዝ ጀመረ። ብስክሌቴን ከመጋዘኑ ቆልፌ ወደ አፓርታማዬ ተጣደፍኩ።

ባዶ ቤት ተቀበለኝ።

በርግጥ ጥጉ ላይ ለማደሪያ ካዘጋጀሁት ፍራሽና ብርድ ልብስ ሌላ አንድ ወንበር ነበረኝ። ቤቴ በጣም ስለቀዘቀዘኝ ማሞቂያውን ለኮስኩት። ቤቴ እስኪሞቅ በብርድ ልብስ ተጠቀለልኩና ወንበር ላይ ቁጭ አልኩ። ሰፊው የመስታወት ግድግዳ መጋረጃ ስላልነበረው በበረንዳው በኩል ደጁ ይታየኛል። ዛፎቹ አፅማቸው ገጦአል።

ስለ ቶም እያሰብኩ ብዙ ደቂቃዎች በፀጥታ ቁጭ አልኩ።

ልቤ ላይ የሚጫነኝ አንድ ከባድ ስሜት ነበረ።

ቤቴ ባዶ ቢሆንም እሩብ ሌትር ቮድካ ግን ነበረኝ። ብርጭቆ አልነበረምና በብልቃጡ ተጎነጨሁት። የደጁን ብርድ የሚቋቋም እሳት በመላ አካሌ ውስጥ ተቀጣጠለ። በአሳቤ ይሆን? “ዮም ተወልደ - ቤዛ ኩሉ አለም” የሚል መዝሙር የሰማሁ መሰለኝ። የለም! የለም! እዚህ አካባቢ የግእዝ ዜማ ሊሰማ አይችልም። በአሳቤ መሆን አለበት።

በረዶው እየበረታ መውረድ ጀመረ። ዛፎቹ በፀጥታ ተገትረዋል። አይኖቼ ደጁ ላይ እንደተተከሉ ናቸው። እና ብዙም ሳይቆይ ጨርሶ ጨለመ...

ድህረ - ታሪክ (Epilogue)

የነበረው ሁሉ - እንዳልነበር ሆኖአል
ያለፈውም ጊዜ - በፍፁም ተረስቶአል
ደስታና ሃዘን - እያቀላቀሉ
ህልሜና ምኞቴ - ጠፍተዋል በሙሉ
ቢሆንም ዳግመኛ - ተቀስቅሼ ልንቃ
ለጥበብ ሰግጄ - ለክብር እንደቢቃ

(ግጥም - አሌክሳንደር ፑሽኪን)
- ታደለ ገድሌ ፀጋዬ እንደተረጎመው -

እከሆ! ደች የተባለውን ኔዘርላንዳዊ ቋንቋ እየተማርኩ ነው።
መምህራችን ክሪስቲና ለተማሪዎች የሰጠችን ጥራዝ ላይ
አፍጥጨያለሁ። የመጀመሪያው ምእራፍ ላይ አንድ ምላሱን የጎለገለ
ሰውዬ ቆሞአል። የሰውነት አካሉ ላይ በቀስት ስማቸው ተፅፎአል።
ክርስቲና ከፍ ባለ ድምፅ ቀላቶቿን አንድ ባንድ እያስተማረችን ነበር።

Haar (ሃር) - ጠጉር
Tong (ቶንግ) - ምላስ
Oog (አኸ) - አይን
Mond (ሞንድ) - አፍ

እንዲህ እያስተማረችን፣ ጉልበት ላይ ስትደርስ መምህሯ
Knie “ክኒ” አለች። እጇን አወጣሁና ጥያቄ ጠየቅሁ፤

“በእንግሊዝኛ ስንማር ‘k’ አትነበብም ብለውን ነበር?”

“ልክ ነህ። በእንግሊዝኛ ‘z’ ይሉታል። በደች ግን ‘ክኒ’ ነው።”

“ለምን?”

“አዝናለሁ! ይሄ ደች ነው።”

ላለፉት ሰላሳ አምስት አመታት ‘K’ ለምን እንደማትነበብ ባለማወቁ ተቸግሮ ነበር። የፊደሏ አለመነበብ ጉዳይ ጫማ ውስጥ እንደ ገባ ጠጠር የሚቆረቁር ነበር የሆነብኝ። አምላክ የተመሰገነ ይሁን! በመጨረሻ ይኸው “K” ለመነበብ ቢቃች። ስለዚህ “ጉልበት” ማለት “ክኒ” ነው። በርግጥም የተፃፈ ነገር መነበብ አለበት። የማትነበብ ከሆነ ለምን ትፃፋለች? እስከዛሬዋ እለት ድረስ “K” ትርፍ አንጀት መሰላ ትታየኝ ነበር።

ክርስቲና ማስተማሩን ቀጠለች...

Wei is kleiner? Een mug of een paard?

(ትንሹ ማነው? ትንኝ ወይስ ፈረስ?)

Wat is korter? Een jaar of een dag?

(አጭሩ የትኛው ነው? አንድ አመት ወይስ አንድ ቀን?)

Kun je met een neus ruiken of zien?

(በአፍንጫህ ታሽታለህ ወይስ ታያለህ?)

አንድ ጊዜ፤ “ውሻው ነጭ ነው” ማለት ፈልጌ፤ “አፉ ነጭ ነው።” አልኩ። መምህሩ ግራ ገባት። ስህተቴን ግን ወዲያው ደረሰችበትና አረመችኝ። “ሆንድ” ውሻ ነው። “ሞንድ” አፍ ነበር። “ሆንድ” እና “ሞንድ” የተባሉትን ቃላት እንዴት መለየት እንዳለብኝ ማሰብ ነበረብኝ። የፀጋዬ ገብረመድህን የቃላት ጨዋታ ታውሶኝ በዚያ መንገድ ለማጥናት ሞከርኩ። ሙከራዬ አሳቀኝ። ፀጋዬ የኢትዮጵያን አንድነት ለማሳየት፤ “ሃም - አብራ ሃም። ሃማሴን - ሃም ሴን፤ ሃም። አማራ፤ አም ሃራ፤ ሃም ሃራ። ሁሉም ሃም። የሃም ምንጭ!” ይል ነበር።

አንድ ቀን ላይብረሪ ቁጭ ብዬ ቃላት ሳጠና በመሰላቸት ብዛት ብስጭት ስላልኩ ማልቀስ ፈለግሁ። ሆኖም ላይብረሪ ውስጥ ማልቀስም ሆነ መሳቅ ስለማይፈቀድ ማታ ቤት ከገባሁ በሁዋላ አለቅሳለሁ ብዬ ወስኜ ነበር። ረሳሁትና ሳላለቅስ ቀረሁ።

እነሆ! በዚህ መልኩ ቋንቋ መማሩን ቀጠልኩ...

እርግጥ ነው አሁን ከመዘጋጃ ቤት የሚላኩልኝን ደብዳቤዎች

አንብቤ መረዳት ችያለሁ። ብዙ ስህተት ቢኖርበትም መፃፍ እሞክራለሁ። መስማትና መናገር ብዙ ይቀረኛል። እርግጥ ነው ዋናው ትምህርቱ ቋንቋ ላይ ያተኮረ አይደለም። የኔዘርላንድን ታሪክ ተምረናል። በኢንተርኔት በኩል እንዴት የገንዘብ ክፍያ እንደምንፈፅም አሳይተውናል። እያንዳንዱ ዜጋ ሊያውቃቸው የሚገባ የሚባሉትን ያገራቱን ደንብና ህጎች ተምረናል። እነዚህ የመዋሃዱ (Inburgering) አካል ነበሩ።

ሆላንዳውያን እንግሊዝኛ ይናገራሉ። በቋንቋው ላይ ጥላቻም የላቸውም። ቢሆንም ዜግነት የሚወስድ ስደተኛ ለመግባቢያ ያህል ቋንቋቸውን እንዲማር ይፈልጋሉ። ለዚህም ብዙ ገንዘብ ወጪ ያደርጋሉ። ስምንት ወራት ከተማርኩ በሁዋላ መምህራ ምክር ሰጠችኝ፤

“ንግግር ላይ ብዙ ልምምድ ማድረግ አለብህ።”

“እየሞክርኩ ነው። ግን ከበደኝ...”

“ወደ ገበያ እየወጣህ ከሰው ጋር ተነጋገር።”

“ሰዎች ሁሉ እንግሊዝኛ ስለሚችሉ ደች መልመድ ከበደኝ...”

“በደች አዋሩኝ በላቸው። ቀስበቀስ ትለምደዋለህ...”

“በርግጥ?”

“ከጊዜ ጋር እየቻልከው ትሄዳለህ። ስራ መስራት ስትጀምር ደግሞ የበለጠ ቀላል ይሆንልሃል...”

ብስክሌቴን አስነስቼ ወደ ከተማ ጋለብሁ። ደማቅ ፀሃይ አብርታ ነበር። ሜዳው ላይ ህፃናት ተሰብስበው ይጫወቱ ነበር።

“Goed middag kindren”

(ልጆች እንደምን ዋላችሁ?)

“Goed middag Meneer?”

(እንደምን ዋልክ አቶ?)

“Sprekend nederlands is erg moeilijk.”

(ደች መናገር በጣም አስቸገረኝ።)

“Meneer, het is heel makkelijk, praten, praten”

(ጌታው! በጣም ቀላል ነው፤ ዝምብለህ ተናገር)

ርግጥ ነው፤ አልተረጋጋሁም። ያለሁበት ሁኔታ ለመኖር ከሚደረግ ትግል የተለየ ሆኖ አልታይህ እያለኝ መቸገሪያ አልቀረም። መጥፎ ህልሞችን በተደጋጋሚ እመለከት ነበር። ደጋግሞ ለመብረር እሞክራለሁ። ቆዳ ያገለደሙ፤ እንደ ጅብ ጫሂ የሆኑ ሰዎች እየተከተሉ ሲያደነቁኝ በተደጋጋሚ ከእንቅልፌ እነቃለሁ። ብቻ መጪውን ወይም ቀሪውን የህይወት ዘመን ከአገሪ ገበሬዎች መካከል በፀጥታ ለመኖር መመኘቴ ህልም ሆኖ የቀረ ይመስላል። ምኞትን መፈፀም አለመቻል መንፈስን ጎዶሎ ያደርገዋል። የጎደለኝን ለማሟላት መልሼ መላልሼ ማሰብ አልቀረም። የኔን ጉዳይ የሚከታተሉት ኔዘርላንዳውያን መልመድ እንደከበደኝ ተገንዝበዋል። ጠርተውም አነጋግረውኛል። ቸግሬ ከስር መነቀል እንጂ ሌላ አልነበረም። ዛፍ እንደ እፉፋይ ገላ አየር ላይ ሊኖር አይችልም። እና መሄድ እንዳለብኝ ልቤ አጥብቆ እየነገረኝ ነበር። ባህሩ እየጠራኝ ነበር...

በፀደይ ወራት መግቢያ ላይ አንድ ቀን፤ ከመዘጋጃ ቤቱ ፈቃደኛ የአገልግሎት ሰራተኛ ጋር ስናወጋ እንዲህ አለችኝ፤

“እዚህ እስካለህ ይህን አገር እንደ ሃገርህ መልመድ ይሻልሃል። አዳዲስ ጓደኞች አፍራ። ‘የትውልድ አገርህን እርሳ’ እያልኩህ አይደለም። እዚህ አገር እስካለህ ድረስ ግን በሙሉ ልብህ መኖር ጀምር። ደስተኛ ህይወት ይኖርህ ዘንድ እዚህ ብዙ ልታደርጋቸው የምትችላቸው ነገሮች አሉ።”

በርግጥም ለጊዜው ህይወት ቀጠለ...

መሸ... ነጋ...እንደገና መሸ...

ባለፈው እሁድ Utrecht ሄጄ ነበር። ወደ ሰሜን ባህር አግጣጫ ከሚጓዙ ጀልባዎች ላይ ተሳፍሬ ተጓዝኩ። ከአልፕስ ተራሮች ተነስቶ፤ ዝንተክለም ወደ ሰሜን ባህር የሚገስግስው ራይን ወንዝ ዘልአለማዊ የጉዞ ምስጢሩን ይነግረኝ ዘንድ ደግሜ ደጋግሜ፤ መልሼ መላልሼ ለመንከት። ብእሬን ቀስሬ ጠበቅሁ። የሚነግረኝን ለማስፈር ጓጓሁ። ጠብ ያለ ነገር አልነበረም። ቢሆንም ተስፋ አልቆርጥም። ሌላ ቀን ተመልሼ እመጣለሁ። ማን ያውቃል? ከመጪዎቹ በአንዱ ቀን ልቤና ወንዙ ተገናኝተው በአንድ ቋንቋ ይዘምሩ ይሆናል...

አንባብያን ሆይ!

ስለዚህ መፅሃፍ ያላችሁን አስተያየት ብትልኩ
ደራሲው በደስታ ይቀበላል።

ኢሜይል፡ ttgebreab@gmail.com
www.tgindex.blogspot.com

